

ឯកសារតម្ពីព្រះតិ៍ត្របិដកស្កាននេះ ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះតិ៍ត្របិដកដប៉ុន ។

ឯកសារតម្ពីព្រះ វិត្របិដកនេះ ចាប់ពីភាគ៥១ ដល់ ភាគ១១០ ត្រូវបានទៅបចំធ្វើទៀតដោយ គេ៣ទំព័ន៥០០០ឆ្នាំ បូដា ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា សម្រាប់ដាធម្មទាន ។

គ្រប់គ្រងគម្រោង (ទូទៅ និងថ្នៃកបច្ចេកទេស) ដោយ ឧបាសក ស្រុង-ចាន់ណា ។

> ត្រួតពិនិត្យទេក្តីងវិញ ដោយ ចន-ស្រីស្រស់ ។

ថតស្កាន៩ជាយ ឬនប្រុស ម៉ាន់ សាទេវិត

ក្រោមការឧបត្ថម្ភយ៉ាងក៏ក្រក់លែងអំពី៖

- ឧបាសិកា កាំង ហ្គិចឥ៍ណ (ភ្នំ ពេញ)
- ឧបាសក ដុត លីស្រុង និង ឧបាសិកា លី សុខា ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- ឧបាសក សទ ចន និង ឧបាសិកា អ៊ូច សាទេវុង ព្រមទាំងបុត្រ (បាត់ដំបង)
- ឧបាសក ដា ស៊ុំទិត្តានា និងឧបាសិកា ឃុន សូនីម៉ា ព្រមទាំងបុត្រី ដា សុមេធាធីតា (ស.इ.អ)
- លោក ដឹម-ជា និងលោកស្រី វតន់ ស្រីមុំ (ភ្នំពេញ)
- ឧបាសក ៥ផង ឃឿន (កូទេវី)
- លោក ស៊ុក ចាន់សេទី (បន្ទាយមានជ័យ)
- -ឧុបាសិកា យ៉ា វាំវី (បន្ទាយមានជ័យ)
- ប្អូនស្រី យ៉ា សុភ: (បន្ទាយមានជ័យ)
- ឧុបាសិកា កោ សេង (ភ្នំ ពេញ)
- លោកស្រី ប៊ាន សុគន្ធានីន និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- ឧបាសក ស្រុង ចាន់ណា និង ឧបាសិកា ចន ស្រីស្រស់ ព្រមទាំងបុត្រ ចាន់ណា សុធាវនីរាដ, ចាន់ណា សុធាវនិះរាធ (ភ្នំពេញ)
- លោកស្រី ស្រុង ចាន់វស្មី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- កញ្ញា ស្រុង ចាន់វតនា (ភ្នំពេញ)
- លោក ស្រុង យូលេង (ភ្នំពេញ)
- លោក នង សុផល (កូត៖")
- ប្អូនស្រី សុខ អេង (កំពង់ចាម)
- កញ្ញា ចន កក្កដា (បាត់ដំបង)
- លោកស្រី ចន សត្យា និងលោក ទួត សេទីស់ក ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- លោក ចន វចនា (បាត់ដំបង)
- កញ្ញា ኛ័ស សុផាទី (បាត់ដំបង)
- -កញ្ញា ឃឿម សុផានី (បាត់ដំបង)
- លោក ម៉ៅ គន្ធា និងលោកស្រី ធ្វេង សេដ្ឋា (បាត់ដំបង)
- លោក សៅ សាទ៉ីម (បាត់ដំបង)
- ព្រះតេជព្រះគុណ ដុំ សារ: (ព្រះចៅអធិការវត្ត សម សាន្ត ខេត្តបាត់ដំបង)
- ឧបាសិកា វ៉ាន់ លុយ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- លោកស្រី ហួ ច័ន្ទសុទិណ្ណ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ស.ร.អ)

in: In: In:

३०

क्षिष्ट्रेष्ट्रिक्षेक्षकार्ष्ट्र क्षुप्तर्भेद्रेष्ट्रेष्ट्रेक्षक्षेत्राट्ट वृत्त्रम्थे, द्रद्रुध्वक्षको, वृक्षक

*បបិ*ប្សភាគ

සුම

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ಣ.ಸ. b.ಕoo

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ ស្ងមផ្គង់ស្មារតីស្ងត្រព្រះធម៌ឧទ្ធិសជ្ជនជនជាតិខ្មែរ ។ ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃថិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។ ព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានស្ងត្រចេញពីជម្រៅដូងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជនជាតិជប៉ុន ។

> このカンボジア版南伝大蔵経を カンボジアの佛教徒へ 贈ることができることに感謝します。 これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់រវាន ! ជួនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃចិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន" ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃចិដក" នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ បកប្រៃពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គីត្រូវចំណាយ ពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធមិរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិក ជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដូងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំង មនុស្សជាតិទ្ធទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងឲ្យត ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តី ទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើយោរយៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគ្លួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជូនឥម្ពីរព្រះត្រៃបិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្តេជ្ញាចិត្ត របស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាព ក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និង ប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្កត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん! 敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん!

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球 上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未會有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓う しるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ (南伝大蔵経) 復刻救援委員会

 世話人代表
 無着
 成恭
 世話人
 松永
 然道
 有馬
 実成

 事務局長
 篠原
 鋭一
 伊藤
 佳通
 渡井
 室一

 杉谷
 義純
 茂田
 真澄

 前田
 利勝
 中島
 教之

永

六輔

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace—loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence. July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE

Project Manager: The Rev. Seikyo Muchaku Secretary General: The Rev. Eiitsu Shinohara

Management Team:

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

សត្តធ្វើដក ខុន្កធំកាយ

ខុន្ត្តលាប់ ជម្មជ្ជកាស់ ខ្ពះជ

បឋមភាត

66

ಕು. ನು. ७.೮೦೦

សុត្តត្ត្រ បំដក

ទុទ្ធកទិកាយស្យ ទុទ្ធកប្ប**ហ់** បឋមោ ភាគោ

ឧមោ តស្ប ភ៩ តែ អរមា តេ ស**ម្មាស់**ម៉ូនូស**្ប ។** ទូទូកហ្បើ សារណ៍កម្^{ខំ(១)}

(೧) តុខ្ញុំ សរណ៍ ឧញ្ញាទិ ឧថ្មុំ សរណ៍ ឧញ្ញាទិ
សង្ឃុំ សរណ៍ ឧញ្ញាទិ ។ ឧុទិយទ្បុំ តុខ្ញុំ សរណ៍
ឧញ្ញាទិ ឧុទិយទ្បុំ ឧទ្ទិ សរណ៍ ឧញ្ញាទិ ឧុទិយទ្បុំ
សង្ឃុំ សរណ៍ ឧញ្ញាទិ ។ ឧទិយទ្បុំ តុខ្ញុំ សរណ៍
ឧញ្ញាទិ ឧទិយទ្បុំ ១ ឧទិយទ្បុំ សរណ៍
ឧញ្ញាទិ ឧទិយទ្បុំ សរណ៍ ឧញ្ញាទិ ឧទិយទ្បុំ
សង្ឃុំ សរណ៍ ឧញ្ញាទិ ។

សាលាមនុវ្ស (២) និធ្និត់ ។

ខុទ្ធកប្រ ទសសិក្ខាបទំ

[២] ទាណាត់ទាតា វេះមណី សិក្ខាប់ខំ សមាធិ**យាមិ។** អធិន្នានានា វេះមណី សិក្ខាប់ខំ សមាធិ**យាមិ។**

[🕫] ន.ម. សរណត្តយំ ។ 🔈 ន.ម. សរណត្តយំ ។

សុត្តតូចិដ្ឋក

ទុទ្ធកតិ**តា**យ ទុទ្ធកាលឋ

កាគុទ្ធិត

សូមនមស្តាវព្រះមានព្រះភាគអហេន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គីនោះ ។ ទុទ្ធក្សាបិ ស្**រណ**ត្តមត់

(១) ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះពុន្ធ ជាទីរពុក ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធមិ ជាទីរពុក ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធមិ ជាទីរពុក ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះពុន្ធ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីរដង៍ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធមិ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីរដង៍ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធមិ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីរដង៍ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះសង្ឃ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីរដង៍ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះពុន្ធ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីដង់ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះពុន្ធ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីដង់ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធម៌ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីដង់ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធម៌ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីដង់ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះសង្ឃ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីដង់ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូមដល់នូវព្រះធម៌ ជាទីរពុក ជាគំរប់ពីដង់ផង ខ្ញុំព្រះករុណា សូម

ចប់ សាណគមន៍ ។

ខុទ្ធកញ្ហឋ សិក្ខាបទ ១០

(៤) ខ្ញុំព្រះអរុណា សូមសមាទាន នូវសិត្តាបទគឺចេតនាដាហេក្ វៀរបាកការសម្លាប់សត្វ ។ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសមាទាន នូវសិត្តាបទ គឺបេតនាជាហេតុវៀវបាកការកាន់យក នូវវត្តុដែលគេមិនបានឲ្យ ។

សុត្តតូចិនពេ ។ ទូកនិកាយស្ស ។ ទូកបាហំ

អាមស៊ី គ.្រោ ពុធេហ្សុស្ទី ១៩ ភាស្ត្រលេខ ៤ មុសាវាឌា ឋាមេណ៍សំគ្នា<mark>ប់</mark>ជំ សមាធ៌យាមិ ។ សុភា មោយមដ្ឋឲ្យមានដ្ឋានា ឋាមណ៍សិត្តាបន់ សមា-ខ្លែបាម ។ ក៏តាលកោជនា មេខណៈសត្តាបន សមាធិយាមិ ។ ឧទ្ទឹត្ឋាធិសាស្ត្រា យុះ. ឧឃុម្មាស្ន មានព្រង្គ ឯសានខ្មុំប្រេងទ ស្លាស់ក្នុងខេដ្ឋាយ ប្រេស្លាស់ក្ដោយនំ សមាៈ ខ្លែង ។ ខ្លុងសេលឧមហាសលេខា អេមេណី-អ្មីស្នេត មាន្ត្រេត នាងរំពេញ ម្នាស់ យុមណ៍សំគ្នាបន់ សេមានំយម៌ ។ ទសសិក្ខាបទ និដ្ឋិត ។

។ ទូក្ខាបេ ទូត្តិសាការោ

(៣) អឌ្គី ៩ឧស្មុំ កាយេ គេមា ហេមា ជទា

សុត្តតួមិដិក ខុទ្ទកនិកាយ ខុទ្ទកបាប

ខ្ញុំព្រះតុណា សូមសមាទាន នូវសិក្ខាបទគឺចេតនាជាហេតុវៀវេចាកការ ប្រព្រឹត្តិនូវធម៌មិនប្រសើរ 🤊 ១ព្រះករុណា សូមសមាទាន នូវសិត្តាបទគ ចេតនាជាហេតុវៀវបាតតាវពោលនូវពាក្យកុហត ។ 🦫ព្រះករុណា 🎺 ម សមាទាខ នូវសិក្ខាបទនាចេតនាជាហេតុវៀវចាក់ហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តី ប្រមាទ គឺការផឹកនូវទឹកស្រវឹង គឺសុពនឹង មេរ័យ ។ ១ព្រះករុណា សូម សមាទាន នូវសិក្ខាបទគឺចេតនាជាហេតុវៀវចាកការបរិកោគនូវកោជនា -ហារក្នុងកាលខុស ។ ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសមាទាន ខ្លុំសិក្ខាបទគឺបេតនា ជាហេតុវៀវយកការ រាំ ច្រៀង ប្រគំនឹងការមើលល្បែងថ្ងេង ៗ ដែលជា សត្រវដល់កុសលធម៌ 🤊 ខ្ញុំព្រះករុណា សូមសមាទាន ខ្លុវសិក្ខា បទគឺចេទនាជាហេតុវៀវថាកការទ្រ ទ្រង់ការប្រជាប់នឹងការតាក់តែងស្អិត ស្ពាងរាងតាយ ដោយផ្ដាត់ម្រង គ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលេបផ្សេង 🤊 ។ សូមសមាទាន នូវសត្តាបទគឺបេតនៈជាហេតុរៀវបាក ១[គរៈករុណា សេនាសនៈដ៏ខ្ពស់(ហ្លួសប្រមាណ) នឹងសេនាសន:ដ៏ប្រសើរ ។ ខ្ញុំព្រះ តរុណា សុខសមាទាន នូវសិក្ខាបទគឺចេតនាជាហេតុវៀវចាត់ការកាន យក ខូវមាសនឹងប្រាក់ **។** ចថ់ សំក្ខារេទ ១០ ។

ទុទ្ធប្របំ អាការៈ ៣៤

(៣) ក្នុងកែយ នេះ មានសក់ រោម (ភ្បក្

🤋 ទូកជាមេ សាមណេរញ្ជក្នា

ឧញ្ញា នាចោ ម៉ស់ ញូក្ល អដ្ដី (២) អដ្ដិមិញ្ជាំ វេញ្ញា បានយំ យកដំ កាំលោមកាំ បិបាកាំ បញ្ជាស់ អជ្ជំ អដ្ដកុណាំ ខុនយំ ការសំ បិត្ដំ សេម្លំ បុញ្ជោ លោ-ហិនំ សេខោ មេខោ អស្បុ វេសា ១ខ្សោ សំខ្សា-ធិកា លស់កា មុត្ដ^(៣) មគ្គកោ មគ្គលុស្ដ៍ឆ្នំ^(៤) ។ អូត្ដីសាការា នំធ្វីពោ ។

ទុទ្ធកព្ឋេ សាមណេរច្បញ្ញា

១ឧ.ម. ស្លាប្រ ២ .ម. អដ្ឋិ ។ ៣ម. មន្ត្រី ។ មត្ថកា មត្ថសុង្គត្តិ បាហា ហោតិ ។ ៤ឧ.ម. មត្ថសុង្គិ។ ៥ឧ. ឯត្តួល ទ្វេតិ បាហា ទិស្សតិ ។ ៦ឧ. ឯក្សុល តីណ៍តិ បាហា ទិស្សតិ ។

ទុទ្ធកាជាប សាមណេវបញ្ញា

គ្នេញ ស្បែក សាច់ សវសៃ គ្នឹង ខ្លួវក្នុងគ្នឹង ៣០ បេះដូង ថ្ងេម

th ក្រពះ សួត ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច អាហារថ្មី អាហាវៈ

បាស់ ប្រមាត់ ស្ទេស្ខ៍ ខ្លះ ឈាម ញើស ខ្លាញ់ខាប់ ទឹកក្នែក

ខ្លាញ់ការ ទឹកមាត់ ទឹកសម្បារ ទឹកអិល ទឹកមូត្រ ខ្លួវក្នុងត្បាល ។

បប់ អាការ: ๓๒ ។

ទុទ្ធកប្រជុំ សាមណេរបញ្ជា

(៤) ជម្មជាតឈ្មោះតែ ១ គឺអ្វី គឺសត្វទាំងមស់ តាំងនៅដោយ សារអាហារ ។ ជម្មជាតឈ្មោះតែបើរគឺអ្វី គឺនាមនឹងរួប ។ ជម្មជាតឈ្មោះ តែ ៣ គឺអ្វី គឺវេទនា ៣ ។ ជម្មជាតឈ្មោះតែ ៤ គឺអ្វី គឺអរិយសច្ច៤ ។ ជម្មជាតឈ្មោះតែ ៤ គឺអ្វី គឺទហ្វានាត្តខ្លួ៩ ។ ជម្មជាតឈ្មោះតែ ៦ គឺអ្វី គឺអាយតនៈ ខាងត្នង៍ ៦ ។ ជម្មជាតឈ្មោះតែ ៧ គឺអ្វី គឺពោជ្យង្គ ៧ ។ ជម្មជាតឈ្មោះតែ ៤ គឺអ្វី គឺអរិយមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ។ ជម្មជាតឈ្មោះ តែ ៩ គឺអ្វី គឺសត្តាវាសៈ ៩ ។ ជម្មជាតឈ្មោះតែ ១ ១ គឺអ្វី គឺបុគ្គល ដែលហៅថា ព្រះអហេន្ត ប្រកបដោយអង្គ ១០ ។

ច្ចប់ សាមណេរបញ្ហា ។

សុត្តនូមិដីពេ ទុទ្ធនិកាពយស្ស ទុទ្ធកាជាហា

(៥) រាម្រី មាខ ។ វាខ្មា មាឧបា ឧឧប សាវត្ថិយំ វិទាវតិ ដេតវែធ អនា៩ចិណ្ឌិតស្ប អារាមេ ។ អថិទោ អញ្ជូន។ នេះតែ អភិក្តា-ន្តាយ វត្តិយា អភិក្តាន្តវណ្ណា កៅលភាព្វ ដេត-វន់ ជិកាសេត្ត យេធ ភភវ ភេឌុបសន្ល៍ ឧប-សន្តមិត្តា ភកវត្តិ អភិវាធេត្ត បត្តមន្តិ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្ត្ត មិនា ទោ សា **នេ**វតា គក់វន្ត តាតាយ អជ្ឈតាស់ ។ (៦) ၈တွေ ၊ၕေက မၾက႑ျ ဇာ မရွဴလာခဲ့ အစိန္တွယ္ပံ អាកាថ្លូមានា សោត្តាធំ ព្រួហ៍ មផ្តួលមុត្តមំ ។ អសៅនា ខ ៣លានំ ខណ្ឌិតានញ្ សៅនា បដ្ឋបរេសវាសោ^(៤) ខ បុត្វេ ខ ភាគបុត្តា អនុមាសិល្ហភ្ល ខ រាឌឝិច្ចបរឝឌិត្ត ឯ ពេហ្សចូញ សិច្បូញ វិនយោ ខ សុសិក្ខិតោ សុភាស៌តា ខ យា វាចា 🛮 ឯកម្មត្តិលម្បត្តិម ។

e ន.ម. បូដនេយ្យាន់ ។ 🐚 ន.ម្. បត់រូបទេសវាសោ ។

សុគ្គន្តបិកដ ខុខ្ទកនិកាយ ខុខ្ទកបាប

- (៥) ខ្ញុំជូនស្ដាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ
 កាត់ឲ្រង់គង់នៅ ក្នុងក្ដែងតពន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុង
 សាវត្តី ។ គ្រានោះឯង ទៅតា ១ អង្គ កាលពត្រឹបឋមយាម កន្ងង
 ទៅហើយ មានស្មើដ៏ល្អ ញ៉ាំង់វត្តដេតពនទាំងមូលឱ្យក្នុំស្វាង ហើយចូល
 ទៅតាល់ព្រះមានព្រះកាត លុះចូលទៅដល់គ្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះ
 កាត់ហើយ ឋិតនៅក្នុងទីសមគ់្ជ ។ លុះទៅតានោះ ឋិតនៅ ក្នុងទី
 សមគួរហើយ ទើបគ្រាប់ទូលព្រះមានព្រះកាត ដោយគាថា ។
 - (៦) ទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយជាច្រើន ប្រាថ្នារតស្បូស្ដី បាន
 គិតរកមង្គលទាំងឡាយ សូមព្រះអង្គសំដែងប្រាប់នូវមង្គលដ៏ទុត្តម ។
 (ព្រះមានព្រះកាត់ទ្រង់គ្រាស់ថា) ការមិនសេពតបញ្ចល់ដនទាំង
 ទ្បាយ ១ ការសេពតបបណ្ឌិតដនទាំងឡាយ ១ ការបូជាចំពោះ
 បុគ្គលដែលគួរបូជាទាំងឡាយ ១ នេះជាមង្គល ដ៏ទុត្តម ។
 ការនៅក្នុងប្រទេស ដ៏សមគួរ ១ ការៈ នៃបុគ្គលបានធ្វើបុណ្យទុក
 ហើយក្នុងកាលមុន ១ ការដំកល់១នប្រពៃ ១ នេះជាមង្គលដ៏ទុត្តម ។
 ការៈ នៃបុគ្គលបានស្ដាប់ បានរៀនច្រើន ១ សិល្បៈគឺសេចក្ដីធ្វៅវិ
 ធា្ធសក្និយត្តកម្ម របស់អ្នកបូសនឹងគ្រហស្ដ ១ នៃយដែលបុគ្គល
 សិក្សាប្រពៃ១វាហ់ដែលបុគ្គលពោលល្អ ១ នេះជាមង្គល ដ៏ទុត្តម ។

ទុទ្ធពលបើ មង្គលសុត្ត

អយៈមេហ ខ មាតិឃ វាឌតិខ្លែកនៃធ្នូ ឯ ឧាឧញ្ជឌម្ពីលោប ញាត្រភាជញ្ជូ សង្គមោ អឧជ្ជាធិ ភាគម្ពុធ ។ អណីស ខេ ខ គេ ទៅ វាឌតិខ្មីលង់ខ្ញុំ ឯ សាលេខ ឌុមស្រុំ ១ ១៩មុខ្មែលមុន្ទ ។ ១និ ខ សោវខស្បូតា សមណាឧញ្ចុ ឧស្ប៊ុន សាល្រេខ ឧដ្ឋសភាហ្វា រាឌ្ធដែលមន្ត្ សខោ ខ ស្រីស៊ីឧ,៣ឃំ អុណ្ណស់សំខ**េសវិច្** ធិញ្ជានសញ្ញិតាវិយោ ច រៀតអ្នក្តល់មុត្តមំ ។ ១ ន. អារតិ វិរត្ ។

ទុទ្ធពលឋ មង្គលសូត្រ

តារប់រើមាតាបិតា ១ សេចក្តីសង្គ្រោះដល់បុត្រនិងករិយា ១ ការងាវ ទាំងទ្បាយ ដែលមិនច្របូកច្របល់ ១ នេះជាមង្គល ជំនុត្តម ការបរិច្ចាគមាន ១ ការប្រព្រឹត្តិធម៌ ១ សេចក្តីសង្គ្រោះញាតិទាំង ទ្យាយ ១ ការងារទាំងឡាយ ដែលមិនមាន ទោស ១ នេះជាមង្គីល ដ៏ទុត្តម ៗ តារមិនគ្រេតអវត្ថន៍ ជាបនិង្គីតារវៀរបាតជាប 🤊 សេចក្តីសុន្ទ្រមហត ការជីកនូវទឹកស្រវីង៍ ១ សេចក្តីមិខ្យមទេ ក្នុងធម៌ទាំង់ទ្បាយ ១ នេះជាមង្គីល ដ៏ទុគ្គម ៗ សេចក្តីតោរ៣ ១ សេចក្តីខុនលំពេន ១ សេចក្តីគ្រេតអរតាមមាន តាមពុន ១ ភាពជាអ្នកដ៏នីនូវទុបការៈ ដែលអ្នកដទៃធ្វើហើយ ១ ការស្ដាប់នូវធម៌តាមកាល ១ នេះជាមង្គីល ដ៏_ឧត្ដម ។ សេចក្តីអត់ធន់ ១ ភាវៈ នៃបុគ្គលដែលគេប្រដៅបានដោយងាយ ១ ការដូច្រទះនូវសមណៈព៌ន៍ឡាយ ១ ការសន្ទនាទៅវិញទៅមក នុវធមិតាមកាល ១ នេះជាមង្គីល ដំនុត្ម ។ សេចក្តីព្យាយាមដុតនូវបាបធម៌ ១ ការប្រព្រឹត្តិនូវធម៌ដំប្រសើរ ១ តារឃើញនូវអរិយសច្ចទាំងឡាយ ១ តារធ្វើឲ្យជាត់ច្បាស់នូវព្រះ និព្វាន ១ នេះជាមង្គីល ដំ**ទ**ត្តម ។

សុត្តនូមិនពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ទុទ្ធកបាមោ

មង្គលសត្ត និដ្ឋិត ។

ទុទ្ធកាល្ប រត្តសុត្ត៌

(៧) យាជ័យ កូតាធិ សមាកតាធិ
កុម្មាធិ វាយាធិ វ អន្តល់ក្បោ
សព្វេវ ភូតា សុមលា ការខ្ពុ
អយាធិ សក្តាចូ សុលាខ្ពុ កាស់តំ
នស្មា ហិ ភូតា ធិសាមេ៩ សព្វេ មេត្តំ ការេ៩ មានុសំយា បដាយ ធិវា ២ ត្រោ ២ សាធ្លិ យោ ពល់ ធិវា ២ ត្រោ ២ សាធ្លិ យោ ពល់ នស្មា ហិ ខេ ត្រោ៩ អប្បមគ្គា ។

e ន.ម. មង្គលមុត្**មំ** ។

សុគ្គន្លាំជំព ១ទូកនិកាយ ១ទូកជាប

ចិត្តនៃបុគ្គលណា ដែលលោកធម៌ទាំងី ឡាយ ពាល់ត្រូវហើយ មិន
បច្ចើបញាប់ញា ១ ការមិនមានសេចក្តី សោក ១ ធុលីគឺពគៈទៅ
ប្រាស់ហើយ ១ ចិត្តត្យេមក្បាន្ត ១ នេះជាមន្ត្លល ជីទុត្តម ។
នៅតានឹងមនុស្សទាំងី ឡាយ ធ្វើនូវមង្គលទាំងី ឡាយ ប្រាកដដូច្នេះ
ហើយ ជាអ្នកមិនចាលចាញ់ ក្នុងទីទាំងី ពួង តែងដល់នូវសិរីសួស្តី
ក្នុងទីទាំងី ពួង នេះជាមង្គល ដ៏ទុត្តម បេស់ទៅតានឹងមនុស្ស
ទាំងី ឡាយ នោះ ។

បប់ មង្គលសូត្រ ។

ទុទ្ធកល្ឋ រត្តស្តេត្រ

(៧)ញ្ជូកកូតណា ឋិតនៅលើផែនជីក្ដី ញូកកូតណា ឋិតនៅព្វជំ អាកាសត្ដី ដែលមកជួបជុំ ក្នុងទីនេះ ពួកកូតទាំងអស់នោះចូរ មានចិត្តល្អ មួយទៀត ចូរស្ដាប់នូវតាសិតដោយគោរព ព្រោះហេតុ នោះ អ្នកទាំងឡាយ ដាកូតទាំងអស់ ចូរស្ដាប់ (ខូវព្រះបរិត្ត) ចូរ ធ្វើនូវមេត្តាចិត្តដល់ពពួកសត្វជាមនុស្សជាតិ មនុស្សទាំងឡាយណា តែងនាំមកខូវពល់ ក្នុងពេលថ្ងៃ ខឹងពេលយប់ ព្រោះហេតុនោះ សូមអ្នកទាំងឡាយ កុំប្រហែសធ្វេស ក្សានូវមនុស្សទាំងនោះ ។

១ខ្លាយ គេនស្សាំ

យុ ភាំញុំ វ៉ាត់្ត ៩៩ វា ហុរំ វា សក្តេសុ វា យំ រគន់ មណ៍តំ ရ**ឌ**ဠ^{ို} ကုံးနေ့ အဆိ ေတက်ဆို ស នេះ មាន្តែ មាន្ត្រ ពេល នេះ ។ ១៤ វិកាន់ អមតំ បណ្ឌឹត យឧជាត្រា សកាម្ដី សមាហ៍ តោ ជ នេះជ ជម្មេជ សមត្ថ ក់ញ៉ា មុខគៀ ខគើ ខេច សហរូន វា នេះ មាត់ច មាន្ទ លេខ ។ យដ្ឋសេដ្ឋោ បរិវណ្ណូយ សុចឹ សមាន់មានន្ត្រិកត្តាមាហុ សមាជិញ តោះ សម្រា ន វិជ្ជិត មុខគ្និ ខគិ ខេច ឧឃុខ ប្រភេទ មាដេខ មាវឌ្ឌ យោង ១ យេ បុក្ខលា អដ្ឋ សត់ បសដ្ឋា

ទុទ្ធកជាម រគ៩សូគ្រ

ទ្រព្យណាមួយ ក្នុងលោកនេះក្ដី ក្នុងលោកខាងមុខក្ដី វត្តនៅគ្នុដឹ ទុត្តមណា ក្នុង៍បានសុគ៌ក្ដី ទ្រព្យនឹងគេនៅគ្នាំងនោះឯង ស្មើដោយ ព្រះតេឋាគត មិនមានឡើយ គេន:គឺព្រះពុទ្ធនេះឯង៏ ជាគេន:ដ៏ទុត្តម ដោយសច្ច: នេះ សូមមានស័រស្ស៊ី ៗ ព្រះសត្យមុនី ទ្រង់មានព្រះទ័យដ៍តល់ទាំ បាន**រ**ាស់ដឹង ហើយនូវ ព្រះធម៌ណា ជាទឹក្ស័យទៅនៃកំលេស ជាទីប្រាស់ចាក់ពគ់ះ ជាធម៌ មនុស្សថ ជាធម៌ខុត្តម វតន:នីមួយស្មើដោយព្រះធម៌នោះមិនមាន រតនៈគឺព្រះធម៌នេះឯង៍ ជារតនៈដ៏ទុត្តម ដោយពាក្យសច្ចៈនេះ សូម មានសារសស់ **។** ឃុំព ព្រះពុទ្ធជាបុគ្គលប្រសើរ ទ្រង់សរសើរខូវសមាធិណា ថាជាធមិ ដ៏ស្អាត បណ្ឌិតទាំងឡាយ ពោលហើយខ្លាសមាធិណា

ជាមិន្ទ្រាល ដោយលំដាប សមាធិឯទៀតស្មើដោយសមាធិនោះ មិនមានឡើយ គេនៈគឺព្រះធម៌នេះឯង៍ ជាគេនៈដ៏ទុត្តម ដោយ ៣ក្យសច្ចៈនេះ សូមមានសិរីសួស្ដី ។

បុគ្គលទាំងទ្បាយណា៤ពួក ដែលពួកសហ្វូរស សរសើរហើយ

សុត្តនូបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ខុទ្ទកបាថា ဗြန္မာ္ ညြဲရာမ်ိဳ လွေရာမ်ိဳ ကြောင့် នេះ ឧក្ខាណេយ្យ សុខនុស្ស សាវភា នុខទៀ សង្ឃោះ នេច ឧហាន ស្ដេន សច្ចេន សុវត្ត យោតុ ។ <u> លេ ឃុខាំល់</u>សំ ឧទមា ឧទៅខ ធ្យែក្រ សេខមូ ស្ត្រា នេះ បត្តិបត្តា អមត វិកយូ លេទ្ធ មុខា ធំពូត កុញ្ូមានា ឥឌម្យិ សង្ឃេះ នេះ ខណ៌នំ ស នេះ មាន្តេ មាន្ត្រ ស្រាន់ ត យដិន្ត្តីលោ ១៤វី សិនោ សិយា ខេត្ត វានេភ៌⁽⁰⁾ អសម្បកម្បិយោ ត់ខ្វេច សហ្ស៊ីស់ គ្រង់ យោ អាំយសទ្ធាធិ អឋទ្ទ បស្**ត្**

១ ឱ.ម. វាពេហ៍ ។

សុត្តន្តបំណា ខុខ្មាធិកាយ ខុខ្ចាជាប

រាប់ជាគួមាន ៤ គ្ បុគ្គលទាំងទ្បាយនោះ ជាសាវក៍របស់ព្រះ សុគត លោកគួរដល់ទក្ខណាទាន ទានទាំងីឡាយ ដែលបុគ្គល ⁸្សាហ័យ ចំពោះទក្ខុណេយ្យបុគ្គលទាំងទ្បាយ នោះ ជាទានមាន ផលច្រើន រតនៈគឺក្រះសង្ឃនេះឯង ជាគេនៈជ្នឹត្តម ដោយ ពាត្យសច្ច:នេះ សូមមានសិរសុស្តី ។ អរិយបុគ្គលទាំងឡាយណា ក្នុងសាសនា នៃព្រះសមុទ្ធព្រះ នាម គោតម ប្រកបត្រវណ្ណហើយ មានចិត្តខ្លាប់ខ្លួន ឥតមាន សេចក្តីជាថ្នាឡើយ អរិយបុគ្គលទាំងឡាយនោះ ដល់ហើយនូវ អរហត្តផល សម្រេចហើយនូវព្រះនិព្វានធ្ងន់នូវការលេតកំលេស ដោយ៖ (ឥតមានទិញដូរឡើយ) ហើយ៖ទូលឡាំផល វតនៈគឺព្រះសង្ឃនេះឯង ជាវតនៈដ៏ទុត្តម ដោយ៣ក្យប់ប្ៈនេះ សមមានសរសេស ។ សសរគោល ដែលគេបោះក្លាប់នឹងផែនដី ជារបស់មិនកំពឹក ញាប់ញីវដោយ១រូល់ព្យុះ ដែលបក់មកអំពីទិសទាំង ៤ យ៉ាង ណាមិញ អ្នកណាពិចារណាឃើញ ខ្លុវអរិយសច្ចុខាំងឡាយ

នុខព្យ ស ឡេ នេះ ខេស់ទំ ស នេះ ស ខ្លែ ស នៃ ហេតុ ។ លែកស្លែសច្បាន វិកាវយន្តិ តម៌រប ពោធ សុខសេ៍តាធិ ត់ញាប់ នេ ហេន៉ូ កុសប្បមត្តា^(១) ឧ គេ កា កដ្ឋមាធិយត្តិ^(២) ឥឧម្យី ស ខ្មែរ គេជំ មណ៍តំ ឋ នេះ សម្តេច សុវត្ត ហោត្ត ។ សសាវស្ស ឧស្សឧសខាន្ទាយ សលេស ្ជ ឧញ ជញ់តា ការផ្លុំ សក្សាយធំនូំ វ៉ាចំកាំខ្ញុំតញ្ ស៊ីលាវា្នត់ វាប៉ា យឧត្តុំ កាំញ៉ាំ ខេត្តបាទាយេហ៍ ខ វិហ្សុមុត្តោ

១ ម. ກູសម្បមភ្ជា ។ ៤ ឧ ម អដ្ឋមំ ភេទិយុន្តិ ។

ខ្ទុកជាប រត្នស្បុត

តថោគត ហៅអ្នក នោះ ថាជាសហ្សាស (មិនញាប់ញារាជាយ លោក-ធម៌ទាំងឡាយ) ដូចសសរគោលដូច្នោះឯង រតនៈគឺព្រះសង្ឃនេះ **៤៩ ជាវតន:ជុំទុត្ម ដោយ៣ក្យសក្ខ:នេះ សូមមានសិរីសួស្ដី ។** អរិយបុគ្គលទាំនឡាយណា ធ្វ៉េទ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរិយសច្ចទាំង ដែលព្រះតថាគត ព្រះអង្គមាន[ជាជាដ៏ជ្រាលជ្រៅ សំដែនប្រពេហ៍យ អរិយបុគ្គលទាំងនោះ ឲុកជាប្រមានដ៏លើស លប់ក៏ដោយ អរិយបុគ្គលទាំងនោះ គង់មិនកាន់យកភពជាគំរប់៤ គឺមិនកើតទៀតហ្មូសពី ៧ ជាតិឡើយ វតនៈគឺព្រះសង្ឃនេះឯធ័ ជាវតន:ដំ•ត្ម ដោយពាក្យសច្ចៈនេះ សូមមានស៍វីសុស្តី 🕽 (សំយោជនក្តិលេស 🛪 យ៉ាង៍គឺ)សក្តាយទិដ្ឋិ វិបិតិប្លានឹង៍សល់ៗគ-ឋាមាសៈណាមួយ ធម៌ទាំងឡាយ វានោះ សោតាប្អបុគ្គល់នោះ ជាឧលះបង់ហើយ ជាមួយ»៏ង៤សន្ទសម្បូល គឺសោតាបត្តិមគ្ មួយ ទៀត សោតាបន្តបុគ្គល រួចស្រឡះ ០ាកអហុយទាំង ៤ ផង

សុគ្គមជិត ទុទ្ធកនិកាយស្ស ខ្ទុកាភាមា ជ ខាត់ឋាខាធិ អកព្យា កា**ត់** ឥឧម្យា ស ខ្មែរ គេធំ មណៈតំ វាខេត មាត់ខេ មាន្ទ លោង ។ ត្តាប់ សោ គាម៉ូ គាហត់ ១បតា កា យេជ វាខាយុខ^(m) ខេត្តសា វា អភព្យា ស**ោ តសុ ្ ១**៩១៣យ^(៤) អកព្តា ឧិឌួបឧស្ប វុត្ថា ឥឌមាំ្ធ ស ឡើ នេះ ខ បណ្ឌឹង រា នេះ មា នេះ មា នេះ មា នេះ ភាព នេះ ភា រូឌឧរិឌុឌេ ៣ឧ្សា ឌុមា**វ័ឌ**េឌ ភូមានសាទេរ ឧណ្ឌន្ស នៃ ឧទ្ធធ ឧទ្ធធ ម**េ**មក្ ជិញ្ជាតាម បមេ ហិតាយ មុខគរិ្ធ មាន ខេស្ន ឋានេះ សម្ដេច ស្សាន់ យោគ្ ។

១ ម. អកព្ភាត់ ។ ៤ ម. កម្មារតេស៊ី ៣ ឱ.ម. វាភាឧទ។ ៤ ឪ.បដុំញ្**ទឈ។**

សុគ្គន្តប់ដែក ខុទ្ទកានិកាយ ខុទ្ទកាជាប់

មិនអាចធ្វើនូវិអភិដ្ឋាន^(១) ទាំងីទ្បាយ៦ផង វតនៈគឺព្រះសង្ឃនេះ ជន ជាគេនៈដុំ៖ គួម ដោយ៣ក្យុសក្ខៈនេះ សូមមានសិរសួស្តី ។ ប្រសិនបើ សោតាបន្តបុគ្គលនោះ ធ្វើខ្លាំម្នាប់កម្មដោយកាយវាចា ឋ្វាដោយចិត្តកំដោយ (ព្រោះសេចក្តីក្នុំឥក្វុត) សោតាបន្ទបុគ្គលនោះ មិនដែលបិទជាំង ឡើជាបកម្មនោះ ឡើយ ការ៉ះ នៃបុគ្គលមានផ្សូវនៃ ព្រះនិត្វានឃើញហើយ ជាបុគ្គលមិខដែលបិខជុំង៍ជាបកម្ម ព្រះ ពុទ្ធទាំងឡាយ បានគ្រាស់សុះដែងហើយ វតនៈគឺព្រះសង្ឃនេះឯង ជាវតន:ដំខុត្ត ដោយពាក្យសច្ចៈ ខេះ សូមមានសិរសួស្តី ៗ គុម្ពះឈើក្នុងព្រៃ មានត្រយលូតលាស់ ក្នុងខាងដើមគម្រដ្ឋគឺខែ ក្ដៅ យ៉ាង៍ណាមិញ ព្រះពុទ្ធ ធុនគ្រាស់សំដែងហើយនូវធមិ ដ៏ប្រសើរ ជាធម៌អាចញ៉ាំនីសត្វទាំងឡាយ ឲ្យដល់នូវក្រះនិព្វាន ដើម្បីប្រយោជខ៍ជំទុត្តម ដូចជាគុម្ពាឈ់ មានក្នុងព្រៃ ដូច្នោះឯង វតន:គឺព្រះពុទ្ធខេះឯង៍ ជាវតន:ជំ_{ខុ}ត្តម ដោយ៣ក្យុសប្:នេះ សុមមាឧសវសុស្តី ។

ខ.សំដោយកអន់ស្លាំយកម្ម៩និងការបែរចិត្តកោត់សាសភាជ**េ ។**

ទុទ្ធកាលមេ គេនសុត្តិ

វ ភេ វ ញេ វ ស ស វ ស ស ស វ មខុត្តពេ ឧញ្ជាំ មុខសេញ ឥឧម្យ តុខ្វេរគេធំ ប្រហ័ត ប់នេះ សម្ដេច សុវត្ថិ យោតុ ។ ទីណ ពុកណ នៅ ^(០)នត្ត សម្ដាំ វ៉ាត្តចិត្តាយត់គោ^(b) ភាស្ថា នេ ១០០ ១១ ម្នាំជា ជិត្តិ និក យតាយម្បីនិទោ ម្តេញ មាច្រើរឧត្ត ឧហានុ ស្សេន មាន្តែ មាន្ត្រ ពេលខ្លាំ យាជ័យ ក្នាធិ សមាគតាធិ ភុម្មាធិ វា យាធិ វ អគ្គល់ ក្ដេ ត់ជាក់ត់ នៅមនុស្សបូជិត ត់ខ្ញុំ ខេត្តប្រឹត្ត មាន្ត្រ ឈង _៤

១ ម. នវនត្ថា ២ ឧ. វិវគ្គបីគ្នា អាយតិពេ ។

ខុទ្ធពជាឋ រគនសូត្រ

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាបុគ្គលប្រសើរ ខ្ទង់ជ្រាបខ្លានមិនិប្រសើរ ្រែង់ប្រភានខ្លាំងមិដិប្រសើរ ទ្រង់នាំមកខ្លាំងមិដិប្រសើរ គ្រះ អង្គីប្រសើរ ឥតមានអ្នកណាមួយស្មើ ទ្រង់គ្រាស់សំដែងហើយ នូវធម៌ជំបូរស័រ វតនៈគឺព្រះពុទ្ធនេះឯធ ជាវតនៈជំ_ឧត្តម ដោយ ពាត្យសក្ខ: នេះ សូមមានសំស្វេស្តី ។ កម្មហស់ (របស់អរិយបុគ្គលណា) អស់ហើយ កម្មថ្មី របែន មិនកើតប្រាកដ អរិយបុគ្គលទាំងឡាយណាមានចិត្តទឿយណាយ ហើយក្នុងភពតទៅ អរិយបុគ្គលទាំងឡាយនោះ មានពូដអស់ ហើយ មានគន្លៈគឺសេចក៏ប៉ុខប៉ុង្គកង៍ចិត្ត ចិន្តដុះចំរើនឡើង ជា អ្នកមា៖ប្រាជ្ញា តែងវលត់ទៅ ដូចប្រទីប ដែលវលត់ទៅនេះ រតនៈគឺព្រះសង្ឃនេះឯង ជាគេនដ[្]ត្តម ដោយ៣ក្យុសចៈនេះ *พ*ยทะพ์เพพี ๆ ពុកភូតណា ឋិតនៅលើផែនដីក្ដី ពុកភូតណា ឋិតនៅភ្នដី អាកាសក្តី ដែលថត ប្រជុំគ្នា កង្ខី ខេះ យើងទាំងទ្បាយសូម នមស្ការនូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ទ្រង់បានគ្រាស់បកហើយដូចគ្នាដែល ទៅតាន់ង៍មនុស្សតែង៍បូជា សូមមានសិរីសួស្គី ។

សុគ្គន្តបំដីពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ប ខុទ្ធពលហើ

ហេនីជ ភូតានិ សមាគតានិ
កុម្មានិ វា ហេនិ វ អន្តលិក្សោ តដាក់តំ នៅមនុស្សីបូជិតំ ជម្មំ នមស្បាម សុវត្តិ ហោតុ ។ ហេនីជ ភូតានិ សមាគតានិ កុម្មានិ វា ហេនិ វ អន្តលិក្សោ តដាក់តំ នៅមនុស្សីបូជិតំ សដ្ឋំ នមស្បាម សុវត្តិ ហោតុ ។

រតនសត្ត និន្និត ។

ខុទ្ធកញ្ចៅ តិភេក្ឌុកណ្ដាំ

សុត្តនូបិដិក ខុទ្ធកនិកាយ ខុទ្ធកាយវ

ពួកកូតណា ឋិតនៅលើដែនដីក្ដី ពួកកូតណា ឋិតនៅព្ទដ៏
អាកាសក្ដី ដែលមកប្រជុំគ្នា ក្នុងទីនេះ យើងទាំងឲ្យយសូម
នមស្ការខ្លៅព្រះធម៌ដែលមានមកហើយដូចគ្នា ដែលមនុស្សនឹង
ទៅតាតែងបូជា សូមមានសំស្លែស្ដី ។
ពួកកូតណា ឋិតនៅលើផែនដីក្ដី ពួកកូតណា ឋិតនៅ ព្ទដ៏
អាតាសក្ដី ដែលមកប្រជុំគ្នា ក្នុងទីនេះ យើងទាំងឲ្យយ សូម
នមស្ការ ខ្ញាំព្រះសង្ឃ ដែលមានមកហើយដូចគ្នា ដែលទៅតា
នឹងមនុស្សតែងបូជា សូមមានសំស្លែស្ដី ។

ចប់ តេស្សត្រ ។

១,ទូកញ្ស តិព្រក្ឌុក<u>ណ្</u>ន

(៤) បើបុគ្គលឃើញសុ១ធំទូលាយ ព្រោះលះសុ១មានប្រមាណ
តិបចេញ អ្នកមានប្រាជា កាលឃើញច្បាស់សុ១ធំទូលាយ គប្បី
លះសុ១មានប្រមាណតិបចេញ ។
ប្រេតទាំងឡាយ មកកាន់ផ្ទះនៃញាតិ ដោយគិតថា ផ្ទះរបស់១ន
ហើយឈរនៅជិត១ាងក្រៅជញ្ញាំងទាំងឡាយ១៖ នាថ្ងាបែកជា ៤ នឹង
ថ្នាបែកជា ៣ ទាំងឡាយ១៖ ជិតទាក្រុងនឹងនូវផ្ទះទាំងឡាយ១៖ ។

រុទ្ធពលបេ គំរេរក្ខេតណ្ដាំ

បហុ គេ (0) អគ្គទានម ១ជ្ជាកាដ្ឋេ ខ្មែដូ គេ ឧ តេស កោច សត់ សត្តនំ កម្មច្បោ។ រាំ ឧឧន្តិ ញាត់ជំ យេ ហោធ្នំ អនុគម្បកា សុខ ខណៈនំ ភាលេខ ភេទ្យ៉ូយ ទានភោជនំ ឥ៩ វេ ញាត់ខំ ហោតុ សុខិតា ហោត្ត ញាត់យោ។ នេះ ខេត្តសមាតុគ្នា ញាត់បេតា សមាតុតា បហុនេ អន្ទានមួ សក្សុខ អនុមោធប ចំ ជីវឌ្ នោ ញាត់ យេង ហេតុ លភាមងេ អភាគាញ ភាគា ឫ៩ នាយភា ខ អធិប្លា ជ ហិ តត្ត តាស់ អត្ត កោរក្តេត្ត ជ ដៃ្អូត វេណ៌ជា តាធិសី ឧទ្ធិ ហ៍ព្រោះ គេយកមេ

១ ឱ · បហ្វុរត ។ ៤ ឧ · កយក្លុយ។ ម · ក ហេវាឃំ ។

ទុទ្ធពល។ គឺភេកុឌ្ហពណ្ឌ

កាលបើបាយទឹក បង្អែមនឹងចំអាបមានគ្រប់គ្រាន់ ដែលពួកញាត់ ភាក់តែងខុកហើយ មិនមាន ញាតិណាមួយ នឹកដល់ប្រេតទាំង ទ្បាយនោះ ព្រោះកម្មរបស់សត្វទាំងទ្បាយ ជាបច្ច័យ 🔻 ញាតិ ទាំងទ្បាយណា ជាអ្នកអនុគ្រោះ ញាតិទាំងឡាយនោះ **ទុខ្ទិសឲ្យនូវទឹកនឹងកោ**ជ៩ដ៏ម៉ត់ចត់ ដ៏ប្រសើរ ជាបេសគួរតាមកាល ដល់ញាត់ទាំងឡាយ យ៉ាងនេះថា ទាននេះ ចូវមានដល់ញាត់ ចំណែក ប្រេតជាញាតិ ជាអ្នកមកប្រជុំគ្នាទាំងនោះ មកជួបជុំគ្នា ហើយ ក្នុងមន្ទីវឲ្យទាននោះ កាលបើបាយដឹងទឹក មានល្មគ្រាន ក្នុងខ្មែល ក្រោយ គោល្រាថា យេងីទាំងីឡាយ ហុខសម្បត្តិខេះ ព្រោះហេតុ នៃញាតិទាំងឡាយណា សូមពួកញាតិរបស់យ៉េងទាំង ឡាយនោះ រស់នៅយឺ យុវ ការបូជាដែលញាតិទាំងឡាយធ្វើហើយ ដល់ យើងទាំងឡាយក្ដី ញាតិទាំងឡាយ ដាអ្នកឲ្យទានក្ដី មិនមែនជា ឥតផលឡើយ កសិកម្មក៏មិនមានក្នុងភូមិនៃប្រេតនោះ គោវក្ខុកម្ម តំបន់មានក្នុងភូមិនៃប្រេតនោះ ពាណិដ្ឋកម្មដែលជាហេតុបានសម្បត្តិ បែបដុទ្រោះក៏មិនមាន ការលក់ទិញផ្ទាស់ផ្ទុះ ដោយប្រាក់ក៏មិនមាន

សុត្តតូចិដ្ឋា ខុទ្ធកតិតាយស្ស ខុទ្ធកាលហើ

ឥ តោ ធិន្ទេស ហេ ខេត្តិ មេតា កាលកាតា **ត**ហឹ ។ ជទីខេន₍₀₎ ជខៈ រុឌ^(p) លល នូច សង្គិស្ ស្^{រុ}មេវ ៩ តោ ឧ<u>ទ្ទំ</u> មេខាន់ ខ្មកម្<mark>រត់</mark> ។ យដា វាវិយោ ឬវា ចរិជ្ជធន្និ សាកាវិ ស់វ ទេវ ៩ តោ និឆ្នំ ខេតាធំ ខុមកមេត្រិ ។ អេសា មេ អេតាស់ មេ ញាត់ម៉េត្តា សេខា ខ មេ បេខាជ ឧក្ខាណ៍ ឧជ្ជា បុត្តេ កាតមេដុស្សាំ ។ ខេស្ស ស្រាស្រា ស្រាវត្សា មក្**នេ**វនា ជ តំ មេតាជមត្តាយ ស់ តំដូច្ឆិ ញាតយោ**។**

ទ ន.ម. នស្ម ។ ๒ ន. រដ្ឋ ។ ៣ ឱ ម ឃាចិញ ។

សុគ្គន្តប់ដែក ១ ទូកនិកាយ ១ ទូកជាប

បុគ្គលទាំងឡាយ ធ្វើតាលកិរិយា លះលោកនេះទៅហើយ វមែង ញ៉ាំន៍អត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងប្រេតវិស័យនោះ ដោយផលទាន ដែលញាតិទាំងទ្បាយឧទ្ទិសឲ្យហើយអំពីលោកនេះ ។ ទឹកឆ្នាក់ចុះលើ ទីទុល វមេន៍ហ្វរទៅកាន់ទីទាបដុចម្ដេចមិញ ទាន់ដែលបុគ្គលឲ្យហើយ អំពីលេកនេះ វមែងសម្រេចផល ដល់ប្រេតទាំងឡាយ ដូច្នេះដែរ ។ ផ្លូវទឹកមានទន្វេនឹងស្ទឹងជាដើម ដ៏ពេញ វមេងញាំងសាគរឲ្យពេញ ប្រៀបដូចម្ដេចមិញ ខានដែលបុគ្គលឲ្យហើយអំពីលោកនេះ វមែ**ង** សម្រេចផល ដល់ប្រេតទាំងឡាយ ដូច្នោះដែរ ។ បុគ្គលកាល រព្ធកឃើញនូវ (បការគុណ ដែលលេកធ្វើឲុកដល់ខ្លួន ក្នុងកាលមុនថា អ្នកនេះបានឲ្យរបស់ ខេះដល់អញ អ្នកនេះបានធ្វើគុណ នេះ ដល់អញ ដនទាំងីឡាយនោះ ជាញាតិមិត្រ ជាសំឡាញរបស់អញដូច្នេះហើយ គួរឲ្យទក្ខណាទាន ចំពោះប្រេគទាំងទ្បាយ ។ ការយ៍សោកសៅ នឹងការទិ្យកទ្យលដទៃណា មិនមានប្រយោជន៍ឡើយ ការយំជា ដើមនោះ មិនសម្រេចប្រយោជន៍ ដល់ប្រេកទាំងឡាយទេ ញាតិ ទាំនទ្យាយ រមែនបិតនៅយ៉ាងនោះដដែល ឥតហ្ខះដឹងហ្ខេត្តឡើយ ។

ខុទ្ចកាលា និធិកណ្ដុំ

អយញ ទោ ឧក្ខិណា ឧិញ សឱ្យម៉្ សុមតិដូត ឧីឃេត់ ហ៊ុតាយស្ប ឃានសោ ឧបក**ប្តេំ** ។ សោ ញាតិដម្លោ ខ អយំ ជំឧស្បិតោ ខេតាឧប្ជា^(១) ខ ភាតា ឧខ្យាហ ពលញ កិក្ខាឧមឧប្បជិញ្ជំ តុម្មេហ៍ បញ្ញាំ បសុត អឧប្បកច្ចំ^(២) ។ តំណុះខ្ពស់ និដ្តំ ។

ខុទ្ធកញ្ហ គិធិកណ្ដាំ

(៩) និឌី និយេតិ បុរិសោកអ្វីរ ឧឧកផ្លិកេ^(m)
អត្តេ កាំចូ សមុប្បាធ្នេ អត្តាយ មេ ភាំស**្តេតិ**ក្សិតា វា ខុរុត្តស្បា ចោរតោ ប៉ីខ្យិតស្បា វា
សំណស្បាវ បមេរក្ខាយ ខុត្តិក្នេ អាបនាសុ វា

១ ធ. បេតាតំបូដា ។ ២ ធ. អស្ប៉ាព៌ ។ ៣ ធ. ធទពត្តិកេ ។ អដ្ឋពយិយ ស្ថិទិសោយវេ ហោតិ ។

លុះតែទក្ខិណាទាននេះ ដែលបុគ្គលបានឲ្យហើយ ដំកល់ទុកប្រពៃ
ហើយ ក្នុងសង៍ ្រើបកម្រេចផលដោយរួកបន់ ដើម្បីប្រយោជន៍
ដល់ប្រេតនោះ អស់កាលដាអង្វែង ។ ញាតិធម៌នោះឈ្មោះថា
មហាបពិត្រ បានសំដែងដាបែបយ៉ាងហើយ ការបូដាដ៏ថ្ងៃថ្វា
ចំពោះប្រេតទាំងឡាយ ឈ្មោះថា បានធ្វើហើយផង កំលាំងកាយ
នៃកិត្តទាំងឡាយ ឈ្មោះថា បានចំពេញឲ្យហើយផង បុណ្យឈ្មោះ
ថា បានសន្សំទុក មិនមែនតិចឡើយផង ។

០០ គឺរាកុឌ្ហ ។

ខុទ្ធកញ្ឋ គិធិកណ្ដ

(៧) បុរសតប់តំណប់ទ្រព្យទុតក្នុងទី (ជ្រៅ ជាទីបំផុតនៃទឹក ដោយគិត ថា កាលប៉េតិច្ច ដែលត្រូវការកើតឡើងហើយ ទ្រព្យនេះទឹងបានជាប្រ-យោជន៍ ដល់អាគ្មាអញ ដែលត្រូវហូតបច្ចាម់ត្រពោលបង្គាច់នឹងបានដោះ ខ្លួន ចេញពី ស្ដេច ឬ ត្រូវ ចោរបៀតបៀនទឹងបានដោះខ្លួន ចេញពី ចោរទឹង បានដោះបំណុល ឬ ក្នុង ពេលទុរភិក្ស ឬ កិក្ខុងកាលអន្តរាយទាំងទ្បាយ

សុគ្គន្តបំពីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ខុទ្ទពជាហេ

តាវស្ប៊ុនិហ៍តោ សន្តោ នទ្ទី៤ នុឧកភ្នំកោ ឧសញ្ចេសព្ធលេប^(១) តស្ប តំ ខ្ពក្ខេញ្តិ និឌិ វា ឋានា ខាន់ សញា វស្ស វិទុយ្ស ញ ណេតា វា អបនាមេន្តិ យក្តា វាប៊ី សុវត្ថិ នំ អច្បីយោ វាចិ នាយានា ឧទ្ធក្ខិ អបស្បាតា យជា បុត្តាក្ខាយោ យោត៌ សព្ទមត់ ដែស្បត់ ។ យសុុ នា នេះ សុំ សេន សញ្ញាមេន (២) ឧមេន **ខ** និឌិ សុនិហ៍ តោ ហោត់ ឥត្តិហេ ឬសែស្បូ វា ខេត្តយត្ថិ ច^(m)ស ឡើ វា បុក្កលេ អតិថិសុ វា មានរ ចំនាំ វាច់ (៤) អឋៅ ដេដ្ឋម៉ូ ភានា រាសោ និធិ សុនិហ៍តោ អដេយ្យោ អនុតាមិកោ ប្រាយ គមន៍យេសុ ្សាត់ អាខាយ គម្ពុត

១ ន.ម. ឯវ ។ 🍗 ន.ម**. ល់**យមាន ។ ៣ ន. វ ។ ៤ ម. ៣ប៊ី ។

សុត្តស្ថិនក ទុទ្ធកនិកាយ ទុទ្ធកបាប

ធម្មតាកំណប់ដែលគេតប់ឲុកក្នុងលោក ដើម្បីប្រយោជន៍នេះឯង ។ កំណប់ដែលបុគ្គលកប់ ក្នុងទី ជ្រៅ មានទីបំផុតទល់នឹងទឹក ដល់ ម្លោះ កំណប់ទ្រព្យទាំងអស់នោះ ក៏មិនសម្រេចដល់បុគ្គលនោះសព្វ កាល ខេ ដ្យិតថា កំណប់ខ្ពព្យ វមែង៍ឃ្វាត ទៅ ០ាក់ខ្^{ទុ}្ធ សេខភ្លាំ ចំណាំរបស់បុគ្គលនោះ វមែងវៃធ្វើខែទៅ១៖ នាគទាំងី ឲ្យាយ វមែង នាំដញ្ជូនទៅ 🤋 ពុំនោះសោគ ពួកយក្សរាំយកទ្រព្យនោះទៅ 🤋 ខ អ្នកទទួលមតិតដែលមិនដាទីស្រទ្យាញ់ វមែងគាស់យកនូវកំណប់ **៤៩៧ខោះ មាល** ខំខុតខ្លាខ ក្ដេញ ខ្លំ និងមក្ដេក្ដា ទៀវប្រហ ណា តំណប់ទ្រព្យទាំងអស់នោះ វមែងវិនាសបាត់បង់ទៅក្នុងវេលា នោះ ។ កំណប់ទ្រព្យដែលស្ត្រី ឬ បុរសណា មានកប់ទុកល្អហើយ ដោយទាន សីល ដោយការសុង្ស៊ី៩ និងដោយការឲូឡាន១្ន ក្នុង **បេតិយ ឬក្**ង៍សង្ឃ៍ ឬក្នុងបុគ្គល ឬក្នុងពួកក្យើវ ឬមួយក្នុងមាតា ក្នុង ឋិភា ថ្មា ក្នុងបង្ហេស-ស្រីដែលជាច្បង កំណប់ទ្រព្យ^{ង្គ}េ ចាគ់ជា **កំណ**ប់ទ្រព្យដែលកប់ទុកប្រពៃហើយនរណា ១ មិនគប្បីផ្ទាញ់ធានជា **កំណ**ប់ទ្រព្យ ដែលជាប់តាម១្៩ទៅ កាលកោគ:ទាំងីឡាយដែល១្ន \mathfrak{b}_{i} លះបង់ហើយទៅ ខ្លួនវមែង កាន់វិនយូកកំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យន្ \mathfrak{s}_{i} េ

ខេទ្តកាល សិធិកណ្ដុំ

អភាជាសេស មានស្រាស់ ។ តែឃុំរាជ ជុំពេ ជុំពាធិ យោ ជុំជុំ អនុតាមិកោ យំ យំ នេវាភិបត្តេឆ្នំ សត្វបេតេធ សត្វត ។ ស្សាស្តា សុសាសា សុសល្បាន សុវុបតា អាឌ្ឍថ្មី ឧប្សារ ស្សាមនេះ លេសឆ្នំ ។ មានសម្តេច មារាស្រ្ត ខ្លាំង ខ្ង នៅដ្ឋេម្បី ឧិត្វេសុ សត្វមេតេខ លត្ត**តិ ។** មានុស្ស៊ិកា ខ សម្បត្តិ នៅលោកេ ខ យា កេ យា ខ ដំហូនភាប់ទ្រឹ ភាពប៉ុន្តែ លត្តិ ។ មត្តសេខ្យួន១ភេឌ្ឌ យោធិសោ ខេ ១យុញ្ជូវតា វិជ្ជាវិទ្ធិស្ត្រាយ សត្វមេខេត សត្វទិ

๑ จ.ย. หเตกการเฉก า ๒ จ.ย. หลับกู้ า

ខុខ្ចុកជាឋ និធិកណ្ដ

តំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យ មិនឲ្យទៅ ដល់ពុកជនដទៃ ដារបស់ ដែលចោរលួចទៅមិនបាន 🔻 កំណប់ទ្រព្យ គឺបុណ្យណា ជាបតាមៗនទៅបាន អ្នកប្រាជ គួរធ្វើនូវតំណប់ទេព្យូគឺបុណ្យ តំណប់ទ្រព្យ គឺបុណ្យនុះ ឲ្យនូវសេចក្ដីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង ដល់ទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ពួកទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ក្រុម្នាណាស់ខ្លុវផលណា 🤊 ផលទាំងីព្ទង់នោះ 🤊 ប្រែងីបានដោយ •ំណប់ [ខ្ពស់ គឺបុណ្យនុះ ។ ភាពជាអ្នកមានសម្បៈផ្លូវផង មាន សំឡេងតាកេះ ទ្រង់ទ្រាយល្អ រូបល្អ ជាអធិបតី មានយសបរិវារ ផល ទាំងអស់ វមែងបានដោយកំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យនុះ ។ ស្ដេចប្រទេសរាជ ឥស្សិយយស សេចក្ដីសុ១បេសស្ដែចចក្រពត្តិ ជាទីស្រឡាញ់ ភាពជាស្ដេចនៃទៅដា ក្នុងខេពនិកាយទាំងឡាយ **ដលទាំ**ង៏អស់ វមែង៍បានដោយកំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យូនុះ ។ សម្បត្តិ ជារបស់មនុស្សណាផង៍ សេចក្តីត្រែកអរ ក្នុងទៅលោកណាផង សម្បត្តិគឺព្រះនិព្វានណាផង៍ សម្បត្តិទាំងអស់ រមែងបានជោយ តំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យ[‡] ។ ភាពនៃបុគ្គលកាលអាស្រ័យមត្តសម្បូ**ព** បើប្រភបសេចភ្នំព្យាយាម ដោយខុជាយដែលត្រវ ជាអ្នកស្ងាត់ក្នុងវិជ្ជា នឹងវិ**មុត្ត** ឥដ្ឋ**ផលទាំ**ង៍អស់ បានដោយកំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យនោះ ។

សុត្តត្តប៉ឺដីពេ ខុទ្ទពតិកាយស្ស ខុទ្ទកជាហា

បដ្ឋសម្តិញ ម៉ែក្សា^(១)ខ យា ខ សាវភាទារម៉ បច្ចេកពោធិ ពុទ្ធធ្វិ សព្វបេ ភេខ លុព្ឌិ ។ សំរំ មហេត្តិកា^(២)ស់សា យធិធំ បុញ្ញសម្បូល តស្ពា ធីព បស់សត្ថិ បណ្ឌិតា កាត់បុញ្ញាត់ខ្លិ ។ នំពំណៀ^(៣) និដ្ឋិត។

ខុទ្ធកប្ប ករណ៍យមេត្ត**សុ**ត្តំ

[១០)ការណ៍យមគ្គក្នុងលេខ យន្តំ សន្តំ បន់ អភិសមេច្

ស្សៀ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មនុស្ស ខេត្ត មនុស្ស ខេត្ត

សន្តស្បាតា ខេសុភពេខ អខ្យត់ច្នេះ ខ សលុខាតាត្តិ

សន្តិទ្រិយោ ខ និបតោ ខ អប្បកញ្ចេក ក្រលេស អននុកិន្តោ

ឧ ខ ១ ខ្លុំ សមា ខ ពេ (៤) ក់ាញ៉ា យេ ឧ វិញ ១ ពេ នុ១ ខេយ្យំ

១ ម. ម៉ៃហេក្សោ។ ២ ម. មហំទ្ធិកា ។ ៣ ឧ.ម. អំធិកក្បាស់តួ។ ៤ ឧ.ម. ១០ ខុទួមាក្សា។

សុត្តតូមិនក ទុទ្ធកតិតាយ ទុទ្ធកាលប

បដិសម្តិថា វិមោត្ត សាវតបារមីញាណបច្ចេកពោធិញ្ញាណខឹងពុទ្ធភូមិណា ។ ឥដ្ឋថលទាំងអស់ វមែងបានដោយកំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យ
+
នុះ ។ បុញ្ញាសម្បទានេះ ឲ្យសំរេចប្រយោជន៍ដ៏ធំ ដោយប្រការដូច្នេះ
ព្រោះហេតុនោះ អ្នកប្រាដ្ឋទាំងទ្បាយ ជាធំដែន ទើបសរសើរ
នូវភាពនៃបុគ្គលជាអ្នកមានបុណ្យធ្វើទុកហើយ ។

ចប់ និធិកណ្ឌសូត្រ ។

ខុទ្ធភាព្យា ការណ៍យមេត្តស្ត្រា

(១០) កិច្ចណា (ដែលព្រះអរិយៈ) បានគ្រាស់ដ៏ងនូវបទដ៏ស្ងប់រម្វាប់
គឺព្រះឧញ្ហាន (បានធ្វើហើយ) កិច្ចនោះ កុលបុត្រអ្នកឈ្វាស
ក្នុងប្រយោជន៍គួរធ្វើ(កុលបុត្រនោះ) ជាអ្នកអាចហាំនផង គ្រង់ដោយ
កាយនឹងកំបាផង គ្រង់ល្អដោយចិត្តផង គេប្រដៅងាយផង មាន
សុភាពខេះកូនផង មិនមានមានដើក្រៃលែងផង សន្តោសផង គេ
ចិញ្ចឹមងាយផង មានកិច្ចគុរៈតិចផង ប្រព្រឹត្តស្រាលព្រម (មាន
បរិក្ខារតិច) ផង មានឥន្ទ្រិយស្រគ់ត់ស្រគំផង មានប្រាជាបាស់ផង
មិនឃើសឃ្មង់ផង មិនជាប់ជំពាក់ក្នុងត្រកូលទាំងឲ្យយផង វិញជន
ទាំងឡាយ គួរគិះដៀលជនទាំងឲ្យយដៃ ដោយកម្មណា
មិនគួរប្រព្រឹត្តធ្វើ នូវកម្មនោះ ដែលជាកម្មលាមក សូម្បីតិចតូច

ខុទ្ធកាលាប់ មេត្តសូត្រ

សុទ៌នោ វា ខេម៌នោ ហោត្ត សព្វេ សត្តា ភាគ្គុ សុទ៌គត្តា to the encorpose sand the that $h^{(0)}$ Hertan ន្តែណ្យ ពេល ឧសស័ស ម_(p) ឧឡិស មេរិយ្យ មហ័យ ខ្មុំហ ខ្ញុំ វា យេ ខ អនិដ្ឋា យេ ខ នូវ វេសន្តិ អវិន្ធវេ ក្តា វា សម្បស់ វា សព្វ សត្តា ភ/**នុ សុ**ខិតត្តា**។** ខ ពល ព័ ខ្មៈ ខេត្ត ខាន្ត ខេត្ត គាំ ខេត្ត គាំ (m) ខេត្ត គាំ (m) **រៀរេអ**ឃ ឧឌ្គក្សុយា ឃុំ ធ្លាធ្លាមរឹ <u>៩</u>៤ គួត្រីការ សេខា ៣៩) ខ្ញុំ ស្ដុំ ស្ដាំ ស្ដាំ ស្ដាំ ស្ដុំ ស្ដាំ ស្ដ ស់វម្សិ សត្វកូ គេសុ មានសម្ភាវយេ អ**ប់**មោណ**ំ ។**

[ុ] ម្. វ ។ ៤ វាស∵ទ្ នត្ថិ ។ ៣ ម. ក**ក្លា ខ ។ ៤ ធ. ក**ញ្ញឹ ។

ខុទ្ធកាលបី មេត្តសូត្រ

(ហើយគូរផ្សាយមេត្តាចិត្ត ចំពោះពពូតសត្វថា) សត្វតាំងឡាយ **ទាំ**ង៍ពូង៍ សូមឲ្យមានសេចភ្នំសុខ ឲ្យមានសេចភ្នំកេម្រ ឲ្យមានខ្លួន ដល់ខ្លាំសេចក្តុំសុ១ចុះសត្វមានដំរិតពាំងី ព្យាយណាមួយឥតមានសេស សល់ ទោះសត្វមានសេចក្ដុំគក់សត គឺនៅមានតណាក្ដុំ មាំមនគិត់ត មានតណាក្ដ សត្វទាំងីឡាយណា មានកាយ់វ៉ង់ក្ដុំ ធំក្ដុំ មានកាយ យ៉ាង៍កណ្តាលក្តី ខ្លុំត្ត មាខកាយសួម ឬ ជាតិក្តុំ សត្វតាំង៍ឡាយ ណា ដែលយើងឃើញហើយក្ដី មិនឃើញហើយក្ដី សត្វទាំង ទ្យាយណា នៅក្នុងខ្លាយក្ដុំ ក្នុងខ្លឹងក្ដុំ ដែលកើតរួមមកហើយក្ដុំ ដែលកំពុងស្វែងកេត្តក្តុំ សត្វទាំងអស់ (នោះ) ចូរមានខ្លុងវាសុខ ចុះ ។ សត្វដុទ្ធមិនគួរកំហែងបៀតបៀននូវមគ្គដទៃឡើយ មិនគួរ មើលងាយគេតិចតុចកង់ទីណាមួយទ្វើយ មិនគួរប្រាថ្ងានូវសេចភ្នំទុក្ខ ដល់គ្នានឹងគ្នា ព្រោះសេចក្តីក្រៅក្រោធនឹងសេចក្តីបង្កើតបង្អល់ ក្នុង ចិត្តឡើយ ។ មាតាថ្មរក្សបុត្រដែលកើតអំពី១៩ ជាកូនតែមួយដោយ អាយុ (ស្មើដោយដ៍វិត) យ៉ាត៍ណាមិញ បុគ្គលគុវចំរែនមេត្តាចិត្ត មិនមានប្រមាណ បំពោះសត្វទាំងឲ្យាយទាំងពួង យ៉ាងនោះឯង ។

សុក្ខន្តបឹងកេ ខុទ្ទកនិកាយ**ស្ស** ខុទ្ទ**កបា**ហេ

មេត្តញ្ជា សព្ទលោកស្មើ មានសញ្ជា មេ មេរិមាណា ទុន្នំ ម ពេ ខ ន៍ បែញ អសម្ពាជំ អ ហំ អសមន្ត៌ (*) ។ និដ្ឋញ្ជាំ ជំសំ ជ្ញោ វា សហ នេវ វា យាវ នស្ប វិក្សាមិ ខ្មោ សំនំ សត់ អជ៌ ដេយ្យ ត្រហ្មខេន់ វិហារំ ៩ឧមាហុ (៤) ។ ជំដ្ញា អនុបកឬ សីលវា ឧស្ប ឧឧ សម្បាញ ការមសុវិធយ្យ (៣) គេជំឧ ហិ ជាគុកពួរសយុវុប្ធប្រនិត្ត។

> មេត្ត**សុ**ត្ត និដ្ឋិតំ ។ ទុទ្ធកបាហេ សមក្តោ^(៤) ។

ទ ម. អវោមសបក្ខំ ។ ៤ ម. វិហាម៉េធមាហ ។ ៣ ម. វិសយ ។ ៤ **ន.ម.** ខ្ញុកបាប់ហ្ការណ៍ និដ្ឋិតំ ។

សុត្តស្ត្រីជំពី ខុទ្ធកតិកាយ ខុទ្ទកជាវ

បគ្គលគរចំរើនមេត្តាចិត្ត មិនមានប្រមាណ ជាធម៌មិនចង្អឿត មិន មានពៀវ មិនមានសត្រវ ទៅក្នុងលោកទាំងអស់ គឺក្នុងថ្មីទាង លើផង៍ វាងក្រោមផង វាងទទឹងគឺត្រង់កណ្ដាលផង ។ (បុគ្គល អ្នកចំរើនមេត្តាចិត្តនោះ) ទោះឈរក្តី ដើរក្តី អង្គ័យក្តី ដេកក្តី ជាអ្នកមានសេចក្តី ភែក គីត់ ទៅប្រា**ស**ហើយ គឺជាអ្នកមិនដេក លក់ អស់កាលត្រឹមណា គ្យូដុំកល់ខ្លាំសតិនោះ អស់កាលត្រឹម នោះ បណ្ឌិតទាំងឡាយ ពោលទូវកិរិយានុះថាជាព្រហ្មវិហារ ក្នុង សា**ស**នាខេះ ។ (បុគ្គលដែលមានមេត្តាព្រហ្មវិហារ) មិនន៍បនឹង ខិដ្តិ ជាអ្នកមានសីល ប្រកបដោយទស្សនសម្បត្តិ គឺសោតាបត្តមគ្គ (តទៅទៀត) បន្ទោបឪទូវសេចក្ដីជាប់ចំពាក់ ក្នុង៍កាមទាំងឡាយ ហើយ វមែនមិនមកកាន់គីព្ភះសយ្យា ឿតឡើយ ។

> ០០ មេត្តសូត្រ ។ ០០ ខុទ្ធកាជាប ។

សុត្ត ន្តបំជិះក

ខុ**ទ្ចកទិ**កាយស្យ ធម្មបទគាបា

ប្រោ ឌ្ហៅ ឧឌ្ឍខា ម លេខ មា មា មា មិន មា ។ (០០) ឧឃេជំសំខ្លុស ខគី ឧឃេម្រេឌី ឧឃេឧឃ មនុសា ខេ មនុដ្ឋេន នាស់តំវា ការេតំវា ត់ តោ ជំ ខុត្ត្ម ខេត្ត ខេត្ត់វៃហ តោ បជំ ។ ឧ នេះ ចុះ ចុះ ទ នេះ ខេត្ត ខ នេះ ខេត្ត ខេត្ មនេសា ខេ បស់ខ្លេន នាស់និវា ការោនិវា ត់ សុខមន្ទេ ភាពរដ្ឋាយ៍ដី ។ អញ្ជើញ មន្ត្រ មនុទ្ធ មនុទ្ យេ ខ ំ ន ខ្ពះយុទ្ធ ហេ នេះ ន សម្ម័ ។ ម ក្រោត្ត មុំ មាន មុំ មុំ មុំ មុំ មុំ មុំ មេខា មុំ មេ

១ ម. អជីន័។ ៤ ឱ. បស**ុភ្ភា ន**ត្តិ ។

សុត្តត្តបិដិក

ទុទ្ធកតិកាយ ធម្មបទគាហ

សូមនមស្តាវព្រះមាន**ព្រះ**កាគ អរហន្តសម្មាសមុទ្ធ **ព្រះ**អង្គីនោះ ។ (១១) ធម៌ទាំងឡាយ មានចិត្តជាប្រធាន មានចិត្តប្រ.សីវបំផុត (មាន ចិត្តជាធំ) សម្រេចអំពីចិត្ត បើបុគ្គលមានចិត្តត្រូវ ទោស (១) ប្រទូស្តហើយ ពោលក្តី ធ្វើក្តី (នៅខុច្ចវិត) ព្រោះខុច្ចវិតទាំងនោះ ខុត្ត វមែងជាប់គាម បុគ្គលនោះទៅ ដូចគង់រទេះវិលតាមដានដើតគោដែលតំពុងអូសទៅ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានចិត្តជាប្រធាន មានចិត្តប្រសើរចំផុត សម្រេចអំពី ចិត្ត បើបុគ្គលមានចិត្តដែះថ្នាំ (២) ហើយ ពោលក្ដី ធ្វើក្ដី (ខ្លាំសុចរិត) ព្រោះសុចរត់ទាំងនោះ សុខមេងជាប់តាមបុគ្គលនោះទៅ ដូចស្រមោល អន្ទោលតាមប្រាណ ។ អ្នកឯណោះ បានដេរអញ អ្នកឯណោះ បានវាយអញ អ្នកឯណោះ ជានដ្ហាញ់អញ អ្នកឯណោះ បានលួចយកទ្រព្យរបស់អញទៅហើយ បើអ្នកណា ចង់សេចក្តីក្រោងបែបនោះខុក (ដូច្នេះ) ពឿវរបស់ អ្នកនោះ មិនរម្ចាប់ឡើយ ។ អ្នកឯណោះ បានដេរអញ អ្នកឯណោះ បានវាយអញ អ្នកឯណោះ ជាខង្គាយ់្មមល់ អីម**្ភា**ហោះ កានហឹត្តាម ខេម្មរិស្តម មេខេត្ត

១ធមីដា**រោ**សឬជា**១**បក្តិលេសនៃចិត្តមានអភិជ្ឈជាដើម ដែលចូលមកធ្វេចិតឲ្យរឹកវ ។ ៤ ដ្រះថ្វាដោយគុណមានអនភិជ្ឈជាដើម ។ អដ្ឋពថា ។

សុត្តស្លាំងពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ស ធម្មបទ៣ជា

យេខ នុំ ជួបឧយត្ត៌ (0) ក្រំ នេះសុបសម្ម័ន ។ ខេ ហិ បោល ហេ វាធិ សម្ព័ត្តិ កានាចំ អពុលខ ឧ មាដីខ្ញុំ 🤍 ១៩ ខេត្ត មានខ័យ ៤ ប នេ ន នៃ និង នេះ មួយ ខេត្ត យមាម (៳) យេ ខ គត្ឋជានត្តិ គ គេ សម្មត្តិ មេខកា ។ សុភានុមស្បី វិមាវន្តំ នៃខ្លែយសុ អស់រ៉ុន៌ ក្រៅជនមិ អមត្តិញ កាស់តំ បានរំបែល ត់ វេ មសហត៍ មារេក វា តោ ក្តុំវ ខុព្លំ ។ អសុភានុបស្បី វិហរន្តំ ៩ខ្មីយេស ស្ស់វុគ៌ កោជនមិខមត្តតាំ សន្ធំ អារន្ធីវិបើ \dot{s} it solving, (r) and r is though solving a

ទ ឱ.ម នុបនយួត្តិ។ ២មុន្រប។ ៣ឧ.មុ. យមាអុសេ។ ៤ មុ.ឧបស្ហតិ ។

សុត្តនូម៌ដីក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មមទេ៣ប៉ា

លើអ្នកណា មិនចន៍សេចក្តីក្រោធបែបនោះខុត (ដូច្នេះ)ពៀរបេសអ្នក នោះ ទើបរម្យាប់បាន ។ ពិតមែន តាំងពីកាលណាមក ក្នុង លោក នេះ ព្រៀវទាំងឡាយ មិនរម្វាប់ ដោយពៀវឡើយ ពៀវទាំងឡាយគែង រម្នាប់ ដោយមិនមានពៀរ **នេះ**ជាប ហើយមិ ។ ជន**ទាំ**ង់ឲ្យាយ ដទៃ (ក្រៅអំពីបណ្ឌិត) តែងមិនដឹង១ូខថា យើងទាំងឡាយនឹង វិនាសក្ខុង៍កណ្ដាលនៃពួកនេះ ដូច្នេះឡើយ ចំណែកដនទាំងឡាយ ណា ក្នុងពួក នេះ ដឹង១៩៧ យើងទាំងឡាយ នឹងវិនាសក្នុង កណ្ដាល នៃពួក នេះ ដូច្នេះ ការឈ្មោះប្រកែកទាំងឡាយ វមែងរម្វាប់ អំពីដែនទាំងឡាយ នោះ ។ បុគ្គលដែលយល់ឃើញនូវអារម្មណ៍ថាល្អ មិនសុង្គែមក្នុង**ឥ**ន្ទ្រិយទាំង ទ្វាយ មិនដឹងប្រមាណក្នុងកោដន <u>ខ្មុំលច្រអូ</u>ស មា**ន**ព្យាយាមធ្យូវ dw តលេសមារ វមែងគ្របសង្កត់បុគ្គលនោះឯង ដូចទ្យល់ដែល គ្របសង្គត់ដើមឈើឲុព្វលដូច្នោះ ។ ឯបុគ្គល ដែលយល់ឃើញ នូវតារម្មណ៍ថាមិនល្អ សង្គ្រីមប្រពៃត្តឥស្គ្រិយទាំងឡាយ ដឹងប្រមាណ ក្នុងកោជន មានសញ្ញា បា្រព្ធព្យាយាម កាលេសមារតែងគ្រប**ស**ង្គ ក បគ្គលនោះមិនបាន ដូច១រល់គ្របសង្គត់ថ្មភ្នំតានមិនបានដូច្នោះ ។

ធម្មប**ទ**ជាហិយ បឋិមោ យមកវិគ្គោ

អន្តិត្តាសាវេ តាសាវ យោវត្ថំ បន្ថែលស្បិត អ ខេត្តេ នទេស ខេត្ត ន សេ គាស់វមរមាន ។ យោ ខែវឌ្គសាវសារ្ត សំលេស សុសមាហ៍គោ ន្យោតា ឧមេសច្ចេខ ស វេ តាសាមរហាតិ។ អសារេសារមតិយេ សារេ ថាសារឧស្ស៊ីយេ នេះ សារ នៃជាជិតដូធ្លិ មិញសគ្គម្បាស់ ។ សារញូ សារតោ ញូត្វា អសារញ្ អសារតោ នេះ សារ អជិតខ្លួំ សម្មាស់ ស្ព័ព្យាខេត្ត ។ យថា អការំ ឌុច្ឆំ វុឌ្គ៍(១)សមតិវិ**៩**គ្រាំ

[•] ១. រដ្ឋ ។

ធម្មាទជាហិ យមកវិត្ត 🕫 🤊

អ្នកណា នៅមានទឹកបត់គិត្រាទិក្ខិលេ**ស (**ក្នុង៍សន្នាន**)** ជាអ្នក**ហេះ** បន់ការទូន្មាន នូវឥន្ទ្រិយនឹងសច្ច: ហើយស្វេកដណ្តបសំពត់ កាសាវ: អ្នកនោះមិនគួរនឹងស្វេកដណ្ដប់សំពគកាសាវ:**ទ្វើយ ៗ** លុះតែអ្នកណា មានទឹកចត់គឺឯគាទិក្ខិលេស វាក**េ**ពលអ**សហើយ** ជាអ្នកមានចិត្តដម្ងល់មាំ ក្នុងចតុហ្សារសុទ្ធិសីល ប្រកបដោយការ ទន្ទាននវត់ ខ្លួយនឹងសត្ថ: អ្នកនោះឯង ទើបគួរនឹងស្វេកដណ្ដប់ សព្វកាសាវ:ហ្នូន ។ ដនទាំងទ្បាយ ដែលយល់ ឃើញ ក្នុងធម៌មាន១ូម ថាជាធម៌មិនមាន ទឹមផង៍ ជាអ្នកមានគម្រះទុសជាអាវម្មណ៍ វមែងមិនបាននូវធម៌ដែល មានទ្ទឹមទៀល ។ ដនទាំងឡាយ ដែលយល់ ឃើញ នូវធមិ មានទឹម ថាជាធម៌មានទឹមផង យល់ឃើញ នុវុធម៌គ្មានទឹម ថាជាធម៌ គ្មានទ្ទឹមផង ជាអ្នកមានតម្រះត្រា ជាអារម្មណ៍ រមែងបាននូវធ**ម៌** ដែលមាន១ឹម ៗ ផ្ទះដែលប្រក \mathfrak{A} ្នាហើយ ដំណត់ទឹកក្វេង វមែងលេចវហូតយាង ណាមិញ ចិត្តដែលបុគ្គលមិនបានអប់វិទុកហើយ ភគ:វមែង**ភាក់** ដោតយាធ៍នេះ**:**ឯៈ ៗ

សុត្តស្ថិងកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទគាថា

យថា អការំ សុធឆ្នំ រុឌ្ពី ឧសមគិវិជ្យុគិ ស្^{រំ} សុភាវិទំ ចិទ្តំ ភាគោ ជ សមគិវិ**ជ**ួទិ ។ ន់ដេ សោខតិ ខេច្ សោខតិ ទាខការ នុកយត្តសោខតិ សោ សោចត់ សោ ហៃញ្គត់ ធំស្វា កម្មកំលំដូមត្តបោ ។ ឥជ មោនត បេច្ច មោនត ភាគបុត្តោ ជុភយត្ត មោនត សោ មោជន់ សោ បមោជន៍ និស្វា កម្ម៉ាសុធ្វិមត្តពោ ។ ឥជ នាប្បតិ បេច្ច នាប្បតិ ចាបការិ ឧភយគ្គនាប្បតិ តាប់ មេ កាតន្តិ តប្បតិ ភិយោក តប្បតិ នុក្កតិ កតោ ។ មុខ ខ្ទុំន នេន្ទំ ន្ទំន យន្ត ឃើញ និង៣ន្ទំ ខ្ទុំនុ មុញ្ញា មេ ភេទឆ្នំ ឧជ្ជត់ ភិយ្យា ឧជ្ជត់ សុកត់ ភេទោ ។

សុត្តស្ថិជិក ខុទ្ចកនិកាយ ធម្មបទគាថា

ផ្ទះដែលប្រកិស្ត្តហើយ ដំណត់ទឹកក្វេង វមែងមិនលេចហ្វេត **យាំង** ណាមិញ ចិត្តដែលបុគ្គលបានអប់រំទុកស្គាល់យ ភគ:វមែងមិន**ភក់** ដោតមាន យាន៍នោះឯន៍ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើមាប តែង៍សោកស្ដា**យ** ក្នុងលេកពុធិ៍ពីវ គឺសេកសាយ ក្នុងលេកនេះ១ ក្នុងលេក ខាន៍មុខ ១ បុគ្គលនោះ វមែង សេកស្វាយ ក្ដៅក្រហាយ ក្រោះ ឃើញអំពើសៅហ្មូន៍វបស់១៩ ។ ឋគ្គលអ្នកធ្វេហ្សុទ្រក វមែន៍រក្សាយ ក្នុងលោកទាំងពីរ គឺរក្សាយ ក្នុង ហេកនេះ១ រីករាយក្នុង ហេកខាងមុខ១ បុគ្គលនោះ រមែងរីក រាយស្រស់ស្រាយ ព្រោះឃើញអំពើបរសុទ្ធរបស់១្ន ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើ លោកនេះ១ _{ត្រៅ}ក្រហាយក្នុរ៍លោកខាង៍មុខ១ បុគ្គលនោះ វេមែង៍ ក្ដៅក្រហាយដោយគិតយើញថា បាបអញជាន់ធ្វើហើយ លុះធ្វើ មរណៈ តាល ទៅកាន់ ទីគ្គតិ ការង៏វត់តែក្រៅក្រហាយដ៏ក្រែលែង ឋគ្គ**ល**អ្នកធ្វើបុណ្យទុក រមែងគ្រេតអរ ក្នុងលោកទាំង**ពីវគ**់គ្រេកអរ ក្នុងលោកនេះ ១ គ្រេកអាក្នុងលោកខាងមុខ១ បុគ្គលនោះវា**មង៍ត្រក** អរដោយគិតយើញថា បុណ្យអញជានាធ្វើហើយ លុះធ្វើមរណភាល เชาลาะสุดติ ลังธ์เตโตเเตลกหนึ่งได้เฉนี ข

ធម្មបទគាល់យ ប់ប់ម៉ោ យមកវគ្គោ

តែសុខ្ស៊ី **ខេ** សហ៍ទំ ភាសហ នោ ន ភក្សា ខែលា និ ឧរភ ខមស្គ្រា តោទាវ តារវា គណៈលំ មរង់រំ ន ភាគវ សាមតា្ស (ហេត ។ មព្ទាំ ្រ សហិន ភាសមា នោ ខេត្តវា ឈ្មេន មន់ខេត្តរួ រាកញ្ នោសញ្ បហ្យ មេរាហំ សម្ពីជានេះ សុវិមុស្ថិស្តែ អស់ខាត្យប្រទេស ខ្មុំ ង ស ភាក្ស សាមត្តស្_{នា} យោធិ ។ យមកវិក្ខោ ២៤មោ ។

ធម្មបទភាហិយ ទុត៌យោ អប្បមាទវិគ្គោ

១ ប. ឯរំ ។

ជម្មាធាណ យមកវត្ត ទី១

បើនរដន់ ពោលពាក្យប្រកប់ ដោយប្រយោជន៍ សូម្បី ច្រើន តែជាអ្នកប្រមាល
មិនធ្វើតាមពាក្យនោះ វមែន៍ ជាអ្នកបិនមានចំណែកសាមពាផល ឡើយ ដូច
អ្នករក្សា គោ កាលរាប់ គោប្រគល់ឲ្យអ្នកដល់ ហើយ (ជាអ្នកមិនបានបរិកោគ
នូវបញ្ជាគោសេ) ដូច្នោះឯន៍ ២ បើនរដន់ ពោលពាក្យប្រកប់ ជោយប្រយោជន៍
សូម្បីបន្ទិចបន្តួច តែជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ បានលះបង់កគៈ
លោសៈនិធី មេហៈ ជាអ្នកដឹងនូវធម៌ ដែលគួរកំណត់តាម ហេតុ មានចិត្ត
ដកផុតអំពីសេចក្តី សៅហ្មូន៍ មិនមានសេចក្តីប្រកាន់មាំ ក្នុង លោកនេះ និង
លោកខាន៍មុខ នដេននោះ វមែន៍ ជាអ្នកបានចំណែកសាមពាផល ។
ញា

ធម្មបទគាហ់ អប្បមាទវិត្តទី៤

(១៤) សេចក្តីមិនប្រមាទ^(១) ជាផ្លូវ នៃសេចក្តីមិនស្តប់^(២) សេចក្តីប្រមាទ ជាផ្លូវ នៃសេចក្តីស្តាប់ ជនទាំងឡាយ ដែលមិនប្រមាទហើយ ^(៣) ឈ្មោះថា មិនស្តាប់ ជនទាំងឡាយ ដែលប្រមាទៈហើយ ខុតជូច ជាមនុស្សស្តាប់ទៅហើយ ។ ពួកបណ៌គ បានផ្រាប់នូវដំណើរ នេះ ដោយប្រែកគ្នា (ទើបឋិននៅ) ក្នុងសេចក្តីមិនប្រមាទ

៣៩៩៧ ការប្រុងប្រយ័ត្ន ភាក្យខេះជាឈ្មោះស្មារតី ដែលបានតាំងប្រុងជាតិច្ន ។
 ភាក្សថា មិនស្លាប់នេះ ជាឈ្មោះប្រះនិទ្ធាន ក្រោះប្រះនិទ្ធានមិនមានចាប់ មិនមានស្លាប់។
 ជានិងលំការបិនប្រុងប្រយ័ត្ន ភាក្សនេះជាឈ្មោះខែការសះបង់ស្មារតី ។

សុគ្គនូបិដីពេ ១ទូកនិកាយស្ស ធម្ម១៩៣ថា

អប្បហៈខេ បហេខឆ្នំ - អាំយាន់ គោប់ប្រភា នេយាយ៍នោសនធិតា ធំចំនន្ទមក្រោប ខ្យួនៅ សេត្យតោ សុខិតម្មសុុ និសម្មការិយោ ស្ពានុស្សិខឧតិច្បូយ អេជានិង្គមារិ ៣មេសង្សិនិង្គ នៃដុំាខេឌជាមាខេឌ មាឃា គេខ_(២) ខែ ខេ ខ (๓) ចំពុំសោល បាន ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មាញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មែញ ខ្មាញ ត្តាខាន់ជា ឃើខ តាលា **ឧុ**ម្មេធិ៍ នោ **៩**ភា ស ឧសឌធធំណាណិន – ស ២១ឧម្យុក မေး၍မေးရွှာ က်ာ လာကလားရွှာ မားဈေးနို့ နှိုင်္ဂလို နေနစ် 🤻

១ ម. បស់ឡោ នត្តិ ។ 🕨 ម. សំយមេន ។ 🧥 ធ្. វា ។

សុត្តនូបំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទភាជា

រុក្សាយ ក្នុងសេចក្តុមិនប្រមាទ បណ្ឌិតទាំងនោះ ជាអ្នកគ្រេកអរ ក្នុងធម៌ ជាគោល^(១) នៃអរិយបុគ្គលទាំងទ្យាយ មានការព័និត្យ ជាប្រក្រត់ មាន ព្យាយាមដាប់គគ្នា មានសេចក្តីប្រឹង្ធប្រែង៍មាំមា្ទ៩ជានិច្ច ជាអ្នកមានប្រាជា តែងប៉ះពាល់នូវព្រះនិព្វានជាទីក្សេមក្សាន្ត ថាកាយាគៈ ជាកុណជាតជ៌ប្រ-ស្រីរបំផុត 😗 យស (๒) តែងចំពើនកុះការ ដល់បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីប្រឹង ប្រែង៍ មានស្មារត់ មានការងារស្អាត (ឥត ទេស) ជាអ្នកវិចារណា រួច ហើយទើបធ្វើ ជាអ្នកសង្គីម សេនៅដោយធម៌ មិនមានសេចក្ដីប្រមាទ។ អ្នក្រជុំ គប្បីសាង៍ តោះ គឺអហេត្តផល ជាកោះដែលជំនន់គិតិលេស ដន់ពន្ធិចមិនបាន ដោយសេចក្តីប្រឹងប្រែងផង ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ ផង ដោយការសង្រ៍មក្នុងបតុប្បារិសុទ្ធិស័លផង ដោយការទូនា្ទ៩ន្រ្ទិយ ផង ។ ព្_{កិ}ជនពាលអប្បឥតប្រាជ្ញា តែងប្រកបរឿយ ១ ខ្លាំសេចគ្គីប្រមាធ ចំណែកឬក្នុក្សថ្មី រមែនក្រែទុកខ្លះសេចក្តីមិស្វេមាទ ដូចទ្រព្យយាន៍ ប្រសើរ ។ អ្នកទាំងទ្បាយ ចូរកុំប្រកបរឿយៗនូវ ហេចក្តីប្រមាធ ចូរកុំ ប្រកប្រើយ 🤊 នូវសេចក្តីកែរាយ ត្រេកអក្មេធ៍តាមឡើយ ដ្បិត បុគ្គលអ្នកមិនប្រមាទ ១សង្កើត៣និត្យ វមែងបានសេបក្តីសុ១ជំទូលាយ ។

១ ពោធិបក្ខិយធម៌៣៧នឹង ហេកុតរធម៌៤ ហៅថា ពោយសែមរិយ: ។ ៤ ភារាជាធំ កោតសម្បត្តិ,សេចក្តីរាប់អាន,កិត្តិសក្ខុដ៏ពីរោះ គុណទាំង ទេះរួម ហៅថា យុណៈ។

ធម្មបទពាហិយ ទុតិយោ អប្បមា**ទវ**គ្គោ

បទាន់ អប្បហ្វេន យនា^(១) ខុ<mark>នតិ ប</mark>ណ្ណាតា

បញ្ជាសាស្ត្រ អស្រាស្ត្រ សេក្សិ<mark>ធិ</mark> ញ

បញ្ជាវេ កុម្មដ្ដេ ពីរោ ពាលេ អវេត្តិតំ ។

អប្បីម ត្តោ បម ត្តេសុ សុ ត្រេសុ ស សុ ជា ក កេ

អពលស្ប៊ុំ ស៊ុយស្ប៉េ សត្វា យេឌ សុមេខសោ ។

អប្បមាធេន មឃវា នេវានំ សេដ្ឋទំ កតោ

អប្បមាធ៌ បស់សត្តិ បាទា ទោ សហ ំពោ សភា ។

អប្បសេខរនោ ភិក្ខុ ប្រាខេត្យឧស្ស៊ី វា

ស ញោជន អណុំ ខ្លាំ ធ្លាំ មក្តាំ កច្តិ ។

๑ ย. สูรถิ ฯ

ជតិតឧឃ្យាស មណីស_ន្ន័ ទុំ ទ

កាលណា បណ្ឌិត បន្ទោបង់នូវសេចក្តីប្រមាទ ដោយសេចក្តីមិន ប្រមាទ តាលណោះ លោកនឹង ទៀនកាន់ប្រាសាទគឺបញ្ជាជាបុគ្គល មិនសោក វមែងឃើញពួកសត្វដែលមានសោក ធ័រជនតែងឃើញ ពួកជនពាល ដូចបុគ្គលដែលឈវលេំកំពូលភ្នំ ហេ័យក្រឡេក មើលញ្ចកដនដែលឋិតនៅលើផែនដី ដូច្នោះឯង ។ បណ្ឌិតមានប្រាជ្ញាមុះមុត កាលពួកបុគ្គលកំពុងប្រមាទ លោកមិន ប្រមាទ តាលពួកបុគ្គលក់ពុងដែកលក់ លោកកាក់ព្កេកប្រិន លោក វមែង៍លះបង់ចោលនូវបុគ្គលបែបនោះ ដូចសេះលឿន ដែលទៅ ហេលនូវសេះ មានកំឡាំងិទន់ទាប ដូច្នោះឯង ។ មឃមាន៣ ដល់នូវភាពជាបុគ្គលប្រសើរបំផុត ជាង ទេវតាទាំងទ្បាយ ព្រោះតែសេចក្តីមិនប្រមាន អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ តែងសរសើរនូវ ភិក្ខុអ្នកគ្រេតអាវ ក្នុងសេចក្តីមនប្រមាន ឬឃើញភ័យ ក្នុងសេចក្តី ប្រមាទ តែងដុតចោលសំយោដនៈ ទាំងតូច ទាំងធំ ដូចក្ដេំងចេះ (កលខ្វក់ ទេចទាំងតូចទាំងធំ) ដូច្នោះឯង ។

សុគ្គុន្ត្របិងកេ ខុទ្ទក់និកាយស្ប ធម្មបទ៣៤

អប្បមាន នៅ និក្ខុ បទ នេះ សយនសៀវ វា អក់ ទោះ បរិហានាយ និញ្ជាន់ សៀវ សន្តិ គោ ។ អញ្មាប់ ព្រោះ ព្រៃ ។

ធម្មបទជាហយ តតំយោ បិត្តវិគ្គោ (၁၈) ဧဂွင် ေမလံ မိန္ရံ နားကို နည္နို႔လံ ខ្ពុំ ភពភិ មេសា^{រី} ខុសុភាព្រះ^(១) **នេះជន**ំ ។ វា ដោះ ៩លេ ខិត្តេ ជិតមោគឥឌុព្តោ ត្រុឌជ័ឌ្ឌ ខ្ទុំ ស្ពេញ ឧឃនុណ ឯ ឧទ្ទិស្ស ស្បាល យុទ្ធ កាមនិទាន់យោ ចំតុស្ប ឧម ៩ សា សា ខ ចំតុំ ឧជ្ជ សុខាវេល ។

១ និ. ឧសុករោវ ។

សុត្តស្ថិត។ ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទជាបា

ត់ត្នុអ្នកគ្រេកអរ ក្នុងសេចក្តីមិនប្រមាន ឬឃើញក័យ ក្នុងសេចក្តី ប្រមាន ជាអ្នកមិនគូរនឹងសាបសូន្យបាកគុណជមិ ឈ្មោះថា ឋិត នៅក្នុងទីដិតនៃព្រះនិញ្ជូន ។

ចប់ អប្បមាទវគ្គ ទី ៤ ។

ធម្មបទគាថា បំផ្លាំគ្គ ទី៣

(១៣) អ្នកប្រាដ តែង ធ្វើចិត្ត ដែលញាប់ញ័រ ឃ្មេង ឃ្មេង ក្រាបាន ដោយកម្រ ហាមឃាត់បាន ដោយលំបាក ឲ្យជាចិត្ត ត្រង់បាន ដូចអ្នក ធ្វើឲ្យួញ ៣តឲ្យួញឲ្យត្រង់ ។ ចិត្ត នេះ ដែលបុគ្គល លើកឡើង ចាក អាល័យគឺកាមគុណ ៥ បោះ ទៅក្នុងវិបស្សនាកម្មដ្ឋាន ដើម្បីលះបង់ នូវវដ្ដ:ជាទីនៅនៃមារ របែងញាប់ញ៉ាំ ដូចត្រី ដែលគេលើកឡើង ចាក់ទីនៅគឺទឹក បោះ ទៅលើគោក ដូច្នោះឯង ។ ការខូនា្ននចិត្ត ដែលសង្កីតសង្គិន បាន ដោយលំបាក់ ជាធម្មជាត ហើស មានប្រក្រតីជាក់ចុះ ទៅតាម សេចក្ដីប្រាប់ ក្នុងអាម្មណ៍ ណាមួយ រមែងជាគុណ ញ៉ាំងប្រយោជន៍ឲ្យសម្រេច (ព្រោះថា) ចិត្ត ដែលហ្វឹកហ្វឺនបាន ហើយ រាមន៍នាំមកខ្លាំ សេចក្ដីសុ១ ។

ធម្មបទជាបាយ គត់យោ ចិត្តវគ្គោ

សុខុខ្ទស់ សុខិបុណ៌ យត្ត ភាមនិទាន់នំ

ខិត្ត ក្រុត ខែ ខេតា ខិត្ត កុត្ត សុខាវហំ ។

នូវន្ទមំ ឯកខេរ មេស្ស អស់រ៉ា កុយាសយំ

យេ ខិត្ត សញ្ញាមេស្សន្តិ មេរក្សន្តិ មារពន្ធនា ។

អនាដ្ឋិតខិត្តស្ស បញ្ញាន ខេត្តស្ស អន្ទាហាត ខេត្តសា ។

អនាស្សាតខិត្តស្ស អន្ទាហាត ខេត្តសា ។

អនាស្សាតខិត្តស្ស អន្ទាហាត ខេត្តសា ។

បញ្ហាទាបប្រាំនស្ស នគ្គិ ជាការតា កយំ ។

តាអូបមំ តាយម៉មំ វិធិត្វា

ឧកស្ថម **ចំ**ត្តមិ**ន់** ៩កេត្តា

ឈោ ខេឌ្ឌ ស[្] ពណ៌ ខេឌ

ជិនញ្ រក្តេ អនិវេសា សំណ ។

១ម ឯកភារំ ។

ធម្មបទគាហិ ចិត្តគ្គ ទី៣

អ្នកមានប្រាជ្ញា គ្នុរវត្សាចិត្តដែលឃើញដោយកម្រត្រែពេក ល្អិតពេកណាស់ មានប្រក្រតីធ្លាក់ចុះទៅតាមសេចក្តីប្រាជ្ញា អាវ**ម្មណ៍ ណា**មួយ (ក្រោះថា) ចិត្តដែលគេវត្សាបានហើយ វមែជនាំ មកនៅសេចក្សុខ ៗ អ្នកទាំងឡាយណា នឹងសង្គ្រឹមចិត្តដែលទៅគ្នាយ ជាចិត្តគ្រាច់ទៅ តែឯង មិនមានសវីវៈ មានគូហាគឹមហាកូតវូប ៤ ជាទីអាស្រ័យ នៅ អ្នកទាំងនោះឯង វមែង្បួចចាក់ចំណង់នៃមាវ ។ (ធ្នាញ់ វមែងមិនបរិច្ចណិដ្ឋលំបុគ្គលដែលមានចិត្តមិនគ្នាច់ខ្លួន មិន ដឹងច្បាស់នូវព្រះសន្ទម្ម មានសេចត្តីដ្រះថ្វាអណ្តែតទៅ ។ ភ័យវមែន៍ មិនមាន ដល់បុគ្គលអ្នកមានចិត្តមិនទទឹកដោយវាគ: មានចិត្តដែល ពេសទាំង១០មិនបាន មានបុណ្យនឹងបាបលះចោលហើយកាក់រពុក ជានិច្ច ។ បុគ្គលគប្បីជំងឺច្បាស់នូវតាយនេះថា ដូចជាគ្នាំង គប្ប៍បិទ នូវចិត្តនេះឲ្យដូចជាបិទទ្វារនគរ គប្បីច្បាង៍នូវមារដោយការ៉ុង គឺបញា គប្បីរក្សាខុតនូវធម៌ ដែលខុនឈ្នះហើយ មិនគប្បីជាអ្នកដំអត់នៅ (ក្នុងជម៌នោះ) ឡើយ ។

សុត្តតូមិតិពេ ខុទ្ទកតិកាយស្ស ធម្មមទវាយ

អចិំ វេនយ៍ តោយោ ប្រវ៉ អចិសេស្បូតិ

ជុំខ្វោ អប្រភពិញាណោ និក្ខំវ គេល់ខ្លែំ ។

និសោ និស់ យន្តំ គេយ៍វា ហើ វា បន ហើនំ

មិច្ចាបសិហិនំ ចិន្តំ នាចិយោ នំ គេតា គេហេ ។

ន នំ មានា ចិតា គេយ៍វា អញ្ជោ វាចិច ញាតគា

សញ្ញបសាហិនំ ចិន្តំ សេយ្យូសោ នំ គេតា គេហេ ។

ចិត្តវិគ្គោ គតិយោ ។

ធម្មបទគាហ់យ បត្តត្ថោ បុប្ផាំគ្នោ

(១) កោ នម្មែលរំបំដេស្បានិយមលោកញ្ចាន់មំ ស នៅកំ (១) កោ ជម្មន់ សុ នេសិនំ កាសលោ បុព្ពទ៌ា ប ចេស្បានិ ។

ម. ឬប្តម៌វិប្បៈចេស្សតិ ។

សត្តន្ត្រាំងក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទភាជា

ស្ត្រី មិនយូរប៉ុន្មាន ទេតើ កាយនេះ មានវិញាណ ទៅប្រាស គេយក ទៅ ចោលផុតហើយ មុខដានឹងដេកស្តកស្តឹង លើផែនដី ដូចជាអង្គត់ ស្រា ក្រប្រយោជនគ្មាន ។

ចោរក្រឡេកឃើញចោវផង៍គ្នា ឬក៏ បុគ្គលមានពៀវ ក្រឡេកឃើញ បុគ្គលមានពៀវផង៍គ្នា គប្បីធ្វើនូវសេចក្តីវិនាសណាមួយ ដល់គ្នា ចិត្តដែលបុគ្គលតាំង៍ទុក១ុសហើយ វមែងធ្វើបុគ្គលនោះ ឲ្យអាក្រក់ ក្រៃលែងដែងសេចក្តីវិនាសនោះទៅទៀត ។

មាតាបិតា មិនគប្បីធ្វើហេតុនោះបាន ឬជនទាំងឡាយជទៃជាញាតិ មិនគប្បីធ្វើនូវហេតុនោះបាន ចំណែកខាងចិត្ត ដែលបុគ្គលតាំងខុក ត្រវហើយ វមែងធ្វើបុគ្គលនោះ ឲ្យប្រសើរជាងហេតុនោះបាន ។

ប្រ បិត្តវត្តទី៣ ។

ធម្មបទគាហិ បុច្ឆាំគ្គ ទឹ៤

(១៤)អ្នកណាន៏ងដ៏ង៍ច**្រស់**នូវ ផែនដ៏ គឺអត្តភាពនេះ នឹង័យមលោកគឺ អបាយភូមិ ៤ នឹងមនុស្សលោកនេះព្រមទាំង ទៅលោកបាន អ្នកណា នឹងផ្រើសរើសនូវចំណែកនៃធមិ ដែលព្រះគថាគត សំដែនប្រពៃ ហើយ ដូចចាលាការដែលល្ខាស់ដៃ ផ្រើសរើសនូវផ្កាដូត្នោះឯធ៍ ។

ធម្មបទគាហិយ ចតុក្ដោ បុប្ដូរត្ដោ

សេខ្យា ១មាំ វិដេស្បតិ យ១លោធញ្ និ<mark>ម៌ សនៅក់</mark> សេខគ្នា ៦ឬខទិស្នសិទ៌ គុសលោ មុ<mark>ម្ពទិវិមខេស្បតិ។</mark>

းရေးကျော့စစ် ကာလာဗ်စ် ဂို**ဒ်**ရှာ

ប្រជុំ អភិសត្តាពេល

្រត្តេន ទារសារ្ត្ ប្បុច្ឆាស់នំ^(១)

អនុសាធិ មនុក្សសា ខេត្ត ។

បុត្តាធិ សេវ បទិនខ្លំ ព្រស់ មនុ អាខាយ កច្ចិតិ ។

បុត្តាធិ សេវ បទិនខ្លំ ព្រស់ ស្នាយ កច្ចិតិ ។

បុត្តាធិ សេវ បទិនខ្លំ ព្រស់ ស្នាយ ក់ប្តី ។

បុត្តាធិ សេវ បទិនខ្លំ ព្យស់ ស្នាយ ក់ប្រឹ ។

បន្តិសំ សេវ កាលេស អន្តាយ ក់ប្រឹ ។

យដាបិ សមហេ បុខ្ខំ វណ្ណក់ខ្ញុំ អស្សាប់ (៤)

ប្រើកិត្តាយ ប៉ុស្តា កំប្រឹក កុំ ប្រហាប់ (៤)

^{្ ។} សមុប្តូកាតិ ។ ៤ ម. បច់ខនំ ។ ៣ ម. ក្បូ**ស**ត្តមា**ត**បំ ។ ៤ ម-ស្ត្រូកសូមតោជ្ជាំ ។

ធម្មបទពាហា បុប្ផាត្តទី ៤

ព្រះសេត្តបុគ្គល នឹងដឹងច្បាស់នូវផែនដីគឺអត្តភាពនេះ នឹងយម-លោកគឺអធ្យយកូមិ ៤ នឹ**ងម**នុស្សលោកនេះព្រមទាំង ទៅលោកបាន ព្រះសេត្តបុគ្គល នឹងជ្រើសវើសនូវចំណែកនៃធម៌ ដែលព្រះគថាគគ សំដេងប្រពៃហើយ ដូចមាលាការ ដែលឈ្វាស់រ៉ៃ ជ្រើសរើស ខ្យស់ដូច្នោះ ភិក្ខុ កាលដឹងច្បាស់ខូវកាយ នេះថា ដូចជាដុំពពុះទឹក ដឹងច្បាស់នូវ តាយនេះថា មានសភាពដូចព្រេញថ្លៃ គប្បឹកាត់នូវផ្កាជាប្រធាននៃ មារគឺវដ្ដ: ៣ ទៅកាន់ស្ពានជាទីមិនឃើញនៃមហ្គាដ មច្ចុគិសេចក្តីស្ងាច់ តែង៍តៀវយកទៅនូវនវជន អ្នកមានចិត្តជាប់ជំពាក់ ក្នុងតារម្មណ៍ ផ្សេង ។ កំពុងជ្រើសរើសនូវផ្កា គឺតាមគុណ ៥ នុះឯង ដូចទឹកជននធំ ដែលកូចយកអ្នកស្រុកកំពុងដេកលក់ទៅ ដូច្នោះឯង ។ អ្នកធ្វើទីបំផុត គីមរណៈ តែងក្រុងសត្វ ដែលមានចិត្តជាប់ជំពាក់ ក្នុងអាវម្មណ៍ផ្សេង ។ កំពុងជ្រើសវើសនូវផ្កា គឺតាមគុណ ៩ មិនផ្នែត ន្ទុក្ខភិកាមទាំងីឡាយនុះឯង៍ ឲ្យនៅក្នុង៍អំណាចរបស់ខ្លួន ។ ភមរជាតិ មិនធ្វើដា ឈើដែលមានពណ៌នឹងគ្មិនឲ្យវិនាសទេ ក្រេប យកគេរស ហើរទៅ យ៉ាន៍ណាមិញ អ្នកប្រាជ្ញ គប្បីត្រាច់ទៅ ក្នុងស្រុក កំយាំងី នោះឯង៍ ។

សុគ្គនមិនពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ស ធម្មបទតាថា ឧប ស្រេ វិលោមាធ៌ ធ ប សេ គេតាគេត អត្តាយា វ អឋ ក្លេយ ក្រ កាតាធិ អភាតាធិ ២ ។ យទាច់ ច្រុំ ប្រំ ស្រាវ មក្គ ប់ស្តែសិតា វាចា មដលា យោធិ អគុព្គា ។ យដាច់ ច្រុំ បុច្ចំ ស្រាវ្រំ សគរ្គតា (១) រៅ សុភាស់តា វាចា ស៩លា យោធិសុគ្**ត្**តោ។ យជាចំ ជុជ្ជាស់មា គេឃាំរា មាលាគុន្បេ ពហ្វ ឃ[†] ជា នេះ ឧ មច្ឆេ កាត្ត្រ កា**សល់ ព**ហុំ ។ ឧ ឬបួកញ្ហោ បដ្ឋាត្រង់ ក្រុំ កេត្តមក្រុក នំពួន ន

១ ម. សុគនូក់ ។ ៤ ឌ. គេនាំ មល្ខិកា ។

ស្ត្តូប៉ូនិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទេ៣ហិ

ពាត្យចាត់ដោនទាំងីឡាយបេសជនដទៃ បុគ្គលមិនគរធ្វេត្តក្នុងិចិត្ត ទេ កិច្ចដែលធ្វើហើយនឹងមិនទាន់ធ្វើហើយរបស់ជនដទៃ (ដែលមិន មែនជាមុខការរបស់ខ្លួន) បុគ្គលមិនគួរពិនិត្យមើល េ បុគ្គលគួរ ពិនិត្យពិលារណា តែកិច្ចការទាំងីឡាយ ដែលធ្វើហើយ នឹងមិនទាន់ ធ្វើហើយ របស់ខ្លួនតែម៉្យាង៍ ។ ផ្កា ឈើមាន (ខ្ទុំ ទ្រាយល្អ មានពណ៌ (ល្អ) តែគ្មានក្វិន (ក្រអូប) (វមែងមិនក្រអូបដល់អ្នកដែល(ខ្យង់) ដូចម្ដេចមិញ កាចាដា សុកាសិត វមែង៍គ្មានផលដល់អ្នកដែលមិនធ្វើតាមដូច្នោះ ផ្កា ឈើ ដែលមាន(ទង់ទ្រាយល្អ មានពណ៌ មានក្វិន (វមែងក្រអូបដល់អ្នក ដែល(៤(៤៩) ដុចម្ដេចមិញ ក់ចាដាសុភាសិត វមែងមានផលដល អ្នកដែលធ្វើតាមដោយគោវព ដូច្នោះឯង៍ មាលាការ ចេះធ្វើសំណុំនៃតម្រង់ផ្កា អំពីគំនរនៃផ្កា (ផ្សេងៗគ្នា) ឲ្យច្រើនបាន យ៉ាង៍ណាមិញ កុសលដែលសត្វកើតមកហើយ គូរូ ធ្វើឲ្យប្រើន យាងនោះ កិនផ្ការឈី ជ្រយៈទៅច្រាស១ស្រី មិនជាន ក្និនទឹមច័ន្ទភ្នំ ក្និន ទឹមក្រសាត្ត តិនដ្ឋាមិះវត្តិ តិផ្សាយ ទៅ ច្រាស់ ទាន់ពុន

ធម្មិលទីតាហែយ ២ភុណ្ណ បុប្ផូវត្តោ

សភាហ្វ កណ្ដេ បដិវានមេនិ សញ្ជា ខំសា សច្បាសា ១វាយតំ (១) ។ ចន្ទ នគរ វាច ខេត្ត អន វស្សិកា អប្បធន្លោ អយុ ៩ ទៅ ហ្វាយ នទះ ខេធ្ធ គឺ (២) យោ ខ ស៊ីលាវត កញ្ត្រា វាត់ នៅសុ ខុត្តមោ នេះ សម្បន្តសីលាន់ អចម្រាន់ពៃវានៃ សម្នេញ ម៉ែន្តាធំ មាកេ មត្ត ធ វិជ្ជិត ។ យថា សញ្ញាជាឧស្ន^{ំ(៣)} ខ្**ជុំត្រូស្ទំ មហាប**ដ បខុម ឥត្ត ជា បេដ សុខ៌កន្ទំ ម លោវម អនុបោខន ឧឃាយ មាសាមន៍មារយោ ឯ

បុដ្ឋាគ្នោ ២ភុវុណ ។

១ ឱ. បរាតិ ៦ ៤ ម តករចន្ទ ។ ៣ ម សង្ការដ្ឋានស្ម័ន្ធិបិ បា ។ ៤ ម អន្លីកូតេ ។

ធម្មបទតាហ៍ បុប្បត្តទី ៤

ចំណែកក្និនរបស់សច្បុះសទាំងឡាយ វមែងថ្វាយទៅប្រាស់ខ្យល់ បាន ព្រោះសប្បុរស រមែងផ្សាយទៅបានគ្រប់ទិស ។ ក្និននៃសីល ជាគុណជាតប្រសើរបំផុតជាងគន្ធជាគព៌ងនេះគឺ ទ្វឹមចន្ទន៍ ទ្វឹមត្រស្នា ជាខ្ហាល ជាមិះលា ។ ភ្នំនក្រស្នា នឹងភ្នំនចន្ទន៍ណា ភ្នំននេះ ក្រអូបមានប្រមាណភិប្ប ចំណែកក្នុននៃបុគ្គលមានសីលទាំងឡាយណា ក្នុននោះ ទើបក្រអូប លើសលប់ ផ្សាយទៅត្នង៍ទៅលោកនឹងមនុស្សលោកបាន ។ មាកធិកដ (ខុតជា១ស្វែងវត) តិមិនច្ចូចនូវផ្ទះវបស់លោក អ្នកមាន សិលចរិចូណ៌ អ្នកនៅដោយសេចក្ដីមិនប្រមាន អ្នករួចស្រឡះ (៣ក ធម៌ជាគ្រឿន៍សៅហ្មន៍) ព្រោះដឹងច្បាស់តាមហេតុ ។ ជាឈូត ខុតជាកេត្តក្នុងគំនាសម្រាម ដែលគេ៣ភាពលេក្បែរថ្មវិធិ នោះ ក៏គង់មានក្និន្យក្រុក្ខ ជាទីរករាយនៃចិត្តបាន ដូចម្ដេចមិញ បណ្តាជន ដែលដូចជាគំនរសម្រាម សាវិកបេសព្រះសម្មាស**មុទ្** វមែងរុងរឿងកន្ងផុតបុថុជ្ជនទាំងទ្យាយ ដែលល្ខិតល្ងង់ ម្រាញ់ (របស់ខ្លួន) ដូច្នោះឯង ។

ចជ បុជ្ជគ្គទី ៤ "

សុត្តភូមិ៩កេ ខុន្តកនិកាយល្ប ធម្មបទ៣៤ ធម្មប្បទិសាហិយ បញ្ចូមោ សាលវិគ្គោ

[១៥] និយា ជាកាតោ វត្តិ និយ សន្សា្ស យោ**ជនំ** ឌ្នីយោ តាលាន ស់សារោ សន្ទុំ អុំជាន់ ។ ខាញ ភាពិកម្មេស ស្រាល់ មានមាននិយា បាយ ខេត្ត មេខា ខេត្ត ខេត ខេត្ត បុគ្គា ^(១)មត្ត ៩ឧមត្ត (២) នៃតំ ពេល វិហេត្ត អត្តា ហិ អច្ចលោ ឧត្តិ កុ តោ បុត្តា ^(៣) កុ តោ ជ**ជំ ។** (m, ω) a (r) (r) (r) (r) (r) (r) (r)ពាលោ ខ មណ្ឌិនមានី នេះ វេ ពាលោតិ វុច្គិ ។

១ ម • បុត្ត ។ ៤ ឱ. ធនមត្ថិ ។ ៣ ម. បុត្តោ ។ ៤ ឱ. ម • ម៣គិ ។

សុគ្គន្តប៉ីដិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទគាហិ

ធម្មបទគាហ ពាលវិគ្គទី ៥

(១៥) កគ្រីវែង ចំពោះតែអ្នកកាត់ឲ្យក (អ្នកដេកមិនលក់) យោដន៍ វែង ចំពោះតែអ្នកទឿយហត់ សង្សាជដ្ឋវែង ចំពោះតែបុគ្គលពាល មិនដឹងច្បាស់ខូវព្រះសទ្ធម្ម ។

បុគ្គលកាលសូះស្វែងតែកល្យាណមិត្ត បើមិនបានមិត្តដ៏ប្រសើរជាន៍
១,ន ឬមិត្តដែលស្មើន៏ង៍១,នេះ គប្បីប្រព្រឹត្តនៅតែម្នាក់ឯង៍ ឲ្យឡាប់ខ្លួន
វិញ ព្រោះថាសហាយគាគុណ(១)មិនមានក្នុងបុគ្គលពាល ឡើយ ។
ជនពាល តែងព្រយល់ជាក់ ដោយសេចក្ដីសំគាល់ថា កូនទាំង៍ទ្បាយ
របស់អញមាន ឲ្រព្យរបស់អញមាន តាមដែលពិត សូម្បី១,នេះបស់
១,ឧកមិនមាន (២) ចំណង់បើកូនទាំង៍ទ្បាយ នឹងរាប់ថាមានអំពីណា
ជាន ខ្ពេញនឹងរាប់ថា មានអំពីណាជាន ។

អ្នកណា ជាមនុស្សពាល ហើយដឹងនូវភាព នៃ១៩៩ជាពាល អ្នក នោះខឹង ទៅជាបណ្ឌិតពុខ១ ដោយ ហេតុដែលដឹង១ ថាជាពាល នោះ ម]ាងទៀត អ្នកណា ជាមនុស្សពាល មានសេចក្ដីប្រកាន់ថា ១៩ជាបណ្ឌិត អ្នក ទោះ ឈ្មោះថាជាមនុស្សពាល ដោយពិត ។

ទ កូឡស់ល, មដ្ឋិមស័ល, មហាស់ល, កជាវត្ថុ១០, ធុតង្គគុណ១៣, វិបស្សនា គុណ, មគ្គ៤, ផល៤, វិជ្ជា៣ អភិញ្ញា , ហៅជា សហាយតាគុណ ។ ៤ ព្រោះមិន អាចនឹងការពារទុក្ខាន ។ អដ្ឋកជា ។

ធម្មបទតាម៉ាយ បញ្ចូមោ ពាលវិគ្គោ

យាវជីវម្យិ ខេ តាលោ ខណ្ឌិត ខយ៌រុទាសតិ ន សោ ១ឆ្នំ វិសាខាត់ ខេត្ត សូមរស់ យថា ។ ရေးကုန္တမ္း (ေနာက္တ មណ្ឌិន មយុះ្រាស់ន ခဲ့ပေးကို အရို ကိုသောက် အောင်း အောင်း က ឧរទ័្ទ យលា ដងើយ អម់ ត្តេស់ អត្តសា តាហេញ (១) ទាបក់ កញ្ញំ យំ ហោត តាដុកាមួល (២) ។ ငေ ကေးမ်ာ့ အက် ေဆးဆုံ ထိ အေရွာ မင္မော့မျိန် យសា្ស្រអសា្ស្រ្ត ហេធំ វិទាក់ បដិសេវតិ ។ ສញ្ កាញ់ កាត់ សាខុ យំ ភាគ្នា ជាធ្**ង**ប្បតិ យក្ស ចំនាំ នេះ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មេខុង មញ្ញន់ ៣លោ - យាវ ភាព ឧ មេខុត់ យ៩ ខេ ខេធ្នាំ ទាប់ អ៩^(៣)(៣ ហេ)ខុត្តាំ ខិតចួតិ ។

១ មួ. ការវាន្ទី ។ ៤ មូ. កដុក ដល់ ។ ៣ ម. អថិសាទ្ធោ នត្តិ ។

ធម្មបទតាហិ ពាលវគ្គទី ដ

មនុស្សពាល បើចូលទៅអន្ត័យជិតអ្នកប្រាដ្ឋ សូម្បីអស់មួយជំវិត កំ**ង**តមានជំងឺសេធបិរ្យុំ ឲ្យច្បាស់លាស់ឡើយ ដូចវែក ដែលមិនដឹង សេសម្វ ។

វិតាជន បើចូលទៅអន្ត្ល័យជិតអ្នកច្រាដ្ឋ សូទ្បីតែមួយវិតេច វមែន ញូ យល់សេធមិ ដោយគាប់ហើស ដូចអណ្តាត ដឹងឱ្យសេសម្វី ពួកជនពាលមិនមានច្រាជ្យ មានៗន្ដដូចជាសត្រវ៉ តែង ធ្វើកម្មលាមក ដែលជាអំពើមានផលក្ដៅក្រហាយ ។

បុគ្គលធ្វើកម្មណាហើយ វបែនក្ដៅក្រហាយ ឬមានមុខប្រឡាក់ ដោយទឹកភ្នែក ស្រែកយំ ទទួលផលខែកម្មណា កម្មដែលគេធ្វើ ហើយនោះ ឈ្មោះថាជាកម្មចិនល្អឡើយ ។

បុគ្គលធ្វើកម្មណាហើយ វមែនមិនក្ដៅក្រហាយ ឬដល់នូវសេចភ្នំពេញ ចិត្ត មានចិត្តល្អ ទទួលផលនៃកម្មណា កម្មដែលគេធ្វើហើយនោះឯធ៍

ឈ្មោះថាជាកម្មល្

ច្នាប់មិនទាន់ឲ្យផល់ ទ្រឹមណា ដន់ពាល តែង៍សំគាល់ខ្លួវច្នាប់នោះថា ដូចទឹកឃ្មុំ លុះ តែកាលណាចាប់ឲ្យផល ដន់ពាល់ទើប់ប្រទះនូវ សេចក្ដី ទុក្ខ ក្នុង៍កាល់ ណោះ ។

សុគ្គន្តបិងពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ធម្មបទភាបា

សាសេ សាសេ តុសក្ដេន ៣លោ កុញ្ជេម ភោជនំ

ជ សោ សខ្លានខេស្ត តេហ្វ អត្បត់ សោខ្យស់។

ជ ហិ ទាប់ ភាន់ ភាម្នំ សដ្ឋទីរាំ មុច្នាំ

យោវ ដោះ អន្ទាយ ញុំ ញល្ករូវ ជាយគំ

សន្ទំ សហសារី ជាម្នះ មន្ទំ អសារី រូខាឧក្ ឯ

भभाष्ट्रं भागादिली देशस्थानी भूधिका

សហ ទេ មាន ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្

ទ ឧ - វាឃ្មុំ ្រោ ។ ៤ ម - ពុទ្ធិមហ្ស ។

សុត្តនូបិជិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទតាមា

ដនពាលឲុកដាបរិកោតកោដនដោយចុន(១)ស្យូវ រាល់១ ខែ ជនពាល នោះក៏មិនដល់មួយចំណិតនៃចំណែកទី១៦១ លើក របស់បុគ្គលទាំង ទ្បាយ ដែលមានធម៌បានដឹង ឬបានពិចារណាហើយឡើយ ។ កម្មលាមក ដែលដនពាលធ្វើហើយ មិនទាន់ឲ្យផលនោះក៏មាន ដូច ទឹកដោះស្រស់ ដែលមិនទាន់ប្រែក្លាយ (ក្នុង ១ រំពេច) ដូច្នោះ បាបកម្មនោះ តាមដុតបុគ្គលពាល ដូចវងើកក្ដើងដែលបិទបាំងទុក ដោយ នេះដូច្នោះ ។

ការចេះជីន៍ កើតទៀនដល់បុគ្គលពាល គ្រាន់តែដើម្បីសេចក្តីវិនាស ប៉ុណ្ណោះ វមែន៍ញ៉ាំន៍បញ្ហាឲ្យឆ្អាក់ចុះ បំផ្ទេចបំផ្កាញចំណែកធម៌សគឺ កុសលរបស់បុគ្គលពាលនោះ ។ កិត្តពាល វមែន៍ប្រាថ្នានូវ សេចក្តីសរសើរ ដែលមិនមាន(ក្នុង១៩)ផង នូវការធ្វើក្នុង១ាន៍មុ១ គឺជាប្រមុ១ ក្នុងពួកកិត្តផង នូវកាពជាឥស្សរៈ ក្នុង៍អាវាសទាំង៍ខ្យាយ ផង នូវការបូជាទាំង់ខ្យាយ ក្នុង៍(គ្រកូលនៃជនទាំង់ខ្យាយ ដ!្ធ ផង

១ បានសេចក្តីថា យកចុងស្បូវទៅបាក់ភោជន ហើយយកមកគេះនឹងចុងអណ្តាត ចំពោះគាថានេះ ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់សំដែងប្រាវព្ធនឹងជម្លូកដៅក ដែលជាអ្នកប្រព្រឹត្តបរិភោគ ប្រែបនោះជាវត្ត ក្នុងពេលដែលមហាជននាំភោជនមកប្រជា ។

ធម្មបទតាហិយ ដង្ហោ បណ្ឌិតត្រែ្តា

ធម្មបទតាហិយ ចង្គោ បណ្ឌិតវិគ្គោ

(០៦) ជំជំជំ។ បរត្តារំ យំ បរស្ប ដៃ្សស្បំជំ ជំភ្ញាវាឌី មេខារ៉ តាធិសំ បណ្ឌិត កែ ដ តាធិសំ ភដិមានស្ប សេ យោព្រះពាតិធ ទាប់ យោ ។

ធម្មបទជាបា បណ្ឌិតវគ្គទី ៦

ក់ត្តពាល តែងមានសេចក្តីត្រះរិះថា គ្រហស្តន៏ងបព្វជិត ទាំង
៤ ពួក ចូរសំគាល់នូវកិច្ចដែលមនុស្សដទៃធ្វើហើយថាជាកិច្ចរបស់
អញវិញ អំណាចដ៏ក្រៃលែងរបស់អញ ចូរមានក្នុងកិច្ច គូច ធំ
ណា ១ មួយ (កាលបើយាំងនេះ) ឫស្យា នឹងមានះ វមែងចំរើន ។
បដិបទា អាស្រ័យនូវលាក់ផ្សេង បដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ព្រះ
និញ្ជាន់ផ្សេង ក់ត្តជាសារិករបស់ព្រះពុទ្ធ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនុះយាំង
នេះហើយ មិនគួរគ្រេកអរចំពោះសក្ការៈឡើយ គប្បីញ៉ាំងវិវេកឲ្យ
ចំរើនដោយលំដាប់ ។

ប្រ ពេលវគ្គ ដ ។

ធម្មបទគាហិ បណ្ឌិតវគ្គទី ៦

(១៤) បុគ្គលគូរឃើញនូវអ្នកប្រាជ្ជណា ដែលជាអ្នក ពោលសង្គត់
សង្គិន ចង្គល់ប្រាប់ ពេស ថាដូចជាបុគ្គលអ្នកប្រាប់កំណប់ទេព្យឲ្យ
ដូច្នោះ គួរគប់អ្នកប្រាជ្យបែបនោះ (ព្រោះថា) កាលបុគ្គល
គប់អ្នកប្រាជ្យបែបនោះ ហើយ ម៉ែងមានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរ ឥត
មាន ពេសដ៏លាមកឡើយ ។

សត្តន្តបិនកេ ខុខ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទធាហ

មេស្យា ឧ ខ្មែរបោ និងខេយ្យា ខុសាសេយ្យ សន៍ ហ៊ុ ហេ ចំណេ ហេ តំ អស់នំ ហេ តំ អច្សិយោ ។ ន ក នៅ ទាបកោ មិត្តែ ន ក នៅ បុរិសាជមេ កដេខ មិត្តេ កាល្យាលោ កដេខ ប៉ុះសុត្តមេ ។ ជតិត្ន មនុ មេខ រុស្ស វុស្ស ច្នេះ ខេងមា អរិយប្បវេឌ្យនេឌម្មេ សភា មេតិ បណ្ណាំតោ ។ ខុខតាញ្ញុំ ខយុត្តិ ខេត្តិកា ន្សុតារា ឧមយដ្ឋិ^(១) គេជន នារុំ ឧមយដ្ឋិ^(៦) នេះចូកា អត្ថានំ ឧមេឃឆ្មុំ បណ្ឌិតា ។ សេល យតា វាគេឃពេ វាគេជេ ជ សម័រត

រៅ ឧទ្ទាធិ សុត្ទាធ វិហ្សស់ ឧស្ទិញ និ បណ្ឌិតា ។ បាន់ ជំនាំ នេសទិញ និ ឧសភិ្ញិញ និ ឧសភិ្ទា ។ បាន់ ឧសភិ្ញិញ និ ឧសភិ្ទា ។ បាន់ ឧសភិទ្ធា ។

១ ម. ទមយន្តិ ។

សុត្តនូប៌ដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទគាបា

បណ្ឌិតគួរឲ្យនានប្រៀនប្រដៅ គួរហាមឃាត់នូវជនទាំងីឡាយថាក បណ៌តនោះ វមែងជាទីស្រឡាញ់បេសសច្បុសេ អំពើអសប*្បូ*រស តែម្យ៉ាង មិនជាទីស្រទ្បាញ់នៃអសប្បសេឡើយ ។ បុគ្គល មិនគួរគប់មិត្តអាក្រក់ មិនគួរគប់បុរសថោក៣ប តែមិត្តដែលល្អ គួរគប់តែបុរសជាន់ខ្ពស់ ។ បណ្ឌិត ដែលមានសេចក្ដីត្រុតកង្គម មានចិត្តជះថ្នាហើយ រមែង ដេកជាសុខ វមែងត្រេកអរ ក្នុងធម៌ដែលព្រះអរិយៈ ប្រកាស ទុកហើយ គ្រប់ពេល ជម្មតាអ្នកបង្ក័រទឹក តែងបង្ក័រទឹកទៅ អ្នកធ្វើព្រុញ តែងពត់ព្រញ (🧸 (ទ្រុង់) អ្នកចាំង ឈើ តែងចាំង ឈើ ឯបណ្ឌិតទាំងឡាយ ខ្សាន១៩(ដូច្នោះដែរ) ។ ភ្នំថ្មតាន់ មិនរ៉ាក់ប ព្រោះទ្យល ដូចម្ដេចមិញ បណ្ឌិតទាំងីឡា**យ** ត៌មិនរំភើប ព្រោះពាក្យគិះដៀល នឹងពាក្យសរសើរ (ជាដើម) ដូរ ថ្នាះឯង អង្គ័ង់ទឹកដែលជ្រៅ វមែន៍ថ្វាមិនល្អក់យ៉ាង៍ណា បណ្ឌិតទាំង៍ទ្យាយ បើបានស្ដាប់ធម៌ទេសនាហើយ វមែនដ្រះថ្វាសិបសួន យ៉ាង៍នោះ ។

ធម្មបទជាហិយ ចង្អ៉ោ បណ្ដឹស់ត្មោ

សត្ត ៤ សច្បុះសា ៥៨ឆ្នំ^(១) ្ន ភាមភាមា លេបយន្ត្ំ សណ្ត្រ មាខេត ដុឌី អន ម ខាខេច ច នសំរុត្ សហ៊ីស្ស សមាណៃខ្ញុំ ៤ ជ អត្តហេតុ ជ ៗសេត្ត ហេតុ င ပုန္လမ်ိဳးေန ဆင္ဆိ နည္ဆို ច ឌុធ្លេណា អង្គេម មាត្តមិនដីយោ ស សំលវា ខេញ្ញវា ឧទ្ធិកោ សំហា ។ អប្បការ នេ មនុស្សេសុ យេ ជំនា ទាកោម់យោ អស្លាយ ឥស្ស ឧស្ស នុះ មេស្ស ស្នាវស្ ។ ណេ ឧ សេ មាដី**ខ**យ៉ំស្រ ពគើ ព**គ័រប៉ុ**ឌ្ឌីយេ នេះ ៩៣ ទារមេករុក្ខិ មក្ខេយៗ កុខុត្ត ។ តាល់ ១ម្មុំ វិប្បសាយ សុត្តា ភាប់៩ បណ្ឌុំ តោ

ទ ឧ • បជន្តិ ។ ម. ដ្រួនិ ។

ធម្មបទភាប៉ា បណ្ឌិតវគ្គទី ៦

ពួកសប្បុរស តែង៍លះ (ធន្មភគ) ក្នុង័ធម៌ ទាំង៍ ពួង ពួកលោកអ្នកសូប វមែនមិនវេអវអូវ ព្រោះសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងកាម ពួកបណ្ឌិតបើសេចក្ត សុទ្ធបុទុក្ខពាល់ត្រូវហើយ រមែនមិនសំដែនអាការឡើនចុះឡើយ ^ម បណ្ឌិតមិនគួរធ្វើអាក្រក់ ព្រោះហេតុនៃ១៩ មិនគួរធ្វើអាក្រក់ ព្រោះ ហេតុនៃអ្នកដទៃ មិនគួរស្វាថ្នាកូន មិនគួរស្វាថ្នាទ្រព្យ មិនគួរ ប្រាថ្នារដ្ឋ មិនគួរប្រាថ្នាសិទ្ធិ ដើម្បី១ន ដោយហេតុមិនមែនជា ធម៌ឡើយ លោកគួរជាអ្នកមានសីល មានប្រាជាប្រកបដោយធម៌ ។ បណ្តាមនុស្សទាំងទ្បាយ ពួកដនណា ដែលធ្ងង់ដល់គ្រើយគឺព្រះ និញ្វាន ញ្ចុកដននោះ មានប្រមាណតិច ចំណែកពួកសគ្នក្រៅនេះ រមែន៍ស្ទុះទៅកាន់ត្រើយ (គឺសក្ដាយទិដ្ឌិ) ៗ ជនទាំងឡាយណា ប្រ**ព្រឹ**ត្តតាមធម៌ក្នុងធម៌ ដែលព្រះគថាគត ្រង់ សំដៃង៍ទុកហើយដោយប្រពៃ ដនទាំង៍នោះនឹងធ្ងង់នូវលំនៅនែមច្ច ដែលមិនងាយធ្ងើបាន ហើយដល់នូវព្រះនិញ្វាន ។ បណ្ឌិតគួរលះបង់ធម៌ឡេ $^{(9)}$ ចេញ ញ៉ាំងធម៌ $^{(b)}$ ស ឲ្យចំរើនឡើង ១ អកុសលធម[ិ] មានកាយឲុក្ខវិតដាដើម ។ 🕒 កុសលធម៌មានកាយសុក្ខវិត

អកុលលធម មានកាយទុក្ខរគជាដើម ។ ៤ កុលលធមមានកាយសុក្ខារ
 ជាដើម ។ អដ្ឋក្រហិ ។

សុត្តស្ត្រិជិកេ ខុទ្ទក**និកាយស្ស ធម្មបទ**តាហិ

វុំកា ម ភេសមាត់ពី

វិឋាគេ យគ្គ ខ្លុវម

ត្រាត់វត៌មិនេយ្យ

ហ៍ត្វា តាមេ អភិញ្ហា

ច យោឌ ចេយ្យ អត្តាធំ ចិត្តក្រោស្រី ចណ្ឌិតោ។

យេស សម្ពេចយេ ស្តេ សម្ពា ចិត្ត សុភាវិត

អាឌាជប្បដ្ឋិស្សី ដែ អេ**ថា**សល លេ ខេ**ា**

ត្តិស្តាស្ត្រ នេះ លោក នេះ មិស្មិស្តិសា។

បណ្ឌិតវគ្គោ ចផ្នោ ។

ធម្មបទគាំប៉ាយ សត្តមោ អរហត្តវិគ្គោ

(០៧) ឧឌខ្ជុំយោ ម្រោយមារិ ត្រាំងខ្លែមរិ មាជិត្

សុត្តនូបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទជាបា

(ដោយវិធី) ចេញ ចាក់អាល័យគឺកាមគុណ ហើយឈមទៅរកព្រះនិញ្ជូន
ជាធម្មជាតមិនមានអាល័យ គប្បីលះបង់កាមទាំងទ្បាយចេញ ជាអ្នកមិន
មានកង្វល់ ប្រាថ្នានូវសេចក្តី គ្រេកអាវ ក្នុងវិវេកដែលពួកសត្វ គ្រេកអាវបាន
ដោយក្រនោះ បណ្ឌិតគួរួញាំង ១នឲ្យផ្លូវផង់ចាក គ្រឿងសៅហ្មូងចិត្ត ។
ចិត្តដែលបណ្ឌិតទាំងឡាយណា បានអប់រល្អហើយ ក្នុងអង្គី នៃធម៌ ជា
គ្រឿងគ្រាស់ដឹងទាំងឡាយ ឬ បណ្ឌិតទាំងឡាយណា មិនប្រកាន់មាំ
គ្រេកអាវតែក្នុងការលះនូវសេចក្តីប្រកាន់មាំ បណ្ឌិតទាំងឡាយនោះ ។
វមែងជាអ្នកអស់អាសវៈ មានសេចក្តីជំព្រឹង បរិនិញ្ជូន ក្នុងលោក ។

ធម្មបទគាហ់ អរហត្តវិគ្គទំព

(១៧)សេចក្តីក្តៅក្រហាយ^(១) វមែងមិនមានដល់លោកអ្នក មានផ្លាំធ្លាយ ដើរដល់(២)ហើយ មិនមានសេចក្តីសោក រួចស្រឡះចាកធម៌ទាំងីញូងី (មាន១ន្ធដាដើម)មានកិលេសជាគ្រឿង៍ចាក់ស្រេះទាំងីញូង៍លះបង់ហើយ ។

[•] សេចក្តីក្តៅក្រហាយមាន ៤យ៉ាង គឺក្តៅក្រហាយការ ប • ក្តៅប្រហាយចិត្ត » ទ្រះទីណាស្រត នោមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយការ ប្រោះអំណាចកំដៅថ្ងៃឬត្រជាក់ជាដើម ែកក្តៅក្រហាយក្នុងចិត្ត មិនមាន ក្នុងទីនេះសំដៅសេចក្តីក្តៅក្រហាយក្នុងចិត្ត។ ៤ ផ្លូវត្វាយក្នុងទីនេះ សំដៅយកវដ្តៈដែល ហៅថាវដ្តិទ្វា ។ ពួកសត្វដែលជាប់ក្នុងដែះ នៅក្នុងផ្ទះដរាបណា ឈ្មោះថាជាអ្នកដើរផ្លូវត្វាយ ដរាបនោះ ព្រះសោតបន្ថបុគ្គលជាដើម ចំហៅថាអ្នកដើរផ្លូវត្វាយដែរ ព្រោះមិនទាន់អស់វដ្តិះ តែព្រះទីណាស្រពលោកធ្វើវដ្ត:ឲ្យអស់ហើយ ឲ្យឈ្មោះថាជាអ្នកដំហន្តិវត្វាយដើរដល់ហើយ ។

ធម្មបទជាជាយ សត្តមោ អរហេត្តវិវត្តា

៩លាំសិក្ខុ មាន្ត្រាស្រែ ខេត្ត នេះ ខេត្ត យេអ អដ្ទូយោ ឧទ្ទ យេ មរុញាទកោជភា កុំឡា តោ អន់ម៉ែត្តេ ខ វ៉ាមាក្តោ យេស កោខភេ អាកាសៅ សកុស្ត្^(៧) ៩៩ នេស ពុម្មេហ ។ ក្សា ភេទ អនិទ្ធិ ខេត្ត ខេត្ត យក្សា ក្រេខពេ អាតាស្រាងសត្តាន់^(៦) បឧដ្ដសុរ្ **ជុ**ជ្ជបំ ។ យស្បីខ្លុំយាធិ ស១៩ខ្លុំតាធិ ಸಳ್ಳು ಯರು ಈಚರ್ಥ ಭಜ್ಞು បញ្ជូនមានស្បា អនាស្បាស្បា នេះវាប៊ុ ភសុដ្ឋ ប៉ុស្លាធ្លុំ ភាឌិលោ ។

[ំ]១ ម. សក្សាន់ ។

ធម្មបទគាយា អរហត្តវគ្គទី ថា

ព្រះ ទីណាស្រពព៌ង៍ ឡាយ មានស្មារតី រមែង៍ ១លទ្យយ^(១) វមែងគ្រេកអរ ត្នង់ទីនៅគាស្រ័យ លោកលះបង់ចោលស្រឡះ នូវអាល័យទាំងអស់ ដូចហង្សលៈបង់កក់ហើរទៅ ដូច្នោះ **។** ពុក្ខជនណា មិនមានសេចក្តីសន្សំ ពុក្ខជនណា កំណត់ដឹងកោជន ហើយ ដនណា មានសុពាតវិមោក្ខុ អនិមិតវិមោក្ខុនឹង៍អប្បណ៌ហិត-វិមេាក្ខ ជាគោចរ គតិគីដំណើរ របស់ពួកដននោះៗ គេកម្រដឹង បាន ដូចដំណើរនៃពួកសត្វស្វាបព្វដ៏ពាកាស ដូច្នោះ ដនណា អស់អាសវ:ហើយ ទាំងមិនអាស្រ័យ (ឥណ្ណានិងរិជ្ជិ) ក្នុង អាហាវ ដនណា មានសុពាតវិមោត្ត អនិមិតវិមោត្ត និងអប្ប ណ៍ហ៊ុតវិមោត្ត ជាគោល ដំណើររបស់ជននោះ គេកម្រដឹងបាន ដូចដំណើរនៃពួកសត្វស្វាបព្ទដ៏អាកា**ស** ដូច្នោះ ។ ៩ទ្រួយទាំងឡាយ របសអ្នកណា ដល់នូវការស្ងប់រម្វាប់ ដូចសេះ ដែលនាយសារថី ហ្គឹកហ្គឺនកបហើយ សូម្បីទេវតានឹង៍មនុស្ស ទាំងទ្វាយ ក៏ស្រទ្យាញ់អ្នកនោះឯង ដែលមានមានលេះបង់ ហើយ មិនមានអាសវៈ ជាបុគ្គលមានចិត្តនឹងធឺងមិនញាប់ញាវ ។

^១ ខ្វល់ខ្វាយក្នុងគុណដែលខ្លួនបានហើយ ឬក្នុងឈាននឹងវិបស្សនា ដោយកិច្ចគឺ រំពឹងចូល ចេញ អធិដ្ឋាន ឬពិបារណាមិនមានសម្រាក ។ អដ្ឋកាវា ។

សុត្ត្ត្រូបិជិកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ផម្មានគាថា បឋាសមោ នោ កុំដូត្ត ឥន្ទិល្យមោ តាខ អុព្វតោ ស្រានោះ អមេត្តភាព។ សំសារ ឧ ភាឌូ តាឱ់ ភេ ។ សន្លំ នស្ស មន យោត សញ្ញា វាខា ខ តាម្ម ខ ស្មន្ត្រា ម៉ូត្តស្ប ខ្ចសន្សុវ តាធិពោ ។ អស្បៈទោ អភាគញ **ខ** សន្ថិច្នេះនោ ខ យោ និវេ ហេតាវេតាសេ វេត្តាសេ ស ឋ ខុត្តមទោរសោ ។ តាមេ វា យៈ វិវាពោ ត៌គ្នេក យៈ តំ ក ៩ពេវ យុទ្ធ អរមាន្ត្រា វិមារផ្តុំ នំ ភូមិភម លោយក្រ⁽⁰⁾ ។

១ ឱ · ភូមិ ភម្ពេលបញ្ជាំ ។

សុត្តនប់ដែក ខុទ្ទកនិតាយ ធម្មបទគាបា

ភក្ខុមានចិត្តដូចផែនដំ មិនក្រោធ មានវិត្តល្អ មានចិត្តនឹងធំងឺដូច សសរ គេល មានចិត្តថ្វា ដូចអង្គឹង់ប្រាសថាកកក់ សង្បារ ទាំងទ្បាយបេសកក្តុបែបនោះ វមែងមិនមាន ។ ចិត្តស្ទុប វាហស្ទុប និធីតាយកម្មស្ទុប វមែធ៌មាន ដល់លោក ដែលដឹងដោយប្រពៃ ផុតស្រឡះ (ហក្សាទិក្តិលេស) ជាអ្នក សហរម្យាប់ ដូច្នោះ ។ នរដនណា មិនដៀអ្នកដទៃផង៍ ស្គាល់ព្រះនិញ្ជានផង៍ ភាគ់ខ្លុវ គ្រឿងត្រីវដ្ដ:ផង មានគុកាសតំហត់បង់ហើយផង មានសេចក្ ្រុក្តាភ្នាក់ ចោល ហើយផង៍ នវដន នោះ ជា «គមហុស ។ ព្រះអហេន្តទាំងឡាយ នៅក្នុងទំណា ទោះជាស្រុកក្ដី ព្រៃក្ដី ទី៣បក្ខំ ទីខូលក្ខំ ទីនោះឯធី ជាកូមិ គួរត្រេកអរ ។

ធម្មបទជាហិយ អដ្ឋិមោ សហស្ស៉ាក្គោ

រមល់ ហេធ អក្សាធំ យគ្ ឧ មេគី ៩នោ វី៩៧៣ មេករួម៉ូ ឧ គេ កាបក់វេសិលា ។

អរហត្តវិក្ខោ សត្តមោ ។

ធម្មបទគាហ់យ អដ្ឋមោ សហស្សំគ្គោះ

(១៤)អស់អប្រចិ (១ ស់ថា អន់គ្គប់ឧសញ្ជាំនា

សំខាំ អគ្គប់ខំ សេ (យព្រ យំអុទ្ធា ខុបស់អូទិ ។

សប់អាម្រចិ (១ ភាស់ អន់គ្គប់ឧសញ្ជាំនា

សំភាំ ភាស់ប់ខំ សេ (យព្រ យំអុទ្ធា ខុបស់អូទិ ។

បោប ភាស់ អន់គាស់ អន់គ្គប់ឧសញ្ជាំនា

សំភាំ ជាស់បំខំ សេ (យព្រ យំ អុទ្ធា ខុបស់អូទិ ។

សំភាំ ជម្រច់ (២) (ស់ (យព្រ យំ អុទ្ធា ខុបស់អូទិ ។

ខ ម ៈ «ស្បទសញ្ជាត់ ។ ៤ ធ្ ពេញប្ទំ ។

ធម្មបទតាថា សហស្សវត្តទី ៨

ដន (អ្នកស្វែងរកតាម) រមែងមិនគ្រេកអរ ក្នុងព្រៃដែលគួររក រាយ េ ព្រះ១ ណាស្រពដែលមានរគៈ ទៅប្រាស ហើយ ទើប គ្រេកអរក្នុងព្រៃនោះ ព្រោះលោកជាអ្នក មិនស្វែងរកកាម ។ ចប់ អរហង្គវត្តទី ពី ។

ធម្មបទគាហ់ សហស្សវិគ្គ ទឹ ៩

(១៨) បើក់ថា សូម្បី១៣ន៍ម៉ាត់ ជាក់ថាប្រកបដោយបទឥតប្រយោជន៍
កំបានោះ ពុំ បសើរឡើយ អ្នកណា ស្ដាប់បទមានប្រយោជន៍ណា
ហើយ វមែងស្ងប់រម្វាប់បាន បទមានប្រយោជន៍នោះ សូម្បីតែ១ បទ
កំឈ្មោះថា ប្រសើរជាង៍ ។
បើគាថា សូម្បី១៣ន់ ជាគាថា ប្រកបដោយបទឥតប្រយោជន៍
គាថានោះ ពុំប្រសើរទៀយ អ្នកណាស្ដាប់បទនៃគាថាណាហើយ
វមែងស្ប់រម្វាប់បាន បទនៃគាថានោះ សូម្បីតែ១បទ ក៏ឈ្មោះថា

អ្នកណា គហ្វីពោលគាថាមួយរយ ជាគាថា ច្រកបដោយបទ**វ**ត ប្រយោជន៍ គាថាដែលអ្នកនោះពោលហើយនោះ ពុំប្រសើរឡើយ អ្នកណាស្តាប់បទនៃធមិហើយ វមែធីសុបវិទ្យាប់បាន បទនៃធម៌នោះ សុច្បីតែមួយបទ ក៏ឈ្មោះថា ប្រសើរជាធី ។

ប្រសេរជាន៍ ។

សុត្តស្ថិដិពេ ។ខ្លួកនិកាយស្ស ធម្មបទគាថា

យោសហស្បំសហសោជ្រ សង្គាម មានុសេ ជិនេ រាយឈំ ពេយាឧ្^សាច្ មា ព្រម្លើតជុំ² គោ ជ អត្ត សឋ ជិន សេយ្យា យា សយ់ ឥនក មជា អន្តនិក្សា ខេម្មា ភូមិ មួយនេស (៦) ជំនំ អេចជំនំ កេយ៌រា នាថារួបសុរ្ម ជំនួ នោ ។ សម្រា សម្រាមទីទី ព្រះ ជាជ្រុន មាន មាត រាយសំ មាន្ត្រ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខេ មាលា ជំនួន មេលៅ α យ៉េ ្នមេរីមេខ សំខ្ $_{\circ}$ យោ ខ វេស្សសន់ ជំនួ អត្តី បរិប វេជ ឋភាញ្ចា ភាវិតត្តានំ មុហុត្តមចិ ច្ចុជិយេ ស្លាលរដ្ឋស សេលៀ ជា ញើ ស្រីស្នើស្ន ស**់ខ្លួ**ង

ទ ឱ្ សុំយុត្យរំ នោ ។ ម សភាត្សារំ នោ ។ ២ ៣ ឱ . យញ្ជូ ។

សុគ្គន្តបំដែល ខុទ្ទពនិកាយ ធម្មបទគាបា

អ្នកណា គប្បីឈ្នះពួកមនុស្សក្នុងសង្គ្រាមអស់មួយពាន់១ដង៍ គឺមួយ លាន ចំណែកអ្នកណា ឈ្នះខ្លួនឯឪថ្នាក់ឯឪបាន អ្នកនោះឈ្មោះ ឋាជាមនុស្សខ្ពង់ខ្ពស់ ជាងអ្នកដែលឈ្នះ ក្នុងសង្គ្រាមនោះ ខ្លួនឯងដែលឈ្នះហើយ ប្រសើរជាង ចំណែកពួកសត្វក្រៅពីនេះ ដែលគេឈ្នះហើយ មិនប្រសើរឡើយ កាលបើបុរសមានខ្លួនឲូន្មាន ហើយ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តសង្រីមជានិច្ច ទៅតា គន្នព្វ មាវ ព្រម តាំងព្រហ្ម មិនគប្បីធ្វើនូវជំនះ របស់សត្វមានសភាពដូច្នោះ ឲ្យ ត្រុទ្បីបញ្ជាវិញជានុខ្សើយ ។ អ្នកណា បូជា(លោកិយមហាជន) ដោយទ្រព្យមួយពាន់របស់ខែ ៗ អស់ ១ យេញ្នាំគត់ ចំណែកអ្នកណា គប្បីបូជាចំពោះបុគ្គលដែលមាន **រុ**នអប់រហើយ តែ ១ នាក់ សូម្បីតែមួយរំពេច ការបូជានោះឯង៍ **ប្រសើរ**ជាង៍ការចូជារបស់អ្នក ដែលចូជាអស់ ១ វយញ្ញាំនោះ ការចូជា หพ่ ๑๐๐ ฐา ษรเบเพ้เเชีเพ ដនណា បម្រើក្រុំង្កង់ព្រៃអស់ ១០០ឆ្នាំ ចំណែកអ្នកណាបូជាលេក ដែលមានខ្លួនអប់រំហើយ គែទនាក់ សូម្បីមួយរំពេច ការបូជានោះ ឯង ប្រសេរជាងការបូជាបេសជននោះ ការបូជាអស់ ១០០ ឆ្នាំ មិន ប្រសើរឡើយ ។

ធម្មបទជាថាយ អង្គមោ សហស្សាស្ដោ

យុទ្ធ័ញ្ចំ ធ្វើ ។ សុន^(៩)។ ហោក សុំព្រំ ធ ន ចុំក្រាមខ្មែ សុំពុំព្រំ ធំ ន ចុំក្រាមខេត្ត សុំព្រំ ធំ ន ចុំក្រាមខេត្ត សុំព្រំ ធំ ន ចុំក្រាមខេត្ត

អភិវាឧឧស៍លិស្សូ ធំខ្ញុំ វឌ្ឍបទាយ៍នោ ខេត្តព្រះ ខេត្ត ខេត្ យោខវង្សងទំនំពេ ខុងពីលោ អងមាស៍នោ រាយល្ខ ផ្សុង មេពេល ។ មន្ត្រី មាន ខេត្ត នេះ យោ ខ វេស្សសន៌ ដី៤ ខុប្បញា អសមាហ៍ គោ យោ ខ វេស្សសត់ ជី៧ 🛮 🥷 ស៊ី តោ ហ៊ុំ ហ៊េំយោ នាយាល ឡុំនេះ មេពោហ អូវញ មារខយោ ខេត្ត ១ ម. យ៉ដ្តិញ្ ហុតញ្ ។ ២ម បុញ្ញាបេក្ខា ។

ធម្មបទជាហិ សហស្សវគ្គទី ៨

បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នាបុណ្យ គប្បីបូជាគ្រឿងសត្តារបូជា ធំតូចណាមួយ ក្នុង លោកអស់មួយឆ្នាំ ការប្ដជាទាំងអស់នោះឯង វមែងមិនដល់ ន្ទវិចំណែកទី ៤ នៃការអភិវាទន៍ ចំពោះលោកទាំងឡាយ ប្រព្រឹត្តត្រង់ហើយ ប្រសើរជាង ។ ធមិ៤ប្រការគឺ អាយុ១ វណ្ណ:១ សុ១:១ ពល:១ វមែងចំរើនដល់ អ្នកដែលមានសេចក្ដីទុនតាយថ្វាយបង្គឺជាប្រក្រគី មានសេចក្ដីកោត ក្រែង ដល់បុគ្គលដែលចំរើនជាង១្ន អស់កាលជានិច្ច បុគ្គលណា រស់នៅមួយរយឆ្នាំ ជាមនុស្ស(ស្តេស័ល មានចិត្ត មិនបានដម្កល់ខ្លាប់ ការេសនៅគេមួយថ្ងៃ របស់លោកដែលមាន ស៊ីលមានការពិនិត្យពិបារណា ជាប្រក្រត់ ប្រសើរជាង កុគ្គលណា រស់នៅមួយយេឆ្នាំ ជាមនុស្សមិនមានប្រាជា មានចិត្ត **មិ**នបានដម្គល់ខ្លាប់ ការរស់នៅគែមួយថៃ របស់លោកដែលមាន ប្រាជ្ញា មានការពិនិត្យពិ**ចា**រណា ជាប្រក្រត់ ប្រសើរជាង បុគ្គលណា រស់នៅមួយវយគ្នា ជាមនុស្សមានចិត្តត៍លង៍ប ភ្នង អកុសលវិតក្អៈ មានព្យាយាមថោតថយ ការសេរនៅសូម្បីតែមួយថ្ងៃ វបស់លោកដែលច្រាវគ្នាស់ចក្តីភាពយាមមាំមុន ប្រសើរជាង

សុត្តស្ថិដកេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ធម្មបទ៣ថា

ធម្មបទគាហ៍យ សវិមោ បាបវិគ្គោ

(០៩)អភិគ្គិសេន ភេសាស្រា ភេសា ភេស្តិ និស្សយោ ឧទ្ធំ ស្វិ ភេសា ខេត្ត ភេសា ខេត្ត មនោ ។ ទាមញ្ជើ បុរិសោ ភេសិរា ន ន ភេសារា បុនហ្គូនិ ឧភេសិ នេះខ្ញុំ ភេសិរាថ ខុភ្លោ ទាមសា្ន្រិ

១ ឧទយរៀល ។ 庵 ធ្មុំ ករេស្ភា ។

សុត្តនូប៌ដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទគាបា

បុគ្គលណា រស់នៅមួយរយញ្ចាំ ឃើញការកើតឡើងនឹងការនៃវាសទៅ ការរស់នៅ សូម្បីនៃមួយថ្ងៃ របស់លោកដែលឃើញការកើតឡើង នឹងការនៃវសទៅ ប្រសើរជាង ។

បុគ្គលណា រស់នៅមួយរយដ្ឋាំ មិនឃើញផ្លូវព្រះនិព្វាន ការរស់នៅ សូម្បីតែមួយថ្ងៃ របស់លោកអ្នកឃើញផ្លូវព្រះនិព្វាន ប្រសើរជាង ។ បុគ្គលណា រស់នៅមួយរយដ្ឋាំ មិនឃើញធម៌ដ៏ខ្លង់ខ្ពស់ ការរស់នៅ សូម្បីតែមួយថ្ងៃ របស់លោកអ្នកឃើញធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ប្រសើរជាង ។

ចប់ សហស្សវគ្គទី ៨ ។

ធម្មបទគាហ់ បាបវិគ្គទឹ ៩

(១៩) បុគ្គលគួរប្រញាប់ប្រញាល់ធ្វើអំពើល្អ គួរយាគ់ចិត្តបាកជាប ព្រោះថា កាលបើបុគ្គលធ្វើបុណ្យយ៍តយូវ ចិត្តវថែងគ្រេកអវក្នុងជាប ។ បើបុរសធ្វើជាប កុំធ្វើជាបនោះរឿយ ។ ឡើយ កុំគប្បីធ្វើសេចក្ដី ពេញចិត្ត ក្នុងជាបនោះ (ព្រោះថា) ការសន្យំជាប តែងនាំ សេចក្ដីខុត្ខមកឲ្យ ។

ធម្មបទគាហិយ នាងេ បាប់ត្រែ

ဗုဏ္ဏဏ္ဍ ဗုန်းက အယ်ာဂ အယ်ာဂ ខေធ် ဗုဆ္ဆဋ္ဌာဋ် အခ် အဖွဲ့ အသိောဗ် សុខា ពុញ្ញសុ ្ន**ç យោ** ។ ទា ទោប់ បស្ប៊ុន កែទ្រំ ព្រះ ទាប់ ឧបច្ចុន្ ក ្រោត ឧស្សត្ត ទាត្ ឈាវ មន្ត្រ ខ ឧត្តិ យ៩១ ៩ ឧធិន្ន មនុស្ស មនុស្ស ខេស្ស ខេស្ស ខេស្ស ខេ ខាងដោះ (₀) ឧត្តា មនុខ្មែរ មនុខមន្ទ្រ មនុខ្មែរ មនុខមន្ទិរ មន្ទិរ មន្ទិរ មន្ទិរ មនុខមន្ទិរ មន្ទិរ មនុខមន្ទិរ មន្ទិរ មន្មិរ មន្ទិរ ម ខុខកុ មោច៌ ចូរ**ត់** ឧឧត្ត្រិយាខេត មាតិនេះ យា ហេ ខាត់ មាំ ខេត្ត នេះ មាន ខេត្ត ជា មារជយោជ ជុញ្ញា ជ មត្ត អាក់ប៊ុស្បត្តិ ខានកុម្ពេច **ៗ**តែ នុឌតិផ្គំនាប់នេះខ មាជិខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ

១ ឧ • មាហ្ឈម**េញ ជ** ។ ៤ ឧ • មន្ត្នំ ។ ម • មន្ត្នំ ។ ៣ **ឧ • ៣**លោ បូរតិ បាបស្ស ។ កត្ថាំ បោត្តកេ បូរត៌ ៣ហោ បាបស្សាតិ បាហោ ទិស្សាតិ ។

ដូច្នេះ ជា ជាមន្ត្រី ៩

បើបុរសធ្វើបុណ្យ គួរៈធ្វើបុណ្យនោះឲ្យរឿយ។ គួរធ្វើសេចក្តីពេញ ចិត្ត ក្នុងបុណ្យនោះ (ព្រោះថា) ការសន្សំបុណ្យ តែង៍នាំ សេចក្តីសុខមកឲ្យ ។

ច្បាប មិនទាន់ឲ្យផលគ្រឹមណា មនុស្សបាប ក៏នៅឃើញតែសេចក្ដី ចំរើនគ្រឹមណោះ លុះកាលណា ចាបឲ្យផល មនុស្សចាប ទើប ឃើញចាប ក្នុងកាលនោះ ។

អំពើល្អ មិនទាន់ឲ្យផលត្រឹមណា មនុស្យល្អ នៅឃើញតែជ្យប ត្រឹមណោះ លុះកាលណា អំពើល្អឲ្យផល មនុស្យល្អ ទើបឃើញ ល្អក្នុងកាលនោះ ។

បុគ្គល មិនគួរមើលងាយជាបថា មានប្រមាណតិច នឹងមិនឲ្យផល ដូច្នោះទ្វើយ ប្រៀបដូចក្នុមទឹក វមែងពេញបានដោយដំណក់ទឹក ដែលគ្នាក់ចុះ យ៉ាងណា បុគ្គលពាល កាលសន្សំជាប សូម្បី បន្តិចម្ពង៍១ គង់ពេញជានដោយជាប យ៉ាងនោះដែរ ។

បុគ្គល មិនគួរមើលងាយបុណ្យថា មានប្រមាណគិច នឹងមិនឲ្យ ផលដូច្នេះទៀល ប្រៀបដូចក្នុមទឹក វមែងពេញធានដោយដំណក់ទឹក ដែលគ្នាក់ចុះ យ៉ាន៍ណា អ្នកមានច្រាជ្ញា កាលសន្សំបុណ្យបន្តិច ម្ពង៍ ។ គង់ពេញបានដោយបុណ្យ យ៉ាង៍នោះ ។

សុត្តន្តប់ដំពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទពាហិ

ស្លាំ ដៅ កយ់ មក្តំ អប្បស ្ថោ មហនុ ភោ វិសំ ដីវិតុកាមោរ ទាទាធិ បរិជួយ ។ ទាលាថ្លិ បេវ យោ នាស្ប បាយ្យ ទាលាំនា វិសំ នាតូលាំ⁽⁰⁾ វិសម ធ្វេតិ ឧត្តិ ទាប់ អក្សព្រោ ។

> នេះ ពេល ១ ខេត្ត ទាំ ១ ខេត្ត ។ សុខុស្ស ទោសស្ស អន់ខ្លួលស្ស សុខុស្ស ទោសស្ស អន់ខ្លួលស្ស សុខុស្ស ទៅ ខេត្ត ទាំ ១ ខេត្ត ។

> ន អន្តល់ ក្ដោ ន សមុខ្ម នៅ • កុ • ស • (២)

ឧ **បត្**តាជំ វ៉ាវ៉េ ប់វ៉ង់ (២)

ជ វិជ្ជន់ (m) សោ ជិតនិច្បីនេសោ

က (2π) ရေးကို ကြောင်းက (4π) မောင်းမေးမော် ျ

ទ ម. នាណៃ ។ ៤ ខ. ម. បរិប្ប ។ ៣ ម• វិក្ខុតិ ។ វិត្តិតេតិថិ បាបោ ។ ៤ ប យត្តដ្ឋិ**ពោ ។ ៤ ខ**. បុញ្ចេយ**្យ ។**

សុត្តស្ថិដក ខុទ្ទកន៌កាយ ធម្មបទគាបា

ឋគ្គលគូរចៀសវាងចាបទាំងឡាយ ឲ្យដូចពាណ៌ដ ដែលមាន ្រព្យ ច្រើន តែមានគ្នាតិច ចៀសវាន៍ផ្លូវគួរទា្ច ឬដូចជាបុរស្យាថ្នារស់ នៅ ចៀសវាង៍ថ្នាំពិសដូច្នោះដែរ បើដុំ ទៅមិនមានក្នុង៍បាត់ដែរ បុគ្គលគប្បីនាំយកថ្នាំពិសដោយបាត ដៃ ថ្នាំពិស តែងមិនជ្រាបចូលទៅតាន់បាត់ដៃដែលគ្មានដំបៅ យ៉ាង ណា បាប វមែងមិនមានដល់បុគ្គលអ្នកមិនធ្វើ យ៉ាង៍នោះដែរ ។ បុគ្គលណា ប្រទូស្តូច ពោះអ្នកមិនប្រទុស្សិត ជាសិត្តសុវិត មិន មានតំលេសដូចជាទីទួល ធា្រប វមែងត្រឡប់មករកបុគ្គលពាលនោះ វិញដូចធូលីល្អិត ដែលបុគ្គលធុចសាចទៅកាន់ទីច្រាសខ្យល់ ។ ជនពួក១៖ កើតក្នុងគតិមនុស្ស ពួកអ្នកមានអំពើអាក្រក់ ទៅកាន់ នរក ពួកអ្នកមានគគ់ល្អ ៧កានហិនសុគ៌ ពួកអ្នកមិនមានអាសវ: បរិនិព្វាន 🔻

បុគ្គលអ្នកធ្វើជាបកម្មហើយ ទោះបើចូលទៅឮដ៏ភាកាស ក្នុងកណ្ដាល សមុទ្រ កាន់ចន្លោះភ្នំទាំងឡាយ ក៏មិនគប្បីរួចចាក់ជាបកម្ម ក្រោះ ប្រទេសលើផែនដី ដែលបុគ្គលឋិតនៅហើយ គប្បីរួចចាក់ជាបកម្ម បាន នោះមិនដែលមានឡើយ ។ ធម្មបទគាថាយ ទល់គោ ទណ្ឌវិគ្គោ

ជ អន្តល់ ត្រូវ ន សមុន្តបដៀ

្ន មត្តាធំ ជំពំ មកិស្ប

ជ វិជ្ជិត សោ ជកតិច្បូនេសោ

 ω (%) $\tilde{\xi}$ \tilde{x} \tilde{x} \tilde{x} \tilde{y} \tilde{y} \tilde{y} \tilde{y}

បាប់ត្តោ ៩ មោ ។

ធម្មបទគាហិយ ទសមោ ទណ្ឌវិគ្គោ

(២០)សព្វេ ឧសន្និ ឧណ្ឌស្ប សព្វេ ភាយន្តិ មច្ចុំ នោ
អត្តាធំ ឧបមំ គាត្យ ធ មានេយ្យ ឧ មានយេ ។
សព្វេ ឧសន្និ ឧណ្ឌស្ប សព្វេសំ ជីវិតំ ខិយំ
អត្តាធំ ឧបមំ គាត្យ ធ មានេយ្យ ឧ មានយេ ។
សុខភាមាធំ គូតាធំ យោ ឧណ្ឌេឧ វិហ៍សតិ
អត្តនោ សុខបេសានោ បេចុ សោធ លភានេ សុខ៌។

ទ 🤹 នប្បូលហេថ ។

ធម្មបទតាថា ទណ្ឌវត្តទី ១០

បុគ្គលទៅ ព្វជំអាកាស ក្នុងកណ្ដាលសមុទ្រ កាន់បន្ទោះនៃភ្នំ ទាំងឡាយ ក៏មិខ្សួបបាកសេចក្ដីស្លាប់បាន ព្រោះប្រទេសលើដែនដី ដែលបុគ្គលឋិតនៅហើយ :សចក្ដីស្លាប់គ្របសង្គ័តមិនបាននោះ មិន ដែលមានឡើយ ។

ចច់ ចាប់វគ្គី ៩ ។

ធម្មបទគាហ់ ទណ្ឌវគ្គទី ๑០

សត្វនូបិដកេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ធម្មមទេជា

សុខគាមាធិត្តាធិ យោ ឧណ្ឌេន ន ហឹសត់ មារេក ដុំមុំ ឃុំ ឃុំ ឃុំ ខ្លាំ ខេខ្លាំ (a) ខ្លាំ ខេខ្លាំ (a) ខ្លាំ ខេយ្ញា ស ស កេដ្ឋភាព ខេត្ត ខេស្ហា ដុ សេលា **ន**ា ស ខេ នេះស្រ៊ុំ អត្តានំ ត់ សា ខ្មហ្គោ យដា រស បត្តេស ធំព្រំ សារម្ភោ^(៤) គេ នេះផ្ទៃ ។ យេជា ឧ ណ្ឌេជ គោទា ហេ ការវា ទា ៨គ^(៥) កោ**ទ**ជ ស្សំដកខមត្ខ អយុំទាដេឆ្នំ ទាណាធំ។ អ៩ ១១៦ កម្មាធិ ការំ ៣ ហេ ខ តុដូត្រិ សេញ គម្មេញ ឧម្មេះ អត្តឧឌ្ឍេក **នេញ្តិ ។**

ខ ម. កិញ្ចិ ។ ๒ ម. ប≟ថៃយឿ ។ ๓ ម. ផុសេយ¶ ។ ៤ ម**. សាក្តេ ។** ៩ ១. ជាចេតិ ។

សុត្តនូបិជិក ទុទ្ធកនិកាយ ធម្មបទភាបា

ដនណា ស្វែងរកសេចក្តីសុ១ ដើម្បី១ុន តែមិនបៀតបៀនសត្វទាំង **្យាយ អ្នកដែល**ប្រាជ្ញាសេចក្តីសុខ ដោយគាផ្សា ជននោះលះលេក នេះ ទៅហើយ វមែងបានសេចក្តីសុខ ។ អ្នកកុំនិយាយពាក្យភាក្រក់នឹងអ្នកណាមួយ ឡើយ ដនទាំង ឡាយដែល អ្នកស្ដីថាឲ្យហើយ គេគប្បីស្ដីថាតបមកអ្នកវិញ ព្រោះថា ការពោល ពាក្យប្រណាំងប្រដែង ជាហេតុនាំឲ្យកើតខុត្ខ ការគស៊ូទាំងឡាយ **គប្បីប៉ះពាល់នូវអ្នក ។** បើអ្នកធ្វើ១នមិនឲ្យញាប់ញីវ ដូចវគាំងដែល ចៀរមាត់ចេញហើយ (វមែងមិនហេន់ព្យុសូវ) ដូច្នោះ អ្នកនុះជាបុគ្គល ដល់ខូវព្រះ ខិញ្ចាន ការប្រណាំងប្រដែង មិនមានដល់អ្នក ។ គង្គាលគោ វមែងកឿងគោទៅកាន់ទីគោចរដោយពាជា ដូចម្ដេចមិញ ដព្ទឹន៌មច្ច តែន៍គៀន៍អាយុរបស់សត្វទាំង៍ឡាយ ដូច្នោះឯង៍ 🕽 បុគ្គលមិនមានប្រាជ្ញា កាលធ្វើអំពើអាក្រក់ រមែនមិនភាក់ខ្លួន លុះ អាលជាខាងក្រោយ ទើបក្ដៅក្រហាយ ដោយសារតម្មបេសខ្លួន ដូចត្រូវក្មេីងនេះ 🔻

ធម្មបទគាបាយ «សមេ «ណួវត្តោ

យោ ខហើរខេងឧហើរមាំ អណី៩គើមាំ ខមរឹង ខស្សខ្មត្តាន់ ឋានំ **ខ្**ពី គេ ខ្មែន ប្រេច នុស ជាធំ សារសេរ្វ គេខេច រាជ តោ វា ខ្ទុសក្ អត្តាធំ វ ខារុសា ပေးကြွေးလ⁽⁾ ကျောန်းဝိ ကောက္ခ^(m) ၂ မာရွဴလာ⁽⁾ អដ្ឋសារ្ធ អតាវាធិ អត្ត ខ្សាន^(៥) ទាវាកា ស្នាយការី មេខា ថត់ពី ឃើ ប្រ មេ និតពីខ្មុំ រ ာ အက္ကဏ်က္က အ **ဆို**၏ အ **ဗ**န္တာ ണമകുണ അസ്സീൻകായ്ന മ းရာရေးကဲ့ ရေကွင်းကရေးများငဲ សោធន៍ មន្ទំ អវិទិណ្ឌឥន្ទំ ។ អល់ខ្លួំ នោ ខេច្ច សម័ ខភេយ្យ សន្តោ ឧន្តោ ជំយ តោ ត្រូញ្ចារ ស ស្ដេរ គ្នេស ជំនាយ ឧណ្ឌំ សោ ព្រាញ ណោ សេ សម ណោ ស ភិក្ខុ ។

ទម. ចិត្តក្ខេចញ្ ។ ៤ ម. បរិក្ខុយញ្ ។ ៣ ម. ភោព**៖ញ្ ។ ៤ ធ.** ប្រាង្គុំ ។ ៩ ម. ឧយ្លតិ ។ ៦ ឱ ម. បបដ្ឋតិ ។

ធម្មបទតាហិ ទណ្ឌវត្តទី ១០

បុគ្គលណា ប្រទូស្តដោយអាជា ចំពោះបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមិន មានអាជា មិនប្រទូស បុគ្គលនោះ វមែធដល់នូវហេតុនៃសេចក្តីទុក្ខ ណាមួយ ក្នុងហេតុ ១០យ៉ាង ដោយទាន់ហន់ គឺគប្បីដល់ខ្លួវវេទនាដំ អាក្រត់១ សេចក្តីនៃវស្សេត្យ១បែកធ្លាយសវវៈ ១ អាពាធជាខម្មន់១ ក្រុទ្ធភ្ជុន (គ្នុត) ១ វឹបជាន់អពីស្ដេច ១ ពោលពាក្យបង្គាច់ដំ អាក្រក់ ១ អស់ពួកញាត់លេំង ១ ពុកផុយកោគសម្បត្តិទាំងឡាយ ១ ទាំងក្យើងនឹងនេះបំផ្លាញខ្លាំផ្លះ របស់បុគ្គលនោះ ១ បុគ្គលមិនមាន ្រុក្សានោះ លុះបែកឆ្ងាយរាង៍តាយ រមែង៍ទៅកើត ក្នុង៍នវត ។ តារប្រព្រឹត្តិភាក្រាតកាយ ឲុកសក់ ដេកលើកក់ មិនបរិកោគបាយ ដេកលើផែនដី ប្រឡាក់ខ្លួនដោយធូលី ព្យាយាមអង្គ័យច្រហោង មិនដម្រះសត្វដែលមិនខាន់ធ្ងង់ផុតសេចក្តីសង្ស័យបានទេ ។ បើបុគ្គលណាមាន១នប្រជាប់ស្អិតស្អាងហើយ (ដោយគ្រឿងអម្ពរ) តែតប្បីប្រព្រឹត្តស្មើ អ្នកស្ទប់ទោប់ ទូនា្នន (ឥន្ទ្រិយ) ជាបុគ្គលទៀន (ចំពោះមគ្គផល) អ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដីប្រសើរ ៤មា្វកំរេលស់វីអាង្វាក្នុង សត្វទាំងក្លុងចេញហើយ បុគ្គលនោះ ហៅថា ព្រាហ្មណ៍តំបាន ថា សមណៈកំហុន ថាភិក្ខុកំហុន

សុតុខ្ពប់ដកេ ឧុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទជាថា

មារិធិសេដេ (១) មុំស្រា គោច លោកស្មី វិជ្ជិត យោ ជំនុំ អប់ពោ ខេត្^(៣) អស្បា ភព្រោ ភស**ម់**វ។ អស្សា យថា ភព្រោ ភាសាធិវិដ្រោ ន ឧយារដ្ឋ ខ ឧបរវុស យនុស សមាជិល ឧម្ទះជួយនេ ខ សមន្ត្រីដែល បន្ទស្សតា ប្រាសុក្រ_(ជ) ខុក្ខិ<mark>នំ</mark> អន្បុក្រ ។ ន្ទាក់ ហ ខយៈខ្លួ ខេត្តកា ន្សុការា ឧមយៈខ្លួ គេជេំជ ខា, ខេមហៈ ខ្លុំ (d) ឧច្ខភា អត្ថានំ ឧមហៈ ខ្លុំ អុត្តា ។ ទណ្ឌាំគ្នោ ទសមោ ។

ធម្មបទគាហិយ ឯកាទសមោ ជំរាវគ្គោ

(២០) កោធ្យាសោ គាំមានគ្លោ ធំខ្ញុំ ប**ដួ**ល់នេ សត មនុតាបន ខ្ញុំនន្ទា បន់ប៉ ន កបសថ^(៤) ។

ទ ន.ម. ហ៊ីរ៉េន់សេធោ ។ ៤ ម. លោកស្មី ។ ៣ ម. ន. សោនិន្ទំ អញ្ជ– ពោធតិ ។ ម. យោ និទ្ទំ អញ្ជពោធេសិ ។ ៤ ម. ជាត្ថែ ។ ៥ ម. ជីហិស្សិថិ ។ ទ ម.្នទពញ្ញិ ។ ជា-៨ ម. ទមយន្តិ ។ ៩ ឧ. គវេស្សិបិ ។

សុត្តលិដិក ខុទ្ធកាសិកាយ ធម្មបទជាបា

បុរសអ្នកកំពាត់បន់នូវអកុសលវិតក្តៈ ដោយសេចក្តីភ្លាសចាប មាន
តិចក្នុងលោក បុគ្គលណាបន្ទោបន់នូវការដេកលក់ ដូចសេះល្អទាច
ព្រោះរំពាត់ បុរសនោះ រកបានដោយក្រ ក្នុងលោក ។
សេះល្អ ដែលនាយសារថីទូន្មាន ដោយរំពាត់ គក់ស្តេយាដែណា
អ្នកទាំងឡាយ ចូរជាបុគ្គលមានព្យាយាម មានសេចក្តីគក់សុត
យាងនោះឯង បើអ្នកទាំងឡាយ ប្រកបព្រមដោយសទ្ធាផង សីល
ផង ព្យាយាមផង សមាធិផង ធម្មវិនិច្ច័យផង ជាអ្នកមានវិជ្ជា
នឹងចរណៈដើបប្ហេណិ មានស្មារគីដំកល់មាំ វមែងលះបន់ខុត្ខ មាន
ប្រមាណច្រើននេះ មិនទាន ។
ជម្មតាអ្នកបង់វ តែងបង់វេទឹក អ្នកធ្វើព្រញ តែងពត់ព្រញ (ឲ្យ

ធម្មតាអ្នកបង់រ តែងបង់រទឹក អ្នកធ្វើឲ្រួញ តែង៣ត់ព្រួញ (ឲ្យ ត្រង់) អ្នកហំង តែងហំង់ឈើ អ្នកមានវគ្គល្អ តែងទូឡូន១ន ។

ចថ ខណ្ឌវគ្គទី ១០ ។

ធម្មបទគាឋា ជិវាវិគ្គទី ១១

(៤១) កាលបើលោកសន្ទិវាស ត្រូវភ្លើងមានពគ ជាដើម នេះទ្រលោម ជានិច្ច ម្ដេចក៏សើច ម្ដេចក៏គ្រេកត្រកាល អ្នកទាំងឡាយត្រូវងីងឹត គឺអវិជ្ជារួបរឹតហើយ (ម្ដេចឡើយ) ក៏មិនស្វែងក្រេចបតិ៍ប្រាជ្យ ។

ធម្មបទនាប៉ាយ ឯកាទសមោ ជីវាវត្ថោ

មស្ប ចិត្តគេតំ តិម្លំ អុក្កាយំ សមុស្បិតំ

អាតុរំ តេហុសុន្ត័ម្បំ យស្ប នគ្គិ ធុរំ មិត៌ (១)។

បាំជិណ្ណូទំនំ រូមំ អេតុខិទ្ធំ មកស្តីឈំ

កិជ្ជិតិ បូតិ សុខ្មេញ មកសេខ្លំ មក ជីវិតំ ។

យាជិទានិ អមគ្គានិ អសាតូនៅ សានេ

កោទាតកានិ អឌីនិ តានិ និស្វាន កា រតិ ។

អឌីនំ នគរំ គេតំ មំសុលោហ៍តលេមខំ

យត្តជាប ខេច្ច ខ មានោ ខេត្តា ខ ជុំហ៍នោ។

ដីធ្លើ ៤ ១៩៩៦ សុខិត្ត ១៩៦ សារមៀ ៩៤ ឧ២និ សនាញ ១៤១ ១ ៩៤ ឧ២និ សន្តោ ១៤ សក្តិ ១៤ឧ**ឃ**និ ។

ជម្មានជាថា ជរាត្រូន ១១

អត្តភាពណា មិន ទៀន គត់ ឋិត បេ អ្នកចូរ មើលអគ្គភាព (នោះ)
ដែលកុសលាកុសលកម្ម ធ្វើវិចិត្រ ហើយ ជាកាយពាសពេញ ដោយ
ដំបៅ ដែលធ្នឹងថី យេកំណាត់ ផ្គុំគ្នា ហើយ ជាអគ្គភាព ក្ដៅក្រហាយ
ជានិច្ច ជាទី រពឹងត្រិះ រិះ របស់ជន ច្រើនគ្នា ។
រូបនេះ គ្រាំគ្រាអស់ ហើយ ជាទីសំណាក់ នៃ រោគ ជារបស់ពុកផុយ
រាងកាយជារបស់ស្គួយ (នេះ) តែងបែកធ្លាយ ទៅវិញ ព្រោះថា
ដំរឹកមាន សេចក្ដីស្លាប់ជាទីបំផុត ។
ឆ្នឹង ទាំង ឡាយណា មានសម្បី ដូចសត្យពាប ដែល គេ ចោល ហើយ
ដូច ផ្ដែរ ឃ្វាកក្នុងសរទភាល សេចក្ដី ត្រកអរ អ៊ីហ្មុំ (របស់អ្នកទាំង ឡាយ)
ព្រោះវិត ឃើញ ឆ្នឹង ទាំង ឡាយ នោះ ។

សេចក្តីគ្រាំគ្រា សេចក្តីស្លាប់ សេចក្តីប្រកាន់ខ្លួន ខឹងសេចក្តិលុបគុណ
ប្រដុំចុះក្នុងសរីវៈណា (សរីវៈនោះ) ដែលកុសលាកុសលកម្មធ្វើហើយឲ្យ
ជានគររបស់ឆ្អឹងទាំងឡាយ ជាគ្រឿងប្រឡាក់ដោយសាច់ខឹងឈាម ៗ
ក្នុងវេថាធំឡាយ ដ៏វិចិត្រល្អ វៈមងគ្រាំគ្រា សូម្បីសរីវៈក៏ដល់នូវ
សេចក្តីគ្រាំគ្រាដូចគ្នា ទើបឯធមិ ប្រស់សប្បុរសទាំងឡាយ មិនដល់
នូវសេចក្តីគ្រាំគ្រា (ដូច្នោះ) រេ សប្បុរសទាំងឡាយ ផែងខិយាយ
ឲ្យពួកសប្បុរសផងគ្នាដឹងបាន ។

សុត្តន្តបិដិកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទគាថា

អព្យុស្ស៊ីខាយុ ស្គុំសោ តលិតខ្មោះ ដីក្នេ មំសាធិ តស្ស វឌ្ឍធ្លិ ឧឃ ឧហា ខេរឌីខ្ន អនេត្តជាតិសំសារំ សត្វាស់ អនិត្តសំ ឧសយន្ត នៅមាស្តេ ដូច្នា យុង ជំនួន ។ សញ្ជា នេះ ជាសុគា ភក្កា ភហគា្ជ វិសថ្លូនំ វិសស្លាក់ត ចិត្ត តណ្ណជំ ១យម**ជ**ួក ។ မင္းေရွာ စြက္ဆင္းက္ မလဒ္မာ ေကာ**င္း** ဆင္ င္ဖက္လိုေတာ့ ကာက အို ခ်ိဳကေခ ခ်ေး ဆက္ခ်းက ရ អင္សង្ហា ម្រីសិត្តក្នុ អប្បនិវា ឈើមិខេ ឧទុ សេខ្លុំ ចាទាត់ទីណាវ ម្យាណាធ្នំ អត្តធំ ។

ដែកណ្ដែ ឯការបមេ ។

១ ម. គហ្គារ ។

សុត្តនូប៌ដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទភាបា

បុរសអ្នកមិនមានការចេះដឹងនេះ តែង០ាស់ (ឥតអំពើ) ដូចគោបំរើ សាច់របស់វា តែង៍ចំរើនឡើង តែប្រាជ្ញាវបស់វាមិនចំរើនឡើយ កាលគឺថាគត់មិនទាន់បានដូបប្រទះ (ពោធិញ្ញាណវេល់គេ)សូរស្វែង រតជាង៍ផ្ទះគឺតណ្តា អ្នកធ្វើផ្ទះគឺអត្តភាព ក៏អន្តោលទៅកាន់សង៍ឦវវដ្ត មានជាភិជ៏ច្រើន សេចក្តីកើត ជាខុត្តរឿយ ៗ ។ នៃជាង៍ផ្ទះ អ្នកឯង៍ធ្វើផ្ទះគឺអត្តភាព តឋាគតឃើញហើយ អ្នកនឹង ធ្វើផ្ទះ(របស់តថាគត) ទៀត មិនបានឡើយ ធ្នឹងជំនឹរគឺកំលេសរបស់ អ្នកទាំងអសតថាគតកាច់បំពុកអស ហើយ ដម្បូលផ្ទះគឺអវិជ្ជា តថាគត កំហត់ ហេល លេយ ចិត្តវបស់តថាគត ដល់ព្រះនិញ្ជានដែលមាន សង្ខាវច្រាស ហើយ គថាគត បានដល់ធម៌ជាគ្រឿងក្យួយតណ្ណ ទាំងឡាយ ហើយ ។ ជនពាលទាំងទ្បាយ មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈធមិ មិនធានទ្រព្យ ក្នុង កាលខ្លួននៅជាកំឡោះក្រមុំ វមែងសញ្ចប់សញ្ចឹង ដូចសត្វក្រៀល onស សំកុកនៅ ក្នុងកក់ដែលអស់ត្រីហើយ ។ ដនពាលទាំងទ្បាយ មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មិនបានទ្រព្យ ក្នុងកាលខ្លួននៅកំឡោះក្រមុំ វមែងដេកថ្ងៃ សោកស្វាយឲ្រព្យូចាស់ ទាំងឡាយ ដូចក្រុញដែលផុតថាកន្សែបន្ទោះដូច្នោះ ០៤ ដកវគ្គ ទី ១១

ធម្មបទគាហិយ ទ្វាទសមោ អគ្គវិត្តោ

ធម្មមទតាហយ ទ្វាទសមោ អត្តវិគ្គោ

(២២) អត្តានព្យេ ចិយ់ ៨ញា កក្តេយ្យ ជំ សុកក្តិតំ <mark>ခေလ္က်</mark> မက္ဆန္း ဟာဗံ ဗႊ**ជ**းဇ္လဟ႑ ဗလ္န္တာ ကေ ។ អត្តានមេវ ២ឋមំ ១ ខ្សុំ ២ និវេសយេ អ៩ញាមនុសាសេយ្យ នគាល់ស្បើយ្យ បណ្ឌុំតោ។ អត្ថាឧ ញ្ចេស ៩៩៣ ២៩៣ ២៩៩៩ សា សន៍ សុខ ្ពោ វត ឧ មេ៩ អត្តា ហិ កាំរ ឧុធ្គ មោ ។ អត្តា တဲ့ អត្តពេល ៩៩៦ គោ សាំ ៩៩៩៦ ៩៣ សំយោ អត្តជា ហិ សុនុខេត្ត នាថំ លក់តំ ខុល្វតំ ។ អត្តជា វ កាត់ ទាប់ អត្ត**ជំ^(០) អត្តសម្**វំ អភមត្ត ឧម្មេជ ដំរាម**ល់ (២)** មណ**ា** ។ ១ អត្រដន្ទីបិ បាហេ ។ ៤ ខ. ដើរស្វែមយ៍ ។ ប. ម្ពេមយ៍ ។

ធម្មាទតាហា អត**់**គ្គេទី ១៤

ធម្មបទគា**ហ់ អត្តវគ្គទី**១៤

(69) ចេលហ្វិតដ៏ន៍ថា ១៩ជាទីស្រឡាញ់ គួរក្សា១៩នោះឲ្យល្អ គួរសនគ្រង៍ ខ្វុនតុក្សវ័យ ទាំង៍ **៣** វ័យណាមួយ ។ បណ្ឌិត គួរដ្ឋមូលខ្លួនឲុក ក្នុងគុណដ៏សមគួរជាមុនសិន ហើយ សឹមប្រៀនប្រដៅអ្នកដទៃ ជាវាងក្រោយ (ធ្វើយ៉ាងខេះ) នឹងមិន លំជាត់ ឡើយ ។ បុគ្គលប្រៀនប្រដៅអ្នកដទៃ យ៉ាង៍ណា គ្រាំធ្វើខ្លួនឲ្យបាន យ៉ាង៍ នោះដែរ អ្នកដែលទូន្មាន១នល្អហើយ ទើបគួរទូន្មានអ្នកដទៃបាន ព្រោះថា ខ្លួនកម្រទូន្មានជានពេកណាស់ ។ ទ្ធនជាទីពឹធ៍របស់ទ្ធ អ្នកដទៃជាទី**ពឹ**ធ៍ដូចម្ដេចបាន ព្រោះបុគ្គល អ្នកមានទូនហ្វឹកហ្វឺនល្អហើយ វមែង៍បាននូវទីពឹង ដែលគេបាន ដោយតម្រ ។ ណុប កើតអំពីខ្លួន មានខ្លួនជាដែនកើត ដែលខ្លួនធ្វើហើយ តែធ័ ញាំញឹមនុស្សឥត្តប្រាជ្ញា ដូចពេជ្រសម្រាប់កាត់តែវមណ៏ ដែលកើត រាំពីថ្មី ដូច្នោះឯង ។

សុត្តនូបដៃកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទគាបា

យស្បា អច្ចន្ទស្បីល្បំ សលុវា សាលាទីវេវាគ្គនំ ការោធ សោ គម់ត្លាន់^(១) យមា នំ ង់<mark>ខ្</mark>គី **ន**់សោ**។** សុភាព អេសាធ្វំ អត្តពោ អហិតាធិ ច ញ់ រ_(២)ភ្នេញ ស្រង់ ស្នង់ ស្ យោ សសនំ អហេតំ អាំយានំ ឧម្មស៊ីវិនំ បដ់ក្តោសត៌ ឧុច្ចេះ និដ្ជី និស្សាយ **ទាប់**គាំ ജസമ് അഡ്ലാ അ(പ്യൂ^(m) អន្ត្រឃញ្ញាយ ដែល្សន៍។ អត្តា ។ កាត់ ទាប់ អត្តា សុខ្លាំលិស្បូត មន្ថា មភាន សត្ មន្ទា វេ វិសុជ្យិ សុខ្ចិ អសុខ្ចិ ឧបទ្ធំ ឧបញ្ញា អញ្ញា វិសោឧយេ។

ទ ឱ តហិញ្គន់ ។ ៤ ម. ចេ ។ ៣ ឱ ម. កង្នកស្សេះ ។ ៤ ម. អត្តឃាលាយ ។

សុត្តន្ត្ឋាំដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទភាកា

ភាពជាអ្នកស្រុស្តីសហ្សួសហេតុ (១) គ្របសន្តិត់ (នូវអត្តភាព)
របស់បុគ្គលណា ដូចវេស្ទិ៍ដែលរួបវិតដើមឈើ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ធ្វើខ្លួនឯងឲ្យវិនាស ដូចជាចោវអ្នកប្រាថ្នាធ្វើបុគ្គលនោះ ឲ្យវិនាស ដូច្នោះ ។

កម្មតាំឥឡាយណា មិនល្អផង មិនដាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនផង កម្ម តាំងនោះដែលជនពាលធ្វើបានដោយងាយ កម្មណាជាប្រយោជន៍ផង ល្អផង កម្មនោះឯង ដែលជនពាលធ្វើបាន ដោយលំបាក ។ បុគ្គលណាអប្បីប្រាជ្ញា អាស្រ័យទិជ្ជិជិលាមក ហាមឃាគ់សាសនា របស់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយដ៏ប្រសើរ សេនៅដោយធម៌ ការហាម ឃាត់របស់បុគ្គលនោះ វមែងចេញផល ដើម្បីសម្ងាប់ខ្លួន ដូចផ្ទៃ ឬស្សីដូច្នោះ ។

អ្នកធ្វើបាបខ្លួនឯង នឹងសៅហ្មង់ខ្លួនឯង អ្នកមិនធ្វើបាបខ្លួនឯង តែង បរិសុទ្ធស្អាតខ្លួនឯង សេចក្តីបរិសុទ្ធិនឹងមិនបរិសុទ្ធិ មានចំពោះខ្លួន អ្នកដទៃនឹងធ្វើអ្នកដទៃ ឲ្យបរិសុទ្ធពុំបានទេ ។

១ បើច្រហ័ស្តបាប់តាំងអំពីតើតមកធ្វើតែអកុសសកម្មបថិទាំង ១០ បើបព្ធជិតឥត អំពីថ្ងៃដែលបានឧបសម្បន្នមក ត្រូវតក្រាបតិ យ៉ាងនេះឈ្មោះថា ភារាជាអ្នកទ្រូស្ត សំលហួសហេតុ ។

ធម្មបទជាម៉ាយ ត្រេះសម៉ោ លោកវ៉េត្តោ

អង្គឧទ្ធំ ខរ ទេខ ១១ ១១ ១១ ១១១ ១១១១ ១១១១១១

អត្តឧត្តមភិញ្ញាយ សឧត្តមសុរតា សំណ ។

អត្តវិគ្នោ ភ្លាទសមោ ។

ធម្មបទគាហិយ តេរសមោ លោកវិគ្គោ

(៤៣) ហ៊ុន ខេត្ត នេសវេយ្យ ខមានេខ ឧ សំវសេ

មិទ្ចានិឌ្ឌី ន សេវេយ្យ ន សិយា លោកវឌ្ឍលោ ។

ទីស្តី មិននិត្ត ទី មិន ស្ត្រិស្

ឌថ្មីខារ មាន មេឌ្ឌ លោខេ ជា ឧ ៤

ឧញ្ញុំ ខារក សុខវិត ឧ ន ន ឧទ្ធរិត ខារ

ស្តី ខេត្ត មេខ្មុំ លោខេត្ត ស្ត្រី ខេត្ត

ធម្មបទសហិ **លោក**ឡៃ ទី ១៣

បុគ្គល កុំគប្បីធ្វើប្រយោជន៍ ៖ ឲ្យវិទាស គ្រោះប្រយោជន៍របស់
អ្នកដទៃ សូម្បីច្រើន បើដ៏និញ្ជាស់ខ្លាំប្រយោជន៍របស់ខ្លួនហើយ គប្បី
ខ្វល់ខ្វាយក្នុងប្រយោជន៍របស់ខ្លួន (នោះ) ។

ចប់ អត្តវត្ត ទី ១២ ។

ធម្មបទគាហិ លោកវិគ្គទី ១៣

(២៣) បុគ្គល មិនគួរសេខាធម៌ថោកទាប^(១) មិនគួរនៅជោយសេចក្ដី
ប្រមាទ មិនគួរសេខាមិញទិជ្ជិ មិនគួរជាមនុស្សចង្អៀតលោក ។
បុគ្គលមិនគួរប្រមាទ ក្នុនដុំបាយ ដែលខ្លួនគប្បីក្រោកឡើងទទួល
គប្បីប្រព្រឹត្តធម៌^(២)ឲ្យសុចតៃ បុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ជាប្រក្រត់ វបែង
ដេកជាសុខ ក្នុងលោកនេះផង ក្នុងលោកខាងមុខជង់ ។
បុគ្គលគួរប្រព្រឹត្តធម៌ឲ្យសុចតៃ មិនគួរប្រព្រឹត្តធម៌នោះទៀនចូរគះឡើយ
បុគ្គលគួរប្រព្រឹត្តធម៌ជាប្រក្រត់ វមែងដេកជាសុខ ក្នុងលោកខាងមុខជង់
ក្នុងលោកខាងមុខផង ។

១ កាមគុណ ៩ ឈ្មោះថា ធម៌លោកទាប ព្រោះជា ធម៌សម្រាប់ជនបោកភាប រារ៉ា តាំងអំពីនដ្ឋនឹងភោជាដើម ជញ្ជីសេព ទាំងដានមិនាំ បត្តទៅកើតក្នុងទីទាបមាននាក ជាដើម ។ ៤ សំដោយកភិក្ខាចរយធម៌ ការសះបង់អនេសនៈដើរទៅចំណ្ឌបាត តាមស់ដាប់ច្រក់ល្អក ឈ្មោះថា ភិក្ខាចវិយធម៌ ។

សតន្តបំដីពេ ខុទ្ធកនិកាយក្សា ធម្មបទគាប៉ា ကား ရုံရွိေနက် ရေးမျို့ ကြည္ ရွင္စည္း ឃុំ លោក អក្សេត្ត ខេត្តប្រជា ខ ខក្សេតិ ។ ၿင္း အမႏိုင္သည္ အေျပည္သည္ အေျပည္သည္ အေျပည္သည့္ အေျပည္သည့္ အေျပည္သည့္ အေျပည္သည့္ အေျပည္သည့္ အေျပည္သည့္ အေျပည္သည យត្ត ៣៧ វិស័ឌឆ្នំ នគ្គិ សង្កោ វិជានគំ ។ ဟော ငာ ရုံးရှာ မမည္ဆိုန္တာ မြည္သာ ေလာ အစျမ**ည္ဆိ**န္တာ សោម លោក បភាសេត៌ អត្តា មុត្តាវ ខ្លួម ។ យុស្ស ខាច់ គាន់ គាញ់ គាស្រលេខ ចិត្តិយុត្ សោម លោក បភាសេត អញ មុត្តេវ ចឆ្និមា ។ អនុក្កាតា អយ់ លោកោ ននុកេន្ត វិបស្បត៌

ស្សា ស្រាស់ ស្រាស់ ម នេះ មាន ស្សា ម្នាស់ មេខិត្ត រ

១ម.សក្រណោ ។

សុត្តតូបិដិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទពាជា

ឋុគ្គល ឃើញពពុះទឹកយ៉ាង៍ណា ឃើញ ព្រេញ ថ្ងៃយ៉ាង៍ណា ស្ដេច ម្នូត្យ មិនឃើញអ្នកពិចារណា១ន្ធលោកជាដើម យ៉ាងនោះទេ ។ អ្នកទាំឪទ្យាយ ចូរមកមើលលោកខេះ ដ៏គ្រាកាល ដូចវាជវថ ដនពាលទាំងទ្បាយ រមែងលិចលង់ ក្នុងលេកណា សេចក្ដី ជាប់ដំពាក់ គួងលោកនោះ វមែងមិនមាន ដល់ដនជាបណ្ឌិត ត់ន៍ឡាយដែលដ៏ន៍ហ្វាស់ េ ។ បុគ្គលណាមួយ កាលពីមុនប្រមាទ ហើយ លុះកាលជា វាងក្រោយ គេត្តស្រុស សង្គ្រីលនោះ ហើល ណំខ្លួន និង ប្រាស្ន ភូច្បាស់ ដូចគ្រះចន្ទ្រះផុតថាកពពក ។ បុគ្គលណា ធ្វើអំពើជាបហើយ បិទខ្លួបអំពើជាបនោះដោយកុសល តិអរហត្តមគ្គុបាន បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ញ៉ាំង១ន្ធាទិលោកនេះ ឲ្យ ភ្លឺច្បាស់ ដូចគ្រះបន្ទ្រះផុតហកពពក ។ លោកិយមហាដននេះ ជាមនុស្សង៍ងឹត បណ្ដាជនទាំងនេះ តិចគ្នាដែលឃើញច្បាស់ (ខ្លាំងន្ទាទិលោកនេះដោយអំណាចអនិច្ច លក្ខណ:ដាដើម) ដនតិចគ្នា ដែលទៅកាន់ឋានសួគិ ដូចសត្វស្វាថ (ដែលជាប់សំណាញ់បេសព្រានហើយ) តិបណាប់ ដែលរួចអំពី សំណាញ់ ដូច្នោះ ។

ធម្មបទគាំំយ ចុទ្ធសមោ ពុទ្ធវិគ្នោ

មាំសាធិច្ច ខេ យធ្លំ អាតាសេ យធ្លំ ឥធ្វិយា ដើយឆ្លំ ដី១ លោកទេញ ដៅត្វា មារំ សេវាមាធំ ។ ឯកាំ ឧញ្ញំ អតីតស្បា មុសាវាធិស្បា ជាត្តាលា វិតិស្លាមលោកសប្ប ឧត្តិ ទាប់ អការិយំ ។ ឧ វេ កាធិបាល នៅលោក វេជច្ឆិំ ពាលា មាវេ ឧប្បស់សធ្លំ នាធំ ដី៣ ជ ខាធំ អនុមោធមានោ នៅ សោ ហោតិ សុខី មត្តា ។ បឋវា ឯការជួន សក្សប្ប កាមធ្លើដល់ វែ ។ សព្វាលាកាធិប្បន្ន សោធាបត្តិដល់ វែ ។

ជម្មើប ជ្រើប ប្តេស្ស ពុទ្ធវិត្តោ
(៤៤) យក់រុ ជំនំ នាវជ័យទំ
ជំនមក់រួ ដោយនំ កោច៌ ហេក នំ ពុខ្ញុំ អជខ្លាត់ គេចំ ហេក អប់នំ កោជ បនេះ ខេករួម ។

ធម្មបទតាឋា ពុទ្ធវត្ត ទី ១៤

ញ្ចកហន៍្ស តែង ហើរទៅក្នុងគន្ធង់ កូរិព្រះ អាទិត្យ អ្នកមានបុខ្ចិ តែង ហោះ ទៅក្នុងអាកាស ដោយបុខ្ចិ អ្នកប្រាជ្យ ជា្ញាក់លេសមារ ព្រម ទាំងអហនៈគឺតណ្ណាបាន ហើយ វមែងលោស់ ខ្លួន ចេញ ចាក លោកបាន ។ បុគ្គលប្រព្រឹត្តកន្ងង (ពាក្យសច្ចៈ) ដែលជាជាមិឯក និយាយ គែពាក្យ កុហាក មានបរ លោក លះ ចោល ហើយ ឈ្មោះថា មិន ធ្វើអំពើបាប មិនមែន ឡើយ ។

បុគ្គល តំណាញ់ស្វិតស្វាញ មិនបាន ទៅកាន់ ទៅ លោក ៩ ៩៩៣**លទាំ**ង៍ ទ្បាយ មិនសរស៊ើវទាន ទៀយ បំណែកអ្នកប្រាដ្ឋ តែង៍អនុមោទនា ទាន ព្រោះ ហេតុ នោះ លោកតែង៍ បាន សេចក្តីសុ១ ក្នុង លោក ខាង៍មុ១ ។ សោតាបត្តិមល ជាគុណជាតដ៏ប្រសើរ ជាងីការា នៃឯករាជ្យ លើថែនដ៏ថង់ ជាងីដំណើរ ទៅកាន់ឋានសួគ៌ិថង ជាងីការាជាធំ ក្នុង លោកទាំង៍មូលថង៍ ។ ចប់ ណោះ ទៀត ១៣ ។

ធម្មបទគាហ់ ពុទ្ធវគ្គ ទី ១៤

(៤៤) ដ័យដំនះលេស់ព្រះពុទ្ធអង្គ្គណា មិនគ្រឡប់បាញ់ញៃ កិលេសណា មួយក្នុងលោក ប្រេងមិនដាប់តាមដ័យដំនះ បេស់ព្រះពុទ្ធអង្គ្គនោះ នាង ទាំង់ឡាយនឹងប្រលោមព្រះពុទ្ធអង្គនោះ ដែលមានគោប កេទបំផុនគ្មាន មិនមានកិលេសដូចស្នាមដើង ដោយកិលេសដូចស្នាមដើង ម្ដេចកើត ។

សុគ្គត្តបំដីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្យូ ធម្មបទជាប៉ា

យសា ជាលំពី ស្រែយ

តណា ឧត្ត គាមាញ្ចំ ខេត្ឋ

ត់ ពុខ្ទុំ អនុន្តាតាយៈ

អប់នំ កោល បល់លេខ លេកក្រើប ។

ត់ច្នេះ មនុស្សមដ្ឋាលកោ ក់ខ្ញុំ មច្ឆាន ជីវិត

ក់ខ្ញុំ សន្ទុងស្សាន់ ក់ខ្ញុំ តុខ្លានមុហ្សានា ។

សព្ទាបសុ ្ធតាលាំ គុសលស់ ្បែសម្បូនា

សចិត្តមាំ សេនមនំ ប៉ុន្តាំ ពុន្ធាន សាសនំ ។

សុត្តស្តីជំងាក ខុខ្ខាត់កាយ ធម្មបទភាយា

តណ្តាដែលមានបណ្តាញផ្យាយទៅ ក្នុងតែរម្មណ៍ ផ្សេង ។ មិនមាន ដល់ព្រះពុទ្ធអង្គណា ដើម្បីនឹងនាំទៅ ក្នុងភពណាមួយ នាង ពាំងឡាយ នឹស្បែលេមព្រះពុទ្ធអង្គនោះ ដែលមានគោប រភទី បំផុតគ្មាន មិនមានភាលេសដូចស្ថាមដើង ដោយភាលេសដូចស្វាម ដើង ម្ដេចកើត ។

អ្នក(ច្រាដ្ឋទាំងឲ្យយ្យណា ដាអ្នកខ្វល់ខ្វាយក្នុងឈាន គ្រេកអរក្នុង នេត្តូម្នះ ជាឋានស្ងប់រម្វាប់តំលេស សូម្ប៉ូ ទេវតានឹងមនុស្សទាំងឲ្យយ តែងរាប់រក ចំពោះអ្នកប្រាដ្ឋទាំងឲ្យាយនោះ ដែលជាអ្នកគ្រាស់ ដឹងខ្លួនឯង ទាំងមានស្ថារតី ។

ការត្រ**្បប់**បានអត្តភាពជាមនុស្ស បានដោយតម្រ ការរស់របស់ សត្វទាំងឡាយ បានដោយតម្រ ការស្ដាប់ធម៌របស់សបុស្រ បាន ដោយតម្រ ការកើតឡើងនៃព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ បានដោយតម្រ ។ ការមិនធ្វើបាបទាំងពួង ការញ៉ាំងកុសលឲ្យកើតឡើង ការធ្វើចិត្ត របស់ទ្វួនឲ្យផ្សផង់ នេះជាពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ។

ធម្មបទគាហិយ ចុទ្ធសមោ ពុទ្ធវីត្តោ

១ឆ្នំ ២រេខំ នេះទេ និនិត្តា ជ ហិ បត្តជិតោ បុរុបឃាត់ ការព្រះ នេះ មាន ខេត្ត ក្រុម ខេត្ត ខេត្ត អនិ្ធស្វាយ អនិត្តសាខោ ខាឌ្នាសាមេនៃ ឧ អ៊ុវបេ មត្តាតា ខ ភ**ត្ស**្ទី បន្តា ្ សយខាសជ ន តេយាបលារ់ស្បែន និត្ត កាមេស ដៃ្លិត អេណីជា ៩យ៉ា យស ខុឌ្ឌ ឈ្លែក ឧហ័យ អចិ ធិញ្ចេស្ កាមេស ក្រឹ សោ ៣១ភព្ទឹ ಜಯ್ಪಿಯಾಗಲು ಗುಂಪು ಳಾಕುಕಕ್ಕಳುಗಳಲು ನ តេញ ប សរណ៍ យធ្លិ បញ្គាធិវភាធិ ខ សហគុរុគ្ខ៖ ខេត្យជំ ខេត្តក្រ កយគម្លិត នេះ ទោ សារណ៍ ខេម នេះ សារសមន្តម ខេឌ្ សាលោសង្គ សព្ធក្តា បម្បីខ្

ធម្មបទភាហិ ពុទ្ធវត្ត 🖣 ១៤

🥦 🧝 ស្រេចក្តីអត់ធន់ ជាគបធម៌^{(១})ដំ**ទ**ត្តម ព្រះពុទ្ធទាំងទ្បាយ តែង ពោលថា ព្រះនិត្វាន ជាធម្មជាគដ៏ទុត្តម បុគ្គលដែលសម្វាប់ សត្វដទៃ មិនឈ្មោះថា បញ្ជីតទេ បុគ្គលដែលបៀតបៀនសត្វ ដទៃ កុំមិន ឈើះណ សតឃៈ ខៀត ភ ការមិនតិ៖ដៀល ១ ការមិនបៀតបៀន **១** ការសង្រឹមក្នុង៍ បាត់ មោ_{ក្និ} ១ **ភាព**ជាអ្នកជំងឺប្រ**មាណ**ក្នុងភត្ត ១ ភាពដកខឹងអង្គ័យក្នុងទីស្វាត់ ១ ភាព ត្យាយាមក្នុងអធិចិត្ត ១ នុះជាពាក្យប្រដៅ របស់ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ។ តារស្តប់ស្តល់ ក្នុងតាមទាំងឡាយ រមែងមិនមាន ព្រោះកហាបណៈ: (ដែលគ្នាក់ចុះ) ដូចទឹកក្រឿងទេ កាមទាំងឡាយ មានសុខភិប មានទុក្ខច្រើន អ្នកច្រាជ្យដឹងច្បាស់ យ៉ាងនេះហើយ លោកមិនបាន គ្រេកអរ ក្នុងកាមទាំងឡាយ សូម្បីជាទិព្យឡើយ សាវិករបស់ព្រះ សម្មាសម្ពុទ្ធ រមែងជាអ្នកគ្រេកអា ក្នុងធម៌ ជាគ្រឿងអស់តណ្ដា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ច្រើននាក់ ត្រូវកយគម្រាមហើយ តែងយកភ្នំ អាកមនឹងក្រោចតិយ ជាទីពឹង ទីពឹងបែបនេះ មិនមែនជាទីពឹងដ៏ក្យេម ទេ ទីពឹងបែបនេះ មិនមែនជាទីពឹងដ៏ទុត្តមទេ បុគ្គលអាស្រ័យនូវទីពឹង នេះហើយ វមែងមិនរួចស្រឡះបាក់ទុក្ខទាំងពួងឡើយ ។

១ ធម្មជាតង្កត់លែលឲ្យក្ដៅ ។

សុត្តតូបិឝិហ ខុទ្ធ០និកាយស្ស ធម្មបៈគោជា

ចត្តា អំយេសទ្វាធិ សម្មព្យុញ្ញាយ ខស្សួត នុញ្ញ នុញ្ញស់ នុញ្ញស់ មន្ត្តិ អរយេញដួន្ត្ទី៩ មត្ត ខុត្តបសមតាមិន រាឌ្ធ សេរឃា ខេត្ត រាឌ្ធ មាលា មិនិត្ត រាង ស្នេសាខាឌគ្នា សព្ទុក្ខា បម្ចុក្ខ ។ ខុល្កា មុំសេជញ្ញា ន សេ សត្ត ជាយតិ យត្ សោ ជាយត់ ជ័ព តំគាល់ សុខមេឌត់ ។ មានោ សំនិងខេង្ឌព្រះ មាន មាន់គឺខេម្ខេ សុខា សន់ស្រ្យ សាមត្ត សមត្តធំ ៩ទោ សុខោ។ បបញ្ចុសមនិក្ខានេះ និណ្ណូសេតបន្ទេះ ជ សញ្ញា មុញ្ញាំ សង្ខាំគុំ ន់ មេត្តមប៉ កោជចិ ។

យោ ខ តុផ្ទេញ ឧទ្ទញ្ជា សធ័្យញ្ជា សពលាំ គតោ តុខ្លេ យខិ ខ សាវកោ

> ពុទ្ធវិគ្គោ កុទ្ធសមោ ។ បឋមភាណវារំ ។

លុត្តស្ថិដិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទគាហ

លុះ តែបុគ្គលណា យកទោះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ជាទីពឹធី ឃើញច្បាស់នុំ អាយែសច្ចាំង៍ ៤ គឺ ឲុក្ខសច្ ១ ឲុក្ខសមុខយសច្ ១ និពេធសច្ច កន្ង៍ឲុក្ខ១ អរិយមគ្គប្រភបដោយអង្គ ៤ ជាដំណើរទៅកាន់ព្រះនិព្វានដែលជាទីវម្វាប់ទុក្ខ ១ ដោយ (ភ្វាជាដ៏ប្រពៃ នេះឯង៍ជាទីពឹងដ៏ក្យេម នេះឯង៍ ជាទីពឹងដ៏ទុត្តម បុគ្គល អាស្រ័យទីពឹងនេះ វមែង រួចស្រឡះញកទុក្ខាង័ព្ឌដ៍បាន ៗ បុរសគាដានេយ្យ រកទានដោយកម្រ លោកមិនកើតក្នុង៍សព្វ**ឋា**នឡើយ លោក ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាកើតក្នុងត្រកូលណា ត្រកូលនោះ តែងដល់នូវសេចក្ដីសុ១ ។ ការកើតឡើងនៃព្រះពុទ្ធ ជាសុ១ ការសំដែងព្រះសទ្ធម្ម ជាសុ១ សេចក្ដី ព្រមព្រៀន៍គ្នា នៃពួក ជាសុខ តបធមិ របស់បុគ្គលអ្នកព្រមព្រៀន៍គ្នា ទាំងឡាយ ជាសុ១ ។ កាលបុគ្គល់បូដា ដល់បូដារហបុគ្គលគឺ ព្រះពុទ្ធ ឬសារិករបស់ព្រះពុទ្ធ ដែល កន្ងឹងផុតបបញ្ចូនមិ ដែលកន្ទឹងផុតសេចក្តីសេកនឹង១ ក្រិទ្យល់ ឬ កាលបូជា ដល់ប្ញុជារហបុគ្គលទាំងនោះ ដែលប្រកប ដោយភាទិគុណ លោកមិនមាន វេយអូយុទ្ធ្មួយ សុស្សិន្ទ្យិន ទៀលេក កុង្គ្លែលបាត់កា គុនមានបក្តបាំណ ជ្ហារនេះមានជ្រមាឃក្នុំឃើះ ជាខធ្វើ៣ រ ចប់ ពុទ្ធវត្តទី១៤ ។

បឋមភាណវារៈ ។

ធម្មបទជាប៉ាយ បណ្ណាសមេ សុខវិញ្ហោ

ធម្មបទគាហ៍យ បណ្ណសេមោ សុខវិគ្គោ (៤៥) សុសុទំ វេទ ជីវាម ហើយសុ អហិយោ ហើយសុ មនុស្សេសុ វិហារម អហើយ ។ សុសុទ នៃ ជីវាម អាតុស្រ អភាតុវា អាតុក្រមា មន្ទស្សេស វិមារាម អនាតុរា ។ សុសុទ៌ វនា ជីវាម នុស្សគ្រាស់ អនុស្សគា នេស្សាយ្យ ឧដ្ឋប្រើស រួលឯឧ អដ់មារីយ ឯ សុសុទំ វត ជីវាម យេស ញោ នគ្គុំ ក់ញុំនំ ត្នូងបញ្ជា នេះក្រុង ខេត្ត មាងមារីប ៣ខាត ៩យំ ហាំ បសាធិ ខុត្តាំ សេធិ មកជិតោ ន្ទស ្តោ សុខ សេនិ ហិត្វា ជយទ្រជយ់ ។ ឧទ្ទិ រាឥស មេ ឧទ្ទិ នេះ សេសមោ កល់

ធម្មបទតាា សុខវគ្គ 🕻 ១៥

ធម្មបទេកាហា សុខវគ្គទី ១៥

(៤៥) យើងជាអ្នកមិនមានពៀវ រស់នៅជាសុខពិត ក្នុងពួកបនុស្ស មាន ពៀវ កាលពួកមនុស្សមានពៀវ យើងជាអ្នកចិនមានពៀវ ។ យេង៍ជាអ្នកមិនមានសេចក្តុំក្តៅក្រហាយ (ដោយកំលេស) សេនៅជា សុខពិត ក្នុងពួកមនុស្សមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ កាលពួកមនុស្ស មានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ យើងជាអ្នកមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ។ យើងជាអ្នកមិនមានសេចក្តី១ល់១្វាយ ក្នុងការស្វែងកេ សេនៅជា សុទព័ត ក្នុងពួកមនុស្សមានសេចក្តីទូល់ទ្វាយ កាលពួកមនុស្ស មានសេចក្តីទូល់ទ្វាយ យើងជាអ្នកមិនមានសេចក្តីទូល់ទ្វាយ ។ យើងមិនមានកង្វល់ តែងសែរនៅជាសុ១ពិត (ព្រោះ) យើងមានបឹត៌ ជាអាហារ ដូចពួកទៅតាជាន់អាកស្យៈ បុគ្គលអ្នកឈ្នះ តែង៍វង៏ខ្លះទៀវ បុគ្គលអ្នកញា តែង៍ដេកជាឲុក្ខ ច់ណែកបុគ្គល លះបង់ការឈ្នះនឹងការចាញ់ចេញហើយ ជាអ្នកស្ទប់ វម្វាប់ ខ្លើបដេកជាសុខ ក្ងេងស្មេីដោយវាគ: មិនមាន ទោសកំហុស ឬ៉េដោយ ទោស: មិនមាន ឲុក្ខទាំជំទ្បាយស្មើដោយទន្ន មិនមាន សុទក្រៅពីសេខក្ដីស្ងប់ មិនមាន។

សុគ្គស្លំដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទជាហ

ជិយថា យមោ ហេតា សង្ហារ យមោ ខុត្តា អាហេត្យបទេ លាតា សន្ត្តដ្តិបទេំ ជនំ វិស្សាសម ទោធិ៍ ជំពាធិ បរមំ សុទ៌ ។ ចៅកោះសំ ចំត្ សំ ឧបសមសុទ្រ ជំនួរក ហោតិ ជំទ្យា ភេ យុទ្ធីតិសេំ ទំរំ ។ សាពុ ខសុ(្នម ហែនំ សន្ទិក់សោ សខា សុទោ អនុសាស្រ្ត សហរន់ ជំចូមេវ សុទី សំហេ ។ តាលសន្តនារី ហ៊ុំ នួកឧនិទ ខុត្តោ ៣លេស សំវាសេ អទិទ្ធេលេវ សព្ខា ។

សុត្តស្ដីជំព ខុទ្ទពនិកាយ ធម្មបទជាបា

សេចក្តីស្រេកឃ្វាន ជារោគយាងក្រៃលែង សង្គារទាំងឡាយ **ុក្ខហ**៉ង់ក្រែលែង (អ្នកប្រាដ) ដឹងច្បាស់សេចក្តនុះ តាមពិតហើយ (រមែង ធ្វើឲ្យច្បាស់) នូវព្រះនិញ្ជន ជាសុ១យ៉ាង ក្រែលែង ។ លាកមានការមិនមានរោគ ជាយាំងក្រៃលែង ទ្រព្យមានសេចក្ដ សុន្តោស ជាយ៉ាង៍ ក្រៃលែង ញាតិមានសេចក្តុំស្និទ្ធស្នាល ជាយ៉ាង ក្រៃសែង ព្រះនិញ្ជាន ជាសុខយ៉ាងក្រៃសែង ។ ភិក្ខុផឹករស (១) វិជនផង សេព្រះនិព្វាន ជាខ័រម្នាប់កំលេសផង ផឹត រស់ប៊ីតិដែលកើតអំពីជម៌ផង៍ ទើបជាអ្នកមិនមានសេបក្តីក្រៀលក្រវាយ មិនមានសេចក្តីសៅហ្មូងឡើយ ។ **ភារច្ចុប្រទះព្រះអរិយបុគ្គលទាំងទ្យាយ** ជាការល្អ ការនៅរួមជាមួយ ្រោះអរិយបុគ្គលទាំងទ្បាយ ថា:ហតុឲ្យកើតសេចក្តីសុ១ សព្វកាល ឋគ្គលគប្បីមានសេចក្ដីសុខអស់កាលដាន់ច្បាន ព្រោះមិនចូបប្រទះ បុគ្គល៣លខាងទ្បាយ ។ ឋគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តសមគ**ប់**ដោយដនពាល វមែធ៍សោក ហ្គយអស់គាល យូរអង្វែង ការនៅរួមជាមួយនឹងជន៣ល រមែងជាឲុក្ខសព្វកាល ។

រស ក្នុងទីនេះសំដោយកសេក្តីសុខដ៍ប្រសើរ ។

ធម្មារសាយ សេឡសនោ បំយវគ្គោ

ឌីពេខ សុខសំវាសោ ញាត់នៃវ សមាតមោ តែស្ពេសា

ត្ត ពេញ ស្ពេញ ស្រុស្ត្រញូ

ដោរណ៍ វេឌវេឌ្ឋ ពេល

នំ តាធិស់ សប្បុរិសំ សុមេជំ

មព្រុជ ខ្យុខស្និត ជន្នុខ ជន្និ

សុរាគ្នោ បណ្ណាលមោ ។

ធម្មបទគាហិយ សោឡូសមោ ចំយវគ្គោ

(៤៦)អយោក យុញ្ញាមន្តានំយោកស្មិញ អយោជយំ

អត្ត ហិត្វា មិយត្តាហ៊ី ខំហេតត្តាល្លក់នំ ។

មា បំយេហ៍ សមាតញ្ចំ អប្ប៊ីយេហ៍ តុធាចជំ

ចំណន់ អឧស្បន់ ខុក្ខាំ អប្បិយានតា្វ ឧស្បន់ ។

ធម្មបទគាយា បិយវគ្គ ទី ១៦

ដូចការ នៅរួមជាមួយ នឹងសត្រ ចំណែក វាន៍ការ នៅរួមនឹងធ់ ដែន
វមែងជាសុ វ ដូចការចូបដុំ នៃញាតិ ទាំង ឡាយ ព្រោះ ហេតុ នោះ ឯង
បុគ្គលគួរ សេពគប់សប្បុរស ជាអ្នកមាំមួនផង មានបញ្ជាផង
មានសេចក្តី ចេះដឹងច្រើនផង មានកិរិយានាំ ទៅនូវធុរៈ ជាប្រក្រតីផង
មានសល់វិតនឹងធុតង្គវត្តផង ជាអ្នកគ្នាយថាកក់លេសផង មានបញ្ជា
ល្អផង ច្រាក់ដដូច្នោះ ។ ឲ្យដូចព្រះចន្ទគប់នូវផ្សិនក្ខុត្តបុក្ស ។

០០ សុខវគ្គ ទី១៥ ។

ធម្មបទគាហ់ បំយវគ្គ ទី ១៦

(៤៦) បុគ្គលកាលប្រកបទ្ទន់ខុត ក្នុងអំពើដែលមិនគួរប្រកប មិន
ប្រកបទ្ទន់ ក្នុងអំពើដែលគួរប្រកប លះបន់ប្រយោជន៍ ចេញ ហើយ
កាន់យកតាមគាប់ចិត្ត វមែងស្រឡាញ់ បុគ្គលអ្នកប្រកបតាមខ្លួន ។
កុំគប់រកសត្វនឹងសង្ខារទាំងឡាយ ដែលជាទីស្រឡាញ់ នឹងមិនជារំ
ស្រឡាញ់ ក្នុងកាលណា ។ ឡើយ ព្រោះថា ការមិនបួបប្រសព្វសិទ្ធន៍ សង្ខារមិនជាទី
សត្វនឹងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ក្ដី ការចូបប្រសព្វសត្វនឹងសង្ខារមិនជាទី
ស្រឡាញ់ក្ដី ជាហេតុនាំមកខ្លាំទុក្ខ ។

សត្តស្វីដកេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ធម្មបទជាប៉ា

ត្សា ខ្លុំ ខេត្តបំរាជ ខ្លុំ ខេត្តប្រា ទញ្ញា ទេស ឧ វិជ្ជិន្តិ យេស ឧទ្តិ មិយាម្យិយ។ ្ ប្យ នោ ជាយត់ សោក្រា ប្យ នោ ជាយត់ ភយ មិយ តោ វិប្បមុត្តស្ប ខត្ត សោ កោ កុ តោ ភយំ ។ មេម តោ ជាយត់ សោកោ មេម តោ ជាយត់ ភយ បេមតោ វិហ្សុត្តសុុ្ធនត្ត សោកោ កុតោ ភយំ ។ វត្ថា ជាយុត្ត សោកា វត្ថិយា ជាយុត្តិ ភ្លុំ រត់ហេ វិហ្សុស្តស្ស ខេត្ត សេកោ កុតោ ភយំ ។ កាម តោ ជាយត់ សោកា កាម តោ ជាយត់ កយ តាម តោ វិប្បមន្តស្បី ខន្ត សោកោ កុំ តោ ភយ ។ ಜ್ಞಾಯ ದುಯಕ್ಷ (ಕುರ್ಟು ಜ್ಞಾಯ ರುಯಕ್ಷ ಜಯ នណ្ដាយ វិទ្យុទុន្តស្បានទ្ធិ សោកោ កុតោ ភយំ។

១ ជាយពេត្តបំ ជាហេ ។

សុត្តនូបិដក ខុទូកនិកាយ ធម្មបទ ភាពា

ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលមិនគួរធ្វើសត្វនឹងសង្គារ ឲ្យជាទីស្រឡាញ់ ព្រោះការព្រាត់ប្រាសថាតសត្វដឹងសង្គារ ជាតិស្រុត្យាញ់ ជាសភាព អាក្រត់ តារស្រឡាញ់ នឹងការស្នប់ មិនមានដល់ពួកជនណា តំលេស គ្រឿង៍ ហក់ស្រះទាំង៍ឡាយ តែងមិនមាន ដល់ពួកជននោះ ។ សេចក្តីសេតកើតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ក័យកើតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ កាលប៉េរុចស្រឡះចាក់សេចក្តីស្រឡាញ់ហើយ សេចក្តីសោក ក៏លែង មាន ក័យ៖ដ៏មានមក្ទាំណា ៗ សេចក្តីសេកកើតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ក័យកើតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ កាលប៉េរ៉ូចស្រឡះចាក់លេចក្តីស្រឡាញ់ហើយ សេចក្តីសោក ក៏លែន មាន ភ័យខឹង៌មានមកពីណា ។ សេចក្តីសោកកើតអំពីគម្រេក ក័យកើតអំពីគម្រេក កាលបើរួចស្រឡះ ហកតម្រេកហើយ សេចក្តីសេកក៏លែងមាន ក័យខឹងមានមកពីណា **។** សេចក្តីសោកកេត្តអំពីតាម ក័យកេត្តអំពីតាម កាលបេរ្ទៃស្រឡះ**៣**ក តាម ហើយ សេចក្តីសោក កំលែង៍មាន ក់យេនឹង៍មានមករ៉**ណា ។** សេចក្តុំសោកកើតអពីតណ្ណា ក័យកើតអពីតណ្ណា កាលប៉េរ៉ុប្សេស្សៈពេក តណ្ដាហើយ សេចក្ដីសេត ក៏លែងមាន ក័យនឹងមាន**មកព័ណា ។**

ធម្មបទជាថាយ សត្តរសមោ កោធវត្តោ

សុលឧស្សឧសម្បន្នំ ឧធ្មន្នំ សព្វវាធិនំ
អន្តនោ កម្មកម្ចាន់ នេញនោ កុរុនេ ខិយំ ។

នន្ទនានោ អនក្សានេ មនសា ខ ដុទៅ (០) សំហេ
ការម (២) ខ អព្យជិតផ្ទុខន្លៃ (៣) ខ្លំសោតនេ វុច្ឆនិ។

ចំរប្បវាស់ បុរិសំ ធ្លាតោ សេវាត្តិមាននំ

បញ្ជាំ សំនា សុហជ្ជា ខ អភិនខ្លួន្តិ អាននំ

នេះ នៅ កានបុញ្ញាម្បី អស្បា លោកា ប់ ក្នេង

បុញ្ញានិ បនិត្តហ្វាន្តិ បំយំ ញាតីវ អាននំ ។

មិយវគ្គោ សេឡូសមេ ។

ធម្មបទគហិយ សត្តរសមោ កោធវិគ្គោ

(၉၅) ယောင္း ဌားက ္နည္မိုးႀကား ေဆာင္

ទ ឱ •ម ៖ ផ្ដោះ ។ ផ្ដោះតិថិ ចាយ៉ោ ។ ២ កត្ថិ ចោត្តកេ កាមេសូតិ ទិស្សតិ។ ៣ ម• អប្បដិពន្ធចិត្តោ ។

ធម្មបទភាប៉ា កោធវត្ត **ទី** ១៧

ដន់តែង ធ្វើបុគ្គលដែលបរិបូណ៌ ដោយសីលនឹងការឃើញ**ត្រូវ ឋិត** នៅក្នុងធម៌ ពោលសច្ចធម៌^(១)ជាប្រក្រត់ ធ្វើកម្ម^(២)ជាបេស់ទុននោះ ឲ្យជាទីស្រទ្យាញ់ ។

បុគ្គល អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា ចំពោះព្រះនិព្វាន ដែលគេនិយាយ ប្រាបគ្នាមិនបានផង ជាអ្នកមានមគ្គចិត្តនឹងផលចិត្ត (វាងក្រោម) ប៉ះពាល់ហើយផង មានចិត្តមិនប្រតិព័ទ្ធក្នុងតាមផង តថាគតហៅថា ជាអ្នកមានខែទ្រគួប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងវាងលើ ។

ពួកញាតិក្ដី មិត្រក្ដី សំឡាញ់ក្ដី វមែងត្រេកអរនឹងបុរសដែល**ឃ្វាតគ្នា**អស់កាលយូវ មកអំពីចម្ងាយដោយសួស្ដី មកដល់ហើយ យ៉ាងណា
មិញ បុណ្យទាំងឡាយ តែងទទួលបុគ្គល ដែលបានធ្វើបុណ្យ
ច្បត់អំពីមនុស្សលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ ដូចញា**តិទាំង**ឡាយ ទទួលបុរសដាទីស្រឡាញ់ទើបមកដល់ ដូច្នោះឯង ។

ចថ់ ថិយវគ្គ ទី ១៦ ។

ធម្មបទគាហ់ កោធវគ្គ ទី ១៧

(៤៧) បុគ្គលគួរលះបង់សេចក្តីក្រោធចេញ គួរលះបង់មានរេចញ

១ សំដោយកអរិយសចូង ។ ៤ បានដល់ត្រៃសិក្ខា ។ អង្គកាយិ ។

សុត្តន្តបំដីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ធម្មបទធាធា

សព្រោជជំ សត្វមត្តិក្រុមេយ្យ

ត្តាមរុបស្មី ឧសដ្ឋមាធំ

អភាព្ធ ខានុបតន្នំ ខុត្តា ។

យោ វេ ឧប្បតិ៍តំ កោចំ រថំ ភឆ្នំវ ស្យេយ (១)

នមហំ សារជំ ព្រុមិ រស្មិត្តាយោងនរោជនោ ។

អត្តោ ខេន ជិនេ កោន់ អសានុំ សានុ៩ ជិនេ

ជិនេះ គេ នេះ យ៉ា នេះ នេះ សម្បាល ការាធិន ។

សថ្នាកលោខគ្នាជឿយ្យ ខជ្ជា អប្បស្ម៌ យេចគោ

ស្ត្រេស និហិ ឋា នេសា កម្ពុ នេសាន សន្តិកោ ។

មហ្មាស្សា យេ មុខយោ ខំខំ ការយេខ ស់គ្រា

នេះ យដ្ត អក្នុត់ ឋាជំ យត្ត ឥត្តា ឧ សោ**ច**ហេ ។

ក្ន. ប្រាការ

សុត្តនូបិដិក ខុខ្ទុកនិកាយ ធម្មបទគាហិ

គរកន្ទុងសញ្ញ្រាជនធម៌ទាំងអស់ចោលចេញ ខុត្តទាំងឡាយ តែង មិនជាប់តាមបុគ្គល ដែលមិនចំពាក់ ក្នុងនាមនឹងរូប មិនមាន កាលស គ្រឿជកផ្ទល់នោះឡើយ ឋុគ្គលណា ឃាត់សេចក្តីក្រោធ ដែលកើតឡើងហើយ ដុចសរថ ទប់ថេដែលកំពុង លឿនបាន តថាគត ហៅបុគ្គលនោះថាជាសារថី ជន ក្រៅពីនេះ គ្រាន់តែជាអ្នកកាន់ខ្សែបរ (មិនមែនសារថីឡើយ) ។ បុគ្គលគប្បីផ្ចាញមនុស្សក្រោធ ដោយសេចក្ដីមិនក្រោធ គប្បីផ្ចាញ់ **ម**នុស្សអស**្បូ**សេ ដោយសប្បុសេ គប្បីផ្គាំ ញ**ម**នុស្សកំណាញ់ដោយ ការឲ្យ គប្បីផ្កាញ់មនុស្សនិយាយពាក្យមិនពិត ដោយពាក្យពិត ។ បុគ្គលគួរ ពោលពាក្យពិត ១ មិនគួរ ក្រោធ ១ កាលគេសូមវិត្តសូម្បី មានតិប កំនុវឲ្យ (តាមតិប) ១ បុគ្គលនប្បីទៅតើត ក្នុង៍សំណាក់ *ទេវភាទាំងី ឡាយបាន ដោយ ហេតុទាំងី ៣ នេះឯ*ងី ដនទាំងទ្បាយណា ជាអ្នកប្រាដ្^(១) មិនបៀតបៀនសត្វដទៃ សង្គ្រឹម ហើយដោយកាយទា្វ (ជាដើម) ជានិច្ច ជនទាំងឡាយនោះ វមែង **ៅ**កាន់ស្ថានដ៏**មិ**នប្រែប្រល ជាស្ថានដែលគេ ទៅដល់ ហើយ មិនសេតស្ដាយ

ទ សំដោយការសេក្ខុមុន ដែលសម្រេចមក្នុងល ដោយមោនេយ្យប្បនិបទា ។ អដ្ឋកថា ។

ធម្មបទជាជាយ សត្តរសមោ កោធវិត្តោ

សខា ជាចមោខាន់ មហោវត្តានុសិក្តិនំ ជំញាន់ អត់មត្តាន អគ្គ **គ**ត្ត **អាសាវ ។** យោប្រមន្ត អនុលា នេះ អង្គឹងយគ្នា ជំនួន តុណ្មស់ន ជំនួន ពេហ្កាណ៍ន មិនភាណិម្បី និក្កន្លិ និត្ត លោកេ អនិគ្គិតោ ។ ឧទាហុឧទ ភាំស្បូតិ ឧ ខេត្រហិ វិជ្ជិតិ ယ ေကွာ္ ဂ်ီးက္ ဗည္မိနည္တို့ အရုဂ်ီးငွာ ဆု ကြ ဆု ကြ ម្លឹង មេខារ ព្រះប្រមេសន ខេត្ត ជាមានឧស្សេ កោ ន ខ្មុំនុមហេនិ នេះក្រូវ ខ្មែល ខ្មែល គ្រហ្គាច់ បស់សំ តោ ។

១ ម. អព្ទឹន្តត្រិ ។

ធម្មបទតាប៉ា កោធវត្ត ទី ១៧

អាសវៈពាំង ទ្យាយរបស់បុគ្គល អ្នកភាក់ព្វេកសព្វកាល ជាអ្នកសិក្សា ត្រៃសិក្ខា ទាំន់ថ្ងៃទាំន័យថ មានចិត្តចុះស៊ីបកាន់ព្រះនិញ្ជាន ដល់ខ្លាំការតាំងនៅមិនបានឡើយ ។ ម្នាលអគុល: ការតិះដៀលនឹងការសរសេរនេះ ជាវបស់ប្ដូកណ កាវតិះ ដៀលនឹងការសរសើរនេះ មិនមែនទើបនឹងកើតឡើង ក្នុងថ្ងៃនេះទេ (ព្រោះថា) ដនទាំងឡាយ តែងនិន្ទាបុគ្គលអ្នកអង្គ័យសៀម ក៏មាន ននាបុគ្គលអ្នកនយាយច្រើន ក៌មាន នន្ទាបុគ្គលអ្នកនយាយល្មម ប្រមាណ ក៏មាន(អ្នកណា 🤊 ក៏ដោយ)ក្នុងលោក ដែលមិន(គវិគេន់ន្ទា គ្មានទ្បើយ បុគ្គលដែលត្រូវគេនិន្ទាតែម្យ៉ាង ឬត្រូវគេសរសេរតែ ម្យ៉ាងី មិនមែនមានមកហើយតែក្នុងអតីត េ នឹងមាន ទៅក្នុងអនាគត កំ េ មានតែក្នុបប្បន្ននេះកំ េ ។ បើអ្នកព្រាដ្ឋទាំងទ្បាយសង្កេតមើលរាល់ 🤊 ថ្ងៃ ហើយសរសើរបុគ្គល ដែលជាអ្នកប្រព្រឹត្តមិនដាច់ មានប្រាជ្ញា មានចិត្តដម្គល់ខ្លាប កង៍បញ្ជានឹងស៊ីល អ្នកណាគួរនឹងនិន្ទាបុគ្គល ដែលដូចជាគ្នោរនៃ មាសដម្ពោនទនោះបាន សូម្បីទៅតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ក៏សរ-សេរបុគ្គលនោះ ទាំងច្រហ្មក់សរសេរ (ដូចគ្នា)

សុត្តន្តប់ដំពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ធម្មបទគាហ

កោយឡូកោម៌ ក្រេត្តយ្យ កាយេន សំរុំ តោ សំយា កាយឧុទ្ធរំតំ ហិត្វា កាយេន សុខរំតំ ខក វិទីខកោមំ ក្រេត្តយ្យ វិទាយ សំរុំ តោ សំយា វិទីឧុទ្ធរំតំ ហិត្វា វិទាយ សុខរំតំ ខក មានាខាតោមំ ក្រេត្តយ្យ មានសា សំរុំ តោ សំយា មានាឧុទ្ធរំតំ ហិត្វា មានសា សុខរំតំ ខក កាយេន សំរុំ តា ជីវា អម៉ោ វិទាយ សំរុំ តា មានសា សំរុំ តា ជីវា អម៉ោ វិទាយ សំរុំ តា

កោះវិគ្គោ សត្វសេខា ។

ធម្មបទគាហិយ អជ្ជារសមោ មលវិគ្គោ

ទេស នេស ស្រ្តី នេះ នេ ស្រ្តី នេះ ។ នេះ នេះ ម្រឹង្តិ ។ នេះ នេះ នេះ នេះ មេ ខេត្តិ នេះ ខេត

សុត្តស្ថិដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទគាបា

បុគ្គលគប្បីរក្សានូវការកម្រើកកាយ គប្បីសង្ស័មកាយ គប្បីលះបន់
កាយខុច្ចរិត គប្បីប្រព្រឹត្តកាយសុចរិត គប្បីរក្សានូវការកប្រើក្រហា
គប្បីសង្រឹម្មកាចា គប្បីលះបង់វិចីខុច្ចរិត គប្បីប្រព្រឹត្តវិចីសុចរិត
គប្បីរក្សានូវការកម្រើកចិត្ត គប្បីសង្រឹមចិត្ត គប្បីលះបង់មនោទុច្ចរិត
គប្បីប្រព្រឹត្តមនោសុចរិត អ្នកប្រាដ្ឋទាំងទ្បាយ បានសង្រឹមកាយ
សង្រឹមកាចា អ្នកប្រាដ្ឋទាំងឡាយ បានសង្រឹមចិត្តហើយ លោក
ទាំងនោះឯង ឈ្មោះថា សង្រឹមហើយដោយប្រហៃ ។

ធម្មបទ្រាហា មលវិគ្គុទី ១៩

ចប់ កោធវគ្គទី ១៧ ។

[៤៤] ឥឡូវនេះ ខ្លួនអ្នកដូចស្វឹកឈើទុំហើយ ទាំងីញូកបុរសរបស់
យមរាដ^(១) ប្រាកដ ដល់អ្នកហើយ ខ្លួនអ្នកតាំងីនៅក្នុង៍មាត់សេចក្ដី
វិនាស សូម្បីស្បៀងគឺកុសលរបស់អ្នក ក៏មិនទាន់មានឡើយ ។

១ អ្នកបម្រើស្ដេចយម: តែលាក្យនេះសំដោយកសេបក្ដីស្វាប ។ អន្នកថា ។

ធម្មបទជា**ប៉ាយ អង្គារស់មោ ម**ល់វិញ្គោ

សោ ភាពេល និបមត្ថា ទំព័្យ **វ**យម ខណ្ឌិ នោ ភាវ ច្ចុំខ្មែលេ អនុខ្ពុំណោ ឧញ្ញុំ អរយក្ទមែញស្^(១) ន្ទ្រាស្ស នេះ និង សមុយ្យ (២) ឧទ្ធម្ម សន្និក្ វាសេចិ ខ គេ ឧត្តិ អន្ត្វា **ទេ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត** ខេត្ត សោ ភាពេល នឹមមត្ត្ **នំនុ**ន្តមលោ អនុន្ត័ណោ ឧ បុឧ ជាត់៨៖ ជុប្រេសិស ។ អនុយុត្រេ មេជាវី ដោក ដោក ១ ណេ ១ ណ យស៊ាល ខ្មេនទៅ ចូច ឧបឧឌីយេ

១ ម. អរិយភូមិ ឧបេហិសិ ។ 🐚 សម្ប្**រាពោ ១ ។ ៣ ឧ.ម.** សន្តិ**ពេ ។**

ធម្មបទភាហា មល់គ្នែ ទី ១៩

អ្នកចូរធ្វើកុសលជាទីពឹងស**ម្រាប់ខ្លួនទៅ ចូ**រព្យាយាមឲ្យគាប់ទៅ ចូរជា អ្នកប្រាជ្ញទៅ ប៉េអ្នក (ធ្វើយ៉ាងនេះហើយ) នឹងទៅជាអ្នកកំបាត់បង់ មន្ទិលបាន មិនមានទីទួលគឺកំលេស នឹងដល់នូវភូមិរបស់ព្រះអរិយៈ ដូចជាទិព្យបាន ។

ឥឡូវនេះ ១,នអ្នកត្រាវជាច្យូលដល់ហើយ ជាអ្នករៀបដំណើរទៅកាន់ សំណាក់យមរាជ មួយទៀត ទីសំចតត្តង៍ចន្លោះ មិនមានដល់អ្នកទេ សូម្បីស្បៀង ក៏មិនមានដល់អ្នក ។

អ្នកចូរ ធ្វើទីពឹងសម្រាប់ខ្លួន ទៅ ចូរព្យាយាមឲ្យតាប់ ទៅ ចូរជាអ្នក
ប្រាជ្ញ ទៅ ប៉េអ្នក (ធ្វើយ៉ាងនេះ ហើយ) នឹងទៅជាអ្នកកំបាត់បង់មន្ទិល
បាន មិនមានទីទួលគឺកំលេស នឹងមិនត្រូវចូលទៅកាន់ជាតិ ជា។
ព្យាធិ មរណៈ ទៀតឡើយ ។

អ្នកមានប្រាជ្ញា គួរកំបាត់បង់មន្ទិលបេស់ខ្លួនបន្តិចម្ដង។ វាល់ ។ ខណ:
ដោយលំដាប់ ដូចដាងមាស ដំរះស្នឹមឬប្រែះរបស់មាសដូច្នោះ ។

សុត្តជ្រៃពេ ។ ទ្រពនិកាយសារូ ធម្មាទេ៣ថា មហភា វ មល់ ភមុខ្លិន់ (១)

តឧុជ្ឈយ តមេវ ទាឧតិ

ស់^{រំ} អភិពោលទារ<mark>នំ</mark>

សាធិ កម្ពុធិ ជយធិ ឧក្ត

អុសជុំប្រភាព មន្ត្តា អង់ដឹប្រគេលា ភារា មល់ វណ្ណស្ប កោសជួំ មមាខោ ក្តោតា មល់។ មល់ត្តិយា ឧុទ្ធាត់ មច្ឆេំ ឧឧតោ មល់ មហ ៤ មានយ ខសា មស្មី ហេ ខេ ខេរិ ខ ត តោ មហា មល់តាំ អាំជ្ជា បមេំ មល់ ည်း **မေလ့် ပေး**လည္သောင ធំ<u>ម្</u>នីលា យោ៩ ភិក្ខុវេ**។** សុជីវិ អហិរិគោន 👚 តាកាសូរេន ដំសិនា សង្គិលាដ្រែ ដីវិត ។ បក្ខុឆ្នំ៣ បកព្រេន ហវែមតា ខ ខុជ្ជីវិ ជំទុំ សុខិតបស់នា អល់រី ខេនា ប្រភព្រួន សុទ្ធជីប់ឧ បស្បាតា ។

១ កត្តបិ បោត្តកេ សមុដ្ឋាហាតិ ទិស្សតិ ។

សុត្តស្វាជិក ខុខ្ទុកនិកាយ ធម្មបទគាជា

ថ្លែះកើតអំពីដែក លុះកើតអំពីដែកនោះហើយ តែងស៊ីដែកនោះ**វិ**ញ យ៉ាងណាមិញ កម្មទាំងឡាយរបស់ខ្លួន តែងនាំបុគ្គលអ្នកប្រព័ត្ត កន្ងែបញ្ហាជាគ្រឿងជំរះចិត្ត ឲ្យទៅកាន់ទុគ្គតិក្យាង៍នោះឯង៍ ។ មន្ត្តាំងឡាយមានការមិនស្វាធ្យាយ់ ដាម់ខ្ទុល ផ្ទុះទាំងីឡាយមានការ មិនថែត ជាមន្ទិល សេចក្តីភ្និល ជាមន្ទិលរបស់ពណ៌សម្បា សេចក្តី ប្រមាទ ជាមន្តិលបេស់បុគ្គលអ្នកក្បា តាវប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ (១) ជាមន្ទិលរបសស្ត្រី សេចក្តីកំណាញ ជាមន្ទិល របស់អ្នកឲ្យ ធម៌អាក្រក់ទាំងទ្បាយ ជាមន្ទិល ក្នុងលេកនេះនឹងលោក **ខាងមុខ ធម្មជាត ជាមន្ទិលដ៏លើសលុ**ប ជាងមន្ទិលទាំងនោះ គឺអវិជ្ជា ជាមន្ទិលដ៏ក្រៃលៃង៍ ម្នាលក់ក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូវលះមន្ទិល ទាំង នេះ ចេញ ចូរកុំជាអ្នកមានមន្ទូលឡើយ បុគ្គលអ្នកមិនមានសេចក្តីអៀនគ្នាស ក្រៀវគ្នាជួចសត្វតែក កំបាតបង់ គុណរបស់អ្នកដទៃ ជាអ្នកឈ្មានពាន (យកម្ខ) ជាអ្នកឃ្មើលឃ្មុន ជា **មនុស្ស**សៅហ្មូង សេនៅដោយងាយ ។ ចំណែកចុគ្គលអ្នកមាន សេចក្តីអៀនគ្នាស ស្វែងរកអំពើស្អាតជានិច្ច មិនលេះលោះមិនឃ្នើស យ្ធន៍ រស់នៅដោយកម្មដ៏បរិសុទ្ធ អ្នកបើញត្រូវ រស់នៅដោយ**លំ**ពុកវ

១ សំដោយកការប្រព្រឹត្តិកន្លងចិត្តប្ដី ។ អង្គកថា ។

ធម្មបរគាហ័យ អង្គារស់ម៉ោ មហិស្គ្រោ

យោ ខាណមតមាមេត្^(៦) មុសជនញ្ជា ភាសត លោក អធិន្នំ អាធិយតិ មកនាញ កច្ចិ យោ ឧពេ អនុយុញ្ជាតិ សុរាមេរយទានញ្ មុខ នេះ នេះ មាន ខេត្ត ខេត្ រៅ កោ **បុរស** ជានាហិ ចាបនឡា អសញ្ញុតា ស ខ្ $_{(p)}$ ហោរសអឌ ឡោច ខ្ ខេត្តាយ ខេ្ត $_{(w)}$ ។ តត្ត ហោ មច្ចុំតោ មោះតិ - មក្ស ទាន់កោ**ជ**នេ ឧ សោ ធិស ស វត្តិ ស សមាព័ អពិតឲ្តិ ។ ណ្ឌា ខេឌ មាង់ត្តិ តំបាលត្_(ឡ) មាង់សង្ ស ប ខិក ក វត្តិ ក សមាជំ អជិតឲ្តិ ។ នត្តិ ភេសមោ អត្តិ នត្តិ នោសសមោ កយោ ខេត្ត មោសអម៌ ជាលំ ខេត្ត គណា្សអមា ឧ<mark>ឌ</mark> ។

១ កក្ថិ បោត្តកេ យោ បាណមត៌យាបេតីតិ ទិស្សតិ ។ ៤ តន្លំប៉ី បាហា ។ ៣ ម. រុទ្ធឃុំ ។ ៤ កត្ថិ បោត្តកេ ទទន្លីតិ ទិស្សតិ ។ ៥ មូលេឃចុំនួំ បាហា ។

ធិម្មាធ្វេកាហិ មហវគ្គ ទី ១៨

ជនណា សម្លាប់សត្វផង៍ និយាយពាក្យកុហាកផង៍ កានយកវិត្ ដែលគេមិនបានឲ្យ ក្នុងលោកផង សេពប្រពន្ធរបស់អ្នកដ ទៃផង ជនណា ផឹកទឹកសុរានឹងមេរយផង ជននោះឯង៍ឈ្មោះថា គាស រំលេន៍បុសគល់របស់ខ្លួន គ្នាន៍លោកនេះ ដោយពិត ។ ម្នាល់បុរសដ៏ចំរ៉េន អ្នកចូរជំងឺយ៉ាង៍នេះថា ដនទាំងីទ្បាយមានធម៌ជំ លាមក វមែងមិនជាអ្នកសង្គ្រឹមដូច្នេះ លោក:នឹងសភាពមិនមែនធ**ម៌គឺ** ពេសៈ ចូរកុំបៀតបៀនអ្នក ឲ្យបានសេចក្តីឲ្យអស់កាលយូរឡើយ ។ ដន វមែងឲ្យតាមសទ្ធា តាមសេចក្តីដែះថ្ងា បុគ្គលណា ជាអ្នក អៀនភាសក្នុងទឹកនឹងកោជនរបស់ជនទាំងឡាយជទៃ ជននោះ វមែង មិនបានសមាធិចិត្ត គួង៍៧លាថ្ងៃ ឬគ្នង៍៧លាយបញ្ចើយ ។ លុះតែសេចក្តីអៀនវា្តសនោះ បុគ្គលណា បានផ្តាចផ្តល់ដកឡើង ធ្វើឲ្យមានថ្មសគល់ដាច់ហើយ បុគ្គលនោះឯង៍ ទើបបានសមាធិបិត្ត ក្នុងពេលថ្ងៃ ឬក្នុងពេលយប់ ។ ក្មេងស្មេរយោក៖ មិនមាន ការចាប់ស្មេីដោយលោស: មិនមាន បណ្តាញ ស្នើដោយមោហៈ ចំនមាន ស្ទឹង ស្នើដោយគណ្តា មិនមាន។

សុត្តនូលិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទគាថា

សុឧស្សំ វដ្ឋមញ្ញេស អត្តទោ បន ឧធ្គស់ បក្រស់ ហ៊ុំ សោ ជា្ជាធិ ជាប្រភាទិ យថាក្ស់ អត្ថា ខន សាខេត់ គាល់វ គាត់វា ស ឋ ។ បរជ្ជាធ្មស្សីស្ស ខ្ញុំ ខជ្ឈានសញ្ញានោ អស់វា នស្ស វឌ្ឍឌ្នំ អាព សោ អាស់វគ្គាយា។ អាកាសេវ ខធំ ឧត្ត សម ណោ ឧត្ត ៣ ម៉ា កេ (១) បបញ្ជាក់តោ បជា ធំប្បបញ្ជា តថាកតា ។ អាតារសៅ ខន ខន្ទ សមយោ ឧត្តពាលរោ ស់ស្លែក ស់សុក្តា ឧទ្ទិ ឧទ្ទិ ពុទ្ធខមិញ្ចិត ។

មល់ត្តោ អង្គាសេមោ ។

១-៤ ឱ. ម. ពាហ៌រេ ។

សុគ្គន្តបំដក ទុទ្ធកនិកាយ ធម្មបទគាបា

ទោសរបស់ពួកដនដទៃ ឃើញធ្នានដោយងាយ ចំណែកទោសរបស់ ខ្លួន ឃើញជានដោយលំជាក ព្រោះថា បុគ្គលនោះ រោយលោស ទាំងទ្បាយ ចំពោះពួកជនដទៃ ដូចបុគ្គលពេយអង្គាមដូច្នេះ តែថា រាំមង៍បិទហុំង៍ ពេសរបស់ខ្លួនទុក ដូចព្រានបក្សីបិទហុំង៍អត្តភាពដោយ វគ្គសម្រាប់បិទធ្វាំង (មានមែកឈើជាដើម) ដូច្នោះ ។ កាលបុគ្គលគយឃ្លាំមើលទោស របស់បុគ្គលដ ៃ ជាប្រក្រតិ មាន តារស់គាល់ហេតុក្នុងការពោលពេស (អ្នកដទៃ) ជានិច្ចជាប្រក្រត អាសារ: ទាំងទ្បាយ របស់បុគ្គលនោះ តែងចំរែន បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឋិតនៅធ្លាយអំពីធម៌ជាគ្រឿងអស់អាសវៈ ។ ស្មាជើង ក្នុងអាកាស មិនមាន សមណៈ វាងក្រៅ មិនមាន ពុក សត្វគ្រេកអរហើយ ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងយឺតយូវ ព្រះគថាគតទាំងឡាយ មិនមានជម្ងាក្រឿងយឺគយូវឡើយ ។ ស្វាមដើង ក្នុង៍អាកាស មិនមាន សមណៈ១ាង៍ក្រៅ មិនមាន សង្គារទាំងឡាយជារបស់ទៀង មិនមាន ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ មិនមាន ត់លេសជាគ្រឿងញាច់ញ៉ូវទេ ប់ប មលវគ្គ ទី ១៨ ។

ធម្មបទ៣២២ ឯកូនវីសតិមោ ធម្មដ្ឋាគ្នោ ធម្មបទគាបាយ ឯក្ខុនវីសតិមោ **ធម្មជ្ជិ**វិគ្គោ

(គុឌ) ខ ខេខ ឈេង ឧជិក៉ោ ពេធខង្ខំ មាសមា ខពោ

យោ ខ អត្ត អឧត្តញ្ នុកោ ធំ ខ្លេញ ខណ្ឌិ នោ ។

ម្នាល់ ម្នាល់ មាន មាន មាន មាន មាន

ឌត់មារិ ដ ទៀ គេយារ ឌត់ គោង ឧង្គំ ស

ឧ នេះ ខណ្ឌិទោ មេហទ័ យាវតា ពហុ ភាសទ័

ខេត្ត អណ្តេ មមពេល ឧហ៊្វាយេខ សុជិខ្មុំ ឯ

យោ ខ អព្យម្បី សុត្វាន ខេត្ត កាយេខ **ខស្បុត៍**

ម្សា ព្យ ខេត្តិខេយ ឈើង ្គា លើង ខេត្តិ ខេត្តិង និង និង

ធម្មបទជាហា ធម្មក្តីត្អែ 🕴 ១៤

ធម្មទេកាហិ ធម្មើវគ្គ ទី០៩

(៤៤) បុគ្គលភាគរសេចក្តីដោយអាក្រភ ដោយសារហេតុណា ឈ្មោះ ឋាជាអ្នកភាំងនៅក្នុងធម៌ ដោយហេតុនោះ មិនទាន់បាន េ លុះត្រា តែបុគ្គលណា ជាបណ្ឌិតភាគសេចក្តីទាំងពីរ គឺសេចក្តីពិត នឹងសេចក្តី មិនពិត ណែនាំដនទាំងឡាយដទៃ ដោយមិនអាក្រក់ ដោយសារធមិ តាមសមគួរ (ដល់ពេស) បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាជាអ្នកមានប្រាជា វត្សធ**ម៌** ខើបហៅថា អ្នកតាំង៍នៅក្នុងធម**ិ ។** ជម្នាលទ្ធការកគ្រួន ដោយលេខមាន៤៤សហណ៍ ឃើល ណេះណុង បណ្ឌិត ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ មិនទាន់បាន េ លុះត្រា តែបុគ្គលដែលមានសេចក្តីក្យេម មិនមានពេ]រ មិនមានក័យ ទើប ហៅថា បណ្ឌិតព្*ន* 🔻 បុគ្គលនិយាយច្រើន ដោយហេតុមានប្រមាណជុំណា ឈ្មោះថាជាអ្នក ទ្រទ្រង់ធម៌ ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ មិនទាន់បានទេ លុះត្រាតែ បុគ្គលណា ស្ដាប់ពុទ្ធវិចនៈ សូម្ប៉ូមានប្រមាណតិចហើយឃើញធម៌ដោយ នាមកាយគិបិត្តបាន បុគ្គលនោះទើបឈ្មោះថាជាអ្នកទ្រុទ្ធដ៏ធម៌ បុគ្គល ណា មិនមើលងាយធម៌ បុគ្គលនោះឯងឈ្មោះថាជាអ្នកទ្រទ្រង់ធម៌ 😗

សុគ្គស្លាំងពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ស ធម្មបទ៣១

ឧ នេន ខេត្រ យោធិ យេនស្ប ចលិន សំភេ ចរេចក្តេកា វយោ នស្បា មោយជិណ្ណោន វុច្ចនិ ។ យុឌ្ធ សុទ្ធុញ្ចុ ខុម្មោ ខ អេហ្គូស សុញ្ញា ទេ នេះមោ ស វេ វន្តមលោ ជីពេ សោ ដេពេតិ ១វុច្ចតិ ។ a ಗ್ರಹ್ಮಣಾಜ್ಞಾಣ ಚಿಜ್ಞಾಗಿ ಚಿಚ್ಚಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಗೆ ಚಿಚ್ಚಾಗಿ ಚಿತ್ತಿಗೆ ಚಿಚ್ಚಾಗಿ ಚಿತ್ತಿಗೆ ಚಿಚ್ಚಾಗಿ ಚಿತ್ತಿಗೆ ಚಿತ್ មានដែល ខាម លោខ មុខាមិន គេជីំ មាស្តេ ជ យុស្ស ខេត្ត អុមុខ្លុំ មូលឃុខ្លុំ អមុហត់ ស វឌ្ឍនាសា មេខាវី សាព្យាទាត់ វុច្គិ ។ ឧ មុណ្ឌ ភេទ សម េឃា អត្សតា អល់កាំ ភណៈ ឥញ្ឌាលាកសមាមគ្រោ សមណោ កើតវិស្បិត្ ។ ယော ငာ လာမန္တို့ အဆင့္ကို နည္တိုင္ေတာင္း အစ္မူေတာ့ សមិនត្តា ហិ ទាទាធំ សមយោតិ បុរុច្ចិតិ ។

១ ម. ស់យូមោ ។

សុត្តនូបិដិក ខុខ្ទុកនិកាយ ធម្មបទជាហិ

បុគ្គលមានក្បាលស្ដាហើយ ដោយហេតុណា ឈ្មោះថាជាថេរៈ ដោយ ហេតុនោះមិនទាន់បានទេ វ័យរបស់បុគ្គលនោះចាស់ដ្រល់ហើយ ហៅថា ញសជាមោឃ: ។ លុះត្រាតែ សច្ច:ផង ធម៌ផង **កា**រមិនបៀតបៀនផង ការសង្រីមផង៍ ការខ្លួញនខ្លួនផង៍ មានក្នុងបុគ្គលណា បុគ្គលនោះឯង៍ជា អ្នកមានមន្ទិលភ្លាក់ចោលហ៊យ ជាអ្នកមានច្រាជ្ញា ទើបហៅថា ថេវៈ ។ បុគ្គលមានសេចក្តីបុស្យា មានសេចក្តីកំណាញ ជាអ្នកអួតអាង ឈ្មោះ ថាជាមនុស្សល្អ ដោយហេតុត្រឹមតែធ្វើការនិយាយពាក្យ (ល្អ) **ឬដោយភាព**ជាអ្នកមានសម្បុរជាទីគាប់ចិត្ត ក៏មិនទាន់បានទេ ។ លុះត្រាតែពេសជាតិ មានឫស្បាជាដើមនេះ បុគ្គលណាបានផ្ដាប់ផ្ដល ដកទៀត ធ្វើឲ្យមានឫសគល់ដាចហើយ បុគ្គលនោះជាអ្នកមានទោស ត្លាក់ ចោល ហើយ ជាអ្នកមានច្រាជ្យ ទើប ហៅថាជាមនុស្សល្អបាន ។ ឋគ្គល មិនបានឈ្មោះថាជាសមណៈ ដោយភាពជាអ្នកមានក្បាល ត្រងោលទេ បុគ្គលអ្នកមិនមានសិលវិតនឹងធុតង្អវិត ពោលតែពាក្យ ទៀះទៀះ ប្រភពដោយសេចក្តីប្រាថ្នានឹងលោក: ឈ្មោះថាដាសមណៈ ដូចម្ដេចបាន ។ លុះគ្រាតែបុគ្គលណា ម្រាប់បាបទាំងឡាយទាំងគូច ទាំងឆំ ដោយប្រការទាំងពួងបាន ទើបហៅថា សមណ: ព្រោះបាប ទាំងទ្វាយ ដែលបុគ្គលនោះអម្ចាប់បានហើយ 🤻

ធម្ម ទ៣ជាយ ឯកូនសែតមោ ធម្មដ្ឋិវត្តោ

វិស ಐថ្មុំ សមា**ឍយ** ភិក្ខុ យោភិ ឆ តាវតា។ ស់ខ្លុំយ លោក ខាត់ ស វេ ភិក្ខុត់ ។ ជ មោជេជ មុខ យោត មុខ្សាវថា អវិទ្ធសា យោ ឧ ឌហ្ស ឧឌណ - រុសេខរ**ណ** ឧហ័ស្វខោ យោ មុខាតិ ខុកោ ហោកេ មុ ធំ នេះ ២ បុទ្ធតិ ។ ឧ នេះខ អរិយោ មេវាត់ យេខ ទាណាធំ **ទាំស**ត មហុខមាន មាន ក្រុង ខ្លែង ខ្លែង ខ្លែង ខេ ៈ មៈ វាហិត្វា ព្រហ្មចរិយា ។ ៤ ឧ. ម. មុ**ត់** ។

ធម្មបទតាហា ធម្មដ្ឋិត្តៃ ទី ១៩

បុគ្គលណា ដើរសូមជនទាំងីឡាយដទៃ ដោយហេតុត្រឹមណា បុគ្គល នោះ មិនបានឈ្មោះថាជាកិត្ត ដោយហេតុត្រឹមណោះទេ បុគ្គល សមាខានធម៌ជាពិស ឈ្មោះថាជាភិក្ខុ ដោយហេតុត្រឹមនៃការដើរសូម ប៉ុណ្ណោះ មិនទាន់បានទេ ។ លុះត្រាតែបុគ្គលណា ក្នុងលោកនេះ បន្សាត់បុណ្យនឹងចាបចេញហើយ ជាអ្នកមានការប្រព្រឹត្តិដ៏ប្រសើរគ្រាច ទៅក្នុងលេកដោយសេចក្តីចេះដឹង បុគ្គលនោះ**ឯ**ង ទើបហៅថាជាកិត្ត ។ ឋគ្គលមានសេចក្តីវង្គើង ជាធម្មតា មិនមានការចេះដឹង មិនបាន ឈ្មោះថាជាមុនី ដោយភាពជាអ្នកស្ងេមទេ លុះគ្រាតែបុគ្គលណា ជាបណ្ឌិតកាន់យកធម៌ដ៏ប្រសើរ វៀវចាក់ចាប់ទាំងីឡាយ ដូចបុគ្គល កាន់ដញ្ហឹនហើយថ្មឹងដូច្នោះ បុគ្គលនោះទើបឈ្មោះថាជាមុន ដោយ កាពជាអ្នកស្ងេចនោះបាន បុគ្គលណា ដឹងប្រយោជន៍ទាំងព័រ ក្នុង លោក បុគ្គលនោះហៅថា មុនី ដោយហេតុនោះ បុគ្គលបៀតបៀនសត្វទាំងឡាយ ដោយហេតុណា មិនបានឈ្មោះថា ជាអរិយៈ ដោយហេតុនោះទេ បុគ្គលដែលគថាគតហៅថា អរិយៈ ព្រោះមិនបៀតបៀនសត្វទាំងព្យូង ។

សុគ្គន្តបិតិកេ ខុទ្ធកតិកាយស្ស ធម្មបទភាយ

ក្នុយ ស្រាស់ ខេត្ត អណ្តាំ ស្រាស់ ខេត្ត ប្រាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត ប្រាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត្ត បាស់ ខេត

ធម្មផ្នំគ្រោ ឯកូនសែតិមោ ។

ធម្មបទគាហិយ វ៊ីសតិ៍មោ មគ្គវិគ្គោ

(mo) មក្តានដូខ្លី កោ សេដ្ឋោ សច្វានំ ខេត្តពេ បនា

វិហភោ សេដ្ឋោ ឧទ្ទានំ និមនានញា ខេត្តមា

រំសងា មក្តា ឧត្ត ញោ ឧស្សនស្ស វិសុខ្ចិយា។

រំនេញ តុខ្លេ បដិបជ្ជិ មាស្សេនំ បម្រោបនំ

វិតញាំ តុខ្លេ បដិបជ្ជា ខុត្តស្បន្នំ កាស់ប្រៀប។

(m)

អក្សានោ ហេ បយា បត្តោ អញ្ញាយ សហ្សសគ្គនំ

គុខ្លេប គាំបំ អភពរំ អក្សានារោ គ្នាគេនា

១ ឱ. វេច្សយៈនេន ។ ៤ ឱ. ឯហេ វ ។ ៣ ឱ. សល្បន្នំ ។ ម. សាព្យាន្ទំ ។

សុត្តន្តប់ដក ខុទ្ធកនិកាយ ធម្មបទជាហ

ម្នាលកិត្ត បើកិត្តមិនទាន់ដល់ នូវតារអស់អាសវៈខេ កុំអាលទុកចិត្ត ដោយគុណត្រឹមតែស៍លនឹងវត្ត ឬដោយភាពជាអ្នកចេះដឹងច្រើនឡើយ មួយទៀត ដោយការបានសមាធិ ឬដោយការដេកក្នុងទីស្វាត់ ឬក៏ ដោយគុណមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះថា អាត្មាអញ ពាលត្រូវនេត្តម្មសុទ ដែលបុថុដ្ឋនមិនដែលជួបប្រសព្វ ដូច្នេះឡើយ ។

ចាប់ ធម្មដ្ឋិត្ត្រី ទី ១៤ ។

ធម្មបទគាហੇ មគ្គវគ្គ ទី ៤o

(៣០) ផ្ទុះមានអង្គ ៤ ប្រសើរជាងផ្ទុះទាំង ឡាយ បទ ៤ គឺ អាយសច្ច ប្រសើរជាងសច្ច: ទាំង ឡាយ វិកគធម៌ប្រសើរជាងធម៌ទាំង ឡាយ មួយ ទៀត ព្រះគឋាគគមានចត្ត ប្រសើរជាងសត្វទ្វេក ទាំង ឡាយ ផ្ទុះនេះ ឯង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃទស្សនៈ ផ្ទុះជាខែមិនមានទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកទាំង ឡាយ ចូរដើរទៅកាន់ផ្ទុះនោះ ផ្ទុះនេះជាផ្ទុះ ញ៉ាងមាទ្រៅង្វើងអ្នកទាំង ឡាយ ដើរទៅកាន់ផ្ទុះនេះហើយ អាចនឹងធ្វើឲ្យ ផុតខុត្តបាន ។ ផ្ទុះនេះហើយ ដែលគ្នាក់គតដឹងថាជាផ្ទុះកំហត់បង់កូនសរ ព្រាប់ដល់អ្នកទាំង ឡាយ សេចក្តីព្យាយាម ញ៉ាំងកំលេសឲ្យក្តៅសព្វ អ្នកទាំង ឡាយកប្រីធ្វើ ព្រះគថា អត្តទាំង ឡាយ គ្រាន់ តែជាអ្នកប្រាប់

ធម្មបទភាជាយ សែតិមោ មគ្គអគ្គា

ស ត្លេស ស្លារ អធិទ្ធានិ យនា ខញ្ញាយ មស្បូន អ៩ ដត្តិឆ្នត់ ខុត្តេ ស្ភ មត្តេវ**សុទ្ធិ**រេស ។ ស ព្រេសស្លាត ឧក្សាត យភា ខ្មាយ ឧក្សាត អន ចិត្ត្តិ ខុត្តេ ៧ស មក្តេ សៃខ្លីលា ។ អ៩ ជំពុំជ្ញុំ ឧ្សុក្ខា ស្រុស មក្តោ វិសុធ្វិយា។ នុដ្ឋានភាល់ទី អនុដ្ឋហយោ យុវា ពល់ អាលអំយំ ខមេនោ សំសន្នសន្ន័ច្បូមនោ^(២)គុស់តោ បញ្ហាយ មត្ត អលសោ ជ ផ្ទៃតំ ។ វាទាះជុះក្ដា មនុសា សុសារ៉ុតោ តា យេឧ ខ អតុសល់ ឧ គល់ព ស្ស ឧលោ ៩ភិពនេ សូមេខេលា អារាជយេ មត្តមិស៌ប្បវេឌិ៍នំ

១ ឧ និព្វិន្តតី ។ ៤ ម អសម្បន្នសង្គប្បម**នោ** ។

ធម្មាទេតាថា មគ្គត្រ្គ ទី ៤០

ដនទាំង ឡាយមានការពិនិត្យ បើបានដើរទៅហើយ នឹងរួចបាកចំណង វបស់មារង្ខ ៗ តាលណា បុគ្គលយល់ ឃើញ ដោយប្រាជ្ញាថា សង្គារពាំងីពួងមិន ទៀង ដូច្នេះ កាលណោះ វមែងនឿយណាយ ក្នុងសេចក្តីខុត្ត នេះជាផ្លាំ នៃសេចក្បុរសុទ្ធ ។ កាលណា បគ្គលយល់ឃើញដោយប្រាជ្ញាថា សង្គារពាំងពា្លង នាំមក ទុក្ខ នេះជាផ្លូវនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ។ គាលណា បុគ្គលយល់ឃើញ ដោយប្រាជ្ញាថា សង្គ្រាវទាំងពួង មិនមែនជារបស់ខ្លួនដូច្នេះ កាលណោះ វមែងនឿយណាយ ក្នុងសេចក្តីទុក្ខ នេះជាថ្ងៃសេចក្តុបសេទ្ធ ។ បគ្គលនៅកំឡោះមានកំឡាំង ទាស់តែប្រកបដោយសេចក្តីខ្លួលច្រអូស មិនប្រឹង្ធប្រែង ក្នុងកាលដែលគួរប្រឹង្ធប្រែង មានសេចក្តីគ្រះរះក្នុងចិត្ត លិបចុះ ក្នុងអកុសលវិតក្ត: ជាមនុស្ស១លៃ បុគ្គល១ល (នោះ) វមែឌមិនបានផ្ទាបញា ទៀយ ។ បគ្គលគប្បជាអ្នករក្សាវាថា សង្រឹមឲ្យល្អ ដោយចិត្ត ទាំងមិនគប្បីធ្វើ អកុសលដោយកាយ បុគ្គលគប្បីដំរះកឬបថទាំង ភា នេះ ខឹងគប្បីក្រុត

អរចំពោះមគ្គ ដែលលោកអ្នកស្វែងកេតុណៈប៉ុល្អ សំដែនខុកហើយ ។

សុត្តនូមិ**ដិកេ ខុទ្ទកទិកាយស្ស ធម្មបទ**គាប៉ា

យោក វេជាយត់ ក្^{*(១)} មយោក ក្រុស**នូយោ** សន់ ខ្លេញ ១៩ ញ ត្វា និក្សាយ **ខ** ឧទ្ធនាធំ តំពេលលា ៣ ស្នា ស្នំ សង្គ្រីខ្លួន ។ វន ទិន្៩ មា រុទ្ធា វន តោ ជាយត ក្យ ដេឡា វដ វឌ៩ញ - ចិត្ខា មោម ភិគ្គារា។ យោវញ្ញុំ វេលដោ ល ជំនួត់ អណុខត្តោច នស្ប នាសុ បឌ្មខេត្ត ស្រ ម្នេក វ ព្រោ ទី ស្ស គោវ (m) មានរ ។ នុច្ច័ន្ទ សំនេហមត្ថភោ តុមុន សារន៍តាំវ ខាណ៌នា សន្និឧឌ្ដនេះ (១សយ ជំញាន់ សុខគេជ ខេស់តំ ។

ន់ខេ វស្ស៍ វសិស្សាមិ ន់ខ ហេបខ្លត់ប៉ូសុ ន់តិ ៣លោ វិចិខ្លេតិ អគ្គលយំ ខ ពុជ្ឈតិ ។

ទ នៈ ភូវិ ។ ៤ ម. ដាយ តេ ។ ៣ ឧ. ១វបាកោវ ។ ម. ១វុបកោវ ។

សុត្តនូប់ដែក ខុខ្ទុនិកាយ ធម្មបទធាថា

ព្រុជា វមែងកើតអំពីការប្រកប សេចក្តីនាសព្រជា វមែងកើតអំពី **ការមិន**ប្រកប អ្នកមានប្រាជ្ញា ជំងឺការប្រកប នំងឺការមិនប្រកប ពាំងពីរ នេះថា ជាគន្ធង៍នៃសេចក្តីចំរើននឹងសេចក្តីវិនាសហើយ ក្រាជ្ញាចំរើនឡើង គរ្ដកល់ខ្លួនឲុក ដោយប្រការនោះ អ្នកទាំងឡាយ ចុរកាត់កំលេសដូចជាព្រៃចេញ ចុរកុំគាត់ដើមឈើ(ព្រោះ) ក្រោះត្រីតិលេសជួបជាព្រៃ ម្នាលក់ក្នុខាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរ តាគិតលេសជួចជាព្រៃផង តំលេសជួចជាដើមឈើដុះក្នុងព្រៃផង ហើយ ច្ចរជាអ្នកកុំមានតំលេស ដូចជាព្រៃឡើយ ព្រោះថាតំលេសដូចដើមឈើ ដុះក្នុងព្រៃរបស់នរជន សូម្បីមានប្រមាណតំបក់ដោយ បើកាត់មិនដាប់ ក្នុងពុកនារីដក្មហា នរដននោះឯង៍ តែងមានចិត្តជាបច្ចំពោះក្នុងពុកនារ ដូចកូនគោនៅកំពុងប្រៅដោះ ដែលមានចិត្តជាបនៅនឹងមេ ដែលបនោះ អ្នកច្បុរដតសេចត្តស្រឡាញវបស់ខ្លួនចេញ ដូចមគល ដកផ្កាតុមុខ ដែល កើតិត្តិង៍សរទភាលដោយដៃ អ្នកចរូបណ្ដុះនូវផ្សសន្តិភាពតែម្យ៉ាង៍ នព្វាន ព្រះសុគតសំដែនខុតហើយ អញនឹងនៅក្នុងទីនេះអស់វស្សានវដ្ដវ អញនឹងនៅក្នុងទីនេះក្នុងហេមន្តវដ្ដវ នឹងគ**ម**ជ្ជែវ ជន៣ល រមែងគិត១សដ្យចេះ តែងមិនជំងឺច្បាស់សេចក្ដ អនិវរណៈឡើណ

ធម្មបទគាបាយ ឯកវិសតិសា បកិណ្ណករគ្នោ

នំ បុន្តបសុសម្ពន្លំ ព្យាសន្តមនសំ^(០) នរំ

សុន្តំ តាម បញ្ចោយរៅ មប្ អានាយ កប្ទនំ ។

សេស្តំ បុត្តា នាណាយ ឧ បិនា ឧបិ ពន្ធាំ។

អន្ត គោញជំបន្ទស្ប ឧត្តិ ញាតីសុ នាណានា

វិនមន្ត្រសំ ញន្ធា បណ្ឌិនោ សីលសំព្រំា

ដំពានកម្ម មក្តំ ទិប្បមេរ វិសោយយ ។

មគ្គុវគ្គោ វិសតិមោ ។

ធម្មបទ្រាហិយ ឯករឹសតិមោ បកិណ្ណការិគ្គោ (៣០)មត្តាសុខទះច្នាតា មស្បេ ខេ វិទុលំ សុខំ១ ខេដ មត្តាសុខ ដំពេ សម្បស្បំ វិទុលំ សុខំ១ ខេដ មត្តាសុខ ដំពេ សម្បស្បំ វិទុលំ សុខំ១ ខេដក្ខេដាជាជា យោ អត្តលោ សុខមិច្ចតិ ប៉ាស់សក្តស់សដ្ឋា ប៉ា សោ ១ ១ ម៉ឺមុទ្ធិ ១

១ ម ព្យាសត្តមានសំ ។

ធម្មប<តាថា បកិណ្ណកវគ្គ ទី ៤០

មច្ចុំ គឺសេចក្តីស្លាប់ គែន៍នាំយកនេះជន អ្នកស្រវឹងជ្រប់ ក្នុងកូននឹង សត្វចិញ្ចឹម មានចិត្តជាប់ដំពាក់ ក្នុងការមួណ៍ ផ្យេងៗនោះ ដូចជំនួន ទឹកធំ នាំយកអ្នកស្រុកកំពុង ដែកលក់ ។ កាលបុគ្គល ត្រូវមច្ចុគ្របសង្កត់ ហើយ កូនទាំង ឲ្យាយ មិនមាន ដើម្បី ជាទីពឹង បំតា ក៏មិនមាន ទាំង ជៅពង្ស ក៏មិនមាន ដើម្បីជាទីពឹង ច្រើយ សេចក្តីទីពឹងក្នុងញាគិទាំង ឲ្យាយ ក៏មិនមាន បណ្ឌិតដឹងអំណាច ប្រយោជន៍ នេះ ហើយ គួរជាអ្នកសង្គ្រីមក្នុងស៊ីល គួរប្រញាប់ប្រញាល់ ជម្រះផ្លូវ ជាទីទៅកាន់ព្រះនិព្វានឲ្យជន ។

ចប់ មគ្គុះគ្គ ទី 🐚 ០ ។

ធម្មបទគាហិ បក្ណាកវគ្គ ទី ៤០

(៣១) បើឃើញសេចក្ដីសុ១ដ៏ធំទូលាយ ព្រោះលះបង់សុ១ល្មម
ប្រមាណ អ្នកមានប្រាជ្ញា កាលឃើញសុ១ធំទូលាយ គប្បីលះសុ១ល្មម
ប្រមាណចេញ ។
ដនប្រាជ្ញាសេចក្ដីសុ១ ដើម្បីខ្លួន ដោយបង្គ័ទុក្ខឱ្យអ្នកដទៃ ដននោះ
ឈ្មោះថា ច្របូកច្របល់ហើយ ដោយការដាប់ចំពាក់ គឺនៀវ វាមន៍
មិនរួចបាកទៅវះទេ ។

សុត្តតូរ៉េដីកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទគាជា

យញ្ចា កាំថ្នំ នឧបវិទ្ធំ អកាំថ្នំ បន កាឃាំកាំ នុឌ្ណនំ បមត្តានំ នេស់ វឌ្ឍន្ទំ អាសវា ។ យោសញុ សុសមាទ្ធា និញ្ញុំ កាយឥតា សភ អតិច្ចន្លេ ន សេវឌ្គិ តិច្ចេ សានច្ចការិយា សតាន់ សម្បជាជាន់ អគ្គ គច្ឆិ អាសវា ។ មានរំ បិនរំ ហត្តា ភាជានោ ខ្វេ ខ ទត្តិយោ រដ្ឋ សាខ់ឧរ សង្សា មត្តកោ លេខ យៃសិលោរ មានរំ បិនរំ ហត្តា រាជា ពេ ខ្វេច សោទ្ធិយេ ណ្តារដាំពយាំគ្ សង្ខា អត្តក្រោ ឈុង ឈែសាំប្រោ ឯ ១ ម∙ ករីយតិ។

សុត្តត្តបិដក ទុទ្ធកនិកាយ ធម្មបទជាបា

វបស់ណាដែលខ្លួនគួរធ្វើ វបស់នោះពួកកក្ខណា លះបង់ចោលហើយ

តែរបស់ដែលមិនគួរធ្វើ គ្រុឲ្យបំជាធ្វើញ ភាសវៈទាំងឡាយ ចំរើន ទៀតដល់ពួកភិក្ខុនោះ ជាអ្នកមាន សេចក្តីប្រមាទ មានមានះដូចជា ដើមបបុស លើកឡើង ហើយ ។ លុះតែសត់ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងកាយជានិច្ច ដែលពួកកិត្តណាបានច្រាវព្ ប្រពៃហើយ ភិក្ខុ ទាំងនោះ វមែងជាអ្នកធ្វើការដែលគួរធ្វើរឿយ 🤊 មិនធ្វើការដែលមិនគួរធ្វើ គាសវៈពាំងី ឲ្យាយ របស់ពួកកិត្តនោះ ដែល ជាអ្នកមានសត់ មានសម្បជពា: វេមង៍ដល់នូវតារអស់ទៅ ។ ឋគ្គលសម្ងាប់តណ្ណាជួចមាតាផង សម្ងាប់អស្មិមានះដូចបិតាផង សម្ងាប់ សស្សត្ថិជ្ជិនឹងទុច្ចេទ្ធនិជ្ជិ ដូចស្ដេចជាក្ស័ត្រពីព្រះអង្គផង សម្លាប់ អាយតន:ដូចជាដែន ប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្ទើ ដោ**យបុរសអ្នកដើរតាមគឺ** ស្មៀនផង៍ វមែង៍បានទៅជាខឺណាស់វិព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកមិនមានទុក្ខ ។ បុគ្គលសម្លាប់តណ្ណាដូចមាតាផង៍ សម្លាប់អស្មិមានះដូចបិតាផង៍ សម្លាប់ សស្សគិទិដ្ឋិនឹងទុច្ចេទទិដ្ឋិ ដូចជាស្ដេច ជាព្រាហ្មណ៍ទាំងពីផេង សម្ងាប់ វថ្ងៃន៍បានទៅជាទីណាសវិត្រាហ្គូណ៍ ជាអ្នកមិនមានខុត្ត ។

ធម្មបទជាយ៉ាយ ឯកវីសតិមោ បកិស្ណាក្សត្តោ

សុច្បតុខ្ញុំ មតុខ្យុទ្ធិ ស់នា តោនមេសាវិកា យេស ធិត ខេរត្តេខ ធំចំ ពុធ្ធតា សតិ ។ សុខ្យុពុធ្វំ ខពុដ្យឆ្នំ សេខា ពេលមេសាវកា យេសំ ឧិវា ចរ ត្តោ ច និច្ចុំ ឧៗ្គេតា សភិ ។ សុខ្យុពុទ្ធំ ខពុស្ត្រិ សភា គោតមសាវភា យេសំ និង ខរត្តេ ខ 🏻 និទ្ទុំ សខ្យុតតា សភិ ។ សុប្បព្ធុំ បព្ដុំខ្លួំ សខា គោនមសាវភា យេសំ ឧ៌វា ខ ត្រោ ខ 🏻 និខ្ញុំ កាយគតា សភិ 🧃 សុប្បព្រុំ បព្ទវុត្ត សខា ខោតមសាវកា យេស ឧិវា ខ ត្រ្ ខ មហិសាយ ក្រោ ម ភេ ។ សុខ្យត់ខ្ញុំ ខត្តាន្ត្រី យជា គោតមកាវកា យោក ខ្មែរ ខេ គ្រា ខេ គ្រា ភាព ភាព ខា ទោ ។

ធម្មបទតាយា បកិស្ណាកត្ត ទី ៤០

សតិរបស់ជនពួកណា ដែលឋិតនៅ ក្នុងព្រះពុទ្ធគុណ អស់កាលដានិច្ច ទាំងីថ្ងៃទាំង័យថ ជនពួកនោះឈ្មោះថា សាវិករបស់ព្រះគោតម វមែង ភាក់រព្វកៗ ដោយប្រពៃ សព្វកាល ។

សតវបស់ជនពួកណា ដែលឋិតនៅ ក្នុងព្រះធម្មគុណ អស់កាលជានិច្ច ទាំងថ្ងៃ ទាំងយប់ ជនពួកនោះឈ្មោះថា សាវ័ករបស់ព្រះគោតម វមែង ភាក់ព្យេក ។ ដោយប្រពៃ សព្វកាល ។

សតិរបស់ជនញ្ជកណា ដែលឋិតនៅ ក្នុងព្រះសង្ឃគុណ អស់កាលដានិច្ច ទាំង់ថ្ងៃ ទាំងយប់ ជនពួកនោះ ឈ្មោះថា សាវ៉ិករបស់ព្រះគោតម វមែង ភ្យាក់រញុក ។ ដោយប្រពៃ សព្វកាល ។

សតិរបស់ជនពួកណា ដែលថិតនៅក្នុងកាយ អស់កាលជានិច្ច ទាំងថ្ងៃ ទាំងយប់ ជនពួកនោះ ឈ្មោះថា សាវិករបស់ព្រះគោតម វមែងក្វាក់ រឭក ។ ដោយប្រពៃ សព្វកាល ។

ចិត្តរបស់ជនពួកណា គ្រេកអរហើយ ក្នុងការមិនបៀតបៀនគេ ទាំងថ្ងៃ ទាំង័យប ជនពួកនោះ ឈ្មោះថា សាវ័ករបស់ព្រះគោតម វមែងកាត់ វពុក ១ ដោយប្រពៃ សព្ទកាល ។

ចិត្តរបស់ដនព្ទុកណា គ្រេកអរហើយ ក្នុងមេត្តាកាវនា ទាំងថៃទាំងយប់ ដនពួកនោះឈ្មោះថា សាវឹករបស់ព្រះគោតម វមែងក្រាក់រពុក ៗ ដោយ ប្រពៃ សព្វកាល ។

សុគ្គនូប់ដីពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទ៣ម៉ា

ម្សាស់ ខ្លុំ ខ្លែង ಕುಗಳು ಸಾಬ ಜಿಮ ឧុត្តោសមានសំវាសេ ឧុត្តានុបតិតឧុត្ ត្សា ខេចឲ្យ សំពេ ខេចខុត្ខាខុមត់តោសំហេ។ ស់ខ្យោស៊ីលេខ សម្បីខ្មោ - យសោធាតសមម្បីតោ យំ យំ ខធេស ភជតិ នគ្គ នគ្រៅ ឬជិតោ ។ ន្ទី សេស្តេ ខតាសេន្តិ មិខ្សែនៅ ខត្តតា ឯកាសជំ ប់ការសញ់ ប់កោ ចរមត្ថិតោ ស្ត្រា ឧមយមត្តាធំ វេឌន្តេ វេឌិតោ សំណា ។ បកិណ្ឌកគ្នោ ឯករឹបតំអោ ។

សុត្តនូបិដិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទភាបា

ការចេញហ្លួសជា្នដោយត្រ ការគ្រេកអេត្រូវបានដោយក្រ ដូខេល់ជំឡាយ មានការនៅគ្រប់គ្រងដោយលំបាក ជាការក្រ ការនៅរួមដោយជនស្មើ គ្នា (១) (ដែលមិនមានសេចក្តីកោតក្រែង៍) ជាការក្រ ជនអ្នកដើរផ្លូវច្ឆាយគ វដ្តៈ គែងគ្រវសេចក្តីទុក្ខធ្លាក់ជាបតាម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលមិនគប្បឹ ជាអ្នកដើរផ្លូវគ្នាយផង មិនគប្បីជាអ្នកគ្រៅសេចក្តីទុក្ខគ្នាក់ជាប់តាមផង ។ ឋគ្គលអ្នកមានសត្ត បរិប្បាណ៌ដោយសីល ស្គប់ស្កល់ដោយយសនឹង កោតសម្បត្តិ គប់គេប្រទេសណា ។ គេតែន៍បូជា ក្នុងប្រទេសនោះ ។ ។ ពុក្ខសហ្សុវស វមែងប្រាកដ ក្នុងទីឆ្ងាយ ដូចភ្នំហិមពាន្តដូច្នោះ ពុក អសប្បុរស (ខុតជាឋិតនៅ) ក្នុងខឹជិត កំរមែនមិនប្រាកដ ដូចត្រូញ ដែលបុគ្គលជាញ់ ក្នុងវេលាយប់ ។ បុគ្គល គួរគប់រកទីអង្គ័យម្នាក់ឯង ទីដេកម្នាក់ឯង ជាអ្នកគ្រាច់ទៅម្នាក់ **ឯង មិន**ជាអ្នកខ្លួលប្រអូស ជាអ្នកម្នាក់ឯងទូស្វានខ្លួន គួរជាអ្នកគ្រេកអរ ក្នុងព្រៃស្វត ។ ចប់ បកិណ្ឌករុគ្គ ទី ៤១ ។

[•] អាហារ្យូខ្លះ ប្រែថា ការតៅរួមដោយជនមិនស្មើញ ព្រោះបទថា ទក្ខោសមានលំវាសោ អាចកាត់បទជាទុក្ខោ + អសមានសំវាសោ យាងនេះបាន ។ អង្នកជា ក៍មានពន្យល់ដែរ ចំណែកសេចក្តី បានសេចកីល្អទាំង ៤ យ៉ាង គឺការមិននៅរួមនឹងមនុស្សស្មើញ កំណាកាក្រ នៅរួមនឹងមនុស្សមិនស្មើញ ក៍ដាការក្រ ។

ធម្មបទគាហិយ ទ្វាវិសត៌មោ សំឈាវគ្គោ

(៣៤) អក្**ត**វាឌី ជិះយំ ឧមេតិ
(យេ វាម៌^(១) កត្វា ឧ កកេម៌តំ^(២)ចាហ ឧកោម៌ គេ មេច្ សមា ការឆ្លំ ជិហិឧកម្មា មខ្សា បក្ខេ ។

តោសាវកណ្ណា ពលរ**វា**នា**ខជុខ្មា** អសញ្ញាតា
នានា នាខេញ កម្ពេញ និបេលនេះ នុ**ខជ**្ជៃ ។
សេបេញ មយោក់ខ្មោ កុំខ្មោ តន្តោ អស្តិសិទ្ធមា
បញ្ចេញ កុំព្យោ ស្ត្រី សេ វឌ្ឍិស្ណាំ មសញ្ញា នោ ។

ចត្វារ ឃុំភ្លំ ឧព្យ បមត្តោ

មាជជីឌ្ឌ ជួយបំពមារ

អប្តាលាភ ឧ ឧិភាមសេយ្យ

ជំនុំ គត់យំ ជិវយំ ខត្ត ។

ខ ម. ជាប៉ ។ ៤ ខ. ម. ករោម៉ ។ ករោម៉ ជាហន្ត្រំប៉ ជាហោ ។

ជតិតឧបសាល ខ្យាក់នេះ ២២

ធម្មបទគាហិ ស្វីយវិគ្គ ទី ៤៤

(៣៤) អ្នកញោល៣ត្យមិនពិត ឬបុគ្គលណាធ្វើ (អំពើអាក្រុក) ហើយ និយាយថា អញមិនធ្វើទេ (បុគ្គលនោះ) វាមងទៅកាន់នរក ជនទាំងពីរនាត់ ដែលមានអំពើទាប់ថោក (ស្មើត្) នោះ លុះលះ លោកនេះទៅហើយ វមែង៍ជាអ្នកស្មើគ្នា (ដោយគត៌) ក្នុង៍លោក វានីមុខទៀត ។ ពុកជនច្រើននាក់ ដែលមានកព័ន្ធព័ទ្ធ ដោយសំពត់កាសាវ: តែ (ប្រព្រឹត្ត) ធម៌ដ៏លាមត មិនបានសង្រីម ពួកជនលាមកទាំងនោះ **វមែង ទៅ កើតក្**ងីនវត ដោយសារកម្មទាំងឡាយ ដ៏លាមកនោះ ។ បញ្ចជិត្រស្ត្រស៊ីល សូវបរិភោគដុំដែក ដែលកំពុងក្តៅ មានព័ណ៌ ដូចអណ្តាតក្មេនី ប្រសេរជាន៍ បព្វជិត្រស្រុសិល មិនសង្រ័ម បរិកោគជុំពុយអ្នកដែន នឹងប្រសើរ ដូចម្ដេចពុន ។ នរជន អ្នកប្រមាទហើយ សេពប្រពន្ធរបស់បុគ្គលដទៃ វមែងដល់នូវ ហេតុនៃសេចក្តីខុត្ត ៤ យាង៍ គឺ ទី១ បានរបស់មនមែនជាបុណ្យ ទី ៤ ដេកមិនបានតាមប្រាញ់ ទី ញ ការតិ៖ដៀល ទី ៤ ការធ្លាក់នរក ៗ

សុគ្គផ្គប់ដែកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ប ធម្មបទគាហិ

អបុញ្ញេល ភោ ខ គត់ ខ ទេចិកា ភិត្ស គឺតាយ ក់ ខ ថោក់កា រាជា ខ ឧណ្ឌំ កក្កំ ខ ណេត់ ភស្មា ឧព្រ បក្កាំ ឧ ស្បៅ ។

ကြေးလာ ယာင်း နေရွာတ် ကော တခွာ ဖော် နေရွာ နော် မောင်း မောင

១ ម. បរិព្រះា ។

លុត្តនូមិដក ខុទ្ធកនិកាយ ធម្មមទតាថា

(ហេតុនៃសេចក្តីទុក្ខ ៤ យ៉ាង៍ផ្សេង៍ទៀត)គឺ បានរបស់មិនជាបុណៈ្ត មានគតិតាក្រក់ ១ គម្រេករបស់បុរសអ្នកគ្នាច ជាមួយនឹងស្ត្រីដែលគ្នាច មានប្រមាណត៌ប ១ ទ្រះកដាន់ដីដាក់អាជ្យាយាំងីធ្ងន់ ១ ព្រោះហេតុនោះ ឬរសមិនគួរសេពប្រពន្ធ របស់បុគ្គលដទៃឡើយ ។ ស្បូវភ្ជាំង ដែលបុគ្គលកានមិនចំណាច វមែងលះដៃ យ៉ាងណាមិញ ភាពជាសមណ:ដែលបញ្ចជិតកាន់មិនស៊ីបស់្ហូនហើយ វថែងទាញបញ្-ជិតនោះទៅនរក យ៉ាង៍នោះឯង៍ ។ កម្មណាមួយ ដែលធ្យាវយក្ដី វិតណាមួយដែល សៅហ្មង៍ក្ដី ព្រហ្មចរិយៈ ដែលបុគ្គលរញ្ជុកដោយសេចក្ដីរង្គើសក្ដី កម្មព៌ង៍ ៣ នោះ ជារបស់មិន មានផលប្រើនឡើយ ។ បើបុគ្គលធ្វើ គប្បីធ្វើកិច្ចនោះឲ្យមែនខែន គប្បីច្រឹងប្រែងធ្វេកិច្ចនោះ ព្រោះថា សមណធម៌ជាគ្រឿងវៀវចាត់ភិលេសធូវថយ ឲ្យមាំមុន វមែងពេយធ្លើទីវាគាទិក្តិលេសដល់បុគ្គល ដោយក្រែលែង អំពើអាក្រក់ ដែលបុគ្គលមិនធ្វើ ប្រសើរជាង (ព្រោះថា) អំពើ សត្រត់ រមែងធ្វេទីស្រ្តាត្រហាយ ក្នុងតាលខាងក្រោយ បុគ្គលធ្វេ អំពើណាហើយ វមែន៍មិនភ្លៅក្រហាយក្រោយ អំពើនោះ ជាអំ**ពើ**ល្អ ត្តេជម្តី ហេត្តិ ហេត្ ហេតិ មេនិង ជម្ងឺ ហេត្រ អេត្

ធម្មបទជាប៉ាយ ភ្នាំសត់មោ នំយេ ្ត្រោ

ឃុំ គោប្រ៩ អត្តាធំ ១ ណោ មា ហេ **នុម**ច្ចុកា

១ណាត់តា មាំ សោ**ច**ឆ្នំ ឆ្នំយេត្ត សម**ច្បូ**តា ។

អល់ដ្ហិតាយេ សដ្ហិឆ្និ សដ្ចិតាយេ ខ សដ្ឋារៈ

មិញ្ជនិដ្ឋិសមានានា សត្តា ក<u>ក្ពុ</u>ិ ខុ<mark>ក្ក</mark> ។

អក្សេនសារិទេ មន្ត្រ នេសារិទេ មនុស្ស (%)

មិញ្ជន្លឹសមានានា សត្តា កក្ស៊ូ ផុក្តី ។

អាវៈជ្លេ វេជ្ជមត្តិនោះ វេជ្ជេ ខ អាវជ្ជឧស្សិនោ

មិញឧឌ្ឌិសមាឧាឧា សត្តា កព្នុំ ឧក្គ ។

១ ឱ. ឯក្នុស ចសទ្ទោ អត្ថិ ។ 🖢 ម. បាកយទស្សំ តោ ។

ធម្មបទគាថា នំរយវគ្គ ទី ២៤

សត្វទាំងឡាយ ដែលប្រកាន់មិញ្ញាទិជ្ជិ វមែងយល់ឃើញ ក្នុង ហេតុដែលគេមិនគ្រវទ្វាច ថាជាហេតុដែលគេត្រវទ្វាចផង យល់ឃើញ ក្នុងហេតុដែលគេត្រវទ្វាច ថាជាហេតុដែលគេមិនគ្រវទ្វាចផង សត្វទាំង ព្រះ តែងទៅកាន់ទុគ្គតិ ។

សត្វទាំងឡាយ ដែលប្រកាន់មិញ ទិដ្ឋិ វមែងយល់ឃើញ ក្នុងហេតុដែល ឥតទោស ថាជាហេតុមានទោសផង៍ យល់ឃើញ ក្នុងហេតុដែលមាន ទោស ថាជាហេតុឥតទោសផង៍ សត្វទាំង៍នោះតែង៍ទៅកាន់ទុគ្គតិ ។

១ ខណ-សព្ទនេះ ប្រែយ៉ា " ពេលល្អ " ចែកកេញជា ៤យ៉ាងគី ពុទ្ធប្បាទក្ខណោះ ពេលដែលត្រូវពុទ្ធ ពេលដែលសត្វកើត ខេត្តដែលត្រូវបានត្រាស់ ១ មដ្ឋមិប្បទេស ឧបត្តិក្ខណោះ ពេលដែលសត្វកើត ឡើងក្នុងមដ្ឋមិប្បទេស ១ សម្មទិដ្ឋិយ បដិលទូក្ខណោះ ពេលដែលត្រូវបានសម្មទិដ្ឋិទ ធន្នមាយតភាន់ អវេកល្បក្ខណោះ ពេលដែលមិនកែលអាយតនៈ ប្រាំមួយ ១ ។ អង្គិកថា ។

សុត្តនូបិដកេ ខុ**ទ្ចកនិកាយស**្ស **ធម្មបទ**៣ថា

វដ្តិញ វដ្តិសេខានានា អវដ្តិញ អវដ្តិនោ សម្មានិឌ្ឌិសមានានា សត្តា ក**្ខន្តិ សុក្កតំ** ។

និរយវគ្គោ ភ្វាលែតិមោ ។

ធម្មបទគាបាយ តេរឹសត៌មោ តាគវគ្គោ

(៣៣)អញ់ ជាតាស អត្តខណ្ឌ នតោ វ៉ា ។

ក្រុក្ខារ ។ មហាខាតា អត្តខណ្ឌ នតោ វ៉ា ។

ក្រុក្ខារ ។ មហាខាតា អត្តខណ្ឌ នតោ វ៉ា ។

^{9 9. 11. 11}

សុគ្គន្តបំដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទជាថា

សត្វទាំងឡាយ ដែលប្រកាន់សម្មាទិដ្ឋិ ដឹងបេសមាន**ពេស ថាជា** របស់មានពេសផង ដឹងរបស់មិនមានពេស ថាជារបស់មិនមាន ពេសផង សត្វទាំងនោះ តែងពៅកាន់សុគតិ ។

ចប់ នំយោវត្ត ទី ៤៤ ។

ធម្មបទគាហ់ តាកាវិគ្គ ទី ៤៣

ធម្មារតាវាយ តេរីសតិមេ នាតេវត្តោ

ឧ ហ ឃានេហិ យា នេហិ កច្ចេយ្យ អក់តំ ឧិសំ យថាត្តា⁽⁰⁾ សុខស្គេច ខេត្តេ ឧ**ភ្លេច កញ្តិ។** ជនទាល់កោ នាម កុញ្ញារា តដុតម្យាភេឌលេ ធុឆ្និកលេស ពុះខ្លាំ ភេឌព័ ខ ជុញ្ចាំ សុមទេ ភេ៩ខែសុ កុញ្ហាព ។ មិន្ទី យខា ហោតិ មហត្សសា **ខ** ជំនាយ់តា សម្ប៉ាវត្តសាយ៉ ឧឈុរប្រាវ ខ្វុងជំនឹង ជខ្សាំ ឌង្គ ខេត្ត ឧស្ដេ ។ វន្ ប្រ ចិត្តមហារិ ហាក់ ထောင်းဦးကို ယာရွာကာဗိ ယောင်းလုံစိ តនេដ្ឋហំ ធិត្តមោសក្រុមិ យោធិសោ សន្តីឡុងឆ្នំ យៃ អំគុសត្តហោ ។

១ យថត្តភាត់មិ ៣ ហេ ។ ៤ ម. ព ទ្វោ ។

ធម្មប នៅថា នាគ គ្គែ 🕴 ៤៣

បុគ្គលទូញនទូនបានបទហើយ ទូញនទូនល្អហើយ ឈ្មោះថាទូញន ហើយ ទើបទៅកាន់ទិសដែលទូនមិនធ្លាប់ទៅគឺព្រះនិញ្ជាន**ពុខ ពុំមែន** ដូចបុគ្គលទៅកាន់ទិស ដែលទូនមិនធ្លាប់ទៅ ដោយសារយោនទាំង ឡាយនោះឡើយ ។

ដំរីឈ្មោះធនច្លាល ជាសត្វចុះប្រេង ក្យៅក្វា នាយហគ្គាយ**ស្រក់** បានដោយលំបាក បើនាយហត្ថាយរ្យ ចង់ក្លាប់ មិនស៊ីស្មៅទេ ព្រោះ រព្វកដល់ព្រៃខ្លឹង ដែលដំរីនោះធ្នាប់នៅ ។

តាលណា បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តី តោកជ័យផង អ្នកបរិភោគកោជន
មានប្រមាណច្រើនផង អ្នកដេកលក់ផង អ្នកដេកបម្រះនទៀលផង
ដូចដ្រុកស្រុក ដែលបុគ្គលច់ញ្ចឹម ដោយសុករកត្ត កាលនោះបុគ្គល
នោះ ជាមនុស្សទៅ វមែនចូលទៅកាន់គកិរឿយ ។
ក្នុងកាលមុនអំពីកាលនេះ ចិត្តនេះបានគ្រាច់ទៅកាន់ចារិក អាមអាការ
ដែលខ្លួនច្រាថ្នា តាមអារម្មណ៍ដែលខ្លួនច្រាថ្នាំ តាមសេចក្តីសប្បាយក្នុង
ថ្ងៃនេះ អញនឹងសង្កត់សង្គិនចិត្តនោះ ដោយ បោយ ដូចហ្វូជំរីកាន់
តាង្វេសង្កត់សង្គិនដំរីចុះប្រេង៍ ដូច្នោះដែរ ។

សុត្តនូបំជំពេ ខុខ្ទុកនិកាយស្ស ធម្មបទគាហា

អប្បទាននោ យោថ សចិត្តមនុក្គិដ ឧត្តា ខ្ទុវ៥គ្នាធំ^(០) បុត្ត សច្នៅ កុញ្ហា។

ಕಾಣ ಭಾವತ ಕ್ಷಮ ಕ್ಷಮ ಮಾರ್

សខ្លី ៩ សាឌុវិហារិ ឌ័រ

អភិគ្**យ្យ** សញ្ជាធិ ប្រឹស្ស្រាធិ

ខាល្ស នេះ នេះ ខេត្ត ខានេះ ខេត្ត ។

នោ ខេ លភេ៩ ឧិខេត្ត សហាយ៉

សថ្មី ចុះ សាធុរិសាវ ធិវ

រាជាវ ជ្រូំ វិធិ៍តំ ខហាយ

ស្ត្រា ២៤ មានខ្លែព្រោះ នាគោ **។**

ស់គោ ខាហ ខា ខា ខា ខា គិ គោយ៉ាវា

អប្បាស់រុក្តោ មានខ្លែញ់វ ជាកោ ។

១ ម. ខុខ្មាតត្តាន់ ។

សុត្តនូបិជិក ខុទូនិកាយ ធម្មបទ៣ជា

អ្នកទាំងឡាយ ចូរគ្រេកអរ ក្នុងសេចក្តីមិនប្រមាធ ចូររក្សាចិត្តរបស់ ១ន ចូរវើខ្លួនចេញថាកកក់គឺតំលេស ដែលធ្ងង់បានដោយកម្រ ដូចដំរីដែល ជាប់នៅក្នុងកក់ រើខ្ទេចប្រូបបាន ។ ပ်ပြုနှုလတ္ခလို ၅၅ ကြုံ မြေလမာဒ(တုတ္ထုတ္တု (၉) ခြိန်အကျားခဲ့ခဲ့ ေမာဒ(တုတ္ထု ចង៍ ចាំ មានគុណធម៌ជាគ្រឿងនៅញ៉ាំងប្រយោជន៍ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកគ្រាច់ ទៅជាមួយ គួរជាអ្នកមានបត្តិត្រែកអរ មានស្មារតី គ្របស់ង្កិតសេចក្ដី អន្ត្រាយទាំងពុង ហើយគ្រាច់ទៅជាមួយនឹងសំឡាញ់នោះឯង ។ បើ ស្វែធរតមិនបានសំឡាញ់ ដែលមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿធរត្សខ្លួន មានប្រាជ្ញា **ចង៍ ចាំ** មានគុណធម៌ជាគ្រឿង៍ ញ៉ាំង៍ប្រយោជន៍ឲ្យ**ស**ម្រេច ជាអ្នកគ្រាច់ ទៅដាមួយទេ គូរគ្រាច់ទៅតែឯកឯងវិញ ដូចព្រះរាជាលះបង់រដ្ឋ ដែល ទ្រង់ឈ្នះហើយស្ដេចទៅតែឯកអង្គ ពុំនោះសោត ដូចដំរ៉ាឈ្មោះមាតង្គី: ដែលលះហ្គូនត្រាច់ទៅគែងកងន៍ក្នុន់ព្រៃ ដូច្នោះដែរ ។ ការគ្រាច់ទៅ របស់បុគ្គលឯកឯង ជាគុណជាគប្រសើរផុត (គ្រោះថា) សហាយតាគុណ វប់ងមិនមាន ក្នុងជនពាល ឡើយ បុគ្គលនោះគប្បឹ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តី១លំខាយ គ្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯងផង មិនគប្បីធ្វើ អះពីហ្បញ្ជុំ ឡាយផង ដូចដ៍វ៉ាឈ្មោះមាគង្គ: ជាសត្វមិនមានសេចក្តីខ្វល់ ទ្វាយ លះបន់ហ្គូង ត្រាច់ទៅតែឯកឯនក្នុងព្រៃ ដូច្នោះដែរ ។

ធម្មបទជាបាយ បត្តសែតិមោ តណ្ណាត្រែ

អត្តិ ជានទិ សុខា សហហ តុដ្ឋី សុខា យា ឥន់នៃបន ពុញ្ញ សុខ ជីវិនសន្ទ័យទិ

សុទ្សា ឧុក្ខុសា សុខ ឧភាន ។

សុខ មត្តេយ្យត (០) លោក អដោ ខេត្តេយ្យតា សុខា
សុខ សាមញ្ញត លោក អដោ ព្រហ្មញ្ញត សុខា
សុខ យោវ ជាវ សីលំ សុខា សធ្វា ឧតិដ្ឋិតា
សុខា ឧញ្ញាខេដ្ឋលាភោ ខាខានំ អការណំ សុខំ ។

តាជា ត្រៅសតិមោ ។

ធម្មបទេតាហិយ បត្តវិសត៌មោ តណ្ណាវិគ្គោ

nគ្ចំ ជោត្តពេ មេត្តយ្យាតាត់ទិស្សតិ ។ ๒ ប្តីតិតិបំ ៣មោ ។ ๓ ខ. ខេម្តិ ។

ធម្មបទជាថា តណ្ណវគ្គ ទី 🖢 ៤

អាលបើសេចក្តីគ្រាំការ កើតឡើងហើយ សំឡាញ់ទាំងឡាយនាំសេចក្តី
សុខមកឲ្យ សេចក្តីគ្រេតអរដោយបច្ច័យ តាមមានតាមបាន ជាហេតុ
នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ បុណ្យនាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ក្នុងកាលទៀបក្ស័យ
ជីវិត ការលះបង់ខុត្តទាំងអស់បាន ជាហេតុនាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ។
សេចក្តីប្រតិបត្តិល្អក្នុងមាតា នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យក្នុងលោក មួយទៀត
សេចក្តីប្រតិបត្តិល្អក្នុងមាតា នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ សេចក្តីប្រតិបត្តិល្អក្នុង
សមណៈ នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យក្នុងលោក មួយទៀត សេចក្តីប្រតិបត្តិល្អ
ក្នុងព្រាហ្មណ៍ នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ សីលនាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ដែលប
ដល់ចាស់ សុទ្ធដែលបុគ្គលតម្កល់ស៊ីប៉េហ័យ នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ការ
បានប្រាជា នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ការមិនធ្វើបាបទាំងឡាយ នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ការ
បានប្រាជា នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ការមិនធ្វើបាបទាំងឡាយ នាំសេចក្តីសុខមកឲ្យ សុខមកឲ្យ សុខមកឲ្យ សំសុខមកឲ្យ សំសេចក្តីសុខមកឲ្យ ការ
សុខមកឲ្យ ។

ធម្មបទគាំឋា តណ្ណាវិគ្គ ទី ៤៤

(៣៤) តណ្ណា តែងចំរើនដល់មនុស្សអ្នកមានការប្រព្រឹត្តិ ដោយសេចក្តី ប្រមាទជាប្រក្រតី ដូចវិល្វិ រួបវិតដើមឈើហើយ ចំរើនឡើង បុគ្គល នោះ តែងស្ទះទៅ កាន់ភពតូចភពធំ ដូចស្វា កាលប្រាថ្នាផ្ទៃឈើលោត ទៅក្នុងព្រៃ ដូច្នោះដែរ ។

សុត្តត្តបំផិពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ធម្មបទជាបា

យ ស្រា សហត្⁽⁰⁾ដូម្នី នយា លោក សែន្តិកា សោកា តស្ប បវឌ្ឍន្នំ អភិវឌ្ឍវ វេលា ។ (m) (m)• ក្រ ជាមេ ភាខ្លួ ក្រ ប្រាវ ខ្លេត្ត សមាគតា តណ្តាយ មូល ១៣៩ នក្សា អ្នក ។ ។ ។ **មា រ៉ោ ជ**ខ្សុំ វ សោ តោវ មា ភេ កញ្ញិ បុធប្បធំ ។ ពេទ្យត្ន គំបេរ អប់តខំរុង ខនៅ ត្ថាស្ត្រ ស្រ្តា ស្នះ (_p) វិសង្ រារុស្ស ឧឃាឋមាណេ មខិសនេ ជំពុត្ត ឧក្គមិន បុឧប្បំ ។

[•] សហ តេតិបី ៣ ហេ ។ ៤ ១. គក់នៃ ។ ម. អភិឌ្ឍាំ ។ អភិឌ្ឍិនិបី ៣ ហេ ។ ៣ ១. ម ្ ។ ។ ៤ ទុះក្លេយន្តិបី ១ ហេ ។ ៥ ១០ភន្តិបិ ១ ហេ ។ ៦ បុនទេវាតិបិ ព្យាហេ ។

សុត្តនូបិនិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទជាបា

តណ្តា[‡]៖ ជា ពេសជាតិដំលាមក ផ្សេយ ៧ក្នុង៏អារម្ម**ណ៍** ផ្សេងី ៗ ក្នុងលោក គ្របសង្កត់បុគ្គលណា សេចក្ដីសោកស្ដាយ តែង៍ចំរែន ឡើង ដល់បុគ្គលនោះ ដូចស្សូវរណ្ដាស ដែលត្រូវក្វៀងព្វាក់ចុះដព្រាំ ហើយពន្ធក លូតលេចឡើង ដូច្នោះដែរ ។ \dot{v} ណែតដarepsilonណា គ្របសង្គ័តតណាដំលាមត $\dot{\sigma}$ ង្គ័លេក ដែលគេធ្វង៍ បានដោយតម្រនោះ សេចក្តីសេតស្តាយ តែងធ្លាត់ចេញ**លក**ជននោះ **ឯ**ង ដូចដំណត់ទឹកដែលគ្នាក់ចុះ**ហក**ស្ទឹកឈូក ដូច្នេះដែរ ៗ ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគត ប្រាប់អ្នកទាំងទ្បាយ អ្នកទាំងឡាយ មានប៉ុន្មានរូប ដែលមកប្រជុំក្នុងទីនេះ សេចក្ដីចំរើនចូរមានដល់អ្នក្ខានឹ ទ្វាយទាំង៍ប៉ុណ្ណេះចុះ អ្នកទាំងទ្វាយ ចូវរំលេំង៍ឫសគណ្ណា ចោល ចេញ ដូចបុគ្គលគ្រុវការដោយស្បូវក្វាំង គាស់ស្បូវវណ្ដាសចោលចេញ ដូច្នេះ។ មាវកុំវុកភនអ្នកទាំងទ្យាយរឿយ ៗ ដូចខ្សែទឹក កាចបំពុកដើមបបុស ដុច្នោះ ឡើយ ៗ កាលបើថ្មសឈើ មិនមានសេចក្ដីអន្តវាយ នៅមាំមួនទេ ដើមឈើទុក ជាតាប់ ចោល ហើយ តាំគង់ដុះឡើង ទៀតបាន មានខ្មមាដូចម្ដេច មិញ កាលប៉េតណ្ណានុស័យ បុគ្គល**ក់**ហគមិនទាន់ជា្ន ហើយ ទុក្ខ្ (មាន ជាតិទុក្ខជាដើម) នេះ ក៏គេង៍កើតរឿយ។ មានទបមេយ្យដូរក្នោះឯង៍ ។

ធម្មបទជាបាយ ចតុវីសតិមោ សណ្ដាណ្ដែ

យសុុ ទទួសត់ សោតា មនាមស្បាន កុសា មហា (១) វហស្តិ ខុខ្ចិដ្ឋិ សុន្តម**្ចា** ភគនិស្សិតា ។ សវត្តិសព្ទី សោតា លាតា ខុត្តិ តិដ្តិ နားက္ နို႕က္ လအုံ အေနာ့ မွာလ^(m) မာဏ္ကယ**ာ နို**င္ငံ ၅ សារតាធិ សំនេញតាធិ ខ សោមឧស្សាធិ ភវត្តិ ជន្លានា តេ សាតសិតា សុខេស់ពោ នេះ ៤ ជាតិជាប្រកា ឧក ។ តសំណាយ^(៤) ឫក្គាតា^(៥) ប្ជា មរសម្បត្តិ សសេវ ៣គិតោ សព្រោជនសន្តសត្ត្ ឧុត្តមុខេត្តិ មុខប្បុំ ទិកយ ។

ខន្តស្នា ។ ៤ ឧប្បង្ខាតិបិ ៣ហេ ។ ៤ ម. មូលេ ។ ៤ តសិ៣– យាតិបិ ៣ហេ ។ ៩ ម. បុបក្តីតា ។ បុក្ខិតាតិបិ ៣ហេ ។ ៦ ម. សុំយោ– ជនសង្គសត្តា ។

ធម្មបទភាព តណ្ណារុគ្គ ទី ៤៤

ខ្សែតណ្តា ៣៦ ជាជម្មជាតិហូរទៅ ក្នុងការម្មណ៍ ជាទីតាប់ចិត្ត ជា ជម្មជាតិក្យៅក្នា មានដល់បុគ្គលណា គម្រិះទាំងឡាយដ៏ជំ ដែល អាស្រ័យនូវរាគ: តែងនាំនូវទិដ្ឋិអាក្រក់ របស់បុគ្គលនោះ ។ ខ្សែតណ្តាទាំងឡាយ តែងហូរទៅ ក្នុងការម្មណ៍ទាំងឡូង ដូចជាវិល្វិ ដែលបែកខ្មែងឡើង តាំងនៅដូច្នោះ បើអ្នកទាំងឡាយ ឃើញតណ្តា ដូចជាវិល្វិនោះ កើតឡើងហើយ ចូរកាត់បុស ចោលចេញ ដោយ កាំបិតតិបញ្ហា ។

សោមនស្សទាំងឡាយ ដែលផ្សាយទៅហើយផង ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង វមែងមានដល់សត្វ ពួកសត្សនាះ ជាអ្នក អាស្រ័យនូវសេចក្តីរីវាយ អ្នកស្វែងកែសេចក្តីសុ១ នរដនទាំងឡាយ នោះឯង តែងឈមទៅរក់ជាតិនឹងដា ។

ពួកសត្វដែលតណ្ណា ជាទីញ៉ាំនសត្ឲ្យគត់ស្កុត ក្រុងខុកហើយ តែន វន្ទត់ដូចទទ្យាយដែលព្រានទាត់បានហើយដូច្នោះ ពួកសត្វ ដែលជាប់ ក្នុងសំយោជនៈខឹងសង្គ័ធមិ (ធម៌ជាគ្រឿងដំពាត់) តែផដល់ខ្លួវសេចក្ដី ខុត្តពឿយ ១ អស់កាលអង្វែន ។

សុត្តខ្លួបិងពេ ខុទ្ទពនិកាយស្បូ ធម្មបទភាបា

តែសំណាយ ឫក្គា្តា ខជា មាសម្បត្តិ សសៅ ៣៦ តោ ត្សា នស្ឃ វ្រេខពោ ភិក្ខុ អាកាខ្ញុំ^(០) វិភេសស្ត្រ ។ យោ ខិត្តដោ្ឋ វនាឌិមុត្តោ វេជមុត្តោ វេជមេវ ភាវត៍ នំ ជង្គល់ដេះ ជសុវិ៩ មុត្តោ ពន្ធឧមេវ ភាវត៍ ។ ឧ តំ ឧឌ្ឍ ពន្ធមាហុ ជីវា យខាយសំ ខាក្ដ់ បត្ដញ្ ។ សារត្តត្តា មណ៌កុណ្ឌលេសុ ជាខ្មែស ខារេស ឧ 🔊 អាចេត្តា រាឌ្ឋ ឧទ្យុំ ឧទិខេសស់ ក្នុង ទិហារិធំ សិ**ខិ**ល់ ខុ**ប្ប**ម្នាំ ಈ೦ ದರ್ಹ್ಜಿಐ (ഊ) ಅವರ್ ಎ ಎಂದು ಎ

១ ឌ. ភាកង្ហី ។ ម∙ ភា**កង្គុំ ។ ៤** ម. ៩ បេក្ហីនោ ។

សុត្តន្តប់ជាក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទគាប់ា

ពួកសត្វដែលតណ្ដា ជាទីញ៉ាំងសត្វឲ្យតក់ស្វត ក្រុងទុកហើយ តែង វន្នត់ដូចទន្សាយ ដែលនាយព្រាន ទាក់បានហើយដូច្នោះ ព្រោះហេតុ នោះ កិត្តកាលប្រាថ្នាធមិ ជាគ្រឿងប្រាសហកាក: ដើម្បីខ្លួន គប្បី បន្ទោបជនណ្ហា ដែលជាគ្រឿងគត់ស្កុត ចោលចេញ ។ បុគ្គលណា មិនមានអាល័យ ក្នុងគឺហិកាព ដូចដើមឈើតាំងនៅក្នុងព្រៃ មានចិត្តចុះសិបក្នុងព្រែគិតបធម៌ ជាអ្នករួចស្រឲ្យះបាក់ព្រែគិតណ្ណ ហើយ ស្ទះទៅកេត្រែគឺតណ្តាវិញ អ្នកទាំងឡាយចូរមើលបុគ្គលនោះឯង បុគ្គល នោះរួចចាត់ចំណង់គឺ**ឃាវាស**ហើយ ស្ទុះទៅរក់ចំណង់គឺឃាវាសវិញ ។ ចំណងណា ដែលកើតអំពីដែកក្ដី កើតអំពីឈើក្ដី កើតអំពីស្មេយាឫង ក្តី អ្នកប្រាជ្ញមិនហៅចំណងនោះ ថាជាចំណងមាំមុនឡើយ ។ ពួកដនណា គ្រេកអក្រេពេក ក្នុងតែមេណី នឹងគុណ្ឌលទាំងទ្បាយ ត្តី សេចត្តីអាឡោះអាល័យកូននឹងប្រពន្ធទាំងឡាយត្តី អ្នកប្រា**ដ្យទាំ**ង ទ្វាយ ហៅសេចក្តីគ្រេតអវនឹងសេចក្តីអាឡោះអាល័យនោះ ចំណង៍មាំមួន ជាចំណង់នាំចុះ (ទាញសត្វទំលាក់ទៅក្នុងអែពុយ) ជា ចំណន់ធ្យាទេ ប៉ុន្តែសត្វស្រាយធានដោយគម្រ អ្នកច្រាដ្ឋទាំងឡាយភាគ ចំណង់នោះចេញ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យ លះបង់កាម-សុខ ហើយចេញជួស ។

ធម្មបទពេយិយ ចត្សីសតិមោ តណ្ដាញ្គោ យេ ភភក្តាឧុបភក្តិ សេវត សយ់ កេន់ មក្ដដកោវ ជាលំ ស្តមា ្រែត្ថាន^(ខ) ជ៨ឆ្នំ ទីក អនុ ខេត្ត ខោ សព្វត្តិ ខេហ្យ ។ មុញ ប្រ មុញ បច្គោ ឧជ្ជេ ឧញ ភាសា សាភ្ សត្ត វិទុត្តមាន សោ ឧ យុឧ ជាតិជាំ ឧបេហ៍ក់ ។ វិតត្តមខិតស្ប ជន្ពល ត់ពួកកស្ប សុភានុខស្ស៊ីនោ န္းကါ မဟယ ရန္မျိန္ ស្ស ទោ ឧឌ្ឍ កោត ពន្ធ វែត្តេស្សមេ ខ^(m) យោ រតោ អសុគ ភាយគ ស ស ស **ស** តោ រាម លេ ជូន្គិសាហន់ រាស ខេត្ត (៥)

១ម. **ឯ**រំ ជ្រៃត្រូខ ។ ៤ ម. ឯស ភាឡូ ។ ៣ម. វ ។ ៤ ម. កាយេតេ ។ ៩ ម. ឯស _មធេដ្ឋតិ ។

ធម្មបទគាហ៌ តណ្ណាផ្គែ ទី ២៤

ពួកជនណា ត្រេតអរដោយអំណាចរាគ: ពួកជននោះ តែងផ្ទាក់ចុះ កាន់ខ្សែតណ្ហា ដូចពឹងពាង៤មាក់ខ្លួនចុះកាន់សំណាញ់ ដែលធ្វើហើយ រដាយខ្លួនឯង អ្នកច្រាដ្យទាំងឡាយ តែងកាត់ខែត្រណ្ណានោះ ជាអ្នក មិនមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យ លះទុក្ខទាំងពួងចេញទៅ ។ (សេចក្តីអាល័យ) ក្នុងកាលមុនចេញ ចូរដោះ (សេចក្តីអាល័យ) ក្នុងខាងក្រោយចេញ ចូរដោះ (សេចក្តីអាល័**យ)** ក្នុងតែលជាឥណ្ឌាលចេញ (តាលបើធ្វើយាងនេះ) អ្**ក**នឹងដល់**គ្រើយ** នៃកព នឹងមានចិត្តរួចស្រឲ្យ៖ លាកសង្គគធម៌ទាំងពួង មិនគ្រៅទៅកាន់ ជាតិនិងជកទៀតឡើយ ។ តណ្តា វមែងចំរើនក្រលែង ដ**ល់**ដន់ដែលវិតក្ត:ញ៉ាំញី មានគ**្រេក** មៀវគ្មា កាលក្រោយមារតិ**ឃុ**លស្រី ជំងឺលខោះៗគ្គក្រោះជាធ្វើ**ធូឃាខ្** ឲ្យមាំមួន ។ លុះតែបុគ្គលណា គ្រេតអវ**ក្**ងអសុ**ក**ជ្ឈាន ដែល**ជាហេតុ** ឲ្យស្លប់ម្ខោប់នូវវិតត្ត: មានស្មារតិសព្វកាល តែងចំរើនអសុភដ្បាន ឋគ្គលនោះឯង៍ នឹងធ្វេតណ្ណាឲ្យអស់ទៅបាន បុគ្គលនោះឯង ទើប ឈ្មោះថា ភាគចំណង់**មា**វចាន ។

សុគ្គន្តបិជិព ខុទ្ទកនិកាយស្ស ធម្មព្ធទាវា

និដ្ឋខ្លី នោ អសន្លាស៊ី រ៉ឺនន េញា អនុខ្លី េ៣ អច្ចិន្ទិ នាសហុរនិ អន្លិមេយំ សមុស្ស យោ ។ វីតន េញា អនាធានេ និរុទ្ធិមន កោរិនោ អក្ខារានំ សន្និមានំ និញ្ញា ពុញ្ញមរានិ ខ ស វេ អន្តិមសារីរោ មហាមញ្ញោ មហាមរ៉ាសោ និ វុច្ចនិ ។

> សញ្ជាក់ក្ សព្វខ្មែមស្មិ សព្វសុ ឧឬសុ អន្ទបល់ ត្តោ សព្វញ្ជា សណ្ឌក្ខាយ វិទុត្តោ សយំ អភិញ្ញាយ កម្សិស្សេញ ។ សព្វនានំ ឧឬខាន់ ជិញគិ សព្វសំ ឧឬរសោ ជិញគិ សព្វភាំ ឧឬរតិ ជិញគិ

សុត្តនូបំដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទគាបា

បគ្គលណា ដល់សេចក្តីសម្រេចគឺអរហត្ត ជាអ្នកមិនតក**សុត មិនមាន** តណ្តា មិនមានកំលេសដូចទីខ្លួល បានកាត់កូនសរគឺកំលេស **ជាហេតុ** ញ៉ាំង៍សត្វឲ្យទៅកាន់ភពបានហើយ កាយដែលឆ្អឹង៣ េ កំណាត់ផ្គុំគ្នា ហើយនេះ របស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាតាំងនៅក្នុងទីបំផុត ។ បុគ្គលណា មិនមានគណ្ណា មិនមានសេចក្ដីប្រកាន់មាំ ជាអ្នកឈ្វាស ក្នុង និវត្តិ (វាចាជាគ្រឿងសំដែងចេញ) នឹងបទដ៏សេស ដឹងច្បាស់ *ទៀ*បជុំ នៃអក្ខរៈ ទាំង ទ្បាយផង នូវខាង ដើមនឹងខាងចុង នៃអក្ខរៈ ទាំង ទ្បាយ**ផង** ឋគ្គលនោះឯង តថាគតហៅថា អ្នកមាសេវីរ:ឋិតនៅក្នុងទីបំផុត បញ្ហាច្រើន សមេហាបុរស ។ តថាគតជាអ្នកគ្របសង្កត់គេកូមិតធម៌ទាំងអស់ ដឹងច្បាស់បត្តព្រកធម៌ទាំង អស់ មានចិត្តមិនបានជាប់នៅ ក្នុងតេកុមិកធម៌ពាធិ៍អស់ លះបង់តេកុមិ កធម៌ទាំង៏អស់ មានចិត្តរួចស្រឡះ ព្រោះអស់តណ្ហា បើតថាគត្រា**ស** ជម្មិតានឈ្នះអាមិសិតានតាំងីក្នុង ជម្មាសឈ្នះសេតាំងីក្នុង សេចក្តីក្រែកអាវ ក្នុងធម្ម ឈ្នះសេចក្តីត្រេកអរទាំងពួង ការអស់គណ្យឈ្នះទុក្ខទាំង**ពួង ។**

ធម្មទទាហិយ ០គុសែតិអោ តណ្ណាជគ្នា

សាជដ្ឋ ភោគា ខ្មែញ ស នា ខេ ទាកេបស់ដោ មោសស្សាយ ៥ គេបោ ំ ១) ខ្លុំ មេឃាំ មុសិក្ ឯ ត្ត តែលាខោសាធិ ខេត្តាធិ វាគ ទោសា មយំ **ប**ជា នេះស្វា ស វ៉ាន់ពេកសុ និំ ឆ្នំ យោធិ មហម្លាំ ។ ត្ត តំណានោសាធ៌ ខេត្តាធំ នោស នោសា អ<mark>យ់ ២ជា</mark> ត្សា ១ នៃដោសសុ និឆ្នំ មេហទិ មហបួល ។ តំណា នោសាធ៌ ខេត្តាធំ ខោស នោសា អ<mark>យ់ បជា</mark> ត៌សា នោសា ធំ ខេត្តា តំ និទ្ធា នោសា នយ**់ ខជា** နေတဲ့ ညီ ကြန်းဖွေးတုံ့ နိုးဖို့ ဟောန်း မောဂ္လက် ၅ តណ្ដារគ្នា ចគុរីសត៌មោ ។

ធម្មបទគាហិ តណ្ណារគ្គ ទី ៤៤

កោគ: ទាំង ទ្យាយ សមន៍សម្លាប់បុគ្គលអំប្បប្រជ្ញា ប៉ុស្តែមិនសមា្ចបបុគ្គល អ្នកស្វែងកេត្រើយគឺព្រះនិព្វាន េ ឯបុគ្គលអំប្បប្រាជ្យ វមែងសម្លាប់ ទ្ធនិង ដូចជាសម្លាប់បុគ្គលដទៃ ព្រោះចំណង់ក្នុងកោគ: ។ ស្រែទាំងីឡាយមានស្មៅជា ទោស ពួកសគូលោកនេះមានវាគ:ជាទោស ព្រោះហេតុនោះ ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ ដល់អ្នកមា វ វាគ:អស់ហើយ វេមន៍ជាទានមានផលច្រើន ។ ស្រែទាំង៍ឡាយមាន ហ្វៅជា ទោស ពួក សត្វលោកនេះ មានទោស:ជាទោស ព្រោះហេតុនោះ ទាន់ដែលបុគ្គល ឲ្យហើយដល់អ្នកមានទោស:អស់ហើយ វាមង៍ជាខានមានផលៈច្រើន ។ ស្រែទាំងទ្បាយមានស្មៅជាទោស ពួកសត្វលោកនេះ មានមោហៈជា ទោស ក្រោះហេតុនោះ ទាន់ដែលបុគ្គល3្សហើយ ដល់អ្នកមាន **មោហ:អស់ហើយ រមែ**ងជាខានមានផលច្រើន ។ ស្រុខាដ៍ឡាយមាន ស្មើជាទោស ពួកសត្វលោកនេះ មានសេចក្តីច្រូវណៈ៩ ជាទោស ព្រោះហេតុនោះ ខានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ ដល់អ្នកមានសេចក្ដី (อุโณาะหพาเท็น ก่อสุนาดายอายุสุดหูอุ๊ะ ว

ចច់ តុះភ្លាផ្ទៃ ទី ៤៤ ។

សត្តសមិនកេ ខុទ្ទក់និកាយស្ស ធម្មបទគាហិ

ធម្មបទគាបាយ បញ្ចាំសត់មោ ភិក្ខុវគ្គោ

(៣៥) ខេត្តា ស សំពេ សា ខុ សា ខុ ជិញ្ជប សំពេ ឃា ខេត សំពេ សា ខុ សា ខុ ជិញ្ជប សំពេ កា យេ សំពេ សា ខុ សា ខុ សា ប្រ សំពេ មេសា សំពេ សា ខុ សា ខុ សា ប្រ សំពេ សា ប្រ ស់ពេ កិត្តា សព្វត្តា បមុប្តិ ។ សា ប្រ សា ប្រ សា ខុ សា ខុ សា ខុ ស្ ខុ សំពេ សា ប្រ សា ប្រ សា ខុ សា ខ្ពុសា ខ្ពុស

រ គ្រោ សន្តសំ តោ តមាហុ ភិក្ខាំ ។

បោ មុខសញ្ញ នោ ភិក្ខាំ មន្ត្តភាណី អនុខ្ទ តោ

អង្គំ ឧម្មញ្ជ ឌី ខេត់ មន្ត្រភាណី អនុខ្ទ តោ

ឧម្មារ ខេត្ត មន្ត្រភាណី អនុខ្ទ តោ

ឧម្មារ ខេត្ត មន្ត្រភាណី អនុខ្ទ តោ

ឧម្មារ ខេត្ត មន្ត្រភាណី អនុខ្ទ តេ

ឧម្មារ ខេត្ត មនុវិចិន្ត្ច ខេត្ត បាយតិ ។

[្]ស ម. ហត្ថសំយពោ ។ ៤ ម វារាស់យពោ ។ ៣ ធ. សញ្ញុតុតូគោ ។ ម្ លំយតុត្តមោ ។

សុត្តស្ថិរក ខុទ្ធកតិកាយ ធម្មបទគាជា

ធម្មបទគាហិ ភិក្ខុវគ្គ 🕏 ៤៥

(រា៥) ការសង្រ្តីមន្ទ្រីកប្រពៃ ការសង្រ្តីមត្របៀតប្រពៃ ការសង្រ្តីម ច្រមុះប្រពៃ ការសង្រីមអណ្តាតប្រពៃ ការសង្រីមកាយប្រពៃ សង្គ្រីមវាចាប្រពៃ ការសង្គ្រីមចិត្តប្រពៃ ការសង្គ្រីមទាំងអស់ប្រពៃ កក្ខុសង្រឹមហើយក្នុងទារទាំងអស់ តែងរួចស្រឡះលក់ខុត្តទាំងពួងបាន។ ជនណា សង្រីមដៃ សង្រីមដើន ស**រ**ង៍មក់ថា ស**ង្រី**មកត្តភាព ដា អ្នកគ្រេតអាកុធ៌ការចំរើនកម្មផ្លានដែលមានក្នុង១ន ជាអ្នកមានចិត្តតម្មល មាំ ជាអ្នកនៅឯកឯង៍ តែង៍មានចិត្តគ្រេកអរក្នុង៍ធម៌ បណ្ឌិតទាំង់ឡាយ *ហៅជននោះថា ភិក្ខុ* ។ ភិក្ខុណា សង្រីមមាត់ ជាអ្នកពោលដោយបញ្ជា មានចិត្តមិនវាយមាយ ញ សំដៃង៍អត្តផង៍ ធម៌ផង៍ បាន កាសិតរបស់កិត្តនោះទើបឈ្មោះថាពីកេះ ។ ភិត្តមានធម៌ជាទីគ្រេកអរ គ្រេកអាហើយក្នុងធម៌ ពិលាណាធម៌ រពុត ធម៌រឿយ ១ វមែនមិនសាបសូន្យថាកព្រះសន្ទម្ពៅ្យ ។

ធម្មបទតាថាយ បញ្ជាវិសតិមោ ភិក្ខុវគ្គោ

សលាទំ ភានិមញ្ញេយ្យ ဆ ញោស់ ខិសយញ្ជា សមាជំ ៩ជំនុំ អញ្ញេស ប៉ំហយ់ ភិទ្ធា សហភ ភាគម្យាត់ អប្បាលាភោធិ ខេ ភិក្ខុ ត់ ឋេ ឧវេ បស់សន្តិ ក្សាជ័រមត់ឆ្នំតំ ។ យសា្ធ ឧត្តិ មមាល់នំ សព្វសោ នាមវុបស្ទឹ ស ប់ ភិក្ខិត វុខ្គិ ។ អស់តា ខ ឧ សោខភ មេត្តវិហាវិ យោ ភិក្ខា បស់ផ្តោ ពុទ្ធសស់នេ ស្នេក និម ខ្លាស់ជាម ស់ខ្លាំវូបសម៌ សុទ៌ ។ សំញុ ភិក្ខុ ៩៩ ១វ ស់ត្ថា គេ លហ្មេស្ត្រ ត់ នោធិញ្ជាល់ មេសិសិ ។ **ខេ**ត្ត ភគញ នោសញ្ បញ្ជូ ខុត្ត ភាវយេ **ប**ញ្សស្តាត់តោ ភិក្ខុ ម៉ូសត់ ឃោត់ វុទ្ធិ ។ ខ ឱ•ម• បញ្ចូ ចុត្ត្រិ ។

ធម្មបទភាហិ ភិក្សុគ្គ ទី ៤៩

ក់ត្តមិនគប្បីមើលងាយលាករបស់ ១៩ (ដែលកើតឡើងដោយជមិ) មិន
គប្បីប្រព្រឹត្តបង់បានលាករបស់ក់ត្តដទៃ បើបង់បានលាករបស់ក់ត្តដទៃ
វមែនមិនបានសមាធិឡើយ ។ បើក់ត្នូសូម្បីមានលាកតិប មិនមើលងាយ
លាករបស់ ១៩ ទៅតានឹងមនុស្ស ទាំង ឡាយ តែងសរស់រក់ត្តនោះ
ឯង ដែលជាអ្នកមានព្យាយាមជាគ្រឿងតាស្រយស់នៅ ដោយបរសុទ្ធ
ជាអ្នកមិនខ្លួលប្រអូស ។
បុគ្គលណា មិនមានសេចក្តីប្រកាន់ក្នុងនាមនឹងរូបថាជារបស់អញ ដោយ

បុគ្គលណា មិនមានសេចក្តីប្រកាន់ក្នុងនាមនឹងរូបថាជារបស់អញ ដោយ ប្រ**ការ**ទាំង់ពួង **មួ**យទៀត បុគ្គលណា មិនសោកស្តាយ ព្រោះនាម នឹងរូបដែលមិនមាន បុគ្គលនោះឯងគថាគតហៅថា កិក្ខុ ។

ក់ត្តូណា នៅដោយអំណាចមេត្តា ដ្រះថ្ងាត្តឲ្យះភុទ្ធសាសនា ក់ត្តូនោះ វមែនច្នេះបទដ៏ស្ងប់ ជាទីវម្វាប់ខ្លាំសង្ខាវ នាំមកខ្លាំសេចក្តីសុ១ ។ ម្នាលក់ត្ត ចូវអ្នកស្តាវទូតគឺអត្តកាពនេះ ទូតដែលអ្នកស្តាវហើយ នឹង ដល់ ត្រើយគាប់ អ្នកកាត់កគ: នឹង ទោស: បាន ហើយ អំពីនោះនឹងអាច ដល់ខ្លាំព្រះនិញ្ជាន ។

ភិក្ខុភេហ្ស៊ីកាត់ សុស្កាគិយសំយោជន: ៥ ផង គហ្ស៊ីលះបង់ទទ្ធុម្ភាគិយសំ-យោជន: ៥ ផង គហ្ស៊ីចំពើនឥន្ទ្រិយ ៥ គទៅ ភិក្ខុអ្នកកន្ងក់លែស ជាគ្រឿងចំពាក់ ៥ (កគ: គោស: គោហ: មាន: ទិដ្ឋិ) បានហើយ ទើបគថាគតហៅថា អ្នកគ្នុង៍ពន្ធង់បាន ។

សុត្តនូបិធីពេ ខុខ្ទពនិកាយត្បូ ធម្មបទជាប៉ា

ឈាយ ភិក្តុ មា ៩ ២មានោ មា តេ កាមកុណេ កមស្បី ចំនឹ មា លោយកុខ្យុំ កំលំ បមត្លោ ស ្ត ខ្មុំ ម្នាំ ម្នាំ នៃ និយា ស ខេ₍₀₎ ឯ

មាត្ស ស្វុប្ស ស្

ಳ¤ ದಮಳ್ಳು ಕೃತ್ತೀಡು

ទាន់មោ ក្ដេ ខ ស់វរោ

នទ្ធំ ឈាន់ អមញ្ញស្ប នទ្ធ មញ្ញា អឈាយនោ សុណាតា មេរិជ្ជសុ សន្តទិត្តស្ប ភិក្ខុនោ អមានុស ក្ខេ ហោតិ សម្មា ជម្មុំ វិបស្បៈ ខា ។ យ តោ យ តោ សម្មសភិ ១៤៣ ខំ ១៩យ គ្យំ លភិទិ មិទិទាមោជ្ជុំ ត់គ្រោយមាន ការតំ ង់ ្រែលកុទ្ធ សន្ដដំ \mathbf{a} ေးမွဳ ညင္းကုိ ယေကါ၊လာ မၽိုင္ေန ရ **ឧ**ត្តសង្គារៀងរំប

អាចារតុសលោ សំយា ត់ នោះ ទេ មេ មួតហុលេ ខុត្តសុក្ត្ កាំស្បូស ។

[🗣] ទយ្ហូមនោត់ប៉ៃ ជាហា ។

សុគ្គស្ថិដិក ខុទ្ធកនិកាយ ធម្មបទជាថា

មាលភិក្ខុ បុរអ្នកពិនិត្យឥធី បុរត្តជាអ្នកប្រមាធផធី បិត្តរបស់អ្នក វិលទៅរតតាមគុណ ឡើយ អ្នកចូរកុំប្រមាន នំពាស៊ីនូវដុំ លេហ: កុំឲ្យ ជាអ្នកតាលភ្លើងនេះហើយ កន្ទុកកន្ទេញថា នេះឲុក្ខ ដូច្នេះ ឡើយ ។ ការពិនិត្យមិនមានដល់បុគ្គលអ្នកមិននមានច្រាជា ្រុជា**ម**នមានដល់ បុគ្គលអ្នកមិនពិនិត្យ ការពិនិត្យ និងប្រាជ្ញា មានក្នុងបុគ្គលណា បុគ្គល នោះឯង ឈ្មោះថា ឋិតនៅក្នុងទីជិតនៃព្រះនិញ្ជន សេចក្តីគ្រេកអា ដែលមិនមែនជារបស់មនុស្ស វមែងមានដល់កិត្តអ្នក ចូលទៅកាន់ផ្ទុះស្វាត់ អ្នកមានចិត្តម្ដេច អ្នកឃើញជម៌ដោយប្រពៃ ។ ភិត្តពិលារណាការកើតឡើងនឹងការនៃវាស១នូពង៍ឡាយ ក្នុងកាល នោះ ភិក្ខុ នោះវមែង ហុនបត់នឹង ហុមោជ្លៈ បត់នឹង ហុមោជ្លៈ នោះ ឈ្មោះថា ជាអមតធម៌ របស់បណ្ឌិតអ្នកដ៏ង៍ធម៌ទាំងីឡាយ ៗ គុណ៣ប្រការនេះ គិការវត្សឥន្ទ្រិយ១ សេចក្តីសន្តោស១ ការសង្រឹម ក្នុងបាត់មោត្ត 🤋 ជាខាងដើម នៃព្រះនិព្វាននោះ តែងមានដល់កិត្តប្រក មានបញ្ជាក្នុងសាសនា នេះ (ម្នាលកក្តុ) អ្នកបុរគបកេត្តហ្វាណមិត្ត អ្នកមានព្យាយាមជាគ្រឿងរស់ដោយបរិសុទ្ធិ ជាអ្នកមិនខ្លួលច្រអូស ភិត្តិគប្បីជាអ្នកប្រព្រឹត្តធ្វើបជិស**ន្តា**រៈ គប្បីជាអ្នកឃ្វោសក្នុង៍អាចារៈ ព្រោះ ហេតុតាំងពីវនោះ អ្នកនឹងមានចាមោជួ:្រេចីន នឹងធ្វេីទីបផុតទុក្សន ។

ធម្មបទគាយិយ **បញ្ចុះសត់**មោ **ភិក្**ត្តោ

វស្ស៊ីកា វ័យ បុន្ទាធិ មនុ្សធំ^(១) បមុញ្ទាំ ស់^{រំ} រកញា ទោសញា វិហ្សុមុញ្ជេស់ ភិក្សុវា សន្*ភាពោ សន្ទា*ពេ **សន្ទពេ សុសមាហ**គោ (២) វន្តលោកាម៌សោ ភិក្ខុ **នុបស**្ពោត វុទ្ធិ ។ អត្តិយា ចោ**ខយ**ត្តាន់ ខ្ពស់មែ្សសមត្តិយា (๓) សោ អត្តត្រា សត៌មា សុខ ភិក្ខុ វិយាហិសិ ។ អត្តា ហ៍ អត្តខោ ជា ដេ អត្តា ហ៍ អត្តពោ កទិ ឧទា មេឃឧ មេឃខ មេសា ង(ខ្ំំ ង្ហាព្រ រ ទេស ខេត្ត ខេត្ អជ៌កាច្ចេសន់ សន្លាំស្រសម៌ ភុទ្ យោ សុ ខេស្សា ភិក្ខុ ឃុញ្ចាំ ពុទ្ធសស្ថេ សោម លោក មេភាសេត អ**ុ**ត្តា មុគ្គាវ **ខ**ុខ្មែ ។ ភិក្ខុះត្នោ បញ្ចាសែត៌មោ ។

[ា] ម. ម_{្តី}វានិ ។ ២ ម. សមាហ៍នោ ។ ៣ ធ[្] បដិហសេ អត្តមគ្គភា ។ ម[្] បដិហ្វេសេខ អត្ត**នា ។ ៤ ខ**្ សញ្ញាម យ**ត្តាន់ ។ ម**្ សំយមមត្តាន់ ។

ធម្មបទជាថា ភិក្ខុវគ្គ ទី ៤៩

ម្នាលក់ក្តុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដំរុះពគៈនឹងទោស:ចេញ ដូច ម្វះដំរុះផ្កាម្វះទាំងឡាយ ដែលស្វិតហើយ ដូច្នោះ ។ ភក្ដ្អកមានកាយរម្ងប់ហើយ មានវាចារម្នាប់ហើយ មានបិត្តរម្នាប់ ហើយ មានចិត្តមូលមាហើយ មានអាមិស:ក្នុងលោក ខ្លាក់ចោល ហើយ ទើបតថាគត ហៅថា អ្នកស្ទារមាប់ ។ អ្នកចូរជាស់ គឿនខ្លួនដោយខ្លួនឯង ចូរពិនិត្យខ្លួនដោយខ្លួនឯង ម្នាល ក់ក្នុ អ្នកនោះបើមានស្មារត់ ក្រេក្ខនុកហើយ នឹងនៅជាសុខ ។ មែខពិត ១៩៨ ទំពឹងបែល១៩ ១៩៦៩៨គតិបេល១៩ ព្រោះហេតុ នោះ អ្នកចូររវាំង១ន ដូចពាណិដរវាំងសេះដំណូ ។ ភិត្តអ្នកក្រាស់ដោយសេចក្តីតែវាយ ដ្រះថ្នាត្នឱ្យពេះពុទ្ធសាសនា វថែន បានទូវបទដឹស្ចាយ់ទវេមាច់នូវសង្គារ នាំមក់នូវសេចក្តីសុ១ ។ ភិត្ត្តណានៅកម្លោះ ប្រើនីប្រែង ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ភិត្ត្តនោះវថែង ញាំងលោកនេះឲ្យភ្និស្វាងបាន ដូច ៣ខេន្តដែលរះគុតអំពី៣៣ក ចាប់ភិក្ខុត្តែ ទី ៤៩

សុត្តន្តបិដិកេ **ខុខ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទ**៣ជា

ធម្មបទគាហិយ ធព្វឹសតិមោ ព្រាហ្មណវិគ្គោ

សង្ខារាជ ខយ់ ញត្វា អភាត្ញាស់ ព្រាហ្មណ ។

<u>៣ឌា ខំពេក។ ខុតើមាំ ខារឌំ ឈុង ណ្ឌៃស័ក្រោ</u>

មជ្ឃ សុខាស្សាយាកា មដួក<u>ច្</u>តិ្តានគោ ។

យសុុ ទារ មទារ ប្រ ខាបខារ ខេរុជី្ឌ

វីតឆ្នាំ វិសញ្ជូន តមហំ (ត្រៃ ព្រាហ្មណ៍។

ឈាយ វ៉ាដេមាស៊ីន 🛚 🥆 🛣 📆 អ្នាសាវ

សុត្តនូមិដក ខុទ្ធកនិកាយ ធម្មមទគាយ

ធម្មបទគាថា ព្រា**ហ្មា**ណវិគ្គ ទី ៤៦

(៣៦) ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកចូរខំប្រឹងតាត់តណ្ដាដូចនៃរូទឹក ចូរបន្ទោ បង់តាមទាំងទ្បាយចេញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកស្គាល់ច្បាស់ខ្លូវការ អស់សង្គារទាំងទ្បាយហើយ ឈ្មោះថាជាអ្នកដឹងព្រះនិព្វាន់ដែលបច្ច័យ ភាក់ តែងមិនបាន ។ កាលណា ព្រាហណ៍អកដល់គ្រើយ កង្គមិញិរ្យការគឺសមឋធម៌នឹង

តថាគត ហៅបុគ្គលអ្នកចំរើនឈាន មានដូលីគឺតាមអស់ហើយ អ្នកអង្គ័យ នៅឯកឯង៍ អ្នកមានសោឡសតិច្ចធ្វើស្រេចហើយ មិនមានអាសវៈ ដល់ខូវប្រយោជន៍ដ៏១្គង់១្អស់ដោយលំដាប់ហើយនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ ធម្មបទ៣ជាយ ធព្វសតិមោ ព្រាហ្មណៈផ្តែរ

និក ឧបនិ អនិច្ចោ រត្តិមាភានិ ចន្ទិមា

សន្នៈទោ ១ន្តិយោ ឧបនិ យោយី ឧបនិ ព្រាញ្ញ ណោ

អដ សត្ទពេលវត្តិ ពុទ្ធោ ឧបនិ នេដសា ។

ញ្ចុំ គ្រា ស្ចាំ (២) គ្រា ស្មា ណោ

សមចរិយា សមណោត់ វុច្ចត

ត្រាំព្រាត្ត ខេត្ត

តែស្វា បព្វៈពៃតាត់ វុច្គ៌ ។

 $\hat{\mathbf{r}}_{(0)}$ [$\hat{\mathbf{u}}$ $\hat{\mathbf{u}}$

ខ ឃ្រាស់សម្រេខមួយ មេខា

យេខាន់ សេ ខេ មេ ខេស្រា មិយេហិ

យ តោ យ តោ ហឹសម ភោ ឆ្នាំត្តិ

ន តោ សម្**នំ**មេវ ខុត្តិ ។

១ ឱ.ម ធី ។ ៤ គុន្លំបំ បាហៅ ។

ធម្មបទគាហិ ព្រាហ្មណវត្ត ទី ៤៦

ព្រះភាទិត្យង៍រឿង ក្នុងវេលាថ្ងៃ ព្រះចន្ទរង្គរឿង ក្នុងវេលាយប់ ក្សគ្រ ទ្រង់ប្រជាប់ពេញយកហើយ វាមងវុងរឿង សមណ**្**ញហ្មណ៍អ្នក**មា**ន ឈាន វមែន៍វុង៍រឿង ៦ព្រះសមុទ្ធ វមែងវុង៍រឿង៍ដោយគេដះរហូត ថៃ្មដ៏យប់ទាំង៍អស់ ។ អ្នកដែលមានចាប់បន្សាគ់ ហើយ ឈ្មោះថា ព្រាហ្មណ៍ អ្នកដែលគថាគត ហៅថាស**មណៈ** ព្រោះការប្រព្រឹត្តិវ**ម្វា**ប់ អ្នកៈដែលបណ្ដេញមន្ទិលនៃ ១៩ ហេតុនោះ ទើបតថាគត ហៅថា បញ្ជាត ។ ព្រាហ្មណ៍ មិនគប្បីប្រហារព្រាហ្មណ៍ (ចំពេវណា)ព្រាហ្មណ៍ (ដែល ត្រវៈគេប្រហារហើយ) មិនគប្បីចង់ពៀរចំពោះព្រាហ្មណ៍នោះ គមា-គតគិះដៀលត្រាហ្មណ៍ ដែលប្រហាវត្រាហ្មណ៍ ក្រាហ្មណ៍ណា ចង៍ *း၍း*စံကေးကြောက္ခ**က်**းဆႏ နာဗာနာနား ដៀលကြက္ခက် ေ ေႏ ေႏြး-លែងជាងនោះទៅទៀត ។ ការហាមឃាត់ចិត្ត ចាត់អារម្មណ៍ជាទីស្រឡាញ់ របស់ព្រាហ្មណ៍នោះ ษิនโษะชาเพ็งบริธบรธเจ อัลโสเบลิลเบโลเบโรเล ลาลเอตุ តាក់វិត្**ណា ។ សេ**ក្ខិត្តព្រោះវិត្តនោះ ។ ក៏វិទ្យាប់ ទៅបាន ។

សុត្តតូមិដពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ធម្មបទធារា

យស្បា្ ការយេជវាជាយ មានសា ឧទ្ទឹ ឧុក្សុន

ស់រុន ន័ហ៌ ឋា នេហ៍ នមហ៍ ព្រម៌ ព្រាហ្មណ៍ ។

ណាស្តា ឧត្តុំ រូឌ្សាខេណ្ឌ មាសាមាននៃមេនុង

សញ្ជជុំ នុ ខេត្តក្រៅលាំ អន្តស់ខ្ញុំ ព្រស់ប្រា

ឧដដាហ៍ ឧ តោត្តេហ៍ ឧដទ្ធា យោគិ ក្រាហ្មណោ

ណ្ដូំ មានិយំ ខគើ ឧ មោមខ្លែម ឧ យល់យោង

ក្ស ជដាស ខ្មែត ក ្ដែ អជិនសាជិយា

អត្តជា ស្ត្រ ស្ត្ត្រ ស្ត្រ ស្ត្ត្រ ស្ត្រ ស

ខំសុគ្យល់ ដន្តំ គាស់នុមនិសន្ត

ရေး နေရို့ ကာလာဦး နားမာ့ **မြို့**မှ မြောည်းဟာ ရ

សុគ្គស្ត្រិជិក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទ៣ប៉ា

អំពើអាក្រក់ ដោយទា្រកាយ ទា្រវាចា ទា្វចិត្ត របស់បុគ្គលណា មិន មាន ខេ គថាគតហៅបុគ្គល ដែលបានសង្រឹមដោយឋានទាំងី៣ នោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។

បុគ្គលចេះធម៌អាថិ ដែលព្រះសម្មាសមុទ្ធ ទ្រង់សំដែងហើយ អំពី សំណាក់គ្រុណា គប្បីនម ហ្គាវគ្រុនោះ ដោយគោរព ដូច ព្រាហ្មណ៍ ដែលគោរពការបូដាក្វើងដូច្នោះដែរ ។

បុគ្គលដែលឈ្មោះថាព្រាហ្មណ៍ ព្រោះផ្នួនសត់ ក៏មិនមែន ព្រោះគោត្រ ក៏មិនមែន ព្រោះជាតិ ក៏មិនមែន សច្ច:ផន៍ ធម៌ផង៍ មានក្នុងបុគ្គលណា បុគ្គលនោះឈ្មោះថា អ្នកស្អាតផង៍ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ព្រាហ្មណ៍ផង៍ ។ នៃអ្នកអំប្បប្រាជ្ញាអើយ អ្នកមានប្រយោជន៍អ្វី ដោយការទុកផ្នុងសត់ អ្នកមានប្រយោជន៍អ្វី ដោយការទ្រទ្រង់សំពត់ស្បែកៗ បើសន្ពានទាង ក្នុងរបស់អ្នក សិន្តិសាំញ៉ាំដោយពុតាទិត្តិលេស អ្នកឈ្មោះថាដុសទាត់

តថាគត ហៅ បុគ្គលអ្នក ទ្រទ្រន់សំពត់បំសុត្តល មានកាយស្**ម មាន** ខ្លួនរវាម ដោយសរ់សៃ ជាបុគ្គលឯកឯន៍ ចំរ៉េនឈានក្នុងព្រៃនោះ ថា ជាព្រាហ្វ្នាណ៍ ។ ធម្មបទតាប៉ាយ ធព្វីសត់មោ ព្រាហ្មណៈគ្នោ

နာ သေး ရုံ ရောက် ရောင်း ရောင်း ရောင်း ()

គោវាឌី នាម (A) (មាន A) ($^{(b)}$ មោធិ សគិញ្ហោ

សព្វសំយោជនំ គេត្វា យោ មេ ១ ទេស្សភ៍

နားဆွဴးနားကို နော်လာန္တွိ အမတ် **၅**နာ ကြာတွေ့**က**် ၅

ខេស្ថិ ប្ដូំយុំ ម្រាប់ ម្នាប់ ម្នាប់ ម្នាប់ មេខា ខេស្ត

ရေးဆွီးဆက္ကား^(៥) ရမွီး အမည**့် စြ**န်း စြာသွေးက**ာ** ។

អត្តោស វាសេធ្វត្ស អនុដ្ឋោ យោ គិតក្ខិត

စဋ္ဌိពល់ ពេលដ៏គាំ) គមហំ ព្រុម ព្រាញ្ញលំ ។

[្] ម. បេត្តិសុទ្ធ ។ ៤ ២. សុទ្ធ ។ ៤ ម. សុទ្ធ ។ ៥ ឧ. ឧក្ខិត្តបញ្ឈំ ។ ៦ ម. ពុស្សាក់ ។

ធម្មបទគារា ព្រាហ្មណង្គែ ៖ ៤১

តថាគតនឹងហៅអ្នកកើត អំពីកំណើត អ្នកកើតក្នុងផ្ដែរនៃព្រាហ្មណ៍ជា មាតា ថាជាព្រាហ្មណ៍ ក៏ទេ បុគ្គលនោះគ្រាន់តែបាននាមថា កោវាទី (អ្នក ពោលថា ចំរ៉េន) ព្រោះបុគ្គលនោះឯង ជាអ្នកមានកំលេស គ្រឿង កង្វល់នៅឡើយ គថាគគហៅបុគ្គលអ្នកមិនមានកំលេសគ្រឿងកង្វល់ អ្នកមិនមានសេចភ្នំប្រកាន់មាំ នោះឯង ថាជាព្រាហ្មណ៍ 😗 ឋគ្**លណា** កាត់ស ពោជន: ទាំងអស់ហ្៩ មិនត្តសុត ត្យាគត់ ហៅ បុគ្គលនោះ ដែលគ្មានតលេសជាគ្រឿងចំពាត់ អ្នករួចស្រឡះលក ត់លេស ថាជា ព្យាហ្មណ៍ ។ តថាគត ហៅបុគ្គលដែលកាត់ សេចក្តុះក្រោយ ដូចពួរផង៍ កាត់នណា ដូច ្រាត្រផង ភាគទិជ្ជ ៦៤ ដូចទិត ព្រមទាំងអនុស័យ ដូចអ្នកដើរតាមផង អ្នកមានអវិជ្ជា ដូចសសរទៀនដកចោលហើយ អ្នកគ្រាសដ៏ងីសច្ច: ៤ នោះឯង៍ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ បុគ្គលណា មិនប្រទូស្ត អត់សង្គត់ពាក្យដេរផង៍ ការបៀតបៀនខឹងការ ្សាស្ត្រ ខ្មែតថាគ្នេ ហៅបុគ្គលដែលមាន១ន្តិ**ជាពល: មាន១ន្** ជារេហ៍ពលនោះឯង ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។

សុត្តស្ថិដពេ ខុទ្ចកនិកាយស្ស ធម្មទេ៣ហិ

ម ខ្ញុំ មាន ខេត្ត អន្តមសារវិ జရာယ္ မြိန္ ယြင္သြက္ _ရ ಕಾಗಜ್ಜಿಗೆ ಕುರ್ಕಾಣ យោ ខហ្មឿន កាមេស ឧឧស (១៩ ព្រាហ្លាំ ។ ប្ផុស វិសញ្ជាំ နာဗေးက် ၅၅ခေါ် ကျောက္က**က် ។** កម្ពុជា មេលាវិ មត្ថមក្ស ក្រាវំនំ ទទួមទុំ អជ្បុន្ត្រំ នមហំ ត្រូម ព្រាហ្មណ៍ ។ អស់សដ្ឋ គហដ្ឋេហិ - អភាគារេហិ ៗគេឃុំ ម នោកសារ អញ្ជីញ្ញុំ នមសាំ គ្រូប៉ា ញ្ជាណាំ ។

១ ឱ • អនុស្សត់ ។ ៤ ឧ • លំប្បតិ៍ ។

សុត្តនូបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទតាប៉ា

ត្រាត់ត្រាហ្សេត្តល ដែលមិនមានសេចក្តីក្រោធ មានធុតុធ្វីវត្ត មាន ចតុប្បារសុទ្ធសីល មិនមានគណាគ្រឿង ប៉ោងចិត្ត មានឥន្ទ្រិយឲូន្មាន ហើយ មានសរីវៈឋិតនៅ ក្នុងទីបំផុតនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ 🛪 បុគ្គលណា មានចិត្តមិនបានជាប់នៅ ក្នុងកាមទាំងឡាយ ដូចទឹកលើ ស៊ឹកឈូក ឬដូចគ្រាប់ស្គែលើចុងដែកស្រួច គថាគគហៅបុគ្គលនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ បុគ្គលណា ក្នុងសាសនានេះឯង ដឹងច្បាស់ខ្លាការអស់ឲុក្ខបបស់ខ្លួន តិថាគិតិហៅបុគ្គលនោះ ដែលមាន១ទ្ទុកាវៈ ដាក់ចុះហើយ ដែលវូច ស្រឲ្យះយកតិលេសទាំងឡាយ ថាជាព្រាហ្លាណ៍ ។ គថាគតហៅ បុគ្គលដ្ឋកមាន(ជាញ់ជ្រៅ មាន(ជាញ់ជាគ្រឿនទំលាយ អ្នក ក្រសាស មិខ្មត់ខ្លួងគុះត្រខុំ ជា សេគ្រេត្តតែបានខ្

តថាគត ហៅ បុគ្គលដែលមិនប្រឡំ ដោយជនព័ន៍ឡាយ ពីវត្លូក គឺ គ្រហស្ត ១ បញ្ជនិត ១ ជាអ្នកគ្រាប់ទៅដោយមិនមានសេចក្តីអាល័យ មានសេចក្តី(ព្យុជ្ញាតិបនោះ ថាជាព្រាហ្មូណ៍ ។

ជំ**ខ្ពស់ខ្ព**ស់ នោះ ថាជា ព្រាហ្មណ៍ **។**

ធម្មបទតាហិយ ធព្វីសតិមោ ព្រាហ្មណវគ្គោ

ត្ថិសាយ ខណ្ឌំ ភ្លុខេសុ នាសេសុ ថាវាសេ ខ ယော ေပးရွိ ေတာ္ကန္ေနးမက္ ၅ ေကာက္ခံ ေကာက္ခံကို ၅ मार्डे प्राहैश सहराणीय है के សានា ខេសុ អភានាធំ 💍 🕿 មហំ 🧃 🤠 ញ ញ ណំ ។ យស្បាក្រាយ ខេ នោសេស ខ មា នោ មក្តោ្ ខទាត់ តោ សស នោះវិ អាត្តោ នមេ ត្រូម ព្រាញ្ណាំ ។ អញ្ញាតស់ វិញ្ហាចន នៃវ សច្ចុំ ខ្ទះប្រ ကေက လာန်တင် ေဆာက္နဲ့ နားမား မြို့ခဲ့ ကြေးကြာလွှာလက် ၅ យោខ ឌីឃំ ។ សៅ្ម ។ អណុំ ខ្វល់ សុភាសុភំ សោ គេ អន្ទំ សន្ធិយត់ ឧមហ៍ ក្រុម៌ ក្រាហ្មណ៍ ។ អាសា យូស្សី ន រុំជីទ្ធិ អូស្មី លោខេ និង ន ជិវាសយ់ វិស៍យុឌ្គ៍ នមេហ៍ គ្រូមិ គ្រាហ្មណ៍ ។ ຈ ຊ. វិញ្ចាណ៍ ។ ម. វិញ្ចាន់ ។

ធម្មបទជាប៉ា ព្រាហ្មណរត្ត ទី ៤১

បុគ្គលណា ដាក់ចុះខ្លាក់ជា ក្នុងសត្វទាំងឡាយ ដែលនៅតកសុតក្ដ ដែលមាំមាន គឺមិនមានគក់ស្មុតក្តី មិនបៀតបៀនដោយៗ ដេង មិនប្រើ គេឲ្យបៀតបៀន តថាគតហៅបុគ្គលនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ តថាគត ហៅបុគ្គលអ្នកដែលមិន១ឹង ចំពោះពួកជនដែល១ឹង ហើយ អ្នក រល់ត់ចំពោះហ្លួកជនដែលមានអាជ្ញាក្នុង១៩ អ្នកមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ ចំពោះពួកជនដែលមាខសេចក្តីប្រកាទ់នោះ ថាជា**ព្**ញាហ្ម្ណា៍ ។ ភគ: ពេស: មាន: នឹងមក្ខុ: ដែលបុគ្គលណា បានជម្រះចេញ ហើយ ដូចគ្រាប់ស្ពដែលស្រុច អំពីចុងដែកស្រួច គថាគត ហៅបុគ្គល នោះ មាជា ព្រាហ្មណ៍ ។ បុគ្គលណា ពោលពាក្យមិនអាក្រក់ ពាក្យជាហេតុឲ្យដឹងសេចក្តីបាន ជាពាក្យពិត ជាពាក្យដែលមិនធ្វើអ្នកណា ឲ្យទាស់ចិត្ត គថាគត ហៅ បុគ្គល នោះ ថាជាក្រាហ្មណ៍ បុគ្គលណា មិនកាន់យករបស់វែន៍ឬ១ តូចឬធំ ល្អឬភាក្រក់ ដែលគេមិន បានឲ្យហើយក្នុងលោកនេះ តថាគតហៅបុគ្គលនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ អ្នកណា មិនមានសេចក្ដីប្រាជាក្នុងលោកនេះផង ក្នុងលោកខាងមុខផង តថាគត់ហៅបុគ្គលនោះ ដែលមិនមានសេចក្តីព្រថ្នា ដែលផុតស្រឡះ តាក់ក[ា]លេស ថាជាព្រាហ្មណ៍

សុត្តស្ថិងពេ ខុខ្ទកនិកាយស្ស ធម្មបទធ ជា

យសារ្គលយល ជាដ៏ដ្ឋាំ អញ្ជាយ អគាន់ដូដី

អម តោកដំ អធុប្បត្តំ គមហំ ព្រុម ព្រាហ្មណ៍ ។

យោជ បុញ្ញា ទាបញ្ជូ ខ្ភោ សង្គំ ខ្បច្កា

អេសាក់ វ៉ាជំ សុខ្ញុំ នមហ៍ ត្រូម ព្រាញ្ណំ ។

ស្ថិតរបស្ទើល នមស (ខ្មែ (៣ ហ្មណ៍ ។

យោម បល់ប្រ ខុត្ត សំសារ មោសមច្តា

ន់ណ្ណោ ទារកត្រោ ឈាយ អនេដោ អភា៩ផ្លូខី

អនុទានាយ និត្តតោ នាមសំ ត្រូមិ ក្រាស្នាណំ ។

សុត្តស្នាំងក ខុទ្ធកនិកាយ ធម្មបទជាបា

អ្នកណា មិនមានសេចក្តីអាល័យគិតណ្ហា មិនមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុង អ្វីសោះ ក្រោះជំន័ច្បាស់ធម៌ តថាគតហៅបុគ្គលនោះ ចិត្តចុះសិបភានព្រះនិព្វាន ដែលមានព្រះអរហត្តផលដល់ហើយ ដោយ លំដាប់ ថាជា**ព្**ញាហ្ម្ម**ណ៍** ឋគ្គលណា ក្នុងលេកនេះ លះបង់បុណ្យនឹងបាបទាំង ៤ នឹងកំលេស ជាគ្រឿន៍ចំពាក់(មានកគ:ជាដើម)ចេញហើយ តថាគតហៅបុគ្គលនោះ ដែលជាអ្នកមិនមានសេចក្តីសោត មានធ្លូលគិតិលេសអស់ហើយ អ្នកបរសុទ្ធ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ តថាតគ ហៅបុគ្គល ដែលមិនមាន សេចក្តីសៅហ្គង៍ ដូចព្រះចន្ទ្រប្រាស ញកមន្ទិល ជាអ្នកបរិសុទ្ធ មានចិត្ត[ជះថ្ងា មិនកកវល្អក់ អស់សេចក្ដី ត្រេកអក្មេងភពហើយនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ បុគ្គលណា កន្ងផ្ទៅវាន៍គឺពគ: ខឹងកក់ដែលគេធ្ងង៍បានដោយកម្រ គំ ក់លេស និងសង្យារាជ្ដ និងមោហៈ ទាំង ខេះបាន ជាអ្នកធ្ងងអនុង់ទាំង៤ បានដល់ ត្រើយគឺព្រះនិព្វាន ជាអ្នកមានឈាន មិនញាប់ញ័រដោយ តណ្តា មិនមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនប្រកាន់មាំ ជាអ្នករល់ត់កំលេស ហើយ តថាគតហៅបុគ្គលនោះ ថាជាព្រាហ្មណ[៍] **។**

ធម្មបទជាបាយ ធព្វីសតិមោ ព្រាហ្មណាំគ្នោ

យោជ ភាមេ មហគ្គន^(១) អភាគាររា មក្ស្រៅ မေးရာက္ မြာရွာ မြာတ္သိုဟ_{္ ခ} សា មកវេចរ៉ូស្គាំ ណំ យោជ តុណ ជស្សាន^(១) អស្តស ប្រ ព្រះ សព្វយោឌ្សៃល់ខ្លុំ ឧធស មិ្រ្គ យើសិហ្សា មាំត្យ រត់ អត់ត្យ ស័ត់ក្លត់ ធំរុបដំ មាន ខេត្ត ខ្មែត ខាត្ត ខេត្ត ខេត្ ចុន យោ បនិ សត្តាន់ ឧ**ប**ត្តិញ្ **សត្**សោ မေလာဏ္တိ လုံဂဏ် ရာ**ဒို** အမြတ် ဂျာမြို့ ကျော<u>က</u>ျွင်္ကေ

១ ឧ. បហគ្វាន ។ ៤ ឥមា ទ្វេ**តា**យិ អញមញ្ញ់ **ស**ទិសា តាសុ ឯកា ជិងលៃត្ថេរ-វត្តុម្តី ទេសិតា ឯកា បន ដោតិកត្តេកត្តុម្តិ ។

ធម្មបទជាជា ព្រាហ្មណផ្ដែ ទី ២៦

បុគ្គលណា ក្នុងលោកខេះ បានលះបង់តាមទាំងឡាយ ជាអ្នកបិន មានផ្ទះ គេចចេញថាកកាមបាន តមាគតហៅបុគ្គលនោះ ដែលអស់ តាមកពហើយ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។

បុគ្គលណា ក្នុងលេក ខេះ បានលះបង់តណ្ណា ហើយ ដាអ្នកមិនមានផ្ទះ គេ២២៣៣ភតណ្ណាបាន តថាគត ហៅបុគ្គល ដែលអស់តណ្យា ខឹង ភព ហើយ នោះ ថ្នាជា ព្រាហ្មណ៍ ។

បុគ្គលណា លះកំលេសដាគ្រឿងប្រកប ដែលជារបស់មនុស្ស កន្ទង់ កំលេសជាគ្រឿងប្រកប ដែលជារបស់ទិព្វបានហើយ គថាគតហៅ បុគ្គល ដែលផុតស្រឡះ ចាកកំលេសជាគ្រឿងប្រកបទាំងពួងនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។

តឋាគត ហៅបុគ្គល ដែលលះបន់សេចក្តីគ្រេកអរ ក្នុងតាមគុណនឹងមិន ត្រេកអរក្នុងតិយោនៅក្នុងព្រៃ ជាអ្នកមានចិត្តត្រជាត់មិនមានទបក្តលេស គ្របសន្តត់លោកពាំងពួង មានសេចក្តីព្យាយាមនោះ ថាជាច្រាហ្មណ៍ ។ បុគ្គលណា ដឹងច្បាស់ចុតិនឹងបដិសន្ធិរបស់ពួកសត្ ដោយអាការទាំង ពួងបុន តថាគត ហៅបុគ្គលដែលជាអ្នកមិនជាប់នៅក្នុងតាម អ្នកមាន ជំណើរល្អ ដោយសេចក្តីប្រតិបត្តិ អ្នកគ្រាស់ដឹងនូវសច្ច: ៤ នោះ ថា ជាព្រាហ្មណ៍ ។

សុត្តស្ត្រិជំពេ ខុទ្ធកនិកាយ**ស្ស** ធម្មបទពាហិ

យក្សា ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ទីណាស់ អមេរន្តំ នមេលំ ត្រូម ព្រាញ្ណំ ។ លាសារី ដែរ ឧ ឧសិ ឧ ឧសិ ម ឃើរ ឧ ខេស្គំ ឃុំឃុំចុ អក់ញ្ជំ អភានាជំ 🛚 ឧមេហ៍ ព្រឹទ្ធិ ព្រាហ្មណ៍ ។ မ**ေဒ**ဒ္ သီးဆမ_{္း (စ)} မ်းဒွဲ ဆရည္ မြဲနာ မြဲသိုဟာ ခ បុត្តេខិវាសំ យោ វេឌ៌ $^{(b)}$ សត្តាទាយញ្ ប្សុទ្ធិ អឋោ ជាតិក្លុយ បត្តោ អភិញ្ញា វេសិតោ មុខិ សត្វសេសនៃវេសសន់ នាមហំ ត្រូម ព្រាញ្ឈំ ។ ព្រាហ្មណរគ្នោ **ធព្វីសតិមោ** ។

១ ន. ស្រាក្រ។ ២ន្. មេ ។

សុគ្គន្តបំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ធម្មបទជាជា

ខេរតា គន្ធព នឹង៍ពួកមនុស្សទាំងទ្យាយ មិនជំងឺគតិ របស់បុគ្គលណា តថាគតហៅបុគ្គល ដែលជាអ្នកមានគាសវៈអស់ហើយ ជា ព្រះអរហន្ត នោះ ថាជាព្រាហ្គូណ៍ ។ បុគ្គលណា មិនមានសេចក្តីកង្វល់ ក្នុងកាលមុនផង ក្នុងកាលជាខាន៍ ្រោយផង៍ ក្នុង៍តាលជាកណ្ដាលផង៍ តថាគត ហៅបុគ្គល ដែលជាអ្នក មិនមានកង្វល់ មិនមានសេចក្តីប្រកាន់នោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ តថាគត ភៅវីប្រេស អ្នកអន់អាច អ្នកប្រសើរ អ្នកស្វែនវតគុណដ៏ជ ឈ្នះមាវ មិនមានកិលេសជាគ្រឿងញាច់ញាវី ងូត**ល**ង់កិលេស ត្រាស់ ដឹងសច្:នោះ ថាជាព្រាហ្**ណ៍ ។** បុគ្គលណា ដឹងច្បាស់ ១ន្ទបញ្ជក: ដែល ១នធ្លាប់ នៅ អាស្រ័យ ក្នុង កាលមុនផង ឃើញច្បាស់ឋានសុទ្ធិ នឹងអេព្យាយភូមិផង មួយ ទៀត បាន សម្រេចធម៌ជាគ្រឿន៍អស់ជាតិ ជាអ្នកប្រាជ្ញ ស្រេចកិច្ចហើយ ព្រោះ អភិពា តថាគត ហៅបុគ្គល ដែលជាអ្នកប្រព្រឹត្តព្រហ្មបិយធម៌បិប សព្ទគ្រប់ហើយនោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។

ចប់ ព្រាហ្មណង្គែ ទី ៤៦ ។

ធម្មបទគាហិយ ឧទ្ធាត់

(0)

(៣៧) យមក់ អប្បមន<mark>់ចិ</mark>ត្ត **បុប្ចំ** ៣ លេខ បណ**្តិត់** អាហ្នួ សហ សោ<u>ក្</u>ន ១<mark>៤ ឧ</mark>ណ្ឌេន គេ ឧស ។ ដែលអត្តា ៤ លោ ភោ ០ ពុខ្វំ សុខ៌ ចិយេធ **៤** ဗေက်ာက္က^(m) စိုးလံုအကေ အတ္ကို အက္ကို ေကြးက္သံုးကာ ឋា នេញសេតិ វត្ត នេសិតាធិច្ចពន្ត ។ លេខ គេ ស្នង ខ្មាំ ប់ស្នេស ខ្លុំ នេស្ត នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស នេស្ស នេស នេស្ស នេស នេស្ស នេស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស ពាលេ សត្តសោ តាថា **ខ**ណ្ឌិត**ទំ ខ**ត្តូ**ស** អាហ្សេត្ត ឧសា តាថា ស្រាស្បែញ ឆ្នំ សោខ្យស នេះសា ទាប់ក្នុំ នណ្ឌុំ នស សត្ត ច រាយនេសា ជ្រុះទេ អង្គមន្ត្ សិច្ច**អ** ឌ្វាឧសា លោកវក្តន្ទឹ ពន្ធវក្តន្ទ សោន្យស សុខេ ខ ចំឃាវក្តេ ខ តាតាយោ ញេ ខ្លែនស ចុខ្ពសា តោជវត្តម្នាំ មហវត្តេតវិសត សត្តាសា ខ ជម្មី មក្សង់ សោខ្យស

១ a. អប្បមារំ ។ ៤ a. មាលញ ។ ៣ បក្សាពំ ។

(ភាព) សំដែនអំព័យមកវគ្គ ១ អប្បមានវគ្គ ១ ចិត្តវគ្គ ១ បុប្សវគ្គ ១ ពាលរគ្គ ១ បណ្ឌូតរគ្គ ១ អហេនុវគ្គ ១ សហសុវគ្គ ១ ជាបវគ្គ ១ ទណ្ឌាគ្នា ១ ត្រូវជា ១០ វគ្គ ។ ជញ់វគ្គ១ អត្តវគ្គ១ លេះតាគ្គែ១ ពុទ្ធវគ្គ១ សុខវគ្គ១ប័យវគ្គ១ កោធវគ្គ១ មលវគ្គ 🤊 ជម្មដ្ឋគ្គ 🤊 មគ្គវគ្គ 🤊 រួមនឹងវគ្គ វាងដើម[គ្នាជា ៤០វគ្គ 🧵 បត្តណត់គ្នេ១និរយ់គ្នេ១នាគវគ្គ១ គណាគ្នេ១ កិត្តគ្នេ១ ព្រាហ្មណវគ្គ១ ប្ការួមគ្រាវជា ៤៦ វគ្គ ដែលព្រះអាទិច្ចពន្ធទ្រន់ស់ដែនទុក ហើយ ។ ក្នេយមករគ្គ មាន ៤០ គាថា ក្នុងអប្បមានរគ្គ មាន ១៤ គា**ថា ក្នុង** កុ ចិត្តវគ្គ មាន ១១ គាថា ក្នុស្បូវគ្គ មាន ១៦ គាថា ក្នុសាលវគ្គ **មាន** ១៧ គាថា ក្នុងបណ្ឌិតវគ្គ មាន១៤ គាថា ក្នុងអរហន្តវគ្គ មាន១០ គាថា ក្នេសហសុវគ្គ មាន១៦គាថា ក្នុងហ្បវគ្គ មាន១៣ គាថា ក្នុងខណ្ឌវគ្គ មាន១៧គាថា ក្នុជែលវគ្គ មាន១១គាថា ក្នុជែសត្វគ្គ មាន១៤ គាថា ក្នុ លោកគ្នេ មាន១ គាថា ក្នុពុទ្ធគ្នេមាន១៦គាថា ក្នុសុ១វគ្គន៍ធ៍បិយ-វគ្គ មាន 🤊 គាថា ដូចគ្នា ក្នុងកោធវគ្គ មាន 🤊៤ គាថា 🛚 ក្នុងមហវគ្គ ហន្ទទ្ធស្លាញ់ ក្នុងម្មជ្ជាគ្នា មាន១៧គាថា ក្នុងមគ្គាគ្នា មាន១៦គាថា

សុត្តនូបដំពេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ធម្មបទតាថា

បក់ណ្ណេ សេខ្យស់ តាថា ជិយេ ភាគេ ចុខ្ទស់ ធ្លាវីស តណ្ហាវក្តម៌ តាថាសភានិ ខេត្តាវិ ឌង្ឌខេ ខូខាន់គ្

ទៅអា ភិត្តក្តេកា នៅអា ខ ជុនាមរ នេស់តានិច្ពត្តា^(១)។

ធម្មបទ និដ្ឋិត ។

១ ធម្មបទស្ស វិគ្គស្សូទ្ចាន់ យមក បស្ចេ ចិត្ត រហន្ត់ សហសុរ្ ជាប់ ពុទ្ធ សុខ មិយ៍ កោធ់ បកិណ្ណក់ និរយ់ នាត់

ឬរ៉ូ ៣.បញ្ចូ បណ្ឌិត់ ទណ្ឌំ ដីវា អត្តលោក់ ។ មល់ ធម្មដ្ឋមគ្គុញ្ច តណ្ណា **ភ**ិទ្ធ ១ គ្រាហ្មណោ ។

គាហិយុ**ភ្**ន់

យមកេ វីស តាហិយោ បំយេ **ភូ**៩ស គាថាយោ ឬជួញរបស់ហស្សម៉្លិ សោឡស បណ្ឌិតេ កោធេ អរហន្តេ ទសគ្គាប៉ា សត្តរៈស**ទ**ណ្ឌធម្មង្នេ គណ្ណាន្ត្រៃ សត្ថព្ទីស ព្រាហ្មណេ ឯកពាឡឹស

ា អប្បភាពលោ**កម្លឺ** ច ចិត្តេ ដាវត្តេ**កាទ**ស ។ ពុទ្ធមគ្គបកិស្ណាកេ នំរយេ នាគេ ចតុទូស **។** ជាបសុខម្តុំ តេរស មលម្អំ ឯកវីសត ។ តេវីស ភិក្ខុវគ្គម្លឺ ចតុស្សា សតេវីស **។**

ធម្មបទ សមត្ថន្និ មរម្មហេត្តកេ ទិស្សន្និ ។ តាជាយុទ្ធាន់ បន ឧភេមិយបោត្តកែ នត្ថិ ។

សគ្គន្តបំដាក់ ខុទ្ធកាន់កាយ ឧទ្ទាន

ក្នុងបក់ណ្ណក់វគ្គ មាន ១៦ គាថា ក្នុងនិរយៅគ្គនឹងនាគវគ្គ មាន ១៤ គាថា ដូចគ្នា ក្នុងគណ្ណាវគ្គ មាន ២៤ គាថា ក្នុងកិត្តវគ្គ មាន ៤៣ គាថា ក្នុងកិត្តវគ្គ មាន ៤៣ គាថា ក្នុងព្រាហ្មណៈវគ្គដ៏ខុត្តម មាន ៤០ គាថា ។ ៤៤៣ គាថាដទៃ ទៀត ព្រះអាទិប្តពន្ធទ្រង់សំដែងខុតហ័យ ក្នុងជម្មបទនិទាត ។

ចថា ធម្មបទ ។

សុត្តត្តបំជិរក ខុទ្ធកតិកាយស្ប

3916

ឧមោ តស្ប កក់គោ អយ្យល សម្មាស់ត្នូស្ប[្] ប្រាំ**មា ពា**ធិរិគ្គា

(៣៨) ឃាម សុនំ ។ ឃាំ សម សម ភេស ភេក ហេល់ វិហរនិ ឧជ្ជា នេះញាហយ នី។ ពោធិក្ត្រូម្យោ បឋសភិសន្ត្រ ។

មាន សា ឧត មាន នេះ មា នមារី នៃមារី ជំនាំ បា រុងនា មាន លោខ នានិត្តិ បា នេះ មារី ជា ជំនាំ បា រុងនា ប្រធាន ប្បធាន បាច ប្រធាន ប្រធាន ប្រធាន បាច ប្រធាន ប្រធាន ប្រធាន ប្រធាន ប្បធាន ប្រធាន បាន ប្រធាន បាន ប្រធាន ប្រធាន ប្រធាន ប្រធាន បាន ប្រធាន បាន បាន បាន បាន បាន បាន ប

សុត្តត្តបិជិក ខុទ្ធកទិកាយ

39)6

សូមនមស្ការ ចំពោះព្រះមានព្រះកាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ។ ពោធិវិត្ត ទី ១

(៣៨) ខ្ញុំបានស្គាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាភ បានត្រាស់ដឹងដាដម្បង ទ្រង់គង់នៅក្បែរគល់ពោធិប្រឹក្ស ទៀបច្នេះស្ទឹង នេះញូក ក្នុង៍ស្លាស់លាប្រទេស ។

១ ៣៧ជា បន្ទ័យជា៣៧ផ្ទាំ បន្ទុវគ្គារឹង៣៧្នាំ ហេតុ ។

សុគ្គន្លប់ផែកេ ខុទ្ចកទិកាយស្យ ១ភាន់

ប្រហេញ មុគ្គ និយាច និយាចមក្ ស្រួញ មុខ និយាច និយាច្រើយ មាន្ទ សូម្មិចិណ ក្រោយមួយ ឧបស្គ្រា មេស្គ្រា និយ្មិចិ្ច ទំហាំ មាន់ ស្ព្រ សូម្មេខ មេរិ ខេរុសមា ស្រុ ស្ព្រ សូម្មេខ មេរិ ខេរុសមា ស្ព្រ សូម្មេខ មេរិ ខេរុសមា ស្ព្រ សូម្មេខ មេរិ ខេរុសមា សូម្មិចិត្ត សូម្មិចិ ស្រុស មុខ និយាច សូម្មេខ សូម្មិចិត្ត សូម្មិចិ

ຈ ឱ. អយ់បាឋានត្ថិ។ ៤ ឧ.ម. សុត្តិបឋម<u>ន្តិ៍</u> **ន**ត្ថិ**។**

សុត្តសូមិដីក ខុទ្ធកតិកាយ ឱ**ភាន**

តណ្ណាកើតមាន ព្រោះវេទនា ជាបច្ច័យ «បា ៣៩កើតមាន ព្រោះគណ្ណា ជាបច្ច័យ ភពកើតមាន ព្រោះ«បា ៣៩ ជាបច្ច័យ ជាគិកើតមាន ព្រោះ ភពជាបច្ច័យ ជាមរណៈកើតមាន ព្រោះជាគិជាបច្ច័យ សោកៈ បរិទៅ: «ក្ខុ ខោមនស្ស «បាយាសៈ ក៏រាមន៍កើតព្រម ការកើតឡើង នៃកងី «ក្ខុ «ជាមនស្ស «បាយាសៈ ក៏រាមន៍កើតព្រម ការកើតឡើង នៃកងី «ក្ខុ «ជំអស់នោះ រាមន៍មានយ៉ាង៍នេះឯង ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ ជោបច្បាស់សេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹខ្លាំ «៣៩ខេរៈ ក្នុងវេហានោះថា ធម៌ខាំង៍ ឡាយ រាមន៍ប្រាក់ដដល់ព្រាហ្មណ៍ អ្នកមានព្យាយាមញ៉ាំង កំលេសឲ្យក្តៅ អ្នកដុតបង់ខ្លាំកំលេស ក្នុងកាលណា សេចក្តីសង់ស្រ័ «ខាំង៍ ឡាយ ទាំង់ពួងបែស់ព្រាហ្មណ៍នោះ រាមង៍អស់ទៅ ក្នុងកាលនោះ

ឧភានេ ២៤៤ស្យ ពោធិវត្តស្យ ទុតិយសុត្ត

ឥមស្មី អស់តំ ៩៩ ឧ ហោតិ ៩៦៩ឮ ជំពេល ៩៩ ជុំជាតិ យខ៌ខំ អវិជ្ជាធិរោយ សង្ខាវធិរោធយង្ខាវ-**និកេញ វិញ្ញាណនិកេញ វិញ្ញាណនិកេញ នាម្យុម**-ធំពេក សាមរួមធំពេស សាឡាយៈ នេធំពេក សាឡា -យភពនិកោយ ឌុស្សនិកោយ ឌុស្សនិកោយ ប៉ុន្តែ ទូទានាខត្តៃពោ ខ្ទានាខត្តៃជា ភវត្តិពេល ភវ-ធំរោយ ជាតិចំពេល ជាតិចំពេល ៩១៩៤៣ សោគា-ក្រោលស្ប⁽⁰⁾ ខុត្តត្តិខ្ពស្ស ខ្មែរ ពោធិធិ ។ អ៩ទោ ភភក វាឧធន្ត វុទ្ធ ស លា ប្រហល់ ឥម៌ ខ្ទាន់ ខ្ទានេស៊

> យ នោ ១ លំ ១ ខ្ យោ ខំ អ វេឌីឌិ ។ ខុឌិយ៍ (២) ។ អា នា បំ នោ ប្រ បា យ ខ្លិ ស ញា ស នោ ១ លំ ១ ខ្ យោ ខំ ស ញា

ទ ន. អយំ **ខ**ត្តិ ។ 🍗 ធ. ម. «តិយុទ្ធិ ៩ត្ថិ ។

ឧទាន ពោធិវគ្គ ទី ១ ខុតិយក្សត្រ

កាលបើបច្ច័យ នេះមិនមាន ៥ល នេះ តិមិនមាន ៥ល នេះ រថែធ៍រលត់ទៅ ព្រោះលេត់ទៅនៃបច្ច័យនេះ គឺការលេត់ទៅនៃសង្ខាវ ព្រោះលេត់អវិជ្ជា តារលេតទៅ ខែវិញ្ញាណ ព្រោះរល់តំសង្គារ ការរល់តំទៅខែនាមរូប ព្រោះ វល់តវិញ្ញា ណ ការរល់ត់ទៅខែសទ្បាយគនៈ ព្រោះរល់ត់នាមរូប ការរល់ត ទៅ នៃដស្ស: ព្រោះលេតសទ្យាយគន: ការលេត់ទៅនៃវេទនា ព្រោះលេត់ ផស្សៈ ការលេត់ទៅខែតណ្ណា ព្រោះរលត់វេទនា ការរលត់ទៅខែខុហ្ខាន ក្រោះលេត់គណ្ណា ការលេត់ទៅនៃភព ព្រោះរល់គំខុព្ទាន ការរល់គំទៅ ខែជាតិ ក្រោះរលត់កព ដកមរណៈរលត់ទៅក្រុម ក្រោះរលត់ជាតិ សោកៈ បរទៅ: ទុក្ខ ទោមនស្ស ខុប្រយាស: ក៏ដឹមង៍វល់គំ សេចក្តីរល់គំនៃកង៍ eុក្ខទាំនីអស់ខ្លះ តែងមានយាងនេះ ។ លុះព្រះមានក្រះកាគ ខ្ងែជ្រាប ច្បាស់សេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បក្ខិន្យុទទាននេះ ក្នុង៍វេលានោះថា ឧមិទាំនទ្បាយ វាមន៍ព្រុកដដល់ក្រាហ្វាណ៍ អ្នកមានព្យាយាមញាំន កំលេសឲ្យក្ដៅ ឬកដុគបង់កំលេស ក្នុងកាលណា សេចក្ដួសង្ស័យទាំង ទ្វាយ ទាំង៍ ៗងរបស់ព្រាហ្មណ៍នោះ វមែងអស់ទៅក្នុងកាលនោះ ព្រោះ ចានដឹង**ៗ**ាស់ខ្ល}(ក្រ**ះ**ខិញ្ចាន ដាទឹកស់ ទៅ¦នបច្ច័យទាំងឡាយ សុត្រ 🖟 🖢 ។

សុត្តស្ថិដពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧទាន់

(៤០) ស្ដ្រ ស់ខ្លួង ស្មុ មានក្នុង សង្ក ស្រេល ស្រាន្ទ ខេណ្ណ ខេរយ៉ាឯ៣ ខ្លួវ យេត្ត នៃប្រេ ប្រមាធិសាឌី ទៀ ១ ខេខ សេ ១០ មាន ខេខ មុខ សត្តាហ៍ ឯគេបហ្សុន្តែ និសិន្ត្រា ហោតិ វិទុត្តិសុខ៌ បដិ-ស់វេឌី ។ អ៩ខោ ភភា តស្ប សត្តាហស្ប អច្ចុយេខ នទោសមាជ៌មាជ្រួហ៍ត្វា គ្លើយ បច្ច័ម៌ យាមំ បដិច្ច-សមុខ្បាន់ អនុលោមឡូឌិលោម សាឌុត់ មន្សាតាសិ មុខ មុតម្នាំ មាន មុខ ឈោខ មុគមារី សៀប មុខ ថពិរីជីទ្ នុងស្នាំ អស់តាំ នុច្ច ពេលនាំ នុម្ភារិ ខ្លួន ខ្លែងប្រឹ ကားငွာ မျှင်းသြင်္ဂလာ မာဆိုသမ မာဆိုသင်္ကေသမှ . រួយឈ្យោធានិជ្យា ឃុំ សង្ខេត្ត ស្រែ ស្រែ ស្រែ ស្រុំ ស្រែ ស្រុំ ស្រែ ស្រុំ ស្រុំ ស្រុំ ស្រុំ ស្រុំ ស្រុំ ស្រុំ ស្រ **ទា**ខ្យិលឧបសិណ ឧម្រើ ឧទវិសិណ ៤៩២ រុះមេស្ត្រិយា ឧហ្សា ឧហ្សា ឧភិយា និង ឧស្សា និ ខ្សាខ្នុយា ភព្ទេក្សព្យខ្នុយា ជាតិ ជាតិហ្សុខ្នុយា ៩៣មr-ឃុំ សោយសូរខេរុន 🚵 នោងខុសាំ ខា ៧ មា មា មិ 🕹

សុត្តស្ថិនក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

(៤០) ១ពុនស្ដាប់មកហេងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាន បានគ្រាស់ដឹង ជាដម្បង ឲ្រង់គង់នៅក្បែរគល់ពោធិព្រឹក្ស ទៀបធ្នេរ ស្ទឹងនេវញ្ញាក្រ ក្នុងខ្សាវេលប្រទេស ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះ ភាគ ទ្រង់គង់នៅដោយបល្ច័ង្តតែមួយ សោយមៃតិសុខអស់១សប្តាហ៍ ។ លុះអំណើះ សក្ខាហ៍នោះហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បេញអំពី សមាធិនោះ ហើយទ្រង់រំពឹងក្នុងព្រះហ្គ័យចំពោះបដិច្ចសមុហ្សា ទន្ទទិ ជា អនុលោមនឹងបដិលោមអស់វាត្រឹបច្ចិមយាម ដោយប្រពៃថា កាលប៉េបច្ច័យ នេះមាន ផលនេះក៏មាន ផលនេះ វមេងកើតឡើង ក្រោះកើតឡើងនៃ បច្ច័យនេះ កាលបើបច័យនេះមិនមាន ផលនេះក៏មិនមាន ផលនេះវល់តំ ទៅ ក្រោះរលត់ទៅខែបច្ច័យនេះ គឺសង្គារទាំងឡាយកើតមាន គ្រោះអវិជ្ជា ជាបច្ច័យ វិញ្ញាណ កេតមាន ព្រោះសង្គារ ជាបច្ច័យ នាមរូបកេតមាន ព្រោះវិញ្ញាណ ជាបច្ច័យ សទ្បាយគនៈគេត**មា**ន ព្រោះនាមរូប ជាបច្ច័យ ដែស្ស: កើតមាន ព្រោះសទ្យាយគន:ជាបច្ច័យ វេទនាកើតមាន ព្រោះ ផស្ស: ជាបច្ច័យ តណ្ណា តេតមាន ព្រោះ៧ទនា ជាបច្ច័យ ខ្ពុជាទាន កេត មាន ព្រោះភណ្ណា ជាបច្ច័យ ភភាក់តមាន ព្រោះខ្ពេចនេ ជាបច្ច័យ ជាតិ មច្ចុយ សោក: បុរិទៅ: ទុក្ខ ទោមនស្ស ខុបាយាស: កំរាមឯកែភមាន។

ឧទានេ បឋមស្ស ពោធិ៍ត្តៃស្ស តតិយសុត្តិ

រាព្រឌ្ឋា យោប្រម្នាំ និង្ខិងនិទ្ឋា មាន់នយោ ញោត៌ ។ អវិជ្ជាយត្វេ អសេសវិភគនិភេ**ត ស**ଞ្জរនិ-ពេល សង្ខារចិពេលវិញ្ហាណចិពេលវិញ្ហាណចិពេល យាត់វិតមួយ ប្រជាព្រះ មានបំពុស មានបំពុស ខេត្តពេ សាខ្យាយឥធន៍ពេល ៩សុទ្ធិពេល ៩សុទ្ធិពេល ឋនៈ នៃព្រះជា បានខាត់ព្រះជា នណ្ណានិព្យាជា នណ្ណានិ÷ ក្រេះ ខ្ទានាខធ៌ក្រោះ ខ្ទានាខធ៌ក្រេះ ក្រព័ព្រ ការត្ថិពេល ជាតិចិព្រះលា ជាតិចិព្រេលា ជកម្មហ មេនស្ប កោហស្ប ឧក្ខក្ខន្ធស្ប ជំពេល យោន៍ទំ។ អ៩ ទោ កក្ស ស្នមត្ថ វិឌិត្យ នាយំ វេលាយ៉ ន់មំ ខ្ទះធំ ខ្ទះ ខេស់

យនា ១៧ ទាតុកាវន្តិ ឧញ្ ភាតាខិលា ឈាយនោ ព្រាហ្មណ្ណា វិទូខេល់ គិដូគិ ទារសេខំ សុរិយោវ ជុំភាសយមន្តលិត្តិខ្លំ ។ គគ៌យ^(១) ។

១ ធ. ម. គត់បន្តិ ន បញ្ឈ្មតិ ។

ឧ**ភា**ន ពោធិវគ្គ ទី ១ ទុតិយសូត្រ

ការកើតទៀនខែកង់ទុក្ខពុំង៍អស់ខ្លះ វមង៍មានយ៉ាង៍នេះឯង៍ ។ ការលេតទៅ នៃសង្ខាវ ព្រោះរលត់អវិជ្ជាឥតមានសេសសល់ ការរលត់ទៅនៃវិញ្ញាណ ព្រោះវល់តសង្គាវ ការវល់ត់ទៅនៃនាមរូប ព្រោះវល់ត់វិញ្ហាណ កាវ វលត់ទៅ នៃសទ្យាយតនៈ ព្រោះវល់តនាមរូប ការរល់តំទៅនៃផ្គស្យុះ ព្រោះរល់តសទ្យាយតនៈ ការរល់តទៅនៃវេទនា ព្រោះរល់ត់ផស្សៈ ការ រលត់ទៅខែតណ្ណា ព្រោះរលត់វេទនា ការរលត់ទៅខែទុព្វទាន ព្រោះ វលត់តណ្ណា កាវរលត់ទៅនៃភព ព្រោះវលត់ខ្ពប់ទាន កាវរលត់ទៅនៃ ជាតិ ក្រោះរល់តិភិព ជាមួរណៈរល់តិព្រម ក្រោះរល់តិជាតិ សោក: បរទៅ: ទុក្ខ ពោមនស្ស ខុប្រយាស: ក៏រមែធិ៍វលត់ទៅ ។ សេចក្តីរលត់ នៃតង៍ឲុក្ខទាំង៍អស់^{ខ្}ុះ រថែង៍មានយាង៍ ខេះឯង៍ ។ លុះព្រះមានព្រះកាគ ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីទុះហើយ ទើបបន្ទវទ្ធានេះ ក្នុងពេលនោះថា ឧមិទាំងឡាយ វមែងប្រាកដដល់ព្រាហ្មណ៍ អ្កមានព្យាយាមញ៉ាំង តិលេសឲ្យក្ដៅ អ្នកដុត្តបង់ខ្លាត់លេស ក្នុងកាលណា ព្រាហ្មណ៍ នោះ វមែងតំហត់បង់ខ្លូវមាវ ព្រមទាំងសេនាមាវ ថិតនៅ ក្នុងកាល នោះ បីដូចឲ្រះអាទិត្យរះឡើង ធ្វើភាកាសឲ្យវុង៍រឿង ដោយរស្មឹ របស់ខ្លួន តំហត់បង់ខ្លង់ងឹត ឋិតនៅ ដូច្នោះឯង ។ សូត្រទី៣ ។

សុក្ត្តបំជិពេ ខុទ្ទកនិកាយស្យូ ឧទាន់

្រែប្រារដ្ឋ មន្ទ ឯងមុ មានក្នុង និះសេលក្ វិហរត់ ឧជ្ជា នេះញោយយ ត់រោមជទាល់ធំក្រោយ ២៤-មាភិសាទ្ធា ។ នោះ ទោ មន សមយោន ភភាវា សត្តាហំ ឯគមហុ្រ្លែជនិស្ត្រៃ ហោតិ ម៉ៃត្តីសុខ ៥ឌ៌-ស់៧ឌី ។ អ៩ ទោ គគវា តស្ប សត្តាសស្ប អច្ចយេធ សស្ស សសព្ទស្ស វដ្ឋាស្ ៤ អនុសោ មួយឧប្រ ស់ស់-កដាន់គោ ព្រាហ្មណោ យេជ ភភក នេធ្មស់ផ្ទុំ មិត្តខ្មុំ និង ខេត្ត ខ្មុំ ភាពិស្ត្រ ខ្មុំ ភាពិស្ត្រ ខេត្ត ខ្មុំ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ សារាលាល់ វ៉ាន់សារត្វា វាគាមខ្លួំ អដ្ឋាស៍ ។ វាគាមខ្លួ ភ្នំខោ សេ មោ ឃែលលោ ឯងធ្វើ វាឧឧបេខ តាំត្លាវសា ឧទោ ភោ កោតម ព្រាហ្មណោ យោត៌ ಱಜೀಡ ಒ ಒಚ್ಚು ಬಿಲ್ಲೆಉಟು $(_{\mathfrak{d}})$ ಜಮೆಜ್ಞ ವ អន្ត ខេត្ត វាឌងខ្ញុំ វុច្ចខ្ញុំ ២៤ ពេល α នុខ្មែន ខ្លែខេត្

្រោ (ឃុំស្នា (២) ខ្លួន សេវេ យន់ខ្លែ

o ឱ. ម. ក្រា**ហ្មូ**ណការកា ។ ២ ឱ្**. ខិហុហុកោ ។ ម.** ខឹហុហុកោ ។

សុន្តតូប៉ីដក ខុទ្ទកន៌កាយ ឧទាន

(៤១) ១ំបានស្ដាប់មកយាំងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ដឹងជាដម្បង ឲ្រង់គង់នៅក្រោមដើមអជបាលទិគ្រោធ ក្បែរឆ្នេរ ស្ទឹងនេវញ្ហាក្ ក្នុង៍ ខ្យៅហេប្រទេស ។ សម័យនោះឯង៍ ព្រះមានព្រះភាគ ្សង់គង់នៅដោយបល្ចង្កីតែមួយ សោយមៃត្តសុខអស់ ១ សប្តាហ៍ ។ លុះកន្ទង់សប្តាហ៍នោះហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បេញអំពីសមាធិ នោះ ។ គ្រានោះ ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ជាហុំហុំកជាគិក: (មានជាគិជា អ្នកធ្វើសំឡេងគម្រាមថាហ៊ុំហ៊ុំ) ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាគ លុះចូល ពៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេច**ក្**រីក្រាយ ជាមួយព្រះមានព្រះកាគ លុ**ះ**បញ្ចប់ ពាក្យដែលគូររីក្សាយ និងពាក្យដែលគូររលឹកហើយ ក៏ប៊ិតក្នុងទីសមគួរ ៗ លុះព្រាហ្មណ៍នោះ ឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ទូលសូរព្រះមាន**ព្រះ** ភាគយាំង៍នេះថា បញ្ចិត្រព្រះគោតមដ៏ចំអន បុគ្គលដែលហៅថាព្រាហ្មណ៍ ដោយហេតុដូចមេ្ត មួយទៀត ធម៌អ្វីខ្វះ សម្រាប់ធ្វើបុគ្គល ឲ្យជា ព្រាហ្មណ៍ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវបញ្ហានុ៎ះហើយ ទើបបន្ទឹន្យខ្ទាននេះ ក្នុងវេហានោះថា

ព្រាហ្មណ៍ណា មានចាប់ធម៌ បណ្ដែត ចោល ហើយ មាន សំឡេងគម្រាមថា ហ៊ុំហ៊ុំ លះ ចោល ហើយ មានទឹកថត់ គឺពុគាទិក្ដិលេស លះ ចោល ហើយ មានចិត្តសង្គ្រីមហើយ

ឧទា ទេ បឋមស្ស ពោធិវត្តស្ប បញ្ចូមសុត្ត៌

ណុខខ័ឌ មុស្ឌ(សំលិត្យលោ arpiးရြာ မောက် (ကောက် ကောင်း) မြောက်မှာ မှ မေးရကေါ យសាស្រ្ទា ឧទ្ធ គេ្យាញ់ លោកគេ ។ ខេត្ត ។ ទ្វិយ វិហាត់ ដេត់ជេ អភា៩៦ណ្ឌិកស្ប អាកមេ ។ នេះជ ទោ ជជ មាជាជា មាជាមា ជ មារុជ្ឈឹ ႀကက္ပ်ံ ဥ ေရညာ၊ႀမိဳတ္ပဲ၊သေ ႀကက္ပ်ံ ဥ ေ<mark>ရသ</mark>ာ-കുന്നു കുന്നു മെ മോയുക്കുന്നു $^{(b)}$ കുന്നും മ ឧសា យោឌ្ជី ខេនា (m) អាយៈ ឃុំ ខេ ឧសា យៈ ជឿ នោ អាយៈ ឃុំា $(\mathfrak{m}^{(k)})$ អាយក្សា ខ ឧឌ្គេ (\mathfrak{k}) យេឧ ភភ**វ** ភេឌ្ម-សន៍ត្បូង ឯងនិទ្សា នោ ឧឧប្ ខេ មាល់ស៊ីខេំ ខំរោ រុមាឌជីទើន្ទអាចមួយ មានទើម្យានេះ មួយជ្រើបាលី-ឃា មានដ៏ខ្ញុំ ១នេ ភ្នំដៅ (២ ឬ ឃា មានដ៏ខ្លុំ ។

ទ ទ. ម. ចតុត្តនិតត្ថិ ។ » ទ. ម. មហាកក្លាយ **សេ ។** ៣ ម.ម**ហា**កោផ្លឹកោ ។ ៤ ខ. ឯគ្គន្លារ រោយឈ្មា ០ ទៅទក្សាតិ គត្ថិ ។ ៥ ខ. អាន**ន្លោ** ។

ឧទាន ពោធិត្ត ទី ៤ ចតុត្តសូត្រ

ចេះចប់នូវវេទគឺមគ្គញាណទាំង ៤ មានមគ្គគ្រហ្មចរិយធម៌
អប់រំហើយ មួយទៀត ព្រាហ្មណ៍ណា ចិនមានគំនរ
គឺរាគាទិក្តិលេស ក្នុងសម្មេណ៍បន្តិចបន្តច ក្នុងលោកសន្និវាស ព្រាហ្មណ៍នោះ ទើបគួរនឹងហៅខ្លួនថាជា
ព្រាហ្មណ៍ ដោយធម៌មាន ។ សូត្រទី ៤ ។

(៤៤) ១ភ្នំជានស្តាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្តី ជំគក្រុងសាវត្តិ ។ សម័យនោះឯង៍ ព្រះសារិបុត្តដ៏មានអាយុផង៍ ព្រះមហាមោគ្គល្ងានដ៏មាន អាយុផង៍ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុផង៍ ព្រះមហាក់ក្ខាន:ដ៏មានអាយុ ផង៍ ព្រះមហាកេរដ្ឋិត:ដ៏មានអាយុផង៍ ព្រះមហាកប្បិន:ដ៏មានអាយុផង៏ ព្រះមហាចុន្ទ:ដ៏មានអាយុផង៍ ព្រះអនុវទ្ធដ៏មានអាយុផង៍ ព្រះរវេត:ដ៏មាន អាយុផង៍ ព្រះនន្ទ:ដ៏មានអាយុផង៍ ចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ ៗ ព្រះមានព្រះភាគ កំពុនទន្ទឃើញពួកលេក ដ៏មានអាយុ អម្បាលនោះ ដែលកំពុងដៅរបក អំព័ន្ធាយ លុះឃើញហើយ បានគ្រាស់ប្រាប់ពួក ភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងីឡាយ ពួកគ្រាហ្មណ៍ទាំងនុះ ភពុងដែរមក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងទុះ កំពុងដែរមក ប

លុត្តនូបិដក ខុខ្ទុកនិកាយស្យ ឧ**ភន់**

រាំ វុ ខេត្ត អញ្ជានពេ ប្រាញ្ញណជាតិ កោ ភិក្ខុ ភភវិញ្ច ប្បន្នា កេ កិត្តាវេតា ឧទោ ភ ខេត្ត ប្រេញ ណោ បោះតិ កាន់ ខេត្ត ខេត្ត ប្រាញ្ញណកាយរយៈ ជម្នាតិ ។ អេ៩ ខេត្ត និង ខេត្ត វិទិត្តា តាយំ ប្រហយំ ដំមំ ខុធានំ ខុងខេត្ត ពាហិត្តា ចាមកោ ជម្នេ យេ ច ខ្លេំ អនា អតា គឺ បាស់ ព្យាហ្មណកាយរប់ ប្រាញ្ញណាតិ។ គឺ បាស់ ព្យាហ្មណកាស់ ព្រាហ្មណាតិ។ បញ្ជាំ មុខ) ។

១ ធ. ម. បញ្ចមន្ត្នំ ន និស្សតិ ។

សុគ្គន្តប់ដក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

កាលបើព្រះមានព្រះកាគ សំដែងយ៉ាង៍ នេះហើយ កិត្តមួយ**រូបមា**នជាគ**ជា** ព្រាហ្ម**ណ៍** បានទូលសូវព្រះមានព្រះភាគ**យា**ង៍នេះថា បពិ**ត្រព្រះអង្គ័**ជ័ ចំរើន បុគ្គលដែលឈ្មោះថា ព្រាហ្មណ៍ ដោយហេតុដូចមេច មួយទៀត ធម៌ដូចម្ដេចទុះ ដែលធ្វើបុគ្គលឲ្យ ជាព្រាហ្មណ៍ ។ សុះព្រះមាន**ព្រះភាគ** ្រុង ដ្រាបច្បាស់នូវបញ្ហានុះហើយ ទើបបន្ទីនូវទុទាននេះក្នុងវេលានោះថា បុគ្គលណា បានបណ្ដែតចោលនូវធម៌ដំលាមត មានស្មារតិប្រពិត្ត ទៅគ្រប់កាល ជាអ្នកអស់ស ព្រោជន: (គ្រាស់ដឹងនូវសច្ចធមិ) បុគ្គលនោះឯង ឈ្មោះថា ព្រាហ្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សូត្រទី៥ ។ (៤៣) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ**ភា**គ ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជាឲ្យវិន កល់ខ្លួកនិកបង្ហាន ជិតក្រុងកងគ្រឹះ ។ សម័យ ទោះឯង៍ ព្រះមហាកស្យបដ៏មានអាយុ គង់នោក្ខង៍បប្តូល់គ្លូហា ជាអ្នកមាន ភាពាធ ប្រកបដោយខុត្តឈឺធ្នូន ។ លុះក្នុងសម័យខាងក្រោយ**មក ក្រះ** មហាកស្យបដ៏មានរាយុ សះសៀយចាកអាពាធនោះ ។ លុះប្រះមហា -ក្ស!បស៖សៀយថាតភាពាធនោះ ហើយ ក៏មានសេចក្តីគ្រឹះរះយ៉ាង៍នេះ**ថា** បើដូច្នោះ មានតែអាត្វាអញ ចូលទៅបិណ្ឌភាគ ឯក្រុងរាជគ្រឹះចុះ ។

ឧកៈទ បឋមស្ស (៣ធំៀស្យ ធដ្ឋ សុត្ត

នេះដេ (ភា បាន សាមយោធ បញ្ជាឡាដ នៅគាក់គោធិ នុស្សាត់ អាចញ្ចុំ ហោធ្តុំ អាយស្នាតា មហាតាស្បូ-ត្ត ត្តំហើយឧត្សិត្ត សាយកាំ ភេស ស្រី សេស អាយកាំ មហេកាសុ គោ តិ មញ្មត្តិ នៅតាសតាធិ បដ្ឋាភិ្ទិត្យ ឬពូល្លាសមយំ ធិសាសេត្យ បត្តចំយមានាយ រដេយព្រំ ត្រី ពេល ខេស្ស ពេល ខេស្ស មេសា ។ វិស៌ទា បេសភាពិសិទា ។ អគ្គសា ទោ ភភវ អាយ-អ្វឆ្នំ មហាគាស្ស្រំ រជាតេ ១ ខ្លែវាយ ១ ខ្លែំ យេន នល់នាំសំខា គេបណាសំខា បេសភាពសំខា ។ អ៩ទោ ភភក ឯតមគ្គ វិធិត្វា តាយ់ វេលាយំ ៩៩ ខ្នាច់ ខ្នាចេស៍

អឧញ ទោស់មេញ តំ^(១)ឧន្នំ ស ហេ បត់ដ្គិត់ ទំណាស់ វត្តខោស់ គមហំ ក្រុម៌ ក្រាហ្មណ**ត្តិ ។** ស្ន[ុ]^(២) ។

ទ ឧ. អន្តការណ៍ប្រការមេ អន្តកាលេខ អកាត់ ។ ឧ.ម. ធន្ន ិ នត្តិ ។

ឧទាន ពោធ៌ផ្ដែទី ១ ធង្ហីបុត្រ

សម័យ នោះឯង ពួក ទៅតាចំនួន ៥០០ ប្រឹង្គី ឃ្មាត បម្រង់ឲ្យព្រះមហា -កស្សបៈដូមានអាយុ បានចំណ្ហូបាត ។ ល់ដាច់នោះ ព្រះមហាកស្សបៈ ដឹមានអាយុ ធានហាមឃាត់ពួកទៅអាទាំង ៥០០ នោះ ហើយស្វៀក ស្បង្គីប្រជាប់ជាត្រនឹងចីវរ វួចចូលទៅបិណ្ឌភាគ ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ តាម ច្រក់ផ្លូវរបស់មនុស្សកំសត់ មនុស្សក់ព្រា និងជាងគម្បាញ ក្នុងបុព្វណ្ណ-សម័យ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ជានយើញព្រះមហាកស្យូបដ៏មានអាយុ តំពុងដើរបំណុច្បត ក្នុងក្រងរាជគ្រឹះ តាមច្រក បេសមនុស្សកំសត់ មនុស្ស៖ (៣ ខឹងដាងតម្បាញ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ បានដ្រាប ច្បាស់ នូវសេចក្តុនុះហេយៈ ទើបបន្ទ័ន្យ ទាននេះ ក្នុងវេហេនោះថា បុគ្គល ដែលជាអ្នកមិនចិញ្ចឹមអ្នកដទៃ អ្នកជីងជាក់ច្បាស់ អ្នកខ្លួនខ្លួន តាន៍នៅ ក្នុងធម៌មាន១ ម អ្នកអស់អាស់! អ្នកមានទោស: ៗ 🛣 បាល តថាគត ហៅ បុគ្គល នោះ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ។ សូត្រទី៦ ។

សុត្តស្ថិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧភន់

[៤៤] ស្ដេញ សុខ្មែង សុខពេធ្យោង សុវាស (៧)] វិហរត់ អដ្តលោបគោ ចេត់យេ អដ្តលាបគាស្ប យត្ត្រាវ ្តាប់ ខេ ខេ ខេ ១ ១៩ ភាមយន ភ្នក់ វត្តន្តការតិមិសាយ អញ្ចេកាសេ និសិន្ទោ ហោតិ **ខេហេ ខ** សិកាមេកា ដុសាយតិ ។ អ៩ ភោ អ៨កាលា -ប កោ យ ក្តោ ភ៩ តោ ភយំ នម្ថិនត្តំ ហេមហំសំ ន្ហ្យានេះ ្តោម យេជភភវ ភេឌុបសន័្ទ ន្បស់ -ម័ត្យ ភព់ នោ មវិទ្ធិប គិក្ខិត្ត មក្តាលេ បក្តាលេ (២) អគ្គល់បត្តលំគាំ អតាស ឃុំ ស នេះ សមលា ប៊ីសា-ចោតិ ។ អ៩ ទោ ភគវា ឯតមត្ត វិធិត្តា តាយំ វេលាយំ ឥម៌ ខ្នាខំ ខ្នាខេស៌

[្] ខ. បាដល័យ ។ ៤ ខ ម. បក្សាស់តី បាហា ទស្សត់ ។ ៣ ខ ម ឯត់ ។ ៤៖ ម. សត្តមន្តិ នត្តិ ។

សុត្តស្ថិដក ខុទូកនិកាយ ឧភន

(៤៤) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះកាគទ្រង់គង់ គ្នុងអដុតលាបត្តចេត្តិយ ដាល់នៅនៃអដុតលាបតយក្ស ជិតក្រង៍ហ្វា ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុង ទីវាល នៅដេលាក់គ្រង់ង់តែម័យ ទាំងក្យៀង ក៏កំពុងរលឹមស្រឹប ។ ។ ល់ដាប់នោះ អដកលាបកយក្ស មាន**បំណង**នឹងធ្វើ**ព្រះ**មាន**ព្រះភា**គឲ្យ ទ្វាប គក់ស្ត្តព្រឹព្រះលេម បានចូលទៅរ**ក**ព្រះមានព្រះកាគ លុះ ចូល ទៅដល់ ហើយ ក៏មានសំដីគំហកបភ្ទាច ធ្វើសំឡេងីសន្លាប់ៗាំងី ៗ អសាវ: ៣ ដង៍ ជិតព្រះមានព្រះភាគថា នៃព្រះសមណ: នុះន ប់សាច (ឈរខាន៍មុខ) ចំពោះលោកហើយ ។ លុះព្រះមានព្រះ ភាគ**្**ឲ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្ដីនុះហើយ ទើបបន្ទឹទ្ធាន ខេះក្នុង៍វេលានោះថា កាលណា បុគ្គលណាដល់ត្រើយក្នុងសកធម៌^(១)ទាំងទ្បាយ ក្នុងកាល នោះ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ព្រាហ្មណ៍ វមែងគ្របសង្គ័គន្លវិបិសាច ផង៍ ខ្លាស់ ឡេង៍សន្ធាប់ផង៍យាង៍ ខេះ ក្នុង៍កាល់ នោះ ។ សូត្រទំ ៧ ។

កុបលធម៌ ជាច្រើនយ៉ាង មានសីល សមាធិ បញ្ហា ជាដើម ដែលហចប្រយោជន៍ ដល់អ្នកប្រតិបត្តិ ហៅយ៉ា សកធម៌ (ធម៌របស់ខ្លួន) ។ អកុបលធម៌ មានរាគ: ទោសៈ ម្នោហ: ជាដើម ដែលធ្វើប្រយោជន៍ឲ្យនៃរាប ហៅយ៉ា បរធម៌(ធម៌ដទៃ) ។ អង្គ្លាយ៉ា ។

ឧទា នេ បឋមស្ស ពោធិវគ្គស្ស អន្ឋមសុត្ត

(៤៤) ឯសម្ម សុខ ។ ឯ៩ សមយំ ភ៩វា សាវទ្វិយំ វិលាវតិ ដេនវេធេ អនាជិចិណ្ឌិតាស្បូ អាវាមេ ។ នេះ ទោ បនេ សមយោធ អាយស្នា សស្តាមជិ សាវគ្គ អនុហ្សុត្តោ យោគ ភក់ខ្លួំ ខស្សួយយ ។ អស្សេស ကော ဘာလာည္းက ေဆးတ္ခံျခင္းတြက္ អយោ្ក ការ សង្គាមជំ សាវត្ថិ អនុហ្យុត្តោត ។ សា សាក់ អានាយ ដេីនារជំអក្មាសំ ។ នេជ ទោ បធ សាត់ នេះ មាល់ទី ។ មាន មេ ខែ ខេត្ត នេះ ខេត្ត នៃ ខេត្ត និសាមែល (^(១) និស់គ្នោ មេ៣និ ។ អ៩ទោ អាយស្មាតា សង្គមជិស្ប ពុពណធុត៌ចំកា បេយយស្ថា សង្គា-មជិ នេះខុបសន្ល័មិ ខុបសន្ល័មិត្វ អាយសួន្តំ សੜ្ថាមដឹ ស្នេខក្រេខ ខុឌ្បុឌ្គ័ ហិ សមលា ទោស មន្តិ។ សំវ វុទ្តេ អាយុស្មា សង្គាមជិ តុណ្គា អយោស ។ ខុត-យទៀ ទោ អាយសួ តោ សង្គាមជិស្ស បុកណៈខុតិយិ-កា អាយុស្ទុំ សង្គាមជំ ឃិតឧវេជ ខុធ្បុគ្គំ ហិ សមណៈ ទេស មន្ទិ ។

ទ 🕯 ម ទំព័រិណ្យ ។

ឧទាន ពោធិវត្ត ទី ១ អង្ហិមសូត្រ

(៤៥) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកហោងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមា៖ គ្រះកាគ ្រង់គង់ ក្នុងវគ្គដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រង់សាវត្ថី ។ សម័យនោះ ព្រះសង្គាមជំជ័មានអាយុ បានទៅនគរសាវត្ថី ដើម្បីចូប ព្រះមានព្រះកាត ។ ឯបុរាណខុតិយិកា បេសព្រះសង្គាមជំងឺមានអាយុ ជានព្វដំណឹងថា អើព្វថា ព្រះសង្គាមជំ មកដល់នគរសាវត្តិហើយ ។ នាង៍នោះហ៊ុននាំ*ទា តែ ទៅឯវត្តព្រះ ដេតព*ន ។ សម័យ នោះ ព្រះសង្គ័ាម**-**ជំជំមានអាយុ គំពុងអង្គ័យនៅ គុងវេលថ្ងៃ ក្បែរគល់ឈើមួយដើម ។ ល់ដាប់នោះ បុក្ខណៈខុតលៃកា របស់ព្រះសង្គាមជំងឺមានគាយុ បានចូល ទៅវត្សព**ះ**សង្គាមដំដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយ<mark>នឹង</mark> ព្រះសង្គាមជិ ដ៏មានអាយុថា បពិត្រសមណៈ សូមលោកចិញ្ចឹមខ្ញុំទាំង ក្ខត្តចផង ។ ខមត្តតែបុរាណខុតយ៍កានោះ ពោលយ៉ាង៍ ខេះហើយ ព្រះ សត្តាមជំរុំមានអាយុនៅស្ទៀម ។ បុរាណខុតិយិកា របស់ព្រះសត្តាមជំ ដ៏មានសយុ ប្**ន**េញលខឹង ព្រះសង្គាមដំដ៏មានកយុ ជាគំរប់ពីរដង **យា**ង នេះទៀតថា បញ្ជិត្តសមណៈ សូមលោកចិញ្ចឹមៗ ទាំងីកូនតូចផងី ។

សុត្តស្ថិដពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

ឧទ្យាលទៀ ទោ អាយសា្ សស្ដាមជិ តុស្លាំ អយោស**ិ ។** ឧទ្ធ៣៩] សេ មាល់ទាំខេ មន្តែងជូមរី ដឯឃា**ថ**-ត្លៃភា អយុសុទ្តិ សុទ្តាមជួ វាឧបស្តេ ១៥៦៩ ស ស្គេឃ ខេម្ម ឧទ្ទ័ ៤ ឧទ្ទភិព ខេរ្ម មាល់ ឃឹ សស្តែមជំ តុណ្ណី អយោសំ ។ អ៩ទោ អយស្មាតា សស្តមជ៌សុុ បុរាណខុតិចំគោ តំ នាក់ អានាយ អាយស្មាតា សង្គាមជិស្ប បុរតោ ជិក្ខិចិត្តា បក្តាមិ ស្រា គេ សមណៈ បុត្តោ ទោស ជធ្លំ ។ អ៩ខោ អាយ្សា សស្ត្មជិន ស្គ្រា នៅ ជុំហេ គេសិ ស្ចិ សហភ្នាអ៩ នោសកាខ្មែរ មានស្ថានធ្វូមារី ដំបបប-ខុតយិកា អន្លែ () កន្លា អបលោកេខ្លំ អន្តសា-យសុន្តំ សស្តមជឺ នំ ខារគាំ នៅ ជុំលោ គេខ្លំ ភាចិ អាលរចខ្ញុំ ឧ៍ស្វានសុក្ខ រា៩ឧ ហោស៌ ឧ ៣៤ សម-ណោ បុន្តេចបំ អត្តកោតិ។ តតោ បដ៌ធំវត្តិទ្វា ខារកាំ អាឧាយ បត្តាមិ ។ អន្តសា ខោ ភគវា ធិត្វេធ ខេត្តជា វិសុខ្វេជ អតីត្រាជ្ធមានុសកោជ អាយស្បាតា សស្តមជំស្ប ចុរាណខុតិចំគោយ ឃុំស្មៀ វិប្បតារំ។

e ध. मोंदूरं प

សុត្តនូបិជិក ខុទ្ធកនិកាយ ឧភន

ព្រះសង្គាមដំដ៏មានអាយុ នៅស្វៀមអស់វារៈពីរដង ។ បុរាណៈឲុតិយ៍កា របស់សង្គ្លាមជំជំមានអាយុ តំទទូចនិយាយនឹងព្រះសង្គ្រាមជំជំមានអាយុ ជាគំរប់បីដង៍ថា បញ្ជិត្តសមណៈ សូម លេកចិញ្ចឹមៗំទាំងីកូនតូចដង់ ។ ព្រះសង្គាមជំជំមានអាយុ ក៏នៅស្វៀមអស់វារៈបីដង ។ លំដាប់នោះ បុរាណៈទុតិយ៍កា របស់ព្រះសង្គ្រាមដិដ៏មានអាយុ បានយកពាវកត្តបនោះ ស្ដេងក់អពីមុខព្រះសង្គាមជំជំមានអាយុ រួចនិយាយថា បពិគ្រសមណៈ នេះជាកូនប្រុសរបស់លោក លោកចិញ្ចឹមវាផង៍ចុះ រួចហើយក៏ដើរចេញ ទៅ ។ ឯព្រះសង្គាមដំដ៏មានអាយុមិនមើលមើល មិនហៅរក*ឡឹកូនតូ*ប នោះសោះ ។ លំដាប់នោះ បុក្ខណៈខុតិយ៍កា របស់ព្រះសង្គ៌ាមជិជិ៍មាន អាយុ កាលដើរចេញទៅមិនគ្នាយប៉ុន្មាន ក៏ងាកមើលមកឃើញក្រះសង្គា-មជំដ៏មានអាយុ ដែលមិនមើលមើល មិនហៅវតតូនតូចនោះសោះ ស្រី នោះលុះឃើញហើយ ត៏មានសេចភ្លឺត្រិរិរិះយាំងនេះថា សមណៈនេះមិន ត្រវិការដោយកូនប្រុស ខេត្ត ។ បុរាណខុត៌យ៍កានោះ ក៏ត្រឲ្យប់អំពីធ នោះ មកយកកូនតូចនោះជំញាដៅរបេញទៅ ។ ព្រះមានព្រះភាគ បានទគ ឃើញស្លូវភាគារដ៏ថ្ងៃក បែបយ៉ាងខេះ នៃបុរាណធុត៌យ៍កា របស់ក្រះសង្គា-ម្ដី ដ៏មានអាយុ ដោយទិញចក្ខុដ៏បរេសុទ្ធ កន្ទង់ចក្ខុបេសមនុស្សធម្មតា ។

ឧទានេ បឋមស្យ ពោធិ៍គ្គេ**ស្យ ន**វមសុត្ត

អថ ទោ កកវា ស្តមត្តំ វិធិត្យា តាយំ វេលាយំ ៩មំ ខ្ពាន់ ខ្ពានេស៍

អយុន្នំ ៩ភិព្ទិ មុខ្លាំ ឧមហ្គំ ទៀ^(១) ជ សោបគិ សង្កា សង្កាមជំ មុខ្លាំ ឧមហ្ ព្រុមិ ព្រុហ្សាណ្ឌិ អដូម៉^(៤) ។

(៤៦) ឯវម្មេ សុខំ ។ ឯគំ សមយំ ភគវា

កយាយំ វិហាន៍ កយាស់សេ ។ នេះ ទោ បន

សបយេធ សម្ពេញលា ជំខំហា សីតាសុ ហេមត្តិ
កាសុ ត្តើសុ អន្តរដ្ឋគេ ហិមចាតសមយេ កយាយំ

នុម្មជ្ជិត្តិបំ ធំមុជ្ជិត្តិបំ នុម្មជ្ជិតិម្មជ្ជិម្បិ កាហេត្តិ និសិញាត្តិបំ

អក្តីបំ ជុំហត្តិ និម៌ថា សុធ្វីតំ ។ អន្តសា ទោ ភកវា

នេ សម្ពេហ្យល ជំឌំលេ សីតាសុ ហេមត្តិកាសុ

ត្តើសុ អន្តរដ្ឋគេ ហិមចាតសមយេ កយាយំ

នុម្មជ្ជិច្នេច ធំមុជ្ជិច្នេច នុម្មជិចម្ជិម្បិ កាហេត្ត

នុស្តាប្រល ជំឌំលេ សីតាសុ ហេមត្តិកាសុ

នុស្តាប្រល ជំឌំលេ សីតាសុ ហេមត្តិកាសុ

នុស្តាប្រនេច ធំមុជ្ជិច្នេច នុម្មជិចម្ជិម្បិ កាហេត្ត

នុសាញាច្នេច អក្តិបំ ជុំហេតុ និមិចា សុធ្វីតំម្ជិម្បិ កាហេត្ត

នុសាញាច្នេច អក្តិបំ ជុំហេតុ និមិចា សុធ្វីតំម្ជិម្បិ

១ ម. បក្កមន្ត្លំ ។ 🕽 ធ.ម. អ**ដ្ឋម**ន្ត្លំ នត្តិ ។

ឧភា៩ ពោធិវឌ្គ 🗗 🤊 នមែស្បុត្រ

លុះព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបច្បាស់ខ្លួវសេចក្តីទុះហើយ ទើបបន្ទឹន្តវ •ទាននេះ គ្នុងវេលានោះថា

ក់ក្ខុណា មិនគ្រេតត្រអាលនឹងស្ត្រីដែលមកកេ មិនស្តាយស្ត្រីដែល គេចចេញទៅ តថាគតហៅបុគ្គលនោះថាជាច្រាហ្មណ៍ ដូចជាក់ក្នុ ឈ្មោះសង្គាមដំ ដែលរួចស្រឡះហើយបាកគ្រឿងជាប់ គឺកំលេស ។ សូត្រទី៨ ។

(៤៦) ១ំពុនស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាត់
ខ្ពង់គង់នៅក្នុងតយសីស:ប្រទេស ទៀបទន្លេតយា ។ សម័យនោះឯង
ពួកដដ់លច្រើនរូប នាំគ្នានើបទ្ធះ មុដទ្ធះ ដើបមុដ ។ ទុះ ស្រោបទ្ធន

 បំពត់ក្ដើងទុះ ទៀបកំពង់ឈ្មោះគយា ក្នុងសម័យជាទីធ្លាក់ចុះនៃ
 កើសនៀម រវាង៤៤៤០ ក្នុងវេលាក្រដីគ្រជាក់ នៃហេមន្ដរដូវដោយ
សេបក្ដីគិតឃើញថា សេបក្ដីបរិសុទ្ធិដោយអំពើនេះ ។ ព្រះមានព្រះកាត់
ក៏បានឃើញពួកដដែល ជាច្រើនទាំងនោះ ដែលកំពុងនើបទ្ធះ មុដទ្ធះ
នើបមុដ ។ ទុះ ស្រោបទ្ជនទុះ បំពត់ក្ដើងទុះ ទៀបកំពង់ឈ្មោះគយា ក្នុង
សម័យជាទីធ្លាក់ចុះនៃទឹកសន្យើម រវាង៩៤៤ ក្នុងវេលាក់ទ្រី ជំនាជាក់នៃ
ហេមន្ដរដូវ ដោយសេបក្ដីគិតឃើញថា សេបក្ដីបរិសុទ្ធដោយអំពើនេះ ។

o តិថ្ងៃជាខាងក្ងុងខែមេឈ ៤ ថ្ងៃ ខាងដើមខែធត្តណ ៤ ថ្ងៃ រួមជា ៤ ថ្ងៃ ។

សុត្ត្តបំដែល ខុទ្ទានិកាយស្ស ឧទាន់

អេ៩ ទោ ភភក សិនមន្ត វិធិត្តា នាយំ វេលាយំ ឥមំ ខ្នាន់ ខ្នានេសិ

ខានុ₍₀₎ ។ ល^{ន្តិ} មាន់យំ នកើរ ន មោ មាន ម្រោសិស្ស មុ រ ខ នៃខម្មេខ មា<mark>ន្ត លោង ខ</mark>្មោសិស្ស ខ្មាល

(៤៧) ឯវច្ចេ សុន៌ ។ ឯគំ សមយំ គតវ សាវត្តិយំ វិទានិ ជេនវេធ អនា៩ទិស្ណិកស្ប អារម ។
នេះ ទោ ទន សមយេធ ពាទាំយោ នារុចរំយោ
សុខ្យាកេត^(២) ទដិសេធិ សមុខ្លួនកែ សក្តាតោ ហេតិ
កុំស្លានានសេខាសធតិលានឲ្យចូយកេសដូទវិត្តារានំ។
មេខទា ពាទាំយស្ប នារុចរំយស្ប បេខតសាខំ
មេខក ពាទាំយស្ប នារុចរំយស្ប បេខតសាខំ
មេខក ពាទាំយស្ប នារុចរំយស្ប បេខតសាខំ
មេខក ពាទាំយស្ប នារុចរំយស្ប បេខតសាខំ
មេខក ពាទាំយស្ប នារុចរំយស្ប បេខត្តា

១ ^ឱៈ មៈ **នៅ**មន្តិ នត្តិ ។ ៤ ម្**. សុលា**កេ ។

សុត្នបំដែក ខទ្ទកនិកាយ ឧភាន

លុះព្រះមានព្រះការ បានជ្រាបច្បាស់សេចក្ដីទុះហើយ រ៉េបបខ្លឹន្ត្វិទ្**៣ន** នេះ ក្នុង៍វេលានោះថា

បគ្គលមិសមែនស្អាត ព្រោះទឹកទេ អ្នកផង៍ច្រេនគ្នារមែងង្គែនទឹកនៅដែរ សញ្: (๑) ១ ជម្នះ (๒) ១ (មាននៅ) ក្នុងបុគ្គលណា បុគ្គលនោះទើប ឈ្មោះថាជាអ្នកស្អាតផង ឈ្មោះថាជាព្រាហ្មណ៍ផង ។ សូត្រទី៤ ។ (៤៧) ៗំជានស្លាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះកាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវគ្គដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ។ សម័យ នោះឯង ពាហិយទាវុទ្ធិរិយបុរស (អ្នកស្វៀកដណ្ដប់សំពត់សម្បុក ហោ្ត ហើរខេយលូក:) ងមេត្តកាន្សេខៀលនិះមាត់ខែ ហើរទម់ណិរម្ម: ជាអ្នកដែលគេធ្វើ សក្ការៈ គោរព រាប់មាន បូជា កោតក្រែង៍ បាន នូវចារ បណ្ឌូបាត សេនាសនៈ នឹងគិលានប្បច្ចុយគេសដ្ឋបរិក្ខារ **។** កាលពាហិយពរុច៌យេបុរស ពួនសម៌ក្នុងទីសាគ ស្រាប់តែមានសេចក្តីត្រិះ រិះកើតឡើនក្នុងចិត្តយ៉ាន៍នេះថា ពួកជនណាមួយក្នុងលេកជាព្រះអរហន្ត ថ្មសម្រេចអហេត្តមគ្គ បណ្ដាអហេត្តទាំងនេះ វុនអញជាអហេត្តមួយដែរ **។**

១ បានដល់បើសចូះ នឹងអិតិសត្វៈ ឬថាញាណសចូ នឹងបរមត្តសត្វ: ។
 ២ បានដល់អាយមគ្គធម៌ នឹងអាយៈផលធម៌ ។ អដ្ឋក្រា ។

ឧទានេ បឋមស្ស ពោធិវឌ្គស្ស ទសមសុត្ត

អ៩ ទោ ខាស្លាស់ ដែង ខ្មែរ សង្គ្រាស្ស សេ-ហិតា នៅតា អនុគម្ប៊ីកា អគ្គាមា ៣ហ៍យស្ប នារុខ្លួលអ្ន ខេត្តសា ខេត្រេមរ៉ាន្តែគ្នា<mark>ម យេជ</mark> ពាហ៍យោ នារុខ៌្យំយោ នេះនុខសន្ល័មិត្តា **ស**ស្ត្រ ស្ត្រ ស្ត្រ ទេវ ទេវ ស្ត្រ អរយា នាច់ អរហត្តមត្ត វា សមាចន្ទោ សាច់ គេ **ប**ឌ្ឍជាត្ត្ឋាយ ត្តុំ អរុយា វា អស្បូស អរុយត្តមក្ វ សមាចញ្ញេតិ ។ អ៩^(០)គោ ចក្រា ស**នៅកោះ** លោ ភេស ស្ពេស ស្គ្រាស្ត្រ ស្គ្រាស្ត្រ។ អគ្គ ៣ហ៍យ ឧត្តស្រុ ជាជបធេស សាវត្ត ជាមនេះ។ ត្ត សោ ភក្សា ឯត្រា វិហរតិ អរុហ សម្នា-សម្ពុធ្វា ។ សោ ហ ពាហ៍យ ភភក អរហា ចេវ អរសាត្តាយ **ខ** ឧម្មុំ **នេ** សេត្តិ ។ អ៩ ទោ តាសា **យោ** នារុខីរិយោ តាយ នៅតាយ សំរៅជាំតោ តាវ នៅ សុម្យា-ក្រុមា ព្យុធ្វាធ្វា មុខាន្ត ស្សាស្ត្រ ស្រុខ លេច ភេឌស្ សាវទ័យ រូសរទ្ឋ **នេ**ងសុខេ មេសនុត្វ^{សា}ម្នាប់ អារាម^(៣) នេះខ្ចុបស្ខ័្មិ ។

ខ ឱៈ អថិខោ កេ ។ ម. អថិ កោ ។ ៤ ឱ. សុហ្សាក្រស្មា ។ ម. សុយា ្-ក្សោ ។ ៣ ម. យេន សាវត្ថិ ដេត នៃ អនាថិប៉ុណ្ឌិកស្សា្រ ភេតិ ទិស្សត្តិ ។

ឧទា៩ ពោធ៌ក្ដែ ទី ១ ទសមស្ស្រា

លំដាប់នោះ ទៀតដែលដាសាលេហិត្តអំពីដើម របស់៣ហិយទារុប៏រិ-យបុរស ជាអ្នកអនុគ្រោះ ប្រាថ្នាប្រយោជន៍ ហ្នុនជំងឺច្បាស់នូវសេចក្ដ ត្រិះរិះក្នុងចិត្ត ដោយចិត្តរបស់ភាហិយទាវុចវិយបុរស បានចូលទៅរក ពាហ៌យទៅប៊ុំ យបុរស លុះចូលទៅដល់ហើយ គិនិយាយនឹងពាហិយ-ទាវុច៌វិយបុរសយ៉ាង៍នេះថា **នេ**ពាហិយៈអ្ន**កមិ**នមែនជាព្រះអរហន្តទេ ទាំង មិនទាន់សម្រេចអរហត្តទេ **ា្នអ្នកមិ**នមានបដិបទាដែលនាំឲ្យបានជាព្រះ អហេត្ត ឬសម្រេចអហេត្តមគ្គទេ ។ ពាហិយទារុចរិយៈ សូរថាបើដូច្នោះ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្នុងលោកព្រមទាំងទេវលោក តើជនណា ជាអហេន្ត ឬហុនសម្រេចអរហត្តមគ្គ មានដែរឬ ។ ទៅតាគ្នេយថា ម្នាលពាហិយៈ មាន ខាងជនបទឯដើង មានក្រុងមួយឈ្មោះសាវត្ថិ ឥឡូវនេះព្រះមាន ព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសមុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងសាវត្ថិនោះ ។ ម្នាល់ពាហិយ: ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ៤៨ ជាព្រះអរហន្តផង ទ្រង់ សំដែនធម៌ ដើម្បីអរហត្តផង ។ លំដាប់នោះ ពាហិយករុចវិយបុរស ដែលទៅតានោះធ្វើឲ្យគក់ស្កូត ក៏ស្រប់តែគេចចេញអំពីឆ្នេរសមុទ្រឈ្មោះ សុប្បារក:ក្នុង១ណ:នោះកាម ដោយការនៅតែក្នុងផ្លាំងពុង្គអស់១យប " កំហុន ទៅដ**ល់** ព្រះ**មា**នព្រះកាឝ ដែលកំពុងគេង់ ក្នុងវត្តដេត៣ន អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិតក្រុងសាវត្តិ ។

សុត្តឲ្ឋជីពេ ១១កនិកាយស្ស ឧភន់

(៤៨) នេះ ទោ ១១ សមាយនេ សម្មេច្រុស ភិក្ខា មញ្ជាការសេ ខង្គ័មឆ្គំ ។ អ៩ខោ ៣សិយោ ឧក្ស៊ីយោ យេជ ភិក្ខុ គេជុបសន័ម ឧបសន័មិត្តា នេះ ភិទ្ធា ឯ៩ឧក្សេខ គេស ជុ ទោ ភព្តេ ឯ៩សោ ភគវា នៃ កេខាខ្លុំ មាសង់ខ្លុំ ឯ មនិកោរ ត្រូវគឺ ទោ ៣១៤៤ ភគវ ចំណ្ហាយភិ ។ អ៩ទោ ៣៩)-យោ នារុខ៌រិយោ នាមានរូបោ ដេនាងា និក្ខុមិត្តា សាវត្តិ ប្រសិត្តា អនុស ភកវត្តំ សាវត្ថិយ៍ ប៊ុណ្ឌាយ ទេវត្ត ទាសាធិតា មសាឱ្យ៉យ់^(១)សត្តិធ្វើយ សត្ត**មានស** ឧត្តមឧម៩សម្តុំ អ**ុ**ប្បត្តិ ឧត្ត កុត្ត យក់ស្ត្រៃ^(៤)លក់ ខ្សែក្ន យេខ ភ**ភ**វ គេឧ្បសខូមិ **ឧ្បសខ័មិត្**វ ភភាគោ ចានេ ស៊ុសោ និបត់ត្វា ភភ**្នំ** ឯគឧ**វេស** នៅសត្ត មេ ភាព្ត ភគវា ១មុំ ខេសេតុ សុភាតា ១មុំ ល់ មមការ ជួយ ឡើ មាំតាយ សុខាយាគំ ។

១ ឱ ទស្សនីយ៍ ។ ៤ ឱ. សន្តិន្ត្រីយំ **។**

លុត្តស្ថិដក ខុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

(៤៨) សម័យនោះ គាប់ប្លូនកិត្តប្រើនរូប កំពុងដៅរបង្គ្រម ក្នុងខ **វាល** ។ លំដាប់នោះ ពាហ៌យទារុចរិយបុរស ក៏ គៀង៍ចូលទៅរក**ា្ចក** ភិត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បានសូរភិត្តទាំងនោះដូច្នេះថា បពិត្រ លេកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ឥឡូវនេះព្រះមានព្រះកាគ ជាអរហន្តសម្មាស**មុ**ទ្ គង់នៅទីណា យើងមានបំណងនឹងចូលទៅ ដើម្បីចូបព្រះមានព្រះ**ភាគ** ជាអរហន្តសម្មាសមុទ្ធអង្គនោះ ។ **ពួក**កិក្ខិតបថា ម្នាលពាហិយ: ព្រះមាន ព្រះកាន់ចូលកាន់ចន្លោះភូមិ ដើម្បីបណ្ឌបាត់ទៅហើយ ។ លំងាច់នោះ ពាហិយទាវុទ្ធវិយបុរស ក៏មានដំណើរម្នីមាខេញពីវត្តដេតពន ចូល**ទៅ** នគរសាវត្តី បានឃើញព្រះមានព្រះកាគ កំពុង មិន្តបំណូបាត ក្នុងក្រុង សាវត្តី ជាទីនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្នា គួរជ្រះថ្នា មានឥទ្រិយសូប មានព្រះ ទិយស្វប់ ទ្រង់បានដល់នូវការហាត់ពត់ និងការស្វប់រម្ជាប់ដ៏ទុត្តម ទ្រង់ បានទូន្មាន គ្រប់គ្រង៍ សង្រ័មឥន្ទ្រិយ ជាពុទ្ធនាគ គិជាព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ លុះឃើញហើយ ក៏ចូលទៅកេព្រះមានព្រះភាគ មានសិរ្យៈ ៤៩ចុះទៀប ព្រះមាទ នៃព្រះមានព្រះភាគ ហើយអារាធនាព្រះមានព្រះភាគនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះកាន សំដៃងធម៌ច្រោសខ្ញុំព្រះអង្គ សូមព្រះសុគតសំដែងធម៌ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុ១ អស់ កត្រដំល់ង ដល់១ក្រោះអង្គឲ្យទាន ។

ឧត្តា ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត

(៤៤) ស្សុំ វុស្តេ ភភក ពេលលំ ខារុខ្មែលំ សភឧ-វេទ អភាលេ ទោ តាវ ពាហ៍យ អគ្គឃេរំ ទវិដ្ឋ-មា ភ្នំហាយាឌ ។ ខំឌុញគៀ ទោ យាស្ដ្រ យុវត្ថិ-រំយោ ភកវញ្ញុំ សិត**ឧវោច ខុ**ជ្ជាធំ ទោ បធេត់ ភធ្នេ កក់ តា ក ដីវិតខ្មាយ នំ មយ្ញុំ ក ដីវិតខ្មាយ នំ នេះ សេតុ មេ ភណ្ឌ ភភា ជម្មុំ នេះ សេតុ សុក តោ ឧញ្ញុំ យុំ មមស្សុ ជួយវត្តុំ ហ៊ុនាយ សុខាយាគ៌ ។ ឧុតិយម្បី ទោ ភគវា ពាហិយំ ឧារុខ៍វិយំ ឯភឧរេវខ អភាលោ (ភា តាវ ពាហ៍យ អន្តរយៈ បវិជ្ជម្ចា ត្តស្វាយាតិ ។ គតិយម្បី ទោ ៣ស៊ាយោ ឧរុះច័រិយោ ភកវត្ថ៌ ឯភពវោច ខុជ្ជាន់ ទោ បនេត ភន្តេ ភកវតោ ង ជានៃខ្លុងលេខ មណ្ឌ ង ជានៃខ្លុងលេខ នេះសេតុ មេ ភ ្លេ ភកវា ១១ នេះសេតុ សុក តោ ១១ យំ មមសុ ដីឃុំ សិត្យ សុខាយាសិ ។

ឧទាន ពោធិ៍ត្រៃ ទី ១ ទ**ស**មត្សត្រ

(៤៩) កាលពាហិយទារុចរិយបុរស អាពធនា យ៉ាង៍ នេះហើយ ពាហិយៈ ឈប់សិន តាលនេះជាតាលមិនគួរ ដ្បិតតថាគតចូល ៧ភាន ចន្ទោះភូមិបិណ្ឌូ បុរត ។ តាហិយទាវុច៌យៃបុរស ទូលព្រះមានព្រះភាគ ជាគំរប់ពីរដង៍យ៉ាង៍នេះថា បញ្ចូលរអង្គ័ដ៏ចំរើន ដំណើរប្រ**ព្រឹ**ត្តិទៅ ខែជីវិត្ ន្តវាយ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ឬជីវិតន្តវាយ របស់១ព្រះអង្គ ដឹងជាន ដោយក្រណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំព័ន សូមព្រះមាន ពុះកាគស់ដៃងធមិ ក្រោសទ័ព្រះអង្គី សូមព្រះសុគតសំដៃងធម៌ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បី សេចក្តីសុ១ អស់រាត្រីជំរង់ ដល់១ព្រះអង្គឲ្យទាន ។ ព្រះមានព្រះកាគ បានគ្រាស់នឹងិទារុចិរិយបុរស អស់វារ:ពីរដង យ៉ាងនេះថា **មា**ល ពាហ៍យ: ឈប់សិន កាលនេះ ជាកាលមិនគួរ ដ្បិតិតថាគិតិចូលទៅកាន់ ဗးနှားကွမ် ပိုက္ကရာဆီန ၅ ကတ်ထင်္ခားစီးထပ္မှာ မွေလျားမာန ព្រះភាគ អស់វាវៈ ល ជង៍ យ៉ាង៍នេះថា បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ដំណើរ ប្រព្រឹត្តទៅ នៃដ៏វិតន្តវាយ របស់ព្រះមានព្រះកាន ឬជីវិតន្តវាយ របស់ 🧵 ព្រះអង្គ ដឹងបានដោយក្រណាស់ បតិត្រព្រះអង្គដ៏បំរើន សូមព្រះមាន ព្រះកាគ សំដែនធម៌ប្រោសឡុំព្រះអង្គ សូមព្រះសុគតសំដែងធម៌ ដើម្បីជា ប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ អស់វាគ្រីវែង ដល់ខ្ញុំពេះអង្គឲ្យទាន ។

សុត្តនូបតំពេ ខុទ្ទពទិកាយត្បូ ឧទាន់

भीताक ताक ताक वक्क भीताक वाक वक्ष भीताक វិញ្ញានេះ វិញ្ញានមន្ត្ត់ អ្នកស្ត្រីនិង ដៃញ៉ា នេ ពេល សំ ក្តិ តែពុំ។ យ តោ ទោ គេ ៣១ ែប ធិដ្ឋេ និដ្ឋមត្តិភាក្សិត្ स्राक्ष स्वक्षक कोसाक वाक विकास कीसाक रिला क វិញ្គ្រាស់ នេះ ស្នាស់ ស្គ្រាស់ ពេល្យ នៅគ្នុំ គ គេ គុំ ពេល្យ នៅជ ឧ ហុ ខែ ឧក-ណែងខំរុះ ត្យមន្ត្រី ដង្គឹមប្បឹង្គ ឯង៩ ខេស យល្ខាក្សិ ឧាក្យ៊ុយសា្ទ ភភពតា ឥមាយ សង្ខិត្តាយ ជម្មានស យ្ណាលា សង្សាល្សា សង្សា ម្នាំ អ្នក់ ជា

១ ន. តពោ ត្វ ពាហ័យ ន តត្ថ យពោ ត្វ ពាហ័យ ទេវត្ថាតិ ទិស្សន្លិ ។ ម. តពោ ត្វ ពាហ័យ ន តេន យពោ ត្វ ពាហ័យ ន តេន តពោ ត្វ ពាហ៌យ ន តន្ថ យ៣ ត្វ ពាហ័យ ន តត្ថាតិ ឯវ ទិស្សន្តិ ។ ៤ ឧ. ម. ឧភយមន្ត្រេខ ។

សុគ្គន្តបិដ្ឋា ខុទ្ធពនិកាយ ឧទាន

ព្រះមានព្រះកាគ់ទ្រង់គ្រាស់ថា ម្នាលពាហិយ: ព្រោះហេតុនោះ អ្ន**ក** ត្រៅសិក្សា យ៉ាងខេះថា រូប្ធារម្មណ៍ ដែលអ្នកឃើញហើយ គ្រាន់តែជា រូបារម្មណ៍ដែលឃើញហើយ ស**គ្គារម្មណ៍ ដែលអ្នកឲ្យហើយ គ្រាន់តែជា** សត្តារម្មណ៍ដែលឲ្យហើយ គន្នៈវសៈ ដោដ្ឋព្យារម្មណ៍ ដែលប៉ះពាល់ហើយ គ្រាន់ គែជាអារម្មណ៍ ដែលប៉ះពាល់ហើយ ធម្មារម្មណ៍ដែលអ្នកដឹងហើយ គ្រាន់តែ ជាធម្មារម្មណ៍ ដែលដឹងហើយ ម្នាលពាហិយៈ អ្នកគប្បីសិក្សា យ៉ាន៍នេះឯន៍ ។ ម្នាលពាហិយៈ វូទាវម្មណ៍ដែលអ្នកឃើញហើយ គ្រាន់ តែ ជាក្រោរម្មណ៍ ដែលឃើញហើយ សទ្ធារ**ម្មណ៍** ដែលអ្**កព្**ហើយ គ្រាន់តែ ជាសត្ថារុម្មណ៍ ដែលឮហើយ គន្លៈរសៈ ដេដ្ឋព្វារុម្មណ៍ ដែល អ្នកប៉ះពាល់ហើយ គ្រាន់តែជាការម្មណ៍ដែលប៉ះពាល់ហើយ ធម្មាវម្មណ៍ ដែលអ្នកដឹង ហើយ គ្រាន់តែជាធម្មារម្មណ៍ ដែលដឹង ហើយ ព្រោះ ហេតុ ណា ម្នាលពាហិយៈ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកនឹងលែងមាន ម្នាលពាហិយៈ អ្នកនឹងលែងមាន ព្រោះហេតុណា ម្នាលពាហ៌យៈ ព្រោះហេតុនោះ អ្នក នឹងមិនមានក្នុងភពនេះ នឹងភពមុខ នឹងមិនមានក្នុងចន្លោះ នៃលោក**ពង៍** ព័រ នេះឯងជាទីបំផុតខែទុក្ខ ។ គ្រានោះ ចិត្តនៃពាហិយទារុប៊ីវិយបុរស ផុតស្រឡះបាកអាសវៈទាំងឡាយ ព្រោះមិនមានឲ្យទាន់ ក្នុង១ណៈនោះ ឯង ដោយធម្មទេសនាសង្គ្រេប របស់ព្រះ**មា**នព្រះកាគនេះ ។

នេយា ប្រមេស្ស ពោធិវត្តស្ស ទសមសុត្ត អ៩ ទោ ភភភ ពា ទោយ នៃ កុខវិយ ៩មិនា សន្លិត្ត្រ ខិស នេះ ខិវឌិត្ត ខក្តាមិ ។

(៤០) អ៩ខោ អចិប្រេក្រាដ្ឋា ភក់ពេល ៣១បំណុំ សារត្ថិលំ សារ នៃស្លាវថ្នា អត្ថិថា នេត្តា ជីវិសា វេយា-មេសិ ។ អ៩ ទោ ភកវា សាវត្តិយ៍ ចិណ្ឌាយ ចាំត្វា បញ្ជាត់ ខិណ្ឌូទាត់ប្បដិត្តក្តោ សគ្គបាល្រេហ៍ ភិក្ខាហ៍ សន្ធឹនកម្លោ ធិក្សាមិត្តា អឌ្គម ៣ ហេយំ នារុប៍បំរំ តាលភាន់ ខ្មែរជា ភិក្ខាវា អាមានេស៍ ភណាថា ភិក្ខាវា ស្លែស្បី ខារ់ស្លួលស្បី ស្សួយឆ្នាំ ស្លេសខាំ ច្ចូលរដ្ឋា យោ តេខ ខ្ពុំធយ៌ មាវិ មេ មេខ មា ខែល័យរួប មេ ភុំក្លាប់ កោលគ គោត់ ។ ឃុំ ភ ខ្ពេត ភេ គេត្ត គក់ នោ ជឌូមរើមិ សស្ត្រាសមា សង់ខ្មែលមា មារិ ត់ អពេខេត្ត ឧ៍សរិត្ត ឈមេត្ត ដូចញូស្ប ការិត្តា យោឧភភព គេខេត្តសុទ្ធិសុ ឧក្សុទ្ធិស្វា ៧៩មន្ទ ជំសំផឹស ។ ឯភេមជ្ញុំ ជំសំឆ្នា ទោ គេ ភិក្ខុ ភគវជ្ញុំ ឯភ-ឧវេរត់្ខឌ្ឍី កន្ដេតាស្លាស់វិ ខាវស្លែសារិម្មិសេ ខេស្ស កា តេ តេស្ស កា កត់ កោ អភិសម្បាល ភេទិ ។

o a. ម. ឯត្តត្ត កតវន្តំ អភិកាទភាគិ ទិស្សតិ ។

ឧទាន ពោធិត្តេទី១ ទសមសូត្រ

លុះព្រះមានព្រកាគ ទ្រង់ទូស្មាន ពាហិយទាវុច័រិយបុរស ដោយនុវាទ សង្គេបនេះហើយ ស្ដេចចៀសចេញទៅ ។

(៥០) កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ស្ដេចចេញផុតទៅមិនយូវប៉ុន្មាន មេគោមានកូនខ្លឹ បុះផ្តួលពាហិយពរុចវិយបុរស ឲ្យជាច់លកដំរិតទៅ 💆 ល់ដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ត្រាចបណ្ដូ ជាគង្គង់នគរសាវត្ថិ រួចគ្រឡប អំពីបិណ្ឌូទាគ វេលាខាងក្រោយកត្ត ចេញអំពីនគរជាមួយកិត្តច្រើនរួប បានទគយេញពាហិយទាវុច្ចិ៍យេបុរសធ្វើមរ**ណ**ភាព លុះទតឃើញហើយ ទើបគ្រាស់ប្រាប់ពួកក់ក្ខុំថា ម្នាលក់ក្ខុំទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សរីវៈពាហិយទាវចំរិយបុរស លើកដាក់លើគ្រែនាំទៅដុតផង ធ្វើស្ថ ដល់សរៈនោះផង ម្នាលក់ក្ខុខាំងឡាយ (ក្រោះថា) សព្រហ្មចារបស់ អ្នកទាំងទ្បាយ ធ្វើមរណភាពហើយ ។ ពួកភិត្តទាំងនោះទទួលព្រះពុទ្ធ ដឹកា របស់ព្រះមា៩ព្រះភាគថា ព្រះក្ស**ុណា**្យះអង្គ ហើយលើកសរិវៈ ពាហិយទរុចវិយបុរស ដាក់លើ គេតូច នាំ ទៅរំលាយ ទាំងធ្វើស្អូបដល់ សវីវៈនោះ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានទូលគ្រោះមានព្រះភាគថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សវៈពេលិយទារុ-ចិរិយបុរស វិល្យហើយ ទាំនីស្នបសម្រាប់បញ្ចុះសរីវ:នោះក៏ធ្វើហើយ គគិរបស់គាត់ គើដូចមេច ដំណើរក្នុងលេកខាងមុខ គេដូចមេច

សុគ្គនូបិជិពេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧកនំ

ត្តត្បូទ្ធាត័

១ ឱ. ម. ឯស្ត្រី មេន្តិ ទិស្សតិ ។ ៤ ម. អត្តនាផើ ។ ៣ ឱ. ម. ទស-មត្តិ ៩ត្តិ ។ ៤ ឱ. ម. ឯត្តស អញ់បិ ឧទ្ធា ភោ វុណ្តេ ភគវិ៣ ឥថិ មេ សុគន្តឹតិ បាហា ទិស្សត្តិ ។ ៥ ឱ. បាដល់ ។ មុ. បាវា ។

សុត្តស្ថិដិក ខុខ្ទុកនិកាយ ឧភន

ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ ពាហិយទារុខិ៍យេ បុរស ជាបណ្ឌិត បានប្រតិបត្តិធម៌គួរដល់ព្រះនិញ្ជូនហើយ មិនបៀត របៀនគប់គេត ព្រោះហេតុសំដែងធម៌ទេ ម្នាលក់ក្នុខាំងឡាយ ពាហិយ-**ទារុ**ចិរិយបុរស បរិនិត្យានហើយ ។ លុះ**ព្រះ**មាន**ព្រះកា**គ ទ្រង់ជ្រាប ប្បាសនូវសេចក្នុនៈហេយ ទេបបន្ទំនួវទុគននេះ ក្នុងវេលនោះឋា ទឹកដី ក្កើង ၅/ល វមែនមិនតាំងនៅក្នុងនិញ្ជូន៣គុណា ពួកជាយមាន នាមថា សុក្តៈ (មានពន្ទឹ) រមែងមិនក្ខឹ ទាំងព្រះអាទិត្យក៏មិនរុងរឿង ក្នុង និញ្ជានធាតុនោះ ព្រះបន្ត្រ កំមិនមានពន្ធឹក្ខងនិញានធាតុខោះ ទាំងផងឹត កុម្មន្តមាន ក្នុងនិព្យានណតុនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍មាននាមថាមុន ព្រោះ មោនប្បដ៌បត្តិ ដឹនប**្ច**ស់ខ្លូវព្រះខិព្យាខ្យងយេខ្លួនឯង ក្នុងកាលណា វមែន វិយីហាកិរូបផង៍ អរូបផង៍ សុខខុត្តផង៍ ក្នុងកាលនោះ ។ សូត្រទី ೯០ ។ ចប់ ពោធិវិត្ត ទី ១ ។

ទុទ្ធាត់តែពោធិវិត្តតោះគឺ

និយាយអំពីព្រះមានព្រះភាគ គង់ក្រោមពោធិព្រឹក្ស **៣** លើក ព្រះមាន ព្រះភាគគង់ក្រោមដើមអដបាលនិគ្រោធ ១ ព្រះថេវ:ច្រើនអង្គ ១ ព្រះ មហាកស្សប ១ ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅជិតក្រុងហ្វា ១ ព្រះសង្គាមជិ គ្នោះ ១ ពួកដដិល ១ ពាហិយទារុច៌យែបុរស ១ រួមទាំងអស់ជា ១០ រឿង

ឧក ខេ ខុតិយស្ស មុច្ចលិទ្ធវគ្គស្ស យមសុត្ត ឧទានេ ខុតិយោ មុប្ចលិត្តវិគ្គោ

(៤០) តាក្រ មាន ៤ តាម មានក្នុង ១៤៤-ហេញ វិទាវត្ថិ ឧដ្ឋា នេះញ្ញាវាយ គឺរេ មុខ្ពស់ិន្ទមូលេ នយានមេ ១ធ ខេ ១ ខេត្ត ខេត្ត គត្ស សត្តាហ៍ ឯតមហូរដ្ឋន និសិរញ្ញ យោតិ រួត់ដីមាខ ឧក្សុរេឌ ៤ ខេខ ១ ឧប មាខេក្សេច មហាអភាលមេឃេ ខុឧទេខ៌។ សត្តាហវឌ្ធល៍ភា ស៊ីតវាតា ឧុឌ្គ ។ អ៩ទោ មុខលិខ្មោ សករាជា សភាភាភា និក្ខុមិត្តា ភភាពោ ភាយ សត្តាត្ត កោកេញ ចក្ត្តិចិត្តា ឧចមុន្ធនិ មហន្តំ ៩៧ វិហទុ មជា្ស មា ភ៩វឌ្គ ស័ត មា ភ៩វឌ្គ ខុណ្ មា ភភព ខ្នាស មកស វាតាត្យ សុំរសេបសម្សុក្ត⁽⁰⁾។ ម៩ ទោ ភ៩៧ ឧស្ស សត្ថាសស្ប អច្ចយជ គមា មាន្ត្រាម្នាក្ស ឯកខ្មែរ ត្ថិប្រើខា ខាងរយុ វិធ្វំ វិតភពលាហេតា នៅ វិធិត្វា ភកវ នោ កាយ៉

ទ ៖ ម. — សមាត្យាត់ ។

ឧទាន មុច្ចលិន្ទរុគ្គ ទី ៤ បឋមសូត្រ

ឧទាឧ មុប្ចូលិស្តិគ្គ ទឹ៤

(៩១) ១ ុំបានស្លាប់មកយាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ មើប បានគ្រាស់ជំងឺឥជាជម្បូង ទ្រង់គង់នៅទៀបមុច្ចលិន្ទ (រាំងអនុក់)ក្បែរច្នេះ ស្ទឹងនេវញ្ហា ក្នុងទុរវេលប្រទេស ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ្រុធ៍គង់ដោយបល្អតិ៍តែមួយ សោយវិមុត្តិសុ ១ អស់ ១ សច្ចាហ៍ ៗ សម័យនោះ បណ្តាលមានក្វៀង៍ធំ ពុំដូកាលកើតឡើង ។ ក្វៀង៍វលឹម ទសហ្វាហ៍ មានមេឃត្រជាក់ទូទឹមស្រកាប់ ។ លំដាប់នោះ មុខ្ខល់ន្ទុ-នាគក់ដ ចេញពីលំនៅរបស់ខ្លួនហើយ ពេខព័ន្ធព្រះកាយ នៃព្រះមាន ព្រះភាគដោយភ្លេន ៧ ជុំ ហើយបើកពពារដ៏ធំពុំង៍អំពីវាង៍លើព្រះសិរ្យ ព្រះមានព្រះភាគ ដោយគិតថា វង៌ាកុំប៊ប៉ះពាល់ព្រះមានព្រះភាគ កំដៅ កុំប៊ីប៉ះពាល់ព្រះមានព្រះភាគ សម្ផស្ស រ ជាម មូស ១រល់ កំដៅ ថ្ងៃ ពស់តូច ពស់ធំ កំកុំចំចៀតចៀនព្រះមានព្រះភាគឡើយ ។ លុះភន្ទផសប្តាហ៍នោះហើយ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ចេញអំពីសមាធិ នោះ ។ លំដាប់នោះ មុច្ចលិខ្មនាគរាជ ដីជីថា ភ្វៀជរ៉ាង៍ហើយ មាន ពពតស្រឲ្យ៖ ហើយ ក៏រសាយក្មេន ចាក់ព្រះកាយ នៃព្រះមានព្រះកាគ

សុត្តន្តបំដីកេ ខុទ្ចកនិកាយត្យ ឧទាន់

កោតេញ និឋមេត្យ សភាវណ្ណ អភិនិម្មិត្យ (*) កក់គោ បុរតោ វ អដ្ឋាសិ បញ្ជាល់កោ កក់ខ្លំ នមស្សមានោ ។ អេ៩ ទោ កក់វា ឯគមគ្នំ វិឌិត្យ តាយំ វេលាយំ ៩មំ ខ្លាន ខ្លានេសិ

សុខា វិបតោ តុដ្ឋស្ប សុតជម្មស្ប បស្បតា អញ្ជាប់ សុខ លោក ភាពខំ សមតិក្រម សុខា វិបតត លោក ភាពខំ សមតិក្រម អស្ចិបនស្ប វិជយោ ខាត់ ប បម៉េ សុខខ្លិ ។

[្]នេ ម កាយ ភោគ វិនិម្មេស្កា សកម?ស្ណាំ បដិសំហរិត្តា មាណ/កៅស្ណាំ អភិនិម្មិ ត្រាត់ ឥមេ បាឋា យុត្តតា គេ ហំ ឯវិ មហាខន្ធកេ មុក្ខលិន្ទកជាយំ អាគតា ។ ៤ ម សំយមោ ។ ៣ ឧ ម បឋមន្ត្រិ នត្តិ ។

សុក្ត្តបំដែក ខុទ្ទកទិកាយ ឧទាន

និម្មិតកេទរបស់ខ្លួន (ជាកេខមាណព) ឈរប្រណម្យកញាល់ នមស្ការ ព្រះមានព្រះភាគ ពីខានីទីចំពោះព្រះកក្ត្រព្រះអង្គ ។ លុះព្រះមាន ព្រះភាគ (ទន់បានជ្រាបច្បាស់សេចក្តីទុះហើយ ទ្រង់បន្ទឹន្តវិទទាននេះ ក្នុងបើលនោះថា

វិវេក^(๑)របស់បុគ្គល អ្នកគ្រេកអរ (ដោយមគ្គព្រាណ) មាន
ជមិស្តាប់ហើយ បានឃើញច្បាស់ (ដោយញាណចក្ខុ) នាំ
មកនូវសុ១ ការមិនបៀតបៀនគ្នា នឹងការសង្គម ក្នុងសត្វទាំង

ខ្យាយ ជាសុ១ក្នុងលោក ការប្រាស់ បាត់តម្រេក ការប្រព្រឹត្តិកន្ងង

កាមទាំងឡាយ ជាសុ១ក្នុងលោក កិរិយាក់បាត់បង់ខ្លុំអស្ចិមាន៖
ដំណើរខ្មុះ ឈ្មោះថាជាសុ១យ៉ាងវៃក្សាលន៍ ។ សុត្រទី១ ។

(៥៤) ១ បានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាត់

(១៨គង់នៅក្នុងវត្តជេត់បាន របស់អនាជបំណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិតក្រុងសាវត្តី ។

សម័យនោះឯង ពួកកិត្តប្រើន្យូបត្រឲ្យប់អំពីបំណ្ឌ ក្នុង ក្នុងវេលាក្រោយ

កិត្តិ អង្គ័យជួបជុំគ្នា ក្នុងខ្មែបដ្ឋានសាលា អន្តរកថា (២)នេះកើតឡើងថា

[្] បណ្តារិកោត ហើង វិកេក្នុងទីនេះ សំដោយកឧបធីវិកា គឺព្រះនិញ្ទ**េ។ អដ្ឋក**ហិ ។ ២ វារាដោយឡែក ជាខណ្ឌះអំពីការយកបិត្តទុក<mark>ដាក់ ក្នុងកម្ម</mark>គ្នាន រៀ**ខធាលី នឹង** អដ្ឋកហិ ជាដើម ហៅថា អ**ត្ថកក**ហិ ។ អដ្ឋកហៃ ។

ឧទានេ ទុតិយស្ប មុច្ចលិន្ធរត្តស្ស ទុតិយសុត្ត

តោ ខុលា អាវុសោ ៩មេសំ ឆ្អុំឆ្នំ រាជ់ខំ មហទូខេ៩ហ **វ** មហា ភោគភពេ វ មហា កោសភពេវមេហាវិជី្គៈ តែកេ ជ មហាវាសេន កេ វា មេហ**ុ**លភពេ វា មេហ៍-ទុំកេត្យ វា មហាធុភាវតរោ វា រាជា វា មាក ពោ សេឌ៌យោ ពុំម្តីសារា រាជា វា បសេខធំ កោស **ហេនំ** ។ មយញ្ចាំ នេះសំ ភិក្ខាធំ អត្តភគស វិហ្គោតា ។ អ៩ ទោ កក្ស សាយណួសមយំ បដ៌-សហ្វានា វុឌ្ឌិតោ យេខ ឧបដ្ឋានសាលា នេះឧបសន្ន័មិ **ឧប**សន៍មិត្យ បញ្ជ**ុំ** អាស នេ ធំសំធំ ។ ធំស*ជួ* ទោ ភគវ ភិក្គុ អមន្តេស កាយ ជុន្ត ភិក្ខាវ ឃុនលេ ភេទ្ធ សុច្ចិស្ត្រ សុច្ចិ<mark>មគំ</mark>នា ភា **ខប**ន ស្ដេកគេជា វិហ្គាតសាតិ ។ ៩៩ ភ នេ្ដ អមាគម្បឹ បញ្ជាន់ ្ត្រំស្នាទាតប្បដ៏ក្តាខ្លាធ់ ឧបឡាធសាលាយ៉ា សឆ្លង់ស្ពាន់ សឆ្និបត់តោន់ អយមន្ត្រា គាថា ខុនភេឌ

ឧទាន មុក្ខហិនូវគ្គ ទី ៤ ទុតិយសូត្រ

ម្នាល់ ការ៉ាស់ ទាំង ឡាយ បណ្ដាក្រោះកង់កេទាំងកែក្រោះអង្គ នេះ គឺក្រោះកង់ក ព្រះនាប់មាគធសេនិយព៌ម្មិសារ នឹងព្រះរាជា ព្រះនាមបសេនឲ្យកាសល ព្រះរាជាអន្ត្ត្រណាហ្នា ដែលមានទ្រព្យច្រើន មានកោគ:ច្រើន មានឃ្មាំង ស្ត្រីន មានរដ្ឋចូលារស្រ្ទីន មានពាហនៈច្រើន មានពលស្រ្នីន មានឫទ្ធិ ច្រើន មានអានុកាព ប្រើនជាជ ។ ឥឡូវនេះ អន្តរាកថា របស់ភិក្ខុ ទាំង៏នោះ ក៏ដ្ឋាកឈប់នៅ ។ លំដាប់នោះ ព្រះ**មា**នព្រះកាគ ទ្រង់ ចេញអំពីទីសម្តុំ ក្នុង៍សាយណ្ឌសម័យ ក៏យាង៍ចូលទៅឯទបង្គានសាលៈ យុះទ្រង់ចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ **។** លុះព្រះមានព្រះកាត់ទ្រង់គង់ហើយ ទើបគ្រាស់សូវព្លុកកិត្តថា ម្នាលកិត្ត ទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងឡាយ អង្គ័យច្ចូបដុំគ្នា ដោយការនិយាយអ្វី ក្នុងកាល ឥឡូវនេះ មួយទៀត អន្តកកថាដូច មួច ដែលអ្នកទាំងីឡាយផ្អាកទុក **។** ព្ភកក្តុទាំងនោះ ទូលថា បញ្ជិត្រ**ព្រះអ**ង្គ័ដ៏ចំរើន កាលដែលពួកយើង**ខ្ញុំ** ទាំជីឲ្យយក្រុទ្យប់អំពីបិណ្ឌូណុគ ៧លាខាធីក្រោយភគ្គ ភ្នុងក្រុងសាវត្តិនេះ ហើយអង្គីរបច្ចប់ដុំគ្នា ក្នុងទ្បង្ហានសាលា មានអន្តរាក់ថា នេះ កើតឡើងថា

សុគ្គន្តបិដ្ឋភេ ទុទ្ធភានិកាយស្យ ឧទាន់

កោ ឆ្នាំ មាវុសោ ៩មេសំ ខ្ទុំខ្ញុំ រា**ជុ**ខំ មហទូខ-ស្រ ស្រាយ ស្រុយ ស្រុយ មេខាយ ស្រុយ ស្រុ មេហាវិជិននេះពេ វា មេហាវាសេខ៩ពេ វា មេហេតុលេខពេ **វ មហ៌ឆ្**គៃនពេ វ មេហៈធ្នាវនពេ វ ១៩៦ វ មាក ដោ សេធ៌យោ តិទ្ទឹសពេ រាជា វា បសេនធ៌ គោស លេខ ១ មណ្ឌ ខេ ខេ ខេ ខេ ខេ ខេ ខេ ខេ វិញ្ចាតា អថ ភក្សា អនុហ្សាត្ថា ។ ខ ខេ្មតំ ភិក្ខាវេ តុម្ភាគាំ ខេឌិរូខំ គោលបុត្តានំ សទ្ធា អការៈ ည္ မေးက်ေးက် ငေးမို့ မေး မေး ကို မေး កែ ៩យុខ៩ សុខ្លិចតិតាន់ វេ ភិក្ខាវ ខូយ កែរណ៍យំ ឧញ្ទី វា គេជា អរិយោ វា តុល្លឹកវេតិ ។ អ៩ ទោ ភភ**ា** ឯភមត្ថ វិធិតា្ភ តាយៈ វេលាយៈ ៩ ម ខ្នាន់ ខ្នានេស៍

យញ្ ភាមអុខ លោភ យញ្ជំ ឧ៎វិយ៍ អុទ្ ឧស្អាត្តយសុខសា ្ត្រភាព ឧក្សារៈ្គ សោខ្យស់រំ ្ម ឧុភិយំ^(០) ។

e នៃ ម. ខុតិយុន្និ នត្តិ ។

សុត្តនូបដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ម្នាល់ អាវុសោ ទាំង៍ ទ្វាយ បណ្ដាព្រះរាជាពីរព្រះអង្គ័ នេះ គឺព្រះរាជាព្រះនាថ មាគធសេនិយព៌ម្ចិសារ ន៏ង៍ព្រះរាជាព្រះនាមបសេនទិកោសល ព្រះរាជា អង្គីណាហ្នាំ ដែលមានទ្រព្យច្រើន មានកោគ:ច្រើន មានឃ្វាំងច្រើន មាន រដ្ឋចំណុះច្រើន មាន៣ហនៈច្រើន មានពលច្រើន មានឫទ្ធិស្វើន មាន អានុកាលច្រើនជាង ។ បញ្ចិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន អន្តពភថា នេះឯង ដែលយើង ខ្ញុំទាំង៍ ទ្វាយផ្ទាត់ទុក ក់ស្រាប់តែ ព្រះមានព្រះកាគ ស្ដេចយាង៍មកដល់ ។ ព្រះមានព្រះកាត់ត្រាស់ថា ម្នាលកិក្ខិតាំងឡាយ ត្រង់ដែលអ្នកទាំងឡាយ និយាយភាក្សីបែបនេះ ដំណើរនុះ មិនមែនជាតិៗដ៏គួរដល់អ្នកទាំងីទ្បាយ ដែលជាក្លបុត្ត បេញចាត់ផ្ទះ ចូលកាន់ផ្ស ជោយសទ្ធា ទេ ម្នាល់ភិក្ខុ ទាំងទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យាយ កាលដែលចូបដុំគ្នា គប្បីធ្វើកិច្ចភា យោង គឺ ការពោលជាធម៌ ១ ភាពសូចស្វៀមដ៏ប្រសើរ^(១) ១ ។ លុះព្រះមា ព្រះភាគ ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីទុះហើយ ទ្រង់បន្ទឹន្យ (ទាននេះ ក្នុង ហេ នោះថា តាមសុខណា ក្នុងលោកភ្លឺ ទិញសុខ (២) ណាភ្លំ សេចក្**សុខ**ទាំង នោះ មិនដល់នូវចំណិត ១ ក្នុងចំណែក ១៦ នៃ សេចក្ស ១ ព្រោះការអស់តណ្ណាទេ ។ សុគ្រទី៤ ។

១ ស់ដោយកការសម្រេចសម្រាន្ធដោយឈៈនសមាបត្តិ ។ ៤ ស់ដោយកសេចក្ដីសុខ ក្នុងរូបព្រហ្ម អរូបព្រហ្ម នឹងទិព្វហៃរធម៌ ។ ៤ ស់ដោយកសេចក្ដីសុខ ក្នុង ដែលសមរបត្តិ ។ អដ្ឋកេខា ។

ឧហៈ៩ ខុតិយស្ស មុច្ចសិន្តុគ្គេស្យ គគិយសុត្ត

សុខភាមាន ភូតាធិ យោ ឧណ្ឌោន វិហឹសតិ អត្តភោ សុខមេសាភោ មេខូ សោ ឧលភាគេ សុខំ។ សុខភាមាន ភូតាធិ យោ ឧណ្ឌោន ឧ ហឹសតិ អត្តភោ សុខមេសាភោ មេខូ សោ លភាគេ សុខឆ្គិំ។ គត់យំ^(ខ)។

(៤៤) ១៥ឆ្នូ សុខាំ ១ ១៤ សម្រេ ភេក

១ ឧ.ម. គតិយុត្តិ ៩ភ្ ។

ឧទាន មុក្ខល៍ន្ទគ្នេ ទី ៤ គតិយសូត្រ

(៤៣) ១ំបានស្លាប់មកយាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គដេត៣៩ បេសមនាប់បណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុង៍សាវត្តិ ។ សម័យនោះឯង៍ ពួកកុមារច្រើននាក់ នាំគ្នាបៀតបៀនពស់នឹងដម្បង៍ ត្រង់ទីជាចន្លោះ ខែក្រុងសាវត្តិ ខឹងវត្តដេត៣ខ ។ គ្រាខោះ ព្រះមាន ព្រះកាទ ទ្រង់ស្បង់ ប្រជាប់ហុត្រនឹងចាំរ ចូលទៅចិណ្ឌូហុត ក្នុងក្រុង សាវត្ថិ ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ។ ព្រះមានព្រះភាគ បានខតឃើញពួកកុមារ ច្រើននាក់ពាំង៍នោះ កំពុងតែបៀតបៀនពស់ខឹងដម្បង គ្រង់ខ្ពស់ចន្ទោះ នៃក្រង់សាវត្តី នឹងវត្តដេតពន ។ លុះព្រះមានទ្រះកាគ ទ្រង់ជ្រាប ច្បាស់នូវសេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទ័ន្ធវត្ថិទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា បុគ្គលណា កាល់ស្វែងរកសេចក្តីសុ១ ដើម្បី១ន ហើយបៀតចៀន ពុក្សតុអ្នក (ជាថ្នាសេចក្តីសុទ្ធ ដោយដម្បង បុគ្គលនោះ លុះលះ លោកនេះទៅ របែងមិនបានសេចក្តីសុខធ្វើយ ។ បុគ្គលណា កាលស្វែន៍វកសេចក្តីសុ១ ដើម្បី១,ន មិនបៀតបៀន ពុកសត្វ អ្នកប្រាថ្នាសេចភសុខ ដោយដើម្បីធំ បុគ្គលនោះ **លុះ** ល់៖លោកនេះទៅ តែង៍ឡានសេចក្ដីសុ១ ។ សូត្រ 🖟 ៣ ។ (៥៤) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាង េះ ។ សម័យបួយ ព្រះមាន[ៗះភាគ

សុគ្គនូបំដំពេ ខុទ្ធពន៌កាយស្យូ ឧទាន់

សាវឌ្គិយ៍វិសាវឌ្គិវេល អនា៩គ្គិណ្ឌិកាស្ស អាវាមេៗ ರ್ಣ ಚಾರ್ಚ ಚಾರ್ಚಿಕ ಗಣಗೆ ಅಗ್ಲಿ ಬರ್ಚ್ ಆರ್. កា នោ មា ន នោ ប្ទជិតោ អបទិតោ លាក់ ខ័កចិណ្ឌ -ស្នេះ សេលស្នេ ស្និលានឡេទូយក្មេសម្តីស្នើសព្ ភិក្ខុស ឡែមិ សក្តាតា ហោតិ កក្តាតា មាធិតោ ប្ជិតោ អបចិតោ លាភិ ខឺអប៊ុណ្ឌូទានសេខាសេនក៏ សានប្បច្ចុយគេសដ្ឋបក្តោរាធ ។ អញ្ជាត់គ្គិយោ បន្ ប់ញ្ជេងកា អសក្តុតា ហោធ្ល អកុក្កេតា អមាធិតា អប្ផិតា ឧ អបចិតា ឧ លាភ៌ ភោ ចីកចិណ្ឌទាត-សភាសន់គឺលាន់ ១ មុខ។ ទេ^(១) អញ្តន្លិយ បរិញ្ជ**់**កា ភភ/តោ សក្សា អស-ហមានា ភិក្ខុសផ្ទុស្បូច តាម ខេ អ ញ្ញេ ខ ភិក្ខុ ខុស្វា អស់ញ្ហា ដុស្សាលា វាទាហា អក្សោសធ្លូ ប់-ស្នេះ ស្រុសទី ស្រុស្រី ឯង៩ សេ មាតិសំប ក្នុ យេជៈ ភភ**ា គ្រេះ ១៩៩ ខ្មែស ខ្មែស ខ្មែ**តា ភភ-វឆ្លំអតិវា ខេត្តា ឯគមខ្លំ ធិសីធឺសុ ។ ឯគមខ្លំ ធិសិញ្ញា សោ គេ ភិក្ខា គត់វត្ត ឯគនកេច ឯគសោ ភព្ត ភគក

ទ ឧ. ម. អ3 ហេ តេ ។ ៤ ឧ. រោសត្តិ វិហេសេត្តិ ។

សុត្តថ្មីដីក ខុទ្ទក់និកាយ ឧទាន

្រជ់គង់នៅ ក្នុងវត្តព្រះដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀប ក្រង់សាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះមា៖ព្រះភាគ គេធ្វើសក្កាវៈ គោរ៣ កប់អាន បូជា កោតក្រែង៍ បាខប់រែ បិណ្ឌូបាត សេនាសន: នឹងគំលានប្បច្ចុយកេសដូលត្នាវ ជាប្រក្រត់ ។ សូម្បីកិត្តសង្ឃ តំគេធ្វើ សេនាសន: នឹងគំណនប្បច្ចុយគេសដ្ឋបរិក្ខាវដែរ ។ ចំណែកពួក បរិញ្ជាជត អន្យត្វិយ គេមិនធ្វើសត្តាវៈ មិនគោវព មិនរាប់អាន មិន បូជា មិនកោតក្រែង៍ មិនហ្ខេចវៃ បណ្ឌូហ្គ សេខាសននឹងភំលាន-ប្បច្ចុយកេសដ្ឋបន្តែារ ជាប្រក្រត់ទៀយ ។ គ្រានោះឯជ ពួកបរិញា-ដក អន្យត្តិយ កាលជ/ទ្រេំនឹងសត្តាវៈ ចំពោះព្រះមា៩ព្រះភាគ នឹងកិត្តសង្ឃ មិនបាន ហុះឃើញរាកកិត្ត ក្នុងស្រុកក្ដី ក្នុងព្រែក្ដី ក៏ដេវ ប្រទេច ១ឹង៣៩រុក ដោយសំដ៏ទ្រគោះ ដាបេសអសប្បុរស ។ លំដាប់នោះឯឪ ញូកកិត្តប្រើឱ្យប ចូលទៅគាល់**ព្រះ**មានព្រះកាគ ហុះ ចូល ទៅដល់ ហើយ ថ្វាយចង្គ័ព្រះមា ព្រះកាគ រួចអង្គ័យក្នុង ខុសម គួរ ។ លុះភិត្តទាំង៍នោះ អង្គ័យកង្គឹសមគួរហើយ ក៏ទូលព្រះមាន ព្រះកាគយាដ៏ខេះថា បញ្ចិត្រក្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ ព្រះមាទព្រះកាគ

ឧទា ៩ ទុតិយស្ស មុច្ចលិន្ទវគ្គស្ស ចតុត្តសុត្ត

សក្ខាតា យោតិ កុរុកា គោ មាធិតោ មូជិតោ អមចិតោ ហាភ្នំ ចំពេញនានេះសេនាសន់កំហានឲ្យចុយគេសដ្ឋ-ប៉ុក្សា្ការ ។ ភិក្ខុស ខ្ញុំ្បូខិសុក្ខា តោ ហោទិ ក្រាតា មាធិតោ ឬជិតោអបច៌តោ សាភ៉ា ចំពុះចិណ្ឌទានសេខា-ស្នក់លានឲ្យឲ្យក្រស់ខ្លួលក្តោរាន់។ អញ្តិន្ទិយា បន ប់ញ្ហែជភា អសត្ថតា ហោៈឆ្លំ អកុកេតា អមាធិតា អប្ជិតា អនុបចិតា ៤ លាគ៌យោ ច័យ្ចិណ្ឌទាន់សេ-សេសឧតិសាឧឲ្យឲ្យគេសខ្លឹស្សារប្រភាពមាន ភ ្លេង ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុ មាមានា ភិទ្ទុសខ័្សរួច គា ទេ ច អ ញោ ច ភិទ្ទុសខ័្ឃ ឧស្វា អសញ្ជាប់ ៩,សេខា វាថាថា មកោសន្តិ ប្រភេសថ្នំ ស្រាស្ត្រី ព្រះស្ត្^(២) ១ អន្តលេ ភគ**វា** ស្តេចត្តុំ វិឌិត្តា តាយ៍ ៤០០យំ ឥម៌ ខ្នាខំ ខ្នាខេសិ តាមេ អរត្តោ សុខនុត្តដូដ្<mark>ជា</mark> (๓) នៅទូនោ នោ មាតោ ខាចា់ថ

[🤏] ឧ. ម. ភ័ក្តូ ទិស្វា ។ ե ឧ. វិហេសន្ត័តិ ។ ម. វិហេសេនីតិ ។ ៣ ឧ. ម្. សុខទុក្ខដុឌ្ឌោ ។

ឧភាន មុក្ខលំនូវគ្គ ទី 🕨 ចតុត្តសូត្រ

មានគេធ្វើសក្ការ: គោរព រាប់អាន បូជា កោតក្រែង បានប៉ាំរ បិណ្ឌូ -ព្រ សេនាស^{ន្ទ:} នឹងគំលានឲ្យចូយកេសដូចវិក្ខាវ ។ ៣៨ភិក្ខុសង្ឃ ត់គេធ្វើសត្តារៈ គោរព រាប់អាន បូជា កោតក្រែង៍ បានចំរែ បិណ្ឌូហុត សេនាសនៈ នឹងគឺលានប្បច្ចុយកេសដ្ឋបរិក្ខាវ ជា**រ**បក្រត់ដែរ ។ ចំណែកទាង ពុកបរិព្វាជក អន្យត្វិយ គេមិនធ្វើសក្ការៈ មិនគោរព មិនកប់អាន មិន បូជា មិនកោតក្រែង មិនបានចំរែ បណ្ឌូលុត សេនាសេខ: នឹងគំលាន-ប្បច្ចុយកែសដ្ឋបរិត្តាវ ជាប្រវត្តទ^{ំ ។} បពិទ្រ**ព្រះ**អង្គដ៏ចំរ៉េន លំដាប់នោះ ឯង ពួកបរិញ្ជាដក អន្យត្វិយទាំងនោះ កាលអត់ទ្រាំនឹងសក្កាវៈ ចំពោះ ព្រះមានព្រះភាគនឹងកិត្តសង្ឃ មិនបាន លុះបានឃើញភ្លូកកិត្តសង្ឃ ក្នុង ក្រុកត្ត ក្នុងព្រៃត្ត ក៏ដេរប្រទេខ ១ឹង ហក់ក្រ ដោយវាចាទ្រគោះ ជារបស់ អសប្បសេ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ឲ្រង់ជ្រាបច្បាស់ខ្លាំសេចក្តីនុះ ហើយ ទើបស្រង់បន្ទឹន្ធវិទ្ធ ខានខេះ ក្នុងរៅហានោះថា

អ្នកទាំងទ្បាយ ដែលសុខនឹងទុក្ខ ប៉ះពាល់ហើយ ទោះនៅក្នុង ស្រុកឬព្រៃ មិនត្រាក្រៅក្រហាយ អំពី១ន ឬអំពីអ្នកដទៃទៀ្រ័យ

សុត្តនូមិដ្ឋា ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

ដុសឆ្នំ ឧស្សា ឧបឆ្នំ បន្ទំ ចុះ ពេល ដាមាលា នេទ្ស ១ ខេងខ្លែ ។ (ជជ) ស្មាធិ មាខ្មុំ សាធិល្ច ស្នង មាន។ មាន។ ន្តិយ៍ វិហរត់ ដេតវេធ អភា៩ចំណ្ឌិតាស្បី មារាគេ ។ នេះ ខេ ឧទ មានលោខ អញ្ជនយោង វីជិប្រជុំប្រមេ ទទស្សា សាវទ្តុំ អនុហ្សុត្តា យោគិ គេខេច្ចវេ ក្រស្លាយន ា អ៩លោ សោ ខ្លាសក្សា សាវឌ្គ័យ ខុបសន្ថ៌ត្វា ភ៩វឌ្គ អភិកាខេត្ត ឯកមន្ត និស័ឌិ ។ រាយឧដ្ឋ ចូលចុះ សេច និស្ច សេច ឯឧដេល្ជ **ចំ**ក្រុ_រ (ភា 🧃 ខ្ទាស់តា នាំម ប ហែលមគាស់ យធិនំ ឥណ្ឌមនាយាធិ ។ ចិរ្យ្ជដ៏ការាំ កុខ្លេ ភកវត្ត ឧស្បូលយ ខ្មស់ខ្មុំតុំគាមោ អច់ចាល់ គេហិចិ យ្លាំ ខេត្ត នេះ មាន នេះ ខេត្ត នេះ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត វិឌិត្តា តាយ វេលាយ ៩៦ ខុខាធំ ខុខាធេស៍

ଚ ଝା. ផុសយៀ ។ ម. ផុសេយ្យ ។ ៤ ଛ.ម. ପଣ୍ଟୁଛି ଣ បញ្ហាយត ។

សុត្តស្ថិធិក ខុទ្ចកនិកាយ ឧភន

៨ស្សគមិតន៍ត្បាយ វមែនប៉ះពាល់ត្រូវបាន ព្រោះអាស្រ័យ ខ្^{បធិ} ភាលប៉េ**ខ**បតិ មិនមាន ៨ស្សគមិតន៍ត្បាយ ប៉ះពាល់ ត្រូវដូចម្ដេចបាន ។ សូត្រ ទី ៤ ។

ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន វបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្តី ទៀបក្រុង សាវត្តិ ។ សម័យនោះជំង៍ ឧបាសកម្នាក់ នៅក្នុងស្រុកឥច្ចានង្គលៈ បានទៅដល់នគរសាវគ្គី ដោយកិច្ចន៍មួយ ។ លុះទេពុសតនោះ បានសំរេចកិច្ចនោះស្រេច ក្នុងនគរសាវគ្គិហេយ ក៏គៀងចូលទៅ គាល់ព្រះមានព្រះកាត លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គ័ព្រះមាន ព្រះភាគ រូបអង្គ័យក្នុងទីសមគ្គវ ។ លុះខុព្ទសក់នោះ អង្គ័យក្នុង ទីសមគួរ ហើយ ព្រះមានព្រះកាគ ត្រាស់យ៉ាង៍ នេះថា ម្នាលទ្ធ-សត ១៩អ្នកធ្វើហេតុជាទំ៩ង ដើម្បីមកទីនេះជាយូរអង្វែងហើយ ៗ មភគាល់ព្រះ មានព្រះភាគ ជាយុក្រហ័យ ប៉ុន្តែខ្ញុំក្រះអង្គជាអ្នកខ្វល់ វាយមិនជាច់ ដោយកិច្ចការនីមួយ ទើបមិនតាចធ្វៀតចូលមកគាល់ ព្រះមានព្រះភាគមា្នសោះ ។ សុះព្រះមានព្រះភាគ ឲ្រ£់ជ្រាប ច្បាស់នូវសេចត្ត ៖ ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹត្តាននោះ ក្នុងវេលានោះថា

ឧទា ទេ ខុតិយស្ស មុច្ចលិន្តវត្តស្ស ដង្អសុត្ត សុខ វត តស្ប ជ យោគ ក់ញ៉ា ស្ទំរឌ១មូស ្រួ សហុស្**រ៊ុ**ឌស្បី សេភាំញ្នំ បង្អើរហេញមាន ជ្រា ជទម្លៃ ខេត្តស្គិរខាង ។ ខេញ្ចំ $_{(m)}$ ។ (៤៦) ឃាច្រុ សុត ។ ឃាត់ សមយំ ភភក សាវ-និញ រូបបន្ទ នេះ នេះ មេខា**នត្**ហើយមេជា មេបនេ ឯ ខេត្ត សេ ឧត មានពេលខ មណីសម្រៅ ឧរយ៉ាង្យម្រាវិ ខេស្ស មាលាវិកា **ខ**ជា**ខត់ យោត៌ កព្តិ ខ្ទុ**វេជ្ញា។ អ៩ខោ សា មរិញ្ហាជិ**កា តំ ម**រិញ្ជាជក់ ឯតឧ**រេស**ខ ជន្លឺ ដែល ខេត្ត មាស ណ នេ រូប្បាយ ល្ប្បន្និត្ត ១ ស្ស វុឌ្តេ សោ ស្ដាល្បាល ន មរិញ្ជាំគាំ ស្គឧ**េសខ** គុ គោ មភាមាំ ភោគិយា នេះ ភេស ភេស ភ្នំ ។ ខ្នំយម្ប ទេ ស បញ្ជែរិកា ခံ မွားကြေးရသည္ အေလးမှာ အေလး អាសារ យុំ មេ វិជាតាយ ការីស្បុត្តិតំ ។ ខុត៌យេម្យុំ ទោ សោ មរិញ្ហាដៃកោ តំ មរិញ្ហាជិកាំ ឯតឧវេ**វាប** ចុះ ទោ បទាហំ គោត់**ហេ** គេល អាហាម៉ូតំ ។

១ ម. សង្ខតធម្មស្ស ។ ៤ ម. ជនស្មឹ ។ ៣ ឱ. ម. បញ្ចមទ្តិនបញ្ហាយតិ។

ឧទាន ចុច្ចលំនួវត្តទី ៤ ធន្នសូត្រ

ត់លេសគ្រឿង ខ្វល់ខ្វាយណាមួយ មិនមានដល់បុគ្គលអ្នកមានធមិ ពិចារណាហើយ ជាពហូសូត្រ នុះឯឪជាសុខ អ្នកចូរមើលបុគ្គល អ្នកប្រកបដោយកង្វល់ តំពុងតែលំហុកចំពោះអ្នកផង ច្រើនតែមាន សភាពជាប់ចំពាក់ចំពោះអ្នកផង ។ សូត្រ ខី ៥ ។

(៥៦) ខ្ញុំបានស្លាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ្រះកាគ គង់នៅ ក្នុងវត្តដេត៣ន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថិ ។ សម័យនោះឯង៍ នាង៍មាណវិកានៅក្មេង ជាប្រពន្ធបរិញ្ជាដក់ម្នាក់ ជាស្ត្រី មានគភិ ជិតសម្រាលកូន ។ លំដាប់នោះ នាងបរិញ្ជាជិតានោះ និយាយ៖ ដែបវិញ្ជាដកនោះយ៉ាងនេះថា ខែព្រាហ្ម**ណ៍** អ្នកចូរទៅនាំមក*ទូវ* ប្រេងដែលជាប្រយោជន៍ដល់១ ស**ម្រា**ប់ស**ម្រាលកូ**ន ។ កាលប៉េនាជ បរិព្វាជិកា ខិយាយយ៉ាង៍ ខេះហើយ បរិព្វាដកនោះ ក៏ខិយាយ ខឹង៍នាង៍បរិព្វា -ជិតា ខេះវិញថា ចុះអញទាំយកប្រេន៍ពីណាមកឲ្យនាន៍ ។ នាន៍បរិញ្ជាជិកា នោះ បានខិយាយខឹងបរិព្វាដកនោះ ដាគ់រប់៤ដងយាងខេះថា ម្នាល ក្រាហ្មណ៍ _{អ្នក}ចូរ ទៅនាំ ប្រេង ដែលជាប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំសម្រាប់សម្រាល កូន ។ បរិព្វាដកនោះបាននិយាយនឹង**នាងបរិ**ព្វាជិកានោះជាគំរប ៤ ដង៍ យ៉ាង ខេះថា ចុះអញនាំយកប្រេងពីណា មកឱ្យនាង ។

សុត្តស្ថិដកេ ខុទ្ធកនិកាយស្ប ឧទាន់

តេទ្ធិយម្បី ទោ សា បរិញ្ជាជិកា គំ បរិញ្ជាជិកាំ ឯគឧរេ**ងប** តេច្ច គំ ព្រាស្លាល គេលំ អាសារ យំ មេ វិជាតាយ តេវិស្សិតិតិ ។

(៤៧) នេះ ទោ ១៩ មានក្រេង មេខ ៤៤១ ១៩១៤ មារី យោមលេសា យ្រុស្ស មានបាស់រី ងូ យៃសិ-លាសារី មុ មានថ្ងៃរិ មុ នេប្សេរិ មុ លាម្ខេង ខាង ឌ្ឌាន្ត លេខ ខ្ពស់ខ្លាំ ឯកឧសេ ឧទ្សា ខ្មស់ពី ខ្មស់ពី ស្សនយោស ព្រះ ១០ ១០១ សេននិស្ស កោស**-**លេឡា ខ្សេន៉ា្សា មាត្យមារី ឯ ម៉ាល់ហមាវិ ស្ទុស្ស ស្រស្ស ស្រុខទី ទាទុំ ឌ្លែត នោ ដូហាតុ យដ្ឋា ប ក្រោ ម កេរថ្មមារិ កោសលស្ប កោដ្ឋាតា តែខ្លា គេលស្ប យោវឧត្ត ច់ត្រៃ ឃរំ អាកញ្ញា ឧក្តិត្រៃន ឧ ឧយ្យំ យំ ឥមិស្សា វជាតាយ កវ៉ស្បូត់តំ ។ អដ្ឋា សោ មរិញ្ជាវ កោ ព្រះ ប្រមាន នេះ ខ្មែរ ខ្មែរ ខេម្ម ខេម្ ត្តា តេលស្ប យោជន៍ មិវិត្តា ឃ[ំ] ភេតត្តា^(១) នៅ សត្រោត ខ្ញុំ កាត់ ជ ២៤ មកោ ។

១ ម គ្រួ ។

សត្ថឲ្យដែក ខុទ្ធកនិកាយ ឧ**ភ**ទ

នាន៍ប៉ាញាជីកានោះ បាននិយាយដឹងបរិព្វាដកនោះដាគំរប់ ៣ ដងយ៉ាន៍ នេះថា ប្លាលព្រាហ្មណ៍ ឬកចូសទៅនាំយកប្រេង ដែលជាប្រយោជន៍ ដល់ខ្ញុំ សម្រាប់សម្រាលគូន ។

(៥៧) សម័យនោះឯង ព្រះរាជាបសេនទិកោសល ទ្រង់ប្រទាន ឲ្យសមណៈ ថ្មារាហ្មណ៍ តាន់សច្បី ថ្ង ប្រេង៍ ក្នុង៍ឃ្វាំង៍គ្រឹម **១** ផ្លែង ចិន(ឲ្នស្ែ្រខាន ឲ្យនាំចេញជានទេ ។ គ្រានោះឯង៍ បរិព្វាដកនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះថា ចំណាំតែព្រះរាជាក្រះនាមបសេនទិកោសល ទ្រង់ ប្រភេទឲ្យសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ខាន់សហ្វិ ឬប្រេង៍ ក្នុង៍ឃ្លាំង គ្រឹម ១ ្រែត មិន (ទ្រស់ ប្រធាន ឲ្យនា ចេញបាន ទេ បើដូច្នោះ មាន គែ អាគ្មាអញ នឹង ទៅឯឃ្វាំង ព្រះរាជាព្រះនាមបសេនទិកោសល ក្រេបជីកប្រេងជរាប ដល់ខ្មែង ហើយមកផ្ទះវិញ សឹមភើឲ្យ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ប្រពន្ធ េះ សម្រាប់សម្រាលគូន ។ លំដាប់នោះ បរិញ្ជាជកនោះ ទៅឯឃ្វាំង ទ្រះរាជា ព្រះនាមបសេនទិកោសលហើយ ក្រោបដឹកឡៅប្រេង ជរាប ដល់ត្រែខបកផ្ទះវិញ ក៏មិនសេចនឹងប៉ុស្សែងឲ្យចេញមកខាងលើ ខាំងមិនសេច ធ្វើឲ្យគ្នាក់ពុះទៅខាងក្រោមបាន ។

ឧទានេ ទុតិយស្ស មុ ្ចលិត្តវគ្គស្ស សត្តមសុត្ត (១)

សោ ដុច្សា ហិ និច្បា ហិ ភេដុ ភា ហិ ប៉េខនា ហិ ដុ ដ្ឋោ
អាវឌ្គន៍ ចហិឌ្គន៍ ច ។ អ៩ ទោ ភភភ ចុត្តស្នាសមយំ
និស សេត្ស ចត្ត្បីប្រខាយ សាវទ្តុំ ចិស្ហាយ ទាវិសិ ។
អន្តសា ទោ ភភស ន៍ ចរិត្តាជិក ខុត្តាហិ និច្បា ហិ ^(៤)
ភាដុ ភា ហិ ប៉េខនា ហិ ដដ្ឋ អាវឌ្គនា ខំ ចរិជ្ជមា ខំ ។
អថ ទោ ភភស ប៉ុនមន្តំ វិឌិត្តា នាយំ ប់ហេយំ ន់មំ
ទិខានំ ខ្ពស នេសិ

សុខិយា វគ យេ អក់ញ្ជា ឋឧក្យោ ហ៍ ៩៩ អក់ញ្ជា សក់ញ្ជំ បស្ប វិហញ្ហាមាជំ ៩យា ៩៤ស្លី បដ់ពេទូចិន្តោគិ។ ជេឌ់ួ^(m)។

(៥៤) ឯមជ្ជ សុត ។ ឯក់ សមយំ ភភា សាវត្តិយំ វិហៈតិ ដេតាជេ អភា៩បិណ្ឌិកស្ប អារមេ ។
នេះ ទោ បន សមយេធ អញ្ញត់ស្ប ខុខាសភាស្ប ឯកបុគ្គិកោ បំយោ មភាទោ កាលកា តោ ហោតិ ។ អេដ ទោ សន្ទហុលា ខុខាសកា អល្វគ្នា អល្វអេដ ទោ សង្ខំ សុខាសកា អល្វគ្នា អល្វ-

១-២ ធ. ម. ឯត្តស្រ ១រាហ៍តិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឧ. ម. ធដ្តន្ទិ ឥត្ថិ ។

ឧទាន មុច្ចលិន្ត្រ ទី ៤ សត្តមសូត្រ

បរិញ្ជាជកនោះ គ្រាវ់ទុក្ខ វេទនា ដ៏ក្សៅក្បា ខ្យោបផ្សា ពាល់គ្រូវ ក៏បម្រះ នេះទៀលទៅបក ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រជាប់ បាននឹងបីវា សញ្ហាវចូលទៅបំណ្ឌូ បានឯក្រុងសាវត្តិ ក្នុងបុត្វាណ្យសម័យ ។ ព្រះមានព្រះកាគ បានខគយ់ញបរិញ្ជាជកនោះ កំពុងត្រូវខុត្តវេទនា ជំភ្ញៀវគ្ជា ខ្យោបផ្សា ពាល់គ្រូវ កំពុងបម្រះន ទៀលទៅមក ។ លុះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់បានជ្រាប់ប្បាស់ នូវសេបក្តីខ្មុំ ហើយ ទើបទ្រង់ បន្ទឹទ្ធាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

នុហ្ម៌ ដនទាំងឲ្យាយណា មិនមានកំលេសដាគ្រឿងកង្វល់ ដននោះ
រមែងមានសេចក្ដីសុទ មួយទៀត ដនទាំងឲ្យាយណា មិនមាន
កង្វល់ ដនទាំងនោះ ឈ្មោះថាដល់ខ្លួវមេនគឺអរហត្ដមគ្គញ្ញាណ អ្នក
ចូរមើលពួកដន ដែលប្រកបដោយកង្វល់កំពុងលំបាក (ដោយខុត្ខ)
អ្នកផង (ច្រើន ែ) មានចិត្ដចំពាក់ចំពោះអ្នកផង ។ សូត្រទី ៦ ។
ស្រែ) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ
ខ្ពង់គង់នៅក្នុងតែដត់ពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ដិ។
សម័យនោះឯង ខុព្យសកម្នាក់ មានកូនប្រុសតូចមួយ ជាទីស្រឡាញ់ ជាទី
គាប់ចិត្ដ ធ្វើមរណភាព ។ គ្រានោះឯង ពួកខុច្សសកច្រិនាក់មាន
សំពត់ទទឹក មានសក់ទទឹក ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ទាំងថ្ងៃ

សុគ្គត្តប់ងកែ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

ឧបសន្ត្រិត្យ ឧបស្ចេំ មក្សាខេត្យ ស្ដាចខ្លំ រិស្ចេំសុខ ស្ដាត់ ខ្លះ ខ្លះ បា នេះ ឧបសភា អស្វេត្តា អស្វាត់ អស្វាត់ ។ សង្គ័ត់ នៅ ឧបសភា អស្វេត្តា អស្វាត់ អេសា ឧបសភ សង្គ័ត់ នៅ ខែ ស្ដាស់ ខេត្ត សា ឧបសភ កោ ឧបស្ថិត្តា ^(១) ខិស់ខ្លំស្បាត់ ។ ឃុំ វុខ្លេ សោ ឧបស កោ ឧបស្ចេំ ស្ដាន់ស្បាត់ ។ ឃុំ វុខ្លេ សោ ឧបស កោ ឧបស្ថិត្តា ១ ហោ ខេត្ត ពេល ភាលភា តោ (២) សភា-បុត្តកោ ចំហោ ខេត្ត ភាព ភាលភា តោ មេលំ អស្វាត្តា អស្វាត់ សា ឧបស្ដ័មខ្លា ខិស់ខ្លំស្បាត់ ។ អស្វាត្តា អស្វាត់ សា ឧបស្ដ័មខ្លា ខិស់ខ្លំស្បាត់ ។ អស្វាត្តា អស្វាត់ សា ឧបស្ដ័មខ្លា ខិស់ខ្លំស្បាត់ ។ អស្វាត់ អស្វាត់ សា ឧបស្ម័

ម្តី មេស្សាន្ត្រី ទេស្^(៤)

នេះ កាយ ១៩១៩៣ ១

មណ្យល ឧដ្ឋយី

មច្ជាជស់ ្រ្សាំ កច្ឆិ ។

យេ វេ ឧិវា ខ ក្តា ខ

អបុទ្រត្តា ៩ភេឌ្ឌិ ប៊ិយរូបំ

នេះ ប ១៧ខ្លំ មកអិល

មត្សភា ភាមិស ខ្នាន់នៃង ។ សន្នម ។

ខ ន. ម. ឥធូបសង្កមភ្លា ។ ៤ ន. ម. ភេះត្ត ។ ៣ ន. ម. ឯត្តន្តប គេសតិ ទិល្បតិ ។ ៤ ន.ម. បាយប្រាសាធតទ្ធិការ។ ៤ ន.ម. សត្តមន្តិ ន បញ្ញារបតិ ។

សុគ្គនុច៌ជាក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ហើយថ្វាយបង្គឹព្រះមានព្រះកាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទុព្ទាសក ទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគគ្រាស់សួរយ៉ាងនេះ **ថា ម្នាល•្**ពុសត**ាំង•្វាយ** ដូចម្ដេចហ្នឹ បានជាអ្នកទាំងឡាយ មាន សំពត់ ៖ ទឹក មានសក់ ៖ ទឹក ចូលមកក្នុង ៖ នេះ ទាំង ៤ ។ កាល បើ**ព្រះ** មាន**ព្រះ**កាគ គ្រាស់ស្បួយាង នេះហើយ ខ្ពសកានោះ បានខូល**ព្រះ** មានព្រះភាគ យ៉ាង៍នេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ កូ**ន**ប្រុសតូចមួយ របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ជាទីស្រទ្បាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត ធ្វើមរណភាពទៅ បាន ជាញ្ចូក ៖ ព្រះអង្គ មានសំពត់ទទឹក មានសក់ទទឹក ចូលមកក្នុងទីនេះ ទាំងថ្ងៃ ។ លុះ**ព្រះ**មានព្រះកាគ ទ្រង់ធានជ្រាបច្បាស់សេចក្តី^{រុ}ះហើយ ទេបទ្រង់បន្ទំទេសននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ត្បូក ទេវតានឹង ពួកមនុស្ស ជាច្រើន ជាប់ចំពាក់ ដោយការគ្រេកគ្រូអាល ក្នុងរូប ជាទីស្រឡាញ់ ជាអ្នកមានសេចក្តីទុក្ខ នឹងសេចក្តីសាបសូន្យ លុះក្នុងអំណាចមច្ចុរាជ ។ ពួកជនណា មិនធ្វេសប្រហែសទាំងថ្ងៃទាំង យប់លះបង់រួប ជាទីស្រឡាញ់ ពួកជននោះឯង ឈ្មោះថាគាស់រំលើង ប្រសាស់នៃខុត្តជានុយា^{នៃ}មច្ចុំ ដែលកន្ងែបានដោយក្រ ។ សូត្រទី ៧ ។ ឧទានេ ទុតិយស្យ មច្ចុស៌ខ្លះគ្គូស្យូ អង្គមសុត្តិ

(៥៩) រៅម្មេ សុតំ។ រាត់ សមយំ ភតវា គេ្មណ្ឌិយាយំ វិហាត់ កម្មេ ។ រាត់ សមយំ ភតវា គេ្មណ្ឌិដ្ឋានវេន (១) ។ តេន ទោ បន
សមយេន សុប្បវាសា កោលិយជីតា សត្ត ស្បាធិ
តត្តំ ជាបត់ សត្តាហំ មូខ្យុកក្តា ។ សា ខុត្តាហំ
នំប្បហំ កនិសសេតំ សម្បសម្ពីខ្ពោវត សេវា ភតវា
យោ ឥមស្ប រ៉ាប្រែស្បា ឧុក្ខស្ប បញ្ជាវត សេវា ភតវា
យោ ឥមស្ប រ៉ាប្រែស្បា ឧុក្ខស្ប បញ្ជាវត សេវា ភតវា
សេវា សេវា វិប្បជិបញ្ជាវត សេវា ភតវាតោ សាវកាសេខ្យោ យោ ឥមស្ប រ៉ាប់ប្រសា ឧុក្ខស្ប បញ្ជាវត សេវាកាសេខ្បា យោ ឥមស្ប រ៉ាប់ប្រសា ឧុក្ខស្ប បញ្ជាវត សេវាកាសេខ្បា យោ ឥមស្ប រ៉ាប់ប្រសា ឧក្ខសប្ប បញ្ជាវត្ត សេវា ភពវា
ជាពី សុសុខ វិត ជិញ្ជាំ យន្តំនំ (២) រាប់បំ
ជុំក្នាំ ន សំរិជ្ជិត់នំ ។

e a. ម. កុណ្ឌានា មេ ២ a.ម. យថិថ្ន ។

ឧតន មុច្ចឃុំនូវគ្គ ទី ៤ អដ្ឋមសុត្រ

(៥៧) ខ្ញុំមានស្លាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ
កាត់ (១៨គង់នៅ ក្នុងកុណ្ឌិដ្ឋានវ័ន (១)បក្រុងកុណ្ឌិយា ។ សម័យនោះឯង
កោលិយធីតានាមសុប្បារសា (១ (១៨គភិអស់ ៧ ឆ្នាំ មានគភិលិបាកអស់
៧ ថ្ងៃ ។ កោលិយធីតានោះ លុះត្រូវខុត្ខវេទនា ក្យាទាំង ខ្យោបផ្សា
ប៉ះពាល់អត់ (ធំដោយការគ្រិះរិះ ៣ យ៉ាង៍ថា ឧហ្មិ ព្រះមានព្រះកាត
ព្រះអង្គនោះ ត្រាស់ដឹងញេយ្យធម៌ចំពោះ ព្រះអង្គឯង ដោយប្រពៃព្រោះ
(១៨សំដែងធម៌ ដើម្បីលះបង់ (១ ប្រទេខ ១ ឧហ្មិ ព្រះសង្ឃសារីករបស់
ព្រះមានព្រះកាត់ព្រះអង្គនោះ លោកប្រតិបត្តិប្រពៃ ព្រោះលោកប្រតិបត្តិ
ហើយ ដើម្បីលះបង់ (១ ប្រទេខ ១ ឧហ្មិ ព្រះនិញ្ជាន ជាសុ១យ៉ាង់ ក្រ
សែងព្រោះមិនមាន (ក្បាបបនេះ ១ ឧហ្មិ ព្រះនិញ្ជាន ជាសុ១យ៉ាង់ ក្រ

(៦០) គ្រានោះ គោលិយជីតា នាមសុប្បវាសា បានហៅស្វាមី
មកប្រាប់ថា បពិត្រព្រះអយ្យបុត្ត សូមព្រះអង្គឹមក សូមព្រះអង្គឹច្ចូល
ទៅតាល់ ព្រះមានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ សូមថ្វាយបង្គឹ
ព្រះបានានៃព្រះមានព្រះកាគ ដោយសិរ្យៈ សូមព្រះអង្គ ខូលសួរនូវការ
មិនមានអាពាធ មិនមានឲុក្ខ មានកំឡាំងក្រោតឡើងហើស នឹងការនៅ
សប្បាយ តាមពាក្យបស់ខ្ញុំមាស់ថា បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន គោលិយជីតា
នាមសុប្បវាសា ថ្វាយបង្គំព្រះបានានៃព្រះមានព្រះកាគ ដោយសិរ្យៈ

សុគ្គន្តប់ដែកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

អប្បាញ្ញ អប្បាញ្ញុំ លសុដ្ឋាធំ ពល់ ជាសុវិហាវ ជិន្ឌ្ម នាដ្ឋា មានស្នា មានាស្រមា មានេះ មេសាហ្គ្រា មានា សត្តវស្ជៈ នៃ គត្ត សាហាតិ សត្តាហ៍ មុខក្រុញ សា នុក្ខាហ៍ តិហ្វាហ៍ កដុកាហ៍ ៤៩៣ហ៍ ដុឌ្ព តិហ៍ វែតក្តេញ អធិវាសេត សម្មាសមូ គ្នោវត សោ ភភវា លោ ង្គមារី ត្សាសារី ខយុសារី ឧឈនលា ឧត្ថិ នេ--សេន សុខ្យដ៌ខណ្ឌ វត តស្ស ភកវេតា សាវភាសធ្យោ លោ មុនមារី ត្យរិជមារី ន់យឹមរើ ឧឈយល ឧឌ្ជឈើ လုံလုံခဲ့ ကောင်း တာနိုင် သက္ခြင်း ရေးနှို့ နေ လ်က်မွှုံ့နှံနော် က ស្សេខ ស្វា ស្រា ស្រាល់យជ្យត្តា សុប្បវាសាយ កោលបៃ ដើត្យ បដិស្សូត យេន ភក្ស តេនុបសង្គ័មិ ឧបសគ្គិត្យ កកវត្តិ អភិ**វា ខេ**ត្តា ឯកមត្តិ ធិសីខិ ។ ညက္မေရွိ နဲ့ ညီလုံးက္သံုး ကောင်္ကာ ကောင်္ကေ ឋិន**ខេរេស**ខ សុខ្យួសសា គន្លេ គោលិយជ័តា គត់។ តោ ទា ខេ ស៊ីសា វ<mark>ន្ត្</mark>និ អម្បាញជំ អម្បានផ្តុំ លហុឌ្ឋាធំ ពល់ ដាស៊ាហែរ បុច្ចត៌ ៧វញ្ វនេតិ

សុត្តនូបិជិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

ទូលសុរខ្លាការមិនមាន៣៣៣ មិនមានទុក្ខ មានកំឡាំង ក្រោក**ឡើ**ង៍ រហ័សខឹងការនៅសហ្បាយ មួយទៀត សូមព្រះអង្គទូលយ៉ាង៍នេះថា បញ្ចិត្ ព្រះអង្គ៍ជំចំរ៉េន គោលិយជំតា នាមសុប្បាក់សា ទ្រ ទ្រង់គត៌អស់**៧**ឆ្នាំ មាន គភិលំហុត អស់ ៧ ថ្ងៃ ព្រះនាងត្រូវឲុត្ខវេទនាដ៏គ្នាទាំង ទ្វោចផ្សា ពាល់ គ្រែវ ហើយ អត់ (ទាំ ដោយការត្រិះរិះ ៣ យ៉ាង៍ថា «ហ្នឹ ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គនោះ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងញ្ចេយ្យធម៌ចំពោះព្រះអង្គឯង ដោយប្រែពេ ព្រោះទ្រង់សំដែនធម៌ ដើម្បីឲ្យលះបង់ទុក្ខបែបនេះ១ ខ្មល្នី ព្រះសង្ឃសាវិក របស់ព្រះមានព្រះភាគព្រះ_អង្គនោះ ប្រតិ**ប**ត្តិប្រពៃ ព្រោះលោកប្រតិបត្តិ ហើយ ដើម្បីលះបង់ទុក្ខបែបនេះ ១ ឧហ្វី ព្រះឧិព្វាន ជាសុ១យ៉ាងក្រៃលែង ក្រោះមិនមានខុត្តបែបនេះឡើយ ១ ។ កោលិយរាជបុត្រ (ជាស្វាមី) បាន ^{ទទួ}លស្ដាប់ពាក្យកោលិយធីតា នាមសុប្បវាសាថា ប្រសើរហើយ រួច ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គឹព្រះមាន ព្រះភាគ រូបគង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះកោលិយរាជបុត្រ គង់ក្នុងទីសមគួរ ហើយ ទើបក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាង៍នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដីចំរើន កោលិយគឺតា នាមសុប្បវាសា ថ្វាយបង្គ័ព្រះបាទា នៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយសំរុវ: ទូលសុរការមិនមានអាពាធ មិនមានទុក្ខ មានកំឡាំងក្រោក ឡើងរហ័ស នឹងការនៅជាសុខសប្បាយ រួចនិយាយជាំ យ៉ាងនេះថា

ឧទានេ ខុតិយស្ស មុក្ខលិត្តក្តេស្ស អដ្ឋិមសុត្តិ

សុខ្យុងស គោលិយដីតា សត្ត្វសព្វ ិ គេណូ ជាប់គឺ សត្តាហំ មុន្បូកញ្ញា សា ឧុក្ខាហ៍ តំប្បាហ៍ តដុតាហ៍ ៤ឧភហ៍ ដុដ្ឋា នីហ៍ វិនក្តេហ៍ អធិវា-មេខ មាស់មាន់នៃ នេះ មេ ខឧប លេ មុគមារី ស្សារាធ្វាស់ នៃស្សាស្រី នេះ នេះ នេះ ទៅ នេះ ទេ នេះ ទេ នេះ ទៅ នេះ ទៅ នេះ ទេ នេះ ទេ នេះ ទេ នេះ ទេ នេះ ទេះ ទេ នេះ ទេះ ទេ នេះ ទុំខ្មោះ វត្ត តុស្ស ភក្សា ស្នាក់សង្គ្រោះ យោ មុឧទារិ ត្រុវិធមារិ ន់យឹមរំ ឧសាយកា ឧឌ្គរបើ សុសុខ វត ឧញ្ជំ យត្តិ សាវរួច ឧុគ្គាំ ឧ ស់វិជ្ជិតិសិ។ សុទ៌ជី យោតុ សុប្បវាសា កោលិយជីនា អភេតា ភេឌា សេខ្យុវសា គោល់យដ់តា សុខិន មេភេស អរោត បុន្ត វិជាយ៍ ។ សំរំ ភន្តេត ទោ សោ កោ-លិយបុត្តោ កក់គោ ភាសិត អភិនខ្លិត្តា អនុមោខិត្តា ខ្យុបាយសភា ភភវឌ្ណំ អភិស ខេត្តា បខេត្តិលាំ ភភ្វា យោជ សាកាំ ឃារំ គោធ បច្ចេលសាំ ។ អុខ្គស ទោ សោ តោលិយបុត្តោ សុប្បុវាស់ កោលិយជំនះ

១ ខ.ម. បក្ខាយលំ ។

ឧទាន មុក្ខលិត្តក្ដែ 🕏 🖢 អដ្ឋមសូត្រ

េកាលិយធីតា នាមសុហ្សាវាសា ទ្រទ្រង់គេភិ អស់ ៧ ឆ្នាំ មានគភិលិញក អស់៧ ថ្ងៃ ខាងគ្រឹទុត្ខវេទនា ជំភា្យាំង ហ្វេចផ្សា អគ់ទ្រាំ ដោយការ គ្រិះរិះ ៣ យ៉ាងថា ឲ្យ ្នាំ ព្រះមាន**ព្រះ**កាគព្រះអង្គនោះ ឲ្រង់ត្រាស់ដឹង េញយ្យធម៌ចំពោះព្រះអង្គឯង ដោយប្រវិព ព្រោះព្រះអង្គទ្រង់សំដែងធមិ ដើម្បីលះបង់ខុត្តបែបនេះ ១ ខ្ v_p^{\dagger} ព្រះសង្ឃសវិតបេស**ព្រះ**មានព្រះកាគ ព្រះអង្គ នោះប្រតិបត្តិប្រពៃ ព្រោះ លោកប្រតិបត្តិ ហើយ ដើម្បីលះបង់ខ្លួវទុក្ខ បែបនេះ ១ ខ្មល្និ ព្រះនិញ្ជានជាសុ១យ៉ាងក្រៃលែង ព្រោះមិនមានឲុក្ខបែប នេះ ទ្វើយ១[។] ព្រះមាន**ព្រះ**កាគទ្រង់គ្រាស់ថា សូមឲ្យកោលិយធីតា នាម សុប្បាក់សា ចុះខសេចក្តីសុខ សូមកុំឲ្យមានរោគប្រសួតបុត្តកុំឲ្យមានរោគ។ ឯកោលយធំតា នាមសុប្បារាសា ក៏ពុខសេចក្តីសុខ ៩គមានរោគ ប្រសូត បុត្តក៏ឥតមានរោគ ជំណាលនឹងព្រះពុទ្ធដ៏កាព្រះមានព្រះភាគ ។ កោល-យកដបុត្រនោះ ត្រេកអរអនុមោទនា កាស់គរបស់ព្រះមានព្រះកាគថា ព្រះតរុណាព្រះអង្គី ហើយក្រោតថាតមាសនៈ ថ្វាយបង្គឹលេព្រះមាន ព្រះភាគរួច ធ្វើប្រភព្តិណ ហើយ យាង៍សំដៅមកកាន់គេហដ្ឋានព្រះអង្គ វិញ ។ កោលិយរាជបុត្រនោះបានឃើញ កោលិយដ៏គា នាមសុប្បាសា

សុត្តន្តបំដែក ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧទាន់

(៦០) អ៩ ទោ សុខ្យុវសា កោលិយជីតា សមតិ ជាក្នេ ស្នេញ មុខ្លុំ ក្នុំ សង្ឃំ ក្នុំ ក្នំ ក្នុំ ក្និំ ក្នុំ ក្នុំ ក្និំ ក្នុំ ក្ន

ទ ឱ ម. អប្រ សក្ដេ នត្ថិ ។

សុត្តស្ថិងព ខុទ្ទពនិកាយ ឧទាន

បានសេចក្តីសុ ១ មិនមានពេត ប្រសុត្តថ្ក មិនមានពេក លុះកោលយ-ក្នុជបុត្តនោះ បានឃើញហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រុះរិះយាងនេះថា ខ្ញុំ អស្ចារ្យណាស់ ខ្មល្នី ចំឡែកណាស់គើ ព្រះគេថាគគមានបុទ្ធិច្រើន មានអានុកាពច្រើនមែន មិនគួរបើកោលិយធីតា នាមសុប្បាក់សានេះ បានសេចក្តីសុ១ មិនមានរោគ ប្រសុគ្ធបុគ្គមិនមានរោគ ដំណាលគ្មានឹង ព្រះពុទ្ធដឹកា របស់ព្រះមានព្រះភាគនោះសោះ កោលយរាជបុគ្គ មានចិត្ត ត្រេតអរ វិតរាយ គើតបីគឺសោមនស្ប (៦១) គ្រានោះ គោលិយធីតា នាមសុប្បារាសា ហៅសាមីមកថា បពិត្រ **ត្រះ**អយ្យបុត្ត សូមព្រះអង្គមក សូមព្រះអង្គបូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះ ភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរថ្វាយបង្គ័ព្រះបាទនៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយសិរ្យៈ តាមពាក្យរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កោលិ-យធិតា នាមសុប្បារ់សា ថ្វាយបង្គឺព្រះធា្ធានៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយ ស់រ្វៈ រួចសូមព្រះអង្គគ្រាបទូលយាន៍នេះថា បពិត្រព្រះអង្គជំចំរើន គោ-លិយធីតា នាមសុហ្យាកាស ស្រុទ្ធង់គេកិអស់ ៧ឆ្នាំ មានគកិលំហុក អស់៧ ្រៃ ឥឡូវនេះ នាន៍បានសេចក្រុស្ទ មិនមានរោគ ប្រសុតបុត្តមិនមាន កោគ នាងខែមន្តភិក្ខុសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយភគុអស ៧ ថ្ងៃ ឧទានេ ទុតិយស្ស មុច្ចលិន្ទ‡គ្គស្ស អដ្ឋមសុត្តិ

អត្តស្រេតុ កាំរ ភណ្តេ ភក្ស សុខ្យូសស្យ កោលយៈ តែយ សត្តភត្តិ ស**នុំ**ភិក្ខុស ឡែនត។ ត្រេខ ស (១) មេ យោប្រជាពិសាល សំពីរប្រមាណ កោលឈ្យ់តាយបដិស្បូត្ យេជភាកាវ តែខុបសុគ៌មិ ន្ទស់ស្ត្រីទិត្យ ភក់វិន្ត អភិវាខេត្យ ឯភេមខ្លំ ជិស៊ីឌិ ។ ညက္မရွိ င်ဳိလုံးက္သာ က សោ ကောလ်တ**ပ**ုရွာ အက[ှ]င့် រានឧវេស សុខ្យុងសា ភឌ្លេ គោលិយដីតា ភក់វតោ សា ខេ ស៊ាសា វឌ្ឌិ៍ ស្វេញ វ ខេត្ត សុស្សាសា ភ ខ្លេ កោលយ¤តា សត្តសក្ខិតត្លៃពស^{ាំ} សត្តាហំ ម្នា្ត្រា សា ឯតរហិ សុទិធី អរោតា អរោត បុត្ត - វិជាតា សា សត្តាស់ **ពុន្**ប្បមុខ ភិក្តុសន់ ត្រូន ជំមាន្តេ អធិស្រសតុ កាំ កន្តេ កក្ស សុប្បូវស្សយ តោល់យ¤តយសត្តត្ល សខ្វឹត់គូស ឡែនាត់ ។ - ಆರಿ ಶಚಕ್ಷಕ ತರಾಗತಿ ಇದ ಆ ತರ್ಜ (ಇಳ) សតោន ពុធ្វេទ្យទ ភេត្តស ឡោ ស្ថាតនាយ ភេត្តជ តិមត្តិតោ យោត៌។ សោ **ខ** ខ្ទាស់ គោ អាយស្នាតា មហា ហេត្តហ្វាន់សុុ ខ្មែឌ្ជា កោ ហោត៌ ។ អេ៩ ទោ ភគវា

១ម. ឯវេ ភន្តេសិ ទោតិ ទិស្សត្តិ ។ ៤ ម. ធាតេសិ ។

ឧភាន មុច្ចលិន្តវគ្គ 🕫 🕨 អង្គឹមសុត្រ

ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ សូមព្រះមានព្រះភាគព្រមពាំងភិក្ខុសង្ឃ ខ្ទន់ទទួលភត្ត ៧ ថ្ងៃ របស់គោលិយធីតា នាមសុប្បារាសា ។ គោលិយ-រាជបុត្តនោះ ទទួលស្ដាប់ពាក្យកោលិយធីតា នាមសុប្បវាសាថា ប្រសើរ ហើយ រួចចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយ បង្គុំព្រះមានព្រះភាគ រុច្ចគង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះកោលយកដបុត្តនោះ គង់ក្នុងទីស**ម**គួរ ហើយ បានក្រាបទូលព្រះ**មា**នព្រះកាគ យា[៉]ង៍នេះថា ឋពិត្រព្រះអន្តដ៏ចំរើន គោលិយពីតា នាមសុប្បវាសា ថ្វាយបន្តឹព្រះ ជាទា នៃព្រះមានព្រះកាត ដោយសិរ្យ: មួយ ទៀត នាងក្រាបទូលយ៉ាង នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កោលិយធីតា នាមសុប្បវាសាឲ្រទ្រង់គតិ អស់ ៧ ឆ្នាំ មានគភិលំហុតអស់ ៧ ថ្ងៃ ឥឡូវនេះនាងបានសេចក្តីសុខ មិនមានរោគ ប្រសូតបុត្តមិនមានរោគ នាងនិមន្តក់ក្នុសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធ ជាប្រធាន ដោយកត្តអស់ ៧ ថ្ងៃ បញ្ជិត្រព្រះអង្គជ័យរ៉េន បើដូច្នោះ សូមព្រះមានព្រះភាគ ព្រមទាំងក់តុសង្ឃ ទ្រង់ទទួលភគ្គ ៧ ថ្ងៃ ប្រស កោលិយជីតា នាមសុប្បុវាសាឲ្យព្រន ។

[៦៤] សម័យនោះឯន៍ ខ្យស់កម្នាក់ និមន្តកិត្តសង្ឃ មាន ព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយកត្តក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ខ្យស់កនោះ ជាខ្បង្កាក់ របស់ព្រះមហាមោគ្គីហ្វានដ៏មានអាយុ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ

សុត្ត្ឋជំនកេ ខុទ្ធកនិកាយសុទ្ធ ឧភន

ស្ត្រ និង ម្នាស្រស្នំ មានទើម វាស្ ខ្ញុំ ទោក្ហា្ន យេន សោ ខ្ទាស់កោ គេខ្មស់ផ្លួ ខ្មែសគ្គម៉ាត្តា គំ ខ្ទាសគាំ ឃាំ ជនហិ សុប្បាស អាវុសា កោលយៃឌីនា សត្ត សព្វនិ គត្ត ជាប្រេំ សត្តាហ៍ មូឡុកញ្ សា ឯត ហើ សុខិធិ មពេកា មពេក បុត្ត ដៃសាតា សា សត្តាសា ពុទ្សួម្ទ ភិក្សសំ ត្រូនេះ ធ៌មន្ត្រើ^(១) ការេតុ សុខ្សាវសា កោលិយឌីតា សត្ត ភត្តាធំ បញ្ជា សោ ការស្ប៉ុត ត្បូប សោ (m) និតជាម្រួយ ស្នា នៃ នេះ ស្នេ មេលា មេឈា-មោយ្ណស្វាយ ឧសុខោ ឧក្មអាំ^{ទ្ធា} ពោក មោ ទទាស កោ នេះ ទេសស័^ទ ខ្ទស**័**ទទិញ ទំ ខ្ទា-សត់ ស្ននវេច សុខ្យូវសេស អាវុសេស គោលិយជំនា សត្ត ស្បាធិ គត្ត ជាបស់ សត្តាហ៍ មូឡុក្តា សា ឋភាហិ សុខិធី មហេតា មហេត បុត្ត វិជាតា សា សត្តាហ៍ ពុន្ទ្យមុខ ភិត្តសខ្សំ ភគ្គេន ជិមជ្ជេត ការោតុ សុប្បាស កោលយេខភា សត្តភត្តិ

១ ឧ . និមត្តេស៍គី ។ ៤ ម បញ្ជា ត្វារិស្សស័គិ ស**ញ្ជាប្រតិ ។ ៣ ឧ .** ម . តុយ្លេសោ ។

សុគ្គន្តប់ដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ទ្រង់គ្រាស់ប្រាប់ព្រះមហាមោគ្គហ្វូនដ៏មានអាយុថា ម្នាល់មោគ្គហ្វូន អ្នក ចូវមក អ្នកចូលទៅរកខុជាស**តនោះ លុះ**ចូលទៅដល់ហើយ ចូរនិយាយ នឹងខ្ពសកានោះយ៉ាង៍ នេះថា ម្នាលភា(សេ កោលិយជីតា នាមសុប្បវា-សា ឲ្រទ្រង់គភិមស់៧ឆ្នាំ មានគភិលំបាកអស់៧ ថៃ ឥឡូវនេះ នាងមាន សេចក្តីសុ១ មិនមានពេក ប្រសុតបុត្តឥតមានពេក នាង៍និមន្ត្តិក្នុសង្ឃ មាន[ព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយកគ្គអស់៧ថ្ងៃ សូមឲ្យកោលិយធីតា នាម សុប្បវាសា ធ្វើភត្តព្រៃសិនចុះ ១នអ្នកចាំធ្វើក្រោយ ព្រោះខ្សាសកនោះ ជាទ្បដ្ឋាករបស់លេះកស្រាប់ហើយ ។ ព្រះមហាមោគ្គិល្វៈនដ៏មានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធជីកា នៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ រួចចូល**ៅ** វត•្ជាសត់នោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹង៍ទ្ជាសត់នោះ យ៉ាង៍នេះថា ម្នាលអាវុសោ កោលិយជីតា នាមសុហ្សាវាសា ឲ្រទ្រង់គតិ អស់៧ឆ្នាំ មានគតិលំបាតអស់៧ ថ្ងៃ ឥឡូវនេះ នាង៍មានសេចក្តីសុ១ មនមានរោគ ប្រសូតបុត្តឥតមានរោគ នាង៍និមន្តភិក្ខុសង៌្យ មានព្រះពុទ្ធជា ប្រធាន ដោយកត្តអស់ ៧ ថ្ងៃ សូមឲ្យកោលិយធីតា នាបសុប្បវាសា ធ្វើកត្ត ៧ ថ្ងៃសិនចុះ ខ្លួនអ្នកនឹងធ្វើក្រោយ ។

ឧទានេ ទុតិយស្ស មុច្ចលិន្ទវគ្គស្ស អង្គមសុត្តិ

បញ្ច ទុំ គារស្សស់គំ។ ស ខេ មេ ភ ខ្លេ ម យោ ម ហា -មោត្តហ្វានោ តិណ្ណូនម្នាន់ ទាឌិកោតោ ភោតានញ្ ជីវិតសុ ្ទ សទ្ធយខការោត្ សុខ្យុវាសា កោលឈំ-ឌីតា សត្តភត្តិ បញ្ជ^(១)កាសែ<u>ក្រុមិតិ ។ ខ្លុំ</u> ខោ គេ អញ់ អាវុសោ ឧញ្ទន់ ទាឌ់គោតោ ភោតាឧញ្**ជុំ**វិ-តែសុុ ២ សុខ្វាយ ២៩ ត្វយេវ ទាឌិកោ តេតិ ។ ទាដ់កោតោ ភោតាឧញ្ច ដ៏វិតស្**ទ្រ**ការេតុសុ**ទ្**ស្រុវា**សា** កោលយ៉ះតា សត្ត ភត្តាធិ បញ្ជា ការិស្សាម៉ុន ។ អ៩ទោ អយុស្មា មហា មេាក្លហ្វា នេះ ខ្ទេសក់ សញ្ញាប្រេត្យ យេជ ភ**ភវ ភេជុបស**គ្គមិត្យ ភេឌនៃ ្សិត**ឧក្ខេ សញ្ញា** តោ ភព**ន្ត សេ**វ ខ្ទាស្រា ការោត្ សុខ្យស់សា កោលិយដីតា សត្ត ភត្តាធិ បញ្ សោ ការិស្សតីតិ ។ អ៩ ខោ សុប្បុវាសា កោលិយ-ជីតា សត្តាហ៍ **ពុន្**ប្បមុ**ខ** កិក្ខុសគ់ ប្រណ៍ គេនេ ខាននឹ-យេន កោជន៍យេន សហគ្នា សន្តប្បុស៌ សម្បូកស្រើ

ខ ឱ្.ម. បញ្ញហ៍ ។ ៤ **ខ្.ម.** ស២ មេ ។ ៣ **ខ្.ម. សញ្ញា** ។

ឧទាន មុច្ចលិន្តវគ្គ ទី ៤ អង្គមសូត្រ

ទុបាសតនោះ និយាយថា បញ្ជិតលោកដ៏ចំរើន បើព្រះមហាមោគ្គល្អន ជាម្ចាស់ឆានា ចំពោះធម៌ ៣ យ៉ាង់គឺ កោគ: ១ ដ់វ៉ិត ១ សច្ចា ១ សូមឲ្យគោលិយធំតា នាមសុប្បាក់សា ធ្វើកត្ត ៧ ថ្ងៃសិនចុះ ខ្លួនខ្ញុំធ្វើ ្រោយ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្អន ពោលថា ម្នាល់តាវ៉ុសេ ខ្លួនអាគ្នា ជានា^{ឲ្យ}អ្នក[†]តធម៌ ៤ យាង គឺកោគ: ១ ដាំតៃ ១ ឯខ្លួ<u>នអ្</u>កត្រៅតែជានា សត្វា 🤋 នឯង៍ ចុះ 🥲 👂 ចុកសភ នោះ និយាយថា បញ្ជិត្រ លោកដ៏ចំរែន បើ ព្រះមហាមោគ្គល្អនដ៏មានអាយុ ធានាចំពោះតែធម៌ ៤ យ៉ាងគឺកោគ: ១ ដីវិត ១ សូមឲ្យកោលិយធីតា នាមសុប្បារ់សា ធ្វើកត្ត ៧ ថ្ងៃសិនចុះ **រ**នទ្វិញ ធ្វើក្រោយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាមោគ្គិហ៊ុនដ៏មានអាយុ បានពន្យល់ ទេបាសក នោះ ហើយ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាគ លុះ ចូលទៅដល់ហើយ ទូលព្រះមានព្រះកាគយ៉ឺងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរ៉េន ខ្ញុំព្រះអង្គ បានពន្យល់•ជាសភានោះហើយ សូមឲ្យកោលិយ-ជីតា នាមសុហ្សាវាសា ធ្វើកត្ត ៧ ថ្ងៃសិនចុះ ទុល្ខសកនោះ ចាំធ្វើវាន៍ ក្រោយ ។ លំដាប់នោះ កោលិយដ៏តា នាមសុប្បូវាសា អង្គាស ភិក្ខុសន៍ ទ្រានព្រះពុទ្ធជាប្រធានអស់ថ្ងៃ៧ ឲ្យគាន់ផ្នែតស្ទប់ស្កល់ ដោយ ទានដ៏យកោជដ៏យាហារ ដឹ_ទត្តម ដោយដៃខ្លួន៤៨ គ្រាន់តែហាមឃាត់

តេញ នារន់ ភេសជ្ជ ស្ត្របស់ ភិក្ខុសថ្នំ ។ អេ**ខ**េស អាយស្ថា សារីប៉ុន្តោ ខ្លួន ខារឌ នាខ្លួន ខេត្ត នេ សត្ត មេ សេព្វជ៌ លោសនកេច្ចិយា ត្រាធិនិ ។ អ៩ េខា សុប្បវាសា តោលិយជីតា បុត្តោម ជម្មសេនា-បត់នា សថ្មី មន្ត្រីតំ អត្តមធា បមុខិតា ប័ត្តសោម-នស្សជាតា អយោសំ ។ អ៩ទោ ភកវា សុប្បវាសំ កោលយៃជូន អន្តិត ជន្លែ ប្តូវមេខេស្-ជាត់ វិធិត្យ សុប្បូវស់ គោលយៃពីត់ ឯគឧបេច មុខ្មែររៀម ខ្ញុំ សុខ្សាស្រ មយ៉ង្ស ព្រះ បុគ្គឆ្នំ ។ ៩ខ្មេចក្រសំ គគ្គេ គគ្គា និច្ ស្រុះ សេត្ត បុត្តាជិតិ ។ អ៩ខោ ភភភ ឋានមត្ត វិឌិត្យ តាយ វេលាយ៍ ៩មំ ខ្**ងាន់ ខ្**ងា**នេស៍**

សុត្តនូបំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

រួចហើយ ឲ្យទារកនោះ ថ្វាយបង្គុំព្រះមានព្រះភាគនឹងកិត្តសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុគ្គដ៏មានអាយុ បានសូរទាវកនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលទារក កាលអ្នកនៅក្នុងគតិ ល្មមគ ទ្រាំបានដែរឬ ល្មមប្រព្រឹត្តទៅ បានដែរថ្ម មិនមានទុក្ខតិចតុច ខេថ្ម ។ ទាវតនោះទូលគបថា បញ្ជិត្រពុះ សៅទាន មកពីណា (គ្រោះ) ខ្ញុំ នៅក្នុងផ្ទៃ ប្រឡាក់ដោយឈាម អស់ ៧ឆ្នាំមកហើយ ។ លំដាប់នោះ កោលិយជីតា នាមសុហ្សក់សា មានចិត្តត្រក់អរ កែរាយ កើតបីតិសោមនស្ស ដោយសេចក្តីនឹកកោតថា ឋ្យស្មាញអញ ចេះប្រឹក្សាជាមួយព្រះធម្មសេនាបត់បាន ។ លំងាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ បានជ្រាបថា កោលិយដីតា នាមសុប្បវាសា មាន ចិត្តគ្រេតអរ រីករាយ កើតបីគឺសោមនស្សហើយ ទើបគ្រាស់នឹងកោល-យធីតា នាមសុហ្សាវាសា យាងខេះថា ម្នាលនាងសុហ្សាវាសា នាងចង់ បានបុគ្គដទៃបែបនេះ គទៅទៀតដែរឬ ។ កោលិយធីតា នាមសុប្ប-វាសា ទូលថា បញ្ជាគ្រព្រះមានព្រះភាគ ដ៏បំរវ៉េន ភ្មុំម្នាស់បង់បានបុគ្គ ដទៃ បែបនេះ ៧ នាក់ទៀត ។ ហុះគ្រះមានគ្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាប ច្បាស់ន្លូវសេចក្នុនៈហេយ ទេបបន្ទូវទុទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ឧ**ភៈន ខុតិយស្ស មុ**ក្ខស៌**នូ**ត្តេស្យ នាមសុត្ត៌

អសាន់ សានរូមេខ ចិយរូមេខ អច្សិយុំ ឥខ្លុំ មានមារី រំពេច ឧឧឌិឧឌ្សឌីឌឌ្ឌ ៤ មនឹត្_(៦) ៤ (៦៣) ៧៥៤ ស់ខ្លួន សង្ខុ មានក្នុង មានក្នុងក្នុង រួស ខេ ដំណំប គេ មួយ សេដ្ជប្រទា ខេ ៤ ខេ សេ បន សមយោន វិសាទាយ មិតារមាគ្យា ក្រោច់នៅ អគ្គោ ព្រួញ ម្នាស់ នេះ នេះ ស្រាស់ ស្រ្តិ ស្រៀ យោត៌។តំ រាជា **បង្ខេ**ធ កោសលោ ជ យដា-ជិច្យាយ៍ គឺគេតំ ។ អ**៩** ទោះ វិសាខា មិតារមាតា ជិ**វា** និស្រស្បា យេន ភក**។** ភេទសង្គ័ម ឧបសង្គ័មិត្តា កត់ខ្លុំ អក់វា ខេត្ត ឯភាមខ្លុំ ជំសុំធ្វិ ។ ឯភាមឆ្នំ ជំសុំឆ្ន ទោ វិសាទ មិតារមានវេ ភភក ឃិតឧកេច សន្ កុ តោ ខុ ទុំ វិសា ទេ អត**ូសិ** និ**វា**និវេស្សាតិ ។ ៩៩ មេ ភាព្តេ កោច់ខេវ អត្តោ វេញ បសេនឌិទ្ធ កោសលេ បដ្តា នោះ តំ ភាជា ប្រសេខធ្នំ គោស លោ ច លាខ្យាល ខ្មានខ្មាល ១៩១១ ១៩៤ ပို့ခွဲသွာ ဆက္ ဗေလာတ္ နမ္ ဒုဆင္ ဒုဆင္ေလ်

១ ឱ.ម. អដ្ឋមត្តិ ឥត្ថិ ។ ៤ ឧ.ម.បដិកន្ទោ ។

ឧទានមុខ្ខល់នូវត្ត ទី 🖢 នមេសូត្រ

អារ**ម្មណ៍ មិ**នជាទីគ្រេតអ**រ មិ**នជាទីស្រឡាញ់ អារម្ម**ណ៍** ជាទុក្ខុ រមែងគ្របសង្កត់នូវបុគ្គលអ្នកប្រមាទ ដោយសភាពជាទីគ្រេកអរ ដោយ សភាពជាទីស្រឡាញ់ ដោយសភាព ខែសេចក្តីសុ១ ។ សុគ្រទី ៤ ។ (៦៣) ខ្ញុំទានស្គាប់**មក**យ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ**្រង់** គង់នៅ ក្នុងប្រាសាទនៃមិតារមាតា ក្នុងវគ្គបុព្វារាម ជិតក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ប្រយោជន៍ណាមួយ បេស់នាងវិសាខាមិតារមាតា ជា ប្រយោជន៍ជាប់ខាត់ទង់នឹងព្រះហ្ទបសេនទិកោសល ។ ព្រះហ្ទបសេនទិ-កោសល ទ្រង់មិនពិចារណាប្រយោជន៍នោះ តាមបំ**ណ**ង ឡើយ **។ គ្រា** នោះ នាងវិសាខាមិតារមាតា ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាគ ទាំងថ្ងៃ ក្ដៅ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គ័យ**ក្នុងទ័** សមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិតារមាតា អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះ-មានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់សូរថា ម្នាលនាងវិសាទា នាងមកអំពីណា ទាំងថ្ងៃក្តៅម៉េះ ។ នាងវិសាខាទូលថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ប្រយោដន៍ នីមួយ របស់ខ្ញុំពេះអង្គក្នុងទីនេះ ជាប្រយោជន៍ជាប់ទាក់ទង់ នឹងព្រះបាទ ឋសេនទិកោសល ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់មិនពិហរ**ណា** ប្រយោជន៍នោះតាមបំណង ឡើយ ។ លុះព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ចាន ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុង៍វេលនោះថា

សុត្តស្ថិងកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

សត្វ ៩៧សំ ឧុក្ខំ សត្វ ៩ស្សាយំ សុខំ សាសាលោ វិហញ្ញដ្ដី យោក ហិ ឧុកគិត្តមាត៌ ។ សាម^(១) ។

(៦៤) សាធ្រើស់ខ្មុស មន្ត្រ មានក្នុង មេខាធា រូស្សែង អតីព្រ ៤ ខេត សេ ឧម មានក្រេង មាណ ទាំ ភឌ្គីយោ កាខ្យុីកោជាយ បុត្តោ អក្តោកតោប់ក្រុងមូល-ត តោប៊ុស្សាតាក្រតោប៊ុំ អភិក្ខុណ ខ្នាន់ ខ្នានេសិ ម ហេ សុខ ម ហេ សុខជ្ ។ ម សេ្បស់ ១ សម្ ហុលា ភិក្ខុ អាយស្ពាតា ភខ្ចុំយស្ប កាខ្យុំតោជាយ បុគ្គស្បា អញ្ចេកតស្បច ក្រុាមូលកតស្បច សញ្ជា ការ-តតស្ប្ចិមកិត្តណ៍ ខ្លះ ខ្លះ ខ្លេស្ប^(២)អយោ សុខ ម ហោ សុខដ្ឋ ។ សុត្ធាន គេសំ ឯគឧ ហោស៍ និស្ប៊ុំ-មាល សេ មារុមោ មាល់ មិន្ទំលេ ២នៀមមាល់ បុត្តោ អនភរ តោ ព្រុហ្មព្រំ ចរតិ យ៉ុស បុត្តោ អការ-យនិនមា ជ្រុមាន មោ ឧឧជមាគ្រោយ មយោង-នោច ក្រុមូលក់តោច សុញាការក់តោច អភិក្ខុលាំ

១ ឯ. ម. នមែន្តិ នក្តិ ។ ៤ ម. ឧମ នេន្តិ ។

សុត្តលិដ្ឋា ខុទ្ធពនិកាយ ឧទាន

(ប្រយោជន៍ណាមួយ) ដែលនៅក្នុងអំណាចនៃជនជទៃទាំងអស់ នាំ មកនូវទុក្ខ ឥស្សាភាពខាន៍អស់ នាំមកនូវសុទ សត្វទាំងទ្បាយដែល ដ្រមុដទៅ ក្នុងហេតុនៃទុក្ខទូទៅ តែងនឿយព្រយ ព្រោះកំលេសជា គ្រឿនប្រកបទាំងឡាយ សគ្វកន្ងង់បានដោយក្រ ។ សុគ្រ 🤅 🖈 ។ (៦៤) រំូបានស្តាប់មកហាំងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់ គង់នៅក្នុងវត្តអម្ពវ័ន ទៀបក្រុងអនុប្សិយា ។ សម័យនោះ ព្រះកទ្ទិយ:ដំ មានអាយុ ជាបត្តាង៍សាតិយាទី ឈ្មោះកាឡិតោធា ពោះនៅក្នុងព្រៃក្ នៅទៀបគល់ ឈើភ្នំ នៅភ្នំផ្ទះសាត់ភ្នំ តែង៍បន្ទីវេទ្ធានរៀយៗថា ទ្វីហ្វ សុខអូម៉េះ ឱ្យ សុខអូម៉េះ ។ ពួកភិត្តិជាច្រើនរូបបានពុថា ព្រះភទ្ទិយ: ជំមានអាយុ ជាបុត្ត នៃនាងសាត់យាន់ ឈ្មោះកាឡាគោជា ទោះនៅក្នុង គ្រែត្ត នៅទៀបគល់ឈើត្តី នៅក្នុងផ្លះសាត់ត្តី តែងីបន្ទឹទ្ធានរឿយៗថា ទីហ្វ សុខ អូម៉េះ ទីហ្វ សុខ អូម៉េះ ដូច្នៅដែរ ។ លុះពួកកិត្តិទាំង នោះបានឲ្យហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះកុខ្ទិយៈដ៏មានអាយុ ជាបុត្តនាង៍សាតិយានី ឈ្មោះកាទ្យិគោជា ប្រាកដដា អង្គក្រនឹងប្រព្រឹត្ត ព្រហ្មច្ចលេច ប្រជាយព៌ត ព្រះកុទ្ទិយ:ដ៏មានអាយុនោះ នឹក លើ**ក**សេចក្ដ សុខក្នុងរាជ្យបស់លោក តាលនៅជាគ្រហស្តអំពីដើម ទោះនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅក្នុងផ្ទះសាត់ក្តី តែង៍បន្ទឹទ្ធានរឿយ 🤊 ថ្វា នៅទៀបគល់ឈើភ្នំ

ឧទានេ ទុតិយស្ស មុច្ចលិន្ទវគ្គស្ស ទសមសុត្ត

និសាន និសានេស អយោ សុខ អយោ សុខន្តិ ។

អប់លោ សម្លប់លោ កិត្តា យោជ ភេក។ គេខុបសខ្ល័ម សុ

និបសខ្ល័មិត្តា ភគវឌ្គំ អភិវា ខេត្តា ឯកមន្តំ ខិសីខឹសុ ។

ឯកមន្តំ និសិញ្ញា ខោ គេ កិត្តា ភគវឌ្គំ ឯគឧរេវចុំ

អយស្មា កន្តេ ភេទ្ធិយោ កាខ្ញាំ កោសយ បុត្តោ អញ្ញា
តេតេបំ ក្រុមូទូលគតោបំ សុញ្ញាការគតោប់ អភិទ្ធាលាំ

និសាធំ និសាធេសិ អយោ សុខ អយោ សុខន្តិ ខិស្បំសយំ ទោ ភេទ្ធិយោ កាខ្ញាំ កោសយ បុត្តោ អធភិរាតា

។ បេ ។ អយោ សុខន្តិ ។

នទាន មុក្ខលិ**ន្ទវត្ត ទី ៤ ខសម**សូត្រ

ស្នាំ សុ ១ អ្វីម៉េះ ឧហ្មី សុ ១ អ្វីម៉េះ ។ សំដាប់នោះ ពួកកិត្តច្រើនរូប ចូល
 ទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាត លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាឃបង្គ័ព្រះមានព្រះ
 កាត ហើយអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ។ លុះកិត្តទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរ
 ហើយ ក្រាបទូលព្រះមានព្រះកាតដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ព្រះ
 កិច្ចយៈដ៏មានអាយុ ជាបុត្តទាន់សាត់យានីឈ្មោះកាទ្យិគោជា ទោះនៅក្នុង
 ក្រែក្ដី នៅទៀបគល់ឈើក្ដី នៅក្នុងផ្ទះសាត់ក្ដី តែងបន្ទឹទ្ទានរឿយ ។ ថា
 ឧហ្មី សុ ១ អ្វីម៉េះ ឧហ្មី សុ ១ អ្វីម៉េះ ព្រះកទ្ហិយៈជាបុត្តនាងសាត់យានី
 ឈ្មោះកាទ្យិគោជា ប្រាតដជា អង្គកនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយ
 ពិត ។ បេ ។ ឧហ្មី សុ ១ អ្វីម៉េះ ។

(៦៥) គ្រានោះជំងឺ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុមួយរូបហើយ បង្គាប់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកចូរមក ចូរហៅភិក្ខុយភិក្ខុ តាមពាក្យតថាគតថា នៃ អាវុសេកខ្ចិយៈ ព្រះសាស្ត្តទ្រង់ឲ្យហៅអ្នក ។ ភិក្ខុនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធ -ជីការបស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ រួចចូលទៅរកព្រះភិទ្ធិយៈ ជីមានអាយុ ជាបុគ្គនាងសាតិយាន៍ឈ្មោះកាទ្ធិគោធា លុះចូលទៅដល់ ហើយ គិនិយាយនឹងព្រះភិទ្ធិយៈដ៏មាអាយុ ជាបុគ្គនាងសាតិយានីឈ្មោះ កាទ្ធិគោធាថា នៃអាវុសោ ភិទ្ធិយៈ ព្រះសាស្ត្រគ្រាស់ហៅអ្នក

សុត្តត្តបំដីកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

រារុសាន្ទ សេ មាណទាំ ឧទ័យេ មានៀមេខាណ តាខ្សាតាយ បុន្ត ភតវា ៧៩៩វេ**២ ស**ទ្ធំ គាំរ គ្វ កន្ទឹយ អញ្ញេក តោម ក្រុមូលកតោម អញ្ញាការកតោម អភិក្ខាណ ខ្នាន់ ខ្នានេស៍ អយោ សុខ អយោ សុខត្តិ។ ឃុំ កន្តេត។ កាំ បន្តុំកន្ចិយអត្តាស់ សម្ប-សម្រាលេ អរតាតនោច ក្រុមូលត់នោច សុញាតារ-តតោម អភិក្ខាណ៍ ន្ទាន់ ន្ទានេស៍ អយោ សុ**ទ** អយោ សុខន្តិ ។ ឬត្វោ មេ ភៈនេ អការិកាភូនស្ប រដូវៈ សារដេស្តី អយេត្ អធេ្ជរ ឃើ ហិតា (១) អយោសិ ពេលិខិ អន្លេម ក្រេត្តា សំវិនហិតា អយោស៊ី អន្តោចិនតេយ ក្តោ ស់វិនហិតា អយោស៊ិ ឧក ក្តោ ស់វិឧហ៍តា មហោស៍ ពេហ៍៖ អត្តោចិ ជាឧបនេ ក្ដោ សំវិឌហ៌តា អយោសិ តហិច ជនបនេ ក្តោ សំវិនហិតា អយោសិ ។

ទ ឱ្.ម. សុស័រិ**ហិ**៣ ។

សុត្តស្ត្រិជិព ខុទ្ទពនិកាយ ឧទាន

ព្រះកទ្ទិយៈដ៏មានអាយុជាបុត្តនាង៍សាក់យាន់ឈ្មោះកាឡិគោធា បានទទួល ពាត្យកិត្តនោះថា ដើមាស់សេ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់លើយ ក្រាចថ្វាយបង្គ័ន្ទវិព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យ ក្នុង សមគួរ ។ លុះព្រះកទ្ទិយ:ដ៏មានអាយុ ជាបុគ្គនាងសាក់យាន៍ឈ្មោះ កាទ្យិគោធា អង្គ័យក្នុងទីសមគូរហើយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះ ឋា ម្នាលកទ្ទុយ: បានពុថា អ្នកទោះនៅក្នុងព្រៃក្ដី នៅទៀបគល់ឈើក្ដ នៅក្នុងផ្ទះសាតក្ត តែងបន្ទិស្ស រឿយ១ ថា ឱ្យ សុខ អូម៉េះ ឱ្យ សុខ អ៊ីម៉េះ ដូច្នេះមេខថ្ម ។ ព្រះភទ្ទិយៈក្រាបទូលថា ព្រះភរុណាព្រះអង្គ ។ ស្នាលកទ្ទិយៈអ្នកពិលាណា ឃើញអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្ដេច បានជាចូល **ទៅនៅក្នុងព្រៃក្តី** នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះសាត់ក្តី តែង**បន្ទឹ**ទ្ធាន រឿយៗថា ខ្លុំ សុទ អូម៉េះ ខ្លុំ សុទ អូម៉េះ ដូច្នេះ ។ បត់ត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន តាលពីដើម១ំព្រះអង្គ៍នៅជាគ្រហស្គសេយសុខក្នុងរាជ្យ តារវក្សា **ទា**ន៍ក្នុង៍**ព្រះ**រាជវាំង គេហ្៩៣ត់ ចែងល្អ ហើយ ការក្សាទាងក្រៅព្រះរាជវាំង៍ គេតិហត់ចៃង៍ល្អហើយ ការរក្សាខាងីត្នង៍នគរ គេចាត់ចៃង៍ល្អហើយ ការរក្សា វាងក្រៅនគរ គេ ចាត់ចែងល្អហើយ ការរក្សាក្នុងដនបទ ព្រះច្រង់ល្អហើយ ការក្សាខាងក្រៅជនបទ គេចាត់ចែងល្អហើយ ។

ឧទា ខេ ខុតិយស្ស មុច្ចលិទ្ធវត្តស្ស ទសមសុត្ត

សេស ទោ សយុំ ភន្តេ ស់វ ក្រៀត គោមិតោ^(១)សន្តោ ក តោម ឯកក្រោ អភិតោ អភិត្តា អភិសា្ឌី អនុ ខេត្ត ខេឌ្ស រួលឯក ឯ មុខុ(៤) មឌុស្ស ស្នាស្រីស្សេស មួយឧប្សេច ម៉ែងស្មែ តោច សុញាការកតោច អភិក្ខុណ៍ ខ្ទាន់ ខ្ទានេស៍ ម លោ សុខំ ម លោ សុខឆ្គំ ។ អ៩ ទោ ភកវា យស្បន្ទាតោ ឧ សន្តិ កោទា

ន់តំ ភ**វា**ភ/**ត**េញ វ៉ូត់/ត្តោ តំ វភិត្តិ ស្រុខ ស្រាក់

មុក្ខលំនួរគ្នោ ទុតិយោ ។

[្]សាស្សាស្សាស្សា ។ ៤ ន.មាស្សា ។ ម នព្រាសោ ។ ៣ ម បរទត្តវុញ្ញា ។ ៤ ម ឥទំ ។ ៥ ឧ.ម. ទសមន្តិ ៩ត្តិ ។

ឧទាន មុច្ចលិន្ទវេត្ត 🖣 🖢 ទសមសូត្រ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះឯង ដែលគេវត្សគ្រប់គ្រង៍យាងខេះ ហើយ ក៏នៅតែក័យភាក់ផ្ដើលវង្គើសតក់សុត បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ឥឡូវ នេះ ១ ព្រះអង្គី គេមាក់ឯង ទោះនៅក្នុងព្រៃត្ត នៅទៀបគល់ ឈើត្តី នៅក្នុង ផ្លុះសាត្តក្តី កំលែងត្យ លែងត្បាក់ផ្តើល លែងតត់ស្គុលើយ ជាអ្នកមាន ការខ្វល់ខ្វាយតិច ឥតត្រីព្រចពេម ចិញ្ចឹមដ៏វិតដោយបច្ច័យដែលអ្នកដៃ ខ ឲ្យ នៅដោយមានចិត្តដូចជាពួកម្រឹត ។ បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ័ តិចារណា ឃើញអំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ ទោះនៅក្នុងព្រៃត្តិ នៅ ទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុង៍ជួះសាតក្តី តែងបន្ទឹទ៣៩រឿយៗថា ខ្យុំ សុខ អូម៉េះ ខ្យុំ សុ អូម៉េះ ដូច្នេះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីនេះហើយ ទើបឲ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា សេចក្តីក្រោធ មិន**មា**ន**ក**ង៍ចិត្តរបស់បុគ្គលណា បុគ្គលនោះឈ្មោះ កន្លង់ផុតទៅសេចក្តីចំរើន៖ង៏សេចក្តីនៃស ទៅតាទាំង់ឡាយ កម្រនិងបានឃើញបុគ្គលដែលប្រាស់ ហាក់យ បានប្រកបដោយ សេខកុស្ទ ឥតសោកនោះទ្វេយ ។ សូត្រទី ១០ ។

ចប់ មច្ចល់នូវគ្គ ទី ៤ ។

សុត្តនូចិនកេ ខុខ្ចកនិកាយស្ស ឧភន

ត់ស្យូទ្ធា **ទំ**

មុច្ចល់ស្លោ រាជា ឧណ្ឌោះ សញ្ញារាវា និទាសកោន **ខ** តេត្តិនី សភាពុត្តោ **ខ** សុខ្សាវាសា វិសាទា **ខ** ភាឌ្យីកោយ ភខ្លឹយរោធិ៍ ។

សុគុន្ត្យជិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ឧទ្ធាននៃមុប្<mark>ចលិត្</mark>តវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីព្រះមានព្រះកាគគង់ ទៀបគល់រាំង៍ ១ អំពីព្រះរាជា ១ អំពីការវាយពស់ដោយជម្បង់ ១ អំពីគ្រឿង៍សក្ការៈ ១ អំពីឥប្ហានង្គល់តុខុល្សក ១ អំពីប្រពន្ធព្រាហ្មណ៍មានគតិ ១ អំពីកូនតូច ១ អំពីកោលិយធីតាឈ្មោះសុប្បវាសា ១ អំពីនាង៍ វិសាខា ១ អំពីព្រះភទ្ទិយ់ត្លេវ (ជាបុត្ត) នាង៍ សាតិយានី ឈ្មោះកាទៀតោណ ១ ។ ឧភានេ គត៌យស្ស នន្ទវគ្គស្ស បឋមសុត្ត ឧទាសេ ត្រិយោ សង្គវិគ្គោ

(៦៦) រៅម្មេ សុន៌។ រាគំ សមយ៍ ភគវា សាវន្និយ៍ វិហៈនិ ដេនានៃ អភា៩ប៊ីស្នាំកាស្ប អារាមេ ។
នោះ ទោ បន សមយេន អញ្ញានរោ ភិក្ខា កត់នោ
អាវិទូរេ និសិន្តោ ហោតិ បហ្វន្ត់ អាកុថិត្យា ខ្ញុំ កាយ់
បណ៌ជាយ ប្រាណកាម្បីសកាជំ ខុក្ខាំ និហ្សំ កាកុំ
កាំ វេឌនំ អេជិវាសេខ្លោ សភោ សម្បីជានោ អាវិទូរេ
សំហ្នំ បហ្វន្ត់ អាកុំជិត្យា ខ្ញុំ កាយំ បណ៌ជាយ
បុរាណកាម្បីភាកាជំ ខុក្ខាំ និហ្សំ កាកុំជិត្យា ខ្ញុំ កាយំ បណ៌ជាយ
បុរាណកាម្បីភាកាជំ ខុក្ខាំ និហ្សំ កាកុំ អាវិទូរេ
វិសេខ្លំ សនំ សម្បីជាធំ អាវិហញ្ញាមាធំ។ អេឌទោ ភក្សា
រាសម្ពំ សនំ សម្បីជាធំ អាវិហញ្ញាមាធំ។ អេឌទោ ភក្សា

ម នោះ ខេញ ខ្យុំ ខ្ញុំ ខ្យុំ ខ្ញុំ ខ្យុំ ខ្យុំ ខ្យុំ ខ្ញុំ ខ

១ ឱ.ម.ឯត្តស្រ ខាន់ ទិស្សតិ ។ អដ្ឋការាយ ធុន- ឥតិ បាហា ។ ½ ឱ.មៈលុត្តិ បឋមន្តិ នត្តិ ។

ឧ**ទា**ន ន**នូ**ក្តេ ទី ៣ បឋមសូត្រ

ឧទាឥ ឥត្តវគ្គ ទី ៣

កិត្តអ្នកលះបន់កម្មទាំងីពួង កំបាត់បន់ធ្ងល់គឺកំលេស ដែលៗនធ្លាប់ធ្វើ ក្នុងកាលមុន មិនមានសេចក្ដីប្រកាន់ថាអញឋិតនៅនឹងធំងឺ សេចក្ដីត្រូវ ការដើម្បីហៅរក^(១)អ្នកផង់ឲ្យដួយមិនមានឡើយ ។ ចប់ សុគ្រទី១ ។

ប្រយោជន៍ដើម្បីហោរកអ្នកឯងថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើញុំជាដើម ដល់អាញាដូច្នេះ
 មិនមានឡើយ ព្រោះលោកឥតមានសេចក្ដីអារៀ្យះអាល័យក្នុងសរីរៈ ។ អង្គិកថា ។

សុត្តនូប៌ដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧ**ភន់**

(៦៧) ៧៥ឆ្នាំ ១ ៧៩ សមយ៍ ភគ**វ** សាវ-ត្ថិយ វិហរតិ ដេត់ នេ អខា៩ប៊ុស្ខាំកាស្ស អាវាមេ ។ នេះ ទោ មន សមយេធ ជយស្មា ជញ្ជា កក់តោ ភាតា មាតុហ្មុត្តោ សម្ពហ្លាធំ ភិក្ខុធំ ឃុំ អាកេ-ខេស្ អនភិរតោ អញ អាវុសោ ត្រូញ្ចរិយ៌ ចរាមិ ន សក្ដោទ ព្រញ្ជទ័យ សញ្ជាក់ សំគាំ បច្ចគ្នាយ ស្លាយសង្គ្រីស្សាធ័ន្ធ ។ អន្តទោ អញ្ញាតពេ ភិក្ខុ យេធ កក្សា តេះខុបសង្គ័ទិ ឧបសង្គ័ទិត្តា កក់វត្តិ អភិវាខេត្តា រាយឧខ្មុំ ខ្មុំខ្លួំ ។ រាយឧទ្ធ័ ខ្មុំប្រើ សេ ក្ដុំ ភពវឌ្គ រាឧពេធ មាល្សា មទើ ខយើ មម-វ គោ ភាគា មាតុញ្ញុ ត្តោ សម្ពុហ្លាន ភិក្គុន ឃុំ អារោចេស៌ អនកិរតោ អញ់ អាវុសោ ត្រួញចរិយ៍ ចក្ម ន សក្តោទិ ទ្រហ្មទ័យ សធ្លាប់គុំ សិក្ខាំ បច្ចុក្ខាយ ស្លាយស្ន្រីមាំគ្នៃ ឯងខ្សែ មនុស្ស មួយខ្មែ មួយ អាម ខ្មែរ ឃុំ ស្ត្រី មុខ វេឌ ខេត្ត ស្ត្រី មានខេស្ មាន ខ្លុំ មាន ខេត្ត ។

សុត្តស្ដាំជិក ខុខ្ទុកនិកាយ ឧទាន

(៦៧) ខ្ញុំបានស្លាប់មកយោងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាប់បណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិតក្រុងសាវត្ថិ ។ សម័យនោះឯង ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ជាព្រះអនុដ ជាបុគ្រព្រះមាតុក្ខា នៃព្រះមានព្រះភាគ និយាយប្រាប់ពួកភិត្តច្រើនរូបយ៉ាងខេះថា ម្នាល អាវ៉ុសោ ទាំង ឡាយ 🧃 មិនគ្រេកអរនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មបរិយៈទេ 🧃 មិនអាច នឹង ទ្រទ្រង់ ព្រហ្មចរិយៈបាន ទេ ខ្ញុំមុខជានឹង ពោលលាស់ក្នា គ្រឡប់ទៅ កាន់កេទថោតទាបវិញ ។ លំដាប់នោះ ភិត្តមួយរូប ចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់គ្រាបថ្វាយបង្គឺព្រះមានព្រះភាគ ហើយ អង្គ័យក្ងុងទីសមគ្គរ ។ លុះភិត្តនោះ អង្គ័យក្ងុងទីសមគួរហើយ ក្រាប ទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះនន្តដ៏មានអា**យុ** ជាព្រះអនុជនិងជាបុត្រព្រះមាតុក្ខា នៃព្រះមានព្រះភាគ ពុខនិយាយ ច្រាប់ពួកកិត្តប្រើនរួបយាងនេះថា មាលតាវុសោទាំងឡាយ **រ៉ុ**មិនគ្រេ**ក** អរន្នឌ្គ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មច្ចាយធម៌ទេ រ៉ូមិនអាចទេខែឌុំ ព្រហ្មចរិយធម៌បាន ເទ ខ្ញុំមុខជានឹង ពោលលាស់គ្នា គ្រឡប់ទៅកាន់ ភេទថោកទាបវិញ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ឲ្រង់គ្រាស់ហៅភិក្ខុ 🤊 រូបមកថា ម្នាលក់ក្នុ អ្នកចូរមក ចូរហៅនន្តក់ក្នុ តាមពាក្យគថាគតថា ម្នាល រារៀស នន្ទ ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ហៅអ្នក

ឧទានេ គតិយស់្ស នន្ទវត្តស្ស ទុតិយសុត្តិ

ស្ត្រី ភព្តេត្ត ទោ សោ ភិក្តុ ភកវេតា បជ៌សុុត្តា យោខា -យ្មាំ ខ្យុស ខេត្តសង្គុំ និងមន្ត្រឹង មេល្ខាំ ជជ្ញុំ ស្ន**េសេខ ស**ត្តា នំ អាវសោ ជធ្ចុំ អាមធ្នេនីតិ ។ រា, សេង សេក្ស ខយ៉េ ឧមរិ ង្គំយោ បដ្ឋអាត្តា យោជ ភភា នេះជុខសន្ល័មិ ខុខសន្ល័មិត្តា កត់ខ្លុំ អភិវា ខេត្ត ឯភាមខ្លុំ ជិសិខ្លុំ ឯភាមខ្លុំ ជិសិខ្លុំ ទោ អាយស្នួ ខេខ្ចុំ ភេឌវា ឃិតឧវេវច សច្ចុំ ការ ត្វ ជន្ សម្ពេហ្លាធំ ភិក្ខុធំ ៧វំ ភាពេខេស៌ អនភិពតា មេល មារុសោ ៤ ខេ ៤ ល្យ លោវឌីទាប់ គួន ៤ ស៊ី ភាព្ទេត ។ ភាស់ ខេត តំ ខន្ទ អនការគោ **ត្រូ**ញ្ចាំយ ខែរស៊ ឧ សត្តោស៍ ព្រហ្មខ័រយ៍ សញ្ហាក់ ស៊ិក្ខាំ បច្ចុត្តាយ ហ៊ុនយាវត្តិស្សូសិត៌ ។ សក់ហែដ មត_(e) អទើ ខ្មួនឧឧសសាហ ៣៦ ក្នុងទីសា^(p) ရမည္ကိုတ္ခ်ဆော် အေးအော် မရေလာအေးမ်ာ ရှိ ត្តខណ្ឌ សង្គ្រ សេ មណ្ឌិស្ត សម្រើលើមន្ត្រ ឯ

จ จ. ษ. ษ์ ฯ b จ. ธิกูษฐ์ ฯ

ឧទាន ននួគ្គេ ទី ៣ ទុកយេស្ត្រ

ភិក្ខុនោះ ទទួលស្នាប់ព្រះពុទ្ធដីភាព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះភ**ុណា**ព្រះអង្គ ណ្ដេលចំហស្សេរមានននិក្ខុមានមាក់ ស់ខេលស្វេងសុល្មេក បាននិលាក ខ្លួម ខ្លែះខន្ទ ដូសាខមាណ់ ជុំតេំណ សិលមារ៉ុសោខន៍ បែះមាមបិទម្ភ ត្រាស់ ហៅអ្នក ។ ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ទទួលពាក្យកិត្តនោះថា អេអា-វុសោ ហើយកិច្ចលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ គ្រាប ថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យក្នុងទីសមគរួរ ។ លុះព្រះនន្ទដី មានអាយុ អង្គ័យក្នុងទិសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះកាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលនន្ទ បានឲ្យថា អ្នកបាននិយាយប្រាប់ពួកកិត្តច្រើនរួប យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ទាំងឡាយ រុំមិនគ្រេកអរ ។ បេ ។ ខ្ញុំមុខជានឹងគ្រឡប់ទៅ កាន់កេទដ៏ថោកទាបវិញដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ព្រះនន្ទក្រាបទូលថា ព្រះ ករុណាព្រះអន្ត ពិតមែន ។ ម្ជាលនន្ទ ព្រោះហេតុអ្វី បានជាអ្នកមិនត្រេក អន្តេសប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ មិនអាចទ្រទ្រង់ក្រហ្មចរិយៈ នឹងពោលលា សិក្ខា ត្រឡប់ទៅកាន់គេខដ៏ថោកទាបវិញ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាល ដែល ខ្ញុំព្រះអង្គ ចេញមកអំពីផ្ទះ នាងសាតិយានី ជនបទកល្យាណី កំពុងគែ ស្អិតស្អាន៍សត់បានពាក់កណ្ដាល បានស្រែកផ្ដាំខ្ញុំព្រះអង្គដូច្នេះថា បតិត្រ ព្រះអយ្យបុគ្គ សូមទ្រន់ត្រឡប់មកវិញនាប់ 🤊 ណាំ 🤫

សុគ្គន្តបំដីពេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧទាន់

នេះ សេ តារត្តិសេស ខាត់ឈេម សេខាខេត្ត មេខាខេត្ត មេខាខេត្ត

(៦៤) នេជ ទេវ ១៩ សមយេជ បញ្ចូមត្តានិ អច្ចក្សភាជិ សក្តស្ប ខេវាជម៌ ខូស្ប ខុបដ្ឋាធំ អាកតាធិ
ហោធិ កក្ត្រដទាខាជិ^(១) ។ អេ៩ ទេវ ភេកវា អាយស្មុខ្លំ
ជន្លំ អាមន្តេស៍ បស្បស់ ដោ ធ្វំ ជន្ល នៃមាធិ បញ្ចូ
អច្ចកសតាជិ កក្ត្រដទាខាជិតិ ។ រាំរំ កន្លេតិ ។ តំ កាំ
មញ្ញសំ ជន្ទ កាតមា ឧ ទោ អក់ប្រភពវាវ ឧស្បជិយតរាវា ចាសាជិកាតរាវា សាកាយាជិវា ជនបឧកហ្សាឈា នៃមាធិ វា បញ្ចូ អច្ចកសតាធិ កក្តុ

១ ៖ កក្ដជាទី៩តំ ។ ម. កក្នុងបាទំន័ ។ ៤ ៖ តេ**ខ** ខោ ។

សុគ្គន្តបំដក ទុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភ្នំព្រះអង្គ នោះ វលឹកឃើញពាក្យនោះ បានជាមិន គ្រេកអនើងប្រព្រឹត្តព្រហ្មច្ចិយៈ មិនអាចទ្រទ្រង់ព្រហ្មច្ចិយៈបាន នឹង ពោលលស់ត្នា ត្រឡប់ទៅកាន់កេទថោតទាហិញ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាត ទ្រង់ចាប់ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ត្រង់ដើមដៃ ហើយបាត់ អំពីវិត្តដេតពន ទៅប្រាកដឯស្ថានតាវត្តឹង្ស ទៅលោក ដូចជាបុរសមាន កំឡាំង លាដៃដែលបត់ ឬបត់ដៃដែលលាដូច្នោះ ។

(៨៦) សម័យនោះឯង ពួកស្ត្រី ពេកប្ប ចំនួន ៩០០រូប មាន
សម្បុរដូចសម្បុរដើងព្រាប បានមកគាល់បំរើព្រះឥន្ទ្រ ជាស្តេចនៅតា ។
លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ជុនេត្រាស់ហៅព្រះនន្ទដ៏មានអាយុថា
ម្នាសនន្ទ អ្នកឃើញពួកស្ត្រី ពេកប្បរចំនួន ៩០០រូប ដែលមានសម្បុរដូច
ជាសម្បុរដឹងព្រាបនេះដែរឬ ។ ព្រះនន្ទក្រាបទូលថា ព្រះកុណាព្រះអង្គ ។
ម្នាលនន្ទ អ្នកសំគាល់ហេតុនោះដូចម្ដេច នាងសាក៌យានីជនបទកល្បាណី
នឹងពួកស្ត្រី ពេកប្ប ចំនួន ៩០០រូប ដែលមានសម្បុរដូចជាសម្បុរដើង
ព្រាបនេះ គើស្ត្រីណាមានរូបល្អជាង គួរម៉ែលម៉េលជាង គួរដែះថ្នាជាង ។

ទទានេ គតិយស្ស ខត្តវគ្គស្យ ទុតិយសុត្ត

សេលាខ្មែរ មន្ត្រី សមន្តែង មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្រិ ស្សាធារ សោធិសាធ្វា មាន ស្រាសា ត់មេស បញ្ជុំ អច្ជស្នាន់ ខ្មន់ពេយ សទម្រៀ ន នុ មេត (๑) កាលភាគម្បី ឧ ន មេត និ ឧ ជិធិម្បី ឧ ន មេត អ៩ខោ ៩មាធិ បញ្ អច្ឆកសតាធិ អភិក្បាតកធិ ចេះ ឧស្បត្តិយានមាន ខាងមាន កាន់ កាន់ ។ អក្សិម ជន្ អភាម នន្ត អហ ន្តេ ទាឌិកោ តោ បញ្ចុំ អច្ជក្សតាជំ ប់ដែលាតាយ កុំក្លាដថានាជន្តិ ។ ស ខេ មេ ភ ខ្លេ កក្វា សត្ថភាគោ បញ្ចុំ អ**ព្**រស់តាន់ បដិលាភាយ កា្ត្ ឌុខាសង_{្ហាំ} មួយក្នុងស្ថិតសូ ស្រើ មួយ ខ្មែក ខេត្ត នេះ គេ-ត់ ។ អ**៩**ទោ ភ**ភ**េស អាយស្ម័^{ខ្ញុំ} ខេ<mark>ខ្</mark>ញុំ យសាយ ៩ មេត្វា សេយុ ទ្រុំ ស្គ សេស សុស្ត្រ សម្ព័ធ្យិស្ ស សាមា តម្លាក់ ត្រុម ស្រុខ ស្រុខ មាន មាន មាន មាន នេះ នេះ នេះវេសុ តាវត្តសេសុ អន្តរហ៍ តោ ដេតវេន ចាតុរយោ សំ។ អម្សេក សេ មួយ មាលកាំ ខ្មា មន្សេ ភាគា មាតុជួបត្តោ អ**ជួរជំ ហេតុ (១**ញ្ជុំ បេត់

ម ម. ស្បេតុំ ។ ២ ខ្∙ កក្ថបាទំន័នន្ទំ ។

ឧទាន នន្ទាត្ត ទី m ទុតិយល្បា

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរែន មេសាមានរោមបេច កំបុតស្វឹកត្រចៀកនឹងច្រមុះ យ៉ាង៍ណា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នាង៍សាតិយានីជនបក្សាណី ថេ ច្រៀបធៀបនឹងពួកស្រីទេពអប្បរទាំង ៥០០ រូបនេះ មិនដល់នូវការរាប់ មិនបានមួយចំណិត ទាំងមិនគរ្លនឹងប្រៀបផ្ទឹមទេ ប្រហែលគ្មានឹងមេសា នោះក៏យាំង៍នោះដែរ ភាលបើយាំង៍នេះ ពួកស្ត្រីទេពអប្បរទាំង៥០០រូប នេះ មានរូបល្អជាន៍ផន៍ គ្នារមេលមេលជាន៍ផន៍ គ្នារដ្រះថ្វាជាន៍ផន៍ ។ ម្នាល នន្ទ អ្នកបុរេត្រកពរបុះ មាលនន្ទ អ្នកបុរេត្រកពរបុះ តថាគតជាអ្នកធានា ^ឲ្យអ្នកបានពុក្សស្ត្រី ខេពអប្បរទាំង៥០០ រូប ដែលមានសម្បុរដូចជាសម្បុរ ដើនក្រាប 🛪 បញ្ជិតព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើព្រះមានព្រះភាគ ជានាឲ្យខ្ញុំព្រះ អង្គ បានពួកស្ត្រីខេពអប្បរ៥០០រូប ដែលមានសម្បុរដូចសម្បុរដើងព្រាប ชติโดโตะหลีนี้อูเนื้อ จุ๋โพะหลีลู๊ลีเโดนหานัฐโตเบืองเกลล ม ง หุ่นกุ នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់់ចាប់នន្ទកិត្ត្ដីមានអាយុ គ្រង់ដើមដែ ហើយ ញ្ចស់ព័តាវត្តឹង្ស ទៅលោក មកប្រាកដនាវត្តដេតពន ដូចជាបុរសមាន កំឡាំង៍លោដៃដែលបត់ ឬបត់ដៃដែលលដូច្នោះឯង ។ ពួកភិក្ខុទានឲ្យថា ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ជាព្រះអនុដ ជាបុត្តព្រះមាគុត្តានៃក្រះមានព្រះភាគ ប្រែម្រឹត្តព្រហ្មខ្មែល: ក្រោះហេតុ (១៨៤០ន) នូវពួកស្ត្រីខេពអប្បវ

សុត្តនូបិដកេ ខុទ្ធកនិកាយល្ប ឧទាន់

ក្នុង គឺស្បា ស្នាស្មាន ស្ដាំ អគ្គិស្ស ស្នា ស្និសាស្យ កុត្ត្ដាស្នាសន្និ ។

(៦៤) អន្ទោ មាលាទាំខោ ខេខ្មាំ មាលាលាយ ក់ក្ អយុសុឆ្នំ ជជ្ញុំ ភេត្តាវា នេះជេ ខ ខុបក្តីត្ស នេះជេខ សមុខាខាន្តិ ភតកោ កាំរាយភា្ នេះគ្នោ ឧបក្តិតកោ តាំសលស្ថា ឧញ្ចោ អត្តជន មោតុ ព្រឹស្តាត ហេ ខែ ទេ ឧស**វ** តិស្សេ ភេឌិកោតេ បញ្ចុំ អព្ទសភានំ បដិលាភាយ ಪ್ರಜ್ಞಾನವಾದಾರಕ್ಕೆ a ಇರೀತು ಕುದಾಳ್ಳ್ ರೀಟ್ಲಿ ಳಾಮದಾ- ការ ភិក្សា ភេសសាស្រេខ ២ ១២ភាសា ខេន ២ មន្តិ-យសាលេ សហពាសាលេ ក្នុងដីសាលេ សូមម វិជម ដើ អប្បមាន អាតាម មហិតត្តោ វិហៈ គ្រោ ខ ចំពេងអ្វ យស្បាញ ក្សបុត្តា (១) សម្មនៅ អការស្វា អនការយំ ចេលជុខ្ញុំ (๒) ឧធជុន្ត ព្រួញ្ចុំ ប្រសាធ្វេស និឌ្ឋេស ខម្មេ សយ់ អភិញ្ញា សច្ចិក់ត្យា ឧបសម្បជ្ជ វិហេស៌

១ ធ. កុលបុត្តោ ។ ៤ ធ. បព្ធតិ ។

សុគុត្តប៊ុនក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ជានព្ទថា ព្រះមានព្រះភាគ ជាអ្នកជា**នា ឲ្យលេក**បានពួកស្ត្រី ខេព អប្បរព៌្ន ៥០០ រូប ដែលមានសម្បា ដូចជាសម្បុរជើងព្រាប ៗ (៦៩) លំដាប់នោះ ពួកកិត្តជាសំឡាញ់ព្រះនន្ទដ៏មានភាយុ តែន៍ ហៅរត ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ដោយពាក្យថា ព្រះនន្ទជាអ្នកស៊ីឈ្នល **៨ឯ ដោយពាក្យថា ព្រះន**ន្ទ្**គីព្រះមានព្រះ**ភាគដូលហើយផង៍ ធ្ងន់ព្ ឋា ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ជាអ្នកស៊ីឈ្នួល **បាន**ឲ្យថា **ព្រះ**នន្ទដ៏មានអាយុ ព្រះមានព្រភាគដួលហើយ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រោះហេតុតែពួក ស្ត្រី ទេពអប្សរ បានល្អថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ធានាឲ្យលេកបានពួក ្រ្តី ទេពអប្សរទាំង ៥០០ រូប ដែលមានសម្បុរដូចជាសម្បុរដើន[ព្រាប ៗ លំដាប់នោះ ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ នឿយណាយធុញទ្រាន់ ជំនន្នន់នឹង ពាត្យរបស់ពួកភិត្តជាសំឡាញ់ ដែលនិយាយថា លេកជាអ្នកស៊ីឈ្នល នឹង៍ពាក្យថា **លេកគឺព្រះ**មានព្រះភាគដួលហើយផង ក់គេច បេញទៅតែញ្កង់ជ មិនមានសេចក្តីប្រមាធ មានព្យាយាមដាគ្រឿជដុត តំដៅតិលេស មាន**ចិត្**ត្តោះ**ទៅកាន់ព្រះនិញ្**ាន ពួកកុលបត្ត ដែលចេញ ចាក់ផ្ទះហើយ ចូលទៅកា**ន់**ផ្នួសដោយ**ប្**រពៃ ដើម្បីអនុត្តរគុណណា មិនយូវប៉ុន្មាន លោកកំពុនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចអនុគ្គវគុណ នោះ មានព្រហ្មរិយ: ជាទីបំផុត ដោយប្រាជាដ៏ខ្គមទុនឯង ក្នុងបច្ចប្បន្

ឧទានេ តតិយស្ស នន្ទគ្គេស្ស ទុតិយសុត្ត

ទីណា ជាត់ រ៉ុស់ត់ ព្រួញចរិយំ កាត់ ការណ៍យំ លាប់ ឥទូត្តាយាត់ អត្តញ្ញាស់ ។ អញ្ជានពេ ទោ បាលស្មា ខណ្ឌ អរពាត់ អយោសំ ។

(៩០) អ៩ខោ អញ្ជាកា ខេវងា អភិក្សាយ ក្ដេយា ម្នាប់ និងស្រី នេះបាយស្នា នេះ ខ្នាក់ ខ្ កក្សា គេខុបសគ្គមិ ឧបសគ្គមិត្តា ភកវត្តិ អភិវាខេត្តា ឯភេមខ្លុំ អដ្ឋាស៍ ។ ឯភេមខ្លុំ ជិតា ទោ សា ខេវតា ភភាទ ប៉ុន្ម ហេខ អាយៈស្មា ភ ខេ្ម ខណ្ឌ ភភាព ភាតា មាតុទ្បុ តោ អាសវាជំ ១៤៣ អព្សរ ខេ តោ-រុត្តខ្ពុំ ឧឈារ្តន្តំ ច្ញុំ ខ្ពុំ មក្ មក្ មន្ត្រំ មន្ត្រំ មន្ត្រំ ខ្ពុំ មក ខ្ពុំ មន្ត្រំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ មន្ត្រំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ មន្ត្រំ ខ្ពុំ ខេត្ត ខ្ពុំ ខេត្ត ខ្ពុំ ខេង ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខេង ខ្ពុំ ខេង ខ្ពុំ ខេង ខេង ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ្ពុំ ខ និត្តាដុំ ស្រាខេត្ត ឯងសុខោត្ត ឈឺ និខេសិ ឧគ្គោ អាស្សន ១យា មខាសរ ខេ តោវមត្ត បញ្ហា-រៀម ស្តី ស្តី ស្តី ស្ត្រ មួយ មួយ ស្ត្រី ស្ត រួសរឌ្ឌ ៤ អនុសេ មាណទាំ ខយើ ឧទាវិ រឌ្ឌិយ

ឧ**ទា**៩ ៩នូវគ្គ ទី ៣ ទុតិយ**សូ**ត្រ

ត់ជានដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មការ្យ អាត្វាអញជានប្រ-ព្រឹត្តចប់ហើយ សេឡសក់ចូ អាគ្មាអញជានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការនា-កិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេខ្យស់កិច្ចនេះទៀតមិនមានឡើយ ។ បណ្ដា ព្រះអរហន្តទាំងទ្បាយ ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ជាព្រះអរហន្តមួយរូបដែរ ។ (៧០) លំដាប់នោះឯន ទេវិតាមួយអង្គ កាលវេលាកគ្រឹបឋមយាមកន្ទង ទៅហើយ មានរស្មីរុងរឿងញ៉ាំងវ**គ្គ**រដតពនដុំវិញទាំងអស់ឲ្យ**គឺ**ស្វាងហើយ កិច្ចលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះមាន ្រោះភាគ ហើយឋិតត្ថន៍ទីសមគ្រួ ។ លុះទៅតានោះ ឈរត្ថន៍ទីសមគ្រួ ហើយ កំបានក្រាបទូលព្រះមានព្រះកាគដូច្នេះ**ថា** បពិ**ត្រព្រះ**អង្គដ**ីចំ**រើន ព្រះនន្តដ៏មានអាយុ ជាព្រះអនុជ ជាបុត្តព្រះមាតុក្ខា នៃព្រះមានព្រះភាគ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេរតាវិមុត្តិ នឹងបញ្ហាវិមុត្តិ ដែលមិនមាន អាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដឹទុត្តមខ្នងន ក្នុងបច្ចប្បន្នហើយ ។ ញាណក់កើតដល់ព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា ននូ-កិត្ត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចនូវចេតៅម៉ុត្ត នឹងបញ្ជាវិមុត្តិ ដែលមិន មានអាសារៈ ក្រោះអស់ទៅនៃអាសារៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញ់ដំទុត្តមន្ទ ឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ថមន ។ លុះកន្ងកគ្រីនោះហើយ ព្រះនន្ទដ៏មានអាយុ

សុត្តន្តបំដីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧទាន់

អច្យេលន យោល កក្សា ត្រេស្ត្តមិញ ១០សេន័មិញ កក់ខ្លុំ អក់វាខេត្ត ឯគាមខ្លុំ ជំសុខ ។ ឯគាមខ្លុំ ច្ចុម្មា សេ មាល្ទាំ ខយ៉េ ឯឧស្ យំ មេ ភធ្លេ ភ**ភាវ ទា**ឌិកោកោ **បញ្ចុ**ំ អ**ព្**រស-តាន បដិលាភាយ កុក្កាដទានានំ មុញ្ហាមទាំ ភន្តេ ឧស្ស៊ី ជាឧទាំ ឧត្ទមារីសុខ្ ឯ ឧលាត្ នេះ ខេចំ ខេត្តសា ខេត្តេ មក្ទុំ វិធិតោ ឧញ្គ្រេ អាស្វាធំ សយ់ អភិញ្ញា សច្ចិតាត្យា ឧបសម្បីជ្ជា វិហវត្តិ នៅខាត្_(e) គេ ស្**ង**គង្គ មាលេខេម្ម មាល់ទីប មន្ត្រ ឧទ្ទោ កក់គោ ភាគា មាតុស្មុត្រា អាសវាធំ ១យា អភាសា ខេត្រាម៉ែត ខណាម៉ែត ខ្មែរ ជម្លេ សយ អភិពា សច្គទា ខ្ទសម្បីជី វិហៈគីទិ ១ យ នៅ សេ ខេត្ត មស់សស្តាល សមាណ្ត្រ ភូឌី រួត់ឌី (P)

ត ម. ទេវាថិ ។ ៤ ម. វិមុក្ខិ ។

សុត្តស្ថិនិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

តំបានចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយ បង្គំព្រះមានព្រះតាគ រួចអង្គ័យ ត្នង៍ទីសមគួរ ។ លុះព្រះនន្ទដ៏មាន អាយុ អង្គ័យក្នុងទឹសមគ្គរហើយ ទើបក្រាបទូលព្រះមានព្រះកានដូច្នេះ ថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំព័ន ព្រះមានព្រះកាន ទ្រង់ធានាឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គ ជានព្យ_{ជា}ស្ត្រី ទេនាអប្បរ**ព**ាំង ៥០០ រូប មានសម្បុរដូចជាស**ម**្បុរដើងព្រាប ដោយការប្តេជ្ញាណា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ ភ្នំព្រះអង្គីបានរួច ចាត់ការប្ដេញនុំ នឹងព្រះមានព្រះភាគហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគ**្**ង ត្រាស់ថា ម្នាល់នន្ទ ទោះបត់ថាគត កំណុនកំណត់ជំងឺចិត្ត វបស់អ្នក ដោយចិត្តថា នន្ទកិត្ត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចចេតៅម៉ុត្តិ នឹង បញ្ហាថ្ងៃគ្នា ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយ ប្រាញ់ដឹទ្តមខ្លង់ គង់បច្ហាន្ដែរ ទាំង ទៅតា កំពុនប្រាប់សេចក្ដី៖ ដល់តថាគតថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះនន្ទជាព្រះអនុជ ជាបុត្រ ព្រះមាតុភ្ញានៃព្រះមានព្រះភាគ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចចោកវិមុគ្គិ នឹងបញ្ហាវិមត្តិ ដែលមិនមានតាសា! ព្រោះអស់តាសា! ទាំងឡាយ ដោយ ្សាញ់ដើតតម្លានឯង ក្នុងបច្សាន្ត ១ ម្នាល់នន្ទ ចិត្តរបស់អ្នកធុត ស្រឡះចាក់រាសវៈទាំងឡាយ ព្រោះមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ ក្នុងកាលណា

ឧភានេ តតិយស្ស នង្គក្រ្តស្ស គតិយសត្ត

អេយាហំ មុត្តោ ៧៩ស្ថា បដ្ដស្បីវាតិ ។ អេយា ភេកវា សេសព្ទិស្សិតិត្យា តាយ់ វេលាយំ ៩មំ ខុខាធំ ខុខាធេសិ យស្បីទិស្សោ កាមបង្គោ^(១)មនិ្ត្រោ កាមកណ្ដកា មោសក្ខាយំ អជុប្បីត្លោ សុខជុក្សេស ឧ វេឌន៍ សេភិទ្ធិតិ ។ ខុនិយំ^(៣) ។

(៧០) ៧វម្មេ សុតំ។ ៧ភាំ សមយំ ភភក សាវត្ថិយំ
វិហៈតំ ជេតា នេ អនាជមិញ្ហាំកាស្ប អាបមេ ។ គេន
ហេ បន សមយេន យសោជប្បុង្ខាន់ បញ្ជូនក្នុំ ខេស្បនាយ ។ គេ ប អាកន្តិកា ភិក្ខុ នេសសំគេហំ
ភិក្ខុសាសន្ទំ បដ្ឋសម្ពេនមានា សេនាសនាន់ បញ្ជាបយមានា បត្តប់វាន់ បដ្ឋសាមយមានា ឧប្បាសន្ទា
មហាសន្ទា អបោសុំ ។ អប់ទោ ភភក អាយស្នំ
អានធ្នំ អាមន្តេស៍ គោ បនេគេ អានន្ទុ ឧប្បុស្នា
មហាសន្ទា គេសង្គំ ខេត្ត ខេត្ត អានធ្វា
មហាសន្ទា គេសង្គំ ។

១ឧៈយស្ប និត្តិណ្ណោ បង្កោ ។ មៈ យស្ប និតិណ្ឌោ ប∻ង្កោ ។ ៤ ម. កាមកណ្ឌាកា ។ ៣ឧៈមៈ «តិយន្តិ នត្ថិ ។ ៤ ម. ០ ខា ។

ងទាន នន្ទផ្តែ ទី ៣ គតិយល្អគ្រ

ឯគថាគត ក៏ផុតស្រឡះ ចាកការប្តេជ្ញានុះ ក្នុង**កាលនោះ**ដែរ ។ លុះក្រោះមានព្រះ**ភា**គ ទ្រង់ជ្រាប**ច្បាស់**នូវសេចក្តីនុះហើ**យ ខ្**ចែបទ្រង់បន្ទឹ ទ្រាននេះ ក្នុងវេលនោះថា

ភិក្ខុណា បានធ្**ងកក់**គឺតាម បានញ៉ាំញីបន្ទាគឺតា**ម ភិក្ខុ**នោះ បាន ដល់នូវការអស់មោហៈវមេងមិនញាប់ញ័រព្រោះសុ**១**នឹង**ខុត្**ឡើយ ។ សូត្រ ទី ៤ ។

(៧១) ខ្ញុំ បានស្លាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាត ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតជាន របស់អនាឋបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី។ សម័យ នោះឯង៍ ពួកកិត្តបំនួន៩០០ រូប មានព្រះយសោជ:ជាប្រធាន បាននិមត្ត ទៅនគរសាវត្តី ដើម្បីតាល់ព្រះមានព្រះភាគ ។ ពួកគាត់ខ្ពុកកិត្ត ទាំង នោះ កាលនិយាយសំណេះសំណាលជាមួយនឹងពួកនៅសិកកិត្ត ឲ្យក្រាល សេខាសនៈ ខុកជាក់បាត្របីវៃ ក៏មានសំខ្យេងកង់ពែង មានសំខ្មេង ១ាំង ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្នង់គ្រាស់ហៅព្រះអានខ្លង់ មានពេយុមកថា ម្នាល់អានន្ទ សូរសំខ្មេងកង់ពែង សូរសំខ្មេង ១ាំង ខំនងដូចព្រានសំណាញ់ក្នុងកាលចាប់ត្រី គើជាសំខ្មេងអ៊ី ។

សុត្តត្តបំណា ខុទ្ទកទិកាយ**ស្យ** ឧទា**ទំ**

ស្តាធិ ភ.ភ្លេ យ សោជប្បធ្យាធិ **បញ្**មត្តាធិ ភិក្ខុ-សតាធិ សាវត្តិ អនុប្បត្តាធិ ភកវន្តិ ឧស្សាយ គេ ខ អាចឆ្លុកា ភិក្ខា នេវស់កោហ៍ ភិក្ខាហ៍ សន្ធឹ <mark>បដ្ឋមា</mark>នមានា សេខាសនាធិ **បញ្ហាបយ**មានា បត្ត **ខុ**រ្សៃ ខ្យុទ្ធ ខ្មាន នេះជ្រានន្ទ មម វេចនេះ នេះ ភិក្ខុ អាមន្តេហ៍ សត្វា មាលទាំ មើ មាត្រើឌុឌ ឯ ត្រូង មើខ សេ មាលទាំ អាន ្ត្រោ កក់ តោ បន្ទឹស្សត្វា យេន គេ កិក្ខា គេលុម-សត្នទំ ឧបសន្ទំទំនា គេ កិក្ខា ឯនឧកេច សត្ មាល់ទីខេត្ត មានខេត្ត ។ ក្សាម្រាស្រម សេ ខេត្ត សល្បាយ សេចចំណាំ តន្ទុសាមិស លេខ ឧឧប ឧេច -បសខ្លុំទីសុ ឧបសខ្មុំទិញ ភកវឌ្គំ អភិវា ខេត្តា ឯកមេខ្លុំ តែស៊ីឌីសុ ។ រាក់មន្ត និស់នេ្ទ ទេ គេក្តា ភកវា រាឧខេល្ខ ឃុំ ដំណើ ប្រសិល នសំមាស់ ឧសាមាស់ ្រោះដ្ឋា ឧយោ ឧជ្ជ ស្រហ្គេរីឌ្គ ៤

សុត្តសំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

ព្រះនន្ទុក្រាបទូលថា បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកភិក្ខុ៥០០រូប មានព្រះយ-សោដ:ជាប្រធាននុះ បានមកដល់នគសៅវគ្គី ដើម្បីគាល់ព្រះមានព្រះ កាគ ពួកអាគន្មកក្ខិត្តទាំង នោះ កាលនិយាយសំ**ណេះសំណាលជាមួយនឹង** ពួកនៅសិកភិក្ខុ ឲ្យកាលសេនាសនៈ ទុកដាក់បាត្រចំរៃ ក៏មានសំឡេងកង រំពង៍ មានសំឡេង៍ខ្លាំងី ។ ម្នាលអានន្ទូ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទៅហៅពួកកិត្ត្ ពុំង៍នោះតាមពាត្យគមាគគមា ព្រះសាស្ត្រគ្រាស់ហៅលេកដ៏មានអាយុ មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយចូលទៅរកពួកកិត្តទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់លើយនិយាយនឹងពួកភិត្តភាំងនោះថា ព្រះសាស្តាគ្រាស់ ហៅលោកដឹមនេអាយុទាំងឡាយ ។ ពួកកិត្តទាងនោះ ទទួលពាក្យព្រះ អានខ្លួដ៏មានអាយុថា អើអាវុសោ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ គ្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិត្ត្ត ទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ដូចម្ដេច បានជាអ្នកទាំងឡាយ មានសំឡេងកងរំពង មានសំឡេងខ្លាំង ខំនងដូចជាញូក[ពានសំណាញ់ ក្នុងតាល ១០០គ្រឹ

ឧទានេ គតិយស្ស ៩នូវគ្គស្ស គតិយសត្ត់

[៧៤] ស្សុវឌី មាល្ទាំ ជាទោយ្យ ឯងធ្វើ គូន-ឧក្ខេ ៩១០ ភេឌ ១៣ មត្ថា ភិក្ខុសតាខ សាវត្ អនុប្បត្តាធំ ភតវឌ្គំ ឧស្សា្ធយ នេមេ អាកន្តភា សេខាសេខាធ្ ខេណ្ឌបសេខាខា ខេត្តព្រៃធិ ខេត្តិសា -ឧលេខាយ ជទាំ**សស៊្ ឧលាស**ស័រ**ខ្** ឯ ឧ**៍ខ្** ម្ ម៉ូ ប្រ ក្រេ បណាមេទិ ឧ ក្រេ មម សភ្នំកោ វត្ត្តិ។ បារំ ភព្តេត ទោ គេ កិត្ត្ កក់ពេល បនិស្បត្តា ខដ្ឋាយា-សភា ភក់វឌ្ណុំ អភិវាធេត្វា បធត្តិណ កត្វា សេនា-សុខ ឧត្តមានស នេះ មន្ត្រី នេះ ខេត្ត ខ្មែរ ខេត្ត ខេត្ នេះ ទារ់គាំ មក្សុម៉ឺសុ វដ្តីសុ អនុបុត្វេ ទារ់គេ-ញុះទានា យេជ ក្រុមទានឌី គេជុបសង្ខឹស ខ្ទ-សន្នមត្តា វត្តមុខានខ្ពុំនាប់ ២ណ្ណាក់ខ្ពុំ យោ ការគ្វា វេស្ស ខ្មត់ខ្មុំសុ ។

[៧៣] អ៩លោ អាយៈកាំ ៣ លោបង្ស រុមា្រិតខេល_(w)

១ ម. លំសមេត្វា ។ 🔈 🦦 ម. វគ្គុម្ម ១យ ៩ទិយា គឺរេ ។ ៣ ម. ស្សែបតគេ។

ឧទាន នន្តវត្ត ទី ៣ គគិយសូត្រ

(៧၆) ကလပ်ကြီးမားေစြးကခ ချခ်ခြာလယာရီ ေႏေတ်တာ ព្រះយ េសាជៈជំទានអាយុ គ្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគជួច្នេះថា បត្តិគ ព្រះអង្គជ័យរ៉េន ពួកកិត្ត ៤០០ រូបនេះ មកកាន់នគរសាវត្តី ដើម្បីគាល ព្រះមានព្រះភាគ អាគន្លកកិត្តទាំងនោះ កាលនិយាយសំណេះសំណាល ជាមួយនឹងពួក នេវាសិកកក្ខ ឲ្យក្រាល សេខាសនៈ ខុកដាក់បុគ្រប់វា កំ មានសំឡេងតងវ័ពង៍ មានសំឡេង៍ ១ ងិ ម្នាលក់ក្នុទាំង់ ឡាយ អ្នក ទាំងទ្វាយ ចូវទៅ តថាគតបណ្ដេញអ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មិន គ្រែរនៅក្នុងសំណាក់គថាគតទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលច្រុះពុទ្ធដ៏កាព្រះ មានព្រះកាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក្រោតថាកអាសន:ថ្វាយបង្គឹ ព្រះមាខព្រះភាគ ធ្វើប្រទុស្និណ រួចខុតដាត់សេនាសនៈ យកហុគ្រប់វែរ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិតក្នុងដែនវដ្ដី កាលគ្រាច់ទៅកាន់ចារិតក្នុង ដែនវដ្តឹតាមលំដាប់ បានចូលទៅឯស្ទឹងវគ្គុមុ៣ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក់ឆ្កេរមស៊ិកនៅចាំស្សា ប្របន្ទេវស៊ីង៍ ឈ្មោះវគ្គមុ៣ ។ (៩៣) លំដាប់នោះ ព្រះយ សោដៈដ៏មានអាយុ នៅចាំវស្សរហ័យ

សុត្តនូលិដពេ ១ខ្ទុកនិកាយស្ស ឧទាន់

(៧៤) អ៩ទោ ភតវា សាវត្តិយ៍ យដាក់វិជ្ជ បែកិត្តា យេជ វេសាលី នេជ ចាក់កំ បក្តាមិ អនុបុព្វេជ ចារិ-កាតា បេមាយ យេជ វេសាលី នជសេរិ ។ នត្រូ សុជំ កាតវា វេសាលិយ៍ ហៃវតិ មហាវេជ ក្នុដាការសាលា យំ ។ អ៩ទោ ភកវា ក្នុមុខាតិវិយាជំ កិត្តាជំ បេតសា ចេនោ បរិច្ច មជសិកាវិត្តា អាយស្មំជំ អាជជំ អាមណ្ឌេសិ

១ មុ រាជា ពោ ។ ៤ ន. ម. អគ្គម ភោ ។

សុត្តស្ថិត ខុទ្ធកនិកាយ ១១៩

តិបានហៅពួកកិត្តមកថា ម្នាលអាវុសោ ទាំនឲ្យាយ យើងទាំងឲ្យាយត្រូវ
ព្រះមានព្រះកាត ព្រះអង្គជាអ្នកប្រាថ្នាសេចក្តីចំរើន ស្វែងរកប្រយោជន៍
ព្រះអង្គអនុគ្រោះ អាស្រ័យសេចក្តីអនុគ្រោះ ខ្ទង់បណ្តេញហើយ ម្នាល
អាវុសោ ទាំងឲ្យាយ ព្រះមានព្រះកាត គប្បីប្រាថ្នាប្រយោជន៍ ចំពោះពួក
យើងកាលនៅដោយការប្រព្រឹត្តិយាំងណា ពួកយើង គួរសម្រេចការទៅ
ដោយការប្រព្រឹត្តិយាំងនោះចុះ ។ ពួកកិត្តទាំងនោះ ៤ខួលពាក្យព្រះ
យសោជៈដ៏មានអាយុថា អើអាវុសោ ។ លំដាប់នោះ ពួកកិត្តទាំងនោះ ក៏
បៀសចេញទៅ មិនមានសេចក្តីប្រមាខ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតតំដៅ
កំលេស មានចិត្ត គ្នោះទៅកាន់ព្រះនិព្វាន លុះដល់ខាងក្នុងវិស្សានោះ
ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវត្រៃវិជ្ជាទាំងអស់គ្នា ។

ឧទានេ តតិយស្យ នន្ទវគ្គស្យ តតិយសុត្ត

អាលោកជាតា វិយ មេ អាជន្ត រាសា ធិសា ធិសាស-ជាតា វិយ មេ ភានឆ្គង់សា ខិសា យស្បំ ខិសាយំ វត្តមនាន់វិយា ភិក្ខា វិមាវត្តិ កត្តិ អប្បឌិក្សាលាស៍ មេ មានស្ទាត់ ឧស្ (ឃេលាស្រ្ ខ្ញុំ អានជួ វត្តខាន់-វយាន ភិក្ខាន់ សន្តិកោះ ខ្លុំ សេត្តា អាយសុន្តេ អាម-ខេត្ត សុខា មាល់ស៊ីយ៉ិច ខេស្វិចម្សា គេខ្ ត្ ងទេខុខ្គុំ សេ មាល់ទី២ មានស្ទេ មនុស្សទី ဖြောင့ မေတ္တလေးက အိန္ဌာ (အရေ့မလည်းမြို့ ရေ့မလည်းမြိန္ချွာ အိ ង្ខំ នេះ ពុខ ខេះមុខ នា ខ្លុំ សៅម្រា លេខ ម៉េងខាឌ្-រំយោ ភិក្ខុ គេខេបសស័ម ឧបសយ័ម្មិស ជុម្នាស់ព្រៃ ភិទ្ធា ស់ ជនបាំ សគ្នា អយស្ពន្ត អាមន្តេត សគ្នា មាល់មានបង្ខេសាខេយ្យ ។ ក្រាស្រម សេ មោ ភូឌ៌ សលទាំខោ អាចខំទារី ឧក្ទារីខាំ ទោលា-ជាចិនាម ពលវា ប៉ុស្រោ សម៌្ញានៃវា ៣៣ បសា-ក្រោរ ឧសារ្ឌ ឯ សាស មាន្តិយោលា ស្សគ្រេង ឧសាស្រ ក្នុដាតារសាលាយំ អន្តរហ៍តោវត្តមុខាយ នខ៌យា គឺក តេស់ ភិក្ខាខំ ឬរតោ ខាតុរយោសិ ។ អ៥ ទោ សេ ភិក្ខា

ឧភា៩ ៩៩វគ្គ ទី៣ ភភិយសូត្រ

ពួកកក្នុអ្នកនៅប្របន្ទេរស្ទឹងវគ្គុមុ៣ នៅក្នុងទិសណា ម្នាលអានន្ទ ទិសទុះ ដល់គថាគត ភិក្ខុទាំង៍នោះ តថាគតមិនមែនស្គប់ឡើមនឹងទៅកោទ គតិមនមែនសប់ទើមនឹងធ្វើឲុកក្នុង**ចិត្**ទេ **ម្នាល**អានន គរ្អកបញ្ជូនឲុត អ ព ទៅក្នុងសំណាក់ពួកកិត្តអ្នកនៅប្រមាធ្នាស្ទឹងវគ្គមុល ដោយពាក្យថា ព្រះ សាស្តាត្រាស់ ហៅ លេកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ព្រះសាស្តាចន៍ច្ចូប លេក ដ្ឋសានមាល់ ស្ងួន ស្រាន់ មានមិត្តសាល់ ស្នងសិល្បិន ពុទ្ធដឹកានៃព្រះមានព្រះកាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយចូលទៅកេ លុះចូលទៅដល់ហើយ 🐪 ភិបាននិយាយនិងកិត្តនោះថា អ្នក អ្នក អ្នក អ្នក អ្នក អ្នក នៅប្រពន្ធរស្និន វគ្គម្នង សុះក្លូលទៅដល់ហើយ ចូរនិយាយប្រាប់ពួកកត្តអ្នកនៅប្របន្នេះ ព្រះសាស្តា ទ្រង់គ្រាស់ហៅលេកដីមានអាយុ ស្នែវគ្គម្ភាយាងនេះថា ទាន់ទ្បាយ ព្រះសាស្តា ចង់ច្ចូចនឹ**ងលេកដ៏មា**នអា**យុទា[៌]ង់ឡាយ** ភិក្ខុនោះ បានទទួលពាក្យព្រះអានន្តដ៏មានអាយុថា អើអាវុសោ ហើយ ក់ស្រាប់តែជាត់អំពីតួដាគារសាលា នាមហាវិន ប្របន្ទេះស្ទីនិវត្តមុខា ដូចជាបុរស**មានភ**ិទ្យានី ប៉ុពោះមុខភិត្តទាំងនោះ ណ្ដដែរដល់បត់ ឬបត់ដៃដែលលាដូច្នោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះ

សុត្តនូបិដិកេ ខុទ្ធកនិកាយស្យូ ឧទន់

វត្តមុនាន់ យៃ ភិក្ខុ ឯនឧកេខ សគ្គា អាយស្មុន្តេ
អាមក្តេន សគ្គា អាយស្ត្នាន់ ឧស្សឧកាមោតិ ១៧វមាក្រស់ សគ្គា អាយស្ត្នាន់ ឧស្សឧកាមោតិ ១៧វមេសាសន់ បដិសាមេត្យ បត្តចំកែមានាយ សេយ្យថាបំ
នាម ពល់វា បុំសេ សម្ពុំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយ្យើ
បសារំនំ វា ៣១០ សម្ពំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយើ
បសារំនំ វា ៣១០ សម្ពំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយើ
បសារំនំ វា ៣១០ សម្ពំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយើ
ប្រសាធិត្ត វា ៣១០ សម្ពំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយើ
បសារំនំ វា ៣១០ សម្ពំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយើ
បសារំនំ វា ៣១០ សម្ពំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយើ
បសារំនំ វា ៣១០ សម្ពំញ៉ាន់ វា ៣១០ បសាយើ
បស្តិចាំ សម្ពំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពំ ប្រសាធិតិ សម្ពំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពិត សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពិត សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពាំ ប្រសាធិតិ សម្ពិត សម្មាំ សម្ពិត សម្យ សម្ពិត សម

(៧៥) នេះ ទេ បន សមយេន ភេក អានេះញូន សមាននា និសិន្ត្រ ហោតិ ។ អ៩ទោ នេសំ ភិក្ខុនំ សមនេះបាស់ ភេត្តនំ ប្រភេទ ។ អមទោ នេសំ ភិក្ខុនំ ស្ថាននេះហាស់ ភេតនេះមន នុ ទោ ភេក វិហានេ ប្រភេទ ។ អមទោ ប្រភេទ ។ អមទោ នេះហើស វិហានេំ ។ អមទោ សមានិកា ប្រភេទ ។ អមទោ សមានិកា និសិន្តិសុ ។ អមទោ សម្បា អានេះញូន សមានិកា និសិន្តិសុ ។ អមទោ អាយេស្វា អានេះញូន សមានិកា និសិន្តិសុ ។ អមទោ អាយេស្វា អានេះញូន អភិក្តាញ្ញាយ ខេត្តិយោ និក្ខានេត្ត ប្រមម យោម ខុឌ្ឌាយាសនា ប្រភេទ ។ ខេត្តបា និកាសខ្លុំ ភិក្ខាទ្ធា ប្រភេទ ។ ខេត្តបាស់ ខុឌ្គាយាសនា ប្រភេទ ។ ខេត្តបាស់ ខុឌ្គាសេសខ្លំ ភិក្ខាទ្ធា ខេត្តបាន ខុឌ្គាសេសខា ប្រភេទ ។ ខេត្តបាន ខេត្តប

១ មូ. ចីវ៉ា ករិត្តា ។

សុត្តនូបិនិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

បាននិយាយប្រាប់ពុក្ខកិត្ត អ្នកនៅប្របន្ទេះស្ទឹងវគ្គមុខាថា ព្រះសាស្តាឲ្រង់ គ្រាស់ហៅលោកដ៏មានអាយុខាំងឡាយ ព្រះសាស្តាចង់ច្ចូបនឹងលោកដឹ មានអាយុខាំងឡាយ ។ ពួកកិត្តទាំងនោះ ទទួលពាក្យកិត្តនោះថា អើ អាវ៉ុសោ ហើយក៏ខុកជាក់សេនាសនៈ កាន់យកបាត្រចីវៃ រួចស្រាប់តែ បាត់អំពីន្ទេះស្ទឹងវគ្គមុខា មកប្រាកដ ក្នុងទីចំពោះព្រះកក្ត្រ នៃព្រះមាន ព្រះកានក្នុងគួជាគារសាលា នាមហាវ័ន ដូចជាបុរសមានកំឡាំងលាដៃ ដែលបត់ ឬបត់ដៃដែលលាជួច្នោះ ។

(៧) សម័យនោះឯឥ ព្រះមានព្រះភាគ ឲ្រង់គន់ដោយសមាធិ មិន
កំរើត ។ លំដាប់នោះ ពួកកិច្ចទាំងនោះមានសេចក្តីគ្រិះរិះថា ឥឡូវនេះ
ព្រះមានព្រះភាគឲ្រង់គង់នៅដោយវិហារធមិ ដូចម្ដេចញ្ ។ លំដាប់នោះ
កិច្ចទាំងនោះ មានសេចក្តីគ្រិះរិះថា ឥឡូវនេះ ព្រះមានព្រះភាគឲ្រង់គង់នៅ
ដោយវិហារធមិ ដ៏មិនតំរ៉េត ។ ភិក្ខុទាំងអស់ ក៏អង្គ័យនៅដោយសមាធិ
ដ៏មិនកំរើតដែរ ។ គ្រាកាលដែលបត្រីអស់ទៅ បឋមយាមកន្ងេហើយ
ព្រះអានខ្លួដ៏មាន៣យុ ក្រោតចាត់អាសន: ធ្វើទុត្តបសង្គ៍: ធៀងស្មាម្ខាង៍
ប្រណម្បអញ្ជូលចំពោះព្រះមានព្រះភាគ រួចគ្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគថា

ឧទា េ តតិយស្ស ននូវក្គស្ស តតិយសុត្ត

អភិក្សា ភន្តេ វត្ត និក្សាខ្លា ២៤មោ យាមោ ចិរនិសិន្ទា មានស្នា ភិក្ខា បដ្ឋសម្ពោធត្ត កណ្ដេកសង្កាត់ពួ-គេល ភិក្ខុល់ទី ។ សុំ វុ (ទី ឧឧស ៩៤៦) មព្រេះ ។ ខ្ទុំយេទ្យ សេ អាយស្មា អាជៈស្ពោ អភិក្តានយ គ្រឹយា តិក្ខាន្តេ មជ្ឈិម យោម ខដ្ឋាយាសភា ឯក់សំ ខ្_គ្គា-សန္လ်ဴ ကရ္မွာ ເယဒ နက္ဂ အေဒဏ္ဌလ်ဳိမျှလာ မေရွာ មជ្ឈិមោ យោមោ ចំរេជំសំណ្ អាក្តត្ថកា ភិក្ខុ បនិ-សម្មោនតុ ភភ្លេ ភភា អភន្តភេញ ភិក្ខុហ៍តំ ។ <mark>ឧុទ្ធិយម្បី (ភា ភគវា គុណ្</mark> អ ហោសិ ។ គ្និយម្បី ទោ អាយុស្មា អាជុំស្គោ អភិក្តាញ បង្គំហា ធិក្ខុន្តេ **បត្តិមេ យា**មេ ឧទិមើ មេរិយោ ខទ្ធិដង់ យោ ខេ <mark>ខ្យុកាលាស</mark>ភា ស្ងួម ខ្លុំ ភាត្យ យោជ ភាកាវា នេះជញ្ជាំមា្ទសាមេត្ត ភគវន្តំ ឯគឧបាច អភិក្សា **ភព្ត រត្ត ជំ**ក្ខុ គ្រោ ២ ខ្មុំ គ្រោ ២ ខ្មុំ គ្រោ អុស្រោ នន្និមុទី គ្លេ ចិរនិសិន្នា អាកន្តកា ភិក្ខុ ១ 2. ម. ឧទ្ធា ។

ឧទាន ខន្ទវគ្គទី ៣ ពត់យសូត្រ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កត្រីតន្គង៍ហើយ បឋមយាម កន្ទង់ហើយ ពួក អាគន្លកកិត្ត អង្គ័យយូរហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមាន ព្រះកាគ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូល សំណេះសំណាលនឹងពួកអាគន្ទុកភិត្ត ។ កាលដែលព្រះអានន្ទ ក្រាបទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ នៅស្វៀម ។ លុះពត្រីអស់ទៅ មជ្ឈិមយាម កន្ទង់ហើយ ព្រះអានន្ទ ជំមានអាយុ ក្រោក**ហ**កអាសន: ធ្វើ«ត្ត្តាសង្គ៍:ធឿងស្វា**ទ្វាង** ប្រ**ណ្**ម្យ អញ្ជល់ចំពោះព្រះមា**នព្រះភា**គ រួចគ្រាបបង្គំខ្លួលព្រះមានព្រះភាគ អស វារៈ ជាគំរប់ពីរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កគ្រីអស់**ពៅ មដ្ឋម**យាម កន្ទង់ ហើយ ពួកអាគន្តកក់ក្នុ អង្គ័យចាំយូវ ហើយ បពិទ្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូល សំ**.ណះសំ**ណាលនឹងពួក អាគន្លក់កិត្ត ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្នៀម អស់វារៈ ជាគំរប់ពីរ ។ កាលដែលក្រតីអស់ទៅ បច្ចិមយាម កន្ទង់ទៅ អ**ុណក៏**រះឡើន កគ្រី តិប្រាកដដូចជាមានមុខស្រស់ ព្រះអានខ្ទុដ៏មានអាយុ តិក្រោក**ហ**កអា-សនៈ ធ្វើទត្តរាសង្គៈនៀន្មសាម្ខាន៍ ប្រណម្យអញ្ចល់ចំពោះព្រះមានព្រះ ភាគ រួចក្រាបបង្គ័ទូលព្រះមានព្រះភាគ អស់វារៈ ជាគំរប់ប៊ីថា បពិត្រ ព្រះអន្តដ៏ចំរើន កត្រីអស់ទៅ ចច្ចិមយាម កន្ទង់ទៅ អ**ុណ**ក់រះហើយ រាត្រីក៏ប្រាកដដូចជាមានមុខស្រស់ ពួកអាគន្តកកក្តុ អង្គ័យចាយ់រូបើយ

សុគ្គន្តបំដែក ខុទ្ទកនិកាយស្យ ឧភនំ

រលោញ នុង និយាច និយាចេស្

យស្ប ជំ នោ តាមកណ្ដាកា អក្តោសោ ខ វភោ ខ ពន្ធេញ

ប់ឡា តោ វិយ សោ មិតោ អនេដោ

សុខឧុក្សេស ឧ ឋេឌតី ស ភិក្ខុនិ ។ គន៌យំ^(៣) ។

(៧៦) ដៅម្ដេស់ តំ ។ ដក់ សមយំ ភកវា សាវគ្គិយំ

វិទារតិ ដេត់ ខេ អនា៩ខិណ្ឌិកស្ប អារមេ ។ គេឧ

ទោ ខឧ សមយេឧ អាយស្មា សារ៉េប៉ុត្តោ ភកវ តោ

អាវិឌ្ធ ដំសំ ដោ ហោតិ ខហ្វុគ្គ អាភុជិត្យា នុជុំ

កោយ ខណ៌ជាយ ខាំមុខ សគឺ នុខដួខេត្យ ។

ខ ម. នហ្លុងិកាសេយ្យ ។ ៤ ឧ. និសីទិំណ្តា ។ ៣ ឧ. ម. គតិយន្តិ នត្ថិ ។

សុត្ត្លប់ជិត ខុទ្ចកនិកាយ ឧទាន

ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ប៉ូលីន សូមព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលសំ-ណេះសំណាលនឹងពួកមាគនកកិត្ត ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគទ្រង់ ចេញថាតសមាធិនោះហើយ គ្រាសហៅព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុមកថា ម្នាលអានន្ទ ប្រសិនបើអ្នកជំងឺ អ្នកមិននិយាយពាក្យទាំងប៉ុណ្ណេះទេ ម្នាល់អាននួ (ក្រោះថា) តថាគតផង៍ ពួកភិត្ត ៥០០ រូបនេះផង៍ ទាំងអសគ្នា សុទ្ធតែអង្គ័យនៅដោយសមាធិមិនកំរើត ។ លុះព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្ដីនុំរហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា បន្ទាគឺតាម កិរិយាដេរ ការសម្ងាប់ នឹងការចង់ ដែលបុគ្គលណា ឈ្នះហើយ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិនញាច់ញ័រថិតនៅដូចភ្នំ បុគ្គល នោះឈ្មោះថា ភិក្ខុ វមែនមិនញាប់ញ័រ ព្រោះសុ១នឹងទុក្ខឡើយ ។ សុត្រទី ៣ ។

(៧៦) ខ្ញុំបានស្លាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គ័យពែនតែ្មន តម្រង់ កាយផ្ទង់ស្មារតីត្រោះមុខទៅកេកម្មដ្ឋាន ក្នុងទីជិតនៃព្រះមានព្រះភាគ ។ នភាព ត្រំយល្ប ឥន្ត្រស្ប បញ្ចមសុត្ត អន្តសា ទោ ភភា អាយស្ទន្តំ សារបុត្តំ អាំខ្វេរ ជិសិទ្ធ៌ បហ្គុន្តំ អាភុជិត្យា ជជុំ កោយ បណ៌ជាយ បរិមុខំ សត្តិ ជុបដ្ឋបេត្យ ។ អឋទោ ភភា ឯគមគ្គំ វិធិត្យ

តាយ់ វេលាយំ ឥទំ ឱ្យខំ ខ្លាចសិ

យដោច បញ្ជូតោ សេលោ អចលោ សុបតិដ្ឋិតោ ឃុំ មោលគ្នាយា (១)កិច្ចុ បញ្ជូតាវ ជ វេជតិតិ ។ បត្តិ

(៧៧) ឯវម្មេ សុនំ។ ឯគំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហៈនិ ដេនា នេ អនានមិណ្ឌិកស្ប អាកមេ ។
នេ ទោ មន សមយេន អាយស្មា មហាមោត្តហ្វានោ
កត់នៅ អវិទូ៤ និសិន្ទា ហោធិ បហុខ្លំ អាកុជិត្យា
ខុជុំ កោយំ បណ៌ជាយ កាយគតាយ សត៌យា អជ្ឈ់ខ្លំ
សុប្បធិដ្ឋិតាយ ។ អន្ទសា ទោ កត់វា អាយស្ទន្នំ មហាមោត្តហ្វានំ អវិទូ៤ និសិន្ទិ បហុខ្លំ អាកុជិត្យា
ខុសា បោកតាយ សត៌យា អជ្ឈ់ខ្លំ
កាលំ បណ៌ជាយ កាយគតាយ សត៌យា អជ្ឈ់ខ្លំ
កាលំ បណ៌ជាយ កាយគតាយ សត៌យា អជ្ឈ់ខ្លំ
សុប្បធិដ្ឋិតាយ ។ អ៩ទោ កតវា ឯតមគ្គំ វិឌិត្យា តាយំ
សុប្បធិដ្ឋិតាយ ។ អ៩ទោ កតវា ឯតមគ្គំ វិឌិត្យា តាយំ

ឧ**វាន** នន្ទវគ្គ ទី ៣ បញ្ចូមសូត្រ

ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទតឃើញព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គ័យពែន ភ្នែងម្រង់តាយផ្ទង់ស្មារតី ត្ពោះមុខទៅរកកម្មដ្ឋាន ក្នុងទីជិតនៃព្រះអង្គី ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ដោបច្បាស់នូវសេចក្តីទុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹ ទុទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ភ្នំជាវិការ:នៃថ្ម មិនកំរើកញាប់ញ័រ តាំងនៅស៊ីបយ៉ាងណា ភិក្តុ ដែលអស់មោហៈហើយ វមែងមិនញាប់ញ័រ ដូចភ្នំយ៉ាងនោះដែរ ។ សូត្រ ៖ ៤ ។

(៧៧) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ
ខេត់គង់នៅក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាឋប៉ណ្ណិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។
សម័យនោះឯង ព្រះមហាមោគ្គស្គានដ៏មានអាយុ អង្គ័យពែនក្មែនក្នុងទីជិត
នៃព្រះមានព្រះកាត ហើយតម្រង់កាយ មានកាយគតាសត់ជំកល់ស៊ីប៉
ក្នុងសន្ទាន ។ ព្រះមានព្រះកាត ទ្រង់ទតឃើញព្រះមហាមោគ្គស្គាន
ជំមានអាយុ អង្គ័យពែនក្ខែតម្រង់កាយ មានកាយគតាសត់ជំកល់ស៊ីប៉
ក្នុងសន្ទាន ក្នុងទីជំតានៃព្រះអង្គ័ ។ លុះព្រះមានព្រះកាត ទ្រង់ជ្រាប
ក្នុងសន្ទាន ក្នុងទីជំតានៃព្រះអង្គ័ ។ លុះព្រះមានព្រះកាត ទ្រង់ជ្រាប
ប្បាស់នូវសេចក្ដីទីនេះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹត្តនេះនេះ ក្នុងវេលនេះថា

សុត្តប៉ែង ខេត្តកាយស្ស ខេត្ សភិ កាយភតា ខ្ពះ នៃភា ទេសុ ៩ស្បាយភ ខេសុ ស់វុ គោ សសភំ ភិក្ខុ សមាហ៍ តោ ៩ញា ខិញ្ជមត្តភោភិ ។ បញ្ចំ ⁽⁰⁾ ។

[តាជ]ស់ជ្រួ សុខ ែប សគ់ សមយ៍ ភគ**ក** រជភ ហេ វិហរតិ វេឌ្សាខេត្តលរខ្លួតនៃវាមេ ។ គេន ទោ មន សត់យនុះ ត ងខ្លួស សតិស្តិហេ មួយ ខេ មនុប្ នេះ<mark>ម្មសុខ្មែស ខ្មស់</mark>គ្នា ភព ៉្នែ អភិវា ខេត្ត ៧ភា– មន្ត្តិស៊ីនឹសុ ។ ឯកមន្ត្តិសិញ្ញា ទោ គេ ភិក្តុ ភគ-វន្តំ ស្នេខរេ**ងខ្ញុំ** អាយស្ថា ភន្តេ ចំលិន្ត្ត ភិក្សា វស-ល្វា ខេត្ត សមុខាចក្ខេត្ត ។ អ៩ខោតត្វ អត្ត អាមន្តេស វាស ត្វ ភិក្ខុ មម វចនេន ចំលិន្ទ្រ ភិក្ខុ សាតទើល ទាន់ ង សៅទោ និត្_(គ) សាតទើនខ្លួន ៤ វារុ កន្តេច ទោ សោ ភិក្ខុ ភភពតា បដ៌សុត្ត្ យេខាយ-ស្នា ចំលិន្ទាឡោ នេះជុបសន្ល័ម ឧបសន្ល័មិត្តា អាយស្ទ័ន្ត ត្តប្រវត្តិ នាឌនប្រេត មានិស្ស ស មារិមោ មានយើងន ឯ

^{🤏 🤹} ម. បញ្ចមន្ទិ នត្តិ ។

សុគ្គន្តបំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

ភិក្ខុតាំង៍ស៊ីបនូវកាយគតាសគ៌ ហើយបានសង្គ្រម ក្នុងទូរទាំង ៦ ដែលជាហេតុ នៃឥស្ស: មានបិត្តតាំង៍មាំជានិច្ច គប្បីដឹង៍ព្រះនិព្វាន ចំពោះខ្លុន ។ សុត្រ្ទី ៤ ។

(**៧៤**) ៗំបានស្គាប់**មកយា**ង៍នេះ 🕽 សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាន [នៅ គង់នៅ ក្នុងវត្តវេទ្យុវ័ន ជាកលខ្មកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះបំលិទ្ធវិច្ច:ដ៏មានអាយុ នៃង៍ហៅរកកិត្តទាំងីឡាយ ដោយពាក្យអសុកេះ ។ គ្រាទោះ ពួកកិត្តប្រើនរូប បានចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ គ្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួច អង្គ័យក្នុងទិសមគួរ ។ លុះកិត្តទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទិសមគួរហើយ បាន គ្រាបបង្គ័ទ្*លព្រះមានព្រះភាគ*ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបិលិទ្ធវិច្ច: ជ័មានអាយុ ហៅរកពួកកិត្ត ដោយពាក្យអសុរោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុមួយរូបមកថា ម្នាលកិក្ខុ អ្នកបូរ មក អ្នកចូរ ហៅចល់ន្ទវច្ចភិត្តមក តាមពាក្យគថាគតថា នៃគារ៉ា សា វច្ច: ព្រះសាស្តាទ្រន់ត្រាស់ហៅលោក ។ ភិក្ខុនោះបានទទួលព្រះពុទ្ធដឹកា **នៃ**ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយចូលទៅរកបិលិទ្ធវិច្ច-ភិក្ខុដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយប្រាប់ចិលិន្តវិច្ច:ដ៏មាន អាយុដូច្នេះថា នៃអាវុសោ ព្រះសាស្តា ទ្រង់គ្រាស់ហៅលេក ។

ឧទានេ តតិយស្ប ននូវផ្គស្ស ជដ្ឋមសុត្ត

ស្សាស្រែខ្មែរ មាយសាំ ភូល្ខ័រដោ ឧទាវិ ម្នាំនោ មដំសា្ស្ត្រ យេជ ភេស្ស ភេឌុបសេឌ័មិ នុបសឌ័មិ្សា កក់វត្តិ អភិស ខេត្តា ឯកម**្ពុំ ជំ**ស់ខិ ។ ឯកមខ្ពុំ ជិសិច្ចិ ទោ អាយុស្នូ ចំលិខ្មាំភ្នំ ភភុស ស្នេខហេខ សច្ចុំ គាំទ្រំ ចំលាំឡាច ភិគ្នា សែលវា ខេដ សមុខាចសេន៍ ។ បារំ មទើន ៤ មន្ទេរ ឧឧប មាលសាខ្មែរ តួហ្វូម៉ូនីមារិ ចុត្រេជ្ញសំ មនសំភាត្យ ភិក្ខា អមន្តេស៍ មា ទោ គុមោ ម្លាញ រដ្ឋារ ម្នាំ យោ ខ្មាំ ប្រធាំ ខ ម្នាំ មេ រដ្ឋា នោសខ្លាវ កិច្ច វសល្**វខេន** សមុខទេវតិ វច្សុ ភិទ្វាប ភិទ្ធាលោ បញ្ជា ជាតិសេតាធិ អព្រោក ិណ្ណាធិ ឈ្លៃសំឃុយ ខេត្តព្យាល្ខ មេខ ឧទ្សា មុខបារប្រ ខ្លួយរឌ្ញុំ អជ្ឈាចឈ្មោះ នេះខាល់ វេច្ឆា គិក្ខា វេសលវា-ខេត្ត អាត់ខាត ស្នេ ឯងខេស ឯងពង់ រួច្ តាយ៍ វេលាយ៍ ៩៦ ខ្នាខំ ខ្នាខេស់

ឧទាន នន្ទៅគ្គ ទី ៣ ធង្នីហូត្រ

បិលិទ្ធវិចៈដ៏មានជាយុ ទទួលពាក្យកិត្តនោះថា ដើកាវ៉ុសោ ហើយក៏ចូល *ទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់* គ្រាបថ្វាយបង្គុំព្រះមានព្រះ កាគ រួចអង្គ័យក្នុងទីសមគរ្ ។ លុះបំលិន្ទវច្ច:ជំទានអាយុ អង្គ័យក្នុងទី សមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់ថា ម្នាល់បំលិន្តវិច្ច: បានឲ្យថា អ្នកហៅកេញ្ចកកិត្ត ដោយពាក្យអសុកេះ ពិតមែនឬ ។ បំលិន្ត្**វ**ច្ច:បាន ក្រាបទូលថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ញិតមែន ។ លំដាប់នោះ ព្រះមាន ព្រះកាគ ទ្រង់ធ្វើទុកក្នុងព្រះទ័យនូវបុព្វេនិវាស: ប្រស់បិលិន្ទវិច្ច:ដ៏មាន អាយុ ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុខាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ អ្នក ទាំងទ្បាយ កុំពោលទោសវច្ចកិត្តទៀយ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ វច្ចកិត្ត មិន មែនជាអ្នកមានពេសចិត្ត ហើយហៅរកពុកកិត្ត ដោយ៣ក្យុអសុរោះទេ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ វប្តកិត្តធ្លាប់កើត ក្នុងត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ប្រឡប់លគ្នា អស់ ៥០០ ជាតិមកហើយ វិច្ឆកិត្តនោះ ធ្លាប់សន្យំពាក្យអសុរោះនោះអស់ កាលជាអង្វែធ៍មកហើយ ហេតុនោះទើបវិច្ចកិត្តនេះ តែធ៍ហៅរកញ្ចកកិត្ត ដោយពាក្អសុកោះ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ខ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវ សេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ធាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

សុគ្គនូបំដំពេ ខុខ្ទកនិកាយល្យ ឧទាន់

យុទ្ធ ឧ មាយា វត្តន_្ ឧ មាខោ

យោ ទីណាលោភោ អមមោ ភ្នំរាសោ

បនុស្លា គោ ដោ អភិរិព្ធ ត្រោ

សេញ្ចុំ(៤) ព្រំ(៤)

នៅខ្សាជ ភាលខ្លួកដំវាប ។ គេជ ទោ បន សម-ကောင္းမေတာ့ ကို မေတာ့ အေလးျပောင္းမ်ားကို မေတာ့ សត្ថា ស្តេចហុ នែន ដស់ គ្នោ (m) អញ្នុះ សមាជ សមាជជ្ជិត្យ ។ អ៩ខោ អាយស្លា មហាកាស] ទោ តស្បី សុខ្មាលស្ដីដេជំពេល ឧស សុស សុស ភូមា ដុង្ហាស្ង ជំទា វុឌ្ឌិតស្បី វាឧ៤លោស លាចិយស បង្គុលស បង្គុលស ត្^{ក្}យាល ត ម្រោយ ទ្រឹង នេះ ខេង ខេង ខេង ១ យេខ បញ្ជាត្តាធំ នៅតាសាតាធំ ខុសក្កា អាបញ្ជាធំ ឧនទ្រុលាសព ឯ ង៩ សេ មាល់ទាំ ឧសាយទាំរិ ខោ

១ ម. ត្រត់ ។ 🖢 ឱ. ម. ឆដ្នត្តិ នត្តិ ។ ៣ ឱ. ឯគ្គន្លារ ហោត់តំ អត្ថិ ។

សុត្តសំដាក់ ខុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

មាយា (ការបិទចាំង ទោសទ្ទន) នឹងមាន៖ (សេចក្តីប្រកាន់) មិនប្រព្រឹត្តទៅ គួន៍បុគ្គលណា ឬកំបុគ្គលណា អស់សេចក្តីលេក មិនប្រកាន់ថា របស់អញ មិនមានសេចក្តីប្រាថ្នា បន្ទោបដ៍សេចក្តី ក្រោជ មានចិត្តត្រជាត់ បុគ្គលនោះ ហៅថា ព្រាហ្មណ៍ កំពុន ថា សមណៈ កំហ្នេ ថា កិក្ខុ កំហុន ។ សុត្រ 🗟 ៦ ។ [៧៩] ខ្ញុំបានស្តាបមកយាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តវេទ្យវ័ន ជាកលខ្លុកខ្សាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះជន៍ ព្រះមហាកស្យូបដ៏មានអាយុ នៅក្នុងបច្ចល់គូហា អគ្គ័យដោយក្មែនតែមួយ ចូលសមាធិ (°) ណាមួយ អស់ ៧ ថ្ងៃ ។ លុះកន្ទង ៧ ថ្ងៃនោះហើយ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ក៏ចេញអំពី សមាធិនោះ ។ កាលដែលព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ចេញអំពីសមាធិ នោះហើយ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាគ្មាអញ ចូលទៅចំណ្ឌូថាត ឯក្រុងរាជគ្រឹះចុះ ។ សម័យនោះឯង ពួកទៅតាចំនួន ៥០០ អង្គ ដល់នូវការខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីប្រគេឧបណ្ឌិ ជាគចំពោះព្រះមហា -កស្សបដ៏មានតាយុ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានតាយុ

១ ល់ដោយកអរហត្ថផលសមាធិ ។

ឧទានេ តតិយស្ស នន្ទាំគ្គស្ស សគ្គមសុគ្គិ

តានិ បញ្ជូបត្តាធិ នៅតាសភាធិ បដិច្ចិបិត្យា បុព្វ-ណូសមយំ ធិសសេត្យ បត្តបើកមានាយ ក**ៅក**ហំ ប៉ុណ្ណាយ ភាវិសិ ។

-೧೭೩೨ ಗ್ರಾಚಿ ಎಬುಚಚಿ ಎರ ೧೯೨ ಎಂದು (೦೬) ត្សៃ មាលទាខា ឧឈមមាទី ខ្មែរ ភូមិ ខាង-តា ហេ ហេ ខែស ទារកវណ្ណ អភិជិម្មិត្យ នត្ , ಭಾಷ ವ ್ರಾಭಾ ಜಕ್ಕಾಟು ಜಳಾ, ದಿಣಾ ವ ಆರ್. ទោ សធម្មា ឧសាខាស់ពីខោ ឯងខេស មាឧសត្ . ಫ್ಲ್ರೈಡ ದಾರುಯ (ಡಾಜ ಕಾಫ್ಟ್ರೈ 1874ರಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ឆ្នំបាន នេះ នេះ ខេត្ត មិន ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ ខេត្ត អយៈសុទ្ធ មហាកាស្ទ្រ ខូរនោះ អាក្ទុន្ត န်းတဲ့ ေတာင္းတို့ မည္သည္ တန္းက မန္ ကေးကရော လက်ပေါ်ဆိုရှာ လဆိုဟာ ရဲစာဆို ရရှက်ရှာ ပရွှ **ပ**ံ့ပုံ၍ ဆက္ကြာ ရည္သည့္ ရည္သည့္ ရည္

ទ ខ្ ប្រសព៌វិណ្ ។ ម. ប្រសកាឥណ្ឌ ។ ៤ ខ្. វាសាន់ ។ ម. ត សារ ។

ឧទាន នន្ធវគ្គ ទី ៣ សត្តមសូត្រ

ហាមឃាត់ញូក ទៅតាទាំង ៥០០ អង្គ នោះ ហើយ ស្វៀកស្បង់ប្រជាប់បុត្រ នឹងចាំរ ក្នុងបុព្វ*ណ្*សម័យ ហើយចូលទៅបិណ្ឌូហុត ឯក្រុងរាជគ្រឹះ ។ (៨០) សម័យនោះឯង សក្ក: ជាជំជាងីពួក ទៅតា មានប្រាថ្នា ន់ម្មត់កេខ១៩ ជាជានិតម្យាញ កំពុនិត្យាញនូវិតម្យាញ ។ ឯអសុវិកញា ឈ្មោះសុជាតា ក៏ការអម្បោះឲ្យពេញភ្នារ ។ គ្រានោះ ព្រះមហាកស្បប ដំខានសយុ កំពុងគ្រាចបំណ្ឌាធាតសព្វច្រក ក្នុងក្រុងរាដគ្រឹះ បានចូល ទៅកាន់លំ នៅរបស់ ទៅក្ដេ ឈ្មោះសត្ត: ជាជំជាងីពួក ទៅតា ។ សត្ត:ជាជំ ជាជីញ្ជកទៅតា បានឃើញព្រះមហាកស្យបដ៏មានអាយុ កំពុងតែនិមន្ត មកអំពីចម្ងាយ លុះមានឃើញហើយ ក៏ចេញអំពីផ្ទុះទៅទទួលយកជាគ្រ អភិប្រាះហស្ត ចូលទៅកាន់**អូ**៖ ដួសព្យមាំពីឆ្នាំង ដាក់**ឲ្យ**ពេញចុត្រ រួមប្រគេន ចំពោះព្រះមហាកស្សប ដ៏មានអាយុ ។

សត្តនូបិដីកែ ខុទ្ទក**និ**កាយល្ប ឧទាន់

សោ អយោស ខំណ្ឌទាតោ អធេកសួទោ អធេក-ស់ យ៉ោយ (0) a ងខ្លួន មាល់ មាល់ ខេយ្យ នៅ-បសុ ្សភព្រាស់ កោ ខ្ ខោ អយ់ សត្តោ ರಾಳಾಗಿದ್ದು ಇಭೀಟ ಇಪ್ರಿಕಾಣಕ್ಕೂ ಕರ್ಣು ಕಾಣ-ស្មាន មហាតស្បែស្បើ ឯ៩៩យោក សុភ្លោ ជុ ទោ ខេង៤គឺ គ្រោត ។ ឥតិ វិឌិត្តា សក្តាំ ឧេង៤គឺខ្លុំ ឯត-ឧក្សេខ ៩ខ្ សេ ខ្លាំ សេ ខ្លាំ ខេត្ត ខេត ស្រុបមេយាស្ទ្ន អស់ខេត្ត មេខេត្ត មេសិត ជា អស្លោ អស្លាត់នៅ បញ្ហេច ការហុយឆ្នំ ។ អ៩លោ ស្រោ នេងន់មិន្តោ អយៈអត្ត មហាគាស់ទ្រំ អភិង-ខេត្តប្រឧត្តិណ៍ គត្តា ៤២៧ សំ អ**ព្**កុត្ត អាការ**ស** អច្ចល់ 🥞 ទំក្ខុំ ខ្ទាម ខ្ទាមេសិ អយោ ខាជ់ មរមខាជ់ តាស្យម សុម្បត់ថ្មិត់

រុស់ខិតពា ឧឌ្ឍន៍សាន់សាន មួយ ទេសពិន្ឌ្ទិស្សិ ក្រុស នេះ ខេត្ត មេស្ស មេស្ស ទេស ទេស ទេស ទេស ក្រុស នេះ ខេត្ត ទេស មេស ទេស ទេស ទេស ទេស ខេត្ត សា

១ ឱ. ៩៣ បារមានកសូបរសព្យួានោតិ អត្ថិ ។ ម. អនេករសព្យភាតិ អត្ថិ ។ ៤ ម. កត់ នុ នោ ។

សុគ្គន្តបំផុត ខុទ្ទកនិកាយ ១ភន

ច្ចំណ្ឌូ ជានានេះ មានសមុច្រើនមុខ មានមូបក្រៀមច្រើនមុខ ។ លំដាប នោះ ព្រះមហាតស្យូបដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សត្វនេះ ជា អ៊ីហ្ន៊ុំ បានជាមានឥទ្ធានុភាព មានសភាពយ៉ាង៍នេះ ។ លំដាប់ នោះ ព្រះមហាតស្យូបដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះវិះ ដូច្នេះទៀតថា ឧុហ្មាំ សត្ត:ជាធំជាងីព្_{លា} ទៅតា ទេ តេ ។ សុះព្រះមហាកស្ប្រជ័មាន ភាយុ ទានជឹងច្បាស់ជួរច្នេះហើយ និយាយនឹងសត្តៈជាធំជាង ទៅភាថា បពិទ្រាកោសិយ: ព្រះអង្គ័បានធ្វើអំពើនេះហើយ ក្រោយទៅ ព្រះអង្គ័កុំធ្វើ អំពើយ៉ាង៍នេះទៀតឡើយ ។ បញ្ជាគ្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន យើងឡុំក៏មាន សេចក្តីត្រាក់ការដោយបុណ្យដែរ យើងខ្ញុំគួរធ្វើបុណ្យបានដែរ ។ លំដាច នោះ សត្ត: ជាធំជាង៍ពួក ទៅតា **ថ្វា**យបង្គុំព្រះមហាតស្សបដឹ**មា**នអាយុ រួចធ្វើប្រទុក្សិណ ហើយហោះទៅឯអាកាស បន្ទឹន្តវទ្*ទា*ន ក្នុង៍អាកាស ជាទីវាលអស់វារៈ ៣ ដង៍ថា

នុហ្មាំ ទាន់ដែលអាត្មាអញ បានដឹកល់ខុតល្អហើយ ក្នុងព្រះមហាភស្យប ហៅពេញជាទាន៖ត្លូម នុហ្ខា ទាន់ដែលអាត្មាអញ បាន
ដឹកល់ខុកល្អហើយ ក្នុងព្រះមហាតស្សប ហៅពេញជាទានខុត្តម ។
(៨១) ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បានពុទ្ធទាន ដោយទិព្វសោតធាតុដ៏បរិសុទ្ធ
ភនុងបង់សោតធាតុបេសមនុស្សធម្មតា ដែលសក្ក: ជាធំជាង៍ពួកទៅតា

ឧភាទេ តតិយស្ស នន្តវគ្គស្ស អង្គឹមសុត្ត

ឋេយាស់ អព្តុត្យូ អាគាសេ អន្តល់ គ្នោះ គំគ្នាត្តុំ ទូខាន់ ខ្ខានន្ត្រស្ប

ចំណូទទិតស្បាត់គ្នានោមត្តសម្រាស្ត្រសំនោ ពេ**វ** ចំហយៈ តិ តាខិនោ ឧបសង្សក្បា សខា សទីប-តោធិ ។ សគ្គម់^(១) ។

១ ឱ្. ម. សត្តមន្ត្តិ នត្តិ 🐧

ឧទា៩ ៩សូវគ្គ ទី ៣ អដ្ឋមសុក្រា

កំពុង ហេះ ទៅកាន់ វេហាស៍ ហើយបន្ទឹអស់វាវៈ ៣ ដង៍ ក្នុង៍ពាកាស ជាទីវាល់ថា

ត្បាំ ទាន់ដែលអាត្មាអញ បានដឹកល់ខុកល្អហើយ ក្នុងព្រះមហាកស្យប ហៅពេញជាទានដ៏ទុត្តម ត្បាំ ទាន់ដែលអាត្មាអញ បាន
ដឹកល់ខុកល្អហើយ ក្នុងព្រះមហាកស្យប ហៅពេញជាទានដ៏ទុត្តម ។
លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីទុះហើយ ទើប
ទ្រង់បន្ទឹទ្ទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ទេវតាទាំនទ្បាយ វមេនស្រឡាញ់កិត្ត អ្នកប្រព្រឹត្តបណ្ណាធាតជាវត្ត អ្នកបញ្ចឹមតែខ្លួន មិនបញ្ចឹមបុគ្គលដទៃ ជាអ្នកនឹងជឹង សូបរម្វាប់ មានស្មារតី គ្រប់កាល ។ សូត្រ ទី ៧ ។

(៨៤) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ។សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ់ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គដេតពន ខែអនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋ៍ ជិនក្រុងសាវត្តី។ សម័យនោះឯងព្យុក កិត្តិច្រើនរូប ត្រឡប់មកអំពីបណ្ឌបុក ក្នុងវេលាជាខាងក្រោយកត្ត ហើយ

(១) ្ល (២)
អង្គ័យចូបជុំគ្នា ក្នុងរោធស្មោះការមណ្ឌល កកេតអន្តរាកថា ខេះខ្យើងថា
គ្នាលការ៉ាសាទាំងទ្បាយ រាក្នុអកប្រព្រឹត្តបណ្ឌាធាតាលគ្រាចទៅបណ្ឌាប្តគ

១ ភេ**ងស**ម្រាប់∂ង្គុយដែលគេធ្វើដឹតដើមហិ្ថន ។ អដ្ឋហិ ។

b ពាក្យដែលក្រោះផុតអំពីកហិវត្ត 🕫 ហោយ អន្តរាកបា 🥞

សុគ្គន្តបំដំពេ ទុទ្ទកទិកាយស្ស ឧទាន់

ល់ភេឌ កាល់ខ កាល់ មនាមិកោ ចក្ខុនា រូបេ មស្ស៊ីតុំ លភតិ កាលេខ កាល់ មនាប់កោ សោត្រេ សន្ទេ សេតុ លភិត តាលេខ កាល់ មេលាប់តោ ឃានេន កន្ទេ ឃាយ់តុំ លក់តំ កាលេន តាល់ មភាពិគោ ជិក្កួយ រសេ សាយ៍តុំ លក់ត តាលេខ តាលំ មនាមិកោ កាយេន ដៅដ្ឋត្វេ ដុស់តុំ ។ ខ័ណ្ឌទាត់ ភោ អាវុសោ ភិក្តា សក្តាតា កុះកេ តោ មាធិ តោ ឬជិ តោ អប់ខិ តោ មិណ្ឌ្លាយ ខែគេ ស្នេ មណ្ឌ អាវុសោ ខ្ញុំណ្ឌាទាត់កា ពោម មយម្បី លច្នាម តាលេខ តាល់មនាប់គេ ចក្ខុនា រូបេបស្ប៉ុន្ត មយម្បី សញ្ញាម កាលេខ កាល់ មសព៌កោះ សោ គេខ **សន្តេ** សេត្ត មយម្បី សព្វាម កាលេធ ភាល់ មេលាប់កោ ឃា នេះ គ េះ ឃា ឃុំ ទុំ មយមៀ លញ្ជម តាលេខ តាល់ មនាចំគោ ដំវាយ សេស សាយ៍ទុំ មយមៀ សុទ្ធាម គោសេន គោស មភាពិគេ គា-យេធ ដោឌូត្រូ ដុស់តុំ មយម្បី សក្តាតា កុកាតា មានិតា ឲ្ងតៃ អម្ចិតា ចំណ្ឌូយ ចរិស្សា្ទាត់ ។

សុត្ត្លប់ដែក ខុទ្ចកនិកាយ ឧទាន

តែន៍ហ្នះឃើញរូបទាំង៍ទ្បាយ ដែលជាទីគាប់ចិ**ត្ត ដោយក្អែក មួយ** ដន៍ មួយកា**ល** បានពុសម្មេធីទាំងីទ្បាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត **ដោយ** គ្របៀក មួយដង មួយកាល បា្សក្ទិនទាំងឡាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត ដោយច្រមុះ មួយដង៍ មួយកាល បានទទួលរសទាំងឡាយ ដែល ជាទីគាប់បិត្ត ដោយអណ្តាគ មួយដង៍ មួយកាល ហ៊ុនប៉ះពាល់៨ស្វា ទាំន់ទ្យាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត ដោយកាយ មួ**យដង៍ មួយកាល ។** ម្នាលអាវ៉ុសោទាំងទ្បាយ កិត្តអ្នកប្រព្រឹត្តបណ្តាបុរត មានគេធ្វើសក្កាវៈ គោរព nums បូជា កោត់ក្រុង ត្រាច់ទៅបណ្ឌូលុត **ម្នាលអាវុសោទាំង** ទ្យាយ ណ្ដើយចុះពុក្ខយើង ចូរជាអ្នកប្រព្រឹត្តប**ណ្ដូ**បុគ*ត*ូក**យើងនឹងបាន** ឃើញរូបទាំងទ្យាយ ដែល**ជា**ទីគាប់ចិត្ត ដោយក្នែក មួយដង៍មួយកា**ល**ផង៍ ពួក យេង៍នឹង៍បានពុស ឡេងទាំងឡាយ ដែលជាទីតាប់ចិត្តដោយត្រចៀក មួយដង៍ មួយកាលផង៍ ពួក យើង៍នឹង៍បានធុំក្និនទាំងីឡាយ ដែលជាទីគាប់ ិត្ត ដោយច្រមុះ មួយដង៍ មួយកាលផង៍ ពុក្យយ៉ង៍នឹង៍បានទទួលរស**ទាំង៍** ទ្យាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្តដោយអណ្តាត មួយដង៍មួយកាលផង ពួ**កយើង** នឹងហ្ខប់ ពេលផ្សព្ទាំងទ្បាយ ដែលជាទីគាប់**ចិត្តដោយកាយ មួយដង** មួយកាលផង៍ ពួកយេង៍នឹង៍មានគេធ្វើស**ការៈគោរព** រាប់អាន <mark>បូជា កោភ</mark> ក្រែង គ្រាច់ទៅចំណូថាគផង ។

ឧកនេ តត៌យស្ស នន្ទគ្គៃស្ស អដ្ឋមហុត្ត

អយញ្ជាល់ គេសំ គិទ្ធនំ អន្តរាគាដា យោធិ វិហ្សុក-តា ។ អ៩ ទោ ភភក សលល្លាសមល់ បដ្សហ្វានា វ៉ូឌ្ល៉ី តោ យេជ ភាហិមណ្ឌលមាខ្យោ ភេឌុបសេផ្ទឹ ជប-ស់ខ្មុំ ស្វា ខ្មាន្តែ អស់ខេ ជំសំខិ ។ ជំស់ខ្លុំ ទោ ភភាវា វិទ្ធា អម ខ្លេស តាយ ខុត្ត ភិទ្ធាវេ খតិវេល គេថាយ សឆ្អុំស៊្ហា កា ខ ខន វេ អន្តកភ្នា វិហ្គាភានិ ។ ៩៩ ភ ្តេ អមាភា បញ្ជាត់ បំណ្ណា ភេសប្រីក្សាល់ កា-ហ៊េមណ្ឌលមាឡេសឆ្អុំសិន្ទាន់ សឆ្និបត៌តាន់ អយមត្តក-ក្នុង និង ខ្មែរ ខេង ខ្មែរ ខេង ខ្មែរ ខ្មែង **ខ**រស្ពោ លភ្នំ កាលេខ កាល់ មភាពភេ **ខក្**គា រូបេ បស្ស៊ីតុំ លភ្នំ កាលេខ កាល់ មខាច់កោ មនាខិកោ ឃានេន កន្ទេ ឃាយ៍ភ្នំ លក់តំ កាលេន តាល់ មភាពិកោ ជំភួយ ស្រ សាយ៍តុំ លក់ត តាលេខ តាល់ មនាមិទោ កាយេខ ដោឌួត្រូ ដុស់តុំ

ឧទាន ននួរុក្ត្ ទី ៣ អង្គមក្ស្រ

ឯពន្ធភាគថា េះ ពួកកត្តាធិនោះ កំពុំខាន់ធ្វេទ្យប់ស្រេចនៅឡើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាត ទ្រធ់បេញចាកកាសេម៉ូ ក្នុងផលស**មាបត្តិ** ក្នុងសាយណូសម័យ ហើយ ទ្រង់ចូលទៅកាន់រោង ឈ្មោះការវិមណ្ឌល លុះទ្រង់ចូលទៅដល់ហើយ គិនង់លើកាសនៈ ដែលនេះគ្រាល់ថ្វាយ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស្រេចហើយ ទើបត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យាយ ឥឡូវនេះ អ្នកទាំងឡាយ អង្គ័យប្រជុំគ្នា ដោយ កថាដូចទេច អន្តរាកថា ដូចទេច ដែលអ្នកទាំងទ្វាយ ធ្វើមិនទាន់ចច ។ ភិក្ខុទាំន៍នោះ ក្រាបបង្គំខូលថា បពិត្រ ព្រះអង្គីដ៏ចំរើន កាលពួកខ្ញុំព្រះអង្គី គ្រឲ្យបមកអំពីបិណ្ឌូហុត គ្នុងវេលាខាងក្រោយកត្ត ហើយអង្គ័យ ប្រជុំគ្នា ក្នុងរោជឈ្មោះការរិមណ្ឌលនេះ អន្តរាកថានេះ កើតឡើងថា ម្នាលសារសេរ ទាំងទ្បាយ ភិត្តអ្នក ប្រព័ត្តបណ្ណបុរត តាលគ្រាប់ទៅបណ្ណា -ទ្រាត តែន៍មាន ឃើញរូបទាំង៍ទ្វាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្តដោយភ្នែក **មួយ** ដង៍ មួយកាល បានព្សំទៀងទាំងទ្វាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត ដោ**យ** ត្របៀក មួយជង៍ មួយកាល បា្នដុំក្និនទាំងីឡាយ ដែលជាទីគាប់ ចិត្ត ដោយឲ្រមុះ មួយដង៍ មួយកាល បានខទួលរសេទាំង**ទ្យាយ** ដែលជាទីគាប់ចិត្ត ដោយអណ្តាន មួយដង៍ មួយកាល បានប៉ះពាល់ ឥទ្រាទាំងទ្យាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត ដោយកាយ មួយដង បួយកា**ល**

សុគ្គន្តបំដែកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧភន់

ចំណ្ឌូខាត់តោ អាវុសោ ភិទ្ធុ សក្តាតោ កុខាតោ មាធិតោ ឬជិតោ អបចិតោ ចិណ្ឌ្លាយ ចេះទំ ហន្ទ អាវុសោ មយម្បី ចំណ្ឌូទាត់កា យោម មយម្បី **ល**ញ្ម តា លេខ តាល់ មភាប់ តេ ចក្ខា ្ស ជហុះ ្រំ ឧ៣ គេ ្រំ សភាឧ មាលេខ មេខា ខ្មែ សោតេជ សន្តេ សេតុំ មយម្បី លច្ឆាម កាលេជ ကောက် မာတစ်ကေ ဃာ၊ အေ ကရေ့ ဃာဏ်ရုံ မာဏမျို លទ្ឋាម ភាលេខ ភាល់ មភាទិកោ ជិក្ហយ ស្រ សាយ់តុំ មយម្បី លញ្ច កាលេខ កាល់ មភាប់ គោ កាលេខ ដោដ្ឋព្រ ដុស់តុំ មយម្បី សក្តាតា កុះកាតា សច្ខេញ ជូជិតា អប**ច្**តា **ច**ំណ្ហាយ ច សេស្ត្រាត់ អយ់ ទោ ពោ កន្តេ អន្ត្រាក់ថា វិហ្គក់តា អ៩ ភក្ស អនុហ្សត្តាតិ ។ ជ ខ្វេត កិត្តាវេ តុម្ភាកាំ បឌិរួម កា្លបុ-ត្ថាន់ សន្ធា^(០)អការស្មា អនការយៃ បព្វាជិតានំយំ គុម្រ ស្សុំ គេ ខ្ គេ ខេល់ ខែ _(២) ទទិន ខ្ ខេស ខ្ ខេស ការហ្គុំ ១គ្នុំ ។ ភាព អរុយោ ។ គុណ្ឌាវវាវេត្ត ។

១ឧ• សហ្យ ។

សុត្តន្ត្បំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភាន

មាលអាវ៉ាសា ទាំង ឡាយ ភិត្តអ្នកប្រព្រឹត្តបណ្ឌបាត មានគេធ្វើសក្ការ: គោរព រាប់គាន បូជា កោតក្រែង គ្រាប់ទៅបណ្ឌូបាន ម្នាល់អាវ៉ុសេកក្ដ ទាំងទ្បាយ ណ្ដើយចុះ ពួក យើងត្រូវជាអ្នកប្រព្រឹត្តប៊ណ្ឌ បានផង ពួក យើង នឹងទ្រ ឃើញរូបទាំងទ្វាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្តដោយ<u>ភ</u>្នែក មួយដង្មួយ កាលផង៍ ញូក យើង នឹងចានឲ្យសំឡេងទាំងឡាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្តដោយ ត្របៀក មួយដង៍មួយកាលផង៍ ញូត យើងនឹង៍បានធុំក្វិ ទោំង៍ ឡាយ *ដែលជា* ទីតាប់ចិត្ត ដោយឲ្រមុះ មួយដង៍ មួយកាលផង៍ ពុក យើងនឹង៍ហ្ខេទទុល រសទាំងទ្បាយ ដែលជាទីគាប់ចិត្ត ដោយអណ្តាគ មួយជង មួយកាលផ**ង** ពុក យើងទឹងហ្នេប ពេលមន្ទ្រាន់ ឡាយ ដែលជាទីគាប់បិត្ត ដោយកាយ មួយដង មួយកាលថង ពុកយ៉េងនឹងមានគេធ្វើសក្កាវៈ គោវព រាប់អាន បូជា កោតក្រែង ត្រាច់ទៅបណ្ឌិបាតផង បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន អន្តភក-ឋានេះហើយ ដែលពួក១ព្រះអង្គ ធ្វើមិនទាន់ចប់ស្រេចនៅឡើយ ស្រាប់ តែព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្ដេចមកដល់ ។ ម្នាលកិក្ខុទាំង រ្យាយ អ្នក *ពំ*ន៍ទ**្រយៈ** ពោលតថា មានសភាពយ៉ាង៍នេះ មិនសមគ*្*ដល់ក្រហំង៍ ទ្វាយ ដែលជាកុលបុគ្គចេញថាកង្ទុះ ចូលទៅកាន់ផ្ទុស:ជាឃស់ខ្លាឡើយ ဗ္ဘာလက္ခ်စ္မွာရွိေရျက နည္သစ္ခ်ိန္မွာက မည္သစ္ခ်ိန္မွာ မည္သစ္မွာ မည ៤ យ៉ាង៍ គឺជម្មឹកថា ១ អរិយតុណ្តីភាព ១ **។**

ឧទានេ តតិយស្ស នន្ទស្នែស្ស ៩មេសុភ្នំ

អ៩ ទោ ភភក សិតមត្ត វិឌិត្យ តាយ៍ វេលាយំ ៩ម៌ ទូខាន់ ទូខានេស៍

មិណ្ឌទាន់កាស្ស្រក់ក្ខាលា អត្តសស្សអឧញ ទោស់ នោ ទេវា មិសយន្តិ តាធិនោ នោ មេ សខ្ទស់លោក និស្សិ តោធិ ។ អដ្ឋម៍^(១) ។

ទ ឌ.ម. អដ្ឋមន្ទិ នត្ថិ ។

ឧទាន នន្ទូវត្ត ទី ៣ នមែស្ត្រ

ទៅតាទាំឥឡាយ តែងស្រឡាញ់ក់ក្នុអ្នកប្រព្រឹត្តបណ្ឌបុគ អ្នក ចិញ្ចឹមតែខ្លួន មិនចិញ្ចឹមបុគ្គលដទៃ ជាអ្នកនឹងជឹង ប្រសិនបើ (កិត្តនោះ) មិនគាស្រ័យនូវកាសេរសើរ គឺកិត្តិស័ព្ទទេ (សេចក្តី សរសើរ វមែងមាន ក្នុងទីចំពោះមុខ ឬកំប៉ាំងមុខមិនខាន) ។

សុត្រទី ៤ ។

(៨៣) ១ ចានស្ដាប់មកយ៉ាន៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះភាគ (១៨
គន់នៅក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតត្រូងសាវត្តិ។ សម័យ
នោះឯន៍ ពួកកិត្តិច្រើនរូប កាលត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាទាន់
ក្រោយកត្ត អន្ត្រយប្រជុំគ្នាក្នុងពេនសម្រាប់អន្ត្រយ អន្ត្តពេតថានេះកើតឡើន
ថា ម្នាល់អាវ៉ាសេ ទាំងឡាយ អ្នកណាហ្ន ជំងឺខ្លាស់ល្បៈ អ្នកណា ជាអ្នក
សិក្សាសិល្បៈអ៊ី បណ្ដាសិល្បៈ ទាំងឡាយ សិល្បៈណា ប្រសើរជាង ។
បណ្ដាកិត្ត ទាំងនោះ កិត្ត ពួកខ្លះ និយាយយ៉ាងនេះថា បណ្ដាសិល្បៈ ខាំង
ឡាយ សិល្បៈក្នុងដ៍ប្រែសើរជាង ។ ពួកកិត្ត ១ និយាយយ៉ាងខេះថា បណ្ដា
សិល្បៈ ទាំង ឡាយ សិល្បៈក្នុងសេប្រេសវេជាង ។ ពួកកិត្ត ១ និយាយយ៉ាងនេះថា បណ្ដា
សិល្បៈ ទាំង ឡាយ សិល្បៈក្នុងសេប្រេសវេជាង ។ ពួកកិត្ត ១ និយាយយ៉ាងខេរថា បណ្ដា
សិល្បៈ ទាំង ឡាយ សិល្បៈក្នុងសេប្រេសវិជាង ។ ពួកកិត្ត ១ និយាយយ៉ាងខេរថា បណ្ដា
សិល្បៈ ទាំង ឡាយ សិល្បៈក្នុងសេប្រេសវិជាង ។ ពួកកិត្ត ១ និយាយយ៉ាងខេរថា បណ្ដា

សុគ្គនូប់ដែកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

ឯកច្ចេ ឯ) មេសំ**សុ ខ**នុស់ប្បី សំប្បាន់ អក្តន្តិ ។ ស់មាស់សុ មុឌ្**ស់**ប្ប^(៤) ស់ប្បង អក្ស ។ ស្នះ ទូ រៅសាសុស្ស ឧហឃុស្សំ(ພ) ហ្សាក្ មទី¢័័ង ໗៩៤៩ សាមាហំសុ សង្ខានសិច្បំ សិច្បាន់ អក្តរិ ។ សក ច្ ស្រាស់សុ លេខាស់ៗ សំហ្គន់ អក្តត្ថិ ។ ស្គ-ငွေ သေးများတ်လုံး ကာဈေလ်ာပွား^(k) လ်ာပွောင့် မေးကွန့် ၅ သေးဆင့် သေးဆလုံးက လောကာထားမဟာ မို့ မွေးစာဂျို့ អក្តន្ទិ ។ ឯកច្ចេ ឯវមាហ៍សុ ខេត្តជ្រៃសិច្បុំ សិច្បានំ អក្តដ្ឋិ ។ អយញុរហ៍ គេសំ ភិក្ខុជំ អត្តភគថា យោឌ៌វិហ្គាគា ។ អ៩ខោ ភគវា សាយណួសមយ៍ សន័មិ ឧបសន្មិត្ត បញ្ជាត្ត អាស នេ ដំស៊ីខិ ។

១ ម. ទារុសិហ្ជ ។ ៤ ឱ.ម. មុទាសិហ្ជ ។ ៣ ឱ.ម. គណនសិហ្ជ ។ ៤ ឱ. ម. ៣៥យាសិហ្ជ ។ ៥ ឱ.ម. លោកយគសិហ្ជ ។

សុត្តនូបិដក ទុទ្ធកនិកាយ ឧភាន

ពួកកិត្តខ្លះនិយាយយាងខេះថា បណ្តាសិល្បៈទាំងឡាយ សិល្បៈគ្នងគ្ន ប្រសេរជាង ។ ពួកកិត្តទូរនិយាយយ៉ាងនេះថា បណ្តាសិល្បៈពាំងឡាយ សិល្ប ក្នុន៍អាវុធប្រសើរជាង ។ ពួកកិត្តទុះ និយាយយ៉ាង៍នេះថា បណ្ដា សិល្បៈ ទាំងទ្បាយ សិល្បៈ ក្នុងដៃទទេប្រសើរជាង ។ ពួកកិត្ត្ខាទ្ទះ យាយ យាន៍ ខេះថា បណ្តាស់ល្បៈ ទាំន់ឡាយ សិល្បៈក្នុងការរាប់ប្រសើរជាន៍ ។ ត្លកកិត្តខ្លះឧិយាយយ៉ាងនេះថា បណ្តាសិល្បៈទាំងឡាយ សិល្បៈ<u>ក្នុ</u>ងការ រាប់បូកប្រសេរជាង ។ ពុកកិត្តទុះខិយាយយាងខេះថា បណ្តាសិល្បៈព**ំង** ទ្យាយ សិល្បៈក្នុងការសរសេរប្រសើរជាង ។ ពួកភិក្ខុខូខេិយាយយ៉ាង នេះថា បណ្តាសិល្បៈទាំងទ្បាយ សិល្បៈក្នុងកាព្យប្រសើរជាង ។ ពួកកិត្ត ទូរនិយាយយា^ងនេះថា បណ្តាសិល្បៈ**ទាំងឡាយ សិល្ប**ុក្នុងគម្ពីរលោ -កាយតនៈ($^{\circ}$) ប្រសើរជាង ។ ពួកកិត្ត្ $^{\circ}$ ្ងះ ខិយាយយ៉ាងខេះថា បណ្ដា សិល្បៈតាំងឡាយ សិល្បៈក្នុងវិជ្ជាតាយស្រែប្រសើរជាង ។ ឯអន្តរាកថា នេះពួកកិត្តទាំង៍នោះធ្វើពុំទាន់ចប់ស្រេចនៅឡើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមាន ្រោះភាគ ទ្រង់ចេញចាត់ការសម្ងំ ក្នុងសាយណ្តូសម័យ ហើយស្តេច ចូលទៅកាន់រោន៍ជាទឹមង្គ័យ រួចគង់លើវាសេខ: ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។

[្]ន សំដោយកញ្ចាត្រែ បនិយាយបនិសេធនូវបរហេតន៍ងនិញ្ចាន មានពាក្យថា សត្វក្អែក ស ក្រោះផ្តឹងវ៉ា ស កុកក្រហម ព្រោះឈាម**វាក្រហ**មជាដើម ។ អង្គុកថា ។

ឧភានេ ្តតិយស្ស នន្ទរគ្គស្យ នរួមសុត្ត

ចំសដូ ទោ ភពវា ភិក្ខុ អាមន្តេស កាយ ខុត្ ភិក្ខុវេ ស្ត្រាល់ ភេឌ្ឍ **សច្ចុំ**ស៊ុញ ភា ខ្ខែរក្រ អត្តក-ក្សា វិហ្គាតាតិ ។ ៩១ ភ ្តេ អមាក បញ្ភត្តិ စ်ယ္စ္အာဏေဌျခ်က္ကန္အခ် မယ္စ္အာလဗာ၊ဈေ ဆန္ဆိုဆိုည္အခ် សច្ចិត្តាន់ អន្តរាត់ថា ខុនចាន់ កោនុខោ អាវុសោ សំបុ ដោយន កោ គឺ សំប្ប សំគ្នា គេស សំប្បំ សិច្បាធំ អត្តឆ្លិ ។ ឧទ្ធេកា ្វេ ៧វេទាស់សុ ហទ្ធិសិច្ប ស់ខ្យាធំ អត្តឆ្និ ១ សភា ច្នេះ សិសាសសុ អស្សសិខ្យុំ សច្បាន់អត្តឆ្លំ ១ឯភា ក្មេង មោល់សុ ឧធុសិច្ប៍ សិច្បាន់ អត្តដ្តិប្រាស្ទ ស្រាស់សុ ៩ សេច្បាំ សេច្បាន អត្តឆ្និប သက[ု]င္ေသးမားတ်ဆံ ရက္ဆိုင္း ဆိုင္းျပႆ အစ္စ္လို ၅ វាយ ដេល្ធ ស្រាស់ស ឧឃាយម្នាញ់ មានប្រឹក្សា ។

aទាន នន្ត្រីត្ត ទី m នមែក្សីត្រ

លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស្រេចហើយ ទើបត្រាស់ហៅពួកភិត្ត្មភ ឋា អ្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវ នេះ អ្នកទាំងឡាយ អង្គ័យប្រជុំគ្នា ដោយ តថាដូចម្ដេច អន្តរាតថាដូចម្ដេច ដែលអ្នកទាំងទ្បាយធ្វេមិនទាន់ចប់ស្រេច នៅឡើយ ។ ពួកកិត្ត្តាន៍នោះ ក្រាបទូលថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គជ័ចរើន តាល ដែលក្នុកៀព្រះអង្គ័ត្រឲ្យបមក អំពីបណ្ឌូល្គា ក្នុងវេលាខាងក្រោយភត្ត ហើយអង្គ័យប្រជុំគ្នា ក្នុងរោងសម្រាប់អង្គ័យនេះ អន្តរាកថាកើនឡើងថា ម្នាល់សាវុសោទាំន៍ឡាយ អ្នកណាហ្នំ ដំនឹសល្បៈ អ្នកណាដាអ្នកសិក្សា សិល្បៈអ្វី បណ្តាសិល្បៈ ទាំងទ្បាយ សិល្បៈ ណា ប្រសេរជាង ។ បណ្តា ភិត្ត្ទាន៍នោះ ពួកកិត្ត្ទះ និយាយយ៉ាង៍នេះថា បណ្តាសិល្បៈទាំងឡាយ សិល្បៈដ៏ប្រែសេដែងន៍ ។ ពួកកិត្តទុះនិយាយយ៉ាងនេះថា បណ្ដាសិល្បៈ ត្រូវទ្វាយ សិល្បៈក្នុងសេះប្រសេរជាង ។ ពួកភិត្ត្ទុះនិយាយយាងនេះ ថា បណ្តាសិល្បៈ៣ន៍ខ្យាយ សិល្បៈក្នុងរថប្រសើរជាង៍ ។ ពួកភិក្ខុខ្លះ និយាយយ៉ាង៍នេះថា បណ្តាស់ល្បៈទាំង៍ឡាយ សិល្បៈក្នុង៍ឆ្នុំប្រសេរជាង 🤊 $g_{\pi} \hat{m{\pi}}_{\pi}$ ទ្ធ៖ និយាយយាងនេះថា បណ្តាសិល្បៈពុំងឲ្យយ សិល្បៈក្នុង្ សារ៉ុធប្រសេរជាង **។ ពួកកក្ខុ** ខុះ យោយយាង នេះថា បណ្តាស់ល្បៈ ទាំង ទ្យាយ សិល្បៈក្នុងដែលឈ្មោស់ជោង ។ ពួកកិត្តខ្លុះនិយាយយាងនេះ ថា បណ្តាសិល្បៈទាំងឡាយ សិល្បៈក្នុងការពប់ជាលំដាប់ប្រសើរជាង ។

សុត្ត្តបំដំពេ ខុទ្ទពនិកាយស្យ ឧទាន់

ឯក ទេ្ធ សមាល់សុ សង្ខានសិច្<u>បំ</u> សិច្បាន់ អក្តន្តិ ។ ឃាមាហ៍សុ លេខាសិច្ប៍ សិច្បាន់ អត្ត ្តិ ។ ป 🕾 เก็ រាយ ដែល ក្រុស ស្រាញ ក្នុស ក្រុស ក្ ឋ៩ ខ្មេច មាន ស្រាស្ត្រ ស្រុក អត្តឆ្លិ ។ ឯគ ទើ សុសសុស ខេស្ត្រីជាូស្ត្រី ស្ត្រីបា អក្តត្តិ ។ អយ់ ទោ នោ កាន្តេ អត្តកក្តា វិហ្វកាតា អថ ភភវ អនុប្បត្តាតិ ។ ជ ខ្វេត ភិក្សាវ តុមាភា បដុំរចំ គុលបុត្តាធំ សន្ធា អការស្ថា អធតាបៃ បត្តវិ-តានំ យ៍ ឡុម ស្ប៉ូប ទាខំ ទាខេយ្យថ្ង សង្គំ-បត៌តាជំ វេ កិត្ត្វ ទួយ ភាហើយ ១ឆ្នី វ ភាថា មុខពេល ប្រ ដំណើយ ប្រ ង ក្នុង នេះ ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុ **ငါ**ရှိကျော ရယ် ပေးလောယ် နေမ်း ရအင် ရေအင်းလော်

លង្ឃំខ្មុំ លេស មនិយ្យ ស្រាំងខេស

សុត្តស្ថិដ ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ពួកកិត្តទុះនិយាយយ៉ាងនេះថា បណ្ដាសិល្បៈទាំងឡាយ សិល្បៈក្នុងការ រាប់បូតប្រសើរជាង ។ ពួកកិត្តទុះនិយាយយាងនេះថា បណ្ដាសិល្បៈ ទាំ^{ន្ត} ឡាយ សិល្បៈក្នុងការសរសេរប្រសើរជាង ។ ពួកកិត្ត្ទះនិយា**យ** យ៉ាង៍នេះថា បណ្តាសិល្បៈទាំងឡាយ សិល្បៈក្នុងតា**ត្**យប្រសើរជាង **។** ពួកភិក្ខុខ និយាយយាង នេះថា បណ្តាសិល្បៈទាំងទ្បាយ សិល្បៈភ្នុង គុម្ពីរ លោកាយគនៈប្រសេរជាង ។ ពួកកិត្ត១៖ និយាយយាងនេះថា បណ្ដា សិល្បៈទាំងឡាយ សិល្បៈក្នុងវិជ្ជាទាយស្រែ ប្រសើរជាង ។ បតិត្រ ព្រះអង្គីដ៏ចំរើន អន្តពកថានេះហើយ ដែលពួក១ព្រះអង្គ ធ្វើពុំទាន់ចប ស្រេចនៅឡើយ ស្រាប់តែព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ស្ដេចមកដល់ ។ ម្នាល កិត្តទាំន៍ឡាយ អ្នកទាំង៍ឡាយ ពោលតថាមានសភាព**យ៉ា**ង៍នេះ មិនសម គ្លិរដល់អ្នកទាំងីឡាយ ដែលជាកុលបុគ្គ ចេញថាក់ផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នុស ដោយសត្តាទេ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ កាលអ្នកទាំងទ្បាយប្រជុំគ្នាគួរធ្វើ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីទុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងជេ**ល**នោះថា បុគ្គលណា ជាអ្នកមិនចិញ្ចឹមដ៏វិត ដោយសិល្បៈ ជាអ្នក ប្រព្រឹត្តស្រាល (ទុាថ្នាប្រយោជន៍ ដល់ជនដ] ទេ ស្រឹម

ឥវុន្ទិយ មានបិត្តឥតស្រឡះ **ថា**កកាសវៈទាំងពួង

ន**ភាព តតិយល្យ នន្ទុវត្តស្យូ «សមសុត្ត** អ នោគ សារ អម មោ ធំពងភ

ស្តេ ស. (°) ស្ទុខលេខ មេ មុខិទ្ធ ១៩ខេ_()°) ១ [ជុំស្រារុធ្មាន ១ សង្ខុ មាងក្នុង មាងក្នុង ខេត្ត រួសរឌ្ឋ ខម្មីរ ខេរយើរក្តា ឌ្គរ យេត្ដមែនគំបោ ឧភុស-တံ ឯកខេល្ធនែ ធំសំណេ្យ យោតិ វិមុត្តសុខិចជំសំបនិ។ អ៩ខោ ភ៩៧ ៩សុុ សត្ថាសសុ អទុយោធ ៩៩១ ស-មាជ៌មា វុឌ្ឍាំត្យ ពុទ្ធក្ខាលា លោក ហេសែកសំ ។ អនេកោះ សង្គារមេហ៍ សង្គប្បទាធ អនេកោះហ៍ ច ចុះខ្យះសញ្ ទាំជ្រុសខេ សគ្គនៅស្ថិ មោយ ដេយ៍ខ័ត់ ។ អ៩ទោ គកវា ប់គមគ្គុំ វិឌិត្តា តាយ វេលាយ នាំទំ ខ្នាខំ ខ្នាខេស់ មណ្ លោកោ សទ្ធាបស់គោ ដស្ប្រពេល រោកវឌភ

យេខ ហិ មញ្ជាតិ ខាតា ន់ ហោះគឺ អត្តាដា

អន្តតា

១ ឱ. ហ**ត្ថា** មារំ ។ ម. ហ៌គ្នា មាន់ ។ ២ ឱ. ម. នមៃ<u>ន្តិ៍</u> នត្ថិ ។ ៣ ឱ ឯត្តនូវេ លោកន្តិ អត្ថិ ។

ឧទាន នន្ត្រីគ្គ ទី ៣ ទល់មស្ស្តា

មិនមានទីនៅនៃតណ្ណា មិនមានសេចក្ដីប្រកាន់ថា របស់អញ មិនមានសេចក្ដីប្រាថ្នា បានសម្ងាប់មារហើយ ចរទៅម្នាក់ឯង បុគ្គលនោះឈ្មោះថា កិត្ត ។ សូត្រ ទី ៩ ។

(៨៤) ខ្ញុំ ចុខស្តាប់មកយ៉ាន៍ ខេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ
ចើបនឹងត្រាស់ដឹងជាដំបូង ខ្រង់គង់នៅ ខៀបគល់ពោធិព្រឹក្ស ប្របច្ចេះ
ស្តឹងនៃញោក ក្នុងទុរ្សេលប្រទេស ។ សម័យនោះឯង ព្រះមាន
ព្រះភាគ ខ្រង់គង់ដោយព្រះក្នែងតែមួយ សោយវិមុត្តិសុទ្ធអស់ ជាថ្ងៃ ។
លុះកន្ទង់ ជា ថ្ងៃនោះទៅហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្រង់ចេញថាកស់មាធិ
នោះហើយប្រមើលមើលសត្វលោកដោយពុទ្ធចត្ន ។ កាលព្រះមានព្រះ
ភាគ ខ្រង់ប្រមើលមើលសត្វលោកដោយពុទ្ធចត្ន ។ កាលព្រះមានព្រះ
ភាគ ខ្រង់ប្រមើលមើលដោយពុទ្ធចត្ន ខ្ពង់បានឃើញពួកសត្វដែលកំពុង
ក្តៅអន្ទះសា ដោយគ្រឿងក្តៅជាអនេត្តផង កំពុងនេះពេលកល ដោយ
គ្រឿងនេះពេលកល់ជាអនេត្តផង ដែលកើតអំពីកតៈខ្លះ កើតអំពីទោសៈ
ខ្លះ កើតអំពីមេហៈខ្លះ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ខ្រង់ជ្រាបច្បាស់
សេចក្តីខ្លះហើយ ខើបទ្រង់បន្តិទេខាននេះ ក្នុងវិហានោះថា

សត្វលោកខេះមានសេចក្តីក្តៅអុខ្លះសា ត្រាំផស្បៈគ្រប់សង្គគ់ហើយ រមែងពោលនូវ១ន្នបញ្ជក: ដែលមានកេតថាជា១ន ព្រោះថាស់គាល់ ឃើញ ដោយអាការណា ១ខ្លួបញ្ជកៈនោះ រមែងប្រែក្លាយទៅ

សុទ្ធ្តប់ដីពេ ខុទ្ទកនិកាយស្យ ខេមន់

អញ្ជនាការ ក្នុងសន្ត្រា (១) លោកោ ក្នុងសម្រេក ក្នុងមេ ។

អុស្ស នូក្សាលាសង្គ អុស្ស និក្សាលាស្ងាស់ យោក ខេត្ត អុស្ស ស្គាស្ស ស្គាស់ សូស្ស និក្សាលាស្ងាស់

ម្នាល់ខេ មត្តមន្ត្រី នេះ មាន ក្នុង ក្នុង

១ ឱៈ ភហ្បុញ្ញោ ។ ២ ម. យទភិននូតិ ។ ៣ ឱ. សែតិភិ ។ ៤ ម. អន់ស្បុ-រុណា ។ ៥ ឱ. ន ឧបធីហិ ។ មុ. ឧបធឺ ហិ ។

សុទ្ធម្នាជិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

ស្នាក់ស្នា សគ្នលោក ជាប់ចំពាក់ក្នុងការ ត្រៅក្នុងបស់ង្គ មានការស្រែក្លាយជាឧម្មត**ា តែង**គ្រេកគ្រលាលខឹងកព ។ សត្វត្រេកអ**េ** ្សើរបស់ណា របស់នោះជាត័យ ទាចច:ពាររបស់ណា របស់នោះជា «ក្នុ មាន តែបុគ្គលប្រព្រឹត្តមគ្គព្រហ្មបរិយៈនេះ ទើបលះបង់ភពហុន ។ ពួក សមណៈ ឬក្រាហ្មណ៍ណាមួយ ពោលខ្លាំកាហ្លួចថាកកពដោយកព (សស្សគិទិជ្ជិ)ពួកសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ ទាំងអស់នោះ គថាគតពោលថា មិនផុតស្រឲ្យលោកភាពឡើយ 🔻 មួយទៀត ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ណាមួយ គោលខ្លាការលោស់ចាកកពដោយកែព («ច្នេចនិដ្ឋិ) ព្តសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ទាំង៍អស់នោះ គថាគគពេលថា មិនវេលស លេញបាកកាចុរនឡើយ ។ ព្រោះថាទុក្ខនេះ កើតមានព្រោះអាស្រ័យ •្បធិត្តន៍ក្នុង ការកើតខុត្តមិនមាន ក្រោះអស់•្បុកខេត្តន៍ក្នុង ។ អ្នក ច្ចរាមលាលាកនេះចុះ ពួកសត្វក្តុំ អ្នកគ្រេកអាក្ស័ាក្រសត្វក្តុំ ដែលអវិជ្ជា ដីគ្រាស់គ្របសន្តត់ហើយ ចិន្ទ្រាស្រឡះ (៣ភទុក្ខូ) បានឡើយ ។

ឧទានេ គតិយល្ប ៩នូវគ្គស្យ ទសមសុត្ត

យេ ហំ គេខ៍ ភេស សព្ខំ សព្ទគ្គលេ
សព្ទេតេ ភេស អដ្ទុ ខុត្តា វិបរិយោមដម្លា^(១) ។

រៅមេនំ យថាគូនំ សម្មប្បញ្ញាយ បស់[នោ

សព្សេសា បហ្យំយនិ វិភាគយោភិជជូន^(២) ។

សព្សេសា ^(៣)សណាជំ ខយា អសេសវិវភ នៃពេលា ជំពាជំ
សព្សេសា ^(៣)សណាជំ ខយា អសេសវិវភ នៃពេលា ជំពាជំ
សព្សេសា ^(៣)សណាជំ ខយា អស្សានា បុខពូវេ ខ ហោនិ។

អភិគ្គានា មារេវ វិជិនសង្គា មោ ខុបចូតា សព្វភេវាជំ នាជំនំ ។ ខសម់^(៤) ។

នន្តវគ្នោ គត់យោ ។ ត្រប្បុទ្ធាសំ

គេម្លំ ឧទ្ទោ យ សោ ជា ខ សា ខែត្រា ខ គោល គោ ខិលិ ភ្លោកស្ព្រោ ខិ ស្គោ សិខ្លែ ហេ គេឧ គេ ឧសគ៌។ ១ ឱ. ម. ធម្មាតិ ។ ៤ ម. វិក នៃវិនន្តិ ។ ៣ ឱ. សព្ពោ ។ ៤ ឧ. ម. ទសមន្តិនត្តិ។

ឧ**ភ**ន ៩ឆ្នាំគ្នូ ទី ៣ ទសមសុត្រ

្រោះថា កាណាមួយ ក្នុងទីទាំងកួង គ្រប់ទិសទាំងរស់ កាព
ទាំងអស់នោះ សុទ្ធតែមិនទៀង ជាទុត្ត មានការប្រែប្រួលជា
ឧឬតា ។ កាលប៉េបុគ្គល ឃើញហេតុនុះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃ
តាមព័ត យ៉ាងនេះហើយ រថែងលះបង់ ការតណ្ណា មិនត្រេក
គ្រាលចំពោះវិការតណ្ណា ឡើយ ។ ការប្រាសចាក់តម្រេក នឹង
ការរល់តមិនសល់ ព្រោះអស់តណ្ណា ទាំងឡាយ ដោយសពុគ្រប់
ឈ្មោះថា និញ្ហាន កាពថ្មី ក៏មិនមានដល់កិត្តនោះ អ្នករល់ត់ហើយ
ព្រោះមិនមានខុហ្ខាន ។ កិត្តនោះបានគ្រប់សង្កត់មារ ទាំងឈ្មះ
សង្គ្រាម ជាអ្នកនឹងធឺង កន្ងភពទាំងអស់បាន ។ សូត្រទី ១០ ។

ប្រ នន្ទវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ធាត់តែតត្តវគ្គតោះគឺ

និយាយអំភីដល់ នេះមួញស់ ១ ព្រះនន្ទ ១ ព្រះយៈ សោដ: ១ ព្រះសារីបុត្ត ១ ព្រះ កាល់គ(មោឌ្គ ហ្វេន) ១ ព្រះមិលិទ្ទវិច្ច: ១ ព្រះកស្សប ១ ពួកភិត្តុអ្**ក** ប្រភិត្តប៉ណ្ឌៈ គេ ១ សិល្បៈ ១ សគ្គ លោក ១ រួមទាំងីអស់គ្រវិជា ១០ **។**

តុត្តតូថិដកេ ខុទ្ទកទិកាយស្ស ឧទាន់

ឧទាតេ បតុត្ថោ មេឃិយវិគ្គោ

(៨៤) ឃាម សុគ៌ ។ ឃុំ សមយ៍ ភគវា ចាល់-តាយ់ វិហរតិ ចាល់ គេ ខេត្ត ។ នេះជ ទោ ខជ សមយេជ អយស្មា មេឃ ហេ កក់ គេ ខ្មែឡា កោ ញ្ចេញ មាន ខេត្ត មេណ្ឌ ខេត្ត <mark>ពេល ខេត្តម</mark>ុស្ស តេះជ្រស់ស្ត្រី ឧបស់ស្ត្រីស្តា ភគវត្តិ អភិវា ខេត្តា ឯកមត្ត អឌ្ឍាសិ ។ ឯភមន្តំ ប៊ីនោ ទោ អាយស្នា មេឃ ំ**យោ** ភភវ^{្តុំ} សិស្ន**េស្ច ៩**ញ្ម**េស** ភ គ្លេ ដុខ្គាម ⁽⁰⁾ ចំណ្ឌាយ ខេរិស់តុខ្លិ ។ យសុត្រខេន្ទំ មេឃិយ កាល់ ឧស្នុខ្មែរ មណ្ឌា ខេត្តលេខ ដំណើ-សមល់ និកសេត្យ បត្តខឹកមានាយ ជន្តាម ប៊ុណ្ឌយ ទៅសំ។ ៩៩្គាមេ ចំណ្ឌាយ ចុះឱ្យ បញ្ជាក់ខ្លាំ ចំណ្ឌូ-ទានប្បដ្តិក្រឡោ យោឧ កាំមិកាខ្យាយ ឧធិយា ទ័រ ေရးမေညည္ခ်ိမ္ ရေမညည္ခ်ရာ က်မိဳကာဧဂျ**ယ** အ**င်းယာ** ត្តីបេ ជន្ស៊ីសារ អង្**ច**ន្ថែមានោ អង្**ទៃ**មោនោ មន្ទិសា ទោ មន្ទាន់ ទាសនិក មេលីយ៉

១ ខ. ជំនុគាម ។

សុត្តនូមិដក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ងទាត មេឃិយវិ**គ្គ ទី ៤**

(៨៨) ១្ំំបានស្លាប់មកយាងនេះ ។ សមយ៍មួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅទៀបចាល់កបពិត ជិតក្រង់ចាល់កា ។ សម័យនោះឯង ព្រះ មេឃិយ:ដ៏មានអាយុ ជាអ្នកបំរើព្រះមានព្រះកាគ ។ គ្រានោះ **ព្រះ** មេឃិយៈដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ ដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ រួបប៊ិតនៅក្នុងទីសមគរួរ ។ លុះព្រះ មេឃិយៈដ៏មានអាយុ ថិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏បានក្រាបបង្គំទូលព្រះ មានព្រះភាគថា បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបង់ចូលទៅបណ្ឌបាត ក្នុងជនគ្រាម ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គ្រាស់ថា ម្នាលមេឃ័យៈ អ្នកៗ។ សំគាល់នូវកាលដែលគូរនឹងទៅ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ។ លំដាប់នោះ ព្រះ មេឃិយ:ដ៏មានអាយុ ស្វៀកស្បន៍ប្រដាប់ទាត្រចំរែ គ្នួន៍បុព្វណ្យូសម័យ ត្រឲ្យប**ម**កអំពីបំណធ្វតក្នុងវេលាខាងក្រោយកត្តវិញ ហើយចូលទៅឯខ្មែរ ស្ទឹងកិច្ចកាទ្យា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ដើរទៅដើរមក សម្រាកស្មង៍ ប្រជាធ្នើរស្ទឹងតិមិតា ឡា បានឃើញក្រៃស្វាយគួរជាទីដ្រះថ្នា គួរកែលយ

ឧភានេ ចតុត្តស្ប មេឃ័យគ្គេស្យ បឋមសុត្ត

ឧិសាធសុ ្រាស មេស្ស មាសាធិកាំ វត្ថិ អម្មាធិ មេណ៍យ៍ មហ្ វឌ្ឌ ឃុំសមុត្តសុ ប្រភព្តិកាស្ប ខេស្សាយ សុខេ ទំ ភកវា អនុជា ខេយុក្រក ខ្យែក្រ. ស្ ុ មុខ អគីក្រុ ជយយ**លាខ្** ឯ មន្សេ មា**ណ**ទាំ -មេឃ លោ បោះ ភគ**វ** គេខុបសន្ន័មិ ឧបសន្ន័មិត្វា កក់វត្តំ អភិវា ខេត្ត ឯកមន្តំ ឯស៊ីនិ ។ ឯកមន្ ត្រូវ ទោ ទោយស្នា មេឃ ហោ ភគវឌ្គ រៀតនេ**កេច** ឥ៩លា ភាឌ្លេ បុព្វស្លាសមយ់ និក្សេត្យ បត្តប៉ុះស្រែ . ខាយ ជន្ត្រាម់ ប៊ុណ្ឌាយ ទាវ៉ាស់ ជន្ត្តាមេ ប៊ុណ្ឌាយ ចុះត្វា បញ្ជាភត្ត បំណ្ឌូទានប្បដ៌ក្តា ព្រះ ក់មិ-តាខ្យាយ «ខ្លួយ នាំ នេះខុបសន្ល័ម ឧបសន្ល័មិត្តា ក់ទំកាន្យយ ជន់យា គឺ៤ ជន់្លាំហារ អនុចន៍-មហ នោ អនុវិយមា នោ អ**នុ**ស់ អម្ពាជ់ ខាសាធិតា មេលីយ៍ ធំស្វាន មេ ឃិនធយោស៍ ទាសធំតាំ វន្ន អង្គារ មេលាយ៍ អល់ វន្ន គោលមុន្តស្ប ខេសឧត្តិកាសុ ្ បេខាខាយ ស ខេ ម៉ ភេសា អនុជា ឧយ្យ

ម. ឯត្តនូវ មនុញ្ញនិ អត្ថិ ។

ឧទាន មេឃ័យវគ្គ ទី ៤ ០ឋមសូត្រ

លុះព្រះមេឃិយៈដ៏មានអាយុ បានឃើញហើយ ក៏មានសេចក្តីគ្រឹះរះថា ទ្ធិស្ត្រាស្ត្រ ស្ត្រាទីដ្រះថ្នា គ្នារករាយ ទ្ធិស្ត្រាស្វាយនេះ **សម** គួរដល់ការព្យាយាម របស់កុលបុគ្គអ្នកគ្រាការដោយព្យាយាម ប្រសិន ប់ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញាតដល់អាត្មាអញ គួរូវវាត្វាអញមកឯក្រែ ស្វាយនេះ ដើម្បីប្រកបព្យាយមេ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមេឃិយ:ដ៏មាន អាយុ បានចូលទៅគាល់ប្រះមានប្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ថ្វាយបង្គ័ព្រះ មានព្រះភាគវូចអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះមេឃ័យ:ដ៏មានតាយុ អង្គ័យ ត្នង៍ទីសមគ្គរហើយ ទើបក្រាបទូលព្រះមានព្រះការថា បពិត្រៗរអង្គ ដ់ចំរើន គ្នងទីនេះ ភ្នំព្រះអង្គស្វៀកស្បង់ប្រជាប់ហុត្រ នឹងចំរំវ គ្នងបុព្វ្ណា-សម័យ ហើយ ច្ចូលទៅបណ្ឌូបាត ក្នុងដន្តគ្រាម លុះ គ្នាចទៅបណ្ឌូបាត ក្នុងដន្តគ្រាម រូបត្រឡប់មកអំពីបណ្ឌបុរត ក្នុង៧ហេ វាងក្រោយកត្តវិញ เท็พยุงเศ อเธเมู่ลีลิยิลาญ พุรยุงเศสเทเท็พ ล็เน็กฟ ដើរមក សម្រាកស្មង៍ ប្របន្ថេរស្ទឹងក៏មិតាឡា បានឃើញព្រៃ បាយ គួវ ជាទីជ្រះថ្នា គូរាតែរាយ លុះទៀ្យះអង្គបានឃើញហើយ ក៏មានសេចក្ដី គ្រិះរិះថា ទហ្គ គ្រៃស្វាយនេះ គួរជាទីដេះថ្នា គួរជាទីវិករាយ ទហ្គ ្រាស្វាយនេះ សមគ្គរជល់ការព្យាយាម របស់កុលបុគ្គ អ្នកគ្រាការ ដោយព្យាយាម ប្រសិនបើព្រះមានព្រះភាគ ឲ្រង់របុញាគដល់អាត្វាអញ

សុត្តនូមិនកេ ខុទ្ទកន់កាយស្យ ឧទាន់

អាតច្ចេយ្យាញ់ ៩គំ^(១)អគ្វធំ ខ៩១៩យោតិ ។ ស ខេ មំ ភធ្លេ ភកវា អនុជាភាគិ គច្ចេយ្យាញ់ ^(២)

(៨៦) រារុ វុឌ្ដេ ភេឌុស សាយសា្ទ័ មេហ្គុំ រាងឧ-ហ្**ច អត្តមេល៍ តាវ មេឃ័យ** បាកក្រោ^{ំ(៣)}តាវ យាវ អញ្ញេច គោច ភិក្ខុ អភព្នឹត៌ ។ ខ្និ-យម្យី ទោ អាយុស្មា មេឃុំយោ ភគវឌ្គំ ឯនឧវេជ្ជ កក់ គេ ក្នុ នគ្គ កិញ្ចុំ ទុស្ត្រី ការណ៍យំ នគ្គ តាតស្ប វា បឌ៌បយោ មយ្ជ ទោ បន កន្តេ អគ្គិ ឧត្ត ការហ្គល់ អត្ត កាតស្ស បដ្**ចយោ** សចេ ម ភ ្តេ ភភា អនុជាខាត់ កច្ចេយ្យាល់ តំ អម្លាជំ ជយសាលាខ្នុង និង្គាធារ្យ ស្នេង មាល់ស៊ីខ្លុំ មេឃុំ បានខេយ្ត អាគមេហ៍ តាវ មេឃុំយ បាក -កោម តាវ ហេវ អញ្ញោប កោច ភិក្ខុ អាតព្ធិតិ ។

[េ]ម. ឥទំ ។ ៤ ខ.ម. តន្តិ អត្ថិ ។ ៣ ខ. ឯក**ក**អួ ។ ម. ឯកក្អិ ។

សុត្តស្ថិដិក ទុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

អាត្មាអញ គួរមកព្រៃស្វាយនេះ ដើម្បីប្រកបព្យាយាម ។ ប**ិត្រព្រះ** អង្គដ៏ចំរើន ចើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យឡំព្រះអង្គ គួរឡំព្រះអង្គ ទៅឯព្រៃស្វាយ ដើម្បីបកបព្យាយាម ។

(៨៦) កាលព្រះមេឃ្លាំ:ដូមានអាយុ ក្រាបទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះ មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ខឹងព្រះមេឃិយ:ជំមានអាយុថា ម្នាលមេឃិយ: អ្នកចូរវន៍ចាំសិន តថាគតនៅតែម្នាក់ឯងទេ ចាំកិត្តឯទៀតណាមួយមក ស់ន ។ ព្រះមេឃិយ:ជំទានកាយុ នៅតែក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ ជា គំរប់ពីរជន៍ទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះកាគមិនមានកំប្ តិបត្តបដែលត្រូវធ្វើតទៅទៀតឡើយ ទាំងមិនមានការសន្យុកិច្ចដែលទ្រង់ ធ្វើស្រេច ហើយឲ្យចំរើនឡើងទៀតទេ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឯ១ក្រះអង្គ នៅមានកិច្ច ដែលត្រូវ ធ្វើតទៅទៀត ទាំងនៅមានការសន្យ៍កិច្ច ដែលខ្ញុំ ព្រះអង្គ ធ្វើ ហើយឲ្យចំពេន ទៀង ទៀត បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើព្រះមាន ដើម្បីប្រកបព្យាយាម 🔿 ព្រះមានព្រះកាគ ឲ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះមេឃិយ: ដ៏មានកាយុ ជាគំរប់ពីរដងទៀតថា ម្នាលរមឃ័យ: អ្នកចូរវង់ចាំបន្តិបសិន គថាគតនៅតែម្នាក់ឯងទេ ចាំភិក្ខុឯទៀតណាមួយ មកសិន

ឧទានេ បត្តត្តស្យ មេឃិយវគ្គស្យ បឋមសុត្ត

ឧទាន មេឃើយក្ដេ ទី ៤ ឃាមសូត្រ

ព្រះមេឃ្ជា:ដ៏មានអាយុ នៅតែក្រាបទូលព្រះមា ព្រះភាគ ជាគំរប់ប៊ីដងី ្រៀតថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគមិនមានកិច្ចតិចតូច ដែល ត្រូវធ្វើតទៅទៀតឡើយ ទាំងមិនមានការសន្យុំកិច្ច ដែលទ្រង់ធ្វើស្រេច ហើយឲ្យចំរើនឡើងទៀត បញ្ជិត្រពុះអង្គដ៏ចំរើន ឯ១ព្រះអង្គនៅមានកិច្ច ដែលត្រវៈធ្វើតទៅទៀត ទាំងនៅមានការសព្វកិច្ច ដែល១ំព្រះអង្គធ្វើ ហើយឲ្យច្រើន ទៀត បញ្ជាត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ប្រសិនបើព្រះមានប្រះ ភាគ ទ្រន់អនុញាតឲ្យ១ំព្រះអង្គ គួរ១ព្រះអង្គទៅឯ៤ព្រៃស្វាយនោះ ដើម្បី ប្រកបត្យាយាម។ ព្រះមានព្រះកាត់ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលមេឃ័យ គេថាគត គប្បីនិយាយនឹងអ្នកកាលនិយាយថា ព្យាយាមដូច្នេះ ដូចមេចបាន ម្នាល មេឃិយ: អ្នកចូវសំគាល់នូវតាលដែលគ្លូវ៖ នីពេវ ក្នុងតាលឥឡូវ៖ ខេះចុះ ។ (៤៧) លំដាប់នោះ ព្រះមេឃិយ:ដ៏មានអយុ បានក្រោកហក អាសនៈក្រាប់ថ្នាយបង្គ័ព្រះមានព្រះកាគ រួចធ្វើប្រទត្សិណ ហើយចូល ទៅកាន់ព្រៃស្វាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ កំលុកចូលទៅក្នុងព្រៃ ស្វាយនោះ វ៉ិតអង្គ័ណមាមខ្សេងហេស្រ្ត ស្រែនមកក្រេត្តភិពក្មេត ឯ កាលដែលឲ្រះ:មឃិយ: ដឹមានអាយុ នៅសម្រាក ក្នុងព្រៃស្វាយ នោះ អកុសលវិតក្ត:ជំហេមក ញ យ៉ាង៍ គឺកាមវិតក្ត: ១ ព្យាបាទ

សុត្តនូលដែក ខុទ្ទកនិកាយស្យ ឧភន់

អាយស្នាតា មេឃើយស្បី វាឌន យោស់ អច្ចាំយំ វេឌ ភោ អត្ត វត (ភា សុខ្លា^(១)ខ វត្ត អការស្ថា អន្តា-រិយ៍ បញ្ជី តោ អ៩ ទោ ប្រមេស គីហ៍ ភាពកោសា អគុសលេហ នៃគ្រោញ អញ្ជស់ នោ (២) សេយុខ្មីឧ កាមវិតក្ដេន ព្យាទានវិតក្ដេន វិហិសាវិតក្ដេនាតិ ។ អ៩ទោ អាយុស្នា មេណ្យាស សាយុស្ពាសមយុ ត្រូវសាលា ជុំគ្នី ខោ ពោល ឯឧប ខេត្ត ឧបសន្ម័ត្ត កក់វេន្ត អភិវា ខេត្ត ឯភាមន្ត និសីនិ ។ រាយត្ត ក្នុម្ភា សេក្សា គេណ្យ ខេណ្ឌ ខេត្ត ភាឌ៩ ស្នេ ឧទ្ទ ឧទ្ទ មគីព្រ ស្រារៈមទាវិ យេដ្ឋប្រេង ឧលោ ខាឧយា ងយមហ មុខយ៍ សមុនាយន្តិ សេយ្យដីធំ តាមវិតត្តោ ព្យទាន-វិត ក្តោ វិហិសាវិត ក្តោ ។ តស្ប មយ ភព្ត ស្តេច ហេស អ**ូ**វិយ៍ វេត កោ អត្តតំ វេត កោ សខ្លា ច វត្តម្ភិ អតារស្មា អនការិយំ ខត្តជិតោ

១ ឧ.ម. សទ្ធយ ។ ៤ ឧ. អត្វាស ភ្មោ ។ ម. អត្វាសត្ថា ។ ៣ ឧ.ម. ឯត្តុជ មហ្គាន្និ អត្ថិ ។

សុគ្គន្តប់ដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ព្រះមេឃយៈដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីគ្រិះរះថា ទុហ្គឹ អស្ចារ្យណាស់ ទុហ្គឹ ច់ឡែកណាស់ អម្បាលអាត្មាអញ ជាអ្នកចេញចាក់ផ្ទុះ ចូលទៅតាន់ផ្ទុស ដោយសទ្ធា នៅតែមានអកុសលវិត**ក្ដ:** ជំលាមកញ្ចាំងនេះ គឺកាមវិតក្ដ:១ ព្យា ហុ ទវិតត្ត: ១ វិហឹសវិតត្ត: ១ គ្របសង្កត់ ហុន ។ លំដាប់នោះ ព្រះ មេឃ្លាំ:ដ៏មានអាយុ ចេញថាក់ទីសម្ធំ ក្នុង៍សាយណូសម័យ ហើយចូល ទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាត លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះ កាត់ វូបអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ។ សុះព្រះមេឃិយៈដ៏មានអាយុ អង្គ័យក្នុង ទឹសមគួរ ហើយ ក៏បានក្រាបបង្គុំទូលព្រះមានព្រះកាគថា បពិត្រព្រះអង្គ ដំព័ន ក្នុងទីឯណោះ កាលដែល១្ខំព្រះអង្គកំពុងនៅ ក្នុងព្រៃស្វាយនោះ អកុសលវិតក្លុះជំលាមក ៣ យ៉ាងី គឺ កាមវិតក្លុ: ១ ព្យាបាទវិតក្លុ: ១ វិហ៊ីសាវិតក្: ១ ផុសផុលឡើងរឿយ ១ ។ បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ្ញុំ*ព្រះអង្គ៏នោះ មានសេចក្តីត្រះរិះថា ឧហ្ម អសា្ស្សាណស់ ឧហ្ម ចំឡែក* ណាស់ អម្បាលជាគ្នាអញ ជាអ្នកបេញចាក់ផ្ទះទៅកាន់ផ្សដោយសព្ទា

ឧភានេ ២តុគ្គស្យូ មេឃើយវគ្គស្យូ បឋមសុត្តិ

អ៩៤៧ បន្ថិមេហ៍ គឺហ៍ មាបកោហ៍ អក្សស្រេហ៍ វិតក្តេហ៍ អជ្ជាស់តោ សេយ្យូទីនំ កាមវិតក្តេន ព្យាទានវិតក្តេន វិហ៍សាវិតក្តេលគំ ។

(៨៨) អចរិចត្ថាយ មេឃិយ ចេតាវិមុត្តិយា ចញ្ ជា ព្រួម ស្សន្តិ ។ មនុគ្គេ ពិសា ។ មុខ វង្គោ ។ អចវិចត្តាយ មេឃ័យ ចេតាវិទុត្តិយា អយ់ ចសុ ខេ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មេឃ្លាំ កក្តា ស៊ីលវា យោតិ ភាគមោត្តស់វេស់វុតោ រួល ខេ មាលា ខេស្ត ព្រឹបាន មហាត់ ខេត្ត រុះ ជុំមាំ ភយឧស្បារ សមានាយ សំក្លាត់ សំក្លាប ខេសុ ។ អចវិចត្តាយ មេឃ័យ ចេនៅវិទុត្តិយា អយំ ឧុតិយោ ឌ ម្យោ ឧ ខេត្ត ក់ត្តា ហេល ភេស អភិសាល្វេទិកា ខេតេរព្រៃសេស-ហ្វាយា សិកាស្ត្**ន់ត្**នាយ វិកកាយ និកោជាយ ឧ្ម-សមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោជាយ ធំព្វាជាយ សំវត្តត សេលាខ្មុច អព្យំដំយនុព មាន់ជួយនេះ ស្បុស្យម

ឧទាន មេឃើយវគ្គ ទី ៤ បឋមសូត្រ

នៅតែមានអតុសលវិតត្តៈជំលាមកញ្ហាធី គឺកាមវិតត្តៈ១ព្យាបាទវិតត្តៈ១ វិហឹសាវិតត្តៈ១ គ្របសន្តិតបាន ។

(៤៤) ព្រះមានព្រះកានទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលមេឃ័យ: ធម៌ ៤ យ៉ាង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើខេត្រាវិមុត្ត ដែលមិនទាន់ចាស់គ្នាឲ្យចាស់គ្នាបាន ។ ជមិ ៥ យាឌីតេដ្យមួយ ។ ម្នាលមេឃ្**យៈ** ភិក្ខុក្នុសសសនានេះ ជាអ្នក មានមិត្តស្នា បែរទៅរកមិត្តស្នា ។ ម្នាលមេឃើយ: នេះជាធម៌ទី ១ ប្រព្រឹត្ត ទៅ ដើម្បីធ្វើចេត្រាមៃត្តិ ដែលមិនទាន់ចាស់ក្លាឲ្យចាស់ក្នាបាន ។ ម្នាល មេឃ័យ: មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសិល ស**ន្ទ្រមហើយដោយការសង្គ្រម** ក្នុងទុក ខេត្ត ខេត្តណ៍ដោយគាតារៈខឹងគោចរៈ ជាអ្នកឃើញក័យ ក្នុង ពេសព៌ន៍ខ្យាយ សូម្បីបន្តិបបន្ត សហខានសិក្សា ក្នុង៍សិក្ខាប់ខ**ទាំង** ទ្យាយ ។ ម្ចាស់មេឃិយ: នេះជាកម៌ទីពីរ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើនូវបោះតា ဂ်ီဗုရ္ဂ် 'ဒေလမ်းစကန်တက်ရှာ၆၂တက်ရှာတာခ ၅ မွားလမော်ထား ဗွယ ခေါ့ခ ភិក្ខុជាជ្រក់ហ៊ុនកាមប្រាថ្នា ហ៊ុនដោយមិនលំហុក ហ៊ុនដោយងាយ *ខួ*ក់ថា មានសភាពយាំង៍នេះ និងប្បី**ក្**តថា **១** សន្តដ្តិតថា ១ បរិបត្តថា **១**

សុត្តនូបំដីកេ ទុទ្ធកនិកាយស្យូ ឧភនំ

តថា បញ្ហាតថា ម៉ៃត្តិតថោ ម៉ៃត្តិញាណខុស្ស១-តេស ស់ក្ទេចិយា ភេស្យ ខិតាមលាត់ ហោត់ អត់-ទួលគឺ អគស់លោត ។ អទវិបត្តាយ មេឃ័យ **ខេ**តោវិឌុត្តិយា អយ[ំ] គត់យោ ឧឡោ ខាំទាកាយ មាន្ត្រី ។ ជុខ ឧត្ស ខេញ្ញ ម្នាំ មារខ្ញុំប្រហ វិហាត់ អេកុសលាន ជម្លាន់ បហាយយ កុសលាន ត្សាច្ វរៀសលា ខ្លាងឯ ខ្លាំឧ ្សេក អច្*ទំ*ខឹ÷ <mark>ខ្ពោ ភាស្លាស់ ខម្មេស ។ អគ្</mark>សិទ្ធាយ ស្រួល **ខេ**ត្តាវិទុន្និយា មយៈ ខត្តត្តោ ខុម្ពោ បរិទាគាយ ស់វត្តន៍ ។ មុខ **ខ**មរ មេយ៍យ ភិក្ខុ ខេញ្ញវា យោធ ខ្លួយគ្នាតាមិ<mark>យា បញ្ហាយ សម</mark>គ្នាក់នោ អំណែយ ធំព្រេះ កោយ សម្មានុក្តេក្យាយតាម ហែប ។ មខានក្រ យ មេឃ្គីយ **ខេតេរ^{ាំ}មុន្តិយ**ា អយ៌ ខញ្ជា ចំព្រះ មាន ស្រ្តី ខ្លួន ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត បាន ខេត្ **ខេ**ត្រវិមុទ្ធិ**យា** ៩ខេ ខញ្ចុំ ខេត្តា ខេត្តា នេះ

សុត្តនូប់ដែក ខុទ្ចកនិកាយ ឧទាន

អស់សគ្គតថា 🤋 វ៉ៃឈរម្ភតថា 🤊 សល់កថា 🤊 សមាធិតថា 🥱 បញ្ហា-កថា ១ វិមុត្តិកថា ១ វិមុត្តិញាណ ខស្សនកថា ១ ដែលជាកថាផ្លូវផង៏ជាទី សប្បាយខូលាយចំគ្នុប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយតែម្យ៉ាង ដើម្បី ប្រាស់ ថាតតម្រេត ដើម្បីរលត់ ដើម្បីស្ងប់រម្នាប់ ដើម្បីជំងឺចំពោះ ដើ**ម**្បី ត្រាស់ជំង ដើម្បីព្រះនិព្វាន ។ ម្នាលមេបេយៈ នេះជាជម៌ទី ៣ ប្រព្រឹត្ត ទៅ ដើម្បីធ្វើចេត្រាវិមុត្តិ ដែលមិនទាន់ចាស់ក្លាឲ្យចាស់ក្លាបាន **។ ម្នាល** មេឃិយ: មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យយម ដើម្បីលះអកុសលធម៌ទាំង ទ្យាយ ដើម្បីញ៉ាំងតុសលធម៌ទាំងឡាយទ្យកើត រឿង ជាអ្នកមាន**កំឡាំង** មានសេចក្តីប្រឹងប្រែង៍មាំមុន មិនដាក់ធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ខាង់ឡាយ ។ ម្នាលមេឃិយ: នេះជាធម៌ទី ៤ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើចេត្រាវិមុត្តិដែលមិន ទាន់ថាស់គ្នាឲ្យថាស់គ្នាធាន ។ គ្នាសមេឃើយ: មួយទៀត កិត្តមានបញ្ហា ប្រកបដោយបញ្ហា ជាគ្រឿងដឹងការកើតឡើង នឹងសូន្យទៅ ជាច្រាជ្ញាដឹ ប្រសេរ ជាគ្រឿងទំលុះទំលាយកំលេស ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់ឲុក្ខដោយ ប្រភា ។ ម្នាលមេឃើយ: នេះជាធម៌ទី៥ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើចេត្រាវិមុត្តិ ប្រែស្រីគ្នាទៅ ដើម្បីស្តើចេត្រាវិចុត្តិ ដែលមិនខាន់ចាស់គ្នាឲ្យចាស់គ្នាធាន ។

ឧភនេ បត្តត្តស្ស មេឃើយគ្គេស្ស បឋម**សុត្ត**

សហៀយគ្នេះ មេហ្គាល គ្នេះ ខេត្ត കുവിയുക്കുന്നു ഉടവിയുക്കി സു ស៊ីលក់ គរិស្សទិ ទាន់មោទូរស់វេស់វុនោ វិមាវិស្សទិ ឧសាស្ត្រភាសខាលា **ស្**ស្ទឹស្សិន្_{្ (២)} ស្^ស្ថារខេស្ ឯ តាល្យាណម៉ន្តសេដ្ឋ មេយ៍យ គិទ្ធសោ មាជិចធ្វើ តែហា្រសស្យាយសុ ្រត់ហា្សសម្ប៉ាន់្ស យ៉ា យាយ ភេទ អនុសហ្វេទិកា ខេខោះ២៣១១ៗយា ស្តែខ្លុំទៀនបេះ វិភ្គាយ ខំព្រះស្យ ខ្ទុសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ ដំពាធាយ ស់វគ្គិស្បត សេយក្ ដូច អព្វិធ្គាថា សត្ត្ដិ្តាថា ទាំប់ភាគាថា អស់សត្ត-តាថា វ៉ាំយារម្ភាខា សំលាកាថា សមាជិកាថា បញ្ហា តាថា វិទុន្និនាថា វិទុន្និញ្ញាណខុស្សឧនទេវា សិវរុទិយា តាស់យ $\hat{\mathbb{L}}$ តាសហគឺ គាំស្ប៉្រ $\hat{\mathbb{L}}^{(n)}$ កត់ទួលគឺ គនា \cdot សំលោក ។ ចាន់ស្គ្រាស់ខ្លាំ ស្មែរ ខេត្ត ខេត្ត ្ ឱ សក្ខត់ ។ ៤ ម. សត្តិត ។ ៣ ម. ព្រោះ ។

ឧទាន មេឃាំយវត្ត ទី ៤ ម**ឋមសូត្រ**

ម្នាលមេឃយ: គុណជាតន្ទុះ វមេន៍កេតប្រាកដ ដល់កក្ខុដែលមានមត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ បែកទៅវតមិត្តល្អ ព្រោះកិត្ត ខោះជាអ្នកមានសីល សង្គ្**ម** ហើយដោយការសង្រីម ក្នុងបាត់មោត្តសំរៈ បញ្ចូណ៌ដោយភាសារៈនឹង គោចរៈ ជាអ្នកឃើញក័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិបបន្ទូប សមា ទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ គ្នាលមេឃើយ: គុណជាត[‡]ុះ វមែង កើតប្រាកដ ដល់ភិក្ខុដែលមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ បែរទៅរកបិត្តល្អ ព្រោះភិត្តនោះជាឬកធានតាមក្រាថ្លា ធានដោយមិនលំខាក់ ចានដោយ ងាយ នូវតថាមានសភាពយ៉ាន៍នេះ និ ជប្បិច្ចតថា 🤊 សន្នជ្និតថា 🤋 បវិបាកតថា ១ អស់សគ្គកថា ១ វ៉ាយារម្មកថា ១ សលកថា ១ សមាធិ-កថា ១ បញ្ជាក់ថា ១ វិមុត្តិកថា ១ វិមុត្តិញាណខស្សនគថា ១ ដែល ជាតថាផ្លូវផង ជាទិសប្បាយទូលាយបត្ត ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តី ខឿយណាយគេច្បាំង៍ ដើម្បីប្រាសចាតគម្រេត ដើម្បីលេត ដើម្បីស្ងប់ rម្នាប់ ដើម្បីដឹងចំពោះ ដើម្បីគ្រាស់ជីង ដើម្បីឧញ្ហៈ ។ ម្នាល **មេឃិយ:** គុណនាត់ដុំ៖ វមែងកេត់ប្រាក់ដ ដល់កិត្តដែលមាន**មិត្តល្អ**

សុត្តន្តបិដិកេ **ខុខ្ទុកនិកាយស្**្រ ឧ**ភ**ន់

ខាជិតធ្វំ គេហៀលមេសាលម្បី មេហៀលមន្តិប្រសិត្ត ប្រសិត្ត ប្រសិត្ត ប្រសិស្តិ មន្តិប្រសិស្តិ
ខេត្ត ខេសាខាយ មុសហខុ ខេត្តខំ ឧត្យិខាយ
ខេត្ត ខេសាខាយ មុសហខុ ខេត្តខំ ឧត្យិខាយ
ខេត្ត ខេសាខាយ មុសហខុ ខេត្តខំ ឧត្យិខាយ
ខេត្ត ខេសាខាយ មុសហខុ ខេត្តខំ ឧស្សិខាយ
ខេត្ត ខេស្សិត្ត ខេស្សិខាត្ត ខេស្សិខាត្ត

o a. ក្រស្បតិ ។ lo a.ម. ឯត្តន្ត្ត េធម្មេស្តិ អត្ថិ ។

សុត្តនូបដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

មានសំឡាញ់ល្អ បែរទៅរកមិត្តល្អ (ពោះកិត្តនោះជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបន់អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដើម្បីញ៉ាងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដើម្បីញ៉ាងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដើម្បីញ៉ាងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ឲ្យកើតឡើង មានកំឡាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនជាក់ធុរៈក្នុង កុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ម្នាលមេឃិយៈ គុណជាគមុះ រថែងមានប្រាកដ ដល់កិត្ត ដែលមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ បែរទៅរកមិត្តល្អ ព្រោះកិត្ត នោះជាអ្នកមានប្រាផ្សា ប្រកបដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងជំងឺ នូវការកើតឡើង នឹងសូន្យទៅ ជាប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ អាចទំលុះទំលោយកំលេស ប្រព្រឹត្ត ទៅដើម្បីអស់ទុត្តដោយប្រពៃ ។

(៨៧)ម្នាលមេឃិយ: បួយទៀត កិត្ត្តនោះ តាំងនៅក្នុងធម៌៥យ៉ាងខេះ ហើយ ត្រូវចំរើនធម៌ ៤ យ៉ាងតទៅទៀត គឺចំរើនអសុក ដើម្បីលះកគ: ១ ចំរើនមេត្តា ដើម្បីលះព្យាបាទ ១ ចំរើនតានាបានសត្រិ ដើម្បីផ្តាច់បង់ វិតិត្ត:១ ចំរើនអនិច្ចសញ្ជា ដើម្បីដកអស្ថិមាន៖១។ ប្លាលមេឃិយ: ព្រោះ ថា តាលកិត្តមានសេចក្តីសំគាល់ថា មិនទៀងហើយ សេចក្តីសំគាល់ថា មិនមែន១្លុន វេមន៍តាំង៍នៅ (ក្នុងចិត្ត) កិត្ត្ជដែលមានសេចក្តីសំគាល់ថា មិន នទេ ខេត្តស្សា មេឃើយគ្គេស្សា «តិយេសុភ្នំ អ៩៤១ ភេសា ឃិតមគ្គំ វិឌិត្យា តា ទេំ វេសា ទេំ ៩ម៌ ខ្នាន់ ខ្នានេសិ

ទុឌ្ជា វិតត្តា សុទុមា វិតត្តា
អនុគត មនសោ ទុព្វិលាទា (១)
វេត អវិឌ្ធា មនសោ ទិត្តិលាទា (១)
វេត អវិឌ្ធា មនសោ វិតត្តេ
មានមិយោ សំវែតិ សតិមា
អនុគត មនសោ ទុព្វិលាបេ (៤)
(៣)

អសេស មេ នេះ ខេដ្ឋ ហាតិ ពុ ខ្សេចតិ ។ សុត្តិ ខមខំ ។

(៩០) ឯក ខ្មែក និង ១ ឯកាំ សមយំ ភេកវា កុសិនារលំ វិទាវតិ ១៩វត្តនេះ មហ្វាខំ សាលវនេះ ។ នេះន
ទោ ខន សមយេន សម្តីមាលា ភិទ្ធិ ភេសនោះ
អវិទ្ធិ៤ អញ្ញេចតិតិយាយំ វិទាវឆ្លិ ១ខ្លួតា (៩) ១នួលា
ខមសា មុខរ វិកាណ្ណវទា មុឌ្សន្ទិនោ អសម្បជានា អសមាទាំតា វិត្តខ្លួចិត្តា ទាក់តិច្រុំយា ។

ទ ម. ឧព្ទិលាវា ។ ៤ ម. ឧព្ទិលាវ ។ ៣ ម. អសេសមានេ ។ ៤ ន្. ម. សត់ បឋមត្តិ ៩គ្គិ ។ ៥ ន. ឯត្តុន្ទរេ ហោត្តិភិ អត្តិ ។

ឧទាន មេឃ័យគ្គៃ ទី ៤ ទុតិយសូត្រ

លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ដ្រាបច្បាស់សេចក្តី^{នុំ}៖ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹ ទ្*ព*ននេះ ក្នុងវេលានោះថា

វិតកូ: ទាំង៍ទ្បាយ ដំ ម៉ោកទាប វិតក្តុ: ទាំង៍ទ្បាយ ដំល្អិត ដែលចិត្ត ប្រព្រឹត្តទៅតាមហើយ ធ្វើចិត្តឲ្យធ្វើដឹងស្ត្រឹង បុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ សេចក្តីត្រិរះនៃចិត្តទាំងនុះទេ ជាអ្នកមានចិត្តកាក់ផ្ដែល ស្ទះទៅសុះមក កាន់ការម្មណ៍ផ្សេង ៗ ឯអ្នកប្រុជ្ជដឹងច្បាស់សេចក្តីត្រិរិះ នៃចិត្តទាំង នុះហើយ ជាអ្នកមានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុគប់ជា្ហាក់លេស មានស្មាវតី ប់ខន្ទប់វិតក្ត: ទាំង៍ ឡាយ ដែលចិត្តប្រព័ត្តទៅតាម ហើយធ្វើចិត្តឲ្យធ្វើង ការទ្រង៍ លះបង់វិតក្ត: ទាំងទុះ មិនឲ្យសេសសល់ ។ សុត្រធី ១ ។ [៩០] ខ្ញុំជានស្លាបមកយ៉ាង នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងសាល់ខែឱុទ្យាន របស់មហុក្សគ្រិយ៍ ជាទីប្រព្រឹត្តិចូលទៅ ជិតក្រង់កុសនាព ។ សម័យនោះឯង៍ ពួកកក្តុច្រើនរូប នៅ ក្នុងគូបដែល គេធ្វើក្នុងព្រៃ ក្នុងទីជិតព្រះមានព្រះកាគ ជាអ្នកមានចិត្តអណ្តែងអណ្តូង លេកកំពស់ មានចិត្តឃ្មេង ឃោង មានមាគ់វិធី មានសំជីផ្ដេសផ្ដាស ក្ខេចសារតី មិនជំងឺខ្លួន មិនបានតាំងចិត្តមាំមួន មានចិត្តភាក់ផ្ដើល មានឥន្ទ្រិយជ័(ភាកដ (មិនសង្រ៍មឥន្ទ្រិយ) ។

សត្សប៊ីនិកេ ខុទ្ទកនិកាយស្យ ឧទាន់

អន្តសា (ភា កកក) នេ សម្បុះលេ កិត្តូ អវិន្យ អញ្ជោ-ត្តេជិត្តាយ វិហា ខេ ១ខ្លួនេ ១ខ្លួលេ ១១លេ ១១៤ វិត្តិស្លាវា ខេ មុដ្ឋស្បិតិយេ ១ អសម្បជា ៤ អសមាហិ នេ វិត្តិទ្ធិ នោគនិជ្រិយេ ១ អសម្បជា ៤ កកក ឯឧមគ្គំ វិឌិត្តា តាយំ វេហាយំ ឥម៌ ១ខាជំ ១ខា ៤សិ

អក្សិ នេះ កាលេះ មិញខិជិតនេះ ប ជីជមិទ្វាភិក្ខានេះ វស់ មាស្បា គច្ឆិ ។ គស្មា គ្រឹត្តិត្តសា សម្មាស់ ប្បាតាពព សម្មានិជិព្រក្សាព ញត្វាន ខ្យយពូយំ ជីជមិទ្វាភិគ្ ភិក្សា សញ្ជ ឧក្គិលេវ ជយោគិ ។ ខុតិយំ^(២) ។

(៩០) ឃាំ មេ្ត សុខំ ។ ឃាត់ សមយំ ភេត្ស កោសលេសុ ទារិកាំ ទេវេខ មេខាតា ភិក្ខុស ខ្លែង សន្ធឹ ។ អេ៩ ទោ
អេត្សា មក្តា ជុំក្លេម យេធ អញ្ញាន វុក្សាមូលំ នេះធុខសន្ត័មិ
នុខសន្ត័មិត្តា ខេញ្ញ គ្រេ អស នេ និសីនិ ។ អេ៩ ទោ
អញ្ជានពេ គោទាល កោ យេធ ភភព នេះធុខសន្ត័មិ

១ ធ.ម. ទុតិយន្តិ នត្តិ ។

សុត្តនូមិដី។ ទុទ្ធកតិកាយ ឧទាន

បុគ្គលមានវិញ្ចាណកាយទាំង ៦ មិនរក្សាផង ជាមិញ្ចាធិដ្ឋិផងី ដែលថីនមិទ្ធ: គ្របសង្កត់ផង វមែងដល់នូវអំណាចនៃមាវ ។ ព្រោះហេតុនោះ ភិត្តជាអ្នកមានចិត្តរក្សាហើយ មានសេចក្តីត្រឹះ រៃត្រែវ ជាតារម្មណ៍ មានសម្ពាធិដ្ឋិប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទាងមុខ ដឹងកាវ កើតទ្បើងនឹងសូន្យទៅបាន គ្របសង្កត់នូវថីន:ខឹងមិទ្ធៈហើយ គប្បីលះបង់គត់អាក្រក់ទាំងពួង ។ សូត្រទី ៤ ។

(៩១)១៉ូពុនស្ដាប់មក យ៉ាន់នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ស្ដេច ទៅកាន់**ចារិក ក្**ង៍កោសលដនបទ ជាមួយ នៃកិត្តសង់ ្យ្រើនរូប ។ (គា នោះ ព្រះមានព្រះកាគ (ទង់គេចចេញអំពីក្សី ហ៉េយចូលទៅរកម្បល់ មួយ ដើម លុះចូលទៅដល់ ហើយ ក៏គង់ លើអាសន: ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុំជាប់នោះ នាយូគោចាលម្នាក់ បានចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះកាគ

ឧទានេ ២តុត្តស្យូ មេឃើយវត្តស្យូ គតិយក្សត្តិ

ុះមស់ខ្ញុំ ត្តា ភពវន្ត សភិស ខេត្ត សិក្សា ខ្ញុំ និស្និ ។ រាខាត់ខ្ញុំ ទីមុំ ទេ ខ្លុំ ដោយលេខ ឧស្គ្រិយា តាថាយ សត្សសុស្ត្រ សមានបេស៊ា សមុច្នេះ៨សិ សម្បល់សេស៊ី។ អ៩ទោ សោ គោលាល គោ គគ់គា ឌត្ថិយា យស្ពេល មាន់សាំង មានស្នា មាន់ទើ-ជិតោ សម្បាល់សំខោ ភ៩វឌ្ណ បទពេល អចិកសេតុ មេខស្ត្រាយសង្គ្រាយសត្ត់ សន្ធឹ ភិក្សាស ខែគ្រាត់។ អនិសាសសំ ភេឌស គុណិតាឋាន ។ អ៩លោ សោ តោទាល់ គោ គច់សេត្តសំព័ត៌យ៉ា ជុំស្ពាស់ស តែចាន្ត្នំ អភិជ្ជនត្ត បនក្ខិសាំ ភាគ្នា បក្ខាម៌ ។ អស់ទោ കോ ത്രോകത്തെ തകുറ്റും ത്രോകത്തോക്ക នេះញ សញ្ជី នទេះ ទោ ចោល់ មាពេខស៊ ចោយា ត្រ ខេត្ត កត្ត ។ ម៩ ទោ គគក បុព្វស្ងួសមយំ រំបាស់ស្នា **បង្គុខ**ជែសខាល ស**ខ្ញុំ** គំន្នស ឡើន យោខ សង់រុ គោខៈលាភង់រុ ធំបង់ធំ គេលុបសង្គំ

១១៩ មេឃិយក្ដៃ 🐔 ៤ គតិយសូក្រ

លុះចូលទៅដល់លើយ ក្រាបថ្វាយបង្គុំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គ័យគ្នង 🧖 សមគួរ ។ ហុះនាយគោបាលនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះ**មាន** ព្រះកាគទ្រធ័សំដែធពន្យល់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យភាចហាន ឲ្យវិក្សាយដោយ ជម្មីភេស ។ គ្រានោះ នាយគោបាលនោះ លុះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ សំដែនត្រៀល ឲ្យកាន់យក ឲ្យកាចហាន ឲ្យកែលយដោយធម្មីក្សាហើយ ក្រាបបង្គ័ទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន **សូមព្រះមាន** ព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលកត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងថ្ងៃស្អែ ជាមួយនឹងកត្ត សង្ឃ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហិភាព ។ លុះនាយ គោបាលនោះ បានដឹងថា ព្រះមានព្រះកាគទ្រង់ទទួលហើយ ក្រោក ញកកាសនៈ ថ្វាយបន្តិ៍ព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទ**ក្សិណ** រួចចៀសចេញ េតា ។ លំដាច់នោះ នាយគោធាលនោះ លុះកន្ទងកគ្រីនោះហើយធាន ឲ្យមនុស្សភាក់តែង៍ អហ្វេខកហ្យាស (ហ្យាសមានទឹកគិប) នឹង ទឹកដោះថ្វាដ៏ថ្មី ជាច្រើន គ្នុផល់នៅរបស់១៩ ហើយឲ្យមនុស្សទៅក្រាប ទូលកត្តកាល ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គីជ័ចវេន កាល ល្ម ហើយ ទាំងកត្តសោត ក៏ស្រេច ហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមាន ព្រះភាគ ទ្រង់ស្បូងប្រដាប់ចាត្រទឹងប៉ូវរ ភ្នុងបុគ្គណ្ណសម័យ ហើយ យានីប្លូបទៅកាន់លំនៅ របស់នាយគោបាលនោះ ជាមួយកិត្តសង្ឃ

សុគ្គនូបិដិពេ ខុទ្ទកនិកាយស្យូ ឧទាន់

ទុបសន់ម៉ូត្ថា បញ្ជានេះ អាសាខេនិស៊ីនិ ។ អ៩ទោ សោ តោទាលកោ តុខ្ព្យូមុខ ភិក្ខុសខ្យុំ អញ្ជានគេទាយា-សេច ខ ១៧១ ខ សញ្ជិញ សមាត្តា សត្តប្បុសិ សម្បីស្រុស្ស អនុខោស គោលក្រោងសង្គំ អុត្តាវិ ជុំជំនប់ត្តទាណ់ អញ្ត្រាំ «ខែ អាស់ជំ គមោត្វា ឋិកា -មជ្ញុំ ជិស្ជ៊ី ។ ស្គាមឆ្លុំ ជិស្ជ៊ូ ទោ គ គោទាលភាំ ក្នុក) ១ភ្នំហ ៩៩១០ សន្ទស្បត្តា សមានបេត្វា សមុទ្តេជេទ្ធ សម្បីសុស្ទេ ខេត្ត ប្រភពស ខេត្ត ។ (៤៤) អថ្លោ អចិប្រេក្រាន្សា ភេឌានា ន នោទា-លក់ អត្តាតរោ មុរិសោ ស៊ីមដូវិកាយ ដ៏វិតា ស្រោយស្នា មាន ទេ សម្ពីស្លា ភិក្ខា យោជ ភភវា តេះ ខេស្ត់ម៉ឺសុ ១្បស់ធ្មាំ ភ្នាំ ភេសព្ទ ស់ខ្សាំង សេ មន្ត្រី មន្ត្រី មន្ត្រី មន្ត្រី មន្ត្រី ខេ ស្រុខ ខ សព្ទិល សហគ្នា សន្តច្បិត្រា សម្បូកត្រោ

សុត្តនូបិនកេ ខុទ្ទកនិកាយ ១១៩

លុះយាងទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើគាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ។ លំដាច់ នោះ នាយ គេាហ្ល នោះ អង្គាសភិក្ខុសង្ឃមាន ព្រះពុទ្ធជាប្រធន អបេ្បាទភព្យាសន៏ង៍ទឹកដោះថ្នាជ់ថ្មី ឲ្យគាន់ឆ្អែតស្នប់ស្គល់ គ្រាតែហាម ឃាត់ដោយដៃខ្លួនឯង។ លំដាប់នោះ នាយគោបាលនោះ លុះព្រះមានព្រះ ភាគទ្រង់សោយស្រេចលែងលូកព្រះហស្តក្នុងពុត្រទៀតហើយ កកាន់យក អាសនៈជំទាបមួយ អង្គ័យក្នុងទិសមគ្គវ ។ លុះនាយ គោបាលនោះអង្គ័យក្នុង ទឹសមគួរ ហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងពន្យល់ឲ្យកាន់យក ឲ្យកាច ហានឲ្យរឹក្សាយដោយធម្មិតថា រួច[ខ្ទន់ក្រោតថាកម្មាសនៈយាងចេញទៅ ។ (៤៤) គ្រាកាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ស្ដេចចេញទៅមិនយូរប៉ុនា្មន ស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់ ផ្ដាប់ជំរិតនាយគោបាលនោះ ត្រង់បន្ទោះព្រំប្រទល់ ស្រុក ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុ ច្រើនរូប បានចូលទៅគាល់ព្រះមាន[ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាចថ្វាយចង្គឹត្រះមានព្រះកាគ រួចអង្គ័យក្នុងទឹសមគរួ។ លុះភិទ្ធុទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ចុខក្រាបបង្គ័ទូល ព្រះមាន ព្រះភាគថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គិដ៏ចំរើន នាយៈគោចាលណា ដែលបានអង្គាស ភិក្ខុសង៍្យ មានព្រះកុទ្ធជាប្រធាន ដោយអហ្សេខកហុយាសនឹងទឹកដោះថ្វា ជំប្តី ឲ្យភាខ់ត្រូតស្កប់ស្កល់ គ្រាតែហាមឃាត់ដោយដៃ១នឯង ក្នុងថៃនេះ

ឧទានេ ចតុត្តស្ស មេឃិយគ្គេស្ស ចតុត្តសុត្តំ

សោ គាំ។ ភព្លេ គោទាលគោ អញ្ញតប្រេ បុរិសេជ សឺមន្តាំកាយ ជីវិតា វេ ពេចតោតិ ។ អេចទោ ភកវា ឯតមត្ត វិឌិត្តា តាយំ វេលាយំ ៩មំ ខ្លាជំ ខ្លាជេសិ ឌិសោ ឌិសំ យន្តំ គាយិ។ វេរី វា ប្រ វេរិធំ មិច្ចាប្រសាំហិតំ ចិត្តំ ទាប់ យោជំនាតោ គាប់តិ។ គត់យំ (0)

(៩៤) នេះ ទេ មន សមយេន ខេត្តិលានិសំ ក<u>ព្រឹ</u> សហា យកា ទុត្តាយ និសាយ ឧក្ខិលានិសំ ក<u>ព្</u>ជឹ កោនចំនៅ ការណ៍យេន ។ អន្ទស់សុ ទោ គេ យក្ខា

១ ធ្ ម តតិយុន្តិ នក្តិ ។

ខទាន មេឃិយវគ្គ ទី ៤ ចតុត្តសូត្រ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរ៉េន បានព្វថា នាយ គេាបាលនោះ មា^នបុរសម្នាក់ផ្ដាច់ ជ់វិត ត្រង់បន្ទោះព្រំប្រទល់ស្រុកទៅហើយ 🤊 លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ ជ្រាបច្បាស់សេចក្ដនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងពេលនោះថា ចោរបានឃើញចោរផង៍គ្នា **ឬក៏ បុគ្គល**មានពៀរ ឃើញបុគ្គល មានពៀវផងគ្នា គប្បីធ្វើសេចក្តីវិនាសណា ចិត្តដែលថុគ្គល ដ់តល់**ទុ**សហើយ រមែងធ្វើបុគ្គលនោះ ឲ្យលាមកលើសជាង សេចក្តីនៃសនោះទៅទៀត ។ សុត្រ 🤅 ៣ ។ (៩៣) ១្មុំជានស្លាប់មក យ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ (ទង់គង់នៅ ក្នុងវត្តវេទ្យវ័ន ជាកលខ្មកនិពិបស្ថាន ជិតក្រុង**រា**ជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង៍ ព្រះសារបុត្តដ៏មានអាយុ **ន**ង៍ព្រះមហាមោគ្គហ្វេនដ៏មាន អាយុ នៅក្នុងវិត្តក៏ ជុត្តក៏ខ្លួន ។ សម័យនោះ ព្រះសារបុគ្គជំមានអាយុ មានសត់ទើបគោរថ្មី ៗ អង្គ័យត្នង៍ទំវាល ចូលកាន់សមាធិណាមួយ ត្នង៍ វាត្រីខាង៍ខ្នេីត ។

(៩៤) សម័យនោះ មានយក្ខព័រនាត់ដាសំឲ្យាញ់ខឹងគ្នា មកអំពីទិស្សាង ដើង ទៅទិស្សាងត្បូង ដោយកិច្ចណាមួយ ។ យក្ខទាំងនោះ បានឃើញ

សុត្តនូមិជិពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧភាន់

មាលមាខ្ញុំ មារត់ដឹង ជួយ៉ាល ខេញ្ញ ខម្សាបន្ទេស នោះសហ អញ្ចេកាសេ និសិន្និ និស្វាន វាកោ យក្ដោ ខេត្តហ្ លេក្ខ វាឧឧបោធ ឧធ្ធម្មាធ ម មាធិខាមា ស្តេសាស្ត្រ ស្នេស ពេល ខេងខ្លី ។ វាមុ ម៉ុខើ មោ អាសាខេម្₍₀₎ និខិប្ប មោ មាគី មាគយោ គល្**ខំ-**កោ មហាធ្ភារោត ។ ខុតិយម្យី ទោ សោ យក្តោ តំ យៈ ខ្លាំ រាងខេប្រភ ឧទ្ធុស មុ មាធិន្នមារ មានបាទារិ មុំមេ ឧឈរ ឧមខ្មី រ ខ់ខ្គាត់ ទេ មេ ៣ ខែមា ខ ಯಹ್ ಗಜಜಾಧ ಕಟ ಕಾರ್ಕ ಕಾ ಕಾರ್ಕ ಕಾ ಕಾರ್ಚಚಿತ್ರ នុឌ្យារោ សោ សម្ម សម លោ មហិទ្ធិកោ មហានុភា ដេទ្ធ ៤ ៩៩៣៦ ស្រ មេ ព សេ សេ ស្នា ខ្ពស់ ភូមិខ-រោជ ឧឌ្ឍន៍ ត មាតិ ខុឧសាំ មាតហមារី មាម ಶಜರಾಭದ ಆಲ್ ಳಾಹಿ ರು ಕಾಕಲ್ ಕುಳುರಾಳ್ ತಿತ್ರ-លេ សេខ សុធ សុធ ឃោ ឧស្ទំនៃ ឧសាធុភា វេតិ។

សត្វប៉ុន្មែក ខុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

ព្រះសារិថុត្តដ៏មានរាយុ មានសក់ទើបកោរថ្មី ។ អង្គ័យក្នុងទីវាល ក្នុង កត្រី**វា**ង៍ខ្ទេត លុះយក្ខុម្នាក់ ជានយើញ ហើយ និយាយប្រាប់យក្ខុម្នាក់ ទៀតថា ម្នាលសំឡាញ់ ចិត្តរបស់ខ្ញុំ កើតប្រាកដ ដើម្បីប្រហារក្បាល សមណៈនេះ ។ កាលបើយត្តមាត់ និយាយយ៉ាង៏នេះហើយ យក្ខនោះក និយាយ ទៅខឹង័យក្ខុម្នាក់ ទៀតនោះថា កុំសំឡាញ់ អ្នកកុំប្*ហាសេមណៈ* ឡើយ ម្នាលសំឡាញ់ សមណៈនោះ មានគុណដ៏លើសលុប មានឫទ្ធិ ច្រើន មានអានុកាព ច្រើន ។ យក្ខុមាក់ នោះ ហុននិយាយនឹងយក្ខនោះ ជាគំរប់ពីរដង៍ទៀតថា ម្នាលសំឡាញ ចិត្តរបស់ខ្ញុំកើតប្រាកដ ដើម្បី ប្រហារក្បាលសមណៈនេះ ។ យក្ខនោះ និយាយទៅនឹង័យក្ខុម្នាក់ទៀត នោះ ជាគំរប់ពីរជន៍ទៀតថា កុំសំឡាញ់ អ្នកកុំប្រហារសមណៈឡើយ ម្នាលសំឡាញ សមណៈនោះ មានគុណដ៏លើសលុប មានបុទ្ធិ (ចុំន មានអានុភាពច្រើន ^ៗ យក្ខុម្នាក់នោះ និយាយទៅខឹង៍យក្ខុនោះ ជាគំរប់ ចឹដង៍ទៀតថា ម្នាលសំឡាញ់ ចិត្តរបស់**១ កើ**តប្រាកដ ដើម្បីប្រហារ**ក្បាល** សមណៈនេះ ។ យក្ខនោះ និយាយទៅនឹងយក្ខម្នាក់ទៀតនោះ ជាគំរប់ ဗီးနုန္းခြဲခံတဲ့ ကိုညီဈာញ် မှုနှနိုပ္ပဟာနည္မ**ေက**းရွိေတာ့ မွာလည်းဈာ**ញ** សមណៈនោះទានគុណដ៏លើសលុប មានឫទ្ធិច្រើន មានភានុភាពច្រើន។

ឧ**ភានេ ចតុត្តស្យ មេឃុំយវគ្គស្យ** ចតុត្តសុត្ត

អ៩ ទោ ស យ ក្តោ នំ យក្តុំ អសឧយ៌ត្វ អយស្ម-តោ សារីបុត្តត្រូវស្ប សំសេ ចញា អគ្គសិ ។ អចិត្តេន បញ្ជាក្រស់ ស្ព្រះ ស្ព្រះ ស្ព្រះ សំព្រះ សំព្រះ ស្រ ឧសេឌុំ ស្ ឧសិឌ្ឃក្នុក ឧឃ លោណា ឯ មុខ ឧ ឧប មោ យ ក្ដោ ខណ្ឌម័ត្^(៣)វត្វា ស ក្ដេរ មហា ធិរយ៍ អ**ប**តាស៍ ។ (៤៤) អស់មា សេ មាលាហ៊ា ឧសា ឧសម័ហិយេ ខ្លែខ ខេត្តជា វិសុខ្លេជ អតិក្តាន្ទានុសកោធ គេជ យ ក្ដេះ អាយស្នាតា សារីបុគ្គស្នាស់សេ បញ្ជាំ និយ-មាន និស្វាន យេនាយស្នា សារីបុត្តោ នេះនុបសឌ័ម ខ្មែសជ័ម៌ត្ថា អាយុស្គំ សាវេឌុត្ត ឯភឧដេច កច្ចុំ គេ អាវុសោ ១មជ័យ កេច្ចំ យាមជ័យ កេច្ចំ ឧ កិញ្ចាំ ខុត្តាដ្ឋ ១៩ជ័យ មេ អាវុសោ មោត្តហ្វាន យាបជ័យ មេ អាវុសោ មោត្តហ្វានអចិចមេស៊ីសេ ថោកាំ ឧក្ខាន្ន៍ ។ អត្តិល អាវុសោ សារជន អព្ទំ អាវុសោ សារជន **ត្** ឧស្ថិម្ភា មាជាទី ទារដំបង់ និង នេះ និងមេ ៩៩ នេ អាវុសោ សារីបុត្ត អញ្ជូនពេ យត្តោ

[🗣] ឱ-ម- អញ្ញដ្ឋិរត្ន ។ 🔈 ម- ឱសាលេៗ ។ ៳ ឱ.ម- ឧណ្ឌមិ ឧណ្ឌមីតិ ។

ឧទាន មេឃ័យក្ដេ ទី ៤ ០តុត្តសូត្រ

លំដាប់នោះ យក្ខម្នាក់នោះ មិនដើជនឹងយក្ខនោះឡើយ ហើយប្រហារ ចំព្រះសិរ្យៈ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរដ៏មានអាយុ ។ មានសេចក្ដីដំណាលថា យក្ខនោះអាចពន្ទិចដ៏មានកំពស់ ៧ ហត្ថ ឬ ៤ ហត្ថ (ឲ្យស្រុតទៅក្នុង ដែនដី) កំហុន អាចធ្វើកំពូលភ្នំធំ ឲ្យបែកខ្ទេចខ្ទុីកំហុន ដោយការ ប្រហារនោះ ។ លំដាប់នោះ ស្រាប់តែយក្ខនោះពោលថា ខ្ញុំក្ដៅណាស់ ដូច្នេះ ហើយធ្វាក់ទៅកាន់មហានរក គ្រង់ទីនោះឯង៍ ។

(៧៥) ត្រះមហាមោគ្គល្ងានដ៏មានអាយុ បានឃើញយក្ខនោះ កំពុងប្រហារចំព្រះសារៈ ព្រះសារបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយខិត្តចក្នុ ដ៏បរិសុទ្ធ
កន្ងែចក្តុរបស់មនុស្សធម្មតា លុះឃើញហើយ ក៏ចូលទៅក្រព្រះសារបុត្ត
ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងត្រះសារបុត្តដ៏មាន
អាយុថា ម្នាលអាវ៉ុសោ លោកលួមអត់ធន់បានដែរឬ ល្មប្រព្រឹត្តទៅ
បានដែរឬ មិនមានសេចក្តីខុត្តតិចតូចខេឬ ។ ព្រះសារបុត្តដ៏មានអាយុ
ប្រាប់ថា ម្នាលអាវ៉ុសោមោគ្គល្ងាន ខ្ញុំល្មមអត់ធន់បាន ម្នាលអាវ៉ុសោ
មោគ្គល្ងាន ខ្ញុំល្មមប្រព័ត្តទៅបាន តែថា មានសេចក្តីខុត្តចក្តិច គ្រង់
ក្បាលរបស់ខ្ញុំ ។ ម្នាលអាវ៉ុសាសារបុត្ត អស្ចារ្យណាស់ ម្នាលអាវ៉ុសោ
សារបុត្ត ចំឡែតណាស់ ព្រោះថា សារបុត្តដ៏មានអាយុ មានឫទ្ធិច្រើន
មានអានុភាពច្រើន ។ ម្នាលអាវ៉ុសា សារបុត្ត ក្នុងទីនេះ មានយក្ខមួយ

សុត្តទូបិដកេ ខទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

(៩៦) អស្បាស់ ទោ ភភក ខិញ្ចយ សោនភាគុយា វិសុខ្វាយ អភិក្តានួមានុសិកាយ នេះសំ ខ្ទិន្នំ មហានា-តានំ រៅវូបំ កសេសហ្វបំ ។ អស់ខោ ភភក វានមន្តំ វិឌិត្យា តាយ់ វេហាយំ ៩មំ ខ្ទាន់ ខ្ទានេស៍ យស្បា សេហុបមំ^(៣) ចិន្តំ ប៉ិនំ ខានុបកាម្យត់

ទ ឱ្.ម. យ់ ត្វំ ។

សុត្តសំដឹក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ប្រហារចំព្រះសិរ្វ: នៃលេក (ការប្រហារនោះ) គេញជាការប្រហារ
១០ នៃ ឯយក្ខនោះអាចពន្លិចដំរើមានកំពស់ ៧ ហត្ថ ឬ ៤ ហត្ថ (ឲ្យស្រុក
ទៅក្នុងដែនដ៏បាន) អាចធ្វើកំពូលភ្នំធំឲ្យបែកខ្ទេចខ្ទុំបាន ដោយការ
ប្រហារនោះ ។ ហេតុអ៊ីក៏ប្រះសារបុត្តដ៏មានអាយុ ខិយាយយ៉ាង៍នេះថា
ម្នាល់អាវ៉ុសេមោគ្គហ្វូន ខ្ញុំលូមអត់ជន់បាន ម្នាល់អាវ៉ុសេមោគ្គហ្វូន
ខ្ញុំលូមប្រព្រឹត្តទៅបាន តែថា មានសេចក្តីទុក្ខបន្តិច ត្រង់ក្បាលរបស់ខ្ញុំ ។
ម្នាល់អាវ៉ុសេមោគ្គហ្វូន អស្ចារ្យណាស់ ម្នាល់អាវ៉ុសេមោគ្គហ្វូន
ចំន្លែកណាស់ ព្រោះថា មហាមោគ្គហ្វូនដ៏មានអាយុ មានឫទ្ធិច្រើន
មានអានុភាពច្រើន មើលយក្សឃើញបាន ចំណែក១ាជយើងមិនឃើញ
សូម្បីបំសាច ដែលអាស្រ័យនឹងអាចមដ់(១)សោះឡើយ ។

ចិត្តរបស់បុគ្គលណា មានទប់បដោយ**ថ្មតាន់ នៅ**នឹង **មិន**ញាប់ញ៉ាំរ

១ សំដោយកម្រេតតូច ១ ដែលគ្រាចង្គោត ក្នុងទី១ាំងឡាយ មា**ខតំ**ឲរសម្រាម ជាដើម ។

ឧទានេ ចតុត្តស្ស មេឃិយផ្តែស្ស បញ្ចមសុត្ត

វិក្ស័ ដើលសុ គោប ដេ យោ ន កុប្បតិ យ សេុ វ្ភាវិស ចិស្តិ កា តេ សុ ស្លា មេស្បូតិសិ ។ ចតុស្តិ ។

(៩៧) ឃុះ មេខ្មាំ ។ សុខ្មាំ ស្គល់ ភេឌស គ្រោសគ្គិល់ វិសាវត សោសិតាជ**ម ។ «នេ** ទោ បន សមយោន កត្ស អាក់ ណ្ណោ វិហរត់ ភិក្ខុលា ភិក្ខុលា ខ្ទា-ស ភេទហ៍ ខ្ទាស់កោហ៍ រាជួហ៍ រាជមហាម ត្តេហ៍ តិត្តិ-ယောက် ခ်န္တိုယ္ကားလုံးကြတ္တို့ မောက္လုံးကေတြကို မောက်လုံးကို မောက်လုံးကို မောက်လုံးကို မောက်လုံးကို မောက်လုံးကို វិទារតិ ។ អ៩ ខោ ភកវេ តោ ឯតឧ ហោ ស៎ អេ ហំ ខោ ឋ្យល់ អាក់ ឈ្មោ វិលវាមិ ភិក្ខុលំ ភិក្ខុលំ ន្ទាស គេហ ន្ទាស់កាហ៍ ជន្ហ៍.ជ៨មហាម គ្លេហ៍ ត់តំណេញ តុខ្ញុំ បាន សង្សា ខេង្ក បាន សង្សា ខេង្ក បាន ខេង្ក បាន សង្ឃា ខេង្ក បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង្ក បាន ខេង បាន បាន ខេង បាន បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន ខេង បាន បា ជាការព្រប្បធ្វាល់ វាម្រោ ៤៤២ វិត្យកើ វិស្សាយុទ្ធិ ។ អស់ទោ ភគ្ស បុព្ទណ្ឌសម្បំ ឆិង-សេទ្ធ បន្ទីព្រមានាយ កោសម៉ឺ ចំណ្ឌាយ ទាវិសិ ។ ကော လမ္ဆိုယ် စိည္သာလ ဇာႆရာ ဗမ္ဗာနာရွိ စိည္ကေျခာနာဗျမိဳ-ក្តា ភាព សេខាសន់ សំសាមេត្វ បន្ទប់វមានយ

ឧភាន មេឃើយវគ្គទី ៤ បញ្ចមស្បត្ត

្រុស**ហក**តម្រេក ក្នុងហេតុគូរួរក្សាយពាំងទ្បាយ មិនក្រោយក្នុងវត្ត គួរក្រោធ ចិត្តដែលបុគ្គលណា បានចំរើនយាំងនេះហើយ សេចក្ដី **ុក្ខនឹ**ងមាន**មក ដល់បុ**គ្គលនោះអ^{ពី}ពីណាបាន ។ សូត្រ 🖟 ៤ ។ (៩៧) ខ្ញុំ**ជានស្តាប់មកហេង៍ នេះ ។** សម័យមួយ ក្រះមាន[ព្រះភាគ[¢ឪ នង់នៅក្នុង យោសិតារាម ជិតក្រុង កោសម្តី ។ សម័យនោះឯងព្រះមានព្រះ ភាគ ទ្រង់គង់នៅប្រឡុកប្រឡុំដោយពួកភិក្ខុ ភិក្ខុខ ខណ្ឌក ខ្ពស់កា ស្ដេច អមាត្យធំរបស់ស្ដេច គឺវ៉ិយ នឹងពួកសាវែករបស់គឺវ៉ិយ ព្រះមានព្រះ ភាគទ្រង់គង់នៅច្រឡុកច្រឡំជាខុត្ខ មិនសប្បាយឡើយ ។ គ្រានោះ ព្រះ មានព្រះភាគ ទ្រង់មានសេចក្តីត្រិះរិះថា ឥឡូវនេះ តថាគតនៅច្រឡុកច្រឡ ដោយពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ខុពុសត ខុពុសិតា ស្ដេច អមាន្យធំរបស់ស្ដេច ភិប្ដិយ នឹងពួកសាវិករបស់គឺរ៉ុយ គឋាគគនៅច្រឡូតច្រឡីជាខុត្ត មិនសហ្វាយ បើ ដូច្នោះ **គួរតែគថា**គត គេចចេញអំពីញូក ហើយ នៅត្រហ្មក់ឯង៍ ។ លំដាប នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រច់វៃរ ក្នុងបុព្វណ្ឌសម័យ ចូលទៅចិណ្ឌូជាត ក្នុងត្រុងកោសម្ដី ។ លុះព្រះមានព្រះកាគ គ្រាច់ទៅ បណ្ឌា បាតក្នុង ក្រុងកោសម្បី ត្រឡប់មកអពីបណ្ឌាបាត ក្នុងកាលខាងក្រោយ កត្ត ហើយខុតដាត់សេនាសេខ:រដោយព្រះអង្គឯង ហើយប្រជាប់ធាត្រប់រៃ

សុត្តន្តប់ដីកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

អនាមន្តេត្យ ខុបដ្ឋាក់ អនុប្រហាកេត្យ ភិក្ខុសន៍ ស្រា អនុទិយោ យេន ទាល់លេយក្រំ នេះ ទារិភំ បក្តាមិ អនុបុព្វេន ទារិកេញ្យមានោ យេន ទាល់លេយក្រំ ននាស់ ។

(៩៤) ៩៩ មន្ទ មន្ទ មេស សហ្វេលាលា មេស ្រ្ទឹឌជាល្រ្មា ភាព្ទីសាល់ទីលេ ។ អញ្ជាឧប្រជុ ទោ ហត្ថិយតោ អាក់ណ្ណោ វិហវតិ ហត្ថិហ៍ ហត្ថិ-ដូហិ សត្ថិសន់ (a) សង្គឺសិនេស (p) នូទឹមិន ខេរ ទំណាច ខាខត់ ជុំកក្តោកក្តាស្ប សខាក់ខ្ញុំ တင်္ဂေ့ မႏၵတင်း ၉ လက္ကေတာင်း ရှိသည် မောင်း ទុទ្ធិស្លាស្ស សទ្ធិធិយោ កាយ ទុខធិយ៌សគ្គិយោ តថ្នាំ អាភា ណ្ណោ ខុក្ខាំ ខ ជាសុ វិហរតិ ។ អ៩ ទោ ឧស្សី សង្គីសឧស្សី ជូនឧយោម្យ អណ្ សេ ជូនសេ អាភា េញ វិហាម ហត្តិហ ហត្តិសីហ ហត្ថិកាន្យ-គេហិ ហត្ថិញមេហិ ជុំខ្មុត្តជំ មេវ គិណាជំ ទានាមិ

១ ន. ហគ្គិកឡារហើ ។ ម. ហត្ថិកឡាភេហិ ។ ៤ ម. ហត្ថិឡាបកេហិ ។

សុត្តនូបិដក ទុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

មិនបានលា ទបដ្ឋាក មិនបានប្រាប់កិត្តសង្ឃ តែមួយអង្គឯង ឥតមានកិត្ត ជាគំរប់ពីរ ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិក នៃហ្លាលេយក្រប្រទេស កាលទ្រង់ យាង ទៅតាន់ហារិត ដោយលំដាប់ បានដល់បាលលែយក្រុម ទេស 😗 (៩៨) បានឲ្យថា ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់គង់នៅក្រោមមូបក់ទូសាល-ត្រឹក្ស ក្នុងដង់ត្រៃឈ្មោះរត្តិគ: ជិតបាលលេយ្យកប្រទេសនោះ ។ មាន ដុំរដ្ឋព្រះសុរមួយ នៅ**ច្រឡុកច្រឡុំដោ**យពួកដុំរីឈ្មោល ដុំវិញ ដុំរីស្នាវ នឹងតូនដំរី ហើយស៊ីស្មៅ ដែលពួកដ៍វិទាំង**នោះ ច្រឹ**បចុងហើយផង ពួក ដំរីទាំងនោះស៊ីនូវមែកឈើជាក់ ដែលដំរីដ៏**ប្រសើរនោះ**បំជាក់ចុះហើយផងឹ ឯជ័រជ៍ប្រសើរ ក៏ផឹកទឹកទាំងទ្បាយដ៏ល្អក់ផង កាលចើដវីជ័ប្រសើរដើរចុះ ឡើងតំពង់ទឹក ពួកមេដំរីកំដើរត្រដុសកាយផង ដំរីដំ**ប្រសើរ នៅប្រឡុក** ច្រឡដាទុក្ខ មិនសប្បាយឡើយ ។ លំដាប់នោះ ដំរីដ៏ប្រសើរនោះ មាន សេចត្តីត្រិះរិះថា ឥឡូវនេះ អញនៅច្រឡុកច្រឡំដោយពួកដំរីឈ្មោល ដំរី ញ៉ី ដំរីស្កាវ នឹងកូនដំរី ហើយស៊ីស្មៅដែលដុំវីទាំងនោះច្រឹបចុងហើយផង

ឧភា ខេ ចកុត្តស្មា មេឃិយគ្គេស្មា បញ្ចមសុត ទុកក្តេកក្តា មេ សាទាភន្ត់ ទានន្តិ អាវិ**លានិ ខ** တစ္က်က္သစ္ခ်စ္မွာ ရွိကတာ ေမ ဒန္ဂ်ာက္ကည္ ျပန္လွ်ာင္ကိုေတာ့ កាយ ខ្ទះ មាន ព្រោ កម្ពុ អាក់ណ្ដោ ខុក្ខ ន ជាសុវិហរាមិ យដ្ឋាល ខ្យាស់ ឯកោ គណទា វូបគេដោ វិហាវេយុន្ត្រី ។ អ៩ទោ សោ ហត្ថិសាគោ យូដា អ**ರ**ಹ್ಷಕ್ಕೆ (ರೂ ರಾಗ್ಯಗುಗ್ರಹ, ಒಪ್ಪಿಚರ್ಚುಲ್ಲಿ) កទុសលម្លាំ យេឧ ភ៩វា គេដុបសុខ្មុំ ជ្រសុខ្មុំត្ តុត្រ សុខ សោ សត្ថិភាគោ យភ្ជុំ ម ខេសេ ភេកវា វិហរត់ តំ ប្រេស់ អប្សាតេញ (១) ការោត សេស្ហាយ ភភពភា ទាន់យំ បាកោជដំឃំ ខ្មដ្ឋបត្^(៤) ៗ (ಇಳ) ಆರೀಮ ಜಜ್ಯುಟು ಬಯಜಜನ್ ವಿಶ್ವಳಣ್ಣಿ-នុស្ស ស្ត្រ ខេត្តសោ បំរៀត ក្រោះ ខុខភាធិ អស់ ទោ មុខ្មេ អគ់ណ្រោ វិហស់ ភិក្ខុលា ភិក្ខុលា នទា-សកេញ ខ្លាស់កាញ ១៨ ហិ ១៨មហាមត្តេញ ត់តំណេញ ខ្មុំ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ដាសុ វិហាស់។ សោទ៌ ៧៩លើ មេខាគ៌ េណា វិមាជមិ ភិក្ខុល៍ ភិក្ខុដែល ខ្ទាស់គោល ខ្ទាស់គាល់ ១៨លាំ

ទ ន្. អបហារិតញ្ហ ។ ៤ ន.ម.បង្ហីបេតិ ។

ទទាន មេឃិយវឌ្គ ទី ៤ បញ្ជូមសូត្រ

ដំរីទាំងនោះស៊ីមែកឈើបាក់ ដែលអញកាច់បំបាក់ហើយផង អញផឹកទឹក ទាំងទ្យាយដំណូក់ផង កាលបើអញ ដើរចុះទ្បើងកំពង់ទឹក ពួកមេដំរី ដើរ ត្រដុសតាយផង អញនៅច្រឡុកច្រឡំ ជាខុត្តមិនសប្បាយ បើដូច្នោះ គួរ អញគេចចេញពីហ្វូងនៅម្នាក់ឯងវិញចុះ ។ លំដាច់នោះ ដំរីដំបែ្រសើរនោះ ដើរគេចចេញពីហ្គុផ្គ ហើយចូលទៅរកព្រះមានព្រះភាគ ដែលទ្រង់គង់នៅ ក្រោមមូបភទ្ទុសាលព្រឹក្ស ក្នុងដង្ហែពឈ្មោះភ្និត: ជិតបាលលេយ្យកប្រ-ទេស លុះចូលទៅដល់ហើយ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងប្រទេស ណាជានព្វថា ដំរីដ៏ប្រសើរនោះ គឺធ្វើប្រទេសនោះ មិនឲ្យមានស្មៅស្រស់ ទាំងដម្កល់ទឹកគាន់ ទឹកប្រើ ថ្វាយព្រះមានព្រះកាគ ដោយប្រមោយ [។] (៩៩) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់យាងទៅសម្ងំ ក្នុងទីស្វាត់ ទ្រង់មានព្រះទ័យបរិវិតក្ក: កើតឡើងយ៉ាងនេះថា កាលមុន ភថាគតបាន នៅច្រឡុតច្រឡំ ដោយពួកកត្ត កត្តនី ខុព្ទសក ខុព្ទសិកា ស្ដេច អមាត្យជំ បេស់ស្ដេច តិវិយ នឹងពួកសាវឹក បេស់តិវិយ តថាគតនៅ ច្រឲ្យក្រច្រឡំ ជាខុត្ត មិនសប្បាយ ឡើយ ។ ឥឡូវនេះ តថាគត មិន បាននៅប្រឡុកប្រឡំដោយពួកក់ក្នុ ក់ក្នុន ខ្ពសក ខ្ពស់កា ស្ដេច

សុត្តនូបិជិពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ស ឧទាន់

រជ្ញេសា សង្គិលេស សង្គិលស្សាក្រសា អនា-ក់ណ្ដោ សុខ ជាសុ វិហពម៉ត់ ។ តស្ស ទោ ហត្ថាតសុុ ស់ ខេត្តសោ ១វិត្តក្ដោ ឧទ្ធាធិ អេហំ ទោ ឬព្យេ អាគាំណ្ណេ វិហាស់ មាគ្គីមាំ មាគ្គីជំមាំ ហត្តិកាន្យកេហ៌ ហត្តិថ្នាមេហ៍ ជំនួក្កាជំ មេវ តំណាធ៌ တင် ရိကရောက္ကေတာ့ မေး ကေတာက်၌ တစ်ညံ့ မော်လာခဲ့ ខ ទាន់**ហេធំ ខំ**រុំ^(១) ខ្ញុំតាមា ខ មេ ខុត្ត់ស្លាស្បូ មា**ត្**-តិយោ តាយ់ ឧបនិយ័សន្តិយោ អត្តមំសុ អាក់ណ្ដោ ខុត្តា ជ ដាសុ វិពាស៍។ សេខ្លី ឯសថា អនាកាស្ត្រោ វិហារម ហត្ថហ៍ ហត្ថន៍ហ៍ ហត្ថកាន្យកេហ៍ ហត្ថហូ-មេហ៍ អច្ចត្តាធិ ទៅ តំណាធិ ខានាម ជុំភក្តេតតូញ មេ សាទាគខ្លុំ ៈឧ ទាឧឆ្គិ អនាវិលាធិ ខ ទាធីយាធិ ត្សែត្ន និងសាខគេ និន្តិសាសា ខ សន្ទិន្តាល មាញ ទីព្រះ្ជា មន្ត្រី មនាក្សា មាំ ស្មា វិហរាមីតិ ។ អ៩ ទោ កក្សា អត្តលោ ច បរិវេត្ វិឌិត្យ តស្ប ច ហត្ថិយកស្ប ចេត្សា ចេតោមវិត-ក្នុមញ្ញ តាយ វេហាយ ៩៩ ខ្នា**ន់ ខ្**នា**នេស់**

១ 🤹 ប៉ូវាសំ ។ ម ប៉ូវាមិ ។

សុត្តនូបិជិក ខុទ្ធកានិកាយ ឧភាន

អមាត្យធរបស់ស្ដេច តវ្ថិយ និងព្យុកសាវិក របស់តវ្លិយ ឡើយ គថាគត មនបាននៅច្រឡុកច្រឡំ ក៏បានសេចក្តីសុខសប្បាយ ។ ដំរីដ៏ប្រសើរនោះ មានចិត្តត្រិះរិះកើតឡើ**ងយ៉ា**ង៍នេះថា កាលមុន អញជាន**នៅច្**ឡុកច្រឡំ ដោយពួកដំរីឈ្មោល ដំរីញ៉ី ដំរីស្ទាវ នឹងកូនដំរីតូច ។ ហើយអញចាន នោះសុមែកឈើពុក ដែលអញកាច់បំពុក ហើយផង អញជានផឹកទឹក ទាំងទ្បាយ ដ៏ល្អក់ផង កាលបើអញ ដើរចុះឡើងកំពង់ទឹក *ពួកមេ*ដំរី ដើរត្រដុសកាយផង៍ អញនៅច្រឡុកច្រឡំជាខុត្ត មិនសប្បាយឡើយ ។ ត់ឲ្យវនេះ អញនោះមិននៅច្រឡុតច្រឡំ ដោយពួកដំរីឈ្មោល ដំរីញី ដំរីស្ការ នឹង ក្លួនដំរី ហើយស៊ីស្មៅ ៣ និទ្យាយ ដែលក្អកដំរីទាំង នោះ មិនបានប្រ៊ីបចុង ហើយផង ពុកដំរីទាំង នោះ ក៏មិន**ស៊ីមែក ឈើ**បុ**ក** ដែលអញកាច់ចំពុក់ផង៍ អញផឹកទឹកទាំងទា្យយមិនល្អក់ផង៍ កាល បើអញ ដើរចុះទ្បើងតំពង់ទឹត ពួកមេដវី ត៌មិនដើរត្រដុសតាយផង អញមិននៅ ប្រ**ព្ធក្រ**ុក្ខ កំពុនសេចក្តីសុខសប្បាយ [។] លុះព្រះមានព្រះកាន ទ្រង់បានជ្រាបច្បាស់សេចក្តីស្លស់ស្គារបស់ព្រះអង្គ នឹងបានជ្រាបច្បាស់ បរវិតក: ក្នុងចិត្តរបស់ដំរីដ៏ប្រសើរនោះ ដោយព្រះទ័យ ខែព្រះអង្គ ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ធខាននេះ ក្នុងវេលានោះបា

ទទ ខេ កុត្តស្យ មេឃិយខ្ពែស្ស ជន្និសុត្តិ

(០០០) ស្ដេញ សុខ ។ ស្ង សមយ៍ ភគវ សាវ-ទ្វិយ ស្រែរទូ ជើនារេខ អយុខភ្ជុំប្រឹម្ធាស់វិ អារាគេឯ នេះខ ខោ បន សមយោធ អាយាស្មា ចំណ្ឌោលភា-ទ្វោយ ភតវតោ អវិទ្ធ៤ និសិញ្ញា ហោតិ ទក្សខ្លឹ អេក្ស៊ិត្យ ខ្ពុំ កាយ បណ៌ជាយ អាវុញ្ញា កោ ចិណ្ឌូ-មានយោ ចំសុគ្គល់កោ នេចកំកោ អប្បីច្រា សន្ត. ឌ្នោ មវិវិត្តោ អស់សង្ខោ អា**ទ្វើវិ**យោ **ពុតវានោ** មត្តដែល ទៀត ។ មនិទ្ទុម សេ មនុម្ ចំណ្ដោលការឌាន់ អវិទ្ធ៤ និសិធ៌ ខហ្វុខ្ញុំ អាកុជិត្តា ខ្ពុំ តាយ់បណ៌ជាប អារញ្ញត់ ប៊ុណ្ឌូលគិត់ ប៉ុសុត្ -ល់គាំ គេច់ក់គាំ អប្បិច្ច សន្ទដ បរិត្តិ អស់សដ្ឋ អា-ច្រុំក្រុំ ជុនសន្ទ អញ្ចូស្និត្តស្សុស្ត្ ។ អ៩ ទោ ភគ្ ស្នេមត្ត វិធិត្យ តាយ វេលាយ៍ ៩ម៍ ខុនាធំ ខុនា <u>ទេសិ</u>

១ ម្. ឯវ ។ 🝗 ្ម ត្រេតិ ។ ៣ ឧ.ម. បញ្ចម្តិ នត្ថិ ។

ឧទាន មេឃិយក្ដៃ ទី ៤ ធន្និត្យគ្

ចិត្តរបស់ហត្ថិនាគ មានក្**ក**ង៍ទន្ទា^{នុ}៖ ស្ត្រើនដ៏ចិត្តរបស់ពុទ្ធនាគដែរ ព្រោះហត្តនាគាត់ម្នាក់ឯង គ្រេកអរក្នុងព្រៃដែរ ។ សូត្រ ទី ៥ ។ (๑๐๐) • ំបានស្គាប់មកយោងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯឪ ព្រះបណ្ដោលការទាដៈដ៏មានអាយុ ជាអ្នកប្រព្រឹត្ត អាវុញកធុត្តង្គី បណ្ឌូ បុត្តកធុតង្គី បង្សុក្ខលកធុតង្គី នឹង គេចីវិរិកធុតង្គី ជា អ្នកប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសត្តោស មានសេចក្តីសូបស្ងាត់ មិននៅ លយទ្បីដោយពួក បា្រវព្ធព្យាយាម ជាអ្នកពោលពាក្យជាគ្រឿន៍តំបាត់ បន់កំលេស ប្រកបរឿយៗនូវអធិចិត្ត អង្គ័យផ្គត់វគ្គន តម្រង់កាយត្រង់ ក្នុងទីជិតព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទត្សឃើញបណ្ដោល-ការទាជៈដមានអាយុ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអារពាកធុតង្គ បណ្ឌូបាតិកធុតង្គ បង្សត្តលិកធុតង្គ នឹងគេច់វ៉ាកធុតង្គ ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច មានសេចក្ដី សន្តោស មានសេចក្តីសុប្តសាត់ មិននៅលាយឡំដោយពួក ច្រាវព្ធ ព្យាយាម ជាអ្នកពោលពាក្យជាគ្រឿងកំពត់បង្កិតលេស ប្រកបរៀយៗ នូវអធិបិត្ត អង្គ័យផ្គត់ភ្នែន តម្រង់កាយត្រង់ ក្នុងទីជិតព្រះអង្គ ។ លុះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្**ព**ន នេះ ក្នុងវេលានោះជា

សុគ្គន្តបំជិពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

អន្ទេស នោ អនុទេឃ នោ ទាត់ មោ ក្ដេ ខ សំ។ ពេ
មត្តញាតា ខ កត្តស្ទឹ បន្តេញ្ (0) សយភាសន៌
អឌិទិ ត្ដេ ខ អា យោ កោ រ៉ាន់ ពុន្យានសាសនន្ដិ ។

(១០០) រាំម្មេះ សុត៌ ។ រាំគំ សមយំ ភកាំ
សាវត្តិយំ វិហរតិ ជេនា នេ អយ៩បិណ្ឌិកស្បូ អាក្មេ ។ នេន ទោ បន សមយេន អាយស្ថា សារីបុត្តា
ភកាំ តាយំ បណ៌ជាយ អប្ប៉ិញ សន្តុំ ដេត្តា
អសំសដ្ឋា អាវេទ្ធិ៍ ហោ អតិចិត្តមនុយុត្តា ។ អន្តសា
ទោ ភកាំ អាយស្ចន្នំ សារីបុត្តិ អវិទ្ធិប និសិច្ចំ បហ្ចង់
អាភុជិត្តា ១ជំ កោយ បណ៌ជាយ អប្ប៉ិញ សត្តិប្រ បហ្ចង់
អាភុជិត្តា ១ជំ កោយ បណ៌ជាយ អប្ប៉ិញ សត្តិប្រ សន្តុំជំ
បរិវត្តិ
អាភុជិត្តា ១ជំ កោយ បណ៌ជាយ អប្ប៉ិញ សន្តុំជំ
បរិវត្តិ
អាភុជិត្តា ១ជំ កាយ បណ៌ជាយ អប្ប៉ិញ សន្តុំជំ
បរិវត្តិ
អាភុជិត្តា ១ជំ កាយ បណ៌ជាយ អប្ប៉ិញ សន្តុំជំ
បរិវត្តិ អស់សជំ អាវទ្ធិវិបាំ អតិចិត្តមនុយុត្តិ ។
អ៩ទោ ភកវា រានមេទំ្ វិចិត្តា តាយ់ បេលាយំ ឥមំ
ទនានំ ១នានេសិ

ខ ម. បន្តញ្ហា ។ បន្តញ្ញាតិបី ចា ៅ ។ ៤ ឌ. ម. ធង្នត្តិ នត្តិ ។

សុត្តនូប់ដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

កិរិយាមិនតិះដៀល ១ កិរិយាមិនបៀតបៀនគេ ១ កិរិយាស**ន្ទ្រម**ក្នុង៍បាត់ មេត្ត ១ ការៈជំន័ប្រមា**ណ** ក្នុងកត្តាហារ ១ ទីដេតទឹមង្គ័យ
ជំនាត់ ១ កិរិយាបំពេញព្យាយាម ក្នុង៍អធិចិត្ត ១ ទុះជាពាក្យ
ប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធទាំង់ទ្បាយ ។ សូត្រ ទី ៦ ។

(១០១) ១ភានស្លាបមកយាង នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អ**នា**ថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិត ក្រុងសាវត្តិ ។ សម័យនោះឯង ព្រះសារបុត្តជំមានអាយុ ជាអ្នក មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស មានសេចក្តីសុបសាត មន នៅលេយឡំដោយហួត ប្រាវញ្ចូញយោម ប្រកបរឿយ ១ នូវអធិចិត្ត អង្គ័យដួត់ភ្លែន តម្រង់តាយត្រង់ ក្នុងទីជិតព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះមាន ព្រះភាគ ទ្រង់ទតឃើញ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកមានសេចក្ដី ប្រាថ្នាតិច **មា**នសេចក្តីសន្តោស មានសេចក្តីស្វប់សាត់ មិននៅ**ល**ួយឲ្យឹ ដោយពួក ប្រាវព្ធព្យាយាម ប្រកបរឿយៗនូវអធិបិត្ត អង្គ័យផ្គត់ក្នែន តម្រង់តាយគ្រង់ គ្នងទីជិតព្រះអង្គ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាប ញ្ជាស់សេចក្តី៖ ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទំទាន់នេះ ក្នុងប៉ែលនោះថា

ឧទានេ ចតុត្តស្យ មេឃិយគ្លេស្យ អង្គមសុត្តិ

អជ្ថិនសោ អប្បមជ្ឈនា មុខិសោ បោនប**េស សិ**ក្ខា នោ សោភា ឧកវឌ្ឌិ នាធិសោ ខុបសន្តស្បូ សខា សត៌មនោតិ។ សត្តម៉^(ខ) ។

(០០៣) អ៥ខោ អញ្ជន់ធ្លំ**ហេ ប**រិញ្ជាជ់កា ភពៈ សក្សារំ អសហមានា ភិក្ខុស**ផ្**ស្រុ

១ ឱ. ម. សត្តមន្ត្តី ទត្តិ ។

ឧទាន មេឃិយគ្គៃ ទី ៤ អដ្ឋមសុក្រ

សេចក្តីសោកទាំងទ្បាយ វមែងមិនកើតមាន ដល់បុគ្គលមាន អធិបិត្ត មិនប្រមាទ ជាអ្នកដ៏ធី ជាអ្នកសិក្សា ក្នុងផ្ទុំនៃការដឹង ទាំងទ្បាយ គឺអរហត្តផលញាណ មានចិត្តមិនញាប់ញ៉ាំ ជាអ្នក នឹងជំងំ ជាអ្នកស្^{ច់} មានសា្ធវត្តទ្រប់កាល [។] សូត្រទី **៧** ។ (១.៤) ៗបានស្ដាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិតក្រង់សាវត្តិ ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះកាគ មានគេធ្វើសក្ការៈ គោពេ រាប់អាន បូជា កោត់ក្រង៍ ទ្រង់់បានចាំវេ បណ្ឌូធុត សេខាសន: នឹងគំលាន-ឋ្យច្ចុយកេសជួបភ្នោរ ជាប្រក្រត់ ។ សូម្បីកិត្តសង្ឃ ក៏មានគេធ្វើសក្កាវៈ គោរព រាប់គាន បូជា កោតក្រែង៍ ជាអ្នកង្នេចវែរ ប៊ុណ្ឌូធាគ សេនាសន: នឹងគំលានឲ្យច្ចយៈតេសដ្ឋបក្សារ ជាប្រក្រត់ដែរ [។] ឯពួកបរិញ្ចាដក ជាអន្យត្វិយ មិនមានគេធ្វើសក្ការៈ មិនគោរព មិនរាប់មាន មិនបូជា មនៃកោតក្រែង៍ មិនបានចាំវ បណ្តុំបាត សេនាសនៈ នឹងគិលនេហ្យួចួយៈ កោសជ័លរំគ្នារ ជាប្រម្រង់ខ្សែក រ

(១០៣) គ្រានោះ ពួកឃុំព្វាជក ជាអន្យត់្ប័យ អត់ឯនមិនបាន នូវសក្ការ: របស់ព្រះមានព្រះភាគ នឹងកិក្ខុសង្ឃ ចូលទៅរកនាង

សុត្តស្ថិងពេ ខុទ្ធកន់កាយស្ស ឧកន់

មិត្តា សុខ្លាំ បរិញ្ចាជិត ឯភឧរេកខ្ញុំ ឧសុទ្រាស់ (೧) ភភិធិ ញាតីខំ អត្ត ភាតុខ្លំ ។ ភាព្រំ អយុក្រការម៉ ត់ មេឃ សត្ថា តាត់ **ជ័**រ៉ាតមៀ មេ ប^{ុំ}ប៉ុត្ត ញាត់**ជ** កញ្ញាស់តំ ១៧ អយុក្គិ ខោ សុធ្វា បញ្ជាជិកា គេសំ អញ្ញន្នំសាន់ មរិញ្ជាកាន់ មឌិស្សត្វ អភិក្ខាណ ដេត់វេធំ អគមាស់ ។ យៈខា អញ្ជីសុ គេ អញ្ជត់ទ្គិយា មរិទ្ធាជិតា នេ^(២) ខ្មែរ ខា សុម្ព័រ មរិទ្ធាជិតា ពហុ៩ ខេន អភិគ្គា ណ ដេតា នេំ កព្តាត់ អ៩ នំ ជីវិតា វោយ ខេត្ត នេះ ដេខ្សែនស្ស ខាក្សាក្យម និក្សា-ណ៌ត្យ យោជ រាជា ២សេជន កោសលោ គេដុម-សង្ទឹសុ ឧ្ទស្នមិត្តា រាជាជំ ១ សេនធឺ កោសលំ ស្តេខ សេ**ខុំ** ហេ ស មហារាជ សុខ្លាំ មេ ព្យាជិកា សា ពេល ៩ ធិសុត្រីតិ ។ កាត្ត ២៩ តុ ទេ គាស់ខ្មែត់ ។ ដេសា ខេ មហារាជាតិ ។ តេខេហ៌ ដេសា ខេ វិចិត្តាតិ ។

១ម. ឯត្តព្រត្តនិត្ត ។ ២ ម. រោ ។

សុត្តស្ថិដក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ឋរិញ្ជាដ៏ការឈ្មោះសុន្ទរ៍ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹង៍នាង៍បរិញ្ច-ជិកាឈ្មោះសុខ្លុវិថា ខែមុនស្រ័ នាន៍មាខធ្វើប្រយោជន៍ដល់ពួកញាតិបាន **ឬទេ ។** នាន៍បរិព្វាជិកាឈ្មោះសុន្ទរីស្សថា បពិទ្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ **១**ព្រះ**ករុណាត្រ**វៈធ្វើដូចម្ដេច អំពើដូចម្ដេច ដែល១៌អាចធ្វើបាន សូម្បីដីវិត **គំរំហាំ**នលះបង់ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់ពួកញាត់ដែរ ។ ម្នាលបួនស្រើ បើដូច្នោះ នាងចូលទៅតាន់**រ**ត្តដេតជន ឲ្យញាយ ១២ នាងបរិញ្ជាជិកាឈ្មោះ សុខ្លុំ បានទទួលពាក្យបរិព្វាជក ជាអន្យត្វិយទាំងនោះថា ព្រះកុណា លោកម្ចាស់ ហើយទៅកាន់វត្តដេតពនញយ។ ។ កាលណាបរិញ្ចាដក ជាអន្យគ៌វិយេទាំងនោះ បានដឹងថា ដនច្រើនហ្នះឃើញខាងបរិញ្ចដិកា ឈ្មោះសុខ្លុវ ទៅកាន់វត្តដេតពនញ្ជយ១:ហ៊ុយ ក៏សំឡាប់នាឪនោះឲ្យដាច់ **ហកដុំវិត ហើយកបក្**ង៍វណ្ដេស្មមក្លោះ នៃវគ្គជេតពននោះឯង៍ ក្នុងកាល ណោះ រួចចូលទៅគាល់ព្រះបាទបសេនទិកោសល លុះចូលទៅដល់ហើយ **កំ**ថ្វាយ*ព្រះពុះព្រះធា្ធបសេនទិ*តោសលថា បពិគ្រមហារាជ នាន៍បរិញ្ញា -ជិតាណាឈ្មោះសុន្ទរ៍ នាងបរិញ្ជាជិតានោះ មិនប្រាក់ជដល់ពួកអាគ្នាកាព សោះ ។ ព្រះរាជាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលសូរថា ចុះលេកទាំងឡាយ មាន សន្ស័យក្នុងខ្លុំណា១៖ ។ បពិត្រមហាកដ ពួកគាត្នាការាមានសង្ស័យ ក្នុង វត្តដេតពន ។ បេដូច្នោះ ចូរលោកទាំងទ្បាយ គន់កេក្ខដ៏វត្តដេតពរៈចុះ ។

ឧទានេ ចតុត្តស្ស មេឃើយវគ្គស្ស អដ្ឋមសុត្ត

អ៩ទោ នេ អញ្ជាត់ត្តិយា មរិញ្ជាជិកា ដេតវេធ វិចិធិត្វា យ៩ាន់ត្តិត្តំ បរិក្សាកា្ទា ខុខ្សិត្វា មញ្ចុក អាពេបេត្វា សាវត្តី បវេសេត្វា ខើយាយ ខើយំ សិច្បាឧកេខ សិន្យាដត់ ឧបសន្ត់ទិត្យ មនុស្សេ ឧស្យាបេសុំ បស្ច-៩យុហ្ សមណាធំ សកាប្ត្រិយាធំ កាម្មុំ អល់ផ្លូំ ភោ ៩ មេ មានឃា មាន ខ្មែន ខេម្មិល ខម្មិ ត់មារុធ្យោ ដល់សំសុខ នេះ ឯ ខាត ឌគឺ-ទារិយោ សមទារិយោ ព្រុហ្ទារិយោ សុទ្ធវធ៌យោ សំល-រៈ ទៀត ទៀត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ សាមញ្ច ទទ្ទិ ៩ មេស **ព្រ**ញ្ញាំ នដ្ឋ ៩ មេស សាមញ្ញ ឧដ្ឋ ៩ មេស ព្រហ្មញ្ញា គា្នោ ៩ មេស សាមញ្ញា គា្នា ត់មេស ព្រហ្មញ្ញុំ អបគតា ឥ មេ សាមញ្ញា អបគតា ១ ឱ. គ្រាហ្មញ្ញ់ ។

ឧវាន មេ**ឃំ**យុះគ្នេ ទី ៤ អដ្ឋមសូត្រ

លំដាប់នោះ បរិញ្ជាជកដាអន្យត្តវិយទាំងនោះ គយគន់មើលវគ្គដេតពន **េហ័យក៏គាស់ឡើង (នូវសាតសព) ដែល**ទានតប់ខុតហើយ អំពីរណៅ ស្នាមក្សោះ ហើយលើកដាក់ លើគ្រែតូច នាំចូលទៅកាន់ក្រុង៍ សាវត្ថី ហើយ **ចេញពីច្រកមួយ ចូលទៅ**កាន់ច្រកមួយ ចេញពីផ្លូវគ្រឡៃងកែងមួយ ចូលទៅកាន់ផ្លូវត្រឡៃងកែងមួយ ហើយប្រើពួកមនុស្សឲ្យលើកទោសថា នែឡាស់ទាំងីឡាយ អ្នកទាំងីឡាយ ចូវមើលអំពើរបស់ពួកសមណ: ជា សត្យបុគ្គិយ់ចុះ ពួកសមណៈជាសត្យបុគ្គិយ៍នេះ ជាបុគ្គលមិនរៀនភ្នាស ទ្រស្តស៊ីល មានធម៌លាមត ជាអ្នកនិយាយពាក្យកុហក ប្រព័ត្តធម៌មិន ប្រសើរ ។ មិនគួរបើ ពួកសមណៈ ជាសក្យបុគ្គិយ៍នេះ មកប្ចេជា ខ្លួនថា ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ ប្រព្រឹត្តស្មើ ប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ពោលពាក្យពិត មាន ស៊ីហ មានតហ្យាណធម៌សោះ ភាពជាសមណៈគឺជាអ្នកម្លាប់ហុប មិន មានដស់ពួកសមណៈនេះឡើយ ភាពជាអ្នកប្រសើរ គឺជាអ្នកបន្សាត់បាប **មិនមានដល់**ពួកស**មណៈ**នេះឡើយ ភាពជាសមណៈ របស់ពួកសមណៈ នេះ សាបសួន្យហើយ ភាពជាអ្នកប្រសើរបេស់ពួកសមណៈនេះ សាប សុន្យហើយ ភាពដាសមណៈ និងមានដល់ពួកសមណៈនេះ អពិហេតុ ដុំចម្ដេច ភាពជាអ្នកប្រសើរ នឹងមានដល់ពួកសមណ: អំពីហេតុដូច រុទ្ធ ពួកសមណ:នេះ ប្រាសព្ធភភាពជាសមណ: ពួកសម.ណ:នេះ

សុត្តនូមិដក ខុទ្ទកនិកាយស្យ ឧទានំ

មន្ត្រាំ មន្តិ ព្យួយ a មន្ត្រាំ ខាត ជំនុម ជំនុម ឆ្នំ

(០០៤) នេខ ទេខ ១១១៩៤៤ ១៩១ (១០០) ស្បា ភិទ្ធា ឧិស្វា អសញ្ញាហ៍ ៩រុសាហ៍ វាថាហ៍ អគ្គោ-សន្តិ ទាំភាសន្តិ ពេសេខ្លី វិមោសេឌ្តិ អល់ខ្លីនោ ៩មេ មានការ មាន ព្រឹស្តិយ និងស្ពីលា ខាពពតា តំមាង។ ជំនោ អត្រហ្លួចារិនោ ៩មេ ហ៊ុ នាម ជម្មារិនោ សមចារិយោ ត្រូញទារិយោ សច្ចុងឧំនោ សំលៅឡោ ភាព្យាណាឌម្មា **ខ**ឌ្ឍាធ្ងារដ្ឋ ខេត្ត ៩ មេស សាមញ្ញា ជន្តិ ៩មេស ស្រីស្លាំ ជន្តិ ៩មេស សាមញ្ញុំ ជន្តិ ន់មេស ព្រហ្មញ្ញា គ្នាតា ន់មេសំ សាមញ្ញា គ្នាតា ឥមេស ព្រហ្មញ្ញុំ អបក្សា ឥមេ សាមញ្ញា អបក្សា តុតេ ខេត់យ៉ា a ឧនយ៉ា យគ ត់មេហ ត់មេឃុតិ កាត្វែ ឥន្ទឹ ជីវិតា រៅពេខេស្សូតិតិ ។

សុត្តតូមិឝិព ខុទូពនិកាយ ឧភន

វុទ្ធាសញ្ចុកភាពជាអ្នកប្រសើរហើយ ។ មិនគួរបើ បុរសនឹងធ្វើកិច្ចរបេស បុរស (មេថុនកិច្ច) ហើយមកធ្វើស្រីឲ្យជាច់លក់ជីវិតសោះ ។ (១០៤) សម័យនោះឯង ពួកមនុស្សក្នុង[កុងសាវត្តិ បានឃើញពួក ភិក្ខុ ហើយនាំគ្នាដេរ ប្រទេចផ្គាសា បៀតបៀនដោយសំដីទ្រគោះ ជា របស់អស់ប្បុរសថា ពួកសមណៈជាស់ក្យបុគ្គិយ៍នេះ ជាអ្នកមិនអៀនគ្នាស ្រុស្តស៊ីល មានធម៌លេមក ជាអ្នកនិយាយពាក្យកុហក ប្រព្រឹត្តធម៌ន ប្រសើរ មិនគួរបើ សមណៈ ទាំងនោះ មកប្តេញខ្លួនថា ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ ប្រព្រឹត្តស្មើ ប្រព្រឹត្តដ៏ប្រសើរ ពោលពាក្យពិត មានសីល មាកេល្យា-ណធម៌សោះ ភាពជាសមណៈ គឺជាអ្នកម្វេប់ជាប មិនមានដល់សមណៈ ទាំង នេះ ឡើយ ភាពជាអ្នកប្រសើរ គឺជាអ្នកបន្សាត់ចាប មិនមានដល់សម ណៈទាំងខេះឡើយ ភាពជាសមណៈ របស់សមណៈនេះ សាបសុន្យ ហើយ ភាពជាអ្នកប្រសើររបស់សមណៈពាំងនេះសាបសូន្យហើយ ភាព ជាសមណៈ ន៍ងមានដល់សមណៈទាំង នេះ អំពីហេតុដូចម្ដេច ភាពជាអ្នក ប្រសើរនឹងមានដល់ហ្លួកសមណៈនេះ អំពីហេតុដូចម្ដេច សមណៈទាំន ts: ប្រាស់យាត់ភាពជាសមណ:ហើយ សម**ណ**:៣ំង៏ នេះហ្វេសយក ភាភ ជាអ្នកប្រសើរហើយ ។ មិនគួរបើបុរស នឹងធ្វើកិច្ចរបស់បុរស (មេថុខភិច្ច) ហើយមកធ្វើសើឲ្យជាចំពាក់ដីវិតសោះ 😗

ឧភនេ ចងុត្តស្យ មេឃិយវគ្គស្យ អន្តិមសុត្ត

(០០៤) ង៩លេ មានីសំហ មួយ ដំបំហម្នេកកុ ខ្សាសេត្តា បត្តប៊ីវេមានយេ សាវត្តិ ប៉ុណ្ណាយ បរិស៊ីសុ។ សាវត្ថិយុំ ចំណ្ឌាយ ចរុំត្វា ចច្ឆាកត្តំ ចំណ្ឌាទាត់ច្បីដឹ-ក្សា យេជ ភក្សា គេជុបសុស្ត្រីសុ **ឧបសុស្ត្រីត្វាភក**-វត្ត អភិកាខេត្ត ឯភាពខ្មុំ ជិសិខិសុ ។ ឯភាមត្ត ជិសិ-ណ្ឌ ទោ គេ កិត្តា ភកវត្ត ឯគឧកេច ឯគរ**េ ភ**ិ សារឌ្គ័យ ឧធមារា ភ្លិស្ឌិ ខ្មសា អសញ្ញ ដុវុសាហ វាខាហ៌ អត្តោសន្តិ បរិកាសន្តិ ពេសេត្តិ វិមេសេត្តិ អល់ខ្លុំ នេះ អម សម ស ស ស ប្រុស្តិ៍ ហេ ខុស្ស៊ី ហ ឧដ្ឋទារិយោ សមទារិយោ ព្រុស្មទារិយោ **សច្ចុវា**ធិ**យោ** សំលាវ គោ ភាពរាយ្រាយ មា បដ្ឋបាធិសាធិសាធិ នគ្គិ ឥមេសំ សាមញ់ ខេត្ត ៩មេស ត្រូញញាំ ជដ្ឋ ៩មេស សាមញ់ ជដ្ដ ៩ មេសំ ព្រហ្មញ្ញុំ គុ គោ ៩ មេសំ **សាមញ្ញុំ**

ឧទាន មេឃុំយវត្ត ទី ៤ អន្តឹមសូត្រ

(១០៥) គ្រានោះ ពួកកិត្តជាច្រើនរូប បានស្វេកស្បន៍ប្រជាប់បាត្រ ច្សាវ ភ្នង់បុព្វណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដើម្បីបណ្ឌិញ្ជា ។ លុះភិត្ត្ ទាំងនោះ គ្រាច់ទៅចណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្តី ហើយត្រឡប់មកអំពី ប៊ណ្ឌូ យុន ក្នុងកាលខាងក្រោយភត្ត វូបប៊ូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ គ្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យក្នុងទីសម គួរ ។ លុះភិត្តទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គ័ទូល ព្រះ មានព្រះភាគថា បញ្ជិត្តព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ ពួកមនុស្សក្នុង៍ក្រុង៍ សាវត្ថិ បានឃើញពួកភិក្ខុ ហើយ (នាំគ្នា) ដេរប្រទេច ផ្គាសា បៀត បៀនដោយសំដ៏ទ្រគោះជារបស់អស់ប្បុរសថា ពួកសមណៈជាស់ក្យុចុត្តិយ៍ នេះ ជាបុគ្គលមិនអៀនភ្នាស ស្រុស្តីល មានធម៌លាមក ពោលពាក្យ កុហត ប្រព្រឹត្តធម៌មិនប្រសើរ ពួកសមណៈទាំងនេះ មិនគួរបើមកប្ដេញ ១៩ថា ជាអ្នកប្រព័ត្តធម៌ ប្រព្រឹត្តស្មើ ប្រព្រឹត្តធម៌ប្រសើរ ពោលពា**ក្**រ ពិត មានសីល មានតល្យាណធម៌សោះ ភាពជាសមណៈ គឺជាអ្នកវម្យុប ជាប មិនមានដល់សមណៈពុំងនេះ ភាពជាអ្នកប្រសើរគឺជាអ្នកបន្សាត់ជាប មិនមានដល់សមណៈពាំង៍នេះ កាពជាសមណៈ របស់សមណៈពាំង៍នេះ សា បសូន្យហើយ គាពជាអ្នកប្រសើររបស់សម**ណៈ**ពាំង៍នេះ សាបសូន្យ ហើយ កាពដាសមណៈនឹងមានដល់សម**ណ**ៈពាំងនេះ អំពីហេតុដូចមេច

តុះត្តថ្មីដំពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧទាន់

គេត្រា ដមេអំ ត្រូញញ៉ាំ អមគតា ដមេ សាមញ្ញា អមគតា ដមេ ត្រូញញា ។ គេ៩ញ៉ាំ នាម ប៉ុស្រា ប៉ុសគាំចំំ គាំត្វា ដត្តី ជីវ៉ាតា ហេលេខស្បត់តំ ។ នេសោ គិត្តាហ់ សន្តោ ចំរំ គាំស្បត់ សត្តាហមៅ គាំស្បត់ សត្តាហស្ប អច្ចយេធ អន្តរជាយ៍ស្បត់ ។ នេធលាំ គិត្តាហ់ យេ មនុស្ស គិត្តា និស្សា អសត្តាហ៍ សុសាហំ សភាហ៍ អត្តោសន្តិ បរិកាសន្តិ ហេសេន្តិ វៃហេសេន្តិ គេ គុខ្លេ ដមាយ គាថាយ បដិចោធេថ អគ្គាជ់នី និយាំ ខុខេត់

យោវមិកត្វា ខក ពេម៌តិ មាម ឧកោម៌ គេ មេខ្ សមា ភវឌ្ឌិ ជំហើនកម្មា មនុជា មក្ខាតិ ។

(០០៦) អ៩ខោ គេ ភិទ្ធា ភភពតា សន្តិគេ ៩ម៉ តាខំ ខាំយាខុលាំទ្ធា យេ ខខុស្សា ភិទ្ធា ឧ៍ស្វា អសញ្ញា ៩រុសា ទាំ វាទា ១ ភក្តាសន្តិ ខាំភាសន្តិ ពេសេដ្តិ ពិទោសេដ្ឋិ គេ ៩១យ ភាខាយ ខឌិចោ ខេត្តិ

សុតុន្តបំណី ទុទ្ធពនិកាយ ឧទាន

ភាពជាអ្នកប្រសើរនឹងមានដល់សមណៈទាំងនេះ អំពីហេតុដូចម្ដេច សមណៈទាំងនេះ ប្រាស់ ចាត់កាពជាសមណៈហើយ សមណៈទាំងនេះប្រាស់ ចាត់កាព ជាអ្នកប្រសើរហើយ ។ មិនគួរបើ បុរសនឹងធ្វើកិច្ចរបស់បុរស (មេថុនកិច្ច) ហើយមកធ្វើស្រីឲ្យជាច់ចាត់ជីវិតសោះ ។ ព្រះមានព្រះកាត់ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ សំឡេង (ពោលទោស) នុំ៖ នឹងមិន ឋិតនៅយូរទ្វើយ ឋិតនៅចាន់តែត្រឹម ៧ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ លុះកន្ទង់ហួស ថា ថ្ងៃហើយ គង់នឹងបាត់ទៅវិញ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ បើដូច្នោះ ពួក មនុស្សណា បានឃើញពួកកិត្តហើយ ដេរប្រទេច ផ្កាសា បៀតបៀន ដោយសំដីទ្រនោះ ជាបេស់អសប្បសេ អ្នកទាំងឡាយ ចូររំលឹកពួក មនុស្សទាំងនោះ ដោយគាថានេះថា

ឧទានេ ចតុត្តស្ស មេឃិយវគ្គស្ស អដ្ឋមសុត្ត

អក្តសក់ ជិវយំ ឧបេតិ យោ វាចិ គេត្យ ឧ គេរោម៉ឺតិ ចាមា ឧភោចិ គេ បេចូ សមា កវត្តិ ជិហិឧគម្មា មនុជា បត្តាតិ ។

(០០៧) ឧដ្ឋារិ ស្នេន យោង អយុវេសា (^{០)}៩មេ សឧឈា សកា**្រុទ្យា** ឧ ៩ មេហិ កាត់ ទាប<u>ឆ</u>្និមេ (២) សមណា សក្សបុត្តិរោតិ។ នៅ សោ សន្តោ ចំរ អយោសំ សត្តាហមេវេ សុខ្លោ អយោសំ សុត្តាហេសុក្ អច្ចយេះ អត្តរជាយ៍ ។ អ៩ខោ សម្ពូហុលា ភិក្ខុ យោធ ភក្សា គេជុបសុផ្លុំម៉ឺសុ ឧបសុផ្លុំមិត្តា ភកវត្ត អភិវាខេត្ត ឯភាមត្ត ជំសុំខ្មែរ ។ ឯកមេត្ត ជំសុំគ្នា ទោ នេះ ភិក្តុ ភ៩៩៩ ឯ៩៩៤៦ កុំ អច្ចុំយំ ភន្តេ អព្ទុ កន្តេ យាវ សុភាសិតញ៉ូន កន្តេ កក់តា នេសោ ត់គ្នា។ សន្តោ ចំ តាំស្សុត៌ សត្តាសស្ស អច្ចយេខ អន្តាជាយ៍សុក្តីតំ អន្តាហ៍ តោ ភាព្តេសា សា គ្នោត់ ។

[🤉] ម. អាកា ។ 🔈 ឧ. ម្. ឧ យមែហិ កត់ សបន្តិមេ ។

ន៍ទាន មេឃិយវត្ត ទី ៤ អគ្គមសូត្រ

បុគ្គលអ្នកនិយាយកុហក ឬអ្នកណាធ្វើហើយ និយាយថា ខ្ញុំមិនធ្វើទេ វមែងចូលទៅកាន់នវក បុគ្គលទាំងពីវពួកនោះ ជាអ្នកកើតអំពីមនុស្ស អ្នកមានកម្មដ៏មេរកទាប លុះលះ លោកនេះទៅហើយ ជាអ្នកស្មើត្តា ក្នុងលោកខាងមុខ ។ (១០៧) មនុស្សទាំងីឡាយ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះថា ពួកសមណៈជា ស់ត្បូបត្តិយ៍នេះ ជាអ្នកមិនធ្វើទេ អំពើអាក្រក់ សមណៈទាំងនេះ មិនបាន គ្នើទេ ពួកសមណៈនេះ ជាសក្យបុត្តិយ៍ ។ សំឡេងនោះ មិនបានឋិត នៅយូរទៀយ សំឡេង៍នុះ ឋិតនៅបានតែត្រឹម ៧ ថ្ងៃប៉ុណោះ លុះកន្ង ៧ ថ្ងៃហើយ ក៏សាបសូន្យទៅ ។ គ្រានោះ ពួកកិត្តប្រើនរូប បានចូលទៅ គាល់**ព្រះ**មាន**ព្រះ**កាគ លុះចូលទៅដល់ គ្រាបថ្វាយបង្គឹព្រះមានព្រះកាគ រួចអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិត្ត្តទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ក ក្រាបបង្គ័ទូល ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អស្ចាវ្យណាស បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចំឡែកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមាន ព្រះកាគ បានគ្រាស់ព្រះពុទ្ធដ៏កានេះប្រាកដមែនថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ សំឡេងនុះ នឹងមិនឋិតនៅយុវទ្បើយ លុះកន្ងង ៧ ថ្ងៃ ហើយ នឹងសាប សុន្យទៅ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សំឡេងនោះ សុន្យុជាគំទៅហើយ ។

សុត្តផ្តល់ជំពា ខុទ្ធកាន់កាយស្យ ឧទាន់

អ៩ ខា នំ ខា នេស់

តុខ**ឆ្នំ វាទាយ** ៩៩៣ អសញ្ញាតា ប ហេ ^(១) សស្តាមក់ត់វ កុំញាវ សុត្ទាខ វាកាវូ ដុ សំ ខ្ទីរតំ

១ អង្គកហិយ សហើតិ ជាហៅ ទិស្សតិ ។

សុត្តនូបិដាក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បានផ្រាបច្បាស់សេចក្ដីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹ ទទាននេះ ក្នុង៍វេលនោះថា

ញូតដនអ្នកមិនសង្ស័ម តែឪយក់ ដោត គេ ដោយវាយ ដូចជា
(ទេហានគេ លេ) កាលយក់ដំរី ដែល ទៅកាន់សង្គ្រាម
ដោយសរទាំឪឡាយ ភិក្ខុជា ខេត្តយាក្សុកក្រក់ ដែលពួកដន
ដទៃ ពោល ហេ យ ជាអ្នកមានចិត្តមិនប្រទូស្គ ហេីយគប្បីអត់
ទាំបាន ។ សុត្រទី ៤ ។

(១០៨) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ (ខ្ពង់
គង់នៅ ក្នុងវត្តវេទ្បវ័ន កលនួកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ
ឯង ព្រះ«បសេនវង្គន្ដបុត្តដ៏មានអាយុ ទៅក្នុងទីស្វាត់ ហើយសមុំនៅ មាន
ចិត្តគ្រិះរិះកើតឡើងយ៉ាងនេះថា «ហ្មុំ អញាពេញជាមានលាក «ហ្មុំ អញ
ពេញជាបានល្អ (ព្រោះ) ព្រះមានព្រះកាគ ជាគ្រុអញ ព្រះអង្គជាព្រះ
អហេន្តសម្បាសមុទ្ធផង អញកំបានចេញបាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្ទុស ក្នុងធម្មភ្ជិះ
វិន័យដែលព្រះមានព្រះកាគ គ្រាស់ទុកដោយប្រពៃជង ពួកសព្រហ្មចារី
ហេស់អញ ជាអ្នកមានសីល មានកហ្យូណាធម៌ផង អញជាអ្នកធ្វេច្យ
ភេញលេញ ក្នុងសីលទាំងឲ្យយផង អ្នកមានចិត្តតាំងមាំល្អ មានចិត្តមូល
និងក្នុងតម្មេណ៍តែបួយផង ជាអហេត្តទីណាស្រពផង អ្នកមានបុគ្គិច្រើន

នេស ចុះស្ស មេឃុំឈាំ សេសសុត្ត ខេត្ត មហាជុភារោ ភធ្លក់ មេ ជីវិត ភធ្លក់ មរណេ**ខ្លិ ។** អេ៩ ទោ ភកវា អាយស្នាតា ខុខសេធសរ្ វេន្ត្ត់ខ្ពុត្តស្ប ខេសោ (១) ខេតោចិ វិតក្តេមញ្ញាយ តាយំ វេហាយំ ដូម ខ្នាខំ ខ្នាខេសិ

ឃុំ ជីវ៉ៃតំ ឧ តមតិ ម ហេ ខ្លេ ឧ សោ ចតិ ស ខេ ឌិឌួម នោ ជីពេ សោ កា ម ខៀ ឧ សោ ចតិ ។ ទុទ្ទិន្ទិក តែស្នាស្បា សន្ត ចិត្តស្បា កិត្តា នោ វិត្តិ លោ ជាតិសំសាពេ ឧត្តិ តស្បា បុឧត្តិពេធិ៍ ។ ឧវម៌ ។

[១០៩] ឯវម្មេ សុនំ។ ឯគំ សមយំ កក្ស សាវត្តិយំ វិហៈតំ ដេត់ដែ អនា៩៦៌ ស្ព្រិក្តាស្ប អាវមេ ។
នេះ ទោ បន សមយេន អាយស្មា សារបុត្តែ កកវតោ អវិទូ៤ និសិក្ខោ ហោតិ បហ្ជុំ អាកុជិត្យា ខ្ពុំ
កាយំ បណ៌ជាយ អត្តពោ ឧបសមំ បច្ចុំក្រុមាលេ។
អន្តសា ទោ កក្ស អាយស្មន្តំ សារបុត្ត៌ អវិទូ៤ និសិច្ចិ
បហ្កុំ អាកុជិត្យា ខ្ពុំ កាយំ បណ៌ជាយ អត្តនោ ឧបសមំ បច្ចុំក្រុមាន ។ អដទោ កក្សា ឯតមគំ្ វិនិត្យា
តាយំ បេលាយំ និមំ ឧនានំ ឧបនេសិ

ឧ**វា**ន មេឃុំយវគ្គ ទី ៤ ទសមសូត្រ

មានអានុកាពច្រើនផង៍ រស់នៅក៏ចំរើន ស្លាប់ក៏ចំរើន ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីគ្រិះរិះ ក្នុងចិត្តបេស់ព្រះទុបសេន វង្គីន្តបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយក្រះទ័យបេស់ព្រះអង្គីហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹ ទុខនេះ ក្នុងវេលានោះថា

ដ់វិតរបស់បុគ្គលណា មិនក្ដៅក្រហាយ បុគ្គលនោះ រមែន៍មិនសោក ក្នុងតាលជិតស្វាប់ ប្រសិនបើ អ្នកប្រាជ្យនាះឯង បានឃើញបទ្វតិ ព្រះនិញ្ជាន វមែងមិនសេកេ ក្នុងកណ្ដាលពួកអ្នកសោកឡើយ ។ ក់ក្នុបានគាស់រំលើងតណ្តា ក្នុងភព មានចិត្តស្ល មានជាតិសំសាវ អស់ហើយ ភពថ្មីទៀត មិនមានដល់ភិក្ខុហើយ ។ សូត្រទី ៩។ (១០៩) ខ្ញុំជានស្ដាប់មកហេធ្លៃ នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះសារបុគ្គដ៏មានអាយុ អង្គ័យផ្គុំតាំក្នុន តម្រង់កាយ វត្តផ្គុំ ពិលារណាការស្ទេរម្នាច់របស់ខ្លួន ក្នុងទីជិតនៃព្រះមានព្រះកាគ ។ ទ្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទគឃើញ ព្រះសារបុគ្គដ៏មានអាយុ អង្គ័យផ្គត់ ភ្នំន តម្រង់កាយត្រង់ ពិលារណាការស្ងប់រម្វាប់របស់ខ្លួន ក្នុងទីជិតព្រះអង្គ ។ ្មុះព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ធ្ងានដ្រាបច្បាស់សេចក្ដុះ្រហ័យ ទើបទ្រង់ បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

សុត្តនូប៉ីដកេ ខុទ្ទកនិកាយប្ប ឧទាន់

ន្ទេសន្តសន្តចិត្តស_{រ្} ^(១) ខេត្តចិន្តស្បាតិក្ខុខោ វិក្សាណោ ជាតិសំសាពា បុត្តោ សោ មារពន្ទេកតិ ។ ឧសម ។

មេឃិយវិធ្មោ បតុភ្នោ ។

តស្សូទ្ធាត<u>ំ</u>

មេឃ ហេ ខុខ្លួត គោទាលោ ជុំឈ្នា ^(៤)នាគេ ខេញ្ចមំ ចំណ្ឌោលេ ^(៣) សារីបុត្តោ ខ សុខ្លាំ កក់តំ អដ្ឋមំ ខុបសេនា វត្តិនូបុត្តា សារីបុត្តោ ខ គេ ឧសេត៌ ^(៤) ។

១ ម ឧបសន្តស្ស ចិត្តស្ស ។ ៤ ម. មេឃ័យ ឧទ្ធភោយល់ ដុល្លាំ ។ ៣ ម ប៉ុណ្តាលោ ។ ៤ ឧ.ម. ទេសាតិ ។

សុត្តនូប់ជាក ខុទ្ធពនិកាយ ឧទាន

ភិក្ខុអ្នកមានចិត្តស្ងប់រម្វាប់ បានកាត់ផ្ដាច់តណ្ដាសម្រាប់នាំ ទៅ (កាន់កព) មានជាតិសំសារអស់ហើយ ភិក្ខុនោះបានផុត ហើយចាកចំណង់ នៃមារ ។ សូត្រ ទី ១០ ។

ចប់ មេឃើយគ្នេទី ៤ ។

ទទ្ធាននៃមេឃិយវិត្តនោះគឺ

និយាយអំពីរឿងព្រះមេឃិយ: ១ ពួកកិត្តដែលមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូង ១ នាយ គោបាល ១ ព្រះសារបុត្តអង្គ័យក្នុងទីវាលក្នុងរាត្រីខាងខ្មើត ១ ពុទ្ធ នាគនឹងហត្តិនាគ ១ ជាគំរប់ប្រាំ ព្រះបំណ្ឌោលការទ្វាជ: ១ ព្រះសារី បុត្ត ១ នាងបរិជ្ជាជិកាឈ្មោះសុន្ទរី ១ ជានំរប់ប្រាំប៉ី ព្រះទប់សេខវង្គ័ន្ត បុត្ត ១ ព្រះសារីបុត្ត ១ រួមទាំង៍អស់នោះ(គ្រាជា ១០ ។

នទទេ បញ្ចមស្ស សោណត្ថេរវគ្គស្យ បឋមសុគ្គ ឧទាទេ បញ្ចមេស សោណត្ថេរវិគ្គោ

(೧೧೦) ឃុំមួ សុត ។ ឃុំ សម្យំ ភភ**ា** សា-វត្ថិយ៍ វិហរតិ ដេតវេធ អភាជប៊ុស្ហាំកាស្ស អាកមេ ។ នេះ ទោ បន សមយេធ រាជា បសេខន៍ កោស-លោ មល្ខិតាយ នៅយា សខ្ទឹ នូមវិប្បាសន់វេត្តគោ ហោត៌ ។ អ៩ទោ រាជា មសេធធ៌ គោសលោ មល្វិតាំ នៅ រាឌឧរេ**១** មុខ្លី ខ ទេ ខេ ខេល្ចិក កោខព្រះ អត្តភា ប៊ុយតេពេត្ត ។ ឧត្តិ ទោ មេ មហារាជ កោខ ញោ អត្តលា ខ័យនពេ តុយ្ញុំ ខន មហារាជ អន្តរញា កោច អត្តនា បំយករោត ។ មយ្ម]ំ(១) មហ្វុំគោ នត្តពោ គោច អត្តនា ចំយត់ពេត្ត។ អថ្លា រាជា ២ សេនធិ កោសលោ ទាសានា ជុំរេសាំគ្នា យេន ក្នុង នេះ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ប្រភេទ សោសលោ ភពវត្ត ឯ៩៩វេ**ខ** ៩៩១ ភៈខ្លេ មហ្វិកាយ ខេវិយា សខ្លឹ ១១វិច្បាសខាវកេតា

[🗣] ឱ.ម. ឯក្នុស ទោសឡោ អត្ថិ ។

ឧ**ភ**ន សោណត្ថេរវគ្គ ទី ៥ បឋមសូត្រ

នទាន សោណត្តេរវគ្គ **ទឹ** ៥

(១១០) ខ្ញុំជានស្លាប់មកយាំងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ ព្រះបា្ទបសេនទិកោសល គង់នៅខាងលើប្រាសាទដ៏ប្រ-ស្វេ ជាមួយនឹងព្រះនាងមហ្វិកាទេវិ ។ គ្រានោះ ព្រះរាជាបសេខទិកោ-សល ទ្រង់ស្បាព្រះនាងមល្ខិកាទេវីថា ម្នាលនាងមល្ខិកា ចុះបុគ្គលដទៃ ណាមួយ ជាទីស្រឡាញ់ ជាឥទ្ទន់នៃនាងមានដែរឬ ។ បពិត្រមហារាជ បុគ្គលដទៃណាមួយ ជាទីស្រឡាញ់ ជាង១៩របស់ខ្ញុំម្ចាស់ មិនមានទេ បត់ត្រមហាកដ ចុះបុគ្គលដទៃណាមួយ ដាទីស្រទ្បាញ់ ជាង១នព្រះអង្គ មានដែរឬ ។ ម្នាលនាងមល្ចិកា បុគ្គលដទៃណាមួយ ជាទីស្រឡាញ ជាន៍ខ្លួន នៃ យើង មិនមាន េ ។ លំដាប់ នោះ ព្រះកជាប សេនទិកោ-សល ទ្រង់យាងចុះអំពីប្រាសាទហើយ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ **លុះ**ចូលទៅដល់លើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយគង់ក្នុងទី**ស**ម គរូ ។ លុះព្រះរាជាមសេនទិកោសល គង់ក្នុងទិសមគួរហើយ ក៏ជំណាល សេចក្តីនេះទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គជំចំរើន អម្បាញមិញ នេះភ្នំព្រះអង្គី នៅខាងលើប្រាសាខដ៏ប្រសើរ ជាមួយនឹងនាងមល្ខិតាទេវី

តុគ្គេន្តបំជាពេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧទាន់

មេហ៊ុំកាំ នៅ **រន**នេះកេច អត្តិ ន ទោ នេ មេហ៊ូកោ កោចញ្ញោ អត្តខា បិយនរោត រាំំ វុំត្តេ មេហ៊ូកោ នៅ ^(១) រាំងនេះកេច ឧត្តិ ទោ មេ មហារាជ កោបញ្ញោ អត្តខា បិយនរោ តុយ្លំ បន មហារាជ អត្តញ្ញោ កោចិ អត្តខា បិយនរោត រាំំវុំត្តេហំ ភាព្តេ មេហ៊ូកា នៅ រាំងនេះកេច មយូម្បី ទោ មេហ៊ូកោ ឧត្តញ្ញោ កោចិ អត្តខា បិយនរោតិ ។ អេចទោ កក់វ រាំងមត្តិ វិធិត្តា តាយ់ វេលាយំ នាំមំ នុខាធំ នុខាធេស៍

> សញ្ហា ធិសា អនុបាំកម្ម **ខេត្តសា** នៅជាត្រា បិយតាមត្តជា កា**ចិ** ឃាំម្សិ សោ^(៣) បុខ្ខ អត្តា បក្រសំ

នេះស្ថា ឧ ហ៍ សេ ប់ អត្ត**កា មេនិ ។ សុន្តំបឋមំ ។**(០០០) ឯវម្មេ សុនំ **។** ឯក់ សមយំ ភគ**វា សាវ-**ន្តិយ៍ វិហរនិ ដើនា ដេ អភា៩ប៉ណ្ឌកស្ប អាលមេ ។
អ៩ ទោ អាយស្ថា អាន ខ្លោ សាយណ្យសមយំ បដិសស្វាភា ជុំខ្លួន យេជ ភគវា នេះជុបសុន្ត់មិ ខ្ពស់ខ្លុំទិត្តា

១ ឱ.ម. ឯត្តន្តរេ មន្ត្តិ អត្ថិ ។ ៤ ឱ.ម. ុំត្តោហ៍ ។ ៣ ម. ឯវំបិ យោ ។ ឯវំបិ យោតិ អដ្ឋក្រា ។ ៤ **ឱ**.ម. សុត្តិ បឋមន្ត្តិ 6 បញ្ហាយតិ ។

សុត្តនូបិដក ទុទ្ធកនិតាយ ឧភន

ហើយសួរនានីមហ៊ូកាទេវីថា ម្នាលនានីមហ៊ូកា ចុះចុគ្គលដ ៃណាមួយ ជា ស្តែព្យាញ់ជានីខ្លួន នៃនានី មានដែរឬ លុះខ្ញុំព្រះអង្គ សួរយ៉ាន៍នេះ ហើយ ទើបនានីមហ៊ូកាទេវីតបថា បញ្ជិត្តមហាកដ បុគ្គលដ ៃណា មួយ ជា ទីស្វិត្យាញ់ជានីខ្លួនខ្ញុំម្ចាស់ មិនមាន េ បញ្ជិត្តមហាកដ បុគ្គល ដ ៃណាមួយ ជា ទីស្វិត្យាញ់ជានីខ្លួនខ្ញុំម្ចាស់ មិនមាន េ បញ្ជិត្តមហាកដ បុគ្គល ដ ៃណាមួយ ជា ទីស្វិត្យាញ់ជានីខ្លួនព្រះអង្គ មាន ដែរឬ បញ្ជិត្តព្រះអង្គ ដីចំរើន លុះនានីមហ៊ូកា ទេវី សួរយ៉ាន៍នេះរួច ហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គ ធ្វើយនឹង នានីមហ៊ូកាទេវីថា ម្នាលនាន៍មហ៊ូកា បុគ្គលដ ៃណាមួយ ជា ទីស្វិត្យាញ់ ជានីខ្លួន នៃ យើង មិនមាន េ ៗ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាត ជ្រាប សេចក្តីនុះះ ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹត្តខេនេះ ក្នុង វេលានោះថា

បុគ្គលមានចិត្តរំពឹងរក គ្រប់ទិស ក៏មិនបានបុគ្គលជាទីស្រឡាញ់
ជាងខ្លួន ក្នុងទីណាឡើយ ចំណែកខ្លួននោះ ទើបជាទីស្រឡាញ់
ច្រើនជាងបុគ្គលដទៃ យ៉ាងនេះ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលអ្នក
ស្រឡាញ់ខ្លួន មិនត្រវបៀតបៀនបុគ្គលដទៃឡើយ ។ សូត្រទី១ ។
(១១១) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ
ទេងីគង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាឋបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។
គ្រានោះ ព្រះអានខ្លួដ៏មានអាយុ ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ

ឧទានេ បញ្ចមស្ស សេសាត្តេរក្អស្ស ទុតិយសុត្ត់

កតាខ្លុំ អភិកាធេត្យ ឯភាមខ្លុំ ជិស៊ីខ្លែ ឯភាមខ្លុំ ជិស៊ីខ្មោ សោ មាល់ឃឹម មានស្វើ មនុស្ស មនិស្ណា កន្តេមត្ត ភន្តេយាវ មប្បាយុគា ហិ ភន្តេ ភក់វតោ ទាតា អយោសំ សឡាហជា នេះ ភេក់ ភែក់ ភេស មាតា តាលមភាស់ គុស់ត់ តាយ់^(១)ឧបបដូត់តំ ។ រាំមេត់ សាខធ្លូ ស្សាមសុំ សាខធ្លូ សហ្វាយុតា ហិ សាខឆ្លូ ពោធ៌-សត្តមាតពេ យោធិ្ សត្តាហជា តេសុ យោធិស គេ្សុ ពោធ៌សគ្មាគពេ កាល់ កាពេធ្ថិតុសិត កាយ ខ្ម-ជន្លួន ។ អ្នល ភក្សា ស្គមគ្គុំ វិធិត្តា តាយ វេលាយ នៃខំ ខ្នាន់ ខ្នានេះសំ

យេ គេចិ ភូនា ភាំស្បួន្តិ យេ ចេចិ សេ ត្រូ កមិស្បួន្តិ មហេយ ខេហ នំ សព្ជាជំ គុស ហេ វិធិត្វា

សាខាត្តលោ ម៉ែសិខ្សុល ខាលេវិទ្ធ ឯ ខ្មុំខ្លួល ឯ

ឧទាន សោណត្ថេរវគ្គ 🕏 ៥ ទុតិយត្យគ្រ

ឋ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះ**ភា**គ អង្គ័យក្នុងទឹសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដឹ មានអាយុ អង្គ័យក្នុងទីសមគ្រួរហើយ ទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រ *ព្រះ*អន្តដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ ថពិត្រព្រះអន្តដ៏ចំរើន ចំឡែកណាស់ **បព៌**គ្រែពេះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថា ព្រះមាតាបេស់ព្រះមានព្រះភាគ មាន**ព្រះ** ជន្មាយុភិបណាស់ កាលព្រះមានព្រះភាគ ប្រសូតបាន ជា ថ្ងៃ ព្រះមាតា របស់ព្រះអង្គ ទ្រង់សោយព្រះវិលាល័យ ទៅកើតក្នុងទេវិនិតាយ ឯស្ថាន តុសិត ។ ព្រះមានព្រះភាគ ឲ្រន់ត្រាស់ថា ម្នាលមានខ្លុ ដំណើរ ភ្នះមែន ហើយ ម្នាលអានន្ទុ ដំណើវនុះមែន ហើយ ម្នាលអានន្ទុ ក្រោះ ឋា ព្រះមាតារបស់ពោធិសត្វទាំងឡាយ តែងមានព្រះជន្មាយុតិច កាល ព្រះ ពោធិសត្វទាំងឡាយ ទ្រង់ប្រសូតបាន៧ ថ្ងៃ ព្រះមាតារបស់ពោធិ-សត្វទាំងទ្បាយ ក៏សោយព្រះវិលាល័យ ហើយទៅកើត ក្នុងទៅនិតាយ ឯស្ថានតុសិត (ជាជម្មតា) ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាគ ជ្រាប សេចក្តី៖ ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ធាននេះ ក្នុងវេណនោះថា

ញ្ចូតសត្វណាមួយ ដែលតើតហើយត្តី នឹងតើត (ក្នុងអនាគត) ក្តី ពួក សត្វទាំងអស់នោះ នឹងលះបង់ខ្លូវរាងកាយ ទៅកាន់ (បរលោក) ដូចគ្នា បណ្ឌិតអ្នកឈ្វាស ដឹងច្បាស់សេចក្តីសាបសូន្យ ទាំងអស់នោះហើយ គួរជាអ្នកមានព្យាយាម ប្រព្រឹត្តព្រហ្មបំយុធមិ ។ សូត្រទី ៤ ។

សុត្តនូបិនកេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧទាន់

ែល២) ស់ជ្រុ សុគ៌ ។ សគ៌ សមយំ គគវ ភជ-ការ និសាធិ ខេត្តស្រាក ជាស្ត្រី ខេត្ត ទោ បាន សម យោន ភាជិក ហេ សុប្បីពុ ្ធោ សម កុម្ពី **ឧင်္ဗေါ်** အေလာက္သည့် ခင်္ဗေါ် ဆင်္တေါ် ခင်္ဗေါ်-វេព្រះល ។ គ្រេជ ទេខ ១៩ សម យេខ ភេឌ្ស មហទ័យា បុរស្ស បុរស្ស ១ឆ្នំ នេសេស្តេ និសិស្តេ ហោត់ ។ អន់្ម ω សេ មាជាខែ នេះ ω នេះ ω នេះ ω នេះ ω នេះ ω រតោវ សច្ចិបតិត ឧិសា្ធស្ប ៀតឧ ហោសិ និស្សុសយំ ကော ညါနှား က်ော်ကြော့ ဘာဒင်းလံ ဂ ကောင်းလံ ဂော ကော်လာန်ာ (၁) យុខ្លាញ់ យេធ សោ មហាផ្គតាយោ គេធ្មេសផ្លឹ មេយុ អប្បើ សមេត្ គិញ្ចំ ទានន័យ វា ភោជជ័យ ស្ លាគេលាខ្ញុំ ។ អន្ទាស មានាស់ខ្ញុំ លោខ សោ ឧ្សាជ្យម្នាល ខេត់ជម្មាញ អង់មា សេ ឌតុំ នេះមេខ្ញុំ តូម្នាំ ខ្ទុំមានមារី វាឌន ឈេម ៦ សេ សត្ថ កើញ្ចំ ទាខធំយំ វ កោជធំយត់

១ **ឌ្. តន្លំ អត្ថិ ។ ៤ ម**. ភាជិយិស្សតិ ។

សុគ្គន្តបំដាក់ ។ ទូកនិកាយ ឧភន

(១០៤) ខ្ញុំជានស្ដាប់មកយាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តវេទ្យុវ័ន ជាកលខ្លួកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង មនុស្សឃុង់ម្នាក់ ជាមនុស្សកំសត់ មនុស្សកំព្រា មនុស្ស ឋោកទាបឈ្មោះសុហ្ឃពុទ្ធ នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ។ សម័យ**នោះ**ឯង ព្រះមាន ព្រះកាគមានបរិស័ទច្រើនគាល់ដុំវិញ កំពុងគង់សំដែងជម៌ ។ សុប្បពុន្ធ-កុដ្ឋិ បានឃើញអំពីចម្ងាយ នូវពួកមហាដនប្រជុំគ្នា លុះឃើញហើយ គាត់ មានសេចក្តីត្រុះរិះថា គេនឹងចែកខានន័យៈឬកោដន័យ ហារណាមួយ ក្នុងទី នេះដោយឥតសង៌្យយ បើដូច្នោះ អញនឹងចូលទៅវកពួកមហាជនដោយគិត ថា ធ្វើទេខទៅហ្វ៊ុំ អញនឹងថ្មាន១ខេន្តិយៈថ្មកោជន៍យា ហាវណាមួយ ក្នេធី នុះ ។ លំដាប់នោះ សុប្បពុទ្ធកុដ្ឋិ ចូលសំដៅទៅរកពួកមហាដន សុប្ប-ពុទ្ធកុដ្ឋ បានឃើញព្រះមានព្រះកាគ ដែលបរិស័ទជាច្រើន គាល់ជុំវិញ តំពុងគង់សំដែងធម៌ លុះឃើញហើយ គាត់ក៏មានសេច**ក្តីត្រិះរិះ** ដូច្នេះ ថ្កា ខ្លាំ គេមិនចែកខានន័យ: ថ្នាភាជន័យ ហាព្រោម្យ ក្នុងទីនេះទេ

ឧទានេ បញ្ហាមស្ស សោណច្ចេរវគ្គស្ស គគិយសុគ្គ សម ណោ មហ្ នោតមោ បុរិសត៌^(១) ខេម្ម នេសេតិ យញ្ញសមា្ធ ឧញ្ញុំ សុ េសាយ្យន្ត្ទិ ឥគ្គោះ ឯកមន្ត្ត ជិសិធិ អស់គ្នាំ ឧត្ថិ សោសារាគ្និត ។ អនុសោ ភគុស សមាវ្រឹ បុរិស ចេតសា ចេតោ បុរិច្ច មន្សាកាស់ កោនុខោ ន់ដេ កញ្ចេញ ដុំ វិញ្ចាត្តិ ។ អន្ទុសា ទោ ភភក សុប្បព្នុ តុដ្ឋី តស្បី ចរសាយ៍ និសិន្ទំ និស្វានស្បី ឋិតនយោស៍ អយ់ ទោ ឥជ ភាពោ ជម្មុំ វិញ្ញាតុធ្លំ សុប្បពុខ្មុំ កុដ្ឋឹ អារត្តអនុបុព្ទឹកដ់ កាដេស៍ សេយុក្រីជំ ភានកម់ សឺ-លេតាថំ សក្កត់ ភោមានំ អាធីនាំ ជុំការ់ សុខ្លុំ លេស់ នេទ្ធ ^(២) អε៌ស់សំ បកាសេស^{ំ(៣)}។ យនា ភភវ អញ្ញាស់ សុប្បពុខ្នំ តុឌ្គីតល្ខ័ត្ត មុខ្ចិត្ត វិធីវេណចិត្ត **ဒေၾကီး**ကို ဗေလာဋ္**စိ**တ္လို့ မင်္ပ ဟာ ពុទ្ធាធំ សមុទ្តាសំភា ជាមានស្ស ន ឧសាសេស ឧក្សំ សមុឧយំ ជំរោជ មត្ថ ។ សេយ្យថាបំ លាម សុខ្ទុំវត្ត អបគតកាខ្យុតាំ មាតិនេះ ខេត្ត ឧត្ត ហើយ វាគេ មាតិមិនមា ក្ដឹស្ដ្ ត្ស៊ីយៅ អស នេ វ៉ាជំ វ៉ាតមល់ ជម្ចេត្ត្ (៤) នុឧទាឧ៍ យំ ក់ាញ៉ាំ សមុឧយ៩ម្នំ សព្វ ជិពេជឧម្ម័ញ

១ ឱ្សរំសុត៌ ។ ៤ មុ បសទ្ធោ ៩ត្ថិ ។ ๓ ម បកាសេតិ ។ ៤ ខ មុធម្មប**ក់**។

ឧទាន សោណត្តេរវត្ត ទី ៩ គតិយសូត្រ

ព្រះសមណៈតាតមនេះ ទ្រង់សំដែងធម៌ ក្នុងកណ្ដាលបរិស័ទ ប៉េដូច្នោះ គួរតែអាត្ញាអញស្តាប់ធម៌ដែរ គាត់ក៏អង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ក្នុងទីនោះគិតថា ភាត្វាអញនឹងស្ដាប់ធម៌ដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើទុក ក្នុនព្រះទ័យកំណត់ចិត្តបរិស័ទទាំនអស់ ដោយព្រះហថ្ម័យថា នរណាហ្នឹ គួរត្រាស់ដឹងធម៌ក្នុងទីនេះបាន ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទគឃើញសុប្បូ -ពុទ្ធកុដ្ឋិ ដែលអង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ លុះទ្រង់ឃើញហើយ ព្រះមានព្រះ-ភាគត្រះរះថា សុហ្យពុទ្ធកុដ្ឋិនេះឯង គួរដើម្បីដឹងជមិបានក្នុងទីនេះ ទើបទ្រង់ សំដៃន៍អនុបុព្វឹកថា ប្រារព្ធសុប្បពុទ្ធកុដ្ឋិ គឺទ្រន់ប្រកាសទានកថា ស**លក**ថា សគ្គតថា ទោសដ៏លាមតសៅហ្មូននៃតាមគុណនឹងគានិសង្សត្នងការចេញ បួស ។ ព្រះមានព្រះភាគបានជ្រាបថា សុប្បពុទ្ធកុដ្ឋិ មានចិត្តស្រួល មាន ចិត្តទន់ មានចិត្ត[ជាសហកន់វៃណ: មានចិត្តទួស ឡើង មានចិត្តជ្រះថ្កា ក្នុង លើកឡើងសំដែនព្រះអង្គឯង គឺសំដែនទុក្ខ សមុខយ និរាជនឹងមគ្គ ក្នុងកា-លនោះ ។ ធម្មចុត្តព្រស់ ចាក់ធ្លល់ ព្រុសថាកមន្តិលកើតឡើងដល់សុហ្សពុទ្ធ កុដ្ឋិក្ខុន៍ ទីអង្គ័យនោះថា ធម្មជាគណាមួយ ដែលកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាត ត្នាំងអស់នោះ តែងលេត់ទៅវិញជាធម្មតាដូច្នេះ ដូចសំពត់សស្អាតប្រាស ត្វាភពណិញ្ទៅ គួរទទួលគ្រឿនដែលក់បានដោយប្រព្រ យ៉<mark>ា</mark>ន៍ដូរ្គ្ជោះឯន៍ ។

សុត្តស្ថិនពេ ទុទ្ធកនិកាយស្យ ឧទាន់

(០០៧) អន្ទេស ទាំពិដ្ឋាទេវិវ មៅផ្ដុំ ធ្វឌីឌគើ ពង្ខឹ-ពតើ រួច្ចនពតើ ស្ពោលមានដែតៅ ន្ទុសីរួច្ចម្នុះសិ វិកតកា៩ឆ្នាំដោ វេសាវជ្ឈប្បីត្នោ អបវប្បច្ចេយោ សត្ សាស នេ ខ្យុសាសភា យេធ ភកវា ភេឌុបសង្គ័មិ ឧបសគ្គិត្ត ភកវត្ត អកវាធេត្ត ឯភេមត្ត និស័និ ។ រាយឧដុំ ខ្មុស្ស៊ី សេ សុធា្សស់ ឃុំ មានឧ-វេទ អភិក្សា ភព្ទ អភិក្សា ភព្ទ សេយ្យថាម ភព្ត ទ្រុស្តិត ស ខយៈដើលវិ ឧត្តដ៏ចុំ សុ អូពេលវិ ត់នៅសារី ស្ ឧឌុំ មាខ្យុំណាំ មនិម្សារ ប្រខេប្តពិធ្យុំ យរណៅ ចេះ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខ្លុំ និង ស្គ្រា ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នង បរិយាយេខ ខម្មោ បកាស់តោ ៧សាហ៍ ភន្តេ ភកវន្ត៌ ស លេ ឧញ្មិ ឧម្មា ភិក្ខុស ឡេញ ខ្ទេសគាំ មំ ភភុស ជាប្រុ អជ្ជិស្ត្រ ស្រាប់ពេធ្យ ស្រាហ់ គត្តិ ។ អ៩ទោ សុខ្យុពុខ្សោ កុដ្ឋី កក់ខា ជម្និយា តថាយ សន្ទស្ស៊ីតោ សមាឧបតោ សមុត្តេជិតោ សម្បីហស់តោ ភត់វតោ ភាស់តំ អភិជជ្ជិត្វា អនុមោធិត្វា ខដ្ឋាយសេស្សា ភកវត្តំ អភិវាខេត្វា

សុគ្គន្តប់ដែក ខុទ្ទកទិកាយ ឧទាន

(១១៣) គ្រានោះ សុហ្សពុទ្ធកុដ្ឋិ ឃើញធម៌ហើយ បានធម៌ហើយ ដឹង ធម៌ហើយ ចុះកាន់ធម៌សំបំហើយ ធ្វុងសេចក្តីសង្ស័យ ប្រាសចាត់សេចក្តី នឿង 50 ដល់ខូវភាពក្យៅក្រា មនដៀបគ្គលដ ៃ ក្នុងសាសនា នៃព្រះ សាស្តាហើយក្រោតបាក់ទីអង្គ័យ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាគ លុះចូល នៅដល់ ហើយ ថ្វាយបង្គ័ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យក្នុង ទីសមគ*្*រ ។ លុះសុហ្សពុទ្ធកុដ្ឋិ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ សរសើរព្រះមានព្រះភាគថា ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ច្បាស់ណាស់ ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ច្បាស់ណាស់ ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ទេសនាដែលព្រ**ះមា**នព្រះភាគ សំដែងហើយ ដោយអនេត្តបរិយាយ ដូចបុរសផ្ទារ របស់ដែលផ្តាប់ច្បប់តរបស់ដែលបិទ ជាំង ពុំនោះដូចគេ ប្រច់ផ្ទុំដល់អ្នកាំង្កើង ពុំនោះដូចគេទ្រោលច្រទីបច្រេង ក្នុង ទីងងឹត ដោយគិតថា ពួកអ្នកមាន ក្នុក ឃើញរូបទាំងឡាយ ដូច្នោះឯង ឋពិត្រព្រះអង្គ្លីដ៏ចំរើន ១ព្រះអង្គ្លីនុះ **សូម**ដល់ព្រះមានព្រះភាគផ**ង ព្រះ**ធម៌ ផង ព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹង សូមព្រះមានព្រះកាគ ហិទុកៀព្រះអង្គថាជា ុេបាសត ដល់សរណៈស្មើ្មដោយដ៏វិត **តាំង**ពីថ្ងៃនេះរៀង៍ទៅ ។ គ្រានោះ សុហ្សពុទ្ធកុដ្ឋិ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាច ហ៊ាន ឲ្យកែរាយ ដោយធម្មតថាហើយ តិគ្រេតអរភេពយនឹងកាស់គរបស់ ព្រះមានព្រះភាគ ទើបក្រោកចាកទីអង្គ័យ ថ្វាយបង្គុំលាព្រះមានព្រះភាគ

ឧភា ខេ បញ្ចមស្ស សោណត្ថេរវគ្គស្ស ឥតិយកុត្តំ

បឧក្ខិណ កាត្យា បក្សាទិ ។ អ៩ទោ អ**ច**រប្បក្សន្តិ សុប្បពុខ្ទំ កុខ្ចឹ ការី តុណារញ អធិចា តេត្តា ជីវិតា វេសស្រេស៊ី ។ អ៩ខោ សម្ពីសុលា ភិក្ខុ យោធ ភភវា **នេះឧបស**ន្ត**ទឹ**ស ខុបសន្តទិត្តា ភគវធ្នំ អភិវាធេត្តា **ឯកមន្តំ និសី**ឧ៍សុ ។ ឯកមន្តំ និសិក្ខា ទោ គេ ភិក្ខុ **ភឌុ** នេះ នេះ ស្រុំ ស្រា ស្រា ភព្តេំ សុខ្យុតុ នោះ សុខ កុដ្ឋិតត់តា ១ម្នីយា កស្យេ សន្ទស]្រោ សមាន-បំតោ សមុត្តេជិតោ សម្បីហំសំតោ សោ កាលភាតោ តស្ស កា កត់ កោ អភិសម្បីរយោត ។ បណ្ឌាតា ភិក្ខាវ សុខ្យុខនោះ កុឌ្ឌី ខទុខានិ ឧទ្.ស្បូ -ရေးမွာ့် ေဒေမံ ဆမ္းားဆဲက ကေတိ ဂိုးတ ေလးကို လုံမွားျရင္မွာ ភិក្ខាប់ កុដ្ឋី តំណ្លំ សព្ញោដនាជំ បរិក្ខាបារ សោតា-បណ្តេ អវិធិ៍ទានជម្លោ ឃុំយ តោ សម្ពោធិបរយៈ នោទិ៍ ។ (០០៤) ស្រុ រុឌ្មេ មេឃានបេ ក្នុំ មេខធ្វេក្ តោ ្ ខោ កខ្លេ ហេតុ កោ បច្ហូយ យេខ សុខ្យត់ខ្មែរ ឃុំខ្ពុំ ឧទស្សិនហ្គូរ៉ា មណេម ឧទស្សិ-តាម ណោ មនុស្សារ គោតិ ។ គូតមុត្តំ គិត្តប៉េ

ឧទាន ហេណត្ថេរវគ្គទី ៥ តតិយសូត្រ

ធ្វើប្រទុក្សិណ ចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះ មេគោមានកូនភ្លឺ មកបុះ សុប្បពុទ្ធកុដ្ឋ ដែល ទើបនឹង ចេញ ទៅមិនយូវប៉ុន្មាន ឲ្យជាចំបាកជំរឹត ។ គ្រានោះ កិត្តច្រើនរូប ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់ ហើយ ថ្វាយបង្គ័**ព្រះ**មាន**ព្រះ**ភាគ អង្គ័យក្នុងទឹសមគួរ ។ លុះភិត្ត្តទាំង នោះ អគ្គ័យក្នុងទីសមគ្ចរហើយ ទូលសុរ្ទព្រះមានព្រះភាគថា បញ្ជិត ព្រះអង្គដ៏ចំរើន សុប្បពុទ្ធកុដ្ឋិ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ **ទ្យ** កាន់យក ឲ្យអន់គាច ឲ្យកែលយដោយធម្មឹកថា (ឥឡូវនេះ) សុប្ប-ពុទ្ធកុដ្ឋ នោះស្លាប់ ហើយ គគិរបស់គាត់ គេដុចមេច បរេលាករបស់គាត់ តេដ្ឋចមេច ។ ម្នាលក់ក្នុទាំនទ្បាយ សុប្បពុទ្ធកុដ្ឋិ ជាបណ្ឌិត បាន ដឹន៌ធម៌សមគួរតាមធម៌ហើយ មិនបៀតបៀនតថាគត ព្រោះហេតុនៃការ សំដែនធម៌ទៀតទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ សុប្បពុទ្ធកុដ្ឋី ជាសោគាបន្ន-បុគ្គល មានសណ្តាប់គ្នាប់មិនគ្នាក់ចុះ មានគគិ ទៀង៍ ទាគ់ មានសម្ពោធិធមិ ប្បញ្ជឹត្តទៅខាងមុខ ព្រោះអស់ទៅខែសញ្ហោជនធម៌ ៣ ប្រការ ។ (១១៤) កាលដែលព្រះមានក្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់យ៉ាងនេះ ភិក្ខុ ១,ប ្ទួលសុរ្យោះមានព្រះកាគទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អ្វីជាហេតុ អ្វី ភាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យ សុប្បពុទ្ធកុដ្តិ ជាមនុ**ស្សកំ**សត**់ ជាមនុស្ស** ក ព្រា ជាមនុស្សថាភពប ។ ម្នាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលពីព្រេងនាយ

សុគ្គន្តប់ដំពេ ខុទ្ទពនិកាយស្យ ឧទាន់

လုံးပျံရုံးလေ့ ကိုင်း နဲ့မည့္ဆိုးလား က $oldsymbol{a}$ က်လေ ကိုင်းမှု နော် អយោស សោ ឧយ្យានត្^ថ និយ្យត្តោ អខ្ទុស^(១) គក-្រុស ១ ខេត្ត ពុទ្ធ នគក $^{(b)}$ ភ្ជុំ ខេត្ត $^{(m)}$ និង្សា-នស្សារាននយោស គ្នាយ់ កុដ្ឋី វិខៈគីត និដ្ឋមាំត្វា မောဂါရေး (r) ကျွန်္ဂါ စည္တန္နာ (က ဗေန**ု ကမ္**ကာဌ វិទា គេខ តហ្ខេដ្ឋសុទ្ធ ពហុធ វសុស្សគាធិ តហុធិ វស្សសហសុក្ធ ពីហ្វូន វស្ស**ស**ឧសហសុក្**ធិ** ធំពេយ ឧទ្ទ័ឌ ឌមៅរ ឃុំសារ រួច យារមោះ មុខ មុំពេល រាជិតលេ មនុស្សិនលំខ្លោ អយោសិ មនុស្សិតបណោ មនុស្សាភា សោ តថាគតប្បវេឌិត ជម្នាំ៤យំ អាគម្ន សន្ទំ សទានយ៍ ស៊ីលំ សទានយ៍ សុត់ សទា-ឧយ៍ ទាត់ សមាឧយ៍ ខេញ្ញុំ សមាឧយ៍ សោ ត់ជាតត់ច្បារចិត់ ជម្មីចៃយំ អាត់ម្ម សច្ចុំ សមា-ឧ**ឃុំ**តា្ ស៊ីលំ សមាឧយ៍តា្ សុត **សមា-**ឧယ်ရှာ တက် ညမာឧယ်ရှာ ပေးကို ညမာឧယ်ရှာ ខ 🕯 អទូសា ។)១ ឱ ម. នគរ ។ ៣ ឱ ម. បរិសន្នំ ។ ៤ ឱ និង្គិទិ**ភា**

១ **ឱ∙** អទូសា **។**)_២ ឱ.ម. នគរ ។ ៣ ឱ.ម. បវៃសន្ត **។ ៤ ឱ. និដ្ឋីនិត្** -បសភ្យាមពោ ។ ម. និដ្ឋហិត្រា អបសព្យពោ ។

សុត្តស្ថិតក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភាន

សុហ្សពុទ្ធកុដ្ឋិ កើតជាសេដ្ឋបុត្រ ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះនេះឯង សេដ្ឋបុត្រនោះ ចេញ ទៅកាន់ទទ្វានកូម បាន ឃើញព្រះគគរសិទិបច្ចេកពុទ្ធ ដែលកំពុង គ្រាច់ទៅបណ្ឌិ បានក្នុងក្រុង លុះឃើញហើយ ទើបសេដ្ឋីបុត្រនោះគិតថា ស**មណៈ**គំលង់នេះ ដើរធ្វើអ្នី ហើយស្ដោះទឹកមាត់ ធ្វើដោយអាការពេប ជ្រាយ ហើយចៀសចេញទៅ ។ ដោយផលនៃកម្មនោះ សេដ្ឋីបុត្រនោះ ត់ទៅ គេះនៅក្នុង៍នវត អស់គ្នាជាច្រើន គឺអស់យេ នៃគ្នាជាច្រើន អស់ពាន់ នៃឆ្នាំនឹងសែននៃឆ្នាំជាច្រើន ដោយសំណល់នៃផលកម្មនោះ ទើបគាត់ កើតមកជាមនុស្សតំសត់ មនុស្សតំពា មនុស្សថោតទាប ក្នុងត្រុងរាជគ្រឹះ នេះឯង សុប្បពុទ្ធតុដ្ឋនោះ បានពាស្រ័យធម្មវិន័យ ដែលព្រះគមាគតសំ-ដែងហើយ កាន់យកសទ្ធាដោយប្រពៃ កាន់យកសីលដោយប្រពៃ កាន់ យកសុគ:ដោយប្រពៃ តានយក០ាគ:ដោយប្រពៃ តានយកបញ្ហាដោយ ប្រពៃ សុហ្សពុទ្ធកុដ្ឋ នោះ លុះគាស្រ័យធម្មាំន័យ ដែលគថាគតសំដែន **េហ័យ ក៏**កាន់**យ**កសញ្ហាដោយប្រពៃ កាន់យកសំលដោយប្រពៃ កាន់យក សុត:ដោយប្រពៃ កាន់យកចាគ:ដោយប្រពៃ កាន់យកបញ្ហាដោយប្រពៃ

នេសនេ ពេធម្យ សេយនៅផ្តល់ ១៩៤ កំរុំ

ខេសន ពេធម្យ សេយនៅផ្តល់ ១៩៤ កំរុំ

ខេសន នាធិត្ត និង សេយនៅផ្តល់ ១៩៤ កំរុំ

ខេត្ត និង សេយនៃ សេយនា សេយនិង សាយនិង សេយនិង សេយន

(០០៤) ឯកគ្នំ សុខ ។ ឯនាំ សមយំ ភកអ សាវត្តិយំ
វិហាត់ ដេតានេ អនានមិល្ហាំតាស្បី អារាមេ ។ តេន
ទោ ខន សមយេន សម្លូបាល តុមាកោ អន្តរា ខ
សាវត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកោ ៣ ខេត្តិ ។ អន់ទោ
ការត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកោ ៣ ខេត្តិ ។ អន់ទោ
ការត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកោ ៣ ខេត្តិ ។ អន់ទោ
ការត្តិ អន្តរា ខ សវត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកោ
ការត្តិ អន្តរា ខ សវត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកោ
ការត្តិ អន្តរា ខ សវត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកោ
ការត្តិ អន្តរា ខ សវត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកា
ការត្តិ អន្តរា ខ សវត្តិ អន្តរា ខ ដេតាន់ មិន្តិកា
ការត្តិ អន្តរា ខ ស្តិសា ខេត្ត ស្តិសា ខា ភាព ស្តិសា ខេត្ត ស្តិសា ខេត្ត

០ ឱ ម ពតិយន្តិ នត្ថិ ។ ៤ ឱ ម ឯក្តុត្ស តេតិ អគ្គិ ។

ឧ**ភ**ន សោណត្ថេរវគ្គ ទី ៥ ចតុត្ថសូត្រ

លុះបែកគ្នាយកន៍តាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតឯសុគតិសួគិទៅលោក ជាមួយ នឹងពួកទៅតាជាន់តាវត្តិង៍ ទៅបុត្តនោះ ក៏រុង៍រឿងកន្ងែលើសពួកទៅតា ឯទៀត ក្នុងទីនោះ ជោយពណ៌សម្បូរផង ដោយយសបរិវារផង ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបសេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹ ទពននេះ ក្នុងវេលានោះថា

បណ្ឌិតគប្បីរៀវស្រឡះកម្មដ៏លេមត គ្នង់ដីវិលោកចេញ ដូចបុរសមាន ចត្ត រៀវស្រឡះទីមិនស្មើ ក្នុងតាលដែលដើរទៅ ។ សូត្រ ទី ៣ ។ (១១៤) ខ្ញុំបានស្លាបមកយាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិក បេដ្ឋ ជិតក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង៍ ពួកកុមារប្រើនកំពុងចាប់គ្រឹ ក្នុងបន្ទោះក្រុងសាវត្ថីនឹង វត្តដេតពន ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ស្បូន់ប្រដាប់មាត្រថ្មីវ ក្នុងវេលាព្រឹក ហើយចូលទៅកាន់ក្រុង៍សាវត្ថី ដើម្បីបណ្ឌបាត ។ ព្រះមាន ព្រះកាគ ទ្រង់ទត ឃើញ នូវញ្ចុកកុមារប្រើននាក់ទាំងនោះ កំពុង ចាប់ត្រី ក្នុងចន្លោះក្រុងសាវគ្គីនឹងវគ្គដេត១ន លុះឃើញហើយ ទើបឲ្រង់នៀងចូល **ទៅរត ពួកកុមារ**ទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហេយ ទ្រង់សុវពួកកុមារ **ទាំងនោះថា** ម្នាលកុមារទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ទ្វាបសេចក្ដីទុក្ខប្ដ **လေဗဂ္ဂ**်ဳိရုန္မွ မိခတ်ခ်ေလြ၍ကြ ကလ်မှုခခါနိချသေးခဲ့တဲ့ ၁

សុគ្គន្តបិដ្ឋពេ ទុទ្ធពនិកាយស្យ ឧទាន់

ឧស់ខ្ញុំ (p) ង ឧស្ស_(p) ន់យ៉ា ត់ស៊ីខ្មុំ សុស្រី ឧសសត្ ប្រ មាន ឧសសម្បុះ មេតិ មេរូក្សិត ឧហសម្បុំ រ ខ ប្រ₍₀₎ ន់យ៉ា ត់ស៊ីខ្មុំ មេរូការិត្ត ឧហសម្បុំ រ ខ ប្រ₍₀₎ ន់យ៉ា ត់ស៊ីខ្មុំ ឧសសិត្ត ឧហសម្បុំ រ ខ ប្រ₍₀₎ ន់យ៉ា ត់ស៊ីខ្មុំ នៃ នេស្តិត ឧហសម្បុំ រ

[000] រៅម្លេ អុតំ ។ រាយ់ សមយំ ភេស សាវត្ថិយំ
វិហេតិ បុញ្ជាមេ មិតាមេតុប្បសេខ ។ ភេស ទេ
បន សមយេន ភេស ភេសប្រាស់នេ ។ ភេសស្បែប
កើត្តិយ៉ា ហោតិ ។ អេនទោ អាយសា អានស្លោ
អភិក្តាល ភ្លេំយា ធំភានេ បឋមេ យាមេ ទង្ហាយាសនា រាយ់សំ ចីវ៉ា ភេទ្ធា យេន ភេស ភេសប្រា
សនា រាយ់សំ ចីវ៉ា ភេទ្ធា យេន ភេស ភេសប្រា
វិហាមេទា ភេសស្លំ រាននេយា អភិក្តាល ភេសប្រា
វិហាមេទា ភេសស្លំ រាននេយា ភិក្ខាល់ ភេសប្រា
វិហាមេទា ភេសស្លំ រាននេយា ភិក្ខាល់ ភេសប្រា
វិហ្វិសសុ ភេស្តា ភេស ភិក្ខាល់ ភេសប្រា
វិហ្វិសតុ ភេស្តា ភេស ភិក្ខាល់ ភេសប្រា
វិហ្វិសតុ ភេស ភេស ភិក្ខាល់ ភេសប្រា
វិហាមេខ ភិប្បាស់ ភេសប្រា
វិហាមេខ ស្លា

[•] ម. តេ ។ 🖢 ឱ · ម · ចតុត្តិ នត្តិ ។

សុគ្គនប់ដក ខុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

ព្រះករុណាព្រះអង្គ បពិព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ ទ្វាចសេចក្ដី
ខុត្តដែរ សេចក្ដីខុត្ខ មិនជាទីស្រឡាញ់ របស់ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយទេ ។
ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបសេចក្ដីខ្លះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ
ក្នុងវេលនេះថា

បើ អ្នកទាំងទ្បាយ ភ្លាចសេចក្ដីទុក្ខ បើសេចក្ដីទុក្ខ មិនជាទីស្រទ្បាញ់ របស់អ្នកទាំងឡាយ ទេ អ្នកទាំងឡាយ កុំធ្វើជាបកម្ម ក្នុងទីវាលឬក្នុង ទីកំពុំង ឡើយ ប្រសិន បើ អ្នកទាំង ឡាយនឹង ធ្វើ ឬ កំពុង ធ្វើពុបកម្ ស្ម្បីអ្នកទាំងទ្បាយគេបរត់ទៅ ក៏មិនរូបបាកទុក្ខឡើយ ។ សុត្រ ទី ៤ ។ [១១៦] 🧃 ជនសាលមកយាង នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងប្រាសា មេិតវមាតា ក្នុងបុព្វារាម ទៀបក្រុងសាវត្តី **។** សម័យនោះឯង៍ នាថ្ងៃពេសថនោះ ព្រះមានព្រះភាគ មានភិក្ខុសង្ឃ <u> លេមរោម ទ្រង់គង់ក្នុងរោងទុះបាសថនោះ ។ លុះវេលាកគ្រឹបឋមយាម</u> ភន្ទង់ទៅហើយ ព្រះអានខ្ទុដ៏មានអាយុ កោក**ពា**កអាសន:ធ្វើចីវរៈធឿង ស្មាទ្ធានី ប្រណ្ឌម្យាអញ្ជល់ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រាបបង្គ័ ទូលសេចក្តី^{ទុ}ះ ចំពោះព្រះមានព្រះកាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេលា កគ្រីបប់យាម តន្ទង់ហើយ ភិក្ខុសង្ឃអង្គ័យចាំយូរហើយ បញ្ចិត្តព្រះអង្គ័ ដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់សំដែនបាត់មោត្ត ដល់ពួកកក្តុ ។

ឧទានេ បញ្ចមស្ស សោណត្តេរត្តៃស្យូ បញ្ចមសុត្ត

រាំ វុ ត្តេ ភឧក គុណ្ឌ អយោស ។ ខុត្តបាន្យ សេ-យុស្មា មានស្លេ មង្គម្រីនិណ ខ្មុំ ទៅខេង គម្បីគេ យោ ទេ ខ្យុ យោសភា ៦៩ សំ ខ័រ គេត្យ យេខ ភភា នេះខញ្ញហិទ្យាឈាមេត្វ ភភវឌ្គំ ឯភឧវេស១ អភិក្តាឡា កន្តេ វត្តិ ជិត្តាន្តោ មជ្ឈិមោ យាមោ ចិរជំសិន្តោ ភិត្ត្ ស ឡោ ខ្លួសតុ កន្តេ ភកវា ភិក្ខុខំ ទាត់ ទោក្ខុខ្លិ ។ ទុន្យេមៀ ទោ កក្ស តុណ្ណ អយោស ។ គត្យមៀ ទោ សណ្ឌា សខស្លើ អង្គុយីសណា ខ្មើល ភូមិទៅ ឧត្តិតេ យោគេ ៩៩៤៧ មរិយោ ចច្ចិត្តិយា ខេត្តិយា ៩ជា យា-សេខា ៧៩ សំ ខ័ែរ ឥត្វា យេឧ ភក្សា នេធញ្លាំម្ប-ច្នុះត្តា បញ្ជីថា យោមោ ឧទ្ធស្នោ អរុសោ ឧត្តិមុខ រត្តិ ខំរេះសំណេ ភិក្ខុសសៀ្ត ខុខ្ចុំសក្ ភណ្តេ ភភ**ភ** មាន ា ម៩ ទោ មាយ ទាំ នោ ឧសា មេ ដែលិចមារិ ស្នេខ សេរ នុំ ខ្មែរ ស្នេស បុគ្គល់ សន្ទាយ

[»] ឱ. ម. ឧទ្តេ។ ๒ ឧ. កំនុមម. កំនុម

ឧទាន សោណត្តេរវិគ្គទី ៥ បញ្ចូមសូត្រ

កាលព្រះអានន្ទ ក្រាបបង្គ័ទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមានព្រះភាគភិគង់ ស្ទៀម ។ តាលកត្រឹមជ្ឈឹមយាម តន្ទង៍ហើយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក ក្រោកថាកកាសនៈ ធ្វើចវេវធៀងស្នាម្ខាង ប្រណម្យុអញ្ជាល់ចំពោះព្រះមាន ព្រះភាគ ហើយក្រាបបង្គ័ទូលសេចក្តី ៖ ចំពោះព្រមានព្រះភាគ អស វារៈពីរដងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេលាក្យឹមជាមួយមេ កន្ទង ហើយ កិត្តសង្ឃអង្គ័យចាំយូរហើយ ថពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន សូមព្រះ មានព្រះភាគ សំដែន៍បាត់មោត្ដដល់ពួកកិត្តទាំង៍ឡាយ ។ ព្រះមាន ព្រះភាគ តិ ទ្រង់គង់ស្យៀម អស់វារៈពីរដង ។ លុះវេលាវាគ្រឹបច្ចិម-យាម កន្ទង់ហើយ កត្រីក៏ប្រាកដដូចជាមានមុខស្រស់ ក្នុងវេលដែល អរុណរះឡើន ព្រះអានន្តដ៏មានអាយុ ក៏ក្រោតហាតមាសនៈធ្វើចីវែរធៀន៍ ស្មា្ខម្នាង ប្រណម្យអញ្ជល់ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រាបបង្គ័ទូល សេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះកាគ ជាគំរប់ប៉ដងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដឹ ចំរើន ឥឡូវនេះ វាត្រីបច្ចឹមយាមកន្ទង់ហើយ អរុណវះហើយ វាត្រីក៏ប្រាកដ ដូចមានមុខស្រស់ហើយ ភិក្ខុសង្ឃអង្គ័យរង់ចាំយូរហើយ បពិត្រព្រះអង្គ ជ័បិវេន សូមព្រះមានព្រះកាគ សំដែងថាគិមោក្ខុដល់ពួកកិត្តិ ។ ព្រះអង្គ ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលមានន្ទ បរិសន៍មិនបរិសុទ្ធទេ ។ គ្រានោះ ព្រះមហា**-**មោគ្គល្ងួនដ៏មានអាយុគ្រិះរិះថា ព្រះមានព្រះភាគឲ្រង់សំដៅបុគ្គលណាហ្នឹ

សុត្តន្តបិដិកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧ**ភន់**

រៀវមាយ អចរុស្យូ អានន្ទ ចរុំសាត់។ អ៩ទោ អាយៈ-ည္က မေတာ၊မာဇ္လက္၊က ဆက္ခၢိန္တဲ့ အိန္းဆင္တို့ **ျပၼ**လာ ខេតោ ខរិទ្ធ មនុសាតាសំ ។ អន្ទុសា ទោ អាយុស្មា មហាមោត្តហ្វាលោ នំ បុត្តលំ ទុស្ស៊ីលំ ទាប**ជម្មុំ** អ**សុ**-ត្សិត្ត ឃុំ អ**េ**សសិស្ន **មែ**សិស្ត ពិទ្ធ ឃុំ ម**េស និទ្ធ អុសវិ**ខ្ តាសម្ពិតជាន^(០)មនៅ ភិក្ខុសខា្សា ជិសិជ្ ឧិស្វាជ ខ្យុជ្ជាយាសភា យេជ សោ ពុគ្គលោ គេជុ**បសង្គ័ម ខុប**-សម្តុំទិត្ត តំ បុគ្គលំ ស្គឧកេខ ឧដ្ឋេញវុសេ ឧដ្ឋែស ភេឌនា ខេត្ត នេះ ភិក្ខុ សំ វាស្សេតិ ។ អ៩ ទេ សោ បុគ្គលោ គុណ្ឌី អយោសំ ។ ខុត្ថិយម្បី ទោ សោ អាយុស្មា ឧឈ ខេស្ត្រ ខេត្ត ស្នេច ស្នេច ស្នេ នុដ្ឋេញរ៉ុសោ ឧដ្ឋោស ភឥតា ឧត្តិ គេ ភិក្ខុ ហិ **សខ្វុំ** សំវាសោត៌ ។ ខុត៌យម្បី ទៅ សោ មុក្កលោ តុណ្តី မေးသောမှာ နှင့်ကျင်္ချီး သော မက မော် နည်း မောင်္ကေလ မေးကျင်္ តំ បុត្តលំ ឯគឧរេ**ក ខ**ុដ្ឋេសារុសេភ និដ្ដោស ភេកវេតា

ឱ ម កសម្ពុជាត់ ។

សុត្តស្ថិងព ខុទ្ធពនិកាយ ឧទាន

បានជាទ្រង់គ្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បរិស័ទមិនបរិសុទ្ធ**យា**ង៍នេះ ។ ទើប ព្រះមហា មោគ្គល្ងានដ៏មានអាយុ សួង៍មើលចិត្ត ដោយចិត្តរបស់លោក ហើយធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ចំពោះភិត្តសង្ឃពំងអស់ ។ លុះព្រះមហាមោគ្គល្ងានដឹ មានអាយុ បានឃើញបុគ្គលទ្រុស្តសីលនោះ មានធម៌លាមក មានមារយាទ មិនល្អក្លូវប៉ុន្តែស្រ មានអំពើអាក្រក់បិទប៉ាំងទុក មិនមែនជាសមណៈ តែ ប្តេជ្ញាថា រុនជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ តែប្តេជ្ញាថា រុនជាអ្នក ប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ស្ពួយទាន់ក្នុង មានចិត្តដោកដោយរាគ: កទ្វក់ដូច សម្រាមអន្ត័យក្នុងកណ្ដាលភិក្ខុសង្ឃ លុះឃើញហើយក្រោកថាកអាសនៈ ចូលទៅរកបុគ្គលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងបុគ្គលនោះ ថា នៃអាវ៉ុសោ អ្នកចូរក្រោកចេញ ដ្បិតព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញ អ្នកហើយ អ្នកលែន៍បាននៅរួមជាមួយនឹងពួកកិត្តហើយ ។ លំដាប់នោះ បុគ្គលនោះក៏នៅស្ងៀម ។ ព្រះមហាមោគ្គស្វានដ៏មានអាយុនោះ បាន និយាយនឹងបុគ្គលនោះ ដាគំរប់ពីរដងថា នៃអាវ៉ុសោ អ្នកចូរក្រោកចេញ ដ្បិតព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញអ្នកហើយ អ្នកលែង៍បាននៅរួមជាមួយ នឹងពួកកិទ្ធហើយ ។ បុគ្គលនោះ នៅស្ងេមអស់វាវៈពីរដងទៀត ។ ព្រះ មហារមាគ្គល្អូនដ៏មានអាយុ បាននិយាយនឹងបុគ្គលនោះ ជាគំរប់ប៉ីដង៍ថា នៃអាវុសោ អ្នកចូរក្រោតចេញ ដ្បិត**្រះ**មានព្រះភាគទ្រង់ឃើញអ្នកហើយ

ឧភាខេ បញ្ចមស្ស សោណផ្តេរវិត្តស្ស បញ្ចមសុគ្គ

ជន្ត នេះ ភិក្សាល់ សន្តិសំវាសោន៌ ។ នេះ យេម្បី ទោ សោ បុក្ខលោ តុណ្ឌី អពោសិ ។ អ៩ទោ អាយ្មា្មា មហេ មេត្តហ្វា នេះ បុត្តលំ ៣ ហេ យំ ឧ ហេ ត្វា ពហ៍-ធ្លាក់ កោដ្ឋកា ចំក្ដាមេត្យ $^{(0)}$ សុខិឃដ៍កាំ ឧត្វា យេច ក្នុង ខេត្ត ខេត្ត ខែង ខែ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ជំត្វាម៉ានា ភព្តេ សោ ឬភ្គលោ មហា បរិសុឌ្វា បរិសា ជុខ្ចិសត្ ភ ត្តេ ភភវ ភិគ្គុជំ ភគិមោគ្គុធ្គិ ។ អញ្ចាំឃំ មោត្តហ្វាន អព្ភូត់ មោត្តហ្វាន យាវ ៣យាតមាណា**ថ**ិ យ នេះមា គោភាស់ មានត្តបានខ្លួន ។ ងខ្លួន ភេឌ្ស ភិក្ខុ អាមន្តេស៍ នេយាយាហំ ភិក្ខុ ៅ ៩ តោ ប់ ខាលេស ខ្ញុំ មាន ខាង ខ្ញុំ ខ្លុំ មាន ខ្ញុំ យោ^{រ (២)} ភិក្ខាវ ៩ គេ ១ ១ ខ្យែង ខំ ការយៀដ សេឌ សេឌ នៃសេលាទ្រ ត មុខាខ គេមុ ស្មីរុ អនាតាសេ យំ ន៩ ក តេ អមវិសុឌ្វាយ មវិសាយ

១ មៈ និក្ខុម័ត្ន ។ ៤ ឌ. មៈ តុម្ពេវទានិ ។

ឧទាន សោណត្តេរត្ត្រ ទី ៥ បញ្ចមសូត្រ

អ្នកលែនបាននៅរួមជាមួយនឹងពួកកក្ខុលើយ ។ បុគ្គលនោះកំនៅស្ងៀម អស់វាវៈជាគិវប់បីជន ។ គពិនោះមក ព្រះមហាមោគ្គល្ងាន ដ៏មានអាយុ គន្ទឹសនឹងវនុកទា្ធវ វូចចូលមកវកព្រះមានព្រះភាគវិញ លុះចូលទៅដល់ ហើយ បានក្រាបបង្គ័ទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះកាគថា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលនោះ ភ្ញុំព្រះអង្គបានបណ្ដេញ ឲ្យចេញទៅហើយ ឥឡូវនេះ បរិស័ទបរិសុទ្ធហើយ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមាន ព្រះកាគ ទ្រង់សំដែនបាត់ មោត្ត ដល់ពួកភិក្ខុឲ្យទាន ។ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលមោគ្គល្ងាន គួរអស្ចារ្យណាស់ ម្នាលមោគ្គល្ងាន ចំឡែកណាស់ មោឃបុរសនោះ មិនសមបើនឹងក្រាញនៅបង្អ័ន់ ទាល់តែ គេលប់ទាញដែសោះ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងពួក កក្តុថា ម្នាលកក្ខពុំឥឡាយ ឥឡូវនេះ គថាគគនឹងឈប់ធ្វេទ្យោសថ ស់ដែន៍បាត់ មាក្ខ អំពីកាលនេះ ម្នាលក់ក្នុ ទាំន៍ ឡាយ លំដាប់អំពីនេះ អ្នកទាំងឡាយ ធ្វេទពោសថសំដែងជាតិមេត្តបុះ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ តថាគត ធ្វេទ្ធប្រុសថ សំដែន៍បាត់ មោត្ត ដល់បរិសទ៍ដែលមិនបរិសុទ្ធ ដោយហេតុណា ដំណើរនុះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័មាទេ ។

សុគ្គន្តបំពីពេ 🤫 ពនិកាយស្ស ឧទាន់

(០០៧) អដ្ឋិមេ ភិក្ខាវេ មហាសមុខ្ចេ អញ្ជិហ អត្តិនេះម្នា^(០)យេ ខិស្សា ខិស្សា អសុរា មហាសមុខ្ចេ អភិមេឌិ ១ ភាគមេ អដ្ឋ ១

មហាសមុខ្លោ ភិត្តាវេ អនុព្វានិខ្មោ អនុព្វាទៅ កោ អនុព្វាព្ធភាព នាយតគេនៅ បទាតោ យំ (៤) ភិក្សា និសាសមុខ្មែ អនុព្វានិខ្មោ អនុព្វាទៅលោ អនុព្វាព្ធភាព នាយតគេនៅ បទាតោ អយ់ (៣) ភិក្សាវេ មហាសមុខ្មែ បឋមោ អជ្ជិយោ អត្តនេះម្នា យំ និ-ស្វា និស្វា អសុវា មហាសមុខ្មែ អភិវម៌្ន ។

ចុន ខម្សំ ភិក្ខាវ មហសមុខ្លោ មិននម្មោ វេលំ នាន់វត្តន៍ មយម្បិ ភិក្ខាវ មហសមុខ្លោ មិននម្មោ វេលំ នាន់វត្តន៍ មយម្បិ ភិក្ខាវ មហសមុខ្លេ ខុនយោ អច្ចាំយោ អត្តនេះម្មោ យំ និស្វា និស្វា អសុរា មហសមុខ្លេ អភិវម្ពន់ ។

စ ឧ. អຕ្ភា ធម្មា ។ 🄈 ឧ. យម្បី ។ က ឧ. អយម្បី ។ ៤ ឧ. ភាត់វត្តិ ។

សុត្តនូបិជិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

(១១៧) ម្នាលក់ត្នូក ន៍ឡាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ មានជម្មតាដែល អស្ចារ្យ កើតចំឡែក ៤ យ៉ាងនេះ ដែលពួកអសុរឃើញហើយរីករាយ ក្នុង មហាសមុទ្រ ។ ធម្មតាអសា្ស្រ ៤ យាង គេដូចមេ្តខារះ។ ម្នាលក់ក្នុទាំង ទ្វាយ មហាសមុទ្រមានទំ**នាបដោយលំដាប់** មាន**ទី**ជម្រាលដោយលំដាប់ មានទីទេរ ដោយលំដាប់ មិនមែន ចោតជ្រៅស្រឡង ទៅតែម្តង ដូចជា កណ្ដ**ែ** ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ឯមហាសមុទ្រ ដែលមានទំនាបដោយ ល់ដាប់ មាន៖ ជម្រាលដោយលំដាប់ មា**ន**៖ ទេរដោយលំដាប់ មិនមែន េហត់ ផ្រៀសឲ្យង៍ ទៅតែម្តង៍ ដូចជាអណ្តូងផោយជម្មតាណា ម្នាល ក់ក្នុទាំងទ្បាយ នេះជាធម្មតា អសា្ស្រ កើតចំឡែកទី១ ក្នុងមហា-សមុទ្រ ដែលព្លុកអសុរឃើញហើយ គែងរីករាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ មួយទៀត មហាសមុទ្រមានទឹកតាំងនៅនឹង ជាធម្មតា មិនដែលឡើង ឬ ដោរហូសច្រាំង ទៅគ្នេន េ ម្នាលកិត្ត្តិព័ន ឡាយ មហាសមុទ្រ ដែលមានទឹកអាំង នៅនឹងជាធម្មតា មិនដែល **ឡើ**ង ឬដោរហួសច្រាំង៍ទៅរាន ដោយធម្មតាណា ម្នាលភិក្ខុ ពុំង៍នេះជា នម្មតា អសា្វ្យ កើតចំឡែក ទី ៤ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរ ឃើញហើយ តែន៍វិករាយ ក្នុន៍មហាសមុទ្រ ។

ឧទា ទេ បញ្ចមស្ម សោណត្ថេរត្អេស្ស បញ្ចមសុត្ត

បុខ ខេម ភិក្ខា ខេមាសមុខ្លោ ឧមនេខ ក្ សាបេខ ស់សេន៍យំ ហោន៍មហាសមុខ្លេ មន័ក្កសា-ខំ នំ ទំបូមៅ នី វេហេន៍ ៩លំ ឧស្សាខេន់ (១) យម្បី ភិក្ខា មេហាសមុខ្លោ ឧ មនេខ ក្សាបេខ ស់សេន៍ យំ មហាសមុខ្លេ ឧន័ ក្សាបេខ ស់សេន៍ ៩លំ ឧស្សាខេត់ អយម្បី ភិក្ខា មេហាសមុខ្លេ ននិ-យោ អច្ចិយោ អត្តនេះម្នា យំ និស្វា និស្វា អសុវា មហាសមុខ្លេ អភិវម៌្ត ។

ចុត កប់ ភិក្ខា យម ភា ភា មហាសមុខ្លែ បន្តា មហាសមុខ្លែ បន្តា ជហន្តិ បុរិមាធិ សភា មេកត្តាធិ មហាសមុខ្លេត្រៅ សន់្យ កច្ឆន្តិ ។ យំ ភិក្ខាវ យ កាចិ មហាជនិយោ សេយ្យដីនំ កន្តា យមុខា អចិវេតី សភា មហី តា មហាសមុខ្លំ បន្តា ជហន្តិ បុរិហធិ នាមកោត្តាធិ មហាសមុខ្លែ-ត្រៅ សង់្យុំ កច្ឆន្តិ អយម្បិ ភិក្ខាវ មហាសមុខ្លេ-

^{🤏 🤉} ម - បីលេ ឧស្សារេតិ ។

ឧសន ហេយៈ ស្ដែរ និក ពយ៌ គស់មិ

ម្នាលកិត្តពាំងឲ្យាយ មួយទៀត មហាសមុទ្រមិនដែលមានសាកសព ស្លាប់នៅរួមបានទេ បើសាកសពស្លាប់ណា មានក្នុងមហាសបុទ្រ លេក តែងបន្សាត់សាកសពស្លាប់នោះ ទៅកេប្រាំង ផាត់ឡើងទៅ លើគោក មួយរំពេច ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ឯមហាសមុទ្រមិនដែលមានសាកសព ស្លាប់នៅរួមបាន បើសាកសពស្លាប់ណា មានក្នុងមហាសមុទ្រ លេក តែងបន្សាត់សាកសពស្លាប់នោះ ទៅកេប្រាំង ផាត់ឡើងទៅលើគោក មួយរំពេច ដោយធម្មតាណា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ នេះជាធម្មតា អស្ចារ្យ កើតចំឡែកទី ៣ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយ តែង រីកាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ ។

ម្នាលក់ក្នុទាំជទ្បាយ មួយទៀត ខន្ទេធំ ១ ទាំជទ្បាយណាមួយ ដូច
ខន្ទេគង្គា យមុនា អចិរវិត សរកូ មហី ខន្ទេទាំងនោះ កាលបើហូរទៅ
ដល់មហាសមុទ្រហើយ តែផលះបជន់ខាមនឹងគោត្រដើម (របស់ខ្លួន)
ដល់នូវកំរិយារាប់ញាល់ថា មហាសមុទ្រតែម្យ៉ាង ១ ម្នាល់ក់ក្នុទាំងឡាយ
ខន្ទេធំ ១ ទាំងឡាយណាមួយ ដូចដាខន្ទេគង្គា យមុនា អចិរវិត សរកូ មហី
ខន្ទេទាំងនោះ កាលបើហូរទៅដល់មហាសមុទ្រហើយ តែផលះបង់នាម
នឹងគោត្រដើម (របស់ខ្លួន) ដល់នូវកំរិយារាប់បញ្ជាល់ថា មហាសមុទ្រ
តែម្យ៉ាងដោយកម្មតាណា ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ នេះជាធម្មតា អស្ចារ្យ

សុត្តនូចិដក ខុទ្ទកនិកាយស្យូ ឧទាន់

ចតុ គ្នោ អញ្ជាំយោ អត្តតេ ម្នា យំ និស្វា និស្វា អសុរា មហាសមុខ្លេ អភិរម**ន្តិ** ។

១ ខ.ម. យ ច ។ កត្ថិ យា កាប់តិវា ជាហៅ ទីស្សត់ ។

សុត្តស្ថិដក ខុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

កើតបំ**ឡែក ៖** ៤ ត្នឹមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយ គែន៍រិក រា**យ ក្នុ**ងិមហាសមុទ្រ ។

ម្នាល់កិត្តទាំងឲ្យាយ មួយទៀត ទឹកខន្ទេទាំងឲ្យាយណាមួយ ក្នុង
លោក ដែលហូតេតាច ទៅកេមហាសមុទ្រក្ដី នារទឹកក្យើងទាំងឲ្យាយ
ណា ដែលឆ្នាក់ចុះមកបាកអាកាសក្ដី មហាសមុទ្រ ក៏មិនប្រាកដជាស្រក
ប្តីពេញ ដោយទឹកខន្ទេនឹងនាទើកក្ដៀងនោះឡើយ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ
ទឹកខន្ទេទាំងឲ្យាយណាមួយ ក្នុលោក ដែលហូរទៅរកមហាសមុទ្រក្ដី
ជារទឹកភៀងទាំងឲ្យាយណា ដែលហូរឆ្នាក់ចុះមកបាកអាកាសក្ដី មហា្នៈ
សមុទ្រក៏មិនប្រាកដជាស្រកបូពេញ ដោយទឹកខន្ទេនឹងនាទើកក្ដៀងទាំង
នោះ ដោយធម្មតាណា ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ នេះជាធម្មតា អស្ចារ្យ
កើតចំឡែកទី ៩ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយ តែង
រករាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ ។

ម្នាលកិត្តិទាំងឡាយ មួយទៀត មហាសមុទ្រមានសេតែមួយ គឺសេស្រ ម្នាលកិត្តិទាំងឡាយ មហាសមុទ្រមានសេតែមួយគឺសេស្រៃ ដោយធម្មតា ណា ម្នាលកិត្តិទាំងឡាយ នេះជាធម្មតា អស្ចារ្យ កើតចំឡែកទី៦ ក្នុង មហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយគេង៍កែបយ ក្នុងបហរសមុទ្រ ។

ឧទាទេ បញ្ចូមស្ស សោណផ្តេត្តែស្ស បញ្ចូមសុត្ត

ចុន ចមាំ ភិក្ខាវ មហាសមុខ្លោ មហាត់ ភូតាជំ
អាវាសា គគ្រិមេ ភូតា គិមិ គិមិន្តលោ គិមិគិមិន្តលោ (៤)
អសុរា ភាគា គន្ធូត្យ សង្គិ មហាសមុខ្លេ យោជនសត៌កាបិ អត្តភាវា ធ្វិយោជនសត៌កោបិ អត្តភាវា គិយោជនសត៌កាបិ អត្តភាវា ចនុយោជនសត៌កាបិ អត្តភាវា

ម. មសារតល្ខំ ។ ៤ តិមិរបិង្គលោ ។ វិនយបិជិកេ ចុល្បីក្ដេ តិមិតិមិង្គិលោម—
 ហាតិមិង្គិលាតិ បាញ ទិស្សន្តិ។ អង្គកជាយំ បន តិមិ តិមិង្គិលា តិមិតិមិង្គិលាតិ ទិស្សន្តិ។

ឧភាន ណេណត្ថេរវគ្គ ទី ៩ បញ្ចមសូត្រ

ម្នាល់កិត្តទាំងឲ្យយ មួយទៀត មហាសមុទ្រ មានរតនៈច្រើនយ៉ាង
មិនមែនមានរតនៈតែម៉្យាងខេ ឯរតនៈទាំងនេះដែលមាន ក្នុងមហាសមុទ្រ
នោះ គឺតែម៉្ត្ត តែម៉េណ៍ តែវដាទូរ្យ ស័ង្ត សំណ តែវប្រពាឡ ប្រាក់
មាស តែវត្រហម (ត្បូងខទឹម) នឹងតែមែរកដ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ
មហាសមុទ្រ មានរតនៈច្រើនយ៉ាង មិនមែនមានរតនៈតែម្យ៉ាងខេ ឯរតនៈ
ទាំងនេះ ដែលមាននៅ ក្នុងមហាសមុទ្រទោះគឺ តែវមុត្តា តែវមណ៌ តែវ
ពៃទូរ្យ ស័ង្ត សំណ តែវប្រពាឡ ប្រាក់ មាស តែវត្រហម នឹងតែវ
មាតដ ដោយធម្មតាណា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ នេះជាធម្មតា អស្ចារ្យ
ដែលតើតចំឡែត ទី ៧ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយ
តែងរីកាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ ប្រាក់មាន ដែលពួកអសុរឃើញហើយ

ម្នាលកិត្ត្តទាំងឲ្យាយ មួយ ទៀត មហាសមុទ្រជាទំនៅរាស្រ័យនៃ ពួកសត្វធំ ។ ជាច្រើន ពួកសត្វធំ ។ ទាំងនេះ ក្នុងមហាសមុទ្រនោះគឺ ត្រឹ ឈ្មោះតិមិ ឈ្មោះតិមិង្គ្តល ឈ្មោះតិមិតិមិង្គ្តល នឹងពួកអសុវ នាគ នន្ធព្វ ដែលមានអត្តភាព ១ វយយោជន៍ខ្លះ មានអត្តភារា ៤ វយយោជន៍ខ្លះ មានអត្តភាព ៣ វយយោជន៍ខ្លះ មានអត្តភារា ៤ វយយោជន៍ខ្លះ

សុគ្គន្តបំជាក ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

បញ្ជាលាជាអស់គិកាប់ អត្តាវា យម្បី គិក្បាប់ មហា-សមុខ្ចោ មហៈតំ ភ្នំតាន់ អាវាសោ តុត្រិមេ ភ្នំតា តិមិ ត៌មិន្ត័លោ ត៌មិនិមិន្ត័លោ អសុរា នាតា ឥធ្វុក្ខា សង្គិ មហាសមុខ្ចេ យោជនសត៌កាចិ អត្តាវា ធ្វិយោជន សត៌តាប់ អត្តាវា តំយោជឧសត៌តាប់ អត្តាវា បត្យបានផ្លែសត៌កាម៉េអត្តភាវា បញ្ហាបោនផ្លែសត៌កាម៉ អឌ្ធភាវា អយឡី ភិក្ខាវេ មហាសុមុខ្មេះ អដ្ឋមោ អច្ចឹះ-យោ អត្តស ឃុំ ខ្មុំ ខ្មុំ អសុក មហាស-មន្ត្រ អភិរមត្តិ ។ ន់មេ ទោ ភិក្ខាវេ មហាសមុន្តេ អដ្ឋ អដ្ឋាយ អត្តតឧទ្ធា យេ ឧិស្វា ឧិស្វា អសុវា មហា-សមុខ្មេ អភិវម៌្ត ។ (០០៤) ក្សាគេ, សេ មួយ , មុខម្នាំ ឌតិរួច (៣ អដ្ឋ អត្តិយោ អត្តឧត្សា យេ និស្វា និស្វា ភិក្ខុ

ម្នង់ស្នាំ ខេត់ស្រណៈ អង្គរង់ខ្លាំ ឯ ២៩១៧ មគី ឯ

សុត្តនូបំដីក ខុទ្ចកនិកាយ ឧភន

មានអត្តភាព ៤ រយយោជន៍១៖ តែងនៅ ក្នុងមហាសមុទ្រ ម្នាលកិក្ខុ ទាំងទ្វាយ មហាសមុទ្រជាទីនៅអាស្រ័យ នៃពួកសត្វធំ **១** ជាច្រើន ពួកសត្វធំទាំងនេះ ក្នុងមហាសមុទ្រនោះ គត្រៃឈ្មោះគមិ ឈ្មោះគិមិដ្ឋស ឈ្មោះតិមិតិមិត្តិលនឹងពួកអសុវេវាគ គន្ធព្វ ដែលមានអត្តភាព ១ រយ ្យាជន៍ខ្វះ មានអត្តភាព៤វយយោជន៍ខ្វះ មានអត្តភាពពាវយយោជន៍ 🤋 ៖ មានអត្តភាព ៤ រយៈ យោជន៍១៖ មានអត្តភាព ៥ រយៈ យោជន៍១៖ តែជនៅ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដោយជម្មតាណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ ជាធម្មតា អសា្តប្រដែលកើតបំឡែក ខ ៤ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួក អសុរឃើញហើយ តែងរីកេលយក្នុងមហាសមុទ្រ 🗷 ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ជម្មតា អសា្ស្រ ដែលកើតចំឡែកទាំង៤ ប្រការនេះ គែងមាន ក្នុងមហា-សមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយ តែងវិករាយ ក្នុនិមហាសមុទ្រ [។] (១១៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងជម្ងឺន័យនេះ មានសភាពមិន អស្ចារ្យ ដែលគេតែចំ**ឡេ**ក ៤ ប្រការ ដែលភិក្ខុទាំងឡាយ ឃើញហើយ តែងគ្រេកអរ រីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូចមហាស**មុទ្រដែរ** ៗ សភាពអស្ចារ្យ ដែលកើតចំឡែក ៤ ប្រការ តើដូចម្ដេច ។

ឧទានេ បញ្ចូមស្ស សោណត្ថេរត្រួស្យូ បញ្ចូមសុត្តិ

នូសា មួយ ខុងមាំ ឧត្សាយ អង្គនេទំ ។ ឧសាធ្យល់ ឧសស អធ្វាយ អង្គនេទំ ។ ឧសស្ស មួយ ខុងមាំ ឧស្សិយ អង្គនេទំ ។ ឧសស អាយាឧត្សយោ អង្គ ប្រាស្នាយ អង្គនេស្ស ឧស្សិយ យាយ-អង្គ ប្រាសិស្ស អង្គ ប្រាស្នាយ អង្គ ប្រាសិស្ស ឧស្សិយ យាយ-អង្គ ប្រាសិស្ស អង្គ ប្រាសិស្ស អង្គ ប្រាសិស្ស ឧស្សិយ យាយ-អង្គ ប្រាសិស្ស អង្គ ប្រាសិស្ស អង្គ ប្រាសិស្ស ប្រ ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស្ស ប្រ ប្រាសិស្ស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស្ស ប្រ ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស្ស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រាសិស ប្រ ប្រាសិស ប្រាសិស

សេយ្យថាថិ ភិក្សា មេខាសមុខ្លោ មិនជម្មោ ប់លំ នាត់វត្តតិ ឯមេ ទោ ភិក្សា យំ មយា សាវការំ សិក្សាបនំ បញ្ញត្តិ តំ មម សាវការ ជីវិតហេតុចិ នាត់ក្បេចខ្លិ យប្បី ភិក្សា មម សាវការំ សិក្សាបខំ បញ្ជត្តិ តំ បម សាវការ ជីវិតហេតុចិ នាត់ក្បែចខ្លិ

១ ឱ. យាម្យូ ។

ឧទាន សោលស្ត្រាវុគ្គ ទី ៥ បញ្ចមសូត្រ

ម្នាលក់ក្ខុទាំន៍ទ្បាយ ក្នុងជម្មាំន័យនេះ មានការេសក្បាដោយលំដាប់ មានតិច្ចដែលគ្រវៈធ្វេរជាយល់ជាប់ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ មិន ថែនបានគ្រាស់ជំងឺអរហត្តផល តែម្ដីទេ ដូចជាមហាសមុទ្រ មាន¢្ទំនាបដោយលំដាប់ មាន¢ដៃ(មាលដោយលំដាប់ មាន¢ខែរដោយ លំដាប់ មិនមែនចោគជ្រៅស្រឡុង ទៅតែម្តង ដូចអណ្តង់ទេ ម្នាល ភិត្តទាំងទ្វាយ ក្នុងជម្ងឺន័យនេះ តែងមានការសិក្សាដោយលំដាប់ មាន កិច្ចដែលត្រូវធ្វើដោយលំដាប់ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ មិនមែន បានត្រាស់ជំងឺអរហត្តផល តែម្នង ដោយសភាពណា ម្នាលកិត្តទាំង ទ្វាយ នេះជាសភាព អស្ចារ្យ ដែលភើតចំន្បែកទី ១ ក្នុង៍ជម្ងឺនិយនេះ ដែលភិក្ខុទាំឥទ្យាយ ឃើញហើយ តែងក្រេកអរ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុង៍ទាំង៍ឡាយ សិក្ខាបទណា ដែលតថាគត បានបញ្ជូត ដល់សាវិកទាំងទ្យាយហើយ ពុកសាវិកនៃត្រឋាគត សូម្បីមានហេតុដល់ ជុំវិត តិមិនហ៊ិនប្រព្រឹត្តកន្ទង៍សិត្តាបទឡើយ ដូចមហាសមុទ្រ ដែល មាន¢ឹកនៅទឹង ជា¤ម្មា មិនដែល ឡើង ឬ ដោះហួស (ចាំង ទៅ បាន ដុំ ចោះឯង៍ ម្នាលភិក្ខុទាំងីឡាយ សក្ខាបទណា ដែលតថាគត បញាត្ន ដល់សាវិកព្ធិ៍ ទ្បាយ ហើយ ពួកសាវិក នៃគថាគិត សូម្បីមាន ញ្ចុ ហេតុដល់ដ៏វិត ត៌មិនហ៊ានប្រព្រឹត្តឥន្ទង៍សិក្ខាបទនោះ ដោយសភាពណា

សុត្តខ្លួបដែកេ ខុទ្ធកតិកាយស្ស ឧទាន់

អយទ្បី ភិក្ខាវ នៃស្វា និស្វា ភិក្ខា នៃមស្ទឹ ឧទ្ទវិន-យោ អភិវមន្តិ ។

សេយុទ្រភ្នំ ភិក្ខុវេ មហាសមុខ្លោ ជ មនេះ ភក្សា-ចេន ស់វស់ន៍ យ៍ ហោតិ មហាស់មុខ្គេ មន្ទំ កុណ្ចំ နော့ စွဲစွုးမြား နွား ဂါလာနှာ ရေလံ့ ရေလာဂ္ဂေဒေနာ် ညီးမြား ကေ ಕ್ರಹ್ಮೀ (ಬು (ಳು ಕರ್ಷಿಯ ಕರ್ನ್ಟ್ ಚರ್ಳ) **ខ្**មែល ម្នាស់ ខ្មែង មាន ខ្មែង ខ្មងង ខ្មងងង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មងង ខ្មែង ខ្មែង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងងង ខ្មងង ខ្មងងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងង ខ្មងងង ខ្មងង មាន មាន មាន មាន ស្វាស្សា មាន ស្វាស្សា ស្វាសាស្សា ស្វាស្សា ស្វាសាស្សា ស្វាស្សា ស្វាសាស្សា ស្វាស្សា ស្វាសាស្សា ស្វាស្សា ស្វាសាស្សា ស្វាស្សា ស្វាសាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្វាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្សាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្សាស្សាស្សាស្សាស្សាស្សាស្សាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្សា ស្វាស្សាស្សាស្សាស្សាស្សាស្សាស្សាស ម ស្ដេច មាស់ ្រា កស់ ក្ដុំកំដា ខេ ខេខ ស ខ្មែ ស់សេន មន្ទេរ ១១ ខ្លែង មានិត្ត និង្គិត្ត គេញ៉ាប់ សោ យោធិ ម ដៀ គិត្តសង់ស្រ្ប ជំសំ ដោ អ៩ទោ សោ អាវតា ខ សន់្បីមា សង់្យែ ខ គេន ကားရွိ အိုက္ကေပး ကေသ ရုံးကိုလော အုံးမွဳိးလာ အမာ-ឌុធោ មុសខ្មែមដែលស្គាល ឧទ្ធនិធិយគិទើ ងស្ទឹងcon = 2 មានបាន្ទំcon = 2 មេសិន្ទ្ ខែសិcon = 2ចារិច្បដិញោ អន្តោទូត៌ អវស្សាតា កាសព្កាដាតោ

សុត្តស្ថិដិក ខុទ្ធកាទិកាយ ឧទាន

នេះជាសភាព អសា្យ ដែលកើតចំឡែកទី ៤ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែល ពួកកិត្តឃើញហើយ តែងគ្រេកអរ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

ម្នាលក់ក្នុទាន៍ ឡាយ បុគ្គលណា ជាអ្នកទ្រស្គល់ មានធម៌អាក្រក់ មានមារយាធម៌នស្អាតគួរឲ្យរង្គៀស មានអំពើអាក្រក់បិទពុំងីទុក មិន មែនជាសមណៈ តែប្តេជ្ញា ១នថាជាសមណៈ មិនមែនជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ជំ ប្រសើរ នៃប្តេញខ្លួនថាជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ជំប្រសើរ សុយខាងក្នុង មានចិត្ត ដោកដោយកគ: កទ្ទក់ដូចសម្រាម សង្ឃមិននៅរួមជាមួយបុគ្គលនោះខេ សង្ឃប្រជុំគ្នានាំយកបុគ្គលនោះចេញមួយវ៉ាពេច បុគ្គលនោះបើឲុកជាអង្គ័យ នៅក្នុងកណ្ដាលកិត្តសង្ឃពិតមែន ប៉ុន្តែបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា នៅជាយអំពី សង្ឃ ចំណែកសង្ឃក៏ឈ្មោះថា នៅឆ្វាយអំពីបុគ្គលនោះ ដូចមហាសមុទ្រ មិននៅរួមជាមួយសាតសពស្វាប់ទេ បើសាតសពស្វាប់ណាមួយ ដែលមាន ក្នុងមហាសមុទ្រ មហាសមុទ្រតែងបន្បាត់សាតសពនោះ ទៅវត្យាង ជាត់ទ្បើងទៅលើគោកមួយរំពេច ដូច្នោះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ណា ជាអ្នកទ្រស្នស់ល មានធម៌អាក្រក់ មានមារយាទមិនស្ពាត គួរឲ្យ រង្គៀស ចិនជាំនអំពើអាក្រក់ទុក មិនមែនជាសម**ណ:** តែប្តេញខ្លួនថាជា សមណៈមិនមែនជាអ្នកប្រព្រឹត្តធមិ ដ៏ប្រសើរ តែប្ដេញខ្លួនថាជាអ្នកប្រព្រឹត្ត ធម៌ដ៏ប្រសើរ សុយទាន់ក្នុង មានចិត្តជោកដោយកគ: កទ្វក់ដូចសម្រាម

ឧភាខេ បញ្ចុមស្ស សោណត្ថេរវគ្គស្ស បញ្ចុមសុត្ត

សេយ្យថាខំ ភិក្ខាវេយា កាខំ មហានធំយោ សេយ្យ-**ខ័ជ** កេស្តា យមុខា អចិការ៉ា សក្រុ មហ៊ុ តា មហាសមុខ្លឹ បត្តា ៩ហេខ្លី ឬ មែល សម កេត្តាធិ មហាសមុខ្លោត្វ សន្ត្យំ ឧដ្ឋ ស្រុម ទេ ភិក្ខាវ ខេត្តពេ វណ្ណា င္းေဆာင္ႏိုင္ငံေတာ့ မလည္နာ မင္းကိုက္ စစ္ပိုင္ခဲ့တဲ့ မင္းကို បុរិមាធិ នាមកោត្តាធិ សមណា សកាប្រុត្តិយោត្វេសផ្លុំ ကင္းရွိ ယခံ္ခြဲက္ျပ စန္မွာ ကေနည္ကာ စန္တာဟာ စြာတ္-អតារស្មា អជ្ញាបំ មេព្ជិត្យ ជ្យធ្នំ ជុះមាធិ ភាម-តោត្តាធិ សម្នាណ សកាប្រតិ្ហាធ្វេក សផ្លុំ កច្ឆិ

ឧទាន ណេណត្ថេរវិជ្ជ ទី ៥ បញ្ចូមសូត្រ

សង្ឃមននៅរួមជាមួយបុគ្គលនោះ សង្ឃាតែងប្រជុំគ្នា នាំយកបុគ្គលនោះ ចេញមួយរំពេច បុគ្គលនោះ បើទុកជាអង្គ័យនៅ ក្នុង៍កណ្ដាលកិត្ត-សង្ឃពិតមែន ប៉ុន្តែបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា នៅគ្នាយអំពីសង្ឃចំ**ណែ**តខាន៍ សង្ឃក៏ឈ្មោះថា នៅទ្វាយអពីបុគ្គលនោះ ដោយសភាពណា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងទ្វាយ នេះជាសភាព អសា្ស្រ ដែលកើតចំឡែកទី១ា ក្នុងធម្មវិនិយ នេះ ដែលកិត្ត្ត្រាំងឡាយ ឃើញហើយ តែងគ្រេកអរ ក្នុងជម្សិន័យនេះ ។ ម្នាលក់ត្ថូទាំងឡាយ វណៈ៤ពួកនេះ គឺ១គ្គយៈ ព្រាហ្មណ៍ វេស្សៈ សុខ្គះ វណ្ណៈ ទាំងនោះ ចេញចាកផ្ទះមកប្លុស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលគថាគត សំដែន เท็พ เโษล์ เงะชล์ ราษล็สเคา (ธเนีย (เชม ่วุล) เท็พ สเท ន្លូវករិយាពបបញ្ចូល ថាជាសមណសត្យបុគ្គិយ៍ តែម**្ចាំ**ង៍ ដូចទន្ទេធំ ១ ពុំងីទ្បា**ឃ**គឺ ខន្ទេគង្គា យមុនា អចិវេតិ សរកូ ម**ហី** ខន្ទេពុំង៍នោះ កាលបើហ្វារទៅ ដល់មហាសមុទ្រហើយ តែងលះបង់នាមនឹងគោត្រដើម (វបស់ខ្លួន)ហើយដល់នូវក់រិយារាប់បញ្ចូលថាជាមហាសមុទ្រ តែម្យាន៍ ដូច្នេះ ឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្យាយ វណ្ណៈទាំង៤ពួកគឺ ១ភ្និយៈ ព្រាហ្មូណ៍ វេស្សៈ សុទ្ធ: វណ្ណ: ទាំងនោះ ចេញចាក់ផ្ទះមក់បុរស ក្នុងជម្ងឺន័យ ដែលគថាគត សំដែងហើយ ក៏រមែងលះបង់នាមនឹងគោត្រដើម (របស់ខ្លួន) ហើយដល់ ន្ទុវត្សិយាព្ទបញ្ចូល ថ្នាជាសម្មាសត្យបុគ្គិយ៍តែម្យ៉ាង៍ ដោយសភាពណា

តុត្តម្តីពេ ខុទ្ធពន៌៣យស្ស ឧទនំ

មណ្ឌិង្ហ មេស្តី ឧតិរុខពោ ឧងខេស មជិរពេល មមិន-ខ ស៊េ ភូទ្ធិសា ខ្មសា ខ្មសិ មុខមាំ ខេតិរួខកោ មម្រង់នៃ សេយ្យថាទី ភិត្ត្វាវ យោ ខ លោកេ សវត្តិយោ ဗေတာည**ទុ**ធ្[°] អ[†]ៗ ၌ ဟာ ေ မန္လာကြာ ဘာ ၿ**ပ**အန္တြဲ ជ នេះ មហាសមុខ្សុរ ធ្នត្ត់ វា ស្ត្រំ វា បញ្ហាយតិ ស្ស ស្នេ សង្គាល់ សល់ក្_(០) សង្គិ អស់សន្ធម្មេស ៣ និញ្ជានជាតុយា មវិនិញ្ចមន្តិ ន តេន និញ្ជានជាតុយា ធានត្តាំ វា បូវត្តាំ វា បញ្ហាយតិ យម្ប៉ា ភិក្ខាវ ពហ្វប់ ភិក្ខា អនុទាធិ សេកាយ ធិត្តានភាគ្យា បរិធិត្តាយឆ្គុំ ឧ គេឧ ចិញ្ចេសត្យា ធ្នត្ត់ វា ឫក្តុំ វា បញ្ហាយតិ អយម្បឹ ម្លាំ ម្តេញ ខ្ពស្ស័ឌ ខេស្ស ខេស្ស មន្ទិរយោ មនិងឧគ្រើ ញ ខ្មសាំ ខ្ទសាំ មួយ មុនម្នាំ នត្សព្រល អង្គរងខ្ញុំ ៤ សេយ្យថាថា ភិក្ខាវេ មហាសមុខ្លោ ឯការសោ លោណរសោ រៀវមៅ ទោ ភិទ្ធាវេ អយំ ជម្ន-វិលយោ ស្នះមេស រួត់ខ្លុំមេស ភាពិ មួយ មញ្ជ ឌត្សូចពេល នាមរមេប រួត់ខ្លុំពេទប មូលគរិ មួយ មុនម្នាំ ខត្ស១៣ ខុនុង មជីព្រហ មមិនពតើ

e. a.ម្. ពហ្វ ចេបំ ។

សុគ្គនូមិដក ខុខ្ទុកនិកាយ ឧទាន

ម្នាលភិក្ខុទាំង៍ឡាយ ខេះជាសភាព អសា្ស្ស ដែលភើតចំឡែកទី៤ ភ្នង៍ នម្សិនិយៈនេះ ដែលពួកកក្ដាឃើញ ហើយ តែងត្រេកអ ក្នុងជម្សិនិយៈនេះ។ ម្ចាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ ទោះបញ្ជាក់វត្ថុច្រើនរូប បរិនិញ្ជានដោយអនុបាទ-សេសនិញ្ជានធាតុ និញ្ជានធាតុក៏មិន ទាក់ដថា 🥦 ឬពេញ ដោយភិក្ខុិទាធិ៍ :នាះឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាទឹកខន្ទេទាំងឡាយណាមួយ ក្នុង ហូរស្រោចចុះទៅកាន់មហាសមុទ្រក្ដី ធារទឹកក្វៀន៍ទាំង៍ឡាយ ណា ដែលធ្លាក់ចុះមកលកអាកាសក្ដី មហាសមុទ្រក៏មិនប្រាកដថាជាស្រក ថ្មពេញដោយទឹកនោះ ដូច្នេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ខុកជាពុក្រភិក្ខុច្រើន រួបបរិនិព្វាន ដោយអនុបាទសេសនិព្វានធាតុ និព្វានធាតុក៏មិនប្រាកដថា ទ្ធ៖ ឬពេញ ដោយកិត្ត្ ទាំងនោះ ដោយសភាពណា ម្នាលកិត្ត្ ទាំងឡាយ នេះជាសភាព អសា្ស ដែលកើតចំឡែកទី ៤ ក្នុងធម្មវិនិយនេះ ដែល ពកកក្តុឃើញហើយ តែងគ្រេកអា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

ម្នាល់កិត្ត្តព័ងឡាយ ធម្មវិន័យនេះ មានរស់តែមួយគឺវិមុត្ត្តិរស់ ដូច មហាស់មុទ្រ មានរស់តែមួយគឺរស់ប្រៃ ដូច្នោះឯង ម្នាល់កិត្ត្តពាំងឡាយ ឧម្សិន័យនេះ មានរស់តែមួយគឺវិមុត្តិរស់ ដោយសភាភាណា ម្នាល់កិត្ត្តិពាំង ឡាយ នេះជាសភាព អស្ចារ្យ ដែលកើតចំន្លែកទី ៦ ក្នុងជម្សិន័យនេះ

ឧភនេ បញ្ចម**ស្យ សោ**ភាត្តេរវគ្គស្ស បញ្ចមសុត្ត៌

ញុំ ខ្ពស់ ភូមិ មួយ ខ្ពស់ ខេត្តប្រភេស ក្នុង ខ្លី សេយុទ្រាច់ ភិក្ខុវេ មហាសមុខ្ចោ ពហុរននោ អ-ឋេឡះ ិយោ សង្គោ សិលា មកខ្មែំ ជេន ជានារូបំ លោ-ស្នេ ខេត្ត ខេត្ត ស្វេ ក្រុង ខេត្ត ខេត្ យោ ពហុវតនោ អធ្វភវត្តនោ តុត្រូមធំ វត្តភាធិ ស្រេយុទ្រីធំ ខត្តារោ សភិបដ្ឋានា ខត្តារោ សម្មព្យភា-យ ឧទ្ឋារេ មុខ្មិសស ឧណ្ដុំវិច្ចិយាន ឧណិ មហាន្ សត្តពេលដ្ឋាន្តា អរិយោ អដ្ឋខ្លុំ គោ មក្តោ យទ្បី ភិក្ខាវ អយុ ឌុម្នាំជយោ ពមាន្ទ្រ អធ្វេសនេយា នៃ ទៀត រតេយាធិ សេយ្យដីធំ ខត្តារោ សតិបដ្ឋានា ខត្តារោ សគិតនៃ ឧឌ្ឌាល មុខ្មិសនា ឧណ្វំទ្រិយាក្ ឧណ៌ ម-លាធិ សត្ត ពោជ្យ់ខ្លាំ អាំយោ អដ្ឋខ្លុំ កោមក្តោ អយម្បី ម្លុះ ម្នងស្នី ឧតិរួចពេ មាន គោ អជីព្រយ មនិងពេសិ ល់ ខ្មស់ គម្មាំ មុខម្មាំ ពត្តិនេះ ក្មេងប្រឹ រ လေယောင္ျပဳ အိန္းေတြ မဟာ လမ္းႏွာ မဟခံ အေ့အာင် អាក់សោ តត្រមេ គ្នុតា និមិ និមិន្ត័លោ និមិនិមិន្ត័លោ

ឧទាន សោណត្ថេរត្តែទី ៥ បញ្ចមសូត្រ

ដែលពុកកិត្ត្យឃើញហើយ គែងគ្រេកអរ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលភក្គុទាំងទ្បាយ ធម្មវិន័យនេះ មានវគនៈច្រើនយ៉ាង មិន មែនមានត្រឹមតែមួយប៉ុណ្ណេះទេ វត្តនៈនេះ ក្នុង៍ជម្ងឺន័យនោះគឺ សត៌-ប្បដ្ឋាន៤ សម្បុរ្យាន ៤ ឥទ្ធិថា៖ ៤ រុទ្រ្យ ៥ ពល៩ ពោជ**្**ត្ត ៧ នឹងមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ជំប្រសើរ ដូចមហាសមុទ្រ ដែលមានវតន: ្រើនយ៉ាង៍ មិនមែនមានតែមួយទេ វគនៈទាំងនេះ ក្នុងមហាសមុទ្រនោះគឺ តែម៉ុត្តា តែមេណី តែព្រៃទូរ្យ ស័ង្ខ សិលា តែប្រែពាឡ ព្រុក មាស តែក្រែហមនឹងតែមេរកដ ដូច្នោះឯង 🛮 ម្នាលក់ក្ខូទាំងឡាយ ធម្មវិន័យនេះ មានវតន: ច្រើនយ៉ាង៍ មិនមែនមានត្រឹមតែមួយ ទេ វតន: ពុំង៍នេះ ក្នុង៍ ជម្នាំន័យនោះគឺ សភិហ្បដ្ឋាន ៤ សម្មហ្សភាន ៤ ឥទ្ធិបាទ ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពល ៤ ពោជ្យគ្គី ៧ នឹងមគ្គុវបកបដោយអង្គី ៨ ដ៏ប្រសើរ ដោយ សភាពណា នេះជាសភាព អសា្ហ្ស ដែលកើតចំឡែកទី៧ ក្នុងធម្សិន័យ នេះ ដែលពួកកិត្តឃើញហើយ តែងត្រេកអរ ក្នុងធម្សិនយនេះ ។

ម្នាលកិត្ត ពំន័ត្យយ ធម្មវិន័យនេះជាទីនៅអាស្រ័យ នៃពួកបុគ្គលធំ។ ជាច្រើន បុគ្គលទាំងនេះ ក្នុងធម្មវិន័យនោះគឺ សោតាបន្ទបុគ្គល នឹងបុគ្គល អ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាត់ច្បាស់សោតាបត្តិផល សភពគាមិបុគ្គលនឹង បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាត់ច្បាស់សភពគាមិផល អនាគាមិបុគ្គល

សុគ្គន្លប់ដកេ ខុទ្ធកនិកាយស្ប ឧទាន់

អសុ១ ១៩ ឧទ្ទា សង្គ្ មហាសមុខ្ទេ យោជខេ-សនិតាថិ អន្តភាវា ធ្វីយោជខេសនិតាថិ អន្តភាវា ត់ យោជឧសត៌កាម៌ អត្តាវ ខេត្យលេជឧសត៌កាម៉ **អន្តាវ ប**ញ្ជារោជឧសន៍កាច់ អន្តាវាវ រៅមៅ ខោ ភិក្ខាវេ អយំ ឧម្មាំឧយោ មហន់ ភូគា៖ អាវាសោ តុស្រែ ភូតា សោតាបទ្ទេ សោតាបន្តិដលសច្ចិកិ-រ<mark>ិហាយ បដ្</mark>បៃ *ស្ត្រា ស្ត្*តាតាម៉ឺ**ដ**ល់-សច្ច័កាំហែយ បដ៌បន្ទោ អភាតាមី អភាតាមិដល់សច្ចឹំ -ក់ក្រាយ ខដ្ឋ គ្នោ អរយា អរយាត្តាយ ខដ្ឋ ឆ្នោ យម្ប៉ា ក់ឡៅ អយ់ ជម្មី នៃយោ មហន់ កូតាន់ អាវាសោ នៅទៀម ភូតា សោតា**ប**ញ្ញា សោតាបត្តិដលសច្ចិត្តិ_ រិយាយ **ប**ដ៌បញ្ជោ សភានាតាម៉ សភានាតាម៉**ដ**លស**ភ្**ិ ក់រិយាយ បដ្**ប**្រោ មយកាម៉ី មយកាម៉ដលសច្ចិត់-រំយាយ មដ៌មន្ទោ អរហា អរមាត្តាយ មដ៌មន្ទោ អយម្បី ម្លាំ ម្នាស្តី ខេតិរួចកោ អឌីគោ មជិរយោ មមិនភាគិរ យំ និស្វា និស្វា ភិក្ខា ឥមស្មី ជួញនៃយេ អភិមេត្តិ ។

សុត្តតូប៉ងក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

និងបុគ្គលអ្នកប្រតិបត្ត ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់អនាគាមផល ព្រះអហេ **នឹងបុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើ**ឲ្យជាភិច្បាស់អរហត្តផល ដូចជាមហា សមុទ្រ ជាទីនៅតាស្រ័យ ខែញ្ចុសត្វធំ ។ ជាច្រើន ឯពុទ្ធសត្វតាំ នេះ ក្នុងមហាសមុទ្រនោះគឺ គ្រីឈ្មោះគមិ ឈ្មោះគមិង្គីល ឈ្មោះ គមិតិ មិត្តិល នឹងពុក្ខអសុវ នាគ គន្ទព្វ ដែលមានអគ្គភាព ១ រយៈយោជន៍១ មានអត្តភាព ៤ រយៈ យោជន៍ ១៖ មានអត្តភាព **ហ**យេយោជន៍ ១៖ មានអត្ត-ភាព ៤វយៈយោជន៍ខ្វះ មានអត្តកាព ៤វយៈយោជន៍ខ្វះ ដែលមាននៅ **ក្**ងមហាសមុទ្រដូច្នោះឯង ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ធម្មវិន័យនេះ ជាទីនៅ អាស្រ័យ នៃពុក្ខពុក្ខលធំ ។ ជាច្រើន បុគ្គលទាំងនេះ ក្នុងធម្មវិន័យនោះគ សោតាបន្តបុគ្គល នឹងបុគ្គលអ្នក បត្តបត្ត ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សោតាបត្ត **៨ល សកទាគាម**បុគ្គល នឹងបុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ **សភភាគាម**ផល អនាគាមិបុគ្គល ខឹងបុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យ ជាក់ច្បាស់អនាគាមផល ព្រះអរហន្ត និងបុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យ ជាក់ហ្វេសអរហត្តផល ដោយសភាពណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា សភាព អសា្ស ដែលកើតចំខែត្រទី ៤ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែលពួកកិ្ធ ឃើញហើយ តែងគ្រេករប ក្នុងធម្មាំន័យនេះ ។

ឧភនេ **បញ្ចុម**ស្ស សោលស្តេរ**គ្គែស្ស** ធង្ខឹសុត្ត

ឥមេ ទោ កិត្តាវេ ៩មស្មឹ ជម្លាំជយេ អដ្ឋ អច្ចាំយោ អត្ថាជញ្ញា យេ ឧ៍ស្វា ឧ៍ស្វា កិត្តា ឥមស្មឹ ជម្មាំជយេ អភិវមន្តីគឺ ។ អ៩ទោ កកវា ឯងមេន្តិ វិឌិត្វា តាយំ វេលាយំ ឥម៌ នធាជំ នធាជេសិ

ចញ្ចំ^(២) ។

(០០៩) ឯវម្មេ សុខ ។ ឯគំ សមយំ គតវ សាវត្ថិយំ វិហៈតំ ដេនា នេ អយ ស្មា មហា កេច្ចា នោ អវត្តិសុ វិហៈតំ បន សមយេន អយ ស្មា មហា កេច្ចា នោ អវត្តិសុ វិហៈតំ ក្សា យ ហេ បវត្តេ បញ្ជូន ។ គេន ទោ បន សមយេន សោ ណោ ខ្ទាស កោ កោ ដិកា ណ្ណោ () អយ ស្មាតា មហា កេច្ចា នស្បូ ខុបដ្ឋា កោ បោ តំ ។ អម ទោ សោ-យា ស្បូ ខិទាសកា ស្បូ កោ ជិកា ឈ្លួ ស្បូ ពេហា គុខស្បូ

ទ ន. ធន្មមតិវិស្សតិ ។ ៤ ន.ម. បញ្ជមត្តិ នត្ថិ ។ ៣ ន. កុររយៈ រេ ។ ម. កុលឃៈ េ។ ៤ ម. កុនិកណ្ណោ ។

ឧទាន សោណត្តេរវគ្គ ទី ៥ ធង្នឹស្សត្រ

ម្នាលកិត្ត្តទាំង ឡាយ នេះឯង ហើយដែល ហៅថា សភាព អសា្ហ្ស ដែល កើតបំខ្សែក ៤ ប្រការ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែលព្យុកកិត្ត្យឃើញ ហើយ តែង គ្រេកអរ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ២ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្រង់ជ្រាប សេបក្តីនុះហើយ ខើបទ្រង់បន្ទឹទ្ធាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ភិក្ខុត្រវមាបគ្គិហើយបិទជាំងអាបគ្គិទុក រថែងត្រវមាបគ្គិថ្មីដទៃទៀត
ភិក្ខុត្រវមាបគ្គិហើយ បើកអាបគ្គិ មិនត្រវមាបគ្គិដទៃទៀត ព្រោះ
ហេតុនោះ ភិក្ខុ(ណាមួយ) ត្រូវមាបគ្គិ ដែលបិទជាំងហើយ ភិក្ខុ
(នោះ) ត្រូវតែបើកអាបគ្គិចេញ កាលបើយាងនេះ ទើបមិនត្រូវ
មាបគ្គិនោះទៀត ។ សូត្រទី ៥ ។

(១១៩) ខ្ញុំជានស្តាប់មកយ៉ាន៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្ពង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀប ក្នុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង៍ ព្រះមហាកញ្ជនៈដ៏មានអាយុ គង់នៅលើភ្នំឈ្មោះបវត្ត: ទៀបក្រុងឈ្មោះកុរុេឃរៈ ក្នុងអវត្តិដនបទ ។ សម័យនោះ «បាសក ឈ្មោះសាណកុដិកណ្ណៈ(១) ជា«បដ្ឋាក របស់ព្រះមហាកញ្ជនៈ ដ៏មាន អាយុ ។ វេលនោះ «បាសករឈ្មោះសោណកុដិកណ្ណៈ នៅក្នុងទីសាត្ត

អ្នកពាក់ត្រឿងប្រដាប់ត្រចៀកមានតម្លៃមួយកោដ បានជាគេហៅថា កុដកណ្ណៈ ។
 អង្គពថា ។

សុត្តនូបំដកេ ខុទ្ទកនិយយស្ស ឧភន

បឌ៌សហ្វឹឌស្សូ ៧វាំ ចេនសោ បញ្ជីន ក្តោ នុឧភាធិ យថា យដា ទោ អយោ្យ មហាកាច្នានោ ជម្លំ នេសេភិ ជយ៌ ខំ សុគារមការមជ្ឈាវសភា បានធ្លើបប្រើ បានខ្លួយសុំធ្វុំ សផ្លូល ទិន ព្រុញ្ជាល់ ទាំនុំ យគ្គាល់ គេសមស្ប៉ុ ជុំសារត្យ គោសយាធិ វត្តាធិ អញ្ជានេត្តា អភារ<u>េ</u>ណ្ អនការិយ័ពពូដេយុន្ត្រី។អ៩ទោ សោលោ ខ្ទាស់កោ ကောင်းအကြော ကောက္ကလည့် ရညာဆ**င်္ဘာ**ကေ ဆောင်**ဥ** សន្នមិន្ទសន្នមិត្តា អាយស្មត្តិមហាកាច្បាន អភិវាធេត្វា រតេមខ្ញុំ ជំស៊ីធិ ។ រៀតមន្ត្តំ ធំស៊ីណ្តេ (m (សាណោ ន្ទាស គោ គោជិក ណ្ណោ អយស្ព័ មហគច្ជាធំ នាឌឧបុរ ខ នុឌ ឧណ្ដី អូចេរ សេរា ឧឌមារី ឧឌ្ឌមប្តិចមារិ ក្សុខេឌមេប ត្សូឌមេស ៥៩៦៩ ៣៩៦៣៩២ សេ មេណា អជ្ញារស់តា ឯភាន្ត្បាំបុណ្ណ ឯភាន្ត្រាស់ខ្ញុំ សង្គ័ល់ទិន ព្រហ្មខ្លុំ ខាំតុំ យុទ្ធខាហំ គេសមស្សំ ជុំហារត្វា គោសយាធិវត្តាធិ មញ្ជា ខេត្តា មកស្មេ មន្តាយៃ មត្-ដេយ្យត្តិបញ្ជាជនុម័នជ្រួមយ្យេ មហាក់ឡាយេត៍ ។

១ ម. អភាព ។

សុត្តតូជីជិក ទុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

ពួនសម្ងំ កើតសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងចិត្តយាងនេះថា លោកមា្លសមហាក់ញូន: សំដែន៍ធម៌ ដោយអាការណា បុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រន៍ផ្ទះ មិនងាយនឹង ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌នោះ ឲ្យបរិបូណ៌ បរិសុទ្ធពេញលេញ ដូចជាស័ន្ត ដែលដុស១ត ហើយ (ដោយអាការនោះ) បានឡើយ បើដូច្នោះ មាន តែអញ កោរសត់នឹងពុកមាត់ ហើយស្វៀតដណ្ដប់សំពត់កាសាយៈចេញ ញកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នុស ។ គ្រានោះ **೪** ពុសកឈ្មោះសោណកុដ្ឋិកណ្ណៈ ចូលទៅកេព្រះមហាក់ថ្មាន:ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គ័ ព្រះមហាក្ខាន: ដ៏មានអាយុ ហើយអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទេពុសត ឈ្មោះសោណកុដ្ឋកណ្ណៈ អង្គ័យក្នុងទីសមគ្គរហើយ បាននិយាយពាត្យ នឹងមហាក់ហ្គនៈដ៏មានអាយុថា បញ់ត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ក្នុង់ទី នេះ ខ្ញុំព្រះករុណានៅ ក្នុងទីស្វាត់ពួនសម្ងំ កើតសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងចិត្ត យ៉ាង៍នេះថា លោកម្ចាស់មហាកញ្ជនៈ តែងសំដែងធម៌ ដោយអាការណា បុគ្គល នៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មបរិយធម៌នេះ ឲ្យបរិបូណិ បរិសុទ្ធពេញលេញ ដូចជាសន្ត៏ ដែលដុស១គ.ហើយ (ដោយអាកាវ នោះ) បានឡើយ បើដូច្នោះ មានតែអញ កោរសត់នឹងពុកមាត់ ហើយ ស្វេកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ចេញជាក់ផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស បពិត្រ លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់មហាកញ្គនៈ បំបុស**ខ្ញុំ**ឲ្យ៣ន ។

ឧភាទេ បញ្ចមស្ប សោណត្ថេរគ្គែស្ប ធន្នឹសុត្

(၈၆၈) ဈို႔်းန္တာ့ ဆဏည္က မဘာအတ္နားအား ကောက် ទេសភា កោជិភាលា ឯភពវេប ខុតា ហោលា ឈារឡុំ ស្យមនុំ ស្យម្រេល ្ម ស្រិញ ស្នេញ មុខ្មាំ ខ្ សោល ៩ ឡើរ អាការិកាក្សា សមាលេ ពុន្ធានំ **ភាស**ជំ អនុហុញ្ ភាលយុឌ្គំ រាគាត**់** រាគាសេយៀ ម៉ាល់ិចរូលខ្ញុំ a ឧ៩ នេះ មោហាមារិ និយមយមវិវិ ត្រោដ្≊ស្លស្ប យោ មយោស **ប**ព្ទដ្ឋាភិស**ន្ទា**រោ ေလ ဗင်းဗျွန္ျမွဳ ၅ ဒုန္တိယမျို ေက ေလာလ္မွာ ទេសភស្បៈ គោជូយហើមរិជ្ជ ឈ្មោះមាន ល្វីនេស្ស ឃុំ ខេន្តគោ ១៧៩៤៣ នុឧទាន យដា លាខ្សា នេះ មាល្រៀ ឧសាយសំបាន ខេត្ត ខេម្មេស ឧយ៌ឧ សុគារំ គត់ គណ្ឌាស់តា ស្គាន្តរិបុណ្ណ រាទ្រស្នំ មន្ទ័ហ្វង្គ ខេស្តិល្ក ស្និ-យាល ខោសមសុ ដូលាបត្យ គាស**យានិ** វត្តា**និ** មស្ថានត្វា មកស្ចោ មនការិយ៍ បត្តដេយ្បន្តិ ។

ឧទាន សោណត្តែរង្គេ ទី ៥ ធង្និត្យគ្រ

(១៤០) លុះ•្លាសក និយាយយ៉ាង៍នេះហើយ ម៉េបមហាក្យនៈដំ មានអាយុ ពោលតបនឹងទេបាសក ឈ្មោះសោណកុដិកណ្ណៈដូ/ច្នះថា នែ សោណ: ព្រហ្មចរិយ: មានការបរិកោគកត្ត តែមួយពេល មានការដេក នៅតែម្នាក់ឯង ដរាបដល់អស់មួយដ៏វិត កម្របុគ្គលនឹងធ្វើបាន នៃសោ-ណៈ ហ្គេំយចុះ អ្នកនៅជាក្រហក្ត ក្នុងទំនោះបណ្ដើរសិនចុះ ចូវប្រ-តបតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់**ព្រះ**ពុទ្ធទាំងឡាយ គ័ព្រហ្មប[ិ]យេៈ មាន ការបរិកោគភត្ត តែមួយពេល មានការដេកនៅ តែម្នាក់**ឯ**ង សមគ្បូដាម កាលចុះ ។ លំដាប់នោះ ការប្រងី ប្រៀបនឹងបួសបេស ទពុសកឈ្មោះ សោណកុដិកណ្ណៈ ក៏អាកទានទៅ ។ ទបាសកសោណកុដិកណ្ណៈ នៅ ក្នុងទីសាត ព្លួនសម្ងំ កើតសេចក្តីត្រិះវិះ ក្នុងចិត្តអស់វារៈពីរដង៍ថា លោក ម្ចាស់មហាក់ហ្គនៈ សំដែនធម៌ ដោយអាការណា បុគ្គលដែលនៅគ្រប់ គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌នេះ ឲ្យបរិបូណិ បរិសុទ្ធ ពេញលេញ ដុចជាសន្ន៍ ដែលដុសទាត់ហើយ (ដោយភាការនោះ) បាន ទ្វេយ ប៉េដូច្នោះ មានតែអញ កោរសត់នឹងពុកមាត់ ហើយ ស្វៀក ដណ្ដប់សំពគ៌កាសាឃៈ ចេញថាក់ផ្ទុះ ចូលទៅកាន់ផ្ទុស ។

សុត្តស្ថិងកេ ១ទូកតិកាយស្យូ ឧភន

ខុតិយៈវា្ធា សោណា ឧទាស ភោ ភោឌិក ស្ដ្រោ យេលយៈស្មា មហគេទ្ធាល គេខុបសខ្ល័**ទ ឧបស**ខ្ល័-**ធំ**ស់ខំ ។ ឯ៩មន្ត្លំ និសិឌ្នោ ទោ សោស្រា ឧ្ទាស-តោ កោជិក ណោ អយុស្នំ មហកច្រ ់ ឯ**នឧ-**រេស្ត ៩៩ ឧណី ១៥ ខេត្ត ឈ្មេងមាំ ឧត្តម ក្នុងមាំ ខេឌមោ គរ្សូនម៉ោ ៩៩៦៥ ៣៩១ ៣៩១ សេ មណ្ឌ មហោកទ្វានោ ឧញ្ញុំ ឧសេធិនយិន សុកាវិអត្សិក-វេសខា ឯកក្ខេចមួណ្ឌ ឯកគ្នេចកែត្រូ សន្ទ័លិទិត់ (១ញ្-ចុះយំ ចុះតុំ យន្ទាស់ គេសមសុ ខ្ញុំ ជុំ ហាត្រេ្យ កាសា-ယာမ်ိဳး ႏရွာမ်ိဳ မုတ္ပရေရှာ မကၤညာ မမဏၢိဏ် ဗရာဒေယ၂၌ **ប**ញ្ហា ដេត្ត ម កណ្ដេក មេហា ម ហាកា ស្វា យេតិ ។ ខ្មុំ យេម្បិ തെ കായുക്ക് അയുക്കും വായുക്കും വായുക്കും വായുക്കും വായുക്കും വായുക്കും വായുക്കും വായുക്കും വായുക്കും വായുക്കും តោឌិនស្លាំ ២៩៩វេង ខុត្តាំ ទោ សោសា យោវដឹរំ သေးဆည့် သေးမကေက် မြင်္ကာရွာကွာ ရှင်းမြို့ မောက**ာ** လုံး္သား ကာလေတာ့န္တို့ သည္သန္းကတ္ေတြည္မႈကြာန္တို့ ျ

សុគ្គន្តបំដក ខុទ្ធកនិកាយ ឧភន

ទំពុសតឈ្មោះសោណតុជិតណ្ហៈ ចូលទៅវតមហាត់គ្គនៈ ដ៏មានគាយុ លុះចូលទៅដល់លើយ ថ្វាយបង្គឹមហាក់ញូន: ដ៏មានអាយុ ហើយអង្គ័យ ក្នុងទីសមគួរ អស់វារៈពីរដង ។ លុះទេពុសកឈ្មោះសោណកុដិកណ្ណៈ អង្គ័យក្នុងទីសមគ្គរហើយ ពិតថេរវា០ាមហាក់ហ្គនៈដ៏មានអាយុ ដូច្នេះថា ឋពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន អម្បាញ់មិញនេះ ខ្ញុំនៅក្នុងទីស្វាត់ ពួនសម្វ កេត្តសេចក្តីត្រិះជិះក្នុងចិត្តយាងនេះថា លោកមា្លសមហាកញ្ជូន: សំដែងធម ដោយអាការណា បុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្ម ចរិយធម៌នេះ ឲ្យបរិប្ចូណ៌ បរិសុទ្ធពេញលេញ (ដោយអាការនោះ) បាន ទ្វើយ បើដូច្នោះ មានតែអញ កោសេ**ក់**ន់ងឺពុកមាត**់ស្វេ**កដណ្ដប់ សំពត់តាសាយ: ហើយចេញថាកម្លះចូលទៅកាន់ផ្នុស បញ្ជិត្យលាកម្ចាស់ ដឹមានតាយុ និយាយ[ចាប់ទុចាសកឈ្មោះសោណកុដិកណ្ណ: ធ្វើអស់វារៈ ពីរដង៍ថា នៃសោណ: ព្រហ្មចរិយ:មានការបរិកោគភត្ត តែមួយពេល មានការដេកនៅ តែម្នាក់**ឯ**ង៍ ដែលដល់អស់ដំវិត កម្របុគ្គលធ្វើបាន នៃ សោណ: ស្ពេចប្រ អ្នកនៅជាគ្រហសុគ្គង៍ទីនេះបណ្ដើរសិនចុះ ចូរប្រកប តាមពាក្យប្រៀនប្រវៀលស់ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ គឺព្រហ្មទរិយៈមានការបរិ-កោគកត្តគ្រែមួយពេល មានការដេកនៅតែម្នាក់ឯង សមគួរដល់កាលចុះ ៗ

ឧទាផេ បញ្ចូមស្ស សេាសស្ថេរវគ្គស្ស ធន្និសុត្ត

ខុនិយម្បី ទោ សោលស្បី ខ្ទេសកស្ប កោជិ-តេណ្ដស្ យោ មហោសិ បព្ជា្ជិតិសង្ខាក សោ បដ្ហែស្រ្តិ ។ ឥតិយមៀ ទោ សោឈសុទ្ធទាស-តស្ស តោជិតស្ដេស ្រហេតនស្ស ២ជំសល្វី សេ្ប សុំ ខេត្រស មហ៊ុនគ្លោ ជនទេធិ យថា យថា ទោ អយោ មហាក់ចុកោ ឧញ្ញុំ ឧសេតិ ឧយ៌ឧំ សុការ អតារំ អជ្ឈាស់ វាយនិត្តត្រស់ វាយនិត្តត្រប់នៃ សន្ត័លាទិត ព្រហ្មខាំយ ខាំត់ យន្ទាយា គោសមស្ប៉ មុំហារត្យ ភាសាយាន់វត្តាន៍ អច្ឆានេត្យ អភារស្មា អន-က**်းလ^{ှဲ} ဗဂ္ဂ႘ယ_{ု်}ဥ္ခ်** ၅ အက်ေလာမ်း ျပော (တ) (တ) ရော-ស កោ កោជិត ណ្ណោ យោយស្មា មហាក់ច្នាពោ នេះជុបសង្គមិ ឧបសង្គមិត្ត អាយុស្គុន្តិ មហាក់ទ្យាធំ អភិវា ខេត្ត ឯកមន្ត្ និសីនិ ។ ឯកមន្ត្ និសិន្ត្រ ទោ សោរណា ខ្ទសកោ កោជ៌ក ្ណោ អយស្ពន្តិ តឈ្មេសិរចុ នាឧបស្រ នុឌ ត្រី មទើ ប្រសម្**ក**ើ ជន្ម សម្ព័ធ្យ ព្រះ នេះមេ ក្សុង យើង យើង និង និ យដោយដោល អយៀ ឧឃេយៈ ដោយ ខេត្ត នេសេត

ឧទាន សោណត្ថេរវិត្ត ទី ៥ ចង្អីស្មីត្រ

ការប្រង៍ប្រៀបនឹងប្អូសរបស់ ទុបាសកឈ្មោះសោណកុដ្ឋកណ្ណៈ ក៏អាក់ វាន *ទៅអស់វារៈពីរដង៍ ។ ទុំបាស់តឈ្មោះសោណកុំដិតណ្ណៈ នៅក្នុងទីស្វាត់* ព្លួនសម្ងំ កើតសេចក្តីគ្រិះរិះ ក្នុងចិត្ត**យា**ងខេះ អស់វារៈ **៣** ដង់ថា លោក ម្ចាសមហាក់ហ្គនៈ សំដៃង៍ធមិ ដោយអាការណា បុគ្គលដែលនៅគ្រប់ គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹង**ប្រ**ព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌នេះ ឲ្យបរិបូណ៌ បរិសុទ្ធ -្រាញ លេញ ដូចជាសន្តិ៍ដែលដុសទាត់ហើយ (ដោយអាការនោះ) បាន ឡើយ បើដូច្នោះ មានតែអញ កោរសក់នឹងពុកមាត់ ស្នៀកដណ្ដប់សំពត់ កាសាយៈ ចេញថាកង្គុះចូលទៅកាន់ផ្នុស។ ទុព្វសកឈ្មោះសោណកុដ្ឋិក ណ្ណៈ ចូលទៅរកមហាក្ខានៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គឹ មហាកញ្ជនៈជមានអាយុ ហើយអង្គ័យ ក្នុងទីសមគ្គរ ជាគំរប ៣ ដង 😗 លុះទុបាសកឈ្មោះសោណកុដិកណ្ណៈ អង្គ័យក្នុងទឹសមគ្បូវហើយ ពិតថេវ-វាលមហាកញ្ជនៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បញ្ជិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន អម្បាញ មិញខេះ ១នៅក្នុងទីសាត់ ពួនសម្ងំ កើតសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងចិត្ត យាង នេះថា លោកម្ចាស់មហាកញ្ជូន: សំដៃងីធម៌ ដោយមាការណា

សុគ្គន្តបំដីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧភនិ

ឧយៈខំ សុគារ អតារ អង្ហារស់ ឯកត្តបំបុណ្ណ ស្សាស្ត្រ សន្តលិទិន ត្រូញចរិយ៍ ចរិត្ត យ<u>ន</u>្ទនាសាំ តេសមស្សំ ខ្ញុំហាបត្យ ភាសាយាធិវត្តាធិ អញ្ជាធេត្វា អតារស្មា អនការិយំ បញ្ជាជួយព្រឹត្តិ បញ្ជាជេត្តមំ ភព្តេ អព្រៅ ឧឈ្មះសំខាន់ ឯង៩ សេ មាល្ទាំ ឧឈ-កទ្វាយ សោលាំខ្ទាសក់ កោដិកណ្ដូំបញ្ជាសិខា -ಗ್ಯೂಕ್ಷಿಪಡ್ಡಿಗಳ ಎರಾಗಿ ಎಡ ರಾ ಜನ (೧೬೧) តន្តោ អណ្ឌឹយ្ណ យោង ១ អនុសោ មាយ ឃឹា ឧឈ-តេះឡាគោ តំណ្លាំ សក្សានំ អច្ចយេន កេះច្នេន កេសិវេន ននោ នាគោ ខស់ក្តេំ ភិក្ខុសខ្យុំ សច្ចិចា នេត្ត អយស្ន-ន្នំ សោលា ខ្ទសម្បានេស្ ។ អ៩ទោ អាយស្នាតា ಚುಲುಳಾಗಿ ಭಾಗಿ ಭಾರ್ಷಗಾ ಬರುಜಪಾಳಾಗಿ ವಿಶ್ವಳುಲ್ಲಿ-នុស្ស ម៉ាំ ចេនសោ មអិត្ត នេះ នេះ នេះ មេ កោ កក្ស សម្មទា ជំដ្ឋោ អចិ ច សុតោយេវ មេ សោ ភភ**ា** ត្លាំនិសោ ខ ត្លាំនិសោ ខាតិ ស ខេ ចំ នុមជ្ឈាយោ អនុជាធេយ្យ កម្មេយ្យាហំ . ត កក់ខ្លុំ ខុស្សាយ មរស**ន្តំ សុស្សមុខ្លុំ** ។

្រុត្តបំណែ ខុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

បុគ្គលដែលខៅគ្រប់គ្រង់ដួះ មិនងាយ ដើប្រព្រឹត្តព្រហ្មច យធម៌ នេះ ឲ្យបរិបុណ្ បរិសុទ្ធពេញលេញ ដូចជាសំន្ធដែលផុសទាត់ហើយ (ដោយភាគារ
នោះ) បាន ឲ្យើយ បើដូច្នោះ មានតែអញ កោរសត់ ដ៏ពុកមាត់ ស្វៀត
ដណ្ដប់សំពត់កាសាយ: ចេញចាក់ថ្លះ ចូលទៅកាន់ផ្នុំស បពិត្រលោក
ម្ចាស់ដ៏ចំរ៉េន សូមលោកម្ចាស់មហាក់ច្ជាន់: បំបូសខ្ញុំឲ្យទាន់ ។ លំដាប់
នោះ ព្រះមហាក់ច្ជាន់:ដ៏មានអាយុ ក៏បំបូសទីបាសក់ ឈ្មោះសាណកុដិតណ្ណ: (ក្នុងកាលនោះ) ។

(១៤១) សម័យនោះឯឪ អវិទ្ឋិទត្ថិណាបថជនបន មានភិត្តិគិច ។
វេលានោះ ព្រះមហាកញ្ជនៈដ៏មាន៣យុ ក៏ប្រជុំកិត្តិសង៏្យ ខសវិគ្គ អំពី
តាមនិគមនោះ ។ ដោយកាលក់ខ្ទង់ទៅ បុត្នាំ ដោយក្រលំបាក ហើយឲ្យ
សោណៈដ៏មាន៣យុប្បន់ខុបសម្បទា ។ គ្រានោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ
នៅចាវិស្សារួចហើយ នៅក្នុងទីស្ងាត់ ពួនសម្ងំ កើតសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុង
ចិត្តយ៉ាង់ នេះថា អញ្ជូមន់ដែលឃើញព្រះមានព្រះកាត់ព្រះអង្គនោះ ក្នុងទី
ចំពោះមុខសោះ អញគ្រាន់តែពុថា ព្រះមានព្រះកាត់ ព្រះអង្គនោះ គ្នងទី
មានសភាពដូច្នេះខ្វះ ។ ប្រសិនបើ ព្រះខ្បង្បាយអនុញ្ញាត់ អញ ។ គួរ
តែទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាន់ អហេន្តសម្បសម្បូនព្រះអង្គនោះ ។

ឧភាស បញ្ចមស្ប សោណត្ថេរត្នេស្យ ធន្និសុត្ត

പട്ടോ ലെയ്യ് യോഗോ സേന്യ വെട്ടു പട ហ្វានា វុឌ្ឌីតោ យេនាយស្នា មហាភាហ្វានោ **នេះខុប-**សន្ទំ ឧបសន្តទិត្យ អាយស្ពន្តំមហាកាច្បាន់អភិវា ខេ-ត្វា ឯកមន្ត់ និសីនិ ។ ឯកមន្ត់ និសិន្តោ ទោ អាយ-ស្ថា សោលភា អយកាខ្ញុំ គេឈយសំព័ទ្ រាឌឧបុខ **៩៩ មយ្ញុំ ភ**ព្តេ ព្រោកនុស្ស **១** ខែសល្វិនស្ស ឃុំ **ខេ**ត្តសោ ប្រើត្រោត្ត និធិន នេះ ទេ សោ កក្ស សម្មទា ឧ៍ដ្ឋោ អចិ ច សុតោយេវ មេ សោ កក្ស ត្និនិសោ ច ត្ឋិនិសោ ថាតិ សចេ មំ និត្តប្រាល្យ អន់ជាខេណៈ មេដែលប្រា ខ្ ឧសាស្ត្រាយ មហេន្តំ សម្មាសម្ព័ន្ធិ ។ សពុ សពុ សោណ កច្ច តំ សោណ កំ ភេសជំ ឧស្សាយ អហេន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធិ ឧក្ខាស្សស់ គំ្ សោណ ត កកាន្ត្លំ ទាសាឱ៌ក ទាសាឧធីយ៍ សន្តិច្រ្លំយំ សន្តមា-ជស់ ខុត្តមសម៥ធម្**ជក្សាត្ត** ឧត្ត កុត្ត យត_{្រ្}យ សង្ខស្យា មមវចនេះ មនុវុខ សង្ខេ មាន មាន មាន មាន មាន

ងភាន សោណត្តែរ**ដ្ឋ ទី ៩** ធ**ដ្ឋសូ**ត្រ

លំដាប់នោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ ចេញអំពីទីសម៉ត្តផសាយណ្ណសម័យ ចូ**ល**ទៅរកព្រះមហាកញ្ជនៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំ ព្រះមហាក្ខាន:ដ៏មានរាយុ ហើយអង្គ័យក្នុងទីសមគ្គរ ។ លុះព្រះសោ-ណៈដ៏មានអាយុ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ និយាយពាក្យនេះនឹងមហា-កញ្ជនៈដ៏មានអាយុថា បញ្ជិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន អម្បាញ់មិញ នេះ ខ្ញុំព្រះ ករុណានៅក្នុងទីសាត់ ពួនសម្ងំ កើតសេចក្តីត្រិះរះក្នុងចិត្តយ៉ាងនេះថា អញ មិនដែល ឃើញព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គ នោះក្នុង ទី០ ពោះមុខ សោះ អញ គ្រាន់តែឲ្យថា ព្រះមានព្រះភាគព្រះអង្គគ្រោះ មានសភាពដូច្នេះ១; ៗ ប្រសិន បើ ព្រះទបដ្បាយ៍អនុញ្ញាត អញ១គូវៈត្រៅគាល់ ព្រះមានព្រះកាគអហេន្ត សម្មាសមុទ្ធព្រះអង្គនោះ ។ ព្រះមហាក់ញនៈដ៏មានអាយុគបថា នៃសោ-**ណ**ៈ ប្រពៃណាស់ ប្រពៃណាស់ ម្នាលសោណៈ លោកចូរទៅគាល់ព្រះ មានព្រះកាឝអវហន្តសម្មាសមុទ្ធព្រះអង្គ៏នោះចុះ ម្នាលសោណ:លោកនឹង ឃើញព្រះមានព្រះភាគនោះជាទីដែះថ្វា គួរូឲ្យដែះថ្វា មានឥន្ទ្រិយស្ងប់មាន ព្រះ៤យស្ប់ ដល់នូវការស្ងប់នឹងការទូន្មានជំទត្តម បានទូន្មាន គ្រប់គ្រង មានឥន្ត្រិយសង្គ្រមហើយ ជាព្រះពុទ្ធដ៏ប្រសើរ លុះឃើញហើយ ចូរថ្វាយ ចង្គ៏ព្រះបាទាវបស់ព្រះមានព្រះភាគ ដោយត្បូង តាមពាក្យបណ្ដាវបស់១

លុត្តស្ថិងកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧភន់

អប្បាញជំ អប្បានខ្ញុំ លេញដ្បាជំ ពល់ ដាសុវិហារំ ប្តីត្ $\hat{\mathbf{s}}^{(0)}$ ។ \mathfrak{d}^{\dagger} កង្គេត ទោ អយស្ សោយសា មណ្ឌាល ឧសាមសំ មន្ត្រី អនុមោខិត្យ ខុឌ្ឍ រោសសា អាយសា្ទ្ធំ មហាកាច្បាន់ អភិវា ខេត្ត ខឧត្តិណ ខេត្ត សេខាសន់ សំសាមេត្ បត្តទីវមោនាយ យេន សាវត្តី តេខ ចាក់ក បត្តាមិ អនុ**បុត្**នេ ចារិកាញាមោយ យេធ សាវគ្គី ដេក្សេះ អស្ថប៊ណ្ឌិកសុ ្ អារា មោ យេឧ ភភ្វា គេជ្បស្ន័មិ ឧបសន្ថិត្យ កកវន្តំ អភិវា ខេត្យ ៧ភាមន្ត ដំសឺធិ ។ ឋភាមន្ត្ត ជំ**សំ**ន្ទោ ទោ អាយស្នា សោស្រា ភភវន្តំ រា<mark>ងខេ ខាងទី ព្រាលា ខេ អ</mark>េស មាល្សី <mark>មេលា-</mark> កច្ចោយ ភក់ពេល ចានេ សិរសា វគ្គិត អប្បាររាជ អប្បត្ថិ លស់គីខេត្ត សេត្ត អស់ស្គ្រា ជិត្ត ស្ ក់ត្ត ខមន័យ កាច្ចុំ ហេមន័យ កាច្ចុំ អប្បកាលមដែន អទ្ធាន អេត សេ ខ ខិស្ហា គោស គាំល គ្លេស័ត់ ។

សុត្តស្ថិដ្ឋា ខុទ្ទពន៌កាយ ឧទាន

លោកច្ចុះស្តរសេចក្តីមនមានអាពាធ មិនមានឲុក្ខ ការក្រោកឲ្យងឺជោយ រហ៍សវហ្គួន តំទ្បាំង៍កាយនឹង៍ការៈនៅជាសុ**១**សហ្**ប្**យផង៍ ។ សោណភិក្ខុ ដីមានអាយុ ទទួលថា **ព្រះករុ**ណាលោកម្ចាស់ ហើយក្រេកអរ កែកយ នឹងកាសតរបស់មហាកញ្ជនៈដ៏មានអយៈ ហើយក្រោកថាក្សាសនៈ ថ្វាយៈ បង្គ័**ព្រះ**មហាក់ញ្គនៈ ដ៏មានអាយុ ធ្វើប្រទ**ុក្សិណ** ទុក់ដាក់សេនាសនៈ កានយកធាត្រប់វរហើយ បេញទៅកាន់បារិកក្នុងក្រុងសាវត្ថុ កាលគ្រាប ទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ សំដៅទៅឯក្រង់សាវត្ត នាវត្តដេតពន វបស់ អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋ៏ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ *ល់*៖ជំលម្រេងប ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គុំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ បុះសោណភិត្តដ៏មាននាយុ អង្គ័យ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូល ព្រះមានព្រះភាគថា បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមហាក់ហ្គនៈដ៏មានអាយុ ជាទ្បជ្ជាយ៍នៃខ្ញុំព្រះអង្គ ថ្វាយបង្គុំព្រះថាទានៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយ ត្បូង សូរសេចក្តីមិនមានអាពាធ មិនមានឲុត្ត ការក្រោកខឿងរហ័រប វហួន **ភំ**ខ្យាំង៍តាយទឹងតារនៅជាសុ**១សហ្វា**យផង៍ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ្រង់សូរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកគួរអត់ធន់បានដែរឬ គួរឲ្យប្រសិត្តទៅបាន កាន់ផ្សំគ្នាយ **មិ**នលំបាកខេប្ត ទាំងមិនលំបាក ដែរឬអ្នកមកតាមផ្ទាំ ដោយចងា្លន់ ខេច្ច ។

ឧទានេ បញមស្ស សោណត្ថេរិគ្គ ឬ ធន្នឹសុត្ត៌

ខ្មែរ៉យំ ភភ**វា** ហាខ្លួំ ហំ ភ**ភវា** អ**ខ្យុកិលម្រនៃ** ទាមាំ ភន្តេ អន្ទាធំ អាក់តោ ន **ខ ខិ**ណ្ឌកោន កោបន្តោទីតិ ។

(០៤៤) អន ទោ ភភក អាយស្ថាំ អានធំ្ម អាម-្តេស៊ ដូតមាបិចថា សង្គុយសារី ភ្លៃពេល មេសមចុ ជ្ញា ដេល្ខ ឯងខ្ ស មាល់ សិខេម មានដំហ្ឺរ ក្នេន− យោស៊ យស់ ្រោ ម៉ ភភ**ា អាណា បេត់ ឥមស់្អ អា-**នន្ត ភាគន្ត្តសុ ្រ្គ ្នា សេខាសន៍ បញ្ហា**បេហ៍ត** ៩៩៩ កក្ស (៩៩ ភិក្ខុយ សខ្ញុំ ឯកវិហារ វគ្គ ៩<mark>ភ</mark>ិ ភេឌឯ អយស្ថា សេស្រាន សន្ទឹ ឯកវិហាប វគ្គិ្ បញ្ចុំវិយាបនក្សាវិលនេះ នេះស្ទឹវិយាប អាយស្មុតោ សាណស្ប សេនាសន់ ខញ្ហាខេស ។ អ៩ទោ ពេញ នេះ នៃ ន្ទឹ មញ្ចេញ សេ និបជ្ជាប្រ⁽⁰⁾ រឹង**ជាមេត្** ទា ខេ កត្តា លេទ្ធា វិហាក់ ទាវិស៌ ។ អាយស្មា ទោ សោយោ ១៦ ខេរ គ្នេ មយ្តេសសេ និមជ្លាយ វីនភាមេត្តា ចានេ បត្តាលេត្តា វិហារ ចាវិស៍ ។

១ ឧ.ម. និសដ្ឋាយ ។

ឧ**ភាន សោលត្ថេរត្តៃ ៩ ៥** ធដ្ឋសម្រ

បត្ត**ព្រះមានព្រះ**ភាគ គួរអត់ធន់ហ្ន បត់ត្រព្រះមានព្រះភាគ គួរ (១**៤៤) គ្រានោះ** ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់ហៅវានន្ត្ដឹមានអាយុ មកឋា ម្នាល់ខាន់ខ្លួ អ្នកបុរត្រាលសេនាសនៈ សម្រាប់ខាន់ខ្លួកកិត្តិនេះ ផងកុះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះតានខ្ពុដ៏មានតាយុ មានសេចក្តុគ្រិះរិះថា ព្រះ មានព្រះភាគទ្រង់បង្គាប់អញ ឲ្យក្រាលអាសនៈសម្រាប់ភិក្ខុណា ដោយ ព្រះពុទ្ធដឹកាថា អ្នកចូរក្រាលសេនាសនៈ សម្រាប់យកន្តែកកិត្តនេះផង៍ចុះ ព្រះមានព្រះភាគ ប៉ង់នឹងគង់នៅក្នុងលំនៅបួយ ជាមួយនឹងភិក្ខុនោះ ព្រះ មានព្រះភាគ ទ្រង់ប៉ង់នឹងគង់នៅក្នុងលំនៅមួយ ជាមួយនឹងសេរណភិក្ខុជំ **មានអាយុ ^ឬ ព្រះមានព្រះភាគ («ជ៍ ប្រថាបក្**ងីលំនៅណា រាន់ខ្លុកិត្រាល សេនាសនៈ សម្រាប់សោណកិត្ត្តជ៏មានអាយុ ក្នុង៍លំនៅនោះដែរ ។ លំដា^{ប់} នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ផ្ទុំនៅភ្នងទីវាល អស់វេលាយប់ជ្រៅ លុះ **ភ**ន្ទង់វេលាហើយ តំលង់ព្រះជាទលើយចូលទៅកាន់វិហារ។ ឯសោណ កិត្តដ៏មានអាយុ ក៏សិនិត្នន៍ទីវាល អស់វេលាយប់ប្រៅ លុះក្នុន៍វេលា **ទៅ ហើយ ក៏លា**ងដើង ហើយចូលទៅកាទ់វិហារដែរ ៦ លំដាប់នោះ

តុរុត្តនូប៌ដកេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧទានំ

អេ៩សោ ២៩ឯ ខេត្តិលោ ជិន្និមាមានក្នុ ជិនិស្សាលា មហាលាទាំខឹ មហាសោល អន្លេស មេឌិកាតុ តំ ភិទ្ធា ឧម្ម័^(១)ភាសិ-ទុដ្ឋ ។ រាវ ភាព្ទេទី ទោ អាយក្សា កោយកា ភភាព បដិស្បត្តា សោខ្យស អដ្ឋកាវត្តិកាធិ សញ្ជានៅ សប្រេ សវេត្តពេល្យ មេខាង ស្រង្គ ស្រង្គ ស្រង្គ សុត្តហិតាន ភិក្គុ អដ្ឋកាត្តិកាន^(២) សុមន**សិក**តាន សុខជាវិតាជំ កាល្យាណាំយាស់ វាថាយ សមញ្ញាក់គោ វិសឌ្ឍយៈអនេលាយ អត្តស្ប វិញ្ញា**ខនិយា** ក**ត់-**វស្សេស ត្ គិគ្គិត ។ ឯគាវសេក្ អហ គគវាតិ ។ គាំស្ស្រខន្ទុំ ភិក្ខុ ឃុំ ខំ អភាស័ត ។ ខំ ខំ ខ្លែ ខេ ភ ្តេកា មេសុ អε៌εរេ អេ**ច ខ** សមា្ត យ**រវ**េស ဧတုက် ကြွေး စက္က ကော် ကောင်း ។ អស់ ភេ**ភ ស** មត្ត វិឌិត្យ តាយ៍ ៤៤០ឃំ ៩៩ ខុខានំ ខុខា នេសិ

ឲ ម. ធម្មោ ។ បដិកាតុ តំ ភិក្ខុ ធម្មោតិ ឯវមេរិ អម្ចាក់ ខេត្តិ ។ ៤ ខ. សោឡស អដ្ឋារវគ្គិកាស់តំ ជាហៅ អត្ថិ ។

សុគ្គផ្តល់ដែក ខុទ្ទកទិកាយ ឧទាន

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តើខទ្វើងក្នុងបច្ចសសម័យនៃកត្រី ត្រាស់បង្គាប់ព្រះ សោណៈដ៏មានសយុថា ម្នាលកិត្ត ការសំដៃជធម៌នឹងប្រាកដដល់លេក។ ព្រះសោណៈដ៏មានរោយ ទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដ៏កា របស់ព្រះមានព្រះភាគ ថា ព្រះកុណាព្រះអង្គ ហើយសំដែងព្រះសូត្រ ១៦ ក្នុងអដ្ឋកវគ្គពាំង អស់ ដោយសំឡេជ៍ (បទសរភិញ) ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សរសេរព្រះសោណក់ត្តដ៏មានអាយុ ក្នុងទីបំផុតនៃការសំដែង ដោយ សំឡេង៍ថា ម្នាល់កិត្ត ពីកេះណាស់ ម្នាល់កិត្ត សូត្រដែលមានក្នុងអដ្ឋកវិគ្គ អ្នករៀនល្អហើយ យកចិត្តទុកជាក់ល្អហើយ ចាំស្ថាត់ហើយ អ្នកជាកិត្ត ប្រភបដោយវាលដំពីរោះ ក្បារក្បាយ ជាវាលាមិនមាន គេស សាចញ៉ាំង បុគ្គលដទៃ ឲ្យដឹងច្បាស់សេចក្តីបាន ថ្នាលកិត្ត អ្នកមានសែរប្រុំន្មាន ។ ហេតុអ្វក៌អ្នកធ្វើឲ្យយូវ**យា**ងនេះ ។ បញ្ជិត្យព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទោសក្នុងកាម-គុណ 🧃 ព្រះអង្គ ឃើញយូរ ហើយដែរ គេថា ធម្មតា ឃrវាស ជាធមិ ចង្កៀត មានកិច្ច**ឲ្**ច័ន មានការងារច្រើន ។ លំងាប់នោះ ព្រះមាន**ព្រះ** ភាគ ទ្រង់ជ្រាបសេចភ្លំទុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

នេស បញ្មេស្ស សេណត្តេវេត្តស្ស សត្តមេសុត្តំ
និក្សា ខាន់នៃវ លោក ញេត្យ ១ថ្ងៃ និក្សពទឹ អរិយោ ១ មេតិ ទា បេ ទា បេ ១ មេតិ សុខីតិ ។ ទេដំ្^(១)។

> យោ គាម់ គង្គា ៩៩ ។ ហុ ។ សភាប់នៃយោ ។ បាប់និយា ។ យោ ឈាយ់នោ តា បដេហ្នូ អេញ មាតាប់នោ ព្រួហ្មប់លំ បញ្ហេតិ ។ អត្តមំ^(៤) ។

ទ∙ឧ.ម∙ ធដ្ឋន្និ នត្ថ្នាំ ២ ឧ.ម. សត្តមន្ទិន បញ្ហាយតិ ។

ឧ១៩ សោណច្ចេរត្តៃ ៩ សត្តមសូត្រ

អរិយៈឃើញ ទេស ក្នុងសង្ខារលោក ដឹងខ្លូវនិព្វានធម៌ដែលគ្មាន

«បធិហើយ វមែនមិន ត្រេកអរ ក្នុង៍យុប (ដូប) បុគ្គលស្អាត

មិន ត្រេកអរ ក្នុងវត្តអាក្រក់ ។ សូត្រទី ៦ ។

(១៤៣) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន
ព្រះកាត ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាឋបិណ្ឌិក សេដ្ឋី ដិតក្នុង
សាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះកង្ខារវត:ដ៏មានអាយុ អង្គ័យដ្ឋតក្នែង
តម្រង់កាយឲ្យត្រង់ហើយ រំពឹងខ្លូវកង្គារៃសាណវិសុទ្ធិ (សេចក្ដីបរសុទ្ធិ
ព្រោះត្រូងខ្លូវសេចក្ដីសង្ស័យ) របស់ខ្លួន ក្នុងទីដិត នៃព្រះមានព្រះភាគ ។

ព្រះមានព្រះកាគ ក៏ទតឃើញព្រះកង្ខារៅតៈដ៏មានអាយុ កំពុន៍អង្គ័យផ្គត់ ក្មែនតម្រង់កាយឲ្យត្រង់ហើយ រំពឹងនូវកង្គាវិតរណវិសុទ្ធិរបស់ខ្លួន ក្នុងទី ជិតនៃព្រះមានព្រះកាគ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាគ ជ្រាបច្បាស់

ន្ទាសេចក្តីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ធមាននេះ ក្នុងវេលនោះថា

សេចក្តីសន្ស័យទាំងទ្បាយណាមួយ ក្នុងលោកនេះក្តី ក្នុងលោក ទាន់មុខក្តី ដែលបុគ្គលគប្បីដឹង ក្នុងអត្តភាពរបស់ខ្លួនឬ ឬគប្បី ដឹង ក្នុងអត្តភាពរបស់បុគ្គលដទៃ បុគ្គលអ្នកមានឈាន មាន ព្យាយាម កាលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរយធមិ វមែងលះបង់ នូវសេចក្តី សង្ស័យទាំងអស់នោះបាន ។ សូត្រទី ៧ ។

សុត្តនូបិដិពេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧទាន់

(១៦៤) ស្ដម សុត ។ ស្គំ សមយំ ភេក្ ឯ៩៩លេ វិលវត្ថិ វេឌ្ឍវាជ ភាសគ្គភាធិវាខេ ។ គេជទោ ជន មាន នេះ មាន ទៀប មាន ទៀប ខេត្ត ទៀប ទេ មាន បុព្គុណ្ឌមេច និក្សេត្ បត្តប៉ុស្សែនាយ រាជ់គមាំ ចំណ្ហ្លាយ ទាវ៉ៃសំ ។ អគ្គភា ទោ នៅន ត្តោ អាយុស្ព័ន្តិ អានឆ្នំ ១៩៩ ទេ ចិណ្ឌាយ ខេក្ខ ខិក្សាន យេន អា-យៃស្មា ភាព គោ គេខេត្តសង្គ័មិ ខ្ទសង្គ័មិត្តា ភាយស្មន្តំ អានឆ្នំ រាឌនវេជ អដ្ឋិតក្ដេនានាហំ អាវុសោ អានខ្ល អញ្ជាស្រី ភេសសា អញ្ជា ភិក្សាស័ព្ទ ១ ទេសថ យុស្សាថ្ងៃ សខ្មុំគម្មាធិ ខាន់ ។ អ៩ខោ អាយស្ថា អាឧတ္ကေ រាជ់ក**ហេ** ចំណ្ហោ**យ ច**ាំត្វា បញ្ជាក់**ត្ត់ ចំ**ណ្ហា ទាន-ប្រជុំត្រ ស្ពេះ ភេឌុស គេជុបសន្ត័មិ ១១សន្ត័មិត្តា ភគាន់្នក់កាន់ខេត្ត ស្គា**មន្ទុំ និស់**ខ្មែ ទោ អាយៈស្ថា អាជៈខ្លោ ភគវឌ្គំ ឯ៩៩**វេខ ៩**៩វេល ក ខេត្តស្លាសមល់ ខិតសេត្ត បត្តបីវាមានាយ ភដ= កញ់ ចំណ្ហាយ ទៅសំ អនុសា ទោ មំ កន្តេ នៅឧត្តោ

សុគ្គន្តបំដាក់ ខុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

្រង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គវេទ្យវ័ន ជាកលន្តកនិកបស្ថាន ទៀប**ក្**ងែរជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះគាន់នូដ៏មានអាយុ ស្វៀតស្បង់ប្រជាប់ពុត្រនឹងបីវិវ ចូលទៅកាន់ត្រុងកដ្ឋាន ដើម្បីបណ្ដូញគ្រ ក្នុងវេលបុព្វណ្ណសម័យ ក្នុង •បោសថថៃនោះ ។ ទៅខត្តបានឃើញខ្លួវ**ព្រះ**អានខ្លួដ៏មានអាយុ កំពុង គ្រាច់ទៅចំណូ បាត្រ ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ លុះឃើញហើយ ចូលសំដៅមក រកព្រះមានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលមកដល់ហើយ កិនិយាយនឹងព្រះអានន្ទ ជីមានអាយុយាំងនេះថា នៃអាវុសោ អានន្ទ អាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ខ្ញុំវៀវព្រះមានព្រះភាគ វៀវភិក្ខុសង្ឃហើយ នឹងធ្វើទល្ខេសថនឹងសង្ឃ កម្មាំងទ្បាយ (ដាច់ដោយខ្លួន) ។ គ្រា នោះ ព្រះគាន់ខ្លួមមាន មាណ់ ម្សាតស្រ្តស្រីស្នាស់ខ្មែន ហំនានសិតសូលកូលកូលកំហើយខែមិញ វេលក្រោយភត្ត ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក់ថ្វាយបង្គីព្រះមានព្រះកាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគ្គរ ។ លុះព្រះអានខ្ល ដឹមានអាយុ អង្គ័យក្នុងទីសមគួវហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលចំពោះព្រះមាន ព្រះកាគថា បភិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អម្បាញមិញនេះ ១ព្រះអង្គស្វេក ស្បន្នខែដាប់ជាគ្រច់វរ ចូលទៅកាន់ក្រង់រាជគ្រឹះ ដើម្បីបណ្ដូជ្យគ ក្នុង បុព្វណ្ឌសម័យ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទៅខត្ត ក៏បានឃើញ១្យែះអង

រ។ បញ្ជាស់ សេសស្ថេរ ប្រភាព នាមបុត្ត
រាជ់តស់ ខំណ្ឌាយ ខរខ្លំ និស្វាន យេខាស់ គេនុប-សន្តមិ នុខសន្តមិត្តា មំ ឯតនេវេខ អជ្ជិតក្តេនាខាស់
អាវុសោ អានន្ត អញ្ញា ត្រៅ ភត់វិតា អញ្ញាត្រ ភិក្ខុសន្យា
នេះទេសេខ ការស្បាម សន្យាកម្មាធិ ចាត់ អជ្ជិតក្តេ
នៅខេត្តោ សង្ឃំ ភិន្ទិស្បាត់ នយោស៩ញា ការិស្បាត់
សន្យាកម្មាធិ ចាត់ ។ អ៩ទោ ភកវា ឯតមគ្គំ វិធិត្តា
សាយ័ វេលាយំ នាំមំ នុខាធំ នុខាធេស៍

រុំធ្វទិទ្ធា ខាញ រេហាញ នុង និខាច និខាចេញ

សង់យុស ខេត្ត មាន មាន ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត្

ខ ា.ម. អង្គមត្តិ នបញ្ហាយតិ ។ ៤ ម. ប្ហាយមានរូបា ។ ៣ ម. អតិក្តីត្ត ។

នសខ លោយជើរង្គើ 🧯 ក ខ្សួនហំង្រ

កំពុងត្រា**ច់ទៅកា**ន់ក្រុងរាជគ្រឹះ ដើម្បីបណ្តិញត្រ លុះឃើញហើយកំ នៅជ្រិលមកកេទ្យំព្រះអង្គ លុះចូលមកហើយ និយាយនឹងទំព្រះអង្គថា នៃពាវុសោតានន្ទុ តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ខ្ញុំវៀវព្រះមានព្រះភាគ វៀវ ភិត្តសង្ឃហើយ នឹងធ្វើទល្ខាសថ្មសង្ឃកម្មខាំងខ្យាយ (ដាច់ដោយខ្លួន) បពិទ្រព្រះអង្គដ៏ចំរ៉េន ទៅខត្តនឹងចំបែកសង្ឃក្នុងថ្ងៃនេះ នឹងធ្វើទល្ខេសថ ថ្មសង្ឃកម្មាំជីឡាយ (ដាច់ដោយខ្លួន) ។ លុះព្រះមានគ្រះភាគ ទ្រង់ ជ្រាបច្បាស់សេចក្តី៖ ហើយ ទើប ទង់បន្ទឹ ទាន់នេះ គ្នាវេហៃ ទោះថា អំពើល្អ មនុស្សល្អ ធ្វើបានដោយងាយ អំពើល្អ មនុស្សគាត្រក់ ធ្វើ បានដោយតម្រ អំពើភាត្រក់ មនុស្សភាក្រក់ ធ្វើបានដោយងាយ អំពើអាត្រត់ ពួកព្រះអរិយៈធ្វើបានដោយកម្រ។ សូត្រទី ៤ ។ (១៤៥) ខ្ញុំបានស្លាប់មកយាំងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ពុទ្ធដ៍ណេ៍ ទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនកោសល ជាមួយកិត្តសង្ឃ ្រើនរូប ។ សម័យនោះ មាណៈគ (ប្រើននាក់ (ក្មេង៍ ។) មានសភាព ជាអ្នកនិយាយកោតកាត ដើរមកក្នុងទីជិតនៃប្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះ មានព្រះកាត់បានឃើញពួតមាណព ច្រើននាត់ដែលតំពុងនិយាយកោត កាត ដើរមកជិតព្រះអង្គ ។ លុះ ព្រះមានព្រះកាន ទ្រង់ជ្រាបសេចក្ដី ក្ខុះហើយ ទើបទ្រង៍បន្ទឹកទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

សុគ្គន្តប់ដំពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ស ឧទាន់

> មិ គេខ កោ យេខ មិ គេខ ខេត្សា តិដូ ខិសិញ្ ខ្ទេក សេយា គេ សិត សត់ កិត្ត អេឌិដ្ឋហា គេ លេ គេ៩ បុញ្ជាប់យំ វិសេសំ លេទូខ បុញ្ជាប់យំ វិសេសំ អនុសុរ្ធ មហ្វាស់ស្សា ។ ខេស់ខ ។ សោណស្សាញ បេញ្សា ។

សុត្តស្ថិដ្ឋា ខុទ្ធសាលា ឧភេស

បុគ្គលល្អន់ទៅ មានសំដីធ្វើហាក់ដូចជាសំដីបណ្ឌិត តោលវាថា ជាវិស័យ (នៃវាថាគ្រះអំយៈ) ប្រថ្នាន្ទាការហើបមាត់និយាយ ចាក់បណ្ដោយ ដាមណា (វាក៏ហាមាក់និយាយ ដោមនោះ) វាថា ដែលបុគ្គលល្អន៍ទៅណា នាំមកនិយាយ បុគ្គលល្អន៍ទៅនោះ មិន ជឺជច្បាស់វាថានោះទេ ។ សូត្រ ទី ៩ ។

(១៤៦) ១បានស្ដាប់មកយាធីនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ទៅ គូន៍វត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រង់សាវត្តិ ។ សម័យ:នាះ ព្រះចូឡបន្តគ:ជំមានអាយុ អន្ត័យផ្គត់ភ្នែន គ(មន៍កាយ ទ្យត្រជ់ តាំផសត់ (ចំពោះកម្មផ្លាន) ក្នុង ខំជត់ នៃព្រះមានព្រះកាត ។ ព្រះមានព្រះភាគ បានឃើញចូឡបន្ទកៈដ៏មានគាយុ កំពុងអង្គ័យផ្គត់ភ្នែន តម្រង់កាយឲ្យត្រង់តាំងសត៌ ក្នុងទីជីតនៃព្រះមានព្រះកាត 🤊 លុះព្រះមាន ្រោះកានជ្រាបច្បាស់សេចក្ដីទុះ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុង៍វេលនោះថា ភិត្ត្ថានកាយភ្ជាប់ខ្លួន មានចិត្តភ្ជាប់ខ្លួន ទោះប៊ុឈរ អង្គ័យ ឬ វេក តែងដម្គល់សត់នុ^{ំ៖} កិត្តនោះគប្បីបានគុ**ណ**វិសេសមានទីបំផុត ទាន៍ដើម សុះងានគុណាសែសសមានទីបំផុត**រាងដើមហើយ ក៏ដល់** នូវភារៈមិនដូ*ហ្សានៈមេ*ព្រជ ។ សូត្រទី ६० ។ ចថ សោណត្ថេរវគ្គទី ៩ ។

ឧទា ខេ បញ្ជូមស្ស សោណត្តេរវគ្គស្ស ទសមសុត្ត

ត់សុទ្ធ្រាត់

រាជា អ**ញ្ជាយុ**គា កុដ្ដី កុមារកា ខ ខ្លាស់ ដោ សោ ណោ ខ ហើតានខ្លោ សន្ទាយមានា មន្ត្រភេខ**ភា**តិ។ ^ឧាន់ នៃសោណត្តេរក្ខេ ទី ៥ ទសមសូត្រ

ខំឈយអំពីព្រះបា្ទបសេខទៃកោសល ១ ពុទ្ធមាតាមានព្រះដន្ទាយុ តិប១ សុហ្យុពុទ្ធកុដ្ឋិ១ ពួកកុមារ១ «បោសថ១ សោណកុដិកណ្ណៈ១ កង្ហាប់នេះ ១ ព្រះអាននួ ១ មាណព បើនឆាក់ មានវាហាកោកកាក១ ប្រៀបន្តិកក្តុំ ១ ។

សុត្តនមិនភេ ខុទ្ទកនិកាយស្យ ឧទាន់

ឧទ្ធាន នេះ ជា ជប្តីស្ត្រា

(១៤៧) ឃាវមេ សុត ។ ឃាត់ សមយំ ភគ**វ** បូសា-ហ្**លំ**វិស: តែមេសាវ ខេត្តដាតារសាលាយំ១អ**៩** ខោ ಸಹ**ಗ ರ**ಥ್ಯುಸ್ತರ**ೆ** ಪ್ರೀಚಾತ್ರ ರಕ್ಷಣಿಸಲಾಡು ឋេសាល់ ចំ.ឃ្លាយ ទាវិស ឋេសាល់យំ ចំឈ្លោយ ចុះត្រៃ **ប**ញ្ជាក់ន្ត ប៊ុណ្ឌទានប្បដ្តិការត្រា អាយស្_និ អានខ្ញុំ អាមន្ត្រេស កណ្ដាហ៍ អានខ្លុំ ដស់នន់ យោន ទាវាល ខេត្តិយំ នេះខុសសង្គិស្សុម^(១) ឧិវាវិហាក-យាតិ ។ រៀវ គន្លេត ទោ អាយស្មា អានខ្លោ គត់វតោ បដ្សាត្រ្តា ជំស័ឌជំ អាងាយ កក់វត្តំ បិជ្ជិត្រា មិឌ្ឌិតោ អឌុសន្និ។ អ៩ខោ យោខ គកវា ទាវាល មេតិយំ តេជ្ជស<u>ន៍</u>ទី **ឧ្ទ**សន៍ទីត្សា បញ្ជា អាសា នេ និស័ឌ រំសដ្ឋ ទោ ភក**វា** អាយស្បត្តំ អានខ្ញុំ ភាពច្ចេស់ រម្មហ្មាល មាននិ ឧមាយ រង្សាយ ខាន់ នេ**ង**ណុំ (គ)

១ ឧ.ម. ១ាភាល់ ចេតិយ៍ គេនុបសង្គមិស្សាប៍ ។ ៤ ប. ឧទេនចេតិយ៍ ។

សុត្តនូប់ជំព ខុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

ឧទា៩ ជប្តវត្តទី 5

(១៤៧) ខ្ញុំមានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ក្រុះមានព្រះភាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងក្ដាការសាលា នាមហាវ័ឌ ជិតក្រុងស្រែលិៗគ្រា នោះ ព្រះមានព្រះកាត ទ្រន់ក្បាន់ប្រដាច់ពុត្រចំរារ ចូលទៅការក្រុន៍រៅសាលី ដើម្បីបណ្ឌិទ្យុ ក្នុងបុព្វណ្ឌសម័យ ព្រះអង្គភាលគ្រាច់ទៅបណ្ឌិទ្យុគ្ ក្នុងក្រុងវេសាលី គ្រឡប់អំពីបំណួម្**គ្រ** ក្នុងកាលជាខាងក្រោយកត្ត ក៏ត្រាស់ប្រាប់មានន្ទដ៏មាន៣យុថា នៃអាននួអ្នកចូវយក់ ស៊ីនន: យើង **ិន្តភូលទៅឯចា្កាល**ចេតិយ ដើម្បីសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃៗ ព្រះពានន្ទុដ៏មាន អាយុទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះក្សាណាព្រះ អង្គ ហើយកាន់យកនិសីទនៈទៅតាមក្រោយ នៃព្រះមានព្រះកាត ។ គ្រា នោះ ព្រះមានព្រះតាត ទ្រង់យាង៍ឲ្យទៅឯណ្ដាល បេតិយ សុះមូល ទៅ ដល់ ហើយ ទ្រង់គង់ លើគាសនៈ ដែលព្រះ វាទនួក្រាល 🛚 លុះព្រ មានព្រះ ភាគទ្រង់គង់ស៊ីប់ហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់នឹងគ្រាះភានន្ទូដ៏មានភាយុថា នៃ មាននិ **ទីស្តែងវេ**សាលី គួរជាទីក្រុងអរ ទទេ៩លេខិយ^(១) គួរជាទិក្រុងអរ

ទីនោះជាទីនៅ របស់យក្សឈ្មោះ ឧទេន លះគេសាងវត្្យាយ ្រង់កន្លែងនោះ
 ទើបហៅជា ឧទេនចេត័យ តមក ។

ឧទាន ធដ្ឋស្ស ដ៏ក្នុន្ធក្ដែស្ប បឋមសុគ្គ

រមណីយ តោតមក់ ខេត់យ^(១) រមណីយ សត្តម្ $(\hat{\mathbf{E}}_{\mathbf{a}}^{\mathbf{a}}\hat{\mathbf{G}}_{\mathbf{a}}^{(\mathbf{b})})$ taving abite $(\hat{\mathbf{E}}_{\mathbf{a}}\hat{\mathbf{G}}_{\mathbf{a}}^{(\mathbf{b})})$ taving សារថ្ងៃ ខេឌ្ឌ រងហាញ ស្សប_{្តេស្ត្រ} ខេឌ្ត ប្រមាស តសុ ្រ អនធ្ ខត្ថាព ឥទ្ធិទានា ភាវិតា ពហុល់តែ-តា យាជិកាតា វត្តកាតា អនុដ្គិតា បរិបិតា សុសមារឌ្វា សោ អាគាន្ន៍មានោ^(៦) គាប្ប៉ូវ គិឌ្ឌេយ្យុគាប្ប[្]សេស ក្^(ពី)គ្នាក្នុងស្បាស្រ ស្រួន **ខេត្ត** ក្រ សិទ្ធិទានា ភាវិតា ពហុល់គានា យាធិកាតា វគ្គគា អពុជ្ជិតា មាំចិតា សុសមាទ្ធា សោ អាក់ខ្លែមនោ អាជន្ទ គប់គេតោ ဆရံ ႔ခံႏၾက သြားျပန္ ႔ခဲ့ ។

[្]ស ម. ភោតមកលេតិយំ ។ ២ ម. សត្តម្តូលតិយំ ។ ៣ ម. ពហុបុត្តបេតិយំ ។ ៤ ឱ. សារន្ទទំ ។ ម. អានន្ទ ។ ៩ ឧ. បាបាលំ ។ ម. បាបាល- ។ **៦ ម.** ឯត្តន្តរេ អានឡាតិ អត្តិ ។ ៧ ឧ. វាតិ ។

ឧទាន ដក្ខុន្តវគ្គ ទី ៦ បឋមសូត្រ

គោតមកចេតិយ^(១) ជាទីគ្រេតអាវ សត្តម្ពុចេតិយ^(២) ជាទីគ្រេកអាវ

ពហុហុត្តចេតិយ^(៣) ជាទីគ្រេតអាវ សារខ្លួចេតិយ^(៤) ជាទីគ្រេតអាវ

បារាលចេតិយ^(៥) ជាទីគ្រេតអាវ ម្នាលមានខ្លួ ឥទ្ធិបាទទាំង៤យ៉ាង ដែល

បុគ្គលណាមួយ ចំរើនហើយ ធ្វើឲ្យរឿយ១ហើយ ធ្វើឲ្យដូចជាយានហើយ

ធ្វើឲ្យជាទីតាំងហើយ អធិដ្ឋនៃហើយ សខ្សំហើយ បា្រហ្គួលហើយ

បុគ្គលនោះ កាលបើប្រាថ្នានឹងឋិតនៅអស់អាយុកប្ប^(៦) ឬលើសពីអាយុ

កប្បទៅកំបាន ម្នាលមានខ្លួ ឥទ្ធិបាទទាំង ៤ គថាគត ចំរើនហើយ ធ្វើ

ឲ្យរឿយ១ហើយ ធ្វើឲ្យដូចជាយានហើយ ធ្វើឲ្យជាទីតាំងហើយ អធិដ្ឋាន

ហើយ សខ្សំហើយ បា្រព្ធល្អហើយ ម្នាលអានខ្លួ ព្រះគថាគតនោះ

កាលប្រាថ្នានឹងឋិតនៅអស់អាយុកប្ប ឬលើសអំព័ម្យយកប្បទៅកំបាន ។

o ហៅតាមឈ្មោះយក្សដែរ ។ ៤ ហៅតាមព្រះរាជធីតាទាំង ថា អង្គ របស់ស្ដេច
ក្នុងដែនកាស៊ី ព្រះនាមក៏កិស្សៈ នាងមានសេចក្ដីសង្កេត ទើបចេញ ក៏ក្រុងរាជគ្រឹះ ទៅ
តាំង ក្យាយាមត្រង់ទីណា ទីនោះ ទើបហៅថា សត្ដម្ដីចេតិយ តមក ។ ៣ ត្រង់ទីនោះមាន
ដើមជ្រៃធំមួយដើម មានដើមជ្រៃតូចដាប់រ៉ារ មានទេវិតារក្សាដើមជ្រៃនោះ មនុស្សប្រាញ្ញា
ក្នុនប្រុសស្រី តែងទៅបួងសួងត្រង់ដើមជ្រៃនោះ ទើបហៅថា ពហុចុត្ដចេតិយ ។ ៤-៥
ហៅតាមឈ្មោះយក្សដែរ ។ អដ្ឋកថា ។ ៦ ពាក្យថា អាយុកប្បនេះ សំដោយកក់ណា
អាយុវបស់មនុស្ស តាមជំនាន់ដូរអាយុច្រើនតិច ។ អដ្ឋក្រា ។

សុគ្គនូបំជីពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

(០៤៥) គ្នុងស្រែ មាល់ទាំ មេខធ្វើ មនុវុស ខ្ញុំនាំ-្សានា ដូមិឡេ កាយ៍មោខេ ជុំខ្យាល់ទេ ជុំគារស នេយវិ-មាធេ ៣៩ក្នេ មេខ៌វម៌្យ នៃ ភេទាខ្ញុំ យាចិ តិឌូតុ ភន្តេ ភេយុ) តិឌឹត សុក តោ ក**េញ** សេហ្វនហ៍តាយ ពេហ្ស៊ុខសុខាយ លោកាខុតមេព្យ អគ្គាយ ហិតាយ កុទ្ធាយ នេះមនុស្សនន្ទឹ យទាត់ ទាកេ ចាំយុខ្លឹ-ឧទ្. ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត មាល់ មិន ខេត្ត អាមន្តេស៍ មេសាយា អានឆ្លាស់សាល់ មេសាយ៍ ខ្លន់នំ ខេត្តហំរមណ៍យ៍ គោនមគាំ ខេត្តយ៍រមណីយ៍ **ស**ត្តម្នាំ ខេត្តហំ រមសាំយំ ពហុខុត្តំ ខេត្តយំ រមសាំយំ សារឆ្ំ ខេត្ត រួមមន្ត្រ ពេទ្ធនា ស្ងេស នេះ មាន នេះ អានជ្ ខេត្តក្រ ឥទ្ធិទានា ភាវិតា ពេហ្ស៊ុកតា យាន -តានា វគ្គាភា អនុដ្ឋិតា មាំមិតា សុសមារឌ្វា សោ អាគាន់ូមេ នោ នាមៀ វ តិដួយ គ្រប្បាវសេស វ នទានសក្សា មានន្ទី ឧត្តារេ ឥទ្ធិទានា ភាវិតា ពេហ្យ័ទទេ យាដូចនោ វត្តភា អង្គ្និតា មុខិតា សុសមាទ្វោ សោ អាតន្ន័មានោ អានន្ទ នស់តតោ

សុត្តនូបិជា ខុទូកនិកាយ ឧភន

(១៤៨) កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើនិមត្តដ៏ខុទ្បារក ធ្វើខុកាសដ៏ ត្តព្រះកយាង៍ ខេះក្រះរានន្ទដ៏មានអាយុមិនអាចនឹង័យល់បាន ទាំងមិ**ន**បាន សភធនា នូវច្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សូមព្រះអង្គ ឋិត នៅអស់អាយុកហ្យ សូមព្រះសុគតឋិតនៅអស់អាយុកហ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ដនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុ១ដល់ដនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វៈ លោក ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍នឹងសេចក្តីសុ១ដល់ទៅតានឹង មនុស្សទាំងទ្វាយ ដូច្នេះឡើយ ព្រោះត្រូវមាគ្រេបសង្គត់ចត្ត ។ ព្រះ មានព្រះកាត់ត្រាស់ខឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ជាគិរប់ពីរដង៍ថា ម្នាលអា-៩នូ ក្រង់វេសាល់ គួរជាទីគ្រេតអរ ១ទេ៩២តិយ ជាទីគ្រេកអរ គោតមក-លេតយ ជាទី គ្រេកអរ សគ្គមួលេតយ ជាទី គ្រេកអរ ពហុបុគ្គលេតយ ជាទី-ត្រេកអរ សារខ្លួចេនិយ ជាទីត្រេកអរ ជាវាលចេនិយ ជាទីក្រុកអរ ម្នាល អានន្ទ ឥទ្ធិបាទ ៤ ដែលបុគ្គលណា ចំអើនហើយ ធ្វើឲ្យរឿយ ១ ហើយ ធ្វើឲ្យដូចជាយានហើយ ធ្វើឲ្យជាទីតាំងហើយ អធិដ្ឋានហើយ សន្យាហើយ ក្រារព្ទស្ពលើយ បុគ្គលនោះ កាលប្រាថ្នានឹងឋិតនៅអស់អាយុកប្បប្តលើស អំពី៣យុកប្បក៌បាន ម្នាលអានន្ទ ឥទ្ធិល្ខ ៤ ដែលព្រះតថាគត ចំពើន ហើយ ធ្វើឲ្យរឿយ១ហើយ ធ្វើឲ្យដូចជាយានហើយ ធ្វើឲ្យជាទីតាំងហើយ អធិដ្ឋាន ហើយ សន្យហើយ ប្រារព្ធល្អ ហើយ ម្នាលអានន្ទ ព្រះគថាគតនោះ

ឧទានេ ធដ្ឋស្វ ជប៉ុន្តក្តេស្យ បឋមសុក្ត

យលិរម្នេក មានក្រុមទេខ្មាំ មុខ ឯ ស្នា ខេ មាល្សា មាន ទៀ ឧឧសុខា នុំខារ្ស មួន មួន មេក្ មោរ ជុំខ្សារិកោ ជុំភាស កាយ់មោរន ជាសក្ខាំ បស់ជៀត់ ១ គត់ខ្លែ ហេច តិដូតុ ភព្តេ គត់វា គេប្បឹ តិដ្ឋ ក្តុខាតា ភេទ្ឋ ពហុជនហិតាយ ពហុជនសុ-သက္ လောမာ္မရသည္ကရည္က မုန္းက ညွေၿက မုန္သက္ នៅមនុស្សានឆ្លំ យស់ត មារេធ បរិយុដ្ឋិតប៉ុន្តោ ។ ត្តិយម្យា ភេឌា អាយស្ទំ អាខ្មុំ អាម្នាន្ត្រី រមសាយា មានស្លាប់ រមសាយ ខ្លែង ខេត្តបា រុមណ្យ កោនមក់ ខេត្ល រុមណ្យ សទ្ទម្នំ ខេត្តិយំ រមណីយ ១សុពុត្ត ខេត់យំ រមណីយ សារផ្ទុំ ខេត់យំ មេណាល់ ខាងលំ ខេន់យ យង់ ក្រុងប្រឹ មានផ្ទ ខេត្តពេ ឥទ្ធិទានា ភាវិតា ពហុលិតគេ យោធិ-កេសា វត្តភា អពុជ្ញិសា មរិចិត្តា សុសមាទ្រ្គា សោ អាគាផ្ទេពលោ គាញ់ វា តិ ដួយ/ គេច្បាវសេស វា គមោកគម្បី ទេ អាចឲ្យ ខេត្តប្រ ឥទ្ធិទានា ភាវិតា ពហុល់តែតា (រោធិតាតា វត្តភាព

ឧទាន ដក្ខុន្ធត្តេ ទី ៦ បឋមសូត្រ

កាលច្រាថ្នានឹងឋិតនៅ អស់ពេយុកហ្វេ ឬលើសពីពេយុកហ្វេទៅកំពុន ។ កាល[ពុះមាន[ពុះកាគ ធ្វេី និមិត្តដ៏ខុទ្ធារិក ធ្វេីខុកាសដ៏ខុទ្ធារិកយាង៍នេះ គ្រះសានខ្ទុដ៏មានសយុ មិនសេចយល់បាន ទាំងមិនបានសេសផនា គ្រះមាន ព្រះកាគថា បពិត្រព្រះមានព្រះកាគ សូមព្រះអង្គឋិតនៅ អស់អាយុកប្ប សូមត្រះសុគតឋិតនៅ អស់វាយុកហ្វ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បី សេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់សត្វលេក ដើម្បីសេចក្តី ចំរើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ នឹងសេចក្តីសុទ្ធដល់ទៅតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ឲ្យទានដូច្នេះទ្បើយ ព្រោះត្រូវមាគ្រេប**ស**ន្តិតចិត្ត [។] ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ នឹង[ក្រះសាខខ្លុំជំមានសយុ ជាគ័រប ភា ដង់ថា ម្នាល់សាខន្ទ ក្រុង៍វេសាល់ គ្នាជាទីគ្រេកអា ទុខេខបេតិយ ជាទីគ្រេកអា គោតមកចេតិយ ជាទីគ្រេក-អរ សត្វមួយតិយ ជាទីវេត្តកអរ ពហ្មត្តចេតិយ ជាទីវត្រកអរ សាវន្ទ-បេភិយ ជាទី គ្រេកអា ហុវាល បេតិយ ជាទី គ្រេកអាវ ហ្លាល៣៩ន្ទ ឥទ្ធិហុខ ទាំង ៤ 1ដែលបុគ្គលណា ចំរើន ហើយ ធ្វើឱ្យរឿយ ១ ហើយ ធ្វើឱ្យដូចដា យាខ ហើយ ធ្វើឲ្យជាទីតាំង ហើយ អធិដ្ឋាខ ហើយ សន្យាហើយ (ចារៗ ល្អហើយ បុគ្គលនោះ គាល់ប្រាថ្នានឹងបិត:នៅអស់អាយុកប្ប ឬ លើសពី អាយុកហូទៅកំឡាន ម្នាល់ខានន្ទ ឥទ្ធិហ្ទពាំង៍៤ ដែល**ព្រះ**គថាគត់ចំរែន ហើយ ធ្វើឲ្យរឿយ ១ ហើយ ធ្វើឲ្យដូចជាយា ៩ ហើយ ធ្វើឲ្យជាទីតាំឪ ហើយ

សុត្ត្ឋជំនំពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ស ឧទាន់

អនុជ្ជិត បរិចិតា សុសមាទ្ធោ សេ អាកាន្ទឹមយោ អានន្ទ ៩៩ភាគ កាប្បារ អានខ្លោះ ការ កាន់ ប្រការ អាននិង នាំ នៃ កាយកា បានខ្លោះ ការ កាល រូក និង នៃ កាយកា បានខ្លោះ ការ កាយកា រូក និង នេះ កាយកាប់ បានខ្លែះ ការ ក្រោះ អាយ ខាងក្នុំ បន់វិជ្ឈិតុំ ខ កាត់វិន្ត យាចិត្តិដូតុ ការ តាយ ខាងឧសុខាយ ហោកានុកាប្បាយ អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ខេវបនុស្បាននិយ្ជាយ អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ខេវបនុស្បាននិយាយ អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ខេវបនុស្បាននិយាយ អត្ថាយ

ងៈ នៅ ខា អត្ត ដេញ នៅ ស្ថិត ដែល ខ្មុំខ្នំ ។ នាំ នា ស្រុស សាយមាំ អត្ត ស្នេស ស្តេស ស្តិត ស្រុស ស្វិ ស្ត្រ ស្តិត ស្តិ សេខទ័ លក់ ស្រែស ស្តេស ស្តិទ្ធ ។ ស្តេស សតិ ខ្ញុំ សេខទ័ លក់ ស្រែស ស្តេស ឧញ្ជុំ សេធ-(០០៧) អន្ទេស ឧយុស សាលមាំ ម៉ឺ មានខ្ញុំ សេធ-

សុត្តឲូបិដិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

អធិដ្ឋានហើយ សន្សំហើយ (ធុរព្ធល្អហើយ ម្ខាលអានន្ទូ ព្រះគថាគត នោះ កាលប្រាថ្នានឹងឋិតនៅ អស់អាយុកហ្សូប លើសអំពីអាយុកហ្សេទៅត បាន ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើនិមត្តជំនុំទ្បាកែ ធ្វើនុំភាសជ័ន្ទព្រះក យ៉ាង នេះ ព្រះ អានន្ទដ៏មានកាយុ មិនអាចយល់បាន ទាំងមិនបានអាវាធនា ព្រះមានព្រះកាគ្ខថា បញ្ជិត្រព្រះមានព្រះកាគ សូមព្រះអង្គ ឋិតនៅអស់ អាយុកប្ប សូមព្រះសុគត ឋិតនៅអស់អាយុកប្ប ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុ១ដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សគ្នលេក ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍នឹងសេចក្តីសុ**១** ដល់ទៅតានឹង មនុស្សព៌ងទ្បាយ ឲ្យពនដូច្នេះទៀយ ក្រោះត្រូវមារគ្របសង្គតចិត្ត ។ (១៤៤) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ គ្រាស់នឹងព្រះអានន្ទុជ៉ូមានសយុ ថា ម្នាល់ភានន្ទ អ្នកចូរទៅ អ្នកចូរសំគាល់កាលដែលគ្នុរទៅ ក្នុងកាល ឥឡ្ឋានេះចុះ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ទទួលស្លាប់ព្រះពុទ្ធដ៏កា របស់ ព្រះមានព្រះកាគថា ព្រះក្សាណាព្រះអង្គ ហើយក្រោកចាក់អាសនៈ ថ្វាយ ပရ္ခ်ဴလာ(စုးမာarepsilon)အေက အော်ပြarepsilonက် ဟု အရွှဲထားပေါ့ ပခုလ်arepsilonာ ដើមជិតព្រះមានព្រះកាគ ។

ឧទានេ ធន្នឹស្ស ជីកូន្ធាំធ្នួស្ស បឋមសុត្តិ

(០៣០) អ៩ខោ មាហា ចាប់មា អចិប្រា្ត្តា<u>នេ</u> អាយស្ព្រ អានធ្លេ យេជ ភភាវ ភេព្ធសុធ៌មិ ១្ម-សន្ទំត្វា ឯកមេត្ត អដ្ឋាស់ ។ ឯកមេត្ត មិតោ ទោ ស ហេ ១០ ខែ ភេឌ្ឌ នេះ ស ខេត្ត ប្រភព្វិស្ស ខេត្ត ក្នុង ស្ថិត្ត សុគ គេ សំ ទំពុំ ព្រះ កាលេខ ខំ ភេះ កក់ គេ ភាស់តា ខោ ប ខេសា ភ ខេ្ត ភក់តា វាទា နေ ကေးကိုက် တစ်မ စန်နို့တွယ်လညှေခို ဟာင် မေး အီတွေ နေ សាវកា កាំស្បត្តិ វិយត្តា វិតតា វិសាខេឌ្យត្តា យោ- ω យើងយ $_{(\mathfrak{d})}$ ២៧មារឹង \mathfrak{m} គឺ \mathfrak{m} \mathfrak{m} ជយា មាត្តព្រឹត្តិ មេខ គឺ ស្សាយ (២) មេខ. មានរុ-យក់ ខត្តហេត្យ អាចិត្តិសុុក្តិ ខេស់សុក្ត្រិ បញ្ឈប-ក្សត់ ខដ្ឋាទី ហិកស្បត់ ភិពជិស្សត់ ឧត្តាធិការៈ សុរុត្ថិ^(៣)ខ្ពុរ្ទឹកស្ពើខ្ពុទ្ធ សុខ្ទឹស្សុខ្ សេត្យ សម្បាធិហារិយ ជម្មុំ ខេស់សុក្ត្រីទី ឯ៩លើ ទោ មន កន្តេ $^{(b)}$ ភិក្ខុ កក់តោ សាក់កា វ័យត្តា វិធីតា ្សុមបរខណ្ឌ យោជ ខេត្តសាធា ២សមារីមា គគិត្ស ១ ខ.ម. យោកក្នេកា ។ ៤ ម. ឯក្តុជ យេតិ អត្ថិ ។ ៣ ខ. ឧត្តាទិក-

[ា] ឧ.ម. យោកក្មេក ។ ២ ម. ឯគ្គន្តរេ យេគិ អត្ថិ ។ ៣ ឧ. ឧត្តាន័ក។ វិស្សន្តិ ។ ម. ឧត្តានី ហិស្សន្តិ ។ ៤ ឧ. សន្តិ ខោ បន វាន្តេ ឯគរហីគិ ទិស្សន្តិ ។

ឧទា6 ជីក្នុន្ធវិត្តទី ៦ បឋមសុត្រ

(១៣០) គ្រា នោះ ព្រះអានខ្ទុដ៏មានអាយុ បេញ ទៅមិនយូវបុីភ្លាន មារចិត្តជាប ចូលទៅរកព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បិត នៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះមារចិត្តចាប ឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើប ពោលពាក្សនេះ នឹង**ព្រះ**មានព្រះភាគថា បពិ**ត្រព្រះអង្គ័**ដ៏ចំរើន សូ**មព្រះ** មានព្រះភាគ ទ្រង់បរិនិព្វាន ក្នុងតាលឥឡូវនេះ សូមព្រះសុគតបរិនិព្វាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ កាលនេះ ជាកាលគួរបរិនិព្វាន របស់ព្រះ មានព្រះភាគ ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថា ព្រះមានព្រះភាគ ជានគ្រាស់វាថា នេះហើយថា នៃ មារចិត្តជាប ពួកកិត្តជាសាវិករបស់គថា -គត ដែលឈ្នាស់វៃបានបទ ក្រៀវគ្នា ប្រាថ្នាការក្សេមហិតយោគ: ជាពហុ-ស្សត ទ្រទ្រង់ធម៌ ប្រតិបត្តិធម៌ សមគួរដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិងោយសេចក្តី កោតក្រែង ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ជំសមគួរ ភៀនយកវាទៈនៃអាចារ្យរបស់ខ្លួន ហើយនឹងប្រាប់សំដែង បញាត្ត តាំងទុក បើកបែក ធ្វើឲ្យក្រ បានសង្គត សង្គិនបរប្បាា ដែលកើតឡើនហើយ ឲ្យជាកិច្ចដែលខ្លួសង្គឹតសង្គិន ដោយល្អ សំដែងធម៌ប្រកបដោយជាដិហារ្យ (គ្រឿងអាង) នៅមិនមាន ដែលណាទេ តថាគតន៏ង៍មិនទាន់បរិនិព្វាខដលបនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ ពួកភិត្ត្តជាសាវិក បេសព្រះមានព្រះភាគ ឈ្មាស់វៃ ហ៊ុនបទ គ្រៀវក្សា ប្រាថ្នាសេចក្ដីត្បេមចាក់យោគ: ជាពហុស្សត ម្រែទ្រឹងធម៌

សុត្តស្ថិតិពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ប ឧទាន់

ဆရာပံအအစားရှိနှင့်သီး မာရှိနှင့်စားရှိနှင့်သည်။ မာဗ်အဆိုပော့ပေသ សត់ អាទិយត់ ទុក្កហេត្វា អាទិត្ត្តិ នេសេខ្លិ មញ្ញាមេខ្លុំ មដ្ឋមេត្តិ វិវាត្តិ វិភាជិត្តិ ខុត្តាតិការេត្តិ ខុ-ប្បជ្ញុំ បរប្បុវាធំ សហជម្លេខ សុធិត្តហ៊ុន ធិត្តហេតុ សប្បជិញ្ជាល់ ជម្មុំ នេសេធ្លិ មាំធំគ្នាគ្នាធំ ភស្តេ ភគ**វា ម**វិធិញ្ជូន សុគតោ មវិធិញ្ជូនកាលោធាធិ ភន្តេ កក់ គេ ភសិតា ទោ ២ ខេសា ភ ខេ្ត្រក់ តា វាចា ឧ តាវាហ៍ ទាប់ម បរិជិញ្ជាយ៉ស់ក្រុម៌ យាវ មេ ភិក្ខុជំ-យោ ន សាវិតា ការិស្ប៊ុន្តិ វិយត្តា វិនិតា វិសាវន-និយោ សត់ អាចលេក ខុត្តសេត្ត អាចិត្តិសុក្ត្រ ខេស់ស្បត្តិ បញ្ជបស្បត្តិ បឌ្ឌបស្បត្តិ វិវេស្សត្តិ វិភជិស្បូដ្គិ ឧត្តាជីការិស្បូជ្ជិ ឧប្បុន្និ បញ្ជាក់ជំ សហ-ဆေးမွာ့ ေ နော့နိုင္လုပ္ခ်ာ နီး နီးလုပ္သြက္ခဲ့တြင္း ဆင္ဆို នេស៊ស្ប៊ុន្តិ៍ ឯសចាំ ទោ បន កន្តេ^(១) កិត្តាធំយោ កក់តោ សាវិកា វិយត្តា វិធីតា វិសារឧប្បត្តា

១ ឧ. សន្តិ ទោ បន កន្លេ ឯគរហ៍គិ ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភាន

ប្រតិបត្តិធម៌ ដឹកមគ្គរដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីកោតក្រែង៍ ប្រព្រឹត្ត តាមជម៌ដសមគួរ រៀនយកវាទះ ខែអាចាអ្នរបស់ខ្លួនហើយ ប្រាប់ សំដែន បញ្ជាត្ត តាន៍ខុក ប៉េក បែក ធ្វើឲ្យភក់ បានសន្តត់សង្គិនបប្បេក្ខ ដែល គេត្រឡើងហើយ ឲ្យជាក់ថ្ម ដែល១៩សង្គ័ត់សង្គឹនដោយល្អ ហើយសំដែង ធម៌ប្រកបៈជាយបាដ៏ហារ្យ បព៌ត្រព្រះអង្គដ៏ថ័រ៉េន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បាន់ព្រាន ក្នុងកាលគំឡូវនេះ សូមព្រះសុគតបាន់ព្រាន បពិត្រព្រះ អង្គ័ដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ តាលនេះជាតាលគ្នុរបរិនិព្វានរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរែន ព្រោះថា ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ត្រាស់វាចា នេះហើយថា ម្នាលមារចិត្តបាប ភ្លុកកិត្តន៏ជាសាវិការបស់គថាគត ឈ្មាស់វ៉ៃ បានបទ ភ្ញៀវគ្នា ប្រាថ្នាសេចក្តីត្បេមបាកយោគ: ជាពហុស្សត ទ្រ**ែ**ន៍ ធមិ ប្រតិបត្តិធម៌ ដ៏សមគរ្ដល់ធមិ ប្រតិបត្តិ ដោយសេចក្ដីកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ដ៏សមគុរ រៀនយកវាទ:នៃអាចារ្យរបស់ខ្លួនហើយនឹងប្រាប់ សំដែន បញ្ជាត្ត តាំងខុក បេក ចែក ធ្វេច្យកក់ បានសង្កគ់សង្គិនបរប្**។**-វាទ ដែលកើតឡើនហើយ ឲ្យជាកិច្ចដែលខ្លួន គួរសង្ក៏តំសង្កឹនដោយល្អ ស់វដន៍ «មិប្រកបដោយជាដិហារ្យ នៅមិនទាន់មាន ដោបណា នឹងមិនខាន់បរិទិញ្ញានដ្ឋាប់នោះ បញ្ជិ**ត្រូវពេល**អង្គីដ៏ចំអើន ឥឲ្យវិនេះ ခဲ့နှင့် ကေလါက ပေလ်ကြီးဗာနေတြးကရာ လွှောလပေ မှာမြော့ ခွေပြီးမှာ

ឧទានេ ធដ្ឋស្ប ដក្ខុន្ធវត្តស្ស បឋមសុត្ត

យោង ក្ដេង ការ គ្នា ពេល ១១ ស្ស៊ី ទា ១ភិឌុប ១ មាន់ ១ភិ-ប្បីជិបជ្ជា សាមីចិប្បជិបជ្ជា អជុជម្មីសារិធិយោ សគាំ អាចរយៈតាំ ឧត្តមេខាត្តា អាចក្ខាត្តិ នេសេឆ្នំ បញ្ហាបេឆ្ន មឌ្ឌមន្ត្រី វិវពន្តិវិភ**៨ខ្លំ ខុ**ត្តាជំគាពេទ្ធិ ខុម្បជំ មរម្យក់ខំ လာစားမွှားေ လုံးခ်က္ကေတာ် ဆိုင္လုံးတရာ လစ္႐ွာဆီတာန်ယံ ឌម្មាំ នេះសេឆ្នាំ មាំធំព្រឹត្តនាធំ ភព្តេ ភកវា មាំធំព្រឹត្ត សុកតោ មិវិធិញ្ជាធិកាលោធាធិ កម្ពេ កក់តោ កាសិតា ទោ បនេសា ភន្តេកឥតា វាថា ឧតាវាហ៍ ទាប់មប់វិធិញ្ញ -យ៉ស្សាទី យោវ មេ ខុទាសភា ខ សាវគា ភវិស្សន្តិ វិយត្តាវិធីតាវិសាខេឌ្យត្តា យោកក្តេមកាមា ១ហុស្បូតា ឌតីឌម ឌតីមេខ ដើតនៃព្ធភាព មាងខ្ពសិត្តពនិស អង់ឌគីល-ាំ សេក អេច យេក ខេត្ត សេត្ត អេច គ្នាស្បត្ត នេស-ស្បត្តិ បញ្ជាបស្បត្តិ បដ្ឋបស្បត្តិ វិភេឌិស្បត្តិ **က်ခံ င်**ရှလေးရှာ လများဆီတာကြိ**့** ဆမ္ဘံ့ နေလ်လျှန်းခဲ့ ង្គមេល់ (ខា ខដ ភ **ខ្លែ ខ្**ទេសភា ភក់ គោ សាវភា

ឧទាន ដំបូឆ្វាគ្គ ទី ៦ បឋមសូត្រ

ស្នាថ្នាសេចក្តីក្សេមចាកយោគ: ជាពហុស្សត ទ្រទ្រជធិច្ច ប្រតិបត្តិធម៌ដ៏សម គ្យុដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ដ៏សមគុរ រៀន យកវាៈ នៃអាចាវ្យបស់ខ្លួនហើយប្រាប់ សំដែង បញ្ចុត្ត **តាំង**ទុក បើក **បែក ធ្**ើឲ្យក**ក់** បានសង្គ័ត់សង្គិនបរប្ប**្រាទ ដែ**លកើតឡើង ហើយ ឲ្យជាកិច្ច ដែលខ្លួនសង្ក៏តសង្កិនដោយល្អ ហើយសំដែងធម៌ ប្រកបដោយជាជំហារ្យ បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះកាន ទ្រង់បរិនិញ្វាន ភ្នុងកាលឥឡូវ នេះ សូមព្រះសុគតបរិនិព្វាន បញ្ជិត្រព្រះអង្គជ៏បំរើន ឥឡូវនេះ កាលនេះជា កាលគួរបរិនិព្វានរបស់ព្រះមានព្រះភាគហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនព្រោះ ថា ព្រះមាន**ព្រះ**ភាគ ទ្រង់គ្រាស់វាថា នេះ ហើយថា នៃមារចិត្តប្ប ពួកខុ-ជាសភ្ជាសាវិត បេសតមាគត ឈ្នាស់ ពៃ បានប[្]ក្រៀវគ្នា ប្រាថ្នាសេចក្ដី ក្សេមហកយោគ: ជាពហុស្សត ទ្រទ្រង់ធម៌ ប្រតិបត្តិធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ប្រតិបត្តដោយសេចក្តីកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ជំសមគរូវ បានរៀនយក វាទ:] ខ៣០វេស្របស់ខ្លួន ហើយនឹង(ផ្ទាប់ សំដែង បញ្ជូត តាំងទុក បើក បែក ធ្វើទិរ្យាក់ បានសន្តិតសន្តិនបរប្បវាទដែលកើត**ឡើ**ងហើយ ឲ្យជា**កិ**ច្ច ដែលខ្ទុសង្គឹតសង្គិនបានដោយ អ្ន សំដែងធម៌ប្រកបដោយ បាដិហារ្យ នៅ មនទាន់មានដក្មបណា តថាគតនឹងមិនទាន់បរិនិញ្ជាន ដក្បានោះ បញ្ជិត្រ ព្រះអង្គ័ដ៏ចំវេន ឥត្សូវនេះ ពួកខុបាសកជាសាវត៍ របស់ព្រះមានព្រះកាគ

សុគ្គន្តបំដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧភាន់

វែយត្ថា វិធីតា វិសាធេញត្តា យោកក្នេមកាមា **ស**ល់សាំ ែម ឧតិខេម ឧតិខេត្ត ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត **ဗ**ည္က မႏုမည္ႀကီးေသ လကၱာ မာဇၨာ**ယကၱာ ရင္လ**က္ေတြက္ អាចិត្តាឆ្នំ នេសេឆ្នំ ខត្តាខេត្តិ ខត្តខេត្តិ វិវាឆ្នំ វិភាជឆ្នំ វេស្ត្រា មាន ស្រ្តាំ ខេត្តស្រុំ ស្សេង គេ្នំ មាន ស្ន တ်ခံ ခ်င္လုတခဲ့ မရာန္တည္တန္တည္တိုင္းမာန္တိုင္းမွာျပ តុខាន់ ភៈខ្លេ ភភក មាំនិញ្ចុ សុភ នោ មាំនិញខកា-លោខាធិត្ត ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង កក់វតា វាទា ឧ ភាវាទាំ ទាខិម មាំ ញែលាំងពួម យោះ មេ ខ្ទាស់ការ សាកែក សិស្ស្រ បៃត្តា រដែត ္႕ေကးအ႐ွန္တာ ေယာက္ခန္ေၾကခ်င္းေဟာ ဆမ္မာက ၈ဟု-**ធំ យោ** សភា អា**ច**ាំយក**ាំ ១**៩ ហេត្យ អាចិក្តិសុ<u>ក្</u>តិ ខេស់ -ស្បត្តិ ចក្ខាមស្បត្តិ ចដ្ឋបស្បត្តិ វិធិស្បត្តិ ត្តហ៊ុន និត្តហេទ្ធា សព្យាជិហារយំ ជម្មុំ នេសស្បន្និតិ

សុត្តនូបិដិក ខុទ្ធកនិកាយ ឧភាន

ឈ្វាស់វៃ បានប**េ ក្**រុំវិក្ខា ប្រាថ្នាសេចក្តីក្បេមបាកយោគ: ជា ពហុស្សត ទ្រទ្រង់ធម៌ ប្រតិបត្តិធម៌ ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិដោយ សេចក្តុំកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ជំសមគួរ បានរៀនយកវាទ:នៃភាចារ្យ របស់**ខ្លួន ហើ**យប្រាប់ សំដែង បញ្ជាត្ត តាំងខុក បើក ចែក ធ្វើឲ្យក្រត់ បានសង្គត់សង្គិនបរប្បវាទដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យដាក់ប្ដែលទ្ទសង្គឹត សង្គិនបានដោយល្អ សំដែងធម៌ប្រកបដោយបាដិហារ្យ បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះកាគ បរិនិព្វាន់គ្នង៍កាលឥឡូវនេះ សូមព្រះ សុគតបរិនិញ្ជាន មពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ កាលនេះជាកាលគរ្ ឋវិនិព្វានរបស់ព្រះមានព្រះភាគហើយ ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏បំរើន ព្រោះថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់វាថានេះហើយថា ម្ចាល់មារចិត្តបុរម ពួក • ពុសិតា ជាសាវិតា របស់តថាគត ឈ្លាស់វៃ ពុខបន ភ្លៀវគ្វា (ធុថ្នា សេចក្តីក្យេមហកយោគ: ៤៤៩៨៨មិ ជាពហុស្សត ប្រតិបត្តិធម៌ជំសម គ្លួរដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តតាមធបិជិសមគ្គរ រៀនយកវាទ:នៃអាចាក្យរបស់ខ្លួន ហើយនឹងប្រាប់ សំដែង បញ្ជាត្ត តាំង **ុក បើក ចែក** ធ្វើឲ្យកក់ បានសង្គិតសង្គិនបរប្បាក់ទ ដែលកើតឡើ**ង** ហើយ ឲ្យជាកិច្ច ដែលខ្លួនសង្គ័ត់សង្គិនបានដោយល្អ សំដែនឧមិប្រកប ដោយហុដ្ឋហារ ដ្រាមណា ត្រឋាគតនឹងមិនទាន់បរិនិញ្ជាន ដាប់នោះ

ឧទានេ ធ**ន្នឹស្ស ដំ**ក្ខុន្ធផ្គែ**ស្**ស ១ឋម**សុ**ត្ត៌

ស្រាល់ ទោ បន កន្តេ ខុទាស់កា កក់តោ *សា*វិកា វិយត្តា វិឌីតា វិសាវឧប្បត្តា យោកក្នេមកាមិរិយោ ឌត់ឌម ៖ ស់មារីមា ឌតិមេឌត់ជិន្ត្រជាំ មាត្ត្តិនេះ -បញ្ញា អនុជម្មីសុរុធ្យោ សុខម្នាំ អាស្ណាយនៅ ខុត្តសេត្វា មាន្ទ្រស្តី នេមេខ្មុំ និងនេះ និងនេះ និងនេះ មាន និងនិង ហិតំ ធិត្តហេត្យ សប្បាដិហាថៃ ជម្នំ នេះសន្តិ បរិធិត្យ-តុខាធ់ ភព្តេ ភកវា មរិធិញ្វុ សុគ តោ មរិធិញ្វេកា-លោខាធិ ភ ្តេកក់ តោ ភាសិតា ទោ ប សេសា ភ ខ្លេ កក់គោ វាទា ខ តាវាទេ ទាខិម ទេខែញ្ឈើសុក្មិ យាវ មេ ៩៩ គ្រប្បទិវិល ឧ ៩៩៣ ភាស្មែត ៩ភេញ វិត្តាកែ ពហុ៩ញ៉ាំ បុ៩ភូន ហៅ ខេមេខ ស្បេញ សុប្បកាសិនខ្លឹ រាឌរស្វ សេ ឧខ អទើ ឧឧស្ស (សំសិចរួ**ញ** មុខិយ៌ ដីនញ្ វិត្តារំគាំ មុខព្តាំ មុខព្តាំ យោវ នេវម-ឧ្សេទ្ធ សុខ្យុតាសិន⁽⁰⁾មាំធំព្រឹត្តនេះ គន្លេកក

ន.សុក្សកាសិតន្តិ ។

ឧទាន ដបូនូវគ្គទី ៦ បឋមសូត្រ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរវិន ឥឡូវនេះពួកទុបាសិកាជាសាវិការបស់ព្រះមានព្រះ **ភាគ ឈ្ងាស់វៃ** បានប**េក្សៀ**ក្សៃប្បាញសេចក្តីក្សេមចាកយោគ: ៤៤៤៩ ធម៌ ជាពហុស្សត ប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិដោយសេចក្តិ កោតក្រែង ប្រតិបត្តិតាមធម៌ដ៏សមគួរ រៀនយកវាទ:នៃអាចារ្យរបស់ទ្វន ហើយប្រាប់ សំដែង បញ្ជាត្ន តាំងខុក ប៉េក ចែក ធ្វើឲ្យកក់ បានសង្កត់ សង្គិនបរប្បវាទ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យជាកិច្ចដែលខ្លួន សង្គិតសង្គិនបាន ដោយល្អ ហើយសំដែនធម៌ប្រគបដោយឲ្យដីហារ្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំភើន សូមព្រះមានព្រះភាគបរិនិព្វានក្នុងកាលឥឡូវនេះ សូមព្រះសុគតបរិនិព្វាន **បពិ**ត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ កាលនេះ ជាកាលគួរបរិនិព្វានរ**ប**ស់ព្រះ មានព្រះភាគ ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំពីន ព្រោះថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ **គ្រាស់វា**ថា នេះហើយថា ម្នាលមារចិត្តជាប ព្រហ្មចារិយធម៌ របស់គថាគត នេះនៅមិនទាន់ខ្លាប់ខ្លួន ផ្សព្វផ្សាយ ទូលាយ ដឹងច្រើនគ្នា ក្រាស់ក្រែ.ប **ដែលណា ទាំ**ងី*ពួកទៅតាទឹ*ងិមនុស្ស សំដែងហ្ខះដោយប្រពៃ ដែលណា **ភឋាគតនឹងមិ**នទាន់បរិនិញាន ដរាបនោះ បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរែន ឥឡូវ 🚓 ព្រហ្មិចវិយធម៌ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ភ្ជាប់ខ្លួន ៨ព្រឹក្សាយ ខូលាយ ដឹង ច្រើនគ្នា ក្រាស់ក្រែលហើយ ទាំង៍ពួកទៅតានឹងមនុស្សក៏សំដែង៍មានដោយ ប្រហែ បញ្ជីត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥត្សវនេះ សូមប្រះមានប្រះភាគ បរិនិញ្ជាន

សុគ្គន្តបំណាម ខុទ្ធកានិកាយឲ្យ ឧទាន់

(០៣០) រៀវ រុំគ្លេ ភភក សាំ ១ បិមផ្លំ រៀតឧក្សេច
អប្បាស្សុកោ ទុំ ១ បិម ហោយ ឧ បិរ ១ បាកតស្បូ
បរិឌិញ្ជាន់ កាំស្បូតិ ៩ តោ តិណ្ណំ មាសាធំ អប្បយន
នឋាភាគា បរិឌិញ្ជាយិស្បូតិតិ ។ អឋ ទោ ភភក ទាក់លបេតិយេ (១) សតោ សម្បជានោ អាយុសផ្លាំ និស្បូឌ្ជិ ។
នុំស្បូឌ្ជេ ច ភភាគា អាយុសផ្លាំ មេហាភូមិចា ហេ
អបោសិ ភិសឧ ភោ ហេមហំ សោ នៅខុខ្លុភិ យោ (២)
ច ដល់សុ ។ អឋ ទោ ភភក រៀនមនុំ វិខិត្តា តាយ់
ប្រហយំ ឥមំ នុខានំ នុខា ខេស់

១ ន.ម. ៣៣៧ បេត្យោ ។ ៤ មៈ ទេវទុទ្រកិយោ ។ ៣ ឱ.ម. សុគ្គ បឋមន្ត្តិ ។

សុត្តត្តបិដ្ឋា ខុទ្ទកគិត្តាយ ឧទាន

សូមព្រះសុគត បរិនិញ្ជាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ កាលនេះ ជាកាលគួរបរិនិញ្ជាន របស់ព្រះមានព្រះភាគហើយ ។

(១៣១) កាលបើមារ ទូលយ៉ាង៍នេះហើយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់ ត្រាស់តបន្តឹងមារចិត្តបាបថា ម្នាលមារចិត្តបាប ចូរអ្នកកុំមានសេចក្តីខ្វល់ វាយចុះ ការបរិនិញ្ជាន របស់តថាគត**មិ**នយូវប៉ុន្មាន េ អំណើះទៅ **៣** ខែ ទៀតអំពីខែខេះ គមាគតនឹងបរិនិញ្ជន 🛪 លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ្រុន៍មានសតសម្បជ្ជា: ដាក់អាយុសង្គារ នាចា្ដាល ចេតិយ ។ លុះព្រះ មានព្រះភាគ ទ្រង់ជាក់អាយុសង្គារហើយ មហាប្រថពី កក្រើក គួរ្ឲ្យ ទ្វាច (ពីក្រុច)រាម ទាំងក្នុវក៌លន់ពុ ឡើង ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្តី[‡]៖ហើយ ទេបទ្រង់បទ្ទឹទ្ ទាន ខេះ ក្នុងវេលា នោះវា ព្រះពុទ្ធ ជាអ្នកប្រាជ្ញ បានលះបង់កុសលចិត្តដែលគួរថ្ងឹងបាននឹងថ្ងឹង មនបានផន ភលេស ជាដែខកើតផង សង្គារប្រព្រឹត្តទៅ ភ្នងភពផង ្រង់ត្រេកអក្សេន៍ខាន៍ក្នុង មាន**ព្រះ**ហ្ទ័យតាំងមាំ ហើយ បានទំហែយ បណ្តាញ គឺតំលេសដែលមាន១ន ជាដែនកើត ដូចជាគ្រឿងក្រោះ (របស់ខាហាន) ។ សូត្រទី ១ ។ (១១៤) ទុំបានស្លាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ

ឧទានេ ធដ្ឋស្ស ជច្ចន្ធវគ្គស្ស ទុតិយសុត្ត

សាវត្ថិយ៍ ហៃវត់ បុត្វារមេ មិតាមេតុ ថាសាខេ ។ នេះខេ ១០ មាន សមាយេធ ក្នុង សាយណូសមឃំ បដ្ឋសហ្វាល ជ្រ្ជី តោ ពេលាធ្លារ កោដ្ឋកោ ជំសំណោ យោត្ឌ ម៩ទោ រាជា មសេជធ្វី កោសលោ យេជ កក្ស គ្រេចសត្ថិ ឧបសន្ម័ត្វ កក្សិន្ត កក្សាខេត្ រាយនេ មាន សេ ពេល ស្ត្រ \mathbf{c} ជុំខ្ទុហ មន្តិ \mathbf{c} \mathbf{c} \mathbf{c} **ಸಾ**ಜ್ ದ ಗುಟ್ಟಳು ಇಜ್ಜಿ ದರುಮಿದ್ದಲು ಬೀಟ್ ಟ**್**ರಂ. ហេស ១ រ៉ៃដែលឧយ (១) ឧ៩៤៧ អវិទ្ធា អភិក្តា-ម^{្គុំ(២)}។ អខ្គា ទោ រាជា ម សេខធ្^{ទុំ} កោស ហេ គ្ សត្ថ ៩៩៧ សត្**ទ ជំ**ក្កាន ស**ត្ត ២ អខេសេ** សត្ថ C ស្ទមមាន មាន C ក្រណិជ្ជមេ ជា ខាំមាន ជិកសហោរ សារារូនសនា ឧមស្រ មន្ត្រិ អភិក្សាបន្ត ខ្មែរាជ ឧឌ្ឌាយាសភា ៦៩៩៩ ឧ**ន្ត្រាស**ខ្លុំ ော်ရွာ ေရွာ်လာထာလာမှလွှာလ ေးက်က် မောင္တာ

១ ម. ភារាធែមទោយ ។ ៤ ខ្មែ អតិក្មុន្តិ ។

ឧទាន ដព្វន្ធវគ្គ 🐔 🦫 ទុក្ខិយសូក្រ

គង់ ក្នុងមិតារមាត្យបាសាទ នាវត្តបុញ្ចាម ទៀបក្រុងសាវត្តិ ។ សម័យ នោះឯធ៍ ព្រះមានព្រះភាគ ចេញអំពីទីសមុំ ក្នុង៍សាយណូ-សម័យ ហើយទ្រន់គន់ព្ទដ៏ខាងក្រៅក្រោងទាវ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទ ឋសេនទិកោសល ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ គង់នៅ ក្នុងទឹសមគួរ ។ សម័យនោះឯង ពួក ដដលៃ(១)៧នាក់ ពួកន៍គ្រន្ត៧នាក់^(២) ពួកអចេល៧នាក់^{(២}) ពួកឯក-សាដក៧ នាក់ $(oldsymbol{L})$ ក្រុសវិញាដក៧ នាក់ $(oldsymbol{L})$ សុទ្ធតែមានរោម ឮជ័ក្រៀក ទីជិតនៃព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ទតឃើញពួក អ្តបួសទាំង៍ ទោះគឺ ដដលៃ ៧ ទាក់ ខេ គ្រេន្ ៧ ទាក់ អបាល ៧ ទាក់ ឯក-សាដត៧ នាក់ បញ្ជាដក ៧នាក់ សុទ្ធតែមាខលេម ឮដ៏ក្នៀក ឲ្រប[ឲ្ល ខឹងក្រចក់វែង ១ នាំយកម្រែក មានប្រការផ្សេង **១** ហើយដើរចូលមកក្នុង និដិតនៃព្រះមានព្រះភាគ លុះ ្រុ**ង់ខ្**តុឃើញ ហើយ ទើបក្រោ**ក**សាភអាសនៈ ធ្វើសំពត់ ទៀងស្មាត្ត ហើយលុតមណ្ឌលដង្គង់ វាងស្ដាំចុះ លើប្រថពី ១ អ្នកបួសក្រៅពុទ្ធសាសនា ធ្វើជា៣០ស ។ 🕒 សភាពជានិក្រុន្តទ្រទ្រង់ស់លៀក បំពាក់ពណ៌ស ។ ៤ អាក្រាតឥតគ្រឿងលំលៀកបំពាក់ឡើយ ។ ៤ ចង់កំណាត់សំ🗕 ពត់ត្រង់ដៃ ហើយនឹងបិទចាំង (ប៉ឹង) ខាងមុខសវីរៈ ផ្លួចនិវុធន្តមានសំពត់សាដកតែមួយ ។ ឈ្មោះអ្នកបួសក្រៅពុទ្ធសារបនាដែរ ។ អង្ហិកថា

សុត្តន្ត្ឋាធិកេ ខុទ្ទកនិកាយស្បូ ឧភាន់

យាន ទេ សត្ត ១ ៨៩៤០០ សត្ត ១ ធិត្តន្ទា សត្ត ១ អ ខេហា សត្ត ខ វាភាសាដា សត្ត ខ ខរិញ្ជាជាកា តែជ-ញូលទៃស្រាមេត្ត គិត្តគំនាម់ សមេសំ រាជាហំ កន្តេ បសេនឌី តោសលោ ភជាហំ ភឌ្គេ បសេនធិ តោស-លោត៌។ អ៩ទោ រាជា បសេជធំ កោសលោ អ**ចំ**រ-ರ್ವಜ್ಞಾ ಚಿಕ್ಕಾಗ ಕಟ್ಟಿಯಕ್ಕಳ ಜ್ಞಾ-ដ្រុស សត្តសុខ មាខេលេស សត្តសុខ ឯគាសាដេស សត្តសុ ១ ១ ត្រាជា សេស ១៣ ខេត្តបស្នមិ នុបសន៍មិត្តា ភកវន្តំ អភិវា ខេត្តា ឯកមន្តំ ជំងាំធំ ។ ភភាជ្ញ បានខរេស្ត យោ ខ នេះ ភពេន្ត (°) **ក្**សាស្ត្រស្នាស់ ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង

(០៣៣) ឧុជ្ជាជំ ទេ សំគំ មហារាជ គេយា គំហំនា គាមកោត់នា បុគ្គសទ្ធាឧសយជំ អជ្ជាស្រ-ខ្លែជ គាស់គាចធូធំ បច្ចុជ្ធសាខ្លេជ មាលាគធ្វើលេប-ធំ ជាយខ្លេជ ជាគ់ប្រជន់ សាធ៌យខ្លេជ នៃមេ វា អាហាខ្លោ នៃមេ វា អាហគ្គមក្តុំ សមាបញ្ហាតំ ប

១ ទ. យនុកាចិ ខា ភាន្ត្ ។ ម. យេ ខា ភាន្ត្ ។

សុត្តស្ថិតិកា ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ប្រណម្យអញ្ចូល ចំពោះពួកអ្នកបួសទាំងនោះគឺដដលៃ ៧ នាក់ និគ្រន្ត ៧ នាក់ អ ចេល ៧ នាក់ ឯកសាដក ៧ នាក់ បរិញ្ជាជក ៧ នាក់ នោះ ហើយប្រកាសនាម (របស់ព្រះអង្គ) អស់វារៈ ៣ ជងថា បញ្ចិត្ លោកដីចំរើន ខ្ញុំជាស្ដេចឈ្មោះបសេនទិកោសល បញ្ជិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំ ជាស្ដេចឈ្មោះបសេនទិកោសល[។] គ្រានោះ កាលពួកអ្នកបួសទាំង៍នោះគ ដដល់ ៧ នាក់ និក្រន្ត ៧ នាក់ អចេល ៧ នាក់ ឯកសាដក ៧ នាក់បរិញ្ចា . ដក ៧ នាក់ ចេញទៅមិនយូវប៉ុនា្មន ទើបព្រះបាទបសេនទិកោសល ចូល ទៅគាល់ព្រះមាន**ព្រះភា**គ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គឹព្រះមាន ព្រះភាគ រូចគង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះពុទបសេនទិកោសល ស្ដេចគង់ នៅកង្គីសមគរ ហើយ ទើបបង្គ័ំទូលសេចភ្នំនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ឋា បញ្ជិត្តព្រះអង្គ័ដ៏រ៉េន ពួកអ្នកបួសណា ជាព្រះអរហន្ត ឋ្វបានសម្រេច អហេត្តមគ្គកង៍លោក បណ្ដាអ្នកបួសពាំងនោះ ជាព្រះអហន្តមួយដែរ**ឬ** ។ (១៣៣) បញ្ជិត្តមហារាជ ដំណើរដែលថា បុគ្គលនេះជាប្រះអរហន្ត ឬបុគ្គល ខេះ បានសម្រេចអរហត្តមគ្គនោះ ព្រះអង្គជាគ្រហស្ត ជាអ្នក បរិភោគតាម គ្រប់គ្រង៍សយនៈដែលចង្អៀតដោយបុត្ត ប្រើប្រាស់តា-សភពស្រ នឹងលំអត់ទ្ទឹមចន្ទ ទ្រទ្រង់តម្រង់ផ្កានឹងគ្រើងត្រអូប គ្រឿង លប់ ផ្សេង ៗ គ្រេតអរចំពោះមាស់ បាត់ ដឹងបាន ដោយក្រណាស់ ។

ឧទានេ ធដ្ឋស្ស ឧច្ចន្ធវគ្គស្ស ទុតិយសុត្ត៌

សំវាសេខ ទោ មហោក៩ ស៊ីល់ ម៉េខិតព្ំ គញ្ ទោ ឧឃេន អគ្គភា ន ឥត្តវេន (១) មន្ត្រីការោតា នោ អមនស់ភាពភា ^(២)មញ្ជា នោ ខុម្បញ្ញេខ ។ ស់វេ**ក**-សាល្ខ លោ មហារដ សោ**ខេល**្យំ ជូន្ឌ**ខំ** ឌយៈ-ទោ ៥ ឃេន អខ្លួញ ន ឥត្តព្រះ មន្សិការោតា យោ អមនុស្សាស្ត្រ បញ្ហាស្ត្រ ស្ត្រ អាម. សេសុ ទោ មហារាជ ដាមោ ឋឌ៌នញ្ហោ សេ ច ទោ ខ្លែលខ្មន់ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត ការោតា បញ្ជាតា នោះ ឧប្បញ្ញាជ ។ សាក់ច្បាយ ទោ មហារាជ បញ្ហា វេឌិតញ្ហា សា ខ ទោ ឌ័ ឃេជ អទុ្ធា ឧ ឥត្តទេ មនសិការភេតា នោ អមនសិការភេតា បញ្ជាតា នោ ខ្<mark>មព្រះ ភាគ</mark> ។

១ ខ្.ម. ឥត្ត ។ ៤ ន.ម. អមនលិការា ។ ៣ ឧ.ម. សព្យោហាវន្ ។

ឧទា៩ ដីព្នូវគ្គេ ទី ៦ ខុតិយលូត្រ

បពិត្រមហារាជ សីលត្រូវបុគ្គលដឹង ដោយការនៅរួមគ្នា សីលនោះឯងគេ ដឹងបាន ដោយកាលវែង មិនមែនដឹងបាន ដោយកាលបន្តិចបន្តួច េ កាល តំណត់_{ក្}ង៍ចិត្ត ^{រុទ្ធ}បអាចដឹង៍បាន កាលបើមិនបានកំណត់ក្នុង៍ចិត្ត មិនងាយ ជំងឺទាន អ្កដាប**ណ្ឌូ**ត ទើបអាចជំងឺទាន ជនពាលមិនងាយជំងឺទាន ទេ ។ បពិត្រមហារាជ សេចក្តីស្អាត ត្រាបុគ្គលដឹងបាន ដោយការនិយាយធ្វើយ ត្នឥ ទាំឥសេចក្តីស្អាតនោះឯង គេដឹងបាន ដោយកាលវែង មិនមែនដឹង ដោយកាលបន្តិចបន្តច េកលកំ**ណ**ត់ក្នុងចិត្ត ទើបអាចដឹងបាន កាលបើ មិនទានកំណត់ក្នុងចិត្ត មិនងាយដឹងទាន េ អ្នកជាបណ្ឌិត ទើបអាចដឹង ពុន ដនពាលមិនងាយដឹងជាន∙េ ។ បញ្ចិត្តមហារាដ តំឡាំងញា**ណ** គ្រឹវបុគ្គលដឹងបាន ក្នុងវេលាមានអន្តរាយ ទាំងកំឡាំងញាណនោះឯង ត្រូវ ជំងឺដោយកាលវ៉ៃង៍ មិនមែ ជំងឺដោយកាលបន្តិចបន្តួច ទេ កាលកំណត់ក្នុង ចិត្ត ទេបអាចដ៏ង៍បាន កាលបើមិនបានកំណត់ក្នុងចិត្ត មិនងាយដឹងបានទេ អ្នកជាបណ្ឌិត ទើបអាចជំងឺចាន ដនពាលមិនងាយដំងីចាន ទេ ។ បតិត្រ មហារាជ បញ្ហា ត្រូវបុគ្គលដ៏ង៍បាន ដោយការសាក្យា ទាំងបញ្ហានោះឯង ត្រវដឹង ដោយកាលវែង មិនមែនដឹង ដោយកាលបន្តិចបន្តួច ខ កំណត់ក្នុងចិត្ត ទើបកាចដឹងបាន កាលបើ**មិ**នបានកំណត់ក្នុងចិត្ត មិនងាយ ដឹងបាន ទេ អ្នកជាបណ្ឌិត ទើបអាចដឹងបាន ដន្ទពាលមិនងាយដឹងបាន ទេ ។

សុគ្គស្ថិដិពេ ខុខ្ទុកនិកាយស្ស ឧទាន់

(១៣៤) អច្ចាយ់ ភាគ្នេ អត្តនំ ភាគ្នេ យាវ សុភាសិ-តេញ្ចុំ ភេសសា ខុដ្ឋាធំ ទោ មហារាជ សហេ គឺហ៊ុនា តាមកោត់ថា បុត្តសម្ពាជ្ធសយធំ អជ្ឈាវសុខ្ពេធ តាស់តេចន្ទំ បទ្ទុកោន្តេន មាលាកន្តាំលេខនំ អរស ្តោ ៩ មេ វា អរសាត្តមក្តុំ សមាបញ្ជាតិ ។ សំវាសេខ ទោ មហារាជ ស៊ីលំ វេឌិតញ៉ូ តេញ ទោ ជ័យេន អន្ទូល ន ឥត្តូវនេ មនុសិកាហេតា នោ អមឧសភាពេត បញ្ជា នោ ឧប្បញ្ញាជ ។ សំវេយារេខ ទោ មហារាដ សោខេយុំ វេឌិតព្ំ នយាំ សេ ខ្ពុកាខ អថិយ ខ មុខ្ពុំពេច ឧកម្មាយបេខា យោ អមឧសិភាពេតា បញ្ហាតា យោ ឧប្<u>យព្រោ**ធ** ។</u> មានទាស់ សេ ឧសាបជ ពុវ មេ ក្រុង មើ

សុគ្គល់ដែក ខុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

(១៣៤) បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន អស្ចារ្យូណាស់ បញ្ចិត្ត ព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចំឡែកណាស់ ត្រន់ដែលព្រះមានព្រះភាគ សំដែងដោយប្រពេញ បតិត្រ មហារាជ ដំណើរដែលថា បុគ្គល េះ ជាព្រះអរហន្ត ឬបុគ្គល នេះ សម្រេចអរហត្តមគ្គនោះ ព្រះអង្គ័ជាគ្រហស្ត ជាអ្នកបរិកោគតាមគ្រប់គ្រង៍ សយនៈ ដែលចង្អៀតដោយបុគ្គ ប្រើប្រាស់កាស់ក៏ពីស្ត្រ នឹងលំអិតទ្វឹម ចន្ទន៍ ទ្រទ្រង់តម្រង់ផ្កា គ្រឿងត្រអូបគ្រឿងលាបផ្សេង១ ត្រេតអរចំពោះ មាស ប្រាក់ ដឹង៍បានដោយក្រណាស់ ។ បពិត្រមហារាដ សិលគ្រវបុគ្គល ដឹងហ៊ុន ដោយការទៅរួមគ្នា ទាំងស៊ីល នោះឯង គេដឹងហ៊ុន ដោយ**កាល** វៃង៍ មិនមែនជំងឺ ដោយកាលបន្ទិបបន្ទូបទេ កាលកំណត់ក្នុងចិត្ត ទើបដឹង បាន កាលបើមិនកំណត់ក្នុងចិត្ត មិនងាយដឹងបានទេ អ្នកជាបណ្ឌិតទើបអាច ដឹងហ្នេ ជនពាលមិនងាយដឹងហ្នេន េ^ៗ បពិត្រុមហារាជ សេចក្ដីស្អាត ត្រាប់គ្គលដ៏ង៍បាន ដោយការនិយាយ ធ្វើយធ្វង់ ទាំងសេចក្ដីស្អាត នោះឯង គេជំង ដោយកាលវៃង៍ មិនមែនជំងឺ ដោយកាលបន្តិចបន្តួច ខេ កំណត់ក្នុងចិត្ត ទើបអាចជំងឺថ្មាន កាលបើមិនកំណត់ក្នុងចិត្ត មិនងាយជំងឺ បាន ទេ អ្នកជាបណ្ឌិត ទេបអាចដឹងហ៊ុន ជន៣.សមិនត៍ឈេដឹង៍ហ៊ុន ទេ ។ បពិទ្រមហារាដ កំឡាំងញាណ ត្រាបុគ្គលដឹងបាន ក្នុងវេលាមានអន្តរាយ

ឧទានេ ធដ្ឋរប្ប ដក្ខុន្ធស្គែល្យ ទតិយបុត្តំ

សោ ខ ទោ ខ្ពុំយន អន្ទិយ ន ឥត្តិពន្ធ មន្ទស្និកា . រោតា គេ អមជស់ភារោតា បញ្ជាតា ភោ ឧប្បញ្ញា សាគាឡាយ ទោ មហារាជ បញ្ញា ប់ខែតេញ សាខ ទោ ជ័យជេ អច្ចុនា ជ ឥត្តប្រជ មជសិកាហេតា នោ អមជ-សំភាពនា មញ្ជានា នា ឧប្បញ្ជានាតិ។ ៧គេ ភាព មម ឬ ែសា ចោរា ង៉ិចកោ ជនបន់ ង៉ិត់ត្យៃ អាក្ស្តី នេះ ខេត្ត នុំង្នាំ នេះ ខេត្ត នុងស្វេង នេះ នេះ កន្លេ គំ ដោជល្វំ មកហេតុ សុណ្តា សុវិលិត្តា កញ្ជីនកោសមស្បី ជូខាឌាឌីស្រេយ ជយាំប ្រុយ តុណេហ៍ សមហ្គីតា សមខ្លីកូតា បរិហាយខ្លីត (*) ។ អ៩លោ ភក្សា រានមន្ត្ទ វិឌិត្យា តាយ វេលាយ ៩ម័ **ខ្**ពន់ ខ្ពះនេស៍

នេះ ក្ល_(m) ។ នេះ ក្ល នេះ ក្រ ក្ល នេះ ក្

១ ឧ.ម. បរិបារិស្សន្តីតិ ។ បរិបរិស្សន្តីតិ អដ្ឋកហិយ កវិស្សតិ ។ ៤ ម ធម្មេន វាណិជំ បរតិ ។ ៣ ឧ.ម. ទុតិយត្តិ ឧត្តិ ។

ឧទា**៩** ដូច្នូវគ្គេ^{រឺ} ៦ ខុតិយ**សុ**ត្រ

ទាំងតែទ្យាធិញាណ នោះឯង គ្រាដឹង ដោយកាល**វែ**ង មិនមែនជឹង ដោយ កាលបន្ទិបន្ទូច េត្ត កាលកំណត់កង្គី ១៣ ខែបញ្ជូបដឹងមាន កាលបើមិន **ភណ**ភក្នុងចិត្ត មិនងាយជឹងបានទេ ។ បញ្ចិត្តមហារាជ បញ្ហា ត្រូវបុគ្គល ដឹងហ្នេ ដោយការសាក់ក្នា ទាំងបញ្ហានោះឯង ត្រូវដឹង ដោយកាល វែង មិនមែនដឹង ដោយកាលបន្តិបបន្តួចទេ កាលកំណត់ក្នុងបត្ត ទើប អាចដឹងហុន កាលប៉េបិនភណិតក្នុងចិត្ត មិនងាយដឹងបានទេ អ្នកជា បណ្ឌិត ទេប់អាចដង្វ័េធន ដនពាលមិនងាយដង្ហែន ទេ ។ បព៌ទ្រព្រះ អន្តដ៏ចំព័ន ពួកបុរសបេស ៀ្ពះអង្គ ទាំង ទុះដូចជា ចោរ ដើរតត្រក ត្រត ត្រាជនបទ ពួកបុរសព៌ងនោះមកក្រតត្រាមុន 🧃 ពុះអង្គ៍នឹងមក**្**តត្រា **ទាងក្រោយ បញ្ជាត្រព្រះអង្គីដ៏**បំរើន ឥឡូវនេះ ពួកបុរសទាំង**នោះ** បណ្ដែតបន្សត់បង់គូល់នឹងមន្ទិលនោះចេញ ហើយង្គួតទឹក លាបស្រ ទ្បាបដោយល្អ កោរសត់នធ៍ពុកមាត់ ស្ទៀតពាក់សពតពណ៌ ស ឆ្កែត ស្តប់ស្តល់ មូលមិត្តបំរើ ដោយតាមគុណប្រាំ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះ កាគ ទ្រង់ជ្រាបសេចក្ដីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា បុគ្គលមិនគប្បីប្រឹន្ធប្រែង ក្នុងអំពើលាមកទាំងតា្ននេះ បុគ្គលមិនគប្បី ជាបុរសនៃបុគ្គលដទៃ មិនគប្បីរស់នៅក្រោះគាស្រ័យអ្នកដទៃ មិន គប្បីប្រព្រឹត្តធម៌ (ដើម្បីលាក) ដូចការដូញប្រែខេ ។ សូត្រទី៤ ។

សត្តនូមិនកេ ខុទ្ទកនិកាយល្ប ឧកនំ

(០៣៥) ឃាំម្មេ សុតំ។ ឃាត់ សមយំ ភតវា សាវត្ថិយំ
វិហាត់ ដេត់ដែន អនា៩ប៉ិស្ណាំកាស្ប អារមេ។ គេន
លោ បន សមយេន ភតវា អត្តនោ អនេកោ ខាបកោ
អកាសលេ ជម្មេ បហីនេ បច្ចុប់ក្នុមានោ និសិន្ទោ
យោត៌ អនេកា ច កាសលេ ជម្មេ ភាវនាយ^(១)
ចារិច្ចាំកាតេ ។ អ៩ខោ ភតវា អត្តនោ អនេកោ ច
ចាបកោ អកាសលេ ជម្មេ បហីនេ វិនិត្តា អនេកា ច
កាសលេ ជម្មេ ភាវនាយ ចារិច្ចាំកាតេ តាយំ បេលយំ
តំមំ ខ្លានំ ខ្លានេស៍

អស់ ជំ ទើ ឧទ ស្សារ្ទ ទ ខេសស្វ រ៉ូម៉ូន្ទ ។ ឧទ ស្ស ឧទ ស្សារ្ទ ទ ខេសស្វ រ៉ូម៉ូន្ទ ។ ទទំព័^(២) ។

(០៣៦) ស្គ្រាំ ។ ស្ងំ សមលំ ភភក សា-

១ ម ភាវិនា ។ ៤ ឱ.ម. ឥតិយន្តិ ៩ត្តិ ។

សុត្តស្ថិដិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

(១៤៥) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកហើតនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ
គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិតក្រុងសាវត្តិ។ សម័យ
នោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ កំពុងគង់ពិចារណា ពុកអកុសលធម៌ដ៏លាមក
ច្រើនប្រការ ដែលទ្រង់លះហើយផង ពួកកុសលធម៌ ច្រើនប្រការ ដែល
បរិបូណ៌ដោយការចំរើនផង ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបពួកអកុសលធម៌ដំលាមក ច្រើនប្រការ ដែលព្រះអង្គ លះហើយផង ពួកកុសល
ធម៌ច្រើនប្រការ ដែលបរិបូណ៌ ដោយការចំរើនផង ទើបទ្រង់បន្ទឹត្តាន
នេះ ក្នុងវេលានេះថា

ពួកកំលេសមានកគះជាដើម ធ្លាប់មានហើយ ក្នុងកាលមុន ពួកកំលេស
ណាមួយ របស់តថាគត មិនបានមានហើយ ក្នុងកាលមុន ពួកកំលេស
នោះទេ អរិយមគ្គមិនធ្លាប់មានហើយ ក្នុងកាលមុន អរិយមគ្គក៏បានមាន
ហើយ ក្នុងកាលណោះ ពួកកំលេសមិនបានមាន ក្នុងកាល (ជាអតីត)
ផង មិនមាន ក្នុងកាល (ជាអនាគត) ផង មិនមាន ក្នុងកាលជា
បច្ចុប្បន្នផង (ដល់តថាគត) ។ សូត្រទី ៣ ។

(១៣៦) ៗុំបានស្ដាប់មកហើននេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់គង់ ក្នុងវគ្គដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋ ជិតក្រុងសៅគ្គី ។

ឧភាខេ ធដ្ឋ**ស្ស ជំ**ចូន្ធគ្រួស្ស ចិតុត្តសុក្ត់

នេះ ទោប៖ សមយោ៖ សម្ពីហុលា នានាទិទ្ធិយា សមហាយាញ្ណា មរិញ្ជាជិកា សាវទ្ធិយំ មឌិវស^{ខ្លុំ (១)} ကေလာင်းဦးက ကေတခန့်က တက်ကို ကေတင်းဦး-ក្មារិលក្មារិស ឯ មាខើមេ មាគយ ស្រៃស៊ីយា វារុ-វាធិនោ ឃុំធិដ្ឋិនោ សស្បា្តា លោកោ ឥឧមេវ សចុំ មោសឧឃុំ _៧ មុខ្លី ឧបោយ មានហៅមាស៊ីហា រៅវាធិតោ រារ់ខិច្ចិតោ អសស**្ត្រា លោកោ ឥ**ឧមេវ មាស្តុំ គោភាគឃុំ នៃ មាស្តេះទេ មាតហាយាលីហា ៗរុ-សន់យោ ឃុំខ្ញុំ យោ អន្ត្**វា លោ**កោ ឥន្ទេវសច្ចុំ មោយ-មញ្ជាំ ។ សន្តិ បនេះគោ សមណៈព្រាញ្ណា រៅវាធិនោ ឃុំ ទ្រុំ នេះ មន្ត្**រ ហេតោ ៩៩៩៤ ស**ទ្ធុំ មោយ-មញ្ច្ចិបសន្ត្រោះ សមណាព្រាញ្ណា ឃុំវាធិនោ ឃុំ-ដំដូ នោ នំដីវ នំ សារីវ **ឥឧមោះ សក្ខុំ មោឃមញ្ជនិ** ។ A \hat{S} $\hat{$ នោ អញ់ ជីវ អញ់ **សារំ ឥឧមេវ សច្ំ មោយមញ្ជាំ** ។

១ ៖. សាត្តិប_{្តា}យ ប្រែទ្ឋិ ។

ឧទាន ដំប៊ូន្ធូវត្ត ទី ៦ ២គុត្តសូត្រ

សម័យនោះឯង ពួកសមណ្យាហ្មណ៍ បរិញ្ជាដក^(ຈ) ច្រើនគ្នា អាស្រ័យ នៅក្នុងក្រុងសាវត្តី មានលទ្ធិផ្សេង ៗ មានខិដ្តិផ្សេង ៗ មានសេចក្តីគាបចិត្ត **ផ្សេង ១** មានសេចក្តីចូលចិត្តផ្សេង ១ គាស្រ័យទិដ្ឋិនិស័យផ្សេង ១ ៗ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទៈយាងនេះ _{មាន}ទិដ្តិយាងនេះថា លោកទៀន៍ ពាក្សនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យា ហ្មណ៌មួយតួកទៀត មានវាទ:យាំងនេះ មានទិដ្ឋិយាំងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូឡិទទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យ៉ាងនេះ មានទិជ្ជិយាននេះថា លោកមានទីបំផុត ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសុន្យទទេ ។ សមណ្ឌាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យាំងនេះ មានទិជ្ជិយាំងនេះថា លោកមិនមានទីបំផុត ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសួន្យទទេ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យាងនេះ មានទិជ្ជិយាំងនេះថា ជាិត នោះ គិស័រៈនោះ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសួន្យទទេ ។ សមណ្យាញ្ណា៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យាំងនេះ មានទិដ្ឋិយាំងនេះថា ជីវិតដទៃ សរៈដទៃ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសេះសុន្យទទេ។

១ សំដោយកពួកសមណៈមាននិត្រន្តដែលប្រព្រឹត្តអាក្រាតដាដើម ។ ពួកក្រាហ្មណ៍ មាន ការកាណាបក្រាហ្មណ៍ជាដើម ។ ពួកបរិញ្ជាដកមានបោក្ខរសាតិបរិញ្ជាដកដាដេម ។ អដ្ឋកដា រ

សុត្តន្តបំដាញ ខុន្តកនិកាយស្ស ឧទាន

សន្តេគោ សមណ្យាញ្ញណា មាំវាន់នោ មាំនិន្តិនោ **ឈេ**ទ្ធ ៩៩)៩ខេត្ត **សត្ថិ**សោ មុខគេង មាស្នំ គោល-មេញ ៖ ។ អេឌ្តិ ខានេកោ អាមណាញ្រញ្ញា រារុង-ខ៌នោ ៧វ៉និដ្ឋិនោ ឧ ហោតិ តថាកតោ ចម្មេ<u>ុ</u>ណោ ಕರಣ, ಳಾಪ್ಟಿಕಾ ಣಾಜಿಕ್ಕಿ ಸೀಜೀಟ್ ಳಾಕಿಯ (ಟಾಮೆ- ∞ ນຳ \hat{n} ຂໍເລາ ນຳ ຂໍ້ຊື່ເລາ ເອກ ຮັ \hat{s} \hat{s} \hat{s} \hat{s} \hat{s} ឧណ្ឌ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត សឆ្នំ ខ ខេត្ត សមណ្យាញ្ណា រាវ៉ាងខិត្ត រាវ៉ានិឌ្និ-នោ នៅ ហោត៌ ជ ជ ហោត៌ គដាក់តោ បម្មេរណា ឥធ-មេវេសថ្ មោយមញ្ជ^{្ជ} (៩ ភណ្ឌ្នជាតា ភាលេហ-ជាតា វិវានាបញ្ជា អញ្មញ្ញាំ មុខសត្តិហ៊ា វិត្នគ្នា វិហវត្តិ វាឌិសោ ជម្នោ នេឌិសោ ជម្នោ នេឌិសោ ឌឝេ វាឌូមេ ឌឝេីមន្ទ ឯ

(១៣៧)អន ទេ សម្ដេញ សេត្តិ ប៉ុណ្ណាយ ទៅស៊ីសុ។ សេត្តា បត្តិយ៉ាយ ប៉ុត្តា បញ្ជាក់ ប៉ុណ្ណាយ ទៅស៊ីសុ។ សាវត្តិយំ ប៉ុណ្ណាយ ប៉ុត្តា បញ្ជាក់ ប៉ុណ្ណាសាតប្ប-

សុត្តសូមិជីព ខុទ្ធពនិកាយ ឧភន

សមណ្ឌាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងខេះថា សត្ ស្វាប់ទៅតើគទៀត ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ដាពាក្យសោះសូន្យទទេ 🕽 សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យាំងនេះ មានទិដ្ឋិយាំងនេះថា សត្វស្វាប់ទៅ មិនកើតទៀត ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះ សូន្យទទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានកទេ:យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍ នេះថា សត្វស្វាប់ទៅ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ពាក្យនេះ ពិត ពាត្យដ^{្ឋៃ} ជាពាត្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ**្**ពាហ្ម**ណ៍**មួយពួក ទៀត មានវាទ:យាង៍នេះ មានទិជ្ជិយាងខេះថា សត្វស្វាប់ទៅ កើតទៀ**ត** ក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យ សោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងនោះ មានសេចក្តីប្រកួត ប្រភាន់ ជម្លោះ ទាស់ ខេង ចាក់ ដោតគ្នានឹងគ្នា ដោយលំពែង គឺមាត់ថា យ៉ាង៍នេះជាមិ យ៉ាង៍នេះមិនមែនជាមិ យ៉ាង៍នេះមិនមែនជាមិ យ៉ាង៍នេះជាមិ ៗ (១៣៧) គ្រានោះ ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ស្កៀកស្បង់ប្រជាប់ជាគ្រប់វែរ ភ្នុង បុព្ទណ្ឌសម័យ ហើយចូលទៅបណ្ឌិថាគ ក្នុងក្រុងសាវត្តិ ។ លុះគ្រាច់ទៅ បណ្ឌូបាន ភ្នុងក្រុងសាវត្តិហើយ ត្រឡប់មកអំពីបណ្ឌូបាន ភ្នុងវេលា ខាងត្រោយកត្ត តំចូលទៅគាល់ព្រះ**មា**នព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់

ឱទានេ ជន្និស្ស ដំចូន្ទវគ្គស្ស ចតុត្តសុត្ត

កត់ខ្លុំ អភិសាខេត្ត ឯកាមខ្លុំ ជិសីឌីសុ ។ ឯកមខ្លុំ ត្រូវ ស្វា នោ គេ គិត្តា ភកវត្តំ វាខានរេងចុំ ឥ៩ ភាព្តេ សម្ព-လ်တာ သသန္တို့ကာ နာဓဏမြာညီတာ ရွာမီမော សាវឌ្គិយ៍ ខដ់វស់ខ្លុំ ៩៩៩៩៩៣ ១១១ខ្លុំកា ១១ ្រឹកា ៣៣ឧ៍ដ្ចិនិស្សួយនិស្សិតា ។ សន្តេកេ សម-ណេស្រ្តាហ្មណា ឃុំវានិយោ ឃុំខ្ញុំនៃ សស្សាតា លោកោ ន់ឧមៅ ស**ខ្ញុំ** មោឃមញ្ចំ ។ សធ្ មេខេត្ត សមណ្យាញ្ណា ប់វវាធិនោ ប់វិធិន្តិនោ មក្សារ លោ ខេស្ស មាន ខ្លាំ ខេស្ស ខេស្ស ខេ សន្តេក សមលាក្រាញ្ណា មាំវានិភោ មាំនិដ្ឋិនោ អន្តិ ហេត្រោ ន់ឧមេវ សព្វ មោយមញ្ញ្រិ ។ សឆ្នំ ៩ ខេ គេ សមលា ព្រាញ្ញ ឃា មារ៉ាង ខិ ខេ មារំ។-និដ្ឋិនោ អនន្ត្រា លោកោ ឥនមេរ ស**្** មោយមញ្ជាំ។ សន្តេកោ សមណ្យាញ្ណា បៅវាធិនោ ប់ផ្ទៃដ្ឋិនោ ត់ ដាំ ត់ សារៈ ឥឧមោ សច្ខុំ មោឃមញ្ជាំ ។ សន្តិ ប េក មេ ស ខេសា (ភា ហ្ម ស វា វា វិត្តិ ជ្ជិញ អញ់ ទីវ អញ់ ស័រ ឥស្មា សច្ មោឃមញ្ជាំ ។

ឧទាន ដីក្នុន្ធត្តែ ៖ ៦ ២តុត្តសូត្រ

ក្រាបថ្វាយបង្គ៏ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គយក្នុងទីដឹសមគរួវ ។ លុះភិក្ខុ ពុំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គីទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិទ្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីឯណោះ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍បរិព្វាដកច្រើន គ្នា អាស្រ័យនៅ ក្នុងត្រុងសាវត្តី មានលទ្ធិផ្សេង ៗ មានទិដ្ឋិផ្សេង ៗ មាន សេចក្តីគាប់ចិត្តផ្សេង ។ មានសេចក្តីចូលចិត្តផ្សេង ។ អាស្រ័យទិដ្ឋិនិស្ស័យ ផ្សេង ១ ។ សមណ*្ត្រាហ្មណ៍មួយពួក មា ដេទៈ ហ៉េង នេះ មា ៩ ទិដ្ឋិយ*៉េង ខេះថា លោកទៀន៍ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ **ជា**ពាក្យសោះសូន្យទទេ**។** សមណ្យាញ្ណ៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀធ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាញ្ណូណ៍មួយពួក មា ហេខ:យ៉ាងខេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះឋា **េល**:តមានទីបំផុត ពាក**្**នេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាញ្ណាម្យែយពួកទៀត មាន#ទេ:យ៉ាងខេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះឋា លោកមិនមានទីបំផុត ពាក្សនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ។ សមណុត្រាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ចិយ៉ាង៍នេះថា ដីវិត នោះ គឺស៊ីវៈនោះ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដុំ ៤ ជាពាក្យសេះសុន្ទទេ ។ សមណ្យាញ្ណណ៍មួយពួកទៀត មាន៧ទ:យ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ជីវិតដុ ទៃ សុវីរៈដុ ទៃ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទៈទេ 🕇

សុត្តន្តប់ដំពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧភន់

សន្តេកោ សមណ្យាញ្ណា ឃុំវាន់នោ ឃុំនិឌ្ឌិនោ យោភិ នជាជាតា បរម្មរណា ឥជមៅ សច្ចុំ មោឃ-មញ្ញន្តិ ។ សន្តិ ប នេះគេ សម**ស**្រាញ្ណា រាវ្ងៃ និយោ ឃុំនិឌ្និយោ ន យោតិ ត្រាក់តោ បម្មេបណា ត់ឧមៅ សច្ចុំ មោឃមញ្ចុំ ។ សត្តេកោះ សមណ**-**ស្រាញ្ណា មរិកនិនោ មវិនិឌ្ឌិនោ យោតិ ខ ន ខ យោឌ៌ ៩៩)៩៧ ១វេឡៈឈា ៩៩៧៩ សច្ចុំ មោឃ-មញ្ជុំ ។ សន្តិ ប នេកោ សមណ ព្រា ហ្ម**ណា** ស្នាំវាធិ នោ វារំខិដ្ឋិនោ នៅ មោតិ ន ន មោតិ តថាកតោ ត្រាត្តិ នេះ មាន នេះ ខ្លាំង ខេត្តិ ខេត្តិ ខេត្ត ជាតា គេលេសជាតា វាវានាបញ្ អញ្មញ្ញុំ មុខសត្តិហិ ខេត្តកោ ខណ្ឌ វាន្ទុ មេ ខេត្តខ្លួន មេ ខេត្តបា ខេត្តបា ត្រាំព្យ មន្ទាំ មន្ទាំ មន្ទាំ មន្ទាំ មន្ទាំ មន្ទាំ ម ជាជម្ពី ខេម្ម ៤ ជាជធ្លី អឌម្ម ៤ ជាជម្ពី ។ នេះ អគ្គ អស្តស្ត្រា អស្តុំ អស្ទស្តា ១គុំ អស្ទស្តា អ**១គុំ** អជាខន្តា ភណ្ឌខជាតា ភាលេខាជាតា វិវាជាមជ្ជា

សុត្តនូបិជិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

សមណ្ឌាញ្ណណ៍មួយពួក មានវាទ:យាងនេះ មានទិដ្ឋិយាងនេះថា សត្វស្លាប់ទៅ តើតទៀត ពាត្យនេះពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យសោះសួន្យ ទ េ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មានជនៈ**យា**ងនេះ មានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា សត្វស្លាប់ទៅ មិនកើតទៀត ៣ក្យនេះពិត ៣ក្យុដទៃ ជាភាក្សាសោះសុន្យទទេ ។ សម**ណ**ក្រាហ្ម**ណ៍**ម្ទុយក្កក មាន**វាទៈយ៉ា**ង៍នេះ មានទិដ្ឋិយាដ៍នេះថា សតុស្វាប់ទៅ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មា3 ពាត្យនេះពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍ មួយពួកទៀត មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះថា សតុស្វាប់ទៅកើត ទៀតតិមិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃជាពាក្យ សោះសុន្យទទេ។ សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងនោះ មានសេចក្ដីប្រកួតប្រកាន់ ដម្លោះ ទាស់ ខែង៍ ចាក់ដោតគ្នានឹងគ្នា ដោយលំពែងគឺមាត់ថា យ៉ាង៍នេះ ជមិ យ៉ាង៍នេះមិនមែនជមិ យ៉ាង៍នេះមិនមែនជមិ យ៉ាង៍នេះធម៌ ។ ម្នាល ភិត្តទាំងទ្យាយ ពួកអន្យត្តិយ បរិព្វាជក ដូចជាមនុស្សភាក់ មើលមិន ឃើញ មិនស្គាល់ប្រយោជន៍ មិនស្គាល់សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ មិន ស្គាល់ធម៌ មិនស្គាល់អធម៌ ។ អន្យត់វិយ បរិញ្ចាដតទាំង នោះ កាលបើ មិនស្គាល់ប្រយោជន៍ មិនស្គាល់សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ មិនក្ខាល់ធមិ មិនស្គាល់អធម្មិ ហើយក៏មានសេចក្តីប្រុក្ខតប្រកាន់ ជម្លោះ ខាស់ខ្មែង

ឧទាទេ ធដ្ឋស្ស ដច្ចូន្ធវគ្គស្ស ចតុត្តសុត្ត

មេឃ ឧឃ ឧសឌ្គិស វូមិទេឃ វូសមេ ភូ វាក្ខមេ ភូ វាក្ខមេ ភេស ភូមិ ខេត្តសោ ខម្លោ ខេត្តសោ ខម្លោ ងនិសោ ខម្លោភិ ។ (១៣៨) ភ្នេមព្វ ភិក្ខុវេ និមិស្សា យេវ សាវគ្គិយា^(១) អញ្ញានពេ រាជា អយោស ។ អ៩ខោ ភិក្ខាវេ សោ រាជា អញ្ជា ឬរែសំ អាមធ្លេស ឯហ៍ ទំ អម្រា បុរិស យោវន៍កា សាវន្ត័យា^(២)ជីច្ឆា នេ សព្វេ ឯកជ្យុំ សច្ចិចាគេហ៊ុន ។ ស់ ខេវេទ ទោ ភិក្ខុវេ សោ បុរិសោ នស្ស ក្រោ បដិស្សត្វ យោវតិកា សាវត្ថិយា^(៣) ជុំខ្លាំ នេះ សព្វេ ភពសាត្វា យោជ សោ វាជា គេក្ម-សុខ្មុំ ឧបសុខ្មុំត្យូ ទំ រាជាធំ រានឧរោប សុទ្ធិចា-ត៌តា ទោ នេ នៅ យោត៌កា សាក្ខ័យា^(៤)ដម្ពីភ្នំតំ ។ នេះខេញ ឧប្សេក ដូច្នីស្លាន សង្គឺ ឧស្សេក្សាគិ ។ រៀវ នេវាតិ ទោ កិត្ត្តាវេ សោ បុរិសោ តង្ស ពញា បដិស្សត្វ ជច្ចូន្ទាន់ មាត្ត ឧស្សេសិ^(៥)ឯកច្ចោន់ ជច្ចូន្ទាន់ សន្តិស្ប ស្នម ខមៅមា វាត្ទមា សន្ទិង ឯ

⁹⁻២-៣-៤ ឱ សាត្តិល់។ ៩ ឧ. ឯត្តូល ឯទិសោ ដ_ូន្ធា ហត្ថិតិ បាហិ ទិស្សន្តិ ។

ឧទា៩ ដូចូនូវគ្គ ទី ៦ ២គុគ្គសូក្រុ

ហក់ដោតគ្នានឹងគ្នា ដោយលំពែងគឺមាត់ថា យ៉ាងនេះជមិ យ៉ាងនេះមិន មែនជមិ យ៉ាងនេះមិនមែនជមិ យ៉ាងនេះជមិ ។

(១៣៨)ម្នាលកិក្ខ្លាំងីឡាយ កាលពីព្រង់នាយ មានព្រះរាជាាអង្គក្នុង ក្រុងសាវត្ថិ នេះ ។ ម្នាល់កក្ខិត្តធំនឡាយ គ្រានោះ ព្រះកដានោះ ទ្រង់ហៅ បុរសម្នាក់មកត្រាស់បង្គាប់ថា នៃបុរសដ៏ចំរើន ចូរញ្**កម**កអាយ ចូរអ្នកទៅ ប្រមូលពួកមនុស្សទាក់ ពីកំណើត ដែលមាន ក្នុងក្រុង ហេវត្ថិ ទាំងប៉ុន្មាន ឲ្យ មកដូបដុំគ្នាទាំន៍អស់ ក្មុន៍ទីជាមួយគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងីឡាយ បុរសនោះ *ទទួលព្រះកដបញ្ហា របស់ព្រះកដានោះថា ព្រះក*ព្ណាថ្ងៃវិសេសហើយ ប្រមូលពួកមនុស្សទាក់ ពីកំណើត ដែលមាន ក្នុងក្រុងសាវត្ថិ ទាំងប៉ុន្មាន មកទាំងអស់ ហើយចូលគាល់ក្រះរាជាអង្គ នោះ លុះចូលទៅដល់ក្រាបបង្គឹ ទួលក្រះកជាអង្គ័នោះថា បក់ត្រ**ព**ះសម្មតិទេព ពុកមនុស្សទ្ធាក់ព័ត៌**ណ**ើត ដែលមានក្នុងក្នុងសាវត្តិទាំងប៉ុន្មាន ១ព្រះអង្គបានឲ្យមកច្ចុចជុំគ្នាទាំងអស់ ဟ်လော ကျေးကက်ကျောက်တာ မွာလေအလ ပေးမျိုးစွား စွာမှုချပည်<u>ကြ</u>ွာဆိုးမလ် ពួកមទុស្សទាក់ព័ក់ លើត ។ ម្នាលក់ក្ខព័ន៌ទ្បាយ បុរសនោះទទួល[ពុះ រាជបញ្ហារបស់ព្រះរាជានោះថា ព្រះក**ុណា**ថ្ងៃសេស ហើ**យក៏**បង្ហាញដំរឹ ដល់មនុស្សទាក់ ពីគំណើតទាំងឡាយនឹបង្ហាញក្បាលជំរឺ ដល់ពួកមនុស្ស ទ្រាក់ពីកំណើតខ្លាថា ខែមនុស្សទ្រាក់ ពីកំណើតទាំងឡាយ ដំរឹម្មបនេះ ។

សុគ្គស្នាំងកេ ខុទ្ធកតិកាយស្យ ឧទាន់

ឯកច្បាន់ ជច្ចាន់ មាត្តអា ្ត្រ នស្បេង ឯធិសោ ដទុល្វា ហត្ថិតិ ។ ឯកច្បាន់ ដទុល្វាន់ ហត្ថិស្សា ឧខ្លុំ ឧស្សេស មិន្ទា សង្គឹង រាងកញ្ចុំ ជំទុស្ត សន្តិស្ស សេស្ត្រ ឧស្សេស ឯឱសោ ជទូធ្លា សន្តិតិ។ ນေကတ္ခ် ជច្ចុធ្វាន់ សត្ថិសុក្ខ កា**យ់** ឧស្សេសិ មនិសេ ជទុល្វ សគ្គិតិ។ ឯកច្បាន់ ជទ្ហាន់ សគ្គិសុក្គ ទាន់ ឧស្សេស មន្ទិសា សង្គ័តិ ។ បកច្បន់ ៩ទុគ្គាន មគ្គិស្ស មិឌ្ហី នស្សេសិ ឯនិសោ ៩ទុស្ត សត្តិ។ សកាទ្ធិ ៩ទុស្ត សត្តិសុក្ខ សុំដូ សេទ្តិស្បី ស្រន្ន ខេមេរីម្សា វាន្ទ្រ សេន្ទ្ទិ ៤ អ៩ទោ ភិក្ខុរៅ សោ មុំាសោ ជំទូខ្វាន់ មាន្តឹ ឧស្បើត្វា យែន សោ រជា គេខេ្មសង្ខ៍ ខ្ទស់ខ្ញុំ តំ រជានំ ពាឌខ មេខ ថ្ម សា ខេស្ស ខេងខ្មាំ ខេស្ស សង្គិ **លស្**វិ-ខាជ៌ ភាល់ មញ្ជាត់ ⁽⁰⁾ ។ អ៥ (១) ភិក្ខាប់ (សា វាជា

១ 🤋 ម. មញ្ញសិតិ ។

សុត្តនូបដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

បង្ហាញគ្របៀតដំរី ដល់ពួកមនុស្សគ្នាក់ **ព័ក៌ ណើ**គខ្វះថា នៃមនុស្ស**គ្**ក់ ព័ត៌ ណើតខាំង ទ្បាយ ដំរីបែបនេះ ។ បង្ហាញក្នុកដំរី ដល់ពួកមនុស្សទ្វាក់ ពី ត់ ណើតខុះថា នៃបនុស្ស ខាក់ ពីក៍: ណីតទាំង ឡាយ ដំរីបែប នេះ។ បង្កាញ ប្រមោយដំរី ដល់ពួកមនុស្សគ្នាក់ ពីកំណើតទុះថា នៃមនុស្សគ្នាក់ ពីកំ-*ហេត្តទាំ*ង់ទ្បាយ ដំរីបែប នេះ ។ បង្ហាញខ្លួនដ៏រ៉ ដល់ពួកមេខុស្សទាក់ ពី តំណើត » ្ទះថា ខែមនុស្ស » គ្រាត់ ពីតំណើត ទាំង ឡាយ ដំរីបែប នេះ ។ បង្ហាញ ដើមដំរី ដល់ពួកមនុស្សទាក់ ពីកំណើតខ្លះថា នៃមនុស្សទាក់ ពី តំណើតទាំងឡាយ ដំរាំបបនេះ 🔻 បង្ហាញខ្នងដំរី ដល់ពួកមនុស្សទាក់ ពី តំណើតទុះថា ខែមនុស្សទាក់ ពីតំណើតទាំងឡាយ ដ់រីបែប នេះ ។ បង្កាញ កន្ទុយដំរី ដល់ពួកមនុស្សគ្នាក់ពីកំណើតខ្លះថា នែមនុស្សគ្នាក់ ពីកំណើត **ព័ង**ទ្បាយ ដំរីបែបនេះ ។ បង្ហាញរោមកន្ទួយដំរី ដល់ពួកមនុស្សទាក់ ពី តំណើតទុះថា ខែមនុស្សទាក់ ពីកំណើតទាំងឡាយ ដំរីបែប នេះ។ ម្នាល ក់ក្នុទាំង ឡាយ លុះបុរសនោះបង្ហាញដំរី ដល់ពួកមនុស្សទាក់ ពីកំណើតរួច ហើយ កិច្ចល ទៅគាល់ព្រះរាជាអង្គនោះ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបបង្គ័ទូល ព្រះក្រដាអង្គីនោះថា បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិទេ៣ មនុស្សទាក់ ពីកំណើតទាំង នោះ ហុន ឃើញជ័រច្បាស់**ល**ស់ហើយ សូមព្រះអង្គសំគាល់កាលគួរនឹង ស្ដេចទៅ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ។ ម្នាលក់ក្ដូទាំងឡាយ ឯទ្រះពជាអង្គនោះ

ឧទានេ ធដ្ឋិស្ប ដិច្ចូស្ត្រឹ<mark>ត្តស្យូ បត្ត</mark>ត្ថសុត្ត៌

ယာဝေ အ ေပါင္းတဲ့ အရေပာလာရွိမ်ား ရေပာလရွိမ်ားရွာ အ ေပါင္းျ ညါအခ**ေဂဗ ခဲ**းညူက ကာ မက္ခြွာ တန္ဘာခါ ၅ ညကို ခေ**က**ခါ ၅ ជំដោ យោ សត្តិត វីនេ៩ ៩ខ្នុត្វា ភិនិសោ សត្តិត ។ ເထားကို အိုက္ချပဲ မီဗူးလွှတ် တန္တာ့လျှ လိုက် မိုင္ငံ အတောက် នេះ សុងស្នេស វាគ្នុមេស នេះ សង្គិ មេណិន្ទ្រ កុម្ពោត។ យេខា ភិក្ខុវេ ៩ឲ្នដូចាំ មាត្សរួក ក្រោ ខ្ញុំ ដោយមាន ខ្លុំ នេះ ខ្លុំ ខេនុំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខ្លុំ ខេនុំ ខេនិង ខេង ខេនិង ខេន សេយ្យថាមិ សុខ្សោតិ ។ យេស ភិក្ខាវេ ៩ខ្នុខ្នេហិ ហត្ថិស្បី ឧយោ ត្រើង អសោមម្ចាស់ នេ វាសាសុស វាឌុមមា នេះ សង្ខំ មេណៈ ខ្មែត ខ្មះលេខ ៤ ពេស រួម៉ែ ទ្ ធ្វេស សង្គិស្ស សោឈ្នា ខំញ្ញេ អលោស នេ មវេមា-ប់សុ បន្ថិសោ នៅ ហទ្ធុំ សេយ្យថាចិនខ្ពស់សាត់ ។

ឧ**ភាន** ដីកូនូវគ្គ ទី ៦ កក្តុសូត្រ

ទ្រង់ចូលទៅរកមនុស្ស ភ្នក់ ព័ត្យណិតទាំងនោះ ចុះចូលទៅដល់ ត្រាស់ ព្រះរាជមត្តារទៅនឹងមនុស្សទាក់ ព័ក៌ លើគទាំងនោះថា ខែមនុស្សទាក់ពី តំណើតទាំងឡាយ ឬតខាងឡាយ មានឃើញដីរី ហើយ**ឬ** ។ ពួ**កម**នុស្ស **ា្វក់**ពីកំណើត ធ្វើយគប**ព្រះ**កដុឡាវាថា **ព្រះករុណាថ្ងៃ**សែស ។ ព្រះ រាជា ត្រាស់ថា ខែមនុស្សទា្ធត់ ពីតំណើតទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ និ-យាយថា ដំរី យើងទាំងឡាយធានឃើញហើយ គើដំរីដូចម្ដេច ។ ម្នាល **ភិក្ខុទាំ**ងីឡាយ ញូកមនុស្សទ្វាក់ ពីកំណើតណា ដែលមានឃើញក្បាលដីវ មនុស្សតាំង៍នោះ និយាយយាងនេះថា បពិត្រគ្រះសម្មតិខេត ដ៏វានេះដូច ក្មេ ។ **ម្កាលកិ**ក្ខុ វាឌ៍ទ្បាយ ខា្លកមនុស្សទាក់ ពីកំ **លើ**គណា ដែលបាន ឃើញស្ទឹកគ្រ**េៀក**ដំរី **ម**នុស្សទាំឱនោះ និយាយយាធិរនះថា បញ្**ត**គ្រះ សម្មត្ថភា ដំពីនេះដូចចង្អើរ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្វាយ ពួកមនុស្សទាក ព័ត៌ណើគណា ដែលថា នឃើញក្នុកជំរិ មនុស្ស ពាំង៍នោះនិយាយយាង៍នេះ បពិត្រគ្រះសម្មតិទេ៣ ដ៏វីនេះដូចផាល(°) ។ ម្នាលកិត្ត្តាធិឡាយ ពួកមនុស្សទាក់ ពីកំណើតណា ដែលបានឃើញប្រមេយដំរី មនុស្សទាំជ នោះ និយាយយាំងនេះថា បញ្ចិត្រព្រះសម្ងត់ទេ៣ ដំរាន់រដ្ឋបយាបនង្គ័ល ៗ

ភ្នកដំរី គួរប្រផ្លូចនឹងអង្រែ ទើបសម ឬ ប្រហែលបុងភ្នកទេដឹង បានដាលេកប្រៀប ថាដូចដាល ។

សុគុទ្ធបំផុត ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧទាន់

យេហ៍ ភិទ្ឋាឋ ជីទ្ធធ្វេហ៍ ហទ្ធិស្ស កាលោ ជំឌ្នោ អយោសិ គេ សមាស់សុ សន៍សោ នៅ សន្ទឹ សេយ្យ៩មេ កោដ្ឋោតិ ។ យេខា ភិក្ខុវេ ៩ខ្មុន្ទេខាំ មាត្តិស្ស ទា នោ និ ខ្លោ អ ហោកាំ តេ ឃាមាមាំ សុ ឃិន-សោ នៅ មន្ត្តី សេយ្យដាមិ ដូណោត៌ ។ យេម៉ា ភិក្ខា ដ ជ្នុធ្វេស សគ្គិស្បី ភូឌី ឌូឌី អយោម្ ឌេវាស្លេស **រដ្**សោ នៅ មន្ត្តី សេយ្យទាំម ខ្ទុត្តលោត ។ យេហ៍ ភិគ្គាវេ ៩ចុន្ទេហ៍ ហត្តិស្ប ឧត្ត័ឌ្នំ ឌិឌ្នំ អញ្ចោស់ នេះ សារមាល់សុ ស្ទិសោ នេះ សត្ត សេយ្យថាចំ មុស-លោត៌ ។ យេហ៌ ភិក្ខាឋ ជច្ចុធ្វេហ៍ ហត្តិស្បូ វាល់ធំ ឧ៍ដោ អយោស៍ គេ សាមាល់សុ សឧ៍សោ នៅ សត្វ សេយ្យថាបិសម្មជួនតិ។ តេ ៧និសោ យត្តី នេឌិសោ មាន្តី នេឌិសោ មាន្តី ឯឌិសោ មាន្ត្តិ អត្តាមត្តា មុខ្លីបាំ មយោ មយោស្វ ១ ស្សុធ្យ ទោ ភូត្សូវ មេឃឹងទ័យ ប់ញ្ជែង អនុក្រុងខេត្តកា អន្ទំ ឧ សានឆ្នំ អន្ទំ

១ **៤. លំ**លុម្ភីសុ ។

សុត្តស្ត្រីជា ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ម្នាលភិក្ខុខាំងីទ្វាយ ពួកមនុស្សទ្វាក់ ព័ក់ លើគណា ដែលមាន ເພື່ញ 🤊 ៩ដំរី មនុស្សទាំងនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិ-ទេព ដំរីនេះ ដូចដោតស្រវ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សទាក់ ពី **កំណើតណា ដែល**បានឃើញដើងដីរី មនុស្សទាំងនោះ និយាយយាងនេះ ថា បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិទេ៣ ដ៏វីនេះ ដូចសសរ ២ ម្នាលក់តូទាំងីឡាយ ពួក មនុស្សភាក់ ពីកំណើតណា ដែលបានឃើញខ្ទង់ដំរី មនុស្សទាំងនោះនិ-យាយយាងនេះថា បញ្ជាគ្រោះសម្មត់ទេ៣ ដំពីនេះដូចត្បាល់ក្ដៅដី ។ ម្ចាល កត្តទាំង ឡាយ ពួកមនុស្សទាក់ ព័ត៌ ណើតណា ដែលបាន ឃើញកន្ទួយដំរី មនុស្សតាំងនោះ និយាយយាំងនេះថា បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិទេព ដំរីនេះ ដូច អាង្រែ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ញូតមនុស្សទាក់ ពីតំណើតណា ដែលជាន ឃើញក្រេមកុខ្ទុយដំរី មនុស្សទាំងនោះនិយាយយាំងនេះថា បពិត្រព្រះស-ម្សាទេព ដំរីនេះ ដូចអម្យោស។ មនុស្សភ្នាក់ពីកំណើតទាំង៍:នាះ ក៏ដាល់ **គប់គ្នានឹងគ្នា**ថា បែបនេះដំរី បែបនេះមិនមែនដំរីទេ បែបនេះមិនមែនដំរីបែប នេះ ទើប ហៅថា ដំរឹង គ្នាលភិក្ខុ ទាំង ទ្បាយ ព្រះរាជាអង្គី នោះ មានព្រះរាជ ហទ័យគ្រេកអរដោយហេតុនោះឯង ។ ម្នាលក់ក្នុទាំង ឡាយ ពួកអន្យត់្ជិយ ប្ បរិព្វាជក ដូចជាមនុស្សទាក់ មើលមិនឃើញ មិនសាល់ប្រយោជន៍ មិន ស្គាល់សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ មិនស្គាល់ធម៌ មិនស្គាល់អធមិយាធីនេះ

ឧទាទេ ធន្នឹស្ស ជច្ចន្ធវគ្គស្ស បញ្ចូមសុត្

នេះ អនុំ អជានន្ទា អន់តំ អជានន្ទា នម្លំ អជានន្ទា អន់ម្នំ
អជានន្ទា កណ្ដានជាតា ភាពបាជាតា វិសនាបន្ទា
អេញមេញ មុខសត្តីហ៍ វិតុឧន្តា វិហរដ្តិ ឯនិសោ នម្លោតិ ។
អេនិសោ ភេសា ឯគមគំ វិធិត្វា តាយំ វេលាយំ ៩មំ
។ មេខា ភេសា ឯគមគំ វិធិត្វា តាយំ វេលាយំ ៩មំ
។ មេខា ភេសា ឯគមគំ វិធិត្វា តាយំ វេលាយំ ៩មំ

ឧទាន ដ៏ប៊ុន្នគ្នែ ទី ៦ បញ្ចូមសុគ្រ

កាលបើ អន្យត់វ្លិយ បរិព្វាដកទាំងនោះ មិនស្គាល់ប្រយោជន៍ មិនស្គាល់
សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ មិនស្គាល់ធមិ មិនស្គាល់អធមិ ហើយក៏មាន
សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ដម្លោះ ទាស់ ខែង ចាក់ ដោតគ្នានឹងគ្នា ដោយលំពែង
គឺមាត់ថា យាងនេះធមិ យាងនេះ មិនមែនធមិ យាងនេះ មិនមែនធមិ
យាងនេះធមិ ។ លុះព្រះមានព្រះកាគ ខ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីទុំ៖
ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹស្ខាននេះ ក្នុងវេលៈនោះថា

សមណ្យាញណ៍មួយពួក រមែនជាប់ក្នុងពួកខិដ្ឋិ ដែលឥតទ្ធឹមសារ
ទាំងនេះ ពួកជនអ្នកឃើញអរិយរ៉ះតែមួយ ១ ខើបទាស់ខែង ជាជក
គ្នា ព្រោះអាស្រ័យនូវខិដ្ឋិនិស្ស័យនោះ ។ សូគ្រទី ៤ ។
(១៣៩) ខ្ញុំជូនស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ
តាត (១ និត្តិ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាឋបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តិ ។
សម័យនោះឯង ពួកសមណ្យាញណ៍ បរិញ្ជាជក ច្រើនគ្នា អាស្រ័យ
នៅក្នុងក្រុងសាវត្តី មានលទ្ធិ ផ្សេង ១ មានខិដ្ឋិ ផ្សេង ១ មានសេបក្ដីគាប់ប៉ុក្ដិ
ផ្សេង១ មានសេបក្ដីចូលចិត្តផ្សេង១ អាស្រ័យខិដ្ឋិនិស្ស័យផ្សេង ១ ។
សមណ្យាញណ៍មួយពួក មានជំនំ យ៉ាងនេះ មានខិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ខ្លួនក្ដី
លោកក្ដី ទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូនទ្រខេ ។

សុក្តស្ថិជិពេ ខុខ្មានិកាយស្យូ ឧភនិ

ស់ខ្លុំ ខ ខេត្ត សមណៈ ព្រួញ្ណា ស់វាធិនោ ស់វាធិឌ្ជិនោ អស់ស្បាត់ អត្តា ខ លោកោ ខ ៩៩មេវ សច្ចុំ សោភាធយ៍ a មាដើម្រេ មាតហាយែលីហា ត្ វាធិនោ ឃុំខិឆ្និនោ សសាស្រ្តា ខ អស្តស្បូនោ ខ អត្តា ខ ហោ កោ ខ ឥន ទៅ សច្ចុំ មោឃមញ្ជាំ ។ ស្ព ប េះ គេ សមសា ព្រា ហ្មូណា ស់វ៉ាន់ នៃ សំវន់ និ នេះ នៅ សស្បាត នាសស្បាត អត្តា ខ លោកោ ខ វឌ មេរ សញ្ចុំ មេរយមញ្ញន្តំ ។ សន្ត្រោះ សមលា-ឈ្លៃស៊ីយា ត្រុមុខ្លែ ត្រូវត្វដ៏លេ មាល់ខ្លែ មេស៊ី ខ លោ ភេ ឥន្ទៅ សុខ្ញុំ មោឃមញ្ជន់ ។ សុទ្ត បរឌ័តោ អត្ថា ២ លោកោ ១ ៩៩មៅ សច្ចុំ មោយ-មញ្ជន្នំ ។ សន្ដេកោ សមណ្យាញណា រាវវាធិនោ ឋានិឌ្ជិល សយន្ន់តោខបរឌ្ន័តោខអត្តាខ លោកោ ខ ៩៩ មេវេ សច្ចុំ មោឃមញ្ជាំ ។ សត្ថិប នេ គោ សម-សាព្រាញ្ណា ឃុំវង់ខ្លែង ឃុំខ្ញុំខ្លែ អស្ចាឡាពេ ច អបរដ្ឋារោ ខ អធិច្ចសមុខ្យូរញ្ញា អត្តា ខ លោ គោ ខ

សុត្តនូមិនិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

សមណៈ ព្រាហ្មណ៍មួយពួក ទៀត មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះថា ខ្លួនក្តី លោកក្តី មិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យ សោះស្ងួន្យទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទៈយាង៏នេះ មាន ទិដ្ឋិយាងនេះថា ១,នត្ត លោកក្តី ទៀង១៖ មិនទៀង១៖ ពាក្យនេះពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យាំង៍នេះ មានទិជ្ជិយាំង៍នេះថា ខ្លួត្ត លោកក្តី ទៀងក៏មិនមែន មិន ទៀន៏ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសួន្យទទេ ។ សមណ្យាហ្មណមួយពួក មានវាទៈយាំង៍នេះ មានទិដ្ឋិយាំង៍នេះថា ${m y}^{m s}$ ក្តី លោកក្តី ធ្វើដោយខ្លួនឯង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះ សូន្យទទេ ។ សមណ្យាញ្ណា៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មាន ទិជ្ជិយាងនេះថា ខ្លួនត្ត លេកក្ដី អ្នកដទៃធ្វើ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសុន្ទទេ៦ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យាំងនេះ មានទិជ្ជិយ៉ាង៍នេះថា ខ្លួនក្ដី លោកក្ដី ធ្វើដោយខ្លួនឯងខ្លះ អ្នកដទៃធ្វើខ្លះ ពាត្យនេះពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍ មួយពួកទៀត មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិជ្ជិយ៉ាង៍នេះថា ខ្លួនក្ដី លោកក្ដី ធ្វើដោយខ្លួនឯឥត៌មិនមែនអ្នកដទៃធ្វើតំមិនមែន អាស្រ័យបច្ច័យកើតឡើង

ឱទានេ ចង្អីស្ស ដីច្នូវត្តស្ស បញ្ចូមសុត្ត

ស្រាញ្ណា ស់វានិនោ ស់និឌ្ជិនោ សស្បត់ សុខឧុត្តិ អត្តា ៤ លោ គោ ៤ ឥ៩ មេ សក្ខំ មោឃមញ្ជាំ ។ សគ្គិ ៥ នេះគេ សមសាត្រាញ្ណា ឃុំវាធិនោ ឃុំវិធិឌ្ឌិនោ អសស្បត់ សុខឧត្ត៌ អត្ថា ច ហេកោ ច ៩៩មេវ សច្ចុំ មោសឧឃុខ ។ មុខ្មែរ មានហាយាលិ*ក*ស ត្រូវមុខ្ ពេ រាធ្រីជួល សស្បត្តា អសស្បត្តា សុខខុត្ត អត្ថា ខ ហេ កោ ខ ឥ៩ មេវ សខ្ញុំ មោឃមញ្ញត្តិ ។ សត្តិ **ប**នេ-គោ សមណ្យាញ្ណា ឃុំវក់ខំពោ ឃុំជំដ្ចំពោ នេះ សស្បាន ខាសស្បាន សុខឧុគ្គ ឥត្តា ២ លោក ខេ ៩៩-នេះ អាជ្ញុំ សោកាឧយ៉ាខ្លី ឯ មាទើយ្រេ មានហាយែលីហារ រៅវាខ៌ ភោ រាខែខ្លី ភោ សយត្ត សុខខុត្ត អត្តា **ខ** លោកោខ ឥឌមៅសថ្នំមោយមញ្ជនៃ។ សត្តិបនេះគេ ស្នេសា ព្រៃស៊ីហា ត្រុងខ្លួយ ត្រូង ស្នេ-ច់ យ៉ុ មេខា ឧ ហេ យោ ជ មុខគេ, មាជំ គេ ជា ប្រំ

ឧទាន ដក្សុត្រ្តៃ ទី ៦ បញ្ចមសូត្រ

ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសួន្យទទេ 🤊 សមណ្យាហ្មណ៍ មួយពួក មានវាទ:យាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយាធីនេះថា ៗនក្ដី លោកក្ដី មានសុខនឹងខុត្ត ទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសុន្យ ទទេ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិ យាធីនេះថា ១៩ភ្នំ លោកក្ដី មានសុ១នឹងខុត្ត មិនទៀងទេ ពាក្យនេះពិត ពាត្យដ ៃ ជាពាត្យសោះសូនទ្រ េ ។ សម**ណេ**ព្រាហ្ម**ណ៍**មួយពួត មាន ឋាទ:យោឌ៍នេះ មានទិជ្ជិយាឌ៍នេះថា ១៩ភ លោកភ្លឺ មានក្យុទិធិ៍មិទ្ធិ ទៀន់ ១៖ មិនទៀន៍១៖ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសេះសូន្យទទេ**។** សមណ្ឌាហ្មណ៍មួយក្រទៀន មានវាទ:យាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយាង៍នេះថា ខ្ទត្ត លោកក្តី មានសុខនឹងទុក្ខ ទៀនក៏មិនមែន មិនទៀន ក៏មិនមែន ពាត្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាត្យសេះសូន្យ៖ **។** សមណៈ [ញហ្ណាមួយពួក មានជា៖យោង៍នេះ មានទិជ្ជិយាង៍នេះថា **១**៩ភ្ជុំ លោកក្ដី មានសុខនឹងខុត្ខ ធ្វើដោយខ្លួនឯង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដែរ ជាពាក្យសោះស្ងួន្យ**េ** ។ សមណ្យព្យ**ហ្គាស់**មួយពួក ៀត មាន វាទ:យាងខេះ មានទិជ្ជ័យាងនេះថា ខ្លួនក្ដី លោកក្ដី មានសុខនឹងទុក្ខ ក្រោះអ្នកជនៃៈធ្វើ ពាក្យនេះពិភ ពាក្យជនៃ ជាពាក្យរសះសូន្យទេ 🗷

ត្បត្តនូបិនពេ ខទូពនិកាយស្ប ឧភន

ខេត្តសោ ខណ្ឌេ វាត្តសោ ខណ្ឌេះ ។

ប្រសិន្ត ស្រប់ខ្ញុំ វាន្តសោ ខណ្ឌេះ ១ សេខេត្ត មន្ត្ត មន្ត្ត ១ សេខេត្ត មន្ត្ត ១ សេខេត្ត មន្ត្ត សេខេត្ត មន្ត្ត ១ សេខេត្ត ១ ស

(០៤០) អ៩លោ សង្គេស្យាល ភិក្ខិ បុព្វស្លាសមយុ
និកសេត្ត បត្តប់ សង្គេស្យាល ទាំស្នឹស្សាល សង្គេស្សិទ្ធិស្វា អភិក្សិនទ្វា សភិក្សិន្ធិស្វា អភិក្សិនទ្វា សភិក្សិន្ធិស្វា អភិក្សិនទ្វា សភិក្សិន្ធិស្វា អភិក្សិនទ្វា សភិក្សិន្ធិស្សា សភិក្សិន សភិ

សុត្តខ្ពប់ដីក ទុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យាំងនេះ មានទិដ្ឋិយាំងនេះថា ខ្ទុនត្ត លោកត្តី មានសុខនឹងខុត្ត ធ្វើដោយខ្ទុនឯងខ្ទុះ អ្នកដុំ ខ្មែរគ្គីខ្ទះ ពាត្យនេះពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យសោះសូន្យទទេ **។** សម**ណ**ព្រាហ្មណ៍ មួយពួកទៀត មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះថា ខ្លុត្តិ លោក ក្តី មានសុខនឹងទុក្ខ ធ្វើដោយខ្លួនឯងក៏មិនមែន អ្នកជទៃធ្វើក៏មិនមែន អាស្រ័យបច្ច័យកើតឡើង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ទ ទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងនោះ មានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ជម្រោះ ទាស់ ខែង៍ ចាក់ដោតគ្មានឹងគ្មា ដោយលំពែងគឺមាត់ថា យ៉ាង ខេះ ធមិ យាំង៍ េះ មិនមែនជមិ យាំង៍ េះ មិនមែនជមិ យាំង៍ េះ ជមិ ៗ (១៤០) គ្រានោះ ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ស្វៀកស្បង់ប្រជាប់ជាគ្រប់វិវ ក្នុង វេលបុព្វណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅចំណ្ឌិជាគ្រ ក្នុងក្រុងសាវត្តី ។ លុះ ភិត្តទាំង នោះ ត្រាច ទៅបណ្តាបាន ក្នុងក្រុងសាវត្តិ គ្រឡប់អពីបណ្តាបាន ក្នុងវេលា វាងក្រោយភត្ត ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូល eៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គ៏ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យក្នុងទីសមគួរ។ លុះ ភិត្ត្តទាំងនោះ អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ គ្រាបបង្គុំទូលព្រះមានព្រះភាគ ថា បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ក្នុងទីឯណោះ ពួកសមណ្យាហ្មណ៍បរិព្វាដក ច្រើនគ្នា អាស្រ័យនៅ ក្នុងក្រុងសាវត្ថិ មានលទ្ធិផ្សេងៗ មានទិដ្ឋិផ្សេង ៗ

ឧក នេ ធន្និស្ស ដំបូនូវគ្គ បញ្ចមសុត្ត

ញាញខត្តិកា សាលារុខិកា សាលាខំដួធិសុ**្**យដំសុំ**គ្រា**។ សធ្លេក សមណុត្រាញ្ណា ឃុំវាន់នោ ឃុំនិឌ្ឌិនោ សសុគ្រា លោកោ នៃខេម សញ្ចុំ មោយមញ្ជូន ។ ២។ គេ ភណ្ឌដាតា គល់សជាតា វិវាឌា**ម**ជ្ មេឃ ឧឃ ឧសន្តិស វូម្មេស រូស វូស វូស វូស វូស ភូ ភូមិ ខេត្តសោ ខម្មោ ខេត្តសោ ខម្មោ វាឌុសោ ខម្មោតិ ។ មណ្ឌន៍ខ្លែ ភិទ្ធាវេ មរិញ្ជាជាកា មញ្ជា មេទុក្ខាកា មន្ត្ ឧ ជាឧត្តិ អឧត្តិ ឧ ជាឧត្តិ ឧទ្ទំ ឧ ជាឧត្តិ អឌម្មំ ឧ ជាឧដ្ឋ គេ អគ្គ អជាឧឌ្ឌា អឧទ្ធ អជាឧឌ្ឌា ឧទ្ធ័ មហ្ថេញ មព្តុំ មហ្ថេញ ស**ុឃ្គា**ខ្សាស ៩លេស-ជាតា វិវាធាបញ្ញា អញ្ញាមញ្ញាំ មុខសត្តីហ៊ាំ វិតុឧស្តា វិទាវឌ្គី ៧ខ្មុំសេ ខគ្នោ ខេត្តសោ ខគ្នោ ខេត្តសោ ឌ គៀ រាច្មទេស ឌ គៀន ។ អនុសេ មឧស រាឧឝនឹ វិឌិត្យ តាយ់ ឋហយ់ ៩មំ ខុនាជំ ខុនា គេសំ មុខេម្ ទុ មន្ទីទី ស្រុម មាងហេ ដែរ មា អគ្គា ^(២) ខ វិស៊ីឧឆ្គំ អប្បតា្វ ៩ មោកខេត្តិបញ្ចាំប^(៣)

១ម. សស្សា ភេព ១ ណេកោ ១។ ៤ ម. ។ ៣ ឧ.ម បញ្ចមន្តិ នត្តិ ។

ឧទាន ដ៏ចូន្ធគ្រេ ទី ៦ បញ្ចូមសូត្រ

មានសេចក្តីគាប់ចិត្តផ្សេង ។ មានសេចក្តីចូលចិត្តផ្សេង ។ គាស្រ័យខិដ្ឋិ និស្ស៊ីយ ដេន្ត្រី១ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពុក មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មាន និដ្ឋិយាង៍នេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះ សុន្យទ ទេ ២ ២ សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងនោះ មានសេចក្ដីប្រកួតប្រកាន ជម្រោះ ទាស់ ទៃង៍ ថាត់ ដោតគ្នានឹងគ្នា ដោយលំពែងគឺមាត់ថា យ៉ាងនេះ ជមិ យ៉ាង៍នេះមិនមែនជមិ យ៉ាង៍នេះមិនមែនជមិ យ៉ាង៍នេះជមិ។ ម្នាលកិក្ខ ព័ងទ្បាយ ពុកអន្យត្វិយ បរិញ្ជាដក ដូចជាមនុស្សទាក់ មើលមិនឃើញ មិនស្គាល់ប្រយោជន៍ មិនស្គាល់សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ មិនស្គាល់ធមិ មិនស្គាល់អធមិ តាលបើ អន្យត្វិយទាំង៍ទោះ មិនស្គាល់ប្រយោជន៍ មិនស្គាល់សកាវ: មិនមែនប្រយោជន៍ មិនស្គាល់ជមិ មិនស្គាល់អធមិ ហើយក៏មានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ជម្រោះ ទាស់ខែង៍ បាក់ដោតគ្មានឹងគ្នា ដោយលំពែងគឺមាត់ថា យ៉ាងនេះជម៌ យ៉ាងនេះមិនមែនជម៌ យ៉ាងនេះមិន មែនធម៌ យ៉ាង៍នេះធម៌ ។ សុះព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្តី នុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ធាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

សមណ្យាញណ៍ទាំងឡាយ មួយពួក តែងជាប់ចំពាក់ ក្នុងទិដ្ឋិ និស្ស័យទាំងនេះ បើមិនទាន់បានដល់ព្រះនិព្វាន ជាទីពឹងនោះទេ វម្មែងលិចចុះ ក្នុងកណ្ដាល នៃអនុង់គឺសង្សាវ ។ សូត្រ ទី ៥ ។

សុត្តនូមិដីកេ ខុទ្ទកនិកាយស្យុ ឧទាន់

(០០០) ស្ដ្រ ស់ខ្លួន សង្ខុ មានក្នុង មានក្នុង វិហរត់ ដេ៩ជែ អយុ៩ភ្មំភ្នំភស្ស អាវាមេ ។ គេជ ទោ ជា អាងណោះ មាងសំបា ឃាយខ្លុំលា មាងហា។ ពេញ្ណា មរិត្តាជិតា សាវទ្តិយំ មឌិវសឆ្គិ នានា-ខ្ញុំកា ៣៣១ខ្លុំកា ៣៣, ខ្កុំកា ៣៣ខ្ញុំខ្ញុំខុស្ស្យ-ច្មែរឿយ a មាខើយេ មាឧឃាយ្រាលីយា ត្រុងខ្លែ ត្សុច្ចក្ដី ទេ មុខនេះ ទេ ខេត្ត ខេត្ត ស្សុំ មោយមញ្ជូំ ។ សុខ្លុំ បនេះគេ សមណ្យាហ្មណា ឃុំស្និយោ ឃុំស្នើ្ជ អេ**សស្បា**ន អត្តា **ខ** ហេ កោ ស្រាញ្ណា ស់វ៉ាន់នោ ស់ខ្ញុំនៅ សស្បាតា **ខ** អ-សស្បាត្រា ច អត្តា ច លោកភា ច ៩៩៩៩ សច្ចុំ មោ-ಮಾಡ್ಟ್ರ್ಯ್ನ್ ಇತ್ತೆ ದೀರ್ಣ ಳಾಡಿಯಾಲ್ಕೆಯು ಗ್ಯಾಳ. ខ៌ ខោ ឃុំខំដូំ ខោ ខេះសសុក្រតា ខាសសុក្រតា អត្តា ខ ហេរភោ ខ ៩៩៩៩ សុខ្ញុំ មោយមញ្ជាំ ។ សុខ្លេះ មាតហា ដែរ មាន ក្រុង ខ្លួយ ក្រុង គ្នា មាន ខេត្ត អត្តា ច ហេ កោ ច ៩៩ ម៉េ សច្ចុំ មោឃមញ្ចុំ ។

សុត្តន្តបំដាក់ ខុទ្ធពន៌កាយ ឧទាន

(១៤១) ១ំជានស្លាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះតាគ ទ្រធ់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិត ក្រុងសាវត្តិ ។ សម័យនោះឯង ពួកសមណ្យាញ្ណា៍បរិព្វាដក ច្រើន គ្នា អាស្រ័យនៅ ក្នុងក្រុងសាវត្ថិ មានលទ្ធិផ្សេងៗ មានទិជ្ជិផ្សេងៗ មាន សេចក្តីគាប់ចិត្តផ្សេង១ មានសេចក្តីចូលចិត្តផ្សេង១ គាស្រ័យទិដ្ឋិនិស្ស័យ **ង្សេ**ង១ ។ សមណ*្*ពាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិ យាងនេះថា ខ្លួនក្តី លេកក្តី ទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យ សោះសូន្ទទេទេ ។ សមណ្យាញ្ណាំមួយពុកទៀត មានវាទ:យ៉ាន៍ នេះ មានទិដ្ឋិយាងនេះថា ១នត្ត លោកក្ដី មិនទៀងទេ ពាក្យនេះពិត ពាក្យដ ទេ ជាពាក្យសោះសូន្យទ ទេ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មាន វាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិជ្ជិយ៉ាង៍នេះថា ខ្លួនក្ដី លោកក្ដី ទៀង៍ខ្លះ មិនទៀង់ខ្វះ ពាត្យ ខេះពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យ សោះសូន្យទទេ ។ សម**ណ្**ពាហ្មណ៍ មួយពួក ទៀត មានវាទ: យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះថា ខ្លួត្ត លេកក្ត ទៀនក៏មិនមែន មិនទៀនក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យ សោះសូន្យទទេ។ សមណ្យាញណ៍មួយពួក មានវាទៈយាង់នេះ មាន ទិដ្ឋិយាងនេះថា ខ្លួនត្ត លោកត្តី ធ្វើដោយខ្លួនឯង ពាក្យនេះពិត ពាក្យ ដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ ។

ឧទានេ ធង្មីស្យ ជំប៉ុន្តគ្គេស្ស ធដ្ឋសុគ្គំ

សន្តិ មានកោសមហាញ្រាញ្ណា ឃុំវាងនិយោ ឃុំនំន្ទឹះ នោ បុរខ្មែរ អត្តា ខ លោកោ ខ ៩៩មៅ សច្ចុំ មោឃ-ឧឃត្តិ a មាន្តិ ឧបោយ មានបាយជាបាយ ត្រូង-ឧ៍ នោ ឃុំខ្ញុំ ដែល សហ ដែ្ក ខេ មក្សុំ នោ ខ អត្តា ខ ហោ កោ ខ ឥន ទៅ សច្ចុំ មោឃមញ្ជាន់ ។ សង្គ ប នេះ ភេស្ត្រាស្លាស្លាស្លាស់ ស្លាំង ខ្លែង ស្លាំង ខ្លែង អសយត្តព្រេខអេចវត្តព្រេខ អគ្គិទូសមុខ្យុឌ្មា អត្តាទ លោកោ ខ ៩៩៩៩ សច្ចុំ មោយមញ្ញាធិ ។ សន្លេកោ មានបារាជ្ញា ការស្រង្គ្រ ការប្រជុំ នេះ មាន មាន ខ្មែន មាន ខេត្ត សុខឧុគ្គា គត្ត ខ លោ គោ ខ ៩៩ មៅ សខ្ទុំ មោឃ-ឧឃុខ្គី ឯមនុំ ឧបេយ មានឃាញ់ហា ត្សេខបោ ស្រ្ទឹឌ្ឌិនោ អសសុក្ត សុខឧុក្ខ អត្ថា ២ លោកោ ២ មុខ ឝេរុ មាជ្ញុំ សេកាឧយ៉ាស៊ី ឯមាប៉ើយេ មាឧហាយៃលី-ឈា សំវាធិ នោ សំវាធិឌ្ជិនោ សស្បត្តិ ខ អស់សប្តី ខ សុខឧុឌ្ឌ អត្តា ខ លោ កោ ខ ៩៩ មេវ សថ្នុំ មោយ-ឧសត្តិ a មាន្តី ឧបេខ មេ មាឧសា ស្រែសិ នេះ ទេវ

ឧទាន ដំបូនូគ្គេ ទី ៦ ធម្មីសូត្រ

សមណ្យាញណ៍ទួយញ្ជកទៀត មានអទៈយាងនេះ មានទិជ្ជិយាងនេះថា ខ្លួនត្ត លោកត្ត អ្នកជីខែធ្វើ ពា**ក្**្រនេះ**ពិត** ពាក្យជីខែជាភាក្យសោះសូន្យ ខ ខេ។ សមណ*្រាហ្* ណ៍មួយពួក មានវាទ:យ៉ាង៍ ខេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍ នេះថា ខ្នត្ត លោកត្ត ដោយខ្លួនឯងខ្លះ អ្នកដ ទៃធ្វើខ្លះ ពាក្យនេះពិត ពាក្យ ដុះទៃ ជាពាក្យសោះសូនទ្រទេ ។ សមណ្យាញ្ណាំមួយពួកទៀត មាន វាទ:យាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយាង៍នេះថា ខ្លួនក្ដី លោកក្ដី ធ្វើខ្លួនឯងក៏មិនមែន អ្នកដទៃធ្វើក៏មិនមែន អាស្រ័យបច្ច័យកើតឡើង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ៖ទេ។ សមណ្យាញ្ណាំមួយពួក មានវាទៈយាំងនេះ មានទិដ្ឋិយាង៍នេះថា ១នត្ត លោកត្តិ មានសុ១នឹងទុក្ខទៀង ពាក្យនេះពិត្ ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ។ សមណ្យាមហ្វូណ៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យាងីនេះ មានទិជ្ជ័យាងនេះថា ១៩ភ្នំ លោកភ្នំ មានសុ១នឹងទុក្ខ មិនទៀធ ៣ត្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ។ សមណ ព្រាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះថា ខ្លួនក្តី លោកក្តី មានសុខនឹងឲុក្ខ ទៀង១៖ មិនទៀង១៖ ៣ក្សនេះពិត ៣ក្សង់ ទៃ ជាពាក្យ សោះសូន្យទទេ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មានវាទៈយាងនេះ

ឧភានេ ធដ្ឋិស្ស ជំបូន្ធគ្រៃស្ស ធដ្ឋិសុត្ត៌

ស់ខែឌ៊ុំ ភោ នៅ សស្បូន ខាសស្បូន សុខឧត្ត អត្ថា ច លោកោ ខ ៩៩មៅ សច្ចុំ មោយមញ្ជាត្តិ ។ សណ្តេក សមណ្យាញ្ណា ឃាំជន់នោ ឃាំជំផ្ញុំនោ សយុទ្ត ស្ខន្ត្ អត្ថា ៤ លោ ភោ ៤ ៩៩ មៅ សច្ចុំ មោឃ-មេលាដូ ។ សដ្ឋ ខាងនេះ សមសាយ្រាញ្ណា សំវាង ដែល រៅជំឌួ នោ ប្រជន សុខឧត្ត អត្តា ច លោកោ ច មុខ នេះ មាន នេះ នេះ នេះ មាន នេះ នេះ មាន ខេះ មា ស្រាហ្មូណា រារុំអគ្គលោ រារុង្វគ្គីលោ សយុស្ល័ន ខ មធ្លើន ខ សុខខុត្ត អត្តា ខ លោកោ ខ ៩៩មេវ សុខ្ញុំ មោយមញ្ញដ្ឋ ។ សដ្ថិ ខធេក សមហាញ្រណា បារាំវាឌិ នោ បារុំឌ្ឌឹ នោ អសយង្គារំ ច អចគ្រារំ ច អធិ-ច្សេងព្រឹទ្ធ សុខឧត្ត អត្ថា ខ ហោកោ ខ និនមេរៈ ស**្**ម៉ុ មោឃមញ្ជ[្] ។ គេ កណ្ដ្នជាតា គាល់ហជាតា វិវាឧាមភ្ជា អញ្មញ្ញុំ មុខសន្តិហ្ វិតុឧត្តា វិហេធៀ វាឌ្យមា ឌឝៀ ខេត្តមោ ឌឝៀ ខេត្តមោ ឌឝៀ វាខ្មុំសោ ខាតាខ្មុំ ។

សុត្តនូប់ដែក ខុទ្ធកន់កាយ ឧទាន

មានខិដ្ឋិយាំង៍នេះថា **១នក្ដី** លោកក្ដី មានសុ**១**នឹងទុក្ខ ទៀងក៏មិនមែន មិនទៀតិត៌មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសួនទ្រទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យាងនេះ មានទិដ្ឋិយាងនេះថា 🤊 ឧក្ខ លោកក្ដី មានសុខនឹងទុក្ខ ធ្វើដោយខ្លួនឯង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្ទ ទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មានវាទ: យាងនេះ មានទិជ្ជិយាងនេះថា ខ្លុនក្ដី លោកក្ដី មានសុខនឹងទុក្ខ អ្នក ដទៃធ្វើ ពាត្យនេះពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យសោះសូន្យទ េ ។ សមណ ព្រាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យាងនេះ មានទិដ្ឋិយាងនេះថា ខ្លុនក្តិ លោក ត្តី មានសុខនឹងខុត្ត ធ្វើដោយខ្លួនឯងខ្លះ អ្នកដទៃធ្វើខ្លះ ពាក្យនេះ ពិត ពាត្យដទៃ ជាពាត្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក *ទៀត មានវាទ: ហាំង៍នេះ មានទិជ្ជិយាំង៍នេះថា ១នក្ដី លោកក្ដី មាន* សុខនឹងទុក្ខ ធ្វេះដោយខ្លួនឯងក៏មនមែន អ្នកដទៃធ្វេកមនមែន អាស្រ័យ បច្ច័យកើតឡើង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសុន្យទទេ ។ សមណ្យាញ្ណ៍ទាំង៍នោះ មានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ដម្លោះ ទាស់ទ្វែង៍ **ហក់ដោតគ្នានឹងគ្នា ដោយលំពែ**ងគឺមាត់ថា យ៉ាង៍នេះជម**ិ** យ៉ាង៍នេះ មិនមែនជមិ យ៉ាង៏នេះមិនមែនជមិ យ៉ាង៏នេះជម៌ ៗ

ឧទានេ ធ**ដ្ឋស្ស** ដប៉ូទូគ្គេល្យ ធង្លឹសុត្ត

្រែក្រុង មន្ត្រស្នា មន្ត្រសាមាធិត្ត មន្ត្រសាមាធិត្ត ធំរាសេត្យ បត្តចំរែមានាយ សាវត្តី ចំណ្តាយ ទាវិ-ಸಿಸ್ ಇ ಸಾರ್ಕ್ಷ್ ಕಮ್ಮಾರು ಕೃತ್ರಿ ಕರ್ಮಾಕ್ಷ್ ಕಮ್ಮಾ-សន្តមិត្តា កក់វង្គ អក់វាខេត្ត ឯកមន្ត និសិនិសុ ។ ស្ត្រាម ដូច្នេះ ស្ត្រា ទោ គេ គិត្តា គត់ខ្លែង ស្តេខក្រខុំ **៩៩** អទ្តេស សង្គបុល នានាគ្ន់គ្គិយា សមណ្យាញ្ញណា មរិញ្ជាជិកា សាវត្ថិយ៍ មជិវសជ្ជិ ៣៣ឱជ្ជិកា ៣៣. ១ខ្លុំកា នានាវុខិកា នានាខិដ្ឋិខិស្សួយខំស្ប៊ីតា ។ ស ខ្លែក សមណ្យាញ្ណា ៧វិវានិយោ ៧វិនិឌ្ជិយោ សស្បាតា អត្តា ច លោ កោ ច ៩៩៩៩ សច្ចុំ មោឃ-ឧឃ្លាំ ។ មន្តី ឧបោយ មានហើយ លី ហា ៗរុមខ្លួយ រាំឧំខ្លួំ ពេ អសស្បាតា អត្តា ច លោកោ ច ឥឧមេវៈ ស្នំ ទោយមញ្ជន្និ ។ សុខ្លេក សុម្ភសាព្រាញ្ណា ស្សាធ៌ នោះ ស្មាធិខ្លី នោះ ស្មាស្រ្ត នេះ សម្បាស់ ស្រាស់ នេះ នេះ សមាស្រ្ អគ្គ ខ ហេរកោ ខ ៩៩៩៩ សច្ចុំ មោយមញ្ជាំ ។

ឧទាន ដក្នុះគ្នេ ទី ៦ ដដ្ឋសូត្រ

(១៤៤) គ្រាះនោះ ពួកកិត្តច្រើនរូប ស្ងៀកស្បង់ប្រជាប់ទាគ្រប់វែរ ក្នុងបុព្វណ្ឌសម័យ ហើយចូលទៅចិណ្ឌូ បាត ក្នុងក្រុងសាវត្ថិ ។ លុះគ្រាច់ ទៅចំណ្ឌូ មាន ក្នុងក្រុងសាវគ្គី ត្រឡប់អំពីបណ្ឌិមាន ក្នុងវេល ខាងក្រោយ ភត្តហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់ថ្វាយ បង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យ គ្មន៍ទីសមគ្ចរ ។ លុះភិក្ខុទាំន៍នោះ អង្គ័យ ក្នុងទីសមគ្រួរហើយ ធានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រ ព្រះអង្គិដ៏ចំរើន គ្នងទីឯណោះ ពួកសមណ្យាញណ៍បរិព្វាជក ច្រើន គ្នា អាស្រ័យនៅ ក្នុងក្រុងសាវត្ថិ មានលទ្ធិផ្សេង ១ មានឲិដ្ឋិផ្សេង ១ មានសេចក្តីគាប់ចិត្តផ្សេង ១ មានសេចក្តីចូលចិត្តផ្សេង ១ អាស្រ័យ ទិដ្ឋិនិស្ស័យ ផ្សេង 🤊 🤊 សមណ្យកាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ យ៉ាងនេះ មានទិជ្ជិយាំង៍នេះថា ខ្លុនក្ដី លោកក្ដី ទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ៖ េទ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មាន វាទ:យាង៍នេះ មានខិជ្ជិយាង៍នេះថា ខ្លុនត្ត លោកត្ត មិនទៀន៍ ពាក្យ នេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ្យាញណមួយ ពុក មានវាទ:យាងនេះ មានទិជ្ជិយាងនេះថា ១នក្តី លោកក្តី ទៀង 🤋 មិន ទៀង ៦ : ពាក្យនេះពិត ពាក្យដុំ ខេ ជាពាក្យសោះសូន្យទ េ ។ សមណ្យាញ្ណា៍មួយពួកទៀត មានវាទ:យ៉ាន៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះថា

សុត្តនួមិជិក ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧទាន់

នៅ សស្បាត នាសស្បាន អត្ត ៦ លោកោ ៦ ន់ឧមៅ សច្ចុំ មោយមញ្ជាំ ។ សព្រេក សមណៈ ស្រាញ្ណា រាវវាធិនោ រាវធិឌ្ជិនោ សយន្តគោ មក្ផុតោ សយន្ត់តោ ខមរន្តតោ ខ អសយង្គាហេ ខ អមរង្គាហេ ខ អភ្ជុំសង្សា្រ្តា អត្តា ខ ហេក្រោខ ឥនមេវ សខ្វុំ គោភាឧយ<mark>័ខ្នំ រ មាទើម្រេ មាន</mark>ហាយល័យ វារុង-ឧ៌ នោ ^{ស្រំ}ឌ្ទឹ ទ្រៃ សស្_រត់ សុខឧុត្ត អត្ថា ច លេ គោ ខ ឥឌមេវ សច្ចុំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ សន្តិ ខ ជេកោ សេតហាយែល វារុសន្យ វារុន្ធអ៊ីលេ មសសារឹង សុខឧុគ្គ អត្ត ច លោ គោ ច ៩៩មេវៈ សច្ចុំ មោឃ-មញ្ជូំ។ សន្តេកោ សមណ្យាញ្ណា រៅវាធិនោ ឃុំជំជុំ នោ សស្បូន ខ អស**ស្បូន ខ** សុខឧុគ្គ អត្តា ខ ហេគោ ខ ឥន្ទេ សច្ចុំ មោយមញ្ជន្និ ។ មនុំ ឧបោយ មានបាយាលា វារុមខ្លួយ វារុ-ខ ហេកោ ខ ឥន្ទា សច្ខំ ទោយមញ្ជូំ ។ សន្តេកោ សមណ្យាញ្ណា ឃុំវាធិភោ ឃុំវិធិភ្ជិញ

សុត្តស្ថិធិក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

ខ្លុនត្ត លោកក្តី ទៀតក៏មិនមែន មិនទៀតក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យ ដ ៃ ជាពាតត្យសោះសូន្យទ េ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មាន**វា**ទ: យ៉ាង៍នេះ មានទិជ្ជ័យ៉ាង៍នេះថា ១នក្ខំ លោកក្ខំ ធ្វើដោយ១នឯង អ្ក ជទៃធ្វើ ធ្វើដោយ១៩៦៩១៖ អ្នកដទៃធ្វើ១៖ មិនធ្វើដោយ១៩៦ង១៖ អ្នក ដ ទេមិន ធ្វើៗ៖ អាស្រ័យបច្ច័យ កើត ទៀង ៣ ក្យ នេះពិត ៣ ក្យដ ទៃ ជា តាត្យសោះស្ងួន្យ ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ:យ៉ាង៍ នេះ មានទិជ្ជ័យ["]ង៍នេះថា ១៩ភ្នំ លោកភ្នំ មានសុ១នឹងទុក្ខ ទៀង ពាក្យ នេះពិត ពាក្យដ់ ខេ ជាពាក្យសោះសូន្យទ េ ។ សមណ្យាញ្ណ៍មួយ ពុក មាខវាទ:យាង៍នេះ មាខទិដ្ឋយាង៍នេះថា ១៩ក្ដី លោកក្ដី មានសុទ នឹងខុត្ត មិន ទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសុ**ន្យទ**េ **។** សមណ្យាញ្ណ៍មួយពួក មាន**។**ទេ:យាង៏នេះ **មា**នទិដ្ឋិយាង៏នេះថា ១**នក្** លោកក្ដី មានសុ១នឹន្ធទុក្ខ ទៀន៍១៖ មិនទៀង៍១៖ ពាក្យនេះពិត ពាក្យ ដ់ ទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ 🗷 សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មានវាទ: យាងនេះ មានទិដ្ឋិយាងនេះថា ១៩ភា លោកក្ដី មានសុ១នឹងទុក្ខ ទៀងក មិនមែន មិន ទៀន៍ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដ់ ទេជាពាក្យសោះសូ**ន្យ** ៖ ទេ។សមណា ត្រាហ្មណ៍មួយពួក មាន**វាទ:យ៉ា**ង៍នេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាង៍នេះថា

ឧទានេ ដួល្យ ដព្វព្រស្ស ដដ្ឋសុត្ត

សយក្តីតំ សុខឧុត្ត៌ អត្តា ២ លោកតា ២ ន់ឧមេវ ស**ថ្** មោយមញ្ជូំ ។ សត្តិ ខ នេកេ សមណ្យញ្ណា ស្សែខ្លែ ស្រុខដ្ឋិលេ មក្ខេត់ សុខឧត្តិ អត្តា ច ហេ កោ ខ ៩៩៩៩ **សច្ចុំ មោយមញ្ជនិ ។ ស**្ត្រេក សមណ្យាញ្ណា ឃុំវាធ់នោ ឃុំជំឌ្ន៉ូនោ សយុត្ត ច បុរត្ថន៍ ច សុខឧុគ្គ៌ អត្តា ច ហេកោ ច ឥនមេវ ស្សំ មោយឧយ៉ាខ្លី ឯមេខ ១១២ មេខាធ្លាស់ ហា ត់ណិច សាន់ខេណ្ឌ អមី ឧ ហោយ ឧ មុខ គេរុ មាជុំ មោយមេញន្ទី ។ គេ កណ្ឌ្នជាតា គលមាជាតា រុស្សាយយ៉ា មានមានស្នេ ស្រារបឹ វាឌ្យមា ជាតា បេក្ខម្មោ ជាតា បេក្ខម្មោ ជាតា រាត្យ ខាង ៤ មាននិកា មនិព្រ ស្នាំ មទ្ធា មន្ត្តិកា មុខ្លួន ស្ថាន មិខ្លួន មន្ត្ ច ល្យុ មន្ត្នំ ខ ស្នះ នេះ មន្ត្ទ មស្វាចស មន្ត្ អសាឧឌ្ឌា ១មុំ អសាឧឌ្ឌា អ១មុំ អសាឧឌ្ឌា ភណ្ឌាឧជាតា

ខែសាន គឺព្ដូវត្ត ទី ៦ ធដ្<mark>ជីស</mark>្តា

🥦 ខេត្ត លោកក្តី មានសុ១និនិទុក្ខ ធ្វើដោយខ្លួនឯង ពាក្យនេះពិត ពាក្យ ដទៃ ជា«កក្យសោះសុន្សទទេ។ សមណ្យាហ្មណ៍មួយពួកទៀត មាន វាទ:យាដ៍ខេះ មានទិជ្ជិយាធីនេះថា ខ្លួនក្ដី លោកក្ដី មានសុខនិធីទុក្ខ ឬក ដទៃធ្វើ ពាក្យនេះព័ត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ ។ សមណ-ក្រាហ្មណ៍មួយពួក ខានវាទៈយាងខេះ មានទិជ្ជិយាងនេះថា ខ្លួនក្ដី លោក ត្តិ មានសុខនឹងខុត្ត ធ្វើដោយខ្ន**ង£១:** *គ្*កដ ទៃធ្វើ១៖ ៣ក្យនះពិត យទៀដទៃ ស្លាត្យសោះស្លួនទ្រខេង ម**ស្សាហិល្ហាសិស្តាលិស្ត្** សន វាទៈយាធីខេះ មានទិស្តិយាន៏នេះថា ទុខក្តី លោកក្តី មានសុទនឹងខុត្ត ធ្វើ រជាយទ្ធ៦៦៩៩មាន អ្នងដែរធ្វើសំមាន ៣/ស័យបច្ច័យកើតឡើង ភាក្យ នេះព័ត្ ពាក្យជន្រ ជាពាក្យសាះសូន្យទទេ ។ សមណុព្រាហ្មណ៍ទាំង នោះ មានសេចក្តីប្រកួនប្រកាខ់ ៥ ម្ខោះ ខាស់ខែង 🛮 ១៩ ងោតគ្នានឹងគ្នា រដោយល់ ភែន័គឺមាត់ថា យ៉ាង៍នេះធ**មិ** យ៉ាង៍ខេះ**មិនមែ**នធបិ យ៉ាង៍ ខេះមិន មែខធម៌ យាងខោះធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកខេត្តវិយ បែរិញដក ជាមក្សាភ្នាក់ មើលមិនឃើញ មិនស្គាល់ប្រយោជន៍ មិនស្គាល់សកាវៈ មិនខែស្រុះយោជន៍ មិនស្គាល់ធម៌ មិនស្គាល់ពេធមិ កាលពួកសមណៈ ကြာတုည်၏စ်စေးေခါည္မေတြလုံမူလာဆုံးေဗါ့သည္ လဲလကားမဲးေမးေပြး-យោដ្_ន ភ្នំទស្គាល់៤៤ ភូទស្គាល់**៤៤០** ហើយ - មានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់

សុគ្គន្តបំដីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧភន

ាលស្លាស់ខា រូប្រភពិសា មួន**សង្ខ័**ស រួឌនយ័ រួលវទ្ធ័ গូច្នមោ ឧតើ ខេច្ចមោ ឧតើ នេះ សោ ជម្មើ វាន្យោ ជគ្រោះ ៤ មុខសេ មនុប្ រាឌឧឌុំ រូចូម មាញ លេហញ មុន នយ**ុ នយុ នយុ** ಕರ್ಮಚಳಾತು ಥಳು ರಾಹ್ಮಿಕಳ್ಳು ಅ ស្ត្រាស្តេន សំត្រ្តាំ មន្ត្រាំ (១) រាឌឃំ សហ្ ឧក្ខ៩៩_(p) ឧទារីខោ មល្ ៩ពេធ្យ ខ ឧទៅ ឈាង ប ហេ កា ហេតុនៃ ឧ តុស្ស យោគិ ។ ខំឌ្នីសុ ព្យុរត្តតា (៤) សំសារ នានាវត្តតិទី។ ជន្លំ(៥)។ (១៤៣) ស្គេត សង្ខ សង្ខ សម្ពេច កក្ស សាវន្តិយំ រូសរឌ្ឋ ខេដ្ឋ មេឃុខភូមិទៅ មារាគេ ឯ នេះ ទោ ១៤ សមយេ**ជ** មាយស្មា សុក្ខិត ភក់ពេ អាំខ្មែ និស់ខ្នោ ហោតិ បល្បន្តំ អាកុជិត្យ «ជុំ តាយ ខណ៌សយ អវិតត្ថា សមាជុំ សមាជជុំត្យ ។

១ ឱ អរ៉ូស ។ ៤ ម បនិកក្ខុ ។ ៣ ម មានគុទ្ធា ។ ៤ ឧ.ម **ក្បូរម្ភកភា** ។ ៥ ឌុ.ម. ធដ្ឋត្តិ ៩ត្តិ ។

សុត្តស្ថិន។ ខុទ្ទពនិកាយ ១ន

ដម្លោះ ទាស់ទៃឪ បាក់ដោតគ្នានឹងគ្នា ដោយលំពែឪគឺមាត់ថា យ៉ាឪនេះ ធមិ យ៉ាងនេះមិនមែនធមិ យ៉ាងនេះមិនមែនធមិ យ៉ាងនេះធមិ ។ លុះ ព្រះមានព្រះកាគ ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីខ្លុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ទាននេះ ក្នុងវេលនោះថា

ពួកសមណ្យាហ្មណ៍មួយពួក មិនបានស្គាល់ប្រជុំពីរ នៃទិដ្ឋិនេះថា ពួកសត្វនេះ ខ្វល់ខ្វាយ ដោយអហង្គារទិដ្ឋិ ប្រកបដោយបរង្គារទិដ្ឋិ ទាំងមិនឃើញទិដ្ឋិនោះ ថា**ជា**ព្រួញទេ កាលបុគ្គលអាស្រ[័]យ**ព្**រួញ គឺទិដ្ឋិទុះ ហើយពិលាណាថា អាគ្មាអញធ្វើ (នូវអរិយមគ្គ) ដូច្នេះត ទៅដរ កាលបុគ្គលនោះ អាស្រ័យប្រញូគិទិដ្ឋិទុះ ពិចារណាឃើញថា អ្នកដទៃធ្វើ (នូវអរិយមគ្គ) ដូច្នេះក៏ទៅដរ ។ ពួកសគ្វនេះ ប្រកប ដោយមាន៖ ចាក់ស្រែះដោយមាន៖ ព័ទ្ធព័ន្ធដោយមាន៖ ធ្វើការផ្នុង ប្តើមក្ខុង ទិដ្ឋិ ទាំង ទ្យាយ មិនអាចឥន្ទងសង្សារបាន ឡើយ ។ សុគ្រទី៦ ។ (១៤៣) ១ំបានស្គាប់មកយោធ៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រង់សាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះសុភូគិជីមានអាយុ អង្គ័យពែនភ្នែន ឆាំងីកាយត្រង់ ចូលកាន់សមាធិ ដែលមិនមានវិតក្តុ: ក្នុងទីជិតនៃព្រះមានព្រះកាគ ។

ទទាតេ ដង្ហីស្បូ ដីប្តូវិត្តស្សូ អង្គឹមសុត្ត

អន្តសា ទោ តតវា អាយស្មន្តំ សុត្វតី អាវិន្ត និសិន្ បហ្វុន្តំ អាតុជិត្យ ខ្ពុំ កាយ បណ៌ជាយ អាវិត្ត សមាជិសមាបន្នំ ។ អេ៩ ទោ តតវា ឯតមគ្គំ វិឌិត្យ តាយំ វេលាយំ ឥមំ ខ្នាន់ ខ្នានេស៍

> យសុ ្រាំតត្តា វិយុខិតា អជ្ឈត់ សុរិតខៀតា អសេសា នំ សុស្តីមតិច្ច អុប្រសញ្ញី

ចតុ យោកាត់តេតេ ជ ជាតំ (១) ឯក់តំ ។ សត្តមំ (២) ។

(១៤៤) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភកវា រាជតបោ
វិហាត់ វេឌ្សានេ កាលខ្លួកនិវាបេ ។ គេន ទោ បន
សមយេន រាជតបោ ខ្លេ បូកា អញ្ញាត់សេញ កណ្តា
យ សាវត្តា ហោឌ្តិ បនិពន្ធចិត្តា ភណ្ឌនជាតា កាលហជាតា វវានាបន្នា អញ្ញាមញ្ញាំ ថាណីហិបិ ១០ក្កាមខ្លិ
លេខ្លួលបិ ១០ក្កាមខ្លិខឈ្នាហើប ១០ក្កាមខ្លិ
ខេត្តបាន នៃ គេគ្ មាណម្បិ និកប្តខ្លិ មាណមត្តម្បិ
ឧក្កាមខ្លិ គេ គេគ្ មាណម្បិ និកប្តខ្លិ មាណមត្តម្បិ
ឧក្កាមខ្លំ គេ គេគ្ មាណម្បិ និកប្តខ្លិ មាណមត្តម្បិ
ឧក្កាមខ្លំ ។ អថ្យា សម្ពេហ្យា ភិក្ខុ បុព្វណ្ឌសមយំ
និវាសេត្យ បត្តចិវាមានយោជាជិតហំបិណ្ឌាយ ទាវិសីសុ

១ ម្. ជាកុមេតីតី ។ ៤ ឧ.ម. សត្តមន្តិ ៩ត្ថិ ។

ឧក ជិព្ទូវគ្គ ទី ៦ អគ្គមសុក្រ

ព្រះមានព្រះភាគ បា ទត្យឃើញព្រះសុត្យតិដ៏មានអាយុ អង្គ័យពែនក្មែន តាំងកាយត្រង់ ចូលកាន់សមាធិ ដែលមិនមានវិតិត្ត: ក្នុងទីជិត ។ លុះ ព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបច្បាស់សេចត្តីទុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងវែលនោះថា

វិតក្ត: ទាំងឡាយ ដែលអរិយបុគ្គលណា កំបាត់បង់ហើយ សម្រេច ហើយដោយប្រពៃ ក្នុងសន្តានឥតមានសេសសល់ មិនសំគាល់ប្រ ព្រោះកន្ងងការជាប់ដំពាក់នោះ អរិយបុគ្គលនោះ មិនដល់នូវជាតិ ព្រោះបានកន្ងែយោគជមិទាំង ៤ ហើយ ។ សូត្រទី ៧ ។ (១៤៤) ខ្ញុំបានស្ដាប់**មកហ**៉ង់នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ កាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវេទ្បុវ័ន ជាកលនួកនាំបស្ពាន ជាក្រុងពជគ្រឹះ ។ សម័យនោះជំង៍ មានមនុស្សពីរពួក ជាអ្នកមានគម្រេក មានចិត្តប្រគិព័ន្ធ នឹងស្រីជាមាស**ញ្ក់ មាន**សេចក្តីប្រកួត**្**បកាន់ ជម្រោះ ទាស់ ទៃង៍ ប្រ-ហារគ្នានឹងគ្នា ដោយដៃទាំងឡាយខ្វះ ប្រហារដោយដុំដីទាំងឡាយខ្វះ ប្រហារដោយដំបន់ទាំងឡាយ១៖ ប្រហារដោយគ្រឿងសស្ត្រាទាំងឡាយ 🤋 ភ្នំទីនោះ មនុស្សព្រំង៍នោះ ដល់សេចក្ដីស្លប់ទេះ ដល់សេចក្ដីទុក្ខ ស្ទើរស្វាប់ទុះ ។ លំដាប់នោះ ពួកកិត្តច្រើនរូប ស្វៀកស្បន៍ប្រដាប់មាគ្រ នឹងចីវែ ក្នុងបុគ្គណសម័យ ហើយចូល ទៅបណ្ដូចាត ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ

សុត្តនូបិជិកេ ទុទ្ធកានិកាយស្យ ឧកនំ

រាជិក ទេ ចំណ្ឌាយ ចរិត្យ បញ្ជាក់ត្ត ចំណ្ឌា ភាគប្បីដឹក្តាស្តា យេជ ភភក់ តេជ្ជសគ្គមិស្ ខុបសគ្គមិត្ត ភភវឌ្គ អភិវាខេត្ត ឯកាមខ្ល់ និសីឌីស ។ ឯកាមខ្លំ និសិឌ្ជា ទោ គេ កិត្ត កក់ខ្លំ ឯកឧរេកទុំ ៩៩ កគ្នេ កជកមោ ន្ទេ ឬកា អញ្ញន់ស្បា គណ៌កាយ សាវត្តា ១៩ិពន្-ចិត្តា ភណ្ឌឧជាតា ភាលេខាជាតា វាវាឧបញ្ អញ្ញ-មញ្ញ ទាណ់ហ៍បំ **ឧប**ត្តមន្ត្ត សេ_{ឌ្}ហ៍បំ ឧបត្តម<mark>ន</mark>្ត ឧ ណ្ឌេហ៍ ខ ឧ ខ ក ម ត្ត ស គេហ៍ ខ ឧ ខ ក ម ត្ត គេ គ គ ម លោម ត្រូង ម លោម ត្តម្បី ឧក្ខាធិ្ត។ អ៩ ទោ ភកវា ညေးဆရွာ် ဂိုင်းရှာ ရာ**ယံ** ပေးလာလံ ៩៩ ខុខាင် ខុខាចេស់ យញ្ ចត្ត យញ្ ចត្តព្ ឧភយ មេន ជោឧក 🦙

អាតុសោព្រះសិក្ខាតា (°) យ ប (២) សិកាសារា សិលពន់ ជីវិន ព្រ

យេ ខ (๒) សិក្ដាសារ សីលត្ត ជីវិត ត្រួញ្ខាំ យំ ខ្ពះដ្ឋាធសារា (๓) អយ មេ កោ អ គ្គោ ។ យេ ខ សំវានិ-យោ ឧត្តិ កាមេសុ នោសោតិ អយ់ ខុតិយោ អ គ្គោ ។

ខ ឌ. អាតុរស្សនុសិក្ខិនោ ។ ៤ ឌ. វ ។ ៣ ម. សីលព្តដ៏វិត**ព្**ហ្មប**័យ-**ឧ ដ្ឋានិសារ ។

សុគ្គន្តបំឧក ទុទ្ធកន់កាយ ឧទាន

លុះត្រាច់ទៅបិណ្ឌូបាត ក្នុងក្រុងពង់គ្រឹះ ហើយគ្រឲ្យបំពីបិណ្ឌូបាត ក្នុង
វេលា វាងក្រោយកត្ត កិច្ចលទៅតាល់ព្រះមានព្រះកាត លុះចូលទៅដល់
ថ្វាយបង្គិព្រះមានព្រះកាតហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគរួ ។ លុះកិត្ត្ ទាំង៍នោះ
អង្គ័យ ក្នុងទីសមគរួយហើយ ក្រាបបង្គិទូលេព្រះមានព្រះកាតថា បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងក្រុងពង់គ្រឹះនេះ មានមនុស្សពីរពួក មានតម្លេក
មានចិត្តប្រតិព័ន្ធនឹងស្រីផ្តាមសម្នាក់ មានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ជម្លោះ
ទាស់ខែង ប្រហារគ្នានឹងគ្នា ដោយដៃទាំងឡាយខ្វះ ប្រហារដោយដុំដី
ទាំងឡាយខ្វះ ប្រហារដោយដំបងទាំងឡាយខ្វះ ប្រហារដោយដុំដី
សស្ត្រាទាំងឡាយខ្វះ ក្នុងទីនោះ មនុស្សទាំងនោះ ដល់សេចក្តីស្លាប់ខ្វះ
ដល់សេចក្តីខុត្តស្តើរស្វាប់ខ្វះ ។ លុះព្រះមានព្រះកាត ច្រង់ជ្រាបច្បស់
សេចក្តីខុត្តស្តើរស្វាប់ខ្វះ ។ លុះព្រះមានព្រះកាត ច្រង់ជ្រាបច្បស់
សេចក្តីខុត្តស្តើរស្វាប់ខ្វះ ។ លុះព្រះមានព្រះកាត ច្រង់ជ្រាបច្បស់

អារម្មណ៍ណា ដែលបុគ្គលដល់ហើយក្ដី អារម្មណ៍ណា ដែលបុគ្គល
នឹងដល់ក្ដី អារម្មណ៍ទាំងពីរខ្មុះ ពេយវាយ ដោយធូលីគឺវាគាទិក្ដិលេស
របស់បុគ្គលអ្នកក្ដៅក្រហាយ កាលសិក្សារឿយ ១ ដនទាំងឡាយណា
មានការសិក្សាជា ខ្ទឹម ស៊ីលពុត ជីវិត ព្រហ្មច្ចិយៈ នឹងការបម្រើជា
ខ្ទឹម នេះជាផ្លូវលាមកទី ១ ២ ដនទាំងឡាយណា មានវាទៈយាងនេះ
ថា ទោសក្នុងតាមទាំងឡាយមិនមានទេ នេះជាផ្លូវលាមក ទី ៤ ២

ឧ**ភ** ខេ ធដ្ឋសុរ្ធ ជំប្តូន្ធរគ្គស្ស នមែសត្តិ

ន់ ច្នេះតេ ខ្ ភោ អញ្ញា គេដស់វត្តាញ គេដស់ យោ ធិដ្ចី វត្តោទ្តិ ។ ឯ គេ គេ ខ ភោ អ គ្នេ អ គេ គិញ្ញាយ ខ្ញុំ បំយង្គិ ឯ គេ អ គិ ជាវឌ្គិ ឯ គេ ។ យេ ខ ខោ គេ អ គិញ្ញាយ គគ្រេ ខ ជា មេសុំ គេ ខ អ មញ្ញាស់ វង្គំ គេស ធ្វាំ បញ្ហាបនាយាគ៌ ។ អ ដ្ឋម៌ (១) ។

(០៤៥) ឃារៈ អ្នះ ។ ឃាត់ សមល់ ភគវា សាវត្ថិយ៍ វេសាវត្ថិ ដេតវេជ អស្មេចិណ្ឌិតាសា្ស អារាមេ ។ គោធ ទោ បន្ សមយោន ភភព វត្តធ្វុការគមិសាយ អព្រោ-តាសេ ជំសំព្នោ ហោត់ គេលេឡូជីបេសុ ឈាយមា-នេះសុ ។ នេះជ ទោ មន សមយោជ សម្ពីហ្មា អធិ៍ទា-តភា តេសុ តេលប្បីខែសុ ភាខាតបរិទាន់ អនយំ អាចជួធ្គី តុស្រធំ អាចជួធ្គី អនយត្យូសនំ អាចជួធ្គី ។ អន្តមា ខោ ភគវា គេ សម្មហ្សេ អធិចាគកោ គេសុ នេល១ ខ្លែស អាទាន១វិទាន់ អនយំ អាមជ្ឈឹត្ត ត្យសន់ ភាពជួន្ត អនយត្យសង់ ភាពជួន្ត ។ អស់ទោ កកវា ឯឧមគ្គំ វិឌិត្តា តាយ់ វេលាយ នាមំ ខុខា ៖ 321125

ទ จ.ម. អដ្ឋមន្ទ ៩ត្ថា ។

ឧទាន ជីព្តូវត្ត 🗗 ៦ នវមសូត្រ

ថ្មវិលាមកទាំងព័រ ្ទុះ តែងចំរើន ដោយព្រៃស្មូសាន គិតណ្ហា និងអវិជ្ជា ក្រែស្មស នគិតណ្ហានឹងអវិជ្ជា តែងធ្វេទិដ្ឋិឲ្យចំរើន ដោយប្រការដូច្នេះ។ សមណ្យាញ្ណណ៍មួយពុក្ខ តែផរួញ្ជាក មួយក្មុកតែងស្ទះទៅព្រោះមិន ដឹត្តវេលាមកពុធិត្ត ៖ ។ អរិយបុគ្គលពុធិត្យា យណា ដឹងច្បាស់ថ្ងៃ លា -មកទាំងពីរហើយ អរិយបុគ្គលទាំងនោះ មិនធ្លាក់ចុះកង់ផ្លែលមកទាំងពីរ នុះ ទេ ទាំងមិនបានសំគាល់**១**ន ដោយការលះបង់ផ្លូវ**លាម**កនោះ**ឡើ**ឃ វដ្ត:បេសពុក្ខអាយបុគ្គលនោះ មិនមានដើម្បីបញ្ជាត្តិទេ។ សូត្រទី ៤ ។ (១៤४) ខ្ញុំបានស្គាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់គង់ក្នុងទីវាល ក្នុងរាត្រីមានង៍ងឹត អ័ព្ទ មានគេអុជប្រទីបថ្វាយ ។ សម័យនោះឯង សគ្ទមមាចជាច្រើន ហើរធ្វើលត្វាត់ ជិតប្រទីបប្រេងនោះ ដល់សេចក្តីមិនចំរើនគឺទុក្ខ ដល់ សេចក្តីនៃសត់ស្វាប់ ដល់សេចក្តីមិនចំរើន នឹងសេចក្តីនៃស ។ ព្រះ មានព្រះភាគ (៤៩) បានឃើញសត្វមមាចច្រើនទាំងនោះ ហើរធ្វៀលធ្វាត់ ជំតិប្រទិបប្រេង៍ទាំង៍នោះ ដល់សេចក្តីមិនចំពែន ដល់សេចក្តីនៃវាសដល់ សេចក្តីមិនចំរើន នឹងសេចក្តីវិនាស ។ លុះគ្រោះមានគ្រាះភាគ បានផ្រាប ច្បាស់ សេចភ្នំទុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹ ទទននេះ ភ្លាវិលានោះថា

សុត្តតូប៌ដីពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

ន្ទាត់ជាវត្តិ ន សារមេត្តិ នៅ នៅ ពន្ធន់ ព្រួហយត្តិ បត្តិ បណ្ត្រទាំងជំទាតា

និដ្ឋ សុ គេ ឥត ហេកេ ជំវិជ្ជាតិ។ ជាមំ ។

(១៤៦) ១៥មេ សុន ។ ១៩ សមយ៍ ភភក សាវ-ត្ថិយ វិហរត់ ដេត់ដែ អស្តិចបំណាំកាស្ស អាវាមេ ។ អ៩ខោ អាយស្ថា អាន ទោ យោធ ភភវ គេផ្ចេស ឆ្នាំទិ ឧបសន្នទីត្វា ភ៩វេឌ្ឍ អភិវាខេត្វា ឯកមេឌ្ឍ ធិសីឌិ ។ រាយឧដុំ ខូហ្ ដែរ សេ សេសាំ មាខ យ៉ា មនុធ្វើ រាឌ-ឧវេសខ យាវគាំវិញ ភាខ្លេ តថាកតា ហោគ ឧប្បន្នំផ្តុំ អ ហេ គ្លេ សមាសគីឌា ខារុ មឃុំខ្លួល ត្រៀតមួយ សក្តា ហោធ្លំ កុរុកតា មាធិតា បូជិតា អបចិតា លាភិពោ ទីវទើណ្ឌទានសេនាសនគិលានឲ្យទួយគេ-ស់ដួមវិត្តារាជំ យតោ ខ ខោ ភៈផ្តេ នថាឥតា ហេកោ វព្ឌជ្ជីខ្វី មរស ស្ដេ មាសាមានី និង អនុសេ មេឃឹងនិយា បរិញ្ជាជ់កា អស់ក្អតា យោធ្លំ អកកតា អមាធិតា

จ ธ.ษ. สเษล์ รถุ ๆ

សុគ្គស្ថិត ខុទ្ធពនិកាយ ឧទាន

សមណៈព្រាហ្មណ៍ ទាំងឡាយ មិនទាន់បានគ្រាស់ជំងឺសាវធម៌ មាន សីលជាដើម វមែងប្រកាន់មាំ តែងញ៉ាំងចំណង់ថ្មី ៗគិតណ្ដានឹងទិដ្ឋិ ឲ្យចំរើន វមែន៍ធ្លាក់(ក្នុង៍ភ្នក់ភ្លេងគិតព ៣) ដូចជាសត្វមមាច ដែល ធ្លាត់ចូល ក្នុងអណ្ដាតក្ដេង សមណ្យាហ្មណ៍មួយព្យួក ប្រកាន់មា ក្នុងរូបដែលឃើញ នឹងសំឡេងដែលខ្លួនឲ្យហើយ ។ សុត្រទី ៧ ។ (១៤៦) ខ្ញុំបានស្លាប់មកយាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រង៍សាវត្តី ។ គ្រានោះព្រះអានខ្លុដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូល ទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យ <u>ភ</u>្នំនឹសមគូវ ។ លុះព្រះអានន្តដ៍មានអាយុ អង្គ័យ ក្នុងទីសមគ្គរហើយ បានក្រាបបង្គំ ទូល ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ជា អរហន្តសម្មាសមន្ត មិនទាន់កើត ក្នុងលោក ដកបណា ក្នុកអន្យត្តិយ បរិញ្ជាដក មានគេធ្វើសក្ការៈ គោវព រាប់អាន បូជា កោតក្រែន៍ ជា អ្នកពុនចារ់វ ចំណ្ឌូពុត សេនាសនៈ គំលានប្បច្ចុយកេសដ្ឋបរិក្ខាវ ដោប នោះ បញ្ជាព្រះអង្គ៍ដ៏ចំរើន កាលណាបើ ព្រះគថាគតទាំងឡាយ ជាអ់រហន្តសម្ចាសមុទ្ធ កើត្តទ្បើង ក្នុងលោក ពួកអន្យត្វិយ បរិញ្ចា ជក ដែលមិនមានគេធ្វើសក្កាវៈ មិនមានគេគោវ៣ មិនមានគេវាប់គាន

ឧកទេ ជគ្គីស្ស ជំបូនក្អេស្ប៉ ទស់មសុត្ត

អប្ទជិតា អជបចិតា ឧ លាក់ ខោ ចំពុះចំណ្ឌូទានសេខា-សនតិលានឲ្យឲ្យគេសផ្លួមក្តៃវារាន់ គត់វា ខេវនានិ ភាឌ្ឌ សក្តាតា ហោតិ កក្កាតោ មានិតោ បូជិតោ អេចឲ្យ លាក់ ខ្មុំវិច្ច ខាងសេខាសេខតិសាជប្បទ្ អានខ្លួ ឃុំ ទៅតំ អានខ្លួ យោវគាំវិញ អានខ្លួ តថាកតា ហោ យេ ដេជាជីង មលេ ដោ ភាសាភាមាដំ ២ មោ -ត់ត្យា បរិញ្ជាជាកា សក្កាតា ហោដ្ត កុះកតា មាជតា ប្ផិតា អប់ទិតា ហាក់គោ ទីវាមិណ្ឌូភានាសេខាសនក់-លានប្បច្ចុយកេសដួមវិត្តារាន យេតោ ច ទោ អានឆ្គ ឧព្ធឧស លោខេ វណ្ឌិទ្ធំ មលេខ៉េ មាស់មនឹង អ៩ទោ អញ្ចន្និយា មរិញ្ជាជាកា អសុគ្គាតា យោធិ្ត អក្សភាតា អមាជិតា អប្ជជិតា អនុបចិតា ន ហាក់ យោ ទីវា ទីណ្ឌូ ខាត សេខាសន កំណន់ឡេត្យគេសន្លឹមក្ដែា-រាជ តថាក់គោ មៅជាធិ សក្កាតោ យោតិ កុ-តា តា មាជិត្តា បុរី តោ អមចិត្តា លាភិ ចីវេ-ប៊ុណ្ឌាទាត់ សេខាសន តំលានឲ្យឲ្យគេសជួយត្បាក់

ឧទាន ដំបូន្ធវគ្គ ទី ៦ ទសមសូត្រ

មិនមានគេបូជា មិនមានគេកោតក្រែង ទាំងមិនល្អនចវែរ បិណ្ឌូហុត សេ-នាសនៈ គំណៈនប្បច្ចុយកេសជួបវិក្ខាវ ក្នុងកាលនោះឯង៍ បពិត្រព្រះអង្គ ដីចំរើន ឥឡូវនេះ ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គមានគេធ្វើសក្កាវៈ គោវព រាប់អាន បូដា កោត់ក្រែង៍ បានចាំវ បំណូបាត សេនាសន: គំលន់ប្ប-ចូយកេសដូចវិត្តាវ ទាំងកិត្តសង្ឃ (ក៏ដូច្នោះដែរ) ។ ម្នាលមានន្ទ ដំណើរ **នុះយាង៍នេះហើយ ម្ខាល**អានន្ទ ដំណើរនុះយាង៍នេះហើយ ម្នាលអានន្ទ ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ជាអរហន្តសម្ចាសមុទ្ធ មិនទាន់កើតឡើង ភ្នង លោក ដល់បណា ពួកអន្យត់វិយ បរិព្វាជកទាំងឡាយ ដែលគេធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា កោតក្រែង៍ ជាអ្នកបានចារីរ បិណ្ឌូហុត សេនា -សនៈ គំណន់ប្បច្ចុយកេសដ្ឋបក្ដែរ ដព្ធបនោះដែរ ម្នាល់អានន្ទុ កាលណា **បើ ព្រះគថាគតទាំងឡាយ** ជាអរហន្តសម្ទាសមុទ្ធ កើតឡើង ក្នុងលោក ពួកអន្យត្តិយេ បរិព្វាជក មិនមានគេជ្រើសក្កាវៈ មិនមានគេជោវិព មិន មានគេរាប់អាន មិនមានគេបូដា មិនមានគេកោតក្រែង ទាំងមិនបានបឹវវ បិណ្ឌូពុត សេនាសន: គំលានប្បច្ចុយគេសដ្ឋបរិក្ខាវ ក្នុង៍កាលនោះឡើយ ឥឡូវនេះ តឋាគត ដែលគេធ្វើសក្ដារ: គោរព រាប់គាន បូជា កោតក្រែង៍ ជាអ្នកបានចាំរ ចំណ្ឌូបាត សេនាសនៈ គំលានឲ្យច្ចុយកេសដូចវិត្តារ សុទ្ធសំដីលេ ខុខ្ពេចិស្យេញ ខេត្ ភិក្សាស់ ស្នោ សិន ។ អថិ ទោ ភភក ឯនមត្ថ វិធិត្យ តាយ់ ប្រហាយ់ ៩មំ ខ្នាធំ ខ្នាធេស់ ខុំភាសភិ តាវ សោ ក៏មិ យាវ ជ ខុណ្ណភិ^(១)បក់ក្ព (២)

វិហេខឧម៌្យ ទុក្ខនេះ មានប្បារភា យោធិន ចាមិតាសត៌។ ឃុំ ខុំតាសិនមេវ គិត្តិយោជំ^(៣)

យាវ សម្មាសមុខា លោក ដុប្បជ្ជធ្និ ឧតុក្តិដី ឧឧុក្ខា បមុញាក្តេ^(៥) ។ ឧសម^(៦) ។ ឧស្តីដី ឧឧុក្ខា បមុញាក្តេ^(៥) ។ ឧសម^(៦) ។

ត្រូវទ្ធាត់

អាយុសមង្សុជ្ជជួន បដ្សស្វា អាហុ គញ្ គាំវ គិត្តា (៧) . សត្ថមហ សុភូគ គណិតា ខ្ទាត់ នៅ ហេ

នុប្បដ្ឋិត្ត ខេ នេ ឧសាតិ ។

ទ ឱ. ឧត្តមតិ ។ ម. ឧណ្ណមនេ ។ ៤ ម. សប្រោរ៩ថ្មី ។ ៤ ប. តក្កនានិ ។ ៤ អង្គការាយំ តិក្តិកាន់ន្លី ទស្សថ៌ ។ ៩ ឧ.ម. បមុទ្ធបតិ ។ ៦ ឧ.ម. ខសមទ្តិ នក្ត់ ។ ជា ម. អាយុដដែលវេក្ខនា តយោ តិទ្ធិយសុវា្ធិ ។

សុគ្គន្តបំនិក ខុទ្ធកនិកាយ ១១៩

ពាំងក់ត្តុសង្ឃ (កំដូច្នោះដែរ) ។ លុះព្រះមានព្រះកាគ បានជ្រាប
ច្បាស់សេចក្តីនុះហើយ ខើបទ្រង់បន្ទឹត្តនេះ ក្នុងវេលានោះថា
ព្រះអាទិត្យមិនទាន់រះទ្បើងដែលណា សត្វអំពិលអំពែកនោះ កំរុងរឿង
ដែលនោះ កាលបើព្រះអាទិត្យរះទ្បើង សត្វអំពិលអំពែក កំសាបសូន្យ
ពន្ធឺ មិនវង្សើងខេ ។ ព្រះសម្ចាសមុខ្លាំងទ្បាយ មិនទាន់កើតឡើង
ក្នុងលោក ដែលណា សេចក្តីរុងរឿងរបស់ពួកត្តិយ (តែងមាន) ដែលប
នោះ តរិយ្យទាំងទ្បាយ វមែងមិនស្អាត ទាំងពួកសាវិក ក៏មានទិដ្ឋិ
អាក្រក់ មិនស្អាត មិនគប្បីរួចបាក់ខុត្តបានឡើយ ។ សូត្រទី ១០ ។

ចាប់ គឺហ្នូវគ្គ ទី ៦ ។

ឧទ្ធានតែជិ<u>ប្ប</u>ត្តវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការដាត់អាយុសង្ខារ ១ អំពីព្រះមានព្រះកាត់ខ្ពែលៃញាអំពី ទីសា្វ ១ អំពីពត់ទិត្តិលេសមានហើយ១ អំពីពួកសមណ្យាហ្វណ៍ ទាស់ ទៃងីគ្នា អាស្រ័យទិដ្ឋិ ១ អំពីពួកសមណ្យាហ្វណ៍ មានលទ្ធិ មៅ្នង ១ ១ អំពីការជាប់ នៅ ក្នុងទិដ្ឋិទាំង នោះ ១ អំពីសុក្ខត់ ជាគំរប់ ប្រាំពីវ១ អំពីការត្រេកអាវ ក្នុងស្រីដ្ឋាមាស១ អំពីសត្វមមាប គំរប់ប្រាំ បា្ន១ អំពីព្រះត្រាក់អាវ ត្រូវស្រីដ្ឋាមាស១ អំពីសត្វមមាប គំរប់ប្រាំ

នភាន សត្ថមស្ស កូឡាត្តស្ស បឋមសុត្ត ឧទានេ សត្តមោ ប្តូទ្បីវិគ្គោ

(೧೯೮) ಗ್ರೀಕ್ ಕ್ಲು ಎ ಸ್ಕ್ರಾ ಕಾರಣ ಜಲು ಸಾಬ್ಯಿಯ វិហរតិ ដេតវេធ អនា៩ប៊ីណ្ឌិតាស្បូ អាវាមេ ។ នេះខ សេ ឧខ មានកោះ មាលាទាំ មាលា-ស្ទ្តំ លត្តណ្ឌតតខ្លំ ^(០)អនេត្តបំណេយេន **ខម្ម័**ណ ត់ដោយ សន្តសុទ្ធ សមាន ខេត្ត សមុត្តេដេត សម្ប-ប់សេត ។ អ៩ទោ អយុស្នោ លក្ខណ្តក់ខ្លឹ-យស្បី មេត្ត មន្ត្រីន មនេយ្ណ ពេល ខ ឧទ្ធិយា គេសយ សន្ទស្វិយមានស្បី សមាឧទិយ-មានសុទ្ធ សមុត្តេជិយមានសុទ្ធ សម្បីមាស់យមានសុទ្ អត្តនាយ អាសាវេហ៍ ចំគុំ វិមុច្គិ ។ អន្តសា ទោ តត្ស អាយស្នំ លក់សា្យមានខ្ញុំញុំ អាយស្ថា សារីបង្គ្រាន អនេទាបវិយាយេន ឧទ្ទិយា ភាសាយ សន្ទស្វិយមាន សមានចំយមាន សមុត្តេជិយមាន សម្បញ្ចាំសំយមាន អគ្គានាយ អាសឋេហិ ខិត្ត វិទុត្ត^(២) ។ អ៩ ខោ ភកវា ឯគមត្ថ វិធិតា តាយ់ វេលាយ៉ និម ខ្លាន ខ្លានេស៍

១ ម លក្_{ណួ}កក្^{ខ្}ុំយំ ។ ៤ ម. វិមុប៊ូ**សន់ ។**

ឧទាន កូឡក្គែ ទី ៧ បឋមសូត្រ

ឧទាឧ **កូ**ឡវគ្គ**ទំ** ៧

(១៤៧) ខ្ញុំបានស្លាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន បេសអនាឋបណ្ឌិកសេដ្ឋី ដិកក្នុងសាវត្តិ ។ សម័យ នោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានពន្យល់ព្រះលក្ណាកក់ខ្លិយ: ដូមានអាយុ ឲ្យកាន់យក ឲ្យរាបហាន ឲ្យរីករោយ ដោយធម្មីកថា ច្រើន ប្រការ។ លំដាប់នោះ ព្រះលក្ខណ្ឌកកខ្ទិយៈដ៏មានអាយុ ដែលព្រះសារី-បុត្តដ៏មានអាយុ ពន្យល ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរឹក្សាយ ដោយ ជម្មឹកថា ច្រើនប្រការហើយ ចិត្តក៏រួចស្រឡះចាត់អាសារៈទាំងឡាយ ព្រោះ មិនប្រកាន់មាំ ។ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ទគឃើញព្រះលក្ណា្ឋកក្ខិយៈ ដ៏មាន៣យុ ដែលព្រះសារីបុគ្គដ៏មានអាយុ ពន្យល់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាច ហាន ឲ្យតែកេយ ដោយធម្មិតថាច្រើនប្រការ ចិត្តក៏រួចស្រឡះចាក់អាសវៈ ទាំងទ្បាយ ព្រោះមិនប្រកាន់មាំហើយ [។] លុះព្រះមាន**ព្រះ**កាគ ទ្រង់ ធ្វាន់ គ្រុស នេះ ស្នាសាក្សា ខ្មែរ ខ្មែរ នេះ ខ្មែរ ស្នាសាក្សា នេះ ស្វាសាក្សា នេះ

សត្សបំងាល ខ្លួកនិកាយស្ស ខេត្ន ខ្យុំ ភពលា (១) សត្វធិ វិហ្សុម គ្នោ

មណ្ឌមាត់មាន មួយថ្នៃស្បី

ស្រំវិមុត្តា ខុខតារិ ខុំឃាំ

(be)

អភិសា្ត្រ អប្តព្ឋយាគិ ។ សុគ៌្ត បឋម៌ ។ [១៤៨] ឯវម្មេសុត ១ ឯគាំ សមយ៍ ភភវា សាវត្ថិ-យុំ វិហរត់ ដេខាដែ មយុខភ្លំមេសា មេឃាន ៤ ខេត្ ទោ បន សម យេធ អយស្ប^(៣) សារប៉ុត្តោ អ**យស្**ខ្លឹ ល្យ ស្ត្រី នេះ ទៀល សេស្ត្រី និង ស្ត្រី នេះ សេស្រ្តី នេះ សេស្ត្រី នេះ សេស្ត្រី នេះ សេស្ត្រី នេះ សេស្ត្រី នេះ សេ មត្តាយ អនេត្តបរិយាយនេ ១ម្មីយា គេដាយ សន្ទុ-ស្បេត្ត សមានបេត្តសមុត្តេជេត្ត សម្បូលសេត្ត។ អន្តសា ទោ ភេឌ) អាយុសុខ្នំ សារបង្គំ សេយុណ្ឌ-តាត់ខ្លុំយ សេត្តោត់ មញ្ញមាជំ ភិយ្យោសោ មត្តាយ អ ខេត្តប្រាយ្យ ខេត្តលោ គាត់យ សធ្វស្បន្ត សមា-ឧបេជ្ជ សមុគ្គេជេជ្ជ សម្បីហ៍ សេជ្ជ ។ អ**៩លោ** ភភ**ភ** ស្នេចត្រូវ និត្តា តាយ៍ វេហាយ៍ ៩៩ ខុនាន់ ខុនា ខេ*ស*

ខ ន. ពគោ ច ។ ៤ ន.ម. សុគ្គ បឋមន្ត្តិ នគ្គិ ។ ៣ ន. អ្ឋ ខោ អាយស្មា ។ ៤ ម. សេខមញ្ញទានោ ។

សុគ្គន្តបំដាក់ ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

បុគ្គលរួចស្រឡះលាកសង្ខាវទាំងពួង ក្នុងចំណែកខាងលើគឺរូបជាគុ ខឹង អរួបជាតុ ក្នុងចំណែកខាងក្រោម គឺ កាមជាតុ មិនឃើញថា នេះជា អាត្វាអញ លុះរួចស្រឡះ**យា**ងនេះហើយ កំពុនធ្ងងអនុង់(ទាំង៤)ដែល ខ្លួនមិនជាប់ធ្ងង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភពថ្មីទៀតទ្បើយ ។ សូត្រទី១ ។ (១៤៨) ខ្ញុំជានស្លាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវគ្គី ។ សមយនោះឯង ព្រះសារបុត្តដ៏មានអាយុ សំគាល់ព្រះលកុណ្ឌកកុខ្ទិយ: ដ៏មានអាយុ ថាជាសេត្: កំពន្យល់ ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យ អាចហាន ឲ្យតែវាយ ដោយធម្មីតថា ច្រើនប្រការ មានប្រមាណដ៏ត្រែ លៃង ។ កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បានឃើញ ព្រះសាវបុគ្គដ៍មាន អាយុ សំគាល់ព្រះលកុណ្ឌកកិច្ចយៈដ៏មានអាយុ ថាជាសេត្ត: ក៏ពន្យល់ ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យកាចហាន ឲ្យកែលយ ដោយធម្មីក្លា ច្រើនប្រការ មានប្រមាណដ៏ក្រៃលៃង៍ ។ លុះព្រះមានព្រះកាគ ធាន ដ្រាបច្បាស់សេចក្នុនៈហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

(១៤៤) ស្ដេត សន្ល ។ សង្ខ សមញ្ច និងបុ មាន្ទឹ-ល់ វិសាវត៍ ដេត់វានេ អនា**៩៦**ណ្ឌិតាសុក្ខ អារាមេ។ តេន សេ ឧម មានពេល មារុង្គិញ ឧថមារិ ពេលដំណើច តាមេសុ អតិវេលំ សត្តា ហោធិ្ត វត្តា កិឌ្ធា ក៏ធិតា មច្ឆាមជៀបជា សម្ព័ត្តជាតា (២) កាមេស ហៃរដ្ឋ។ អ៩ទោ សម្ពីហ្ហា ភគ្គា ពុត្តស្នាសមយ៍ ធិវាសេត្វា ជន្លឺរមោយ ការុង្គី ភូហាល ស្សុក្សា ។ មារុង្គិល ចំណា្យ ចុះទិស ត្រឹងខ្លាំ គ្រង់ គ្រង់ នេះ ពេល ភេឌ្ស នេះជ្រស់ នឹង **ខុបស**ស្ថិត្តា ភភ**់ជំ** អភិ**វ** ខេត្តា ឯកមន្ត្តិសិន្តិសុ ។ ឯកមន្ត្តិសិត្តា ទោ គេ កិត្តិ កក់ខ្ញុំ ស្តេខរេងខ្ញុំ ៩៩ កន្តេ សាវត្តិយ៍ មនុស្សា យេក្-យុវ្រ កាមេសុ អតិវេល៌សគ្គា ហេផ្គុំ ត្តោ កិទ្ធា កជិតា មច្ឆា អណ្តេចជា សម្បត្តកាជាតា ការមេសុវិហរដ្ឋិត។

[🤏] ធ្.ម. ទុតិយន្តិ **៩**ត្ថិ ។ 🖢 ធ. សម្បត្តកណិតា ។ ម្. សម្មត្តកណិតា ។

ឧទាន ចូឡុដ្ឋ ទី ៧ គតិយសូត្រ

បុគ្គលបានកាត់ថ្កាច់វដ្ដ: បានដល់ព្រះនិព្វាន មិនមានគណ្ណ ស្ទឹងវីង ស្វត មិនហូរទៅ យ៉ាង៍ណា តិសេលវដ្ត: ដែលបុគ្គលភាគហើយ រមែងមិនប្រព្រឹត្តទៅ(យាងនោះដែរ)នេះជាទីបំផុតទុក្ខ ។ សូត្រទី៤ ។ (១៤៩) ខ្ញុំជានស្លាប់មកយា្ឌនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ កាគ (ទង់គន់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាឋបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុង សាវត្តិ ។ សម័យនោះឯឪ ពួកមនុស្ស ក្នុងក្រុងសាវត្តិ ជាប់ចំពាក់ ក្នុងតាមទាំងទ្បាយ ហួសវេលាដោយច្រើន ជាអ្នកគ្រេកអរ ចង់បាន ជាប់ចិត្ត វៈង្វេង ផល់ផប់ ស្រវឹងទ្វាំង ក្នុងតាមទាំងខ្យាយ ។ លំដាប់ នោះ ពួកកក្ត ជាច្រើនរួច ស្ទៀតស្បង់ ប្រជាប់ពុត្រនឹងចំរែ ក្នុង បុព្វណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅបណ្ឌិធុន ក្នុងក្រុងសាវត្ថិ ។ លុះគ្រាច់ ទៅប៊ណ្ឌូ ជាត ក្នុងក្រុងសាវត្តិរួច ហើយ ត្រឡប់អំពីប៊ណ្ឌ បាតវិញ ក្នុង វេលាវាងក្រោយភត្ត រួចចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ ដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយក៏អង្គ័យ ក្នុងទឹសមគ្គរ ៗ លុះភក្តុទាំងនោះ អង្គ័យ ក្នុងទីសមគ្បូរហើយ បានក្រាបបង្គំទូល ព្រះ មានព្រះភាគថា បញ្ចិត្រព្រះអន្តិ៍ជំបំរើន ពួកមនុស្ស ក្នុងក្រុងសាវត្ថិនេះ ជាប់ចំពាក់ ភ្នុង៍តាមទាំងីឡាយ ហ្លួសវេលៈ ដោយច្រើន ជាអ្នកគ្រេតអវ ច្នា៍បាន ជាប់ចិត្ត វៈធ្វើង ងល់ង៍ថ ស្រវឹងទ្វាំង ក្នុងតាមទាំងីឡាយ ។

សុត្ត្បិសាយ ខុន្កានិយយស្ស ខេត្ អេ៩ ទោ ភភវ ឯតមគ្គំ វិធិត្យ តាយ់ វេហ្ម នៃម៉ំ ខ្ពាធំ ខ្ពាធ្រុំ

តាមេសុ សត្តា តាមសខ្លួសត្តា (១) ស់យោជាធេ ដៃមួនស្សាខានា នេហ៌ ជាតុ សំបោលជានសន្តែសត្តា ជ្ញា ម្នាប់ គ្នា នេះ នេះ (p) ។ (១៥០) ឃាំមេ សុន ។ ឃាំ សមយំ ភភាវ សាវ-យោជ្រ កាមេសុ សត្ថា ហោជ្ជ ត្ថា កំណុតជំនាមច្ឆិតា អដ្យោបញ្ជាអធ្វិតាតា សម្បត្តកាជាតា កាមេសុ វិហធ្គេំ។ អ៩ទោ ភគក ប្ពូណសមយំ ធិកាសេត្ត បន្ទឹកមា-ឧល សាវត្ថិយ៍ ចំណ្ឌាយ ទាវិស៌ ។ អនុសា ទោ កតុវា នេះ សាវទ្វិយ មនុស្បើ យេក្យោខ កាមេសុ សត្តេ តិខ្មេ នាជិទ្ធ នាជិទ្ធ សត្ថិតានេ សម្បត្តជាតេ កាមេសុ វិហ្សាធ្នូ ។ អេ៩ខោ ភភវា ឯតមត្ថវិធិត្យ តាយ៍ ហេល **៩៩ ខ្**នា ខែខ្នា ខេស

ବ ୱ. កាម្សង្គាសត្តា ។ ២ ୱ.ម. ឥតិយុត្តិ ឥត្ថិ ។

សត្តនូប៉ីដីក ខុទ្ទកន់កាយ ឧភន

លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាប់សេចភ្នំទុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ពួកបុគ្គលជាប់នោ ក្នុងកាមទាំងឡាយ ឈ្មោះថា អ្នកជាប់នៅ ក្នុង គ្រឿងជាប់ចំពាក់ គឺតាម កាលបើមិនឃើញនោស ក្នុងសំយោជនៈ ឈ្មោះថា អ្នកជាប់នៅ ក្នុងគ្រឿងជាប់ចំពាក់ គឺ សំយោជនៈ ធ្ងង់ អនុងដ៏ធំទូលាយ មិន អ្វនដោយពិត ។ សុត្រទី ៣ ។

(១៩០) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាត់
ខ្ពង់តង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន បេសអនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។
សម័យនោះឯង ញូតមនុស្ស ក្នុងក្ងែងសាវត្តី ជាប់នៅ ក្នុងតាមទាំងឡាយ
ដោយច្រើន ជាអ្នកគ្រេតមា បង់បាន ជាប់ចិត្ត វង្វើង ដល់ដប់ ងងឹត
ស្រវឹងខ្លាំង ក្នុងតាមទាំងឡាយ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាត ខ្ពង់
ស្បង់ ប្រជាប់បាត្របីវេហីយ ស្ដេចចូលទៅបិណ្ឌូ បាត ក្នុងក្រុងសាវត្តី ។
ព្រះមានព្រះកាត ខ្មង់ខតឃើញ មនុស្សទាំង៍នោះ ក្នុងក្រុងសាវត្តី ។
ជាប់នៅ ក្នុងតាមទាំងឡាយ ជាច្រើន បង់បាន ជាប់ចិត្ត វង្វើង ដល់
ជប់ នងឹត ស្រវឹងខ្លាំង ក្នុងតាមទាំងឡាយ បាច្រើន បង់បាន ជាប់ចិត្ត វង្វើង ដល់
ជប់ នងឹត ស្រវឹងខ្លាំង ក្នុងតាមទាំងឡាយ បាច្ចេន ជាប់ចិត្ត វង្វើង ដល់
ជប់ នងឹត ស្រវឹងខ្លាំង ក្នុងតាមទាំងឡាយ បាលព្រះមានព្រះកាត
ជ្រាបច្បាស់សេចក្ដីទី៖ហើយ ទើបខ្មែងប់ទីខ្ពស់នេះ ក្នុងវេលានោះថា

ឧ**ទានេ** សតមស្ស ក្នុំឡៅគ្គស្ស បញ្ចូមសុគ្គិ

(០៥០) រាម្រី សង្ខ ១ វាយុ មាងក្នុងមាន្ត្រ-ញុំ វិហរឌ្ឋ ដេនាជន អភាជន ណាំ្កសុរ្គ អារាមេ ។ គេជ សេ ឧខ មុខពេល មាល់សា បម្រើបាំមុខពិពោ សម្លូហ្ណនំ ភិក្ខុនំ មិដ្ឋិតោ មិដ្ឋិតោ យេន ភភ**វា** តេនុ-ជេសឌ្ឌ ។ អឌ្សសា (ភា ភភវ អាយស្ថំ លក់្ណោ-តាតខ្លួយ ខ្លួរតោវ សម្ពេញលាន់ ភិក្ខុន ចិន្ត្តិតោ ចិន្ត្តិតោ អាត្តខ្លុំ ឧុព្ណាំ ឧុខ្ទស្សិត ខ្ញុំ ខ្លែកាឌិមគាំ យេក្យៀន ក់ក្លាន់ បរិក្យុតរុប់ និស្សាន ក់ក្លា អាមន្តេស៍ បស្ប៩ នោត្ត ភិក្ខុវេ ឃុំ ភិក្ខុំ ខ្លុវតាវ សម្ពប្បាន គិត្ត បំដូតោ បំដូតោ អាតុច្នំ ឧត្តណា ឧឧ្ស័ក្ត ជុំ គោជមត់ យេក្យៀន ភិត្តនំ មាំភ្នាមផ្គុំ ។ រៀវ ភ ខ្លេត ១ ៧ សេ ភិក្ខុ មេ ភិក្ខុ មេ ខ្លុំ កោ មហា ខុភាវេ

១ ម. ដរាមរណមផ្ទេត្ត ។ ២ ឧ.ម. នក្សាត្ត នក្ ។

ឧទាន ពូឡវគ្គ ទី ៧ បញ្ចមសូត្រ

ដនទាំង ឡាយ ដែលង៍ងឹត ក្រោះតាម ដែលបណ្តាញ គិតណ្ត រូបវិត ត្រវដ្ឋម្យល់ គិតណ្ដាប់ខណ្ឌិន ជាប់នៅ ដោយកលេសមារ ដូចជាញូកគ្រំនៅ ក្នុងលប តែងដល់នូវជកនឹងមរណៈ ដូចជាកូន គោ នៅប្ដៅដោះ តែងចូលទៅកេមេ ។ សុត្រ ទី ៤ ၁ (១៥១) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន បេសអនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រង់សាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះលក្ខណ្ឌភក្ខិយៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះ មានព្រះភាគ អំពីវាងក្រោយៗ នៃពួកកិត្ត្ជាច្រើន ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទតឃើញ ព្រះលក្ខណ្ឌកកខ្ទិយៈដ៏មានអាយុ មានរូបប្រែក មិនគួរ *[*ដុះថ្ងា ទាប**ក**ន្តុញ មានរូបគួរ**ឲ្យកិត្ត ជាច្រើ**ន **១**បញ្ចូលសេស កំពុងដើរ មកអំពីទាន់ក្រោយ ៗ នៃពួកភិក្ខុជាច្រើន អំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ទ្រង់ត្រាស់នឹងពួកកិត្តថា ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ឃើញ ភិត្ត្តិ៖ដែលមានរូបប្រែក មិនគួរ[ដះថ្ងា ៣បកន្ត្យា មានរូបគួរឲ្យពួកភិត្ត ជាច្រើន ចាប់ពាល់លេង តំពុងដើរមក អំពីវាឱក្រោយៗ នៃពួកកិត្តជា ច្រើន អំពីចម្ងាយដែរឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គិទូលថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ [។] ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុ^{ទុ}ះមានថ្ងៃប្រើន មានអានុភាពប្រើន

សុត្តនូមិដីកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

ឧ ឧ សា សមាបត្តិ សុលភាទ យា នេះ ភិក្ខុនា អសមាបន្តិបញ្ជា យស្បូ ចត្តាយ កាលបុត្តា សម្ម នៅ អការស្មា អនការយំ បព្វជន្តិ នេះឧត្តនាំ ព្រហ្មចរិយៈប្រែសាសានំ និ ដៅ ឧម្មេ សយ់ អកិញ្ញា សច្ចិក្សា នាយំ វេលាយំ និមំ ខុខាដំ ខុខានេស៍ និមិត្តា តាយំ វេលាយំ និមំ ខុខាដំ ខុខានេស៍ នេះ សេច សាយំ វិក្សា សេច សេច ស្ថិតិទ្វា សេច វេលាយំ និមំ ខុខាដំ ខុខានេស៍ នេះ សេច សាយធំ និម្ហាសាល់ និមំ ខុខាដំ ខុខានេស៍ ប្រេសាសា វត្តិទី រប់ទាំ អតិយំ បស់ អាយធំ ធំជំនួសោនំ អពន្ធជន្តិ ។ បញ្ជាំនំ ១ សាយធំ និម្ហាសាល់ និមំ ខុខាដំ ខុខានេស៍ ប្រេសាសា វត្តិទី រប់ទាំ អតិយំ បស់ អាយធំ ធំជំនួសោនំ អពន្ធជន្តិ ។ បញ្ជាំនំ ១ សាយធំ ខំជួសោនំ អពន្ធជន្តិបាំ ១ សាយធំ ខ្លាំង សាយធំ សាយធំ សាយធំ សាយធំ សាយធំ សាយធំ សាយធំ សាយធំ ខ្លាំង សាយធំ សាយធំ ខ្លាំង សាយធំ សាយធំ ខ្លាំង សាយធំ ស

(១៤៤) ១៩ម្នេ សុខ ។ ១៩ សមយ៍ ភពវា ភាវគ្គិយ៍
វិហាត់ ដើត់នៃ អនាជីបិណ្ឌិកសេដ្ឋ អារាមេ ។ គេន
ទោ បន សមយេន អាយស្មា អញ្ញាត កោណ្ឌញ្ញោ
ភពតា អាវិទូរ និសិច្ឆោ ហោត់ បហ្វុន្នំ អាកុជិត្យា
ខ្ពុជំ កាយំ បណ៌ជាយ តណ្ហាសន្ន័យវិមុត្តិ បច្ចុះ
ក្រោមពេល អន្ទុសា ទោ ភពវា អាយស្ទន្នំ អញ្ញាតកោណ្ឌញាំ អាវិទូរ និសិច្ចំ បហ្វុន្ន់ អាកុជិត្យា ១ជុំ
កាល់ បណ៌ជាយ តណ្ហាសន្ន័យវិមុត្តិ បច្ចុះក្រោមនំ ។

១ ឱ.ម. បញ្ចមន្ទំ ៩គ្គី ។

សុត្តនូប់ដែក ខុទ្ទកន់កាយ ឧទាន

សមាបត្តិណា ដែលភិក្ខុនោះមិនធ្លាប់បាន សមាបត្តិនោះ មិនមែនបុគ្គល **បានដោយងាយ េ កុលបុគ្គទាំង ឡាយ េចញ្**ចាក់ផ្ទះ ទៅប្ដូសត្នង៍ ផ្សាដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់អនុត្តធេមិណា កិត្តនោះ បាន គ្រាស់ដឹង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បានដល់អនុគ្គរធម៌នោះ មានព្រហ្មចំណែះ ជាទីបំផុត ដោយខ្លួនឯង គ្នងបច្ចុប្បន្នដែរ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាចច្បាស់សេចក្តី^{ន្ត}ះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹស្តាននេះ ក្នុងវេហានោះថា វឋគឺអត្តភាព មានអរិយវៈឥតទោស មានដម្បូលស មានតាតែមួយ វមែងប្រព្រឹត្តទៅបាន អ្នកចូរមើលអគ្គភាព (នោះ) មានខ្សែគឺគណ្ដា កាត់ហើយ មិនមានចំណង៍ មិនមានឲុក្ខ កំពុងដើមេក។ សូត្រឲ្យ។ (១៩៤) ១ំពុនស្គាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯធី ព្រះអញាត្រាកាណ្ឌា ដ៏មានអាយុ អង្គ័យពែនវិក្ខន តម្រង់តាយត្រង់ ក្នុងទីជិតនៃព្រះមានព្រះភាគ ហើយពិលាវណា តណ្យា សង្គ័យវិមុត្ត គឺនិញ្ជាន ។ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ទគរបើញ ព្រះ អញាតុកោណ្ឌាជ័មានអាយុ អង្គ័យពែនក្នែន តម្រង់កាយ គ្រង់ ក្នុង ខំ ជិត ហើយពិចាវណា តណាសន្ន័យវិបុភិ ។

នេះ១ ភេសា ឃុំខេត្ត វិធិត្យ សត្សលុត្ មេ៩ ទោ ភេសា ឃុំខេត្ត វិធិត្យ សាយ វេលាយ ៩ម៌ ខ្នាំ ខ្នាំ ខ្នោះ ទេសិ

យសុ ម្រូល ៩មា ឧទ្ធិ មស្លា ឧទ្ធិ កុ គោ សភា តំ ដំរំ ពន្ធ មុទ្ធិ កោ តំ និទ្ធិតុមរហៈតិ ឧស្ថិ នំ បស់សន្តិ ព្រួញ្ញា ប បស់សិ គោទិ ។ ជដ់្^(១) ។

(១៩៣) នៅ មេខ្មែល ខេត្ត ។ នាយុ មេខេត្ត មេខេត្ត ប្រមាញ មេខ្មែល ខេត្ត មេខេត្ត ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត្

យស្ប បមញ្ជា និតិ ច (b) ឧត្តិ សន្ទាន់ បល់ឃំ ច វ៉ូតិវ៉ាត្តា ន (m) តំ និតស្នាំ មុនិ ច ន្តែ

នាវជានាត់ សនៅកោប់ លោកោត់ ។ សត្ថម^(L) ។

ខ ឧ.ម- ធដ្ឋត្តិខត្តិ។ ៤ ឧ- បីសិ ។ ៣ ម. សាសិ នុស្តិ៍ ។ ៤ ឧ-ម. សត្តមន្តិនត្តិ ។

ឌភាន កូឡវគ្គ ទី ៧ សត្តមសូត្រ

សុះព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីនុះហើយ ធើបទ្រង់បន្ទឹស្ខាន នេះ ក្នុងវេលានោះថា

បុស គឺអវិជ្ជា នឹងផែនជី គឺ អាសវៈ មិនមាន ដល់អវិយបុគ្គលណា
ស្វឹក គឺសេចក្តីសេវិង ក៏មិនមាន វេល្វិគឺមានៈ ទឹងមានមក អំព៌ណា
បុគ្គលណា នឹងគួរគិះដៀល នូវអវិយបុគ្គលនោះ ដែលជាអ្នកច្រាដ្ឋ
ផុតចាកចំណង់បាន សូម្បីពួកទៅតា កំសរសើរបុគ្គលនោះ ទាំង
ព្រហ្មក៌សរសើរដែរ ។ សូត្រទី ៦ ។

(១៩៣) ខ្ញុំជានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ

[ទង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាប់ណ្ឌិកសេដ្ឋ ជិតក្រុងសាវត្ថិ ។

សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ (ទង់គង់ពិចារណាការលះបង់ខ្លូវការ

ពិចារណាបបញ្ចូសញា (សញាជាគ្រឿងយឺតយូរ) របស់ព្រះអង្គ ។ លុះ

ព្រះមានព្រះភាគ ផ្រាបការលះបង់ខ្លូវការពិចារណា បបញ្ចូសញា របស់

ព្រះអង្គហើយ ទើប (ទង់បន្ទឹស្ខាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

បបញ្ជូសញាត្តី ការមាំមួនត្តីមិនមានដល់បុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះ ថា បានកន្ទង់តំលេសជាតិជាគ្រឿងតែផង ដើងគុលគឺអវិជ្ជាផង ច*ុ*ស្ស លោកព្រមទាំងទៅលោក ក៏មិនមើលងាយអ្នកប្រាដ្ឋ ដែលគ្មានតណ្ណា ហើយប្រព្រឹត្តទៅ ដោយញាណនោះបានឡើយ ។ សូត្រ ទី ៧ ។

សុត្តខ្លាំងកេ ខុទ្ទកនិកាយស្យ ឧទាន់

(೧೮೬) ಬಿಗಟ್ ಕೃಷ್ ೨ ಬಿಕ್ ಕಾರಯೆ ಇದರು ಹಾಗು ಕಾಗ-ត្លៃ វិហៈទេ ដេទវៈ គេ១៩១ ស្ថាំ កស្ស មា១មេ ។ នេះ សេ ខេត្ត មាន ខេត្ត មាន ទៀប ខេត្ត តត់ តោ អាំខ្លែប និសិញ្ញា ហោត៌ ខល្ស អាតុមិត្តា **ಇ**ಳಿ ಕಾರು ರಮಾದು ಕಾಟಕಕಾಟ ಕ**ೆಯು** ಕರ್ಮಿ ស្នេត ស្ត្រីខ្លួន ។ អន្ទុសា ទោ គក្ស អាយ-ညှန့် មហាទទោធំ អវិធ្យ និសិន្ធំ មហ្វង្គំ អាក្សិត្តា ಇವಿ ಹಾ<mark>ಯ</mark> ರಮ್ಐಟ ಹಾಟಕಕುಟ ಕಹೆ**ಟು** ಕರೈಕ್ಷ ខាមុខ សុខ្យត់ខ្លីតាយ ។ អ៩ទោ ភកវា ឯតមត្តវិឌិត្តា តាយ ែវេលាយ នៃ៦ ខ្នាន់ ខ្នានេស៊ យការ ្ត្រាយា ភាព្ឌា ភាព ភាពខ្មែត ភាយគតា ជប្ដិតា អនុបុទ្ធវិហារី ឥទ្ធ សោ កាលេខេវ ៩៤ វិសន្តិកាន្តិ។ អស្ម^(១) ។

ស្ត្រាត្ត ស្ត្រាំ ១ ស្ត្រាំ មានលំ មន្ត្រាំ មាន មិន្ត្រាម្រែ មានិ

១ ឱ.ម. អដ្ឋបន្តិ នត្ថិ ។

សុត្តជំងឺក ទុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

កាយគតាសត់ ដែលបុគ្គលណា ដម្កល់រឿយ ៗ គ្រប់កាល (កាយ គតាសត់នោះ)មិនមាន ដល់បុគ្គលនោះជង៍ មិនមាន ដល់អាតា្មអញា (ក្នុងអតីតកាលផង៍) ខឹងមិនមាន ដល់អាតា្មអញា (ក្នុងអនាគត ផង៍) មិនមាន ដល់អាត្មាអញា (ក្នុងកាលឥឡូវនេះ) ផង៍ បុគ្គល នោះ ឈ្មោះថា នៅដោយអនុបុព្វវិហាវធម៌ គប្បីធ្ងង់គណ្ណា ជាពីស ក្នុងកាល (ទាំង៍ ៣) ក្នុងភពទាំង ៣ នោះបាន ។ សូត្រទី៤ ។ (១៥៥) ខ្ញុំបានស្លាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ (ទូ៩ស្ដេចទៅកាន់ហារិក ក្នុងដែនមហ្វុះ ជាមួយនឹងកិត្តសង់ស្រី ជាច្រើនរូប

ឧកាស សត្តមស្ស កូឡាគ្គស្ស នាំមសុត្តិ

អានសាយ ខេត្តក្នុង មនុស់ខ្លួ ឯ នេះ មនុស្ស នៃ សេ ខ្លុំ និទ្ធ អន់ជាទើញខ្លួំ និច្ច មនុស្ស មា អាម្បាញ ឧល់ក្ខុំ និទ្ធ អន់ជាទើញខ្លួំ និច្ច ខ្លួំ មាល់កា អាម្បាញ ឧល់ក្ខុំ និទ្ធ អន់ជាទើញខ្លំ និចខាត្ ខ្លួំ មាល់កា មានសោ ១៧ មោ មោខមោ អាម្បិទ ខ្លែំ មាល់កា មានបាយ ១៧ មេ មេខ្លាំ មាន សមាជា មាន មានបា មានបាយ ១៧ មេ មេខ្លាំ មានបាយ មាន មានប្រមាញ មានបាយ ខេត្តប្រជាពី មាន មានបាយ មានបាយ មានបាយ មានប្រជាពី មាន មានបាយ មា

គេ ខ្ញុំ អាចចើន្ទាន់ និង អាចចំនុំ អាចចើន្ទាន់ និង ជាតិ អាចចើន្ទាន់ និង អាចចំនុំ អាចចើន្ទាន់ និង អាចចំនុំ អាចចើនអាចចេន្ទាន់ និង អាចចិន្ទាន់ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ធ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ទ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ទាន់ អាចចេន្ទាន់ អា

ឧទាន ចូឡត្តែ 🕫 ជី នមែប្បា

ខ្មែន់បូលទៅដល់ព្រាហ្មណៈគ្រាមឈ្មោះថ្ងនៈ របស់ពួកមហុជន ។ ពួក ព្រាហ្មណ៍នឹងគហបតី អ្នកស្រុកថ្ងនៈ បានឲ្យហើយ (ក៏ប្រកាសប្រាប់គ្នា) ថា ម្នាលគ្នាយើង ឲ្យថា សមណៈគោតម ជាសក្សបុត្រ បេញចាកសក្ស-ត្រកូល មកបួស ហើយស្ដេចមកកាន់ចារិក ក្នុងដែនមហុៈ ជាមួយនឹងកិត្ត-សង្ឃជាច្រើន បានមកដល់ថ្ងនព្រាហ្មណៈគ្រាមហើយ កំនាំគ្នាយកស្ដៅ នឹងអង្គាម ចាក់បំពេញអណ្ឌងដែលជល់មាត់ ដោយគិតថា កុំឲ្យសមណៈ គ្រងោលទាំងនោះ ជឹកទឹកបាន ។

(១៩៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចៀសចេញអំពីថ្នូវ សំដៅទៅ
វតដើមឈើ១ដើម លុះចូលទៅដល់ ទ្រង់គង់លើអាសន: ដែលភិត្តុគ្រាល
ថ្វាយ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់លើយ ទ្រង់គ្រាស់ប្រើអានន្ទដ៏មាន
អាយុថា ម្នាលអានន្ទ អ្នកចូរទៅដង់ទឹក អំពីអណ្ដូងនុ៎ះ មកឲ្យតថាគត ។
កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់យ៉ាង៍នេះហើយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
គ្រាបបង្គុំទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដឡូវនេះ អណ្ដូង
នោះ ពួកព្រាហ្មណ៍ នឹងគហបតី អ្នកស្រុកថ្ងនៈ យកស្មៅនឹងអង្គាម ចាក់ចំពេញដោលដល់មាត់ ដោយគិតថា កុំឲ្យសមណៈគ្រងោលទាំងនោះជំកទឹក
បាន ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់ប្រើព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ជាគំប់ពីវ
ជង់ទៀតថា ម្នាលអានន្ទ អ្នកចូវទៅដង់ទឹក អំពីអណ្ដូងនុ៎ះមកឲ្យតថាគត្ត ។

សុត្តតូមិនិពេ ទុទ្ធពនិកាយស្យ ឧទាន់

ន់ឌ្ពលស្ថា សេ មាល់ មាន ប៉ោ មនុស្ស នេះ មុខ មុខរត្ត មេឃ អូទេ និនសាខេ ខ្មុំខេត្តាមេស យៃសិសា-កហ្ខត្តាក្សា តណ្សា ខ កុសស្ទ្រ យាវ មុខ តោ ប៉ុរ តោ មា តេ មុណ្ឌភា សមណភា ទានិយ៍ អនុស្វត់។ តេទ្ធិយម្បី (ភា ភេឌ្សា អាយុស្ទុំ អាធុខ្លែសំ ឥឡី tម 🦂 អាជជ្ ១៩៩៧ ១៩៩៧ ខាជ័យ អាមា-រាត់ ។ រៅ កន្តេត ទោ អយៈស្មា អន ខ្មោ កក់ តោ សន្ទិ ។ អ៩ទោ ខ្ទានា អយៈស្មាន្ត អានន្ទេ ខ្ទ-សន្ថមន្តេ សព្វន្តំ តំណេញ កុសញ្ មុខតោ ឱ្យមិត្តា មត្តារី នយមារិយមារ គ្រោមបាន នៃ ជា នៃ ១-ស្នោ អាជជួស្ស បានឧយោស អច្ចាយ់វិត កោ អព្វត វត ភោ តថាតតសុ ្ មហិទ្ធិកាតា មហាពុភាវកាតា (b) មណ្ឌា សោ និច្ច នេះ និត្ត មណ្ឌ និត្ត មណ្ឌិ ត្លាញ់ ដ្ឋាញ់ ត់ខាម នុង្គ្រាំ អត់មាំ នៃមារា ១ ឌ វិស្សន្តគ្នោ ។ ម វស្សន្ទោ ។ ៤ ឧ.ម . មហានុកាកោ ។

សុគ្គស្ថិតិកា ខុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ជាគំរប់ពីរដង៍ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ អណ្ដូងនោះ ពួកព្រាហ្ម**ណ៍**នឹងគហបតី អ្នកស្រុកថ្ងនៈ យកស្មៅនឹងអង្គាម ហក់បំពេញ ដរាបដល់មាត់ ដោយគិត ថា កុំ^ឲ្សសមណៈត្រ!គែលទាំង នោះជឺតទឹកធ្នេ ។ ព្រះមានព្រភាគ (ទ្ធ ត្រាស់ ប្រើព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ជាគិរប់បីដង់ ទៀតថា ម្នាល់អានន្ទ អ្នក ច្ចាទៅដង់ទឹក អំពីអណ្ឌង់នុះ មកឲ្យតថាគត ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដឹកា របស់ព្រះមានព្រះកាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយ ក៏កាន់ជាត្រ ដើរចូលទៅត្រង់អណ្ណងនោះ ។ កាលបើព្រះអានន្ទដ៏មាន អាយុ ចូលទៅ ក៏ស្រាប់តែ អណ្ដូន៍ខ្លួរស្មៅនឹងអង្គាមទាំងអស់នោះ ចេញ អពីមាត់ ពេញពោរដោយទឹកថ្នាមិនល្អក់ ស្ពាតដែលបដល់មាត់វិញ ។ លំ-ជាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាង៍នេះថា អើអស្ចាវ្យ ណាស់ហ្នុំ អើចឡែកណាស់ហ្នុំ ព្រះតថាគតមានថ្មទីថ្ងៃ មានអានុភាព ច្រើន ព្រោះថា អណ្ដូន៍នេះ កាលអាដ្ឋាអញ ចូលទៅជិត ក៏ស្រាប់តែខ្ពុវ ស្មៅខឹងអង្គាមទាំងអស់នោះ ចេញអំពីមាត់ ទៅជាពេញពោរដោយទឹកថ្វា

ឧ**ទ**នេ សត្តមស្ស ចូឡគ្គេស្ស ទសមសុត្តិ

អញ្ចូលស្បារិស្សស្មា យោវមាខគោ ម៉ា្រតា វិសន្តគ្លោ ម ញ្គេ មិតោទិ។ ម ភ្លេខ ទានីយំ អានាយ យេខ ភេតវា នេះជុបសន្តមិ ឧបសុន្តមិត្ត ភគវឌ្ណុំ ឯភឧបាច អ**ច្**បិយំ ភាព្តេ អត្តតំ ភាព្តេ ត្រាត់ត្**ស_ មហ**ិធ្វិកាតា មហាជ្-ភាវភានា អយញ់ សោ ភាគ្នេ ឧឧទានោ មយ៍ ឧ្ម-សន្ទន្លេសព្នំ គិណាញ កុសញ្ មុខ តេ ជាមិត្ អជ្ជស្បា ឧឧគ្គស្បា អគាវិលស្បា វិប្បសន្តសប្ប យោវ មុខ តោ បូរិ តោ វិសជ្ជ ខ្លោ ម ញ្ញា អដ្ឋាស៌ បំរឹក ភកវា ទាធិយ ខិវៈគុ សុគ គោ ទាធិយឆ្នំ ។ អ៩ ទោ គគវា ညါအမာန္က င်္ဂါရွာ ရာ**င်္ဟ (ကေလ် နံမံ ရ**အာဒိ ရအာဒန**်** ក់ គេឃាំ៣ ជូនទា នេះ អេទា ខេ សព្ទា សិយុំ តណ្ដាយ មូល តោ នេះត្វា ភាំស្បី ព្រលេសខញ្ជនេះ។ ឧវេឌ (១) ។

းသည္ နင္းေရး နိတ္ပါအေၾကး မင္းရိပ္ အညီ ကေသာင္း လူလုပ္ေရး) ၅, အေတြ အေၾကး မင္းရိပ္ အညီ ကေသာင္း (၀၉ရ) ၅, အေတြ အေလး မင္းရိပ္ အညီ ကေသာင္း

⁰ ឱ.ម. នាម**ន្តិ ៩ បញ្ហាយតិ ។**

ឧទាន ប្តូឡវគ្គ ទី ពី ទសមសូត្រ

មិនល្អក់ ស្ពាត ជកបដល់មាត់ទៅវិញ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ កំ ជនទឹក ដោយជាត្រ ហើយយកចូលទៅ ថ្វាយព្រះមានព្រះភាគ លុះ ចូលទៅដល់ ក្រាមបង្គ័ំទូល ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចំឡែកណាស់ ព្រោះព្រះគថា-គត មានឫទ្ធិច្រើនមែន មានអានុភាពច្រើនមែន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្រោះថា អណ្ដូននោះ កាលខ្ញុំព្រះអង្គ ចូលទៅជិត **កំ**ស្រាប់តែខ្ពុរស្មៅ នឹងអង្គាមទាំងអស់នោះ ចេញអំពីមាត់ ពេញពោរ ដោយទឹកថ្ងា មិន ល្អក់ ស្អាតដាបដល់មាត់ទៅវិញ សូមនិមន្តព្រះមានព្រះកាគ សោយ ទឹក សូមនិមន្តព្រះសុគត សោយទឹក ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ ជ្រាបច្បាស់សេចក្តីទុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា បុគ្គលគប្បីធ្វេអណ្ឌន៍ប្រយោជន៍អ្វី បើទឹកមាននៅ គ្រប់កាល ហើយ ភថាគត កាត់គណ្គាតាំងពីបុសបានហើយ គប្បីគ្រាច់ ទៅស្វែងរក់ទឹក ដូចម្ដេចទៀត ។ សូត្រទី d ។ (១៥៧) 🧃 ្មានស្លាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ ភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងយោសិតារាម ជិតក្រុងកោសម្តី ។ សម័យនោះឯង កាល[ជា៖ហ្ទុខ្ទេន ស្ដេចទៅកាន់ឱ្យាន មានក្នុង គេះខាងក្នុង[ជា៖រាជជាំង

សុត្តនូបិដីពេ ខុទ្ធពនិកាយស្ស ឧភន់

បញ្ ៩ទឹសតាខិ កាលគតាខិ ហេខៀ សាមាវតីប-ត់សច្ច ឯក៩ សេ មាគីសំហ មួយ ដង់លេខក្នុ និក់ សេត្<u>ត</u> បង្គុនិកមានាយ តោសម្លឹ ប៊ុណ្ឌាយ ទារីស៊ីសុ ។ គោសម្គិយ ខិណ្ឌាយ ខាំត្វា បញ្ជាត់ត្ត ភ្លំស្ថានជាខ្មែន ពេល ឯងឯ ខេត់ពមាខ្មែម ឧបសន្មិត្តា ភគវឌ្ឍ ភភិស ឧត្តា ឯ៩មន្ត្ ធំសំនឹសុ ។ ភាឌ្នេ ព្រោះ ខ្លួនស្បី ខណៈប្រធន្មស្បី អង្គេស់ ឧឌ្ឍ ខេញ ៩ទឹសខាដ់ ភាលភាគាដ់ ហោដ្ដ សាមាវ-ត្តិ ទីបីមុខា ៖ តាស់ ភ ខ្លួ ខ្ទាស់ ការ នំ កា ឧទ កោ អភិសម្បីពយោធិ។ សុខេត្ត ភិក្ខាប់ ឧទសិតា យោ សោតាបញ្ហា សន្តិ សភានាភាមិ៖ យោ សង្គិ អនាតាមិ-រ ហោ សញ្ តា ភិក្ខុវេ ខ្ទា**ស់**កា ហោ អ[ិ]ម្ជូលា តាល់គត់តេ ។ អ៥ ខោ ភគវា ឯតមត្ត វិធិត្យ តាយំ វេលាយំ ៩៩ ខ្នាន់ ខ្នានេស៊

មោយសម្ព័និយោ លោ សេ ស្រាំ ខ្មែរ ខ្មាំ ខ្មាំ ខ្មាំ ខ្មាំ ខ្មាំ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មែរ ខ្មាំ ខ្មែ

សុត្តស្ថិនក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ពួកស្ត្រីទាំង៍៥០០នាក់ មាននាងសាមាវិគីជាប្រធាន ធ្វើមរណៈកាលទាំង អស់ ។ គ្រានោះ ពួកភិត្តជាច្រើន ស្វៀកស្បូងប្រជាប់ជាត្រនឹងបឹវរ ក្នុង ឋុព្វណ្ណសម័យ ចូលទៅចិណ្ឌូ ធុនត្ថុន៍ត្រង់កោសម្តី ។ លុះគ្រាច់ចិណ្ឌូ ធុន ក្នុងក្រុងកោសម្តីហើយ គ្រឡប់អំពីបណ្ឌូល្ខាស់ញៃ ក្នុងវេលាខាងក្រោយ កត្ត ចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ គ្រាបថ្វាយបង្គឹ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យ ក្នុងទីសមគ្គា ។ លុះកិក្ខុទាំងនោះ អង្គ័យ ក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដឹ ចំរើន ភ្នងទីឯ ណោះ កាលព្រះបាទខុទេន ទ្រង់ ក្សេចទៅកាន់ទទ្យន មាន ក្ដេង ចេះខាងក្នុងព្រះពុជ្ជាំង ពុក្ខស្រីទាំង ៥០០ នាក់ មាននាងសាមាវិតី ជាប្រធាន ធ្វើមរណៈកាលទាំន៍អស់ បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន គតិរបស់ទល្-សិតាទាំងនោះ គេដូចមេច លោកខាងមុខ គេដូចមេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្យាយ បណ្**ុះ**ច្រុស់តាទាំង៍ទុះ ខ**ុ**ច្ចស្កាជា សោតាបញ្ជាត់មាន ជាសភ-ទាតាមិនិក៏មាន ជាអនាគាមិនិក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងីឡាយ ខ្ពស់កាទាំង៍ អស់នោះ ដែលធ្វើកាលក់វិយា មិនមែនឥតផលទេ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបច្បាស់សេចក្តី ៖ ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹស្ខាននេះ ក្នុងពេលនោះថា សត្វលេក មានមោហៈជាចំណង ប្រាកដដូចជាមានរូបចំរើន បុគ្គល ពាល មានខ្ពប់ជិត្តិលេស ជាចំណង់ ត្រូវង៍ងឹតគឺអវិជ្ជាចោមពេមហើយ

किर्

ឧភានេ សត្តមស្ស ក្នុឡផ្តែស្ស ទស់មេសុត្ត

សសាស្រ្តាល់ ១០០៩ បសាស្រ្ត ចង្ខ័ មេ ។ ឧសម^(៤) ។

ចូឡវគ្គោ សត្តមោ ។

ត់ស៊ីវុទ្ធាតំ

យោឌ្តិ៍ ឧុឋ ៩៩) ភឌ្ចិយា យោឌិ៍ ឧុឋ កាមេសុ សត្តា លក់ណ្ហោ នណា១យោ ១ ១១ញូ១យោ ១ កញ្ជានា ១ឧទាន់ ១ ខេនោទិ ។

១ ឧ. សស្ស៊ីវិ ។ ๒ ឧ.ម. ទស់មន្ត្តិ ៩បញ្ហាយតិ ។

ឧទាន កូឡវត្ត ៖ ៧ ៖សមសុត្រ

ម្រាតដដូចជាទៀងទាត់ សេចក្តីកង្វល់មានកគៈជាដើម ប្រស បុគ្គលអ្នកពិលាណា ឃើញច្បាស់ មិនមានខេ ។ សូត្រទី ១០ ។

០៤ កូឡុគ្គេ ទី ៧ ។

។ ភូតតែប្តូវក្រុតោះគឺ

និយាយ អំពីព្រះលក្សណ្ណកកខ្ចិយ: មាន ២ លើក អំពីពួកជន ជាប់ក្នុង
កាម មាន ២ លើក អំពីព្រះលក្សណ្ណកកខ្ចិយ: ១ អំពីការអស់តណ្ណ ១
អំពីការអស់បបញ្ជសញ្ញា ១ អំពីព្រះកញ្ជន: ១ អំពីអណ្ដូង ១ អំពី
ព្រះពុទ៤ ខេន ១ ។

សុត្តជូមិដីពេ ខុទ្ទក់នំកាយស្ស ឧទាន់

ឧទាទេ អដ្ឋមោ បាដល់គ្នាមីយវគ្គោ

ត្រៃ ប្រារត្ត ដេត្ត មេខា ខេត្ត ខេត

អត្ត ភិក្ខាប់ តនេយេតនំ យេត្ត នៅ បម់វិ ន អាទោ ន តេដោ ន វាយោ ន អាកាសានញា -យេតនំ ន វិញ្ញាណញាយតនំ ន អាកាញញា -យេតនំ ន នៅសញាយកញាយតនំ នាយ់ លោកោ ន បលោកោ ន ខកា ចន្ថិមសុ-យោ តមហំ ភិក្ខាប់ នៅ អាក់តំ នៃម៉ ន ក់តំ

សុត្តនូប់ដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភាន

ឧទា៩ បាដាល់គ្នាមិយាគ្គ្ទឹ ៩

(១៩៨) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះ
កាត់ ខ្ពង់គង់នៅ ក្នុងវគ្គដេត់ពន់ របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ខៀបត្រុង
សាវត្តី ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះកាត់ ខ្ទង់ពន្យល់កិត្តិទាំង
ឡាយ ឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យភាចហាន ឲ្យកែលយ ដោយ
ធម្មក់ថា ប្រកបដោយព្រះនិព្វាន ពួកកិត្តទាំងនោះបានធ្វើឲ្យជា បយោជន៍
ធ្វើខុកក្នុងចិត្ត ប្រមូលមកខ្លាំងមួរ សេនាទាំងអស់ ដោយចិត្ត ផ្គង់ត្រប្រៀក
ស្ដាប់ធម៌ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាត់ ខ្ទង់ជ្រាប់ឲ្យស់សេចក្ដីទុំ៖
ហើយ ទើបខ្ទង់បន្ទី ពាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ម្នាលក់ក្តូព័ង៍ឡាយ អាយគនៈ នោះ វ២៨មានពិត ដីមិនមាន នឹកមិន មាន ក្តើងមិនមាន ៗលេមិនមាន អាកាសា ៩ញ្ជាយនៈមិនមានវិញាណ . ១០ ឧញ្ជាយនៈមិនមាន អាក់ញ្ជាញាយគនៈមិនមាន នៅសញ្ជានាសញ្ជា យគនៈមិនមាន លោកនេះមិនមាន លោកមុខមិនមាន ព្រះចន្ទនឹងព្រះ អាទិត្យពាំងពីកើមិនមាន ក្នុងព្រះនិញ្ជានណា ម្នាលក់ក្ពូពាំង់ឡាយ គេថា . គត ពោលព្រះនិញ្ជាននោះថា មិនមានដំណើរមក មិនមានដំណើរទៅ

ទ **ពាក្យថា អាយុពខ: ក្នុងទីនេះសំដោយកតិ**ព្វាន ដែលជាហេតុរបស់ដល់ញ្ចាណ ។ អដ្ឋារថា ។

ឧភាទេ អដ្ឋមហ្ស បាជលឺគ្នាមឺយផ្អែស្យ តត៌យសុត្តិ

ရုရွည်း မင်္ကေ့ အေမ ေပး ည**င့္ ည**ျခည္ျခိ ပေးဂါရွာ ဆည္ကေျ လောင**းေလာ ပည**္းက ေနာ္ ခ်ာေကာ္ျပန္ပြဲ ျ ဒုန်းလ^{ို (b)} ျ

(០៦០) ស្ដ្រ សុន ។ ស្ង សមយំ ភពវា ភេព។-ទ្វិយ៍ វិទាទនិ បើសារៈ នេះខា<mark>មពិស្នា</mark>ិភ**េស**្ស ភាពមេ ។

ទ ឧ.ម. សុគ្គិ បឋមន្ត្ថិ នត្តិ ។ 庵 ឧ.ម. ។តិយន្តិ នត្តិ ។

ឧទាន ជាដល់គ្នាមិយគ្គេ ទី ៤ តទិយសូត្រ

មិនមានការតាំងនៅ មិនមានការប្បតិ មិនមានការកើត
មិនមានឲី ជាឲីតាំងី មិនប្រព្រឹត្តទៅ មិនមានការមួណ៍
ព្រះនិព្វាននោះ ជាទីបំផុតនៃខុត្តតែម្យ៉ាង៍ ។ សូត្រទី ១ ។
(១៥៩) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន
ព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាឋបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀប
ក្រុងសាវត្តី ។ សម័យនោះឯង៍ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់កិច្ចទាំង
ឡាយ ឲ្យយល់ហ្គាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យកាបហាន ឲ្យរីករាយ ដោយ
ធម្មីតថា ប្រកបដោយព្រះនិញ្ជាន ។ កិច្ចទាំង៍នោះ ធ្វើឲ្យជាប្រយោជន៍
ធ្វើខុតក្នុងចិត្ត ប្រមូលមកន្ស់ធម្មទេសនាទាំង៍អស់ ដោយចិត្ត ផ្លង់ត្របៀក
ស្ដាប់ធម៌ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្ដី
នុំ៖ ទើបទ្រង់បន្ទីខុទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ធម្មតាព្រះនិព្វាន បុគ្គល ឃើញ បានដោយក្រ និព្វានសប្តៈ មិន មែនសម្រាប់ ឃើញ បាន ដោយ ងាយ ខេ កំលេស ជាគ្រឿង កង្វល់ វមែងមិនមាន ដល់បុគ្គល កាលដឹង កាល ឃើញ តណ្ណា ព្រោះគ្រាស់ដឹង (នូវសប្:) ។ សូត្រទី ៤ ។

(១៦០) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាន់ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រង់សាវត្ថិ។ សុគ្គន្តប៉ឺងពេ ខុទ្ទពនិកាយស្បា ឧទាន់

នេះ ទេ បន សមយេខ ភភក ភិក្ខុខំ ខិត្តខេញខំ សំយុត្តយ ខម្មិយា ភេះជាយ សន្ទស្សេតិ សមាឧបេតិ សមុត្តេខេតិ សម្បូលស្រាំ សមាឧបេតិ សមុត្តេខេតិ សម្បូលសេតិ។ នេះ ខ ភិក្ខុ អជ្ជិភាត្វា មន្តិកាត្តិ សេត្តពេធិត សម្បូលសេតិ។ នេះ ខ ភិក្ខុ អជ្ជិភាត្វា មន្តិកាត្តិ សេក្ខាសាកិត្តា ម៉ូហិន-សេក្ខា ខម្មំ សុណៈខ្លំ ។ អេខទេវាភេតិវា ជិតិត្វា សេក្ខា ខម្មំ សុណៈខ្លំ ។ អេខទេវាភេតិវា ឯគមត្តំ វិធិត្វា តាយំ ហោយំ នាំមំ ខុខាខំ ខុខាខេសិ

សុត្តស្ថិងក ខុទ្ចកនិកាយ ឧទាន

សម័យនោះជំងឺ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្មង់ពន្យល់ពួកកិត្ត ឲ្យយល់ច្បាស់
ឲ្យកាន់យក ឲ្យភាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ប្រកបដោយ
ព្រះនិត្យាន ។ ភិត្ត្តាំងនោះ ធ្វើឲ្យជាប្រយោជន៍ ធ្វើខុកក្នុងចិត្ត
ប្រមូលមកខ្លាំធម្មទេសនាទាំងអស់ ដោយចិត្ត ផ្គង់ត្រចៀកស្ដាប់ធមិ ។
លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្ទង់ជ្រាបច្បាស់សេចក្ដីទុំ៖ ទើបខ្ទង់
បន្ទឹត្តាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ម្នាលក់ត្តូ ទាន់ ឲ្យាយ ព្រះនិញ្ជាន ឈ្មោះថា អជាត: ឈ្មោះថា អភត: ឈ្មោះថា អភត: ឈ្មោះថា អសន្ន៍ត: (a) មានប្រាកដ ម្នាលក់ត្តូ ទាំង ឲ្យាយ ប្រសិនណាប៉េ ព្រះនិញ្ជាន នោះឈ្មោះថា អជាត: ឈ្មោះថា អភូត: ឈ្មោះថា អភុត: បញ្ជានូវតិលេស ដែលនាំឲ្យកើតមហាកូតប្រេ ដែលប្រាកដនូវហេតុ ដែលធ្វើ នូវបច្ច័យដែលតាក់តែង ក្នុងលោកនេះ ក៏មិនប្រាកដ ៗ ម្នាល ក់ត្តូ ទាំង ឲ្យាយ ព្រះនិញ្ជាន ឈ្មោះថា អជាត: ឈ្មោះថា អភុត: ហ្មោះថា អភុត: ហ្មោះថា អភុត: ហ្មាះថា អភុត: ហ្មោះថា អភុត: ហ្មាះថា អភិត ហ្មាន ហាន ហ្មាន ហ្មា

១ ព្រះនិទ្ធានដែលឈ្មោះថា អជាត: នោះ ព្រោះមិនមានសេចក្តីព្រមព្រៀង ដោយហេតុ ឆាំឲ្យកើតទៀត ។ ដែលឈ្មោះថា អក្វត: នោះបានដល់ ការមិនប្រាកដ នៃមហាក្រត – រូប ។ ដែលឈ្មោះថា អកត:នោះ គី មិនមានហេតុណាមួយ ប្រធ្វើតទៅទៀតរទ ។ ដែល ឈ្មោះថា អសង្គត: នោះ គឺ ប្រាស់ថាកាបច្ច័យទាំងឡាយមានអវិជ្ជាដាដើម ។ អង្គកាចា ។

ឧទា នេ អដ្ឋមស្ស បានលិក្ខាម័យគ្គេស្ស ចតុត្តសុត្ត

នេស្សា ស្នេស្ស ភិទ្ធស្ស ភិទ្ធស្ស សន្ទិនស្ស នេស្សា ស្នេស្ស ភិទ្ធស្ស ភិទ្ធស្ស ភិទ្ធស្ស

(០០០) រៀមម្ន សុន៌ ។ រៀនទំ អិច និត្តា នាយំ
សំណន្តិ ។ អដទោ ភភា រៀនមន្ត៌ វិចិត្តា នាយំ
សព្វាត្តិ ។ អដទោ ភភា រៀនមន្ត៌ វិចិត្តា នាយំ
សព្វាត្តិ ។ អដទោ ភភា រៀនមន្ត៌ វិចិត្តា នាយំ
សព្វាត្តិ ។ អដទោ ភភា រៀនមន្ត៌ វិចិត្តា នាយំ
សំណន្តិ ។ អដទោ ភភា រៀនមន្ត៌ វិចិត្តា នាយំ
សំណង្គិ ។ អដទោ ភភា រៀនមន្ត៌ វិចិត្តា នាយំ
ហេលំ នាំមំ ខ្លាចំ ខ្លាចសំ

១ នុ.ម. គគ័យន្តិ ៩ បញ្ហាយគិ ។ ៤ ម. ៩គី ។ ៣ ម. ៩គីយា ។

ឧទាន បាងលិត្តាមិយ គ្គេ 🗗 ძ ចតុត្តសូត្រ

ហេតុនោះ ការេលាស់ចេញនូវតិលេ សដែលនាំឲ្យតើតមហាកូត-រូបដ៏ប្រាកដ នូវហេតុដែលគួរធ្វើ នូវបច្ច័យដាទីតាក់តែឪ ក៏រមែឪ ប្រាកដ ។ សូត្រទី៣ ។

ការញាប់ញ័រ របស់បុគ្គលអ្នកសាស័យ (ដោយគណ្ណាន៏ងិទិដ្ឋិ) វមែង
មាន ការញាប់ញ័រ របស់បុគ្គលអ្នកមិនសាស័យ (ដោយគណ្ណានឹង
ទិដ្ឋិ) មិនមាន កាលបើសេចក្តីញាប់ញ័រ មិនមាន បស្សទ្ធិ (សេចក្តី
ស្វប់) ក៏កើតមាន ទៀន កាលបើបសុទ្ធិ មាន គម្រេកក៏រ៉េមន៍មិនមាន
កាលបើតប្រកមិនមាន ដំណើរមកនឹងដំណើរទៅ ក៏មិនមាន កាល
បើដំណើរមក ដំណើរទៅ ម៉ិនមាន ការច្រត់នឹងការកើត ក៏មិនមាន

សុត្តសំដីពេ ខុទ្ធកនិកាយស្ស ឧទាន់

(០៦៤) រាម្រី មាខ្មែរ អង្គ មាគញ ឧងម ឧបៅមា **ហ**ាក់ ខែ មោ ភេ មហតា ភិក្ខុស ឡែន សខ្លឹ យេន ទាវ តឧសេរ ។ តុត្រ សុខ កកវ ទាវាយ វិសាវតិ ចុ-ច់ហ្ដ យសារជឌីហ្ដី អតីរុខេ ឯ មម្រើម សេ ជំ ខែ យសារជ៍ទើល ឧឧសុ យុវ ឧហេស់ យុវយយ៍រស់ មហេតា ភិក្សា ខ្មែន សន្ទឹ ទាវមនុប្បត្តា (២) ទាវាយំ រិហ្វេត មហ្គុំ អង្គីរ នេត ។ អដ្ឋ ពេធ្យ កម្ពោ-វបុត្តោ យេជ ភភក់ នេះជ្រស់ ទំ ។ប្សជ័ម៌តា ភកវឌ្គំ អភិវា ខេត្ត ៧ភាមឌ្គំ ធំសីធិ ។ ឯភាមឌ្គ ត្រូវ ខា ខ្លុំ គមាជ្រង់ មឧប ឧគ៌លា មប្ល សដ្ឋសុវុស សមានបេស សមុត្តេដេស សម្បី៣-សេស៍ ។ អ៥ ភេ ចុះស្ពេ កម្មារបុត្តោ ភក់តោ ឌម្ម័ណ ៩៧៣ មានមន្ត្រា មានត្រេស មាន ត្តេជិតោ សម្បញ្ចស់តោ ភ៩វឌ្គ ឯគឧរេ**វច**

១ នួ.ម. បត្តត្តិ ៩ បញ្ហាយតិ ។ ៤ ឱ. ជាវាយ៍ អនុហ្សុត្តោ ។

សុគ្គន្តបិដិក ខុទ្ធកនិកាយ ឧភន

កាលបើការច្បត់នឹងការកើត មិនមាន ជំរណីរទៅមក ក្នុង ឥឌលោ**កនឹ**ងបរលោ**ក ក៏**មិនមាន **ពុំងមិនមា**ន ក្នុងរវាងនៃ លោកទាំងពីរ នេះជាទីបំផុតនៃទុក្ខ ។ សុត្រទី ៤ ។ (១៦៤) ខ្ញុំបានស្គប់មកហេធី នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាចទៅកាន់ចាក់ ក្នុងជនបទឈ្មោះមហ្វៈ ជាមួយកិត្តសង្ឃច្រើនរូប បានដល់**ក្**ង៍បា្កា ។ បានឲ្យថា ភ្នង់ទី នោះឯង ព្រះមាន**ព្រះ**កាគ ទ្រង់គង់ ក្នុងសុន្ទមម្ពុវិនិរបស់ចុន្ទកម្មាប្រុត្ត (កូនជាងមាស) ទៀបក្រុងបា្រាំ ។ ចុន្ទ-កម្មាវបុត្ត បានឲ្យដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាប់មកកាន់លាវិក ក្នុងមហុជនបទ ជាមួយកិត្តសង្ឃច្រើនរូប បានដល់ក្រុងបារា ឥឡូវនេះ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអម្បន់បេសអញ ទៀបក្រុងជាវា ។ គ្រានោះឯង ចុន្តកម្មារ-បុគ្គ ចូលទៅរក ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបន្តិ៍ ព្រះ មានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យ ក្នុង៍ទីសមគួរ ។ លុះពុន្ធកម្មារបុត្ត អង្គ័យ ក្នុង ទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ក៏ទ្រង់ពន្យល់ ឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យកាន់ យក ឲ្យភាចហាន ឲ្យកែលយ ដោយធម្មីភេមា ។ លំដាប់ នោះ បុន្ត្រម្យាក្រ បុគ្គ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យភាន់យក ឲ្យភាចហាន ឲ្យកែរាយ ដោយធម្មីតថា ហើយ កំបានក្រាបបង្គ័ទូល ព្រះមានព្រះភាគ

ឧទា ខេ អង្ហឹមស្ស 🕮 ជាដល់ក្ដាមិយគ្គែស្ស ២៣ មូសក្ដាំ

ម**ំវា**ស្រុត្ម⁽⁰⁾កន្លេកក្ស ស្ទុសជា ភត្ត្ សថ្ងឹ ត់ ្នុស ឡេយតំ ។ អពិវាសេស ភភភ តុណ្ដូ-ភាប់ខ ។ អថ់ខោ ចុណ្ត្រ កម្មារបុត្តោ ភកវតោ មត្ថិស្ស វិឌិត្តា ខ្ទុះ ហេសស ភគវឌ្គំ មគិវា ខេត្តា ဂရည်း ကို အရော မြောင်း မေရ အောင်း តេញប្រុត្តោ តស្បា រត្តិយា អច្ចយេធ សគេ ធំឋ-ស ខេ មណ៍ត ខានដំណំ គោជដំណំ មដំណានា**មេ**ត្វា បញ្ទី ខ សុភាមេខ្លាំ ភ**ក់ តោ ភាល់ អ**ពេ**បេ**ស៊ំ (២) ១ មូ. មុំ ។ ៤ ខិ. _អ. អារោលប្រេស ។

ឧទាន បាងលិត្តាមិយត្តៃ ទី ៨ បញ្ចាមសូត្រ

បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគព្រមទាំងកិត្តសង្ឃ ទទួលកត្ត របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីធាន់ ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួល និមន្តដោយគុណ្លីភាព ។ គ្រានោះ ចុន្តកម្មារបុត្ត ដឹងច្បាស់ថា ព្រះមាន ព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំលាព្រះ មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទុក្សិណ ចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះ កាលកគ្រិនោះ កន្ងើហើយ ទើបចុន្តកម្មារបុត្ត ទិ្យគេចាក់បែងខាទន័យកោជនីយាហារ មានរសដ៏ត្រាញ់ពិសា ព្រមទាំងសូករមទូវៈដ៏ច្រើន ក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន ហើយ ទិ្យគេទៅគ្រាបបង្គំទូលកត្តកាល ដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បញ្ចិត្តព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ កត្តសម្រេចហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ

១ ពាក្យថា ស្លាបរមទូវៈនេះ លោកពោលទុក ក្នុងមហាអដ្ឋកថា ថា ឈ្មោះសាច់ផ្តុំក ដែលស្លាប់ស្រាប់ ដែលជាសាច់ផ្ទុំការន់ស្ថិទ្ធ

អាចារ្យមួយពួក ពោលថា ពាក្យថា សូករមទូវៈនេះ មិសមែនសាច់ផ្តែកទេ គឺ ២ ទំពាំង
ឬស្សី ដែលផ្ត្រីកឈ្មុស ។ អាចារ្យដោយឡែកទៀតពោលថា ផ្សិតដែលដុះត្រង់ប្រទេស
ដែលផ្ត្រីកឈ្មុស ។ មួយទៀត អាចារ្យដៃ បានពោលថា ម្ហូបនេះ ជាភោជនមានរសមួយ
បែប មានឈ្មោះថា សូករមទូវៈ ព្រោះថា នាយចុន្ទកម្មារបុត្ត បានប្រធេនសូកមេទូវៈនោះ
ដើម្បីឲ្យព្រះសាស្ថា គង់ព្រះជំនួនៅបានយូវ ព្រោះឬថា ព្រះមានព្រះភាគ នឹងបរិនិត្តាន ក្នុង
ថ្ងៃនេះហើយគិតថា ធ្វើផ្ដេចហ្ ព្រះមានព្រះភាគ សោយស្វារមទូវៈនោះហើយ គញ្ជីតង់ព្រះ
ជំនួនៅបានយូវអោះ ។ អង្គិកថា ។

សុត្តតូបំដីកេ ខុទ្ធកតិកាយស្ស ឧភនិ

ស ឡេជ ស ធ្វឹ យោជ ចុស្ត្រ កា ម្នាប់ពុត្តស្ប ជំពស់ជំ តេខ្មស់ខ្លុំ ឧ្ទសខ្លុំទិត្ត បញ្ជា អាស ខេ ធិសីខិ។ ភូមជី សេ ឧឧប ជំនុំ ៩សារជំនុំ សេតប៉ើមក ៣បើ ចុន្ត សុគាមន្ត្នាំ បដ្ឋយត្ត គោន មំ បរិសិ^(១) យំ បន្ត ទានជ័យ កោជដ័យ មដ្ឋយត្ត គោន ភិក្ខុសន្បំ មរិរី-សាតិ ។ ឃុំ ភណ្តេ ទោ ខុណ្ណេ កម្មារបុត្តោ ភក់ពោ ត្រូម ត្រូវ ក្រុម ស្គ្រាម សំមាន សំមាន នេះ ភេឌខ្ញុំ ឧរស្នា លាខេត្ត សេខ មេ មេខេត្ត គេជ ភិទ្ទាសន័្យ បហ៊ីសតិ ។ អ៩ េខា ភគ្គ ចុធ្ យត់រដ់ខ្លុំ មានថើស ៣ថើ ជប៉ មានរងខ្សុំ មាទ្រឹត្ ំ សេ គ្រោះ ^{រិស}្សា ស^{ិ (២)} ខា **ស**គ្គុំ ខុគ្គូ **ប្**សុក្**មិ ស**គ្គេ-រួយ លោយ ភាសាយ ភាមិលីខេ ភាអាដែល-ឈ្រល់យុល ឧទ្ទាល មានេះឧមមាហិយ ៣មារី ខ្ ឧរ្-កុត្ត សម្មាចរំណាម ឧច្ចេយ្យ អញ្ជា្ត ឧស្សឧស្សាត្ត។

១ ឱ្-ម. បរិស្មៃ ។ 🌭 ម - ខិក្ខណាហ៍ ។

សុត្តស្ថិតិក ខុទ្ចកនិកាយ ឧទាន

[ខង់ស្បង់ប្រដាប់**្យុ**ត្រនឹងចាំរ ត្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ហើយស្ដេចចូលទៅ កាន់លំនៅខែចន្ទកម្មារបុត្ត ព្រមដោយភិក្ខុសង្ឃ លុះចូលទៅដល់ហើយ **ភិ**គង់ លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ [។] លុះព្រះមានព្រះភាគ (ទង់ គង់សំបហើយ កត្រាស់នង៍ចន្ទកម្វារបុត្តថា ម្នាលចន្ទ សូកមេខ្លះណា ដែលអ្នកតាក់តែង៍ហើយ ចូរអ្នកអង្គាសតថាគត ដោយសូតរមទូវ:នោះ ចុះ ឯភាទន័យកោដន៍យាហារណា ក្រៅពីនេះ ដែលអ្នកតាក់តែងហើយ ចូរអ្នកអង្គាសចំពោះកិត្តសង្ឃ ដោយ១ាទន័យកោជន័យា ហារនោះចុះ ។ ប្នុន្តត្មារបុត្ត ទទួលព្រះពុទ្ធដ៏កា ព្រះមានព្រះកាត់ថា ព្រះកុរ្គណាព្រះអង្គ ហើយអង្គាស ព្រះមានព្រះភាគ ដោយសូកមេទូវ: ដែលទ្ធនភាក់តែង ហើយ អង្គាសភិក្ខុសង្ឃ ដោយ១ខនិយកោជនិយាហារដ ទៃ ដែល 🤉 ន ភាក់ តែង ហើយ ។ លំដាប់ នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងបុន្ទ-កម្មារបុគ្គថា ម្នាលចុន្ត សុករមទូវ:ណា វបស់អ្នកដែលនៅសល់ អ្នកចូរ កបស្តុករមទូវៈនោះ ក្នុងរណ្ដៅចុះ ម្នាលចុន្ទ ក្នុងលោកព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលេក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណ្យាហ្មណ៍ ពំងមនុស្ស ជាសម្មតិទេ៣ និងមនុស្សដ៏សេស តថាគត មិនឃើញ បុគ្គលណាមួយ ដែលបរិកោគនូវសូកវមន្ទវៈនោះ ហើយសូកវមន្ទវៈនោះ ដល់នូវការរលួយទៅដោយល្អឡើយ វៀរលែងតែព្រះតថាគតចេញ ។

ឧភាខេ អដ្ឋមស្ស បាដល់ខ្លាមិយវគ្គស្ស បញ្ចមសុទ្តា

មុខ្លួងរួតខ្លួន គ្នាធ្វើខ្លាស់ក្នេក សុខ សេសន៍ សម្លួស ស៊ីលេ^(៥) ខ្សាខ្សួ ខ្លួស ខ្លែក ^(៦)។

[ា]ឱៈម. ដិត្នូប ត្នូ អត្តិ ។ ៤ ម. បញឡា ។៣ ឧ. សរណេន្ត្តិ៣ ។ ៤ ឱ. អ្⊰ិ ដិសាសាមិ ៩ ម. វិលេ ។ ៦ ម. សរណេនិក ។

ឧទ៩ ជាដល់គ្នាម**័យ**វគ្គ ទី ៨ បញ្ចម**សូ**ត្រ

ចុន្តកម្មារបុត្ត ទទួលព្រះពុទ្ធដ៏កា ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា
ព្រះអង្គីស្រេចហើយ ក៏តប់សូករមទូវ: ដែលសល់នៅ ទៅក្នុងីសណ្ដៅ
ហើយចូលទៅគាល់ ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាប
ថ្វាយបង្គឺ ព្រះមានព្រះភាគ អង្គយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះចុន្ទកម្មារបុត្ត
អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ក៏ទ្រង់ពន្យល់ ឲ្យយល់
ច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មត់ថា ហើយ
ក្រោកពាកសសន: ស្ដេចចៀសចេញទៅ ។

(១៦៣) គ្រានោះ កាលព្រះមានព្រះកាត ធាន់កត្តរបស់ចុន្តកម្មារបុត្ត
រួចហើយ ព្រះអាតាធដ៍ទាំង ក៏កើតឡើង វេទនាជិក្សើរ កើតអំពី
លោហិតបត្តខ្ទុំកាខាង (អាខាងចុះព្រះលោហិត) ជិតដល់បរណៈក៏
ប្រព្រឹត្តទៅ ។ បានឮថា ក្នុងទីនោះ ព្រះមានព្រះកាត មានព្រះសតិនឹង
សម្បដនា: មិនបានសំយុក ដោយទ្រង់អត់សង្កត់វេទនានោះបាន ។
វេលានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ គ្រាស់នឹងព្រះអានខ្ទុដ៌មានហយុថា
ម្នាល់ខានន្ទ មកយើងនឹងទៅឯនគរកុសិនារា ។ ព្រះអានខ្ទុដ៌មាន
អាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះកុណាព្រះអង្គ ។
១ បានល្អថា ព្រះពុទ្ធជាអ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់សោយកត្តរបស់ចុន្តកម្ពុរៈប្រជាព្រះ ទ្រង់មានព្រះភាគ ជាទម្ងះជិតនឹងមរណៈ ។
បុត្តហើយ ទ្រង់មានព្រះភាគ ជាទម្ងះជិតនឹងមរណៈ ។

សុត្តនូបិជិព ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទានិ

ភុឌ្ណាម សំ ភាសាមន្ត្រ ព្យាធិ មហ ខ្សោ ខុខភេទិ សត្ត្ វេះ ប្ទេខ សំ ភាសា អ វេស ខ ភាសាម សំ ភាសា អ វេស ខ ភាសាម សំ ភាសាម សំ វ

(၈၉၉) မရသေ မမဟု ရမ္း ရွိဆန္ ကေဒးသေးဆိုး₍₀₎ ក្រុមហំ គេជុបសន្ម័ ឧបសន្ម័ទិត្តា អាយស្នំ អាធម្លំ អាមន្តេស៍ ឥឡូ មេ ត្វ អានន្ទ បតុក្ខណៈ សង្ឃដឹបញ្ហា-ចេញ ស្លាស្តី ខ្មុន្ទ ស្មិត្_(២) ឯង ម្រើស សេ អាយស្មា អាជញ្ចេ កក់គោ បដិស្សូតា បក្កុណ សង្ឃ-តិសដ្ឋ ទោ ភភ**វ អាយស្គ**្គំ អាជឆ្គំ អាម a្គេស៎ នៅឡ មេ ទុំ អានន្ទ ទាន់យំ អាហាវ បំទាស់ តោស្ថិ អានន្ទ ត្សៃស្បិត្ឌ ឯ ស្សុំ ដែន មាល្ទា មាន ដែ មនុស្ ស្នេច ស្រេច ស្រាធិត្ត ស្រុកស្សាធិ អត់ត្រាជ ត ខត្តាខ្លំ នុខ៩ ១វត្ត សុខ្យិត អាវិល សន្ន មល់ ១៤ ភុគ្គាដា ៤៩ អាំឲ្យ មច្ឆេខគា

១ ម. យេ៩ឧបភា។ ៤ ម. កិលន្តោស្នី អាននូ និសីទិស្សាភាតិ ។ ៣ ឧ. បញ្ហាប្រសិ ។

សុគ្គន្តបំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន

ព្យាធិដ៏ទ្រាំង៍គ្នា គេតដល់ព្រះសាស្តា ដែលសោយសូតរមទូវ: ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រុះអាពាធចុះព្រះលេលត់រឿយ ។ ទើប មានព្រះពុទ្ធគម្រាស់ថា គថាគគន៍ង៍ ទៅកាន់ក្រង់កុសនាវា ។ (១៦៤) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចៀសចេញអពីផ្លូវ [คลั่ยูง เศ คา ล์ ยุบ เงนีย เหลีย ง เบอง เศ สง เงา็น คลั่ย เชื่อ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ ចូរអ្នកក្រាលសង្ឃាដ់មានជាន់ ៤ ឲ្យតថាគត ដោយធាប់ គថាគត្យក្រស្ងៃណាស់ គថាគត់ ដ៏អង្គ័យសិន ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ទទួលស្គាប់ព្រះពុទ្ធដ៏កា របស់ព្រះមានព្រះភាគ **ថា ព្រះតុណា**ព្រះអង្គី ហើយក្រាលសង្ឃដិមានជាន់ ៤ ថ្វាយ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ក៏គង់លើអាសនៈ ដែលព្រះអានន្ទុក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ គង់ស៊ីប៉ូលើយ ទ្រង់ប្រើព្រះអានន្ទថា ម្នាល អានន្ទ ចូរអ្**ក ទៅ**ជង់ទឹ**ក មកឲ្យ**តថាគត ជោយគោប ម្នាល់អានន្ទ គថាគត ស្រេកទឹកណាស់ គថាគតន៏ង៍នាន់ទឹកបន្តិប ។ កាលបើព្រះមាន **ព្រះភា**គ ទ្រង់ត្រាស់**យា**ងនេះហើយ ព្រះភានខ្លង់មានអាយុ ក៏ក្រាប **ហ្វាយបង្គ័**ទូលគ្រោះមាន**គ្រះ**កាគដូច្នេះថា បញ្ជិត្តគ្រោះអង្គដ៏ចំរើន អម្បាញ់ មិញ នេះ រទេះបំនួន ៥០០ប[្]ធ្ងេធ ទៅ ហើយ ទឹកនោះគិប កង់រទេះ ក៏កិន ល្អក់រីការហូរមក បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំពើន កុក្កដានទី ជិតនៅនេះ មានទឹកថ្វា

ឧទា នេ អដ្ឋមស្ស បាដល់គ្នាម៉យ គ្គេស្ស បញ្ចមសុត្ត៌

សាតោខិតា សំតោឌិតា សេតោឌិតា សុមិតិត្តា មេណីយា ឯត្ត ភកវា ទាន់យញ្ ប់ស្បៃ្តិ កត្តានិ ច ស់តំ គារិស្សត់តំ ។ ខុតិយម្បី (ភា ភកវា អាយស្នឹ អានធ្លុំ អាមត្តេស នៃឡំ ទេ ទុំ អានធ្លុំ ទានិយំ អាមារ ចំទាស់ តោស្ថិ អានខ្លួ ចំសែក្រុមិត្ត ។ ខុត្តិយម្បី ទោ អាយស្មា អាឧខ្មោ តត់ខ្លែ ឯតឧក្សេច ៩៩១ កន្តេ បញ្ចត្ឋាន សភាជសភាជ អភិភាជាធិ ត ចិញ្ចិន្ ខុខតាំ បរត្ត លុខ្យុំត អាហៃ សន្ទតិ អយ់ ភឌ្តេ កា្ត្រ ឧឌី អន្ទៃរ អច្ឆោនកា សាតោនកា សិតោនកា សេតោខភា សុ**ខ**ត់គ្នា **ខេណ្យ ង**ត្ត ភភវ ទានីយញ្ ម៉ាស្ទ្រត់ គគ្គាធិ ខ ស័ត់ កាស្ទ្រត់ ។ នេះ លេម ្យា ភេឌា អាយុស្ពឺ អាជន្នំ អាម នេះ សំ ន់ឡ ទ្រ ត់ អាជជ្ ទាជ័យ អាហា។ មិទាស់ តោស្ម៉ា អាជជ្ ត្សូកបិត្ត ៤ ស្សុខនេះ សេ មាល់ មានយើ ភក់ តោ បដិស្បិត្ បត្ត ក ហេតុ ប្រេជ សា ជឌឹ តែជ្រសន្ម៍ ។

ឧទាន ជាដល់គ្នាម័យវគ្គ ទី ៨ បញ្ចូមសូត្រ

មានរស់ជាគ_់ស្លួល មានទឹកគ្រជាក់ មានទឹកធេ៍ថ្នា មានកំពង់៣បទាប គរជាទីរក្សាយ ក្នុងស្ទឹងនោះ ព្រះមានព្រះកាគ នឹងសោយទឹក កំបាន ប្រើព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ជាគំរប់ពីរដង៍ទៀតថា ម្នាល់មាននួ ចូរអ្នកដង៍ ទឹក មកទីត្រថាគត ដោយធាប់ ម្នាលអានន្ទុ គថាគតស្រេកទឹកណាស់ **គថា**គគនឹងតាន់ ។ ព្រះអានខ្លុដ៏មានអាយុ ក៏ក្រាបបង្គុំទូល ព្រះមាន ព្រះភាគ ជាគំរប់ពីរជងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អម្បាញមិញនេះ វទេះចំនួន៥០០ បរត្ថង៍ទៅហើយ ទឹកនោះគិប កង់វទេះកិន ល្អក់រឹកវៃហ្វាវ មក បញ្ចុំត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កុកុដានទី នៅជិតនេះ មានទឹកថា មានសេ ជាតស្រល មានទឹកត្រជាក់ មានទឹកដើម្វា មានកំពង់លេខាប គួរជា «កែរាយ ក្នុងស្ទឹងនោះ ព្រះមានព្រះកាគ នឹងសោយ កំពុន នឹងស្រង់ ព្រះកាយឲ្យគ្រាជាត់ កំពុន ។ ព្រះមានព្រះភាគ គ្រាស់ប្រើព្រះអាននួ ដ៏មានអាយុ ជាគំរប់ លា ដង៍ ទៀតថា ម្នាល់ មានន្ទ ចូរអក់ ទៅ ដង់ទឹកមក ឲ្យតថាគត ដោយនាប់ ម្នាលមានខ្លុ តថាគតស្រេក តថាគត់ដ៏ជាន់ ៗ ព្រះអានន្តដ៏មានអាយុ ទទួលស្លាប់ព្រះពុទ្ធដ៏កា របស់ព្រះមានព្រះកាគ ឋា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏កាន់យកបាត្រ ដើរត្រោះទៅឯស្ទឹងនោះ ។

សុតុន្តបំដីពេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

(១៦៥) អ៩ទោ សា ជន ខេត្ត ខ្មែរ ចាំត្នា ល្ខៀ-តា អាវិហ សន្ទានា អាយុស្ន្តេ អាន ខ្ទេ ឧ្ទស្ន មន្តេ អញ វិហ្គុសញ្ញា អញវិលា សឆ្គត់ ។ អ៩ទោ អាយស្មាតា អាននូស្ស ឋិតនយោសិ អច្ចិរយ៍វិត ភោ អត្តនៃ គោ នជាឧតស្ប មហិទ្ធិភាតា មហា ខុភាវភា -តា ។ អយញ្ញ សា ខឌី ខត្តខ្ញុំញ មាំត្តា សុខ្យុំតា អា-ါလ လဒ္မာက **ဗယ် ႙ၓလ**ဇ္တိမၢဋ္ဌာ မက္က ဒါဈလည္ာ មេល្សហ មានិស្ស រ ព សេខ សេក្ក ក្រ អាយា ពេលខ ភេឌ្ស (៩ភុម្ស) ទី **ឧបស**័្ណមិត្ត ភេឌ**ៅ**ឆ្នុំ វានធ**េកប** អច្ចាំយំ ភ ត្តេ អត្តតំ ភ ត្តេ តស់ គេតស្ប មហ៍ខ្លុំគាតា មហានុភាវភាតា ។ អយញ្ជាំ ភាន្តេ សា នឌី ខក្ខាំ នា ចាំត្តា សុខ្យិតា អាវិលា សន្ទមានា មហ៊ំ នុបសន្ន័-តែខេត្ត រូជិនា មានស្រា មានមួយ រូប្បី មានប្ ទាដ្យ ប់វត្ សុគ គោ ទាដ់យដ្ឋ ។ អ៩ ខោ ភក្ស ទាដ្ឋ អេទាស់ ។

(១៦៦)អ៩ទោតតាមហេតាតិក្នុស ឡែនសម្លឺ យេន ក្រុក្ខា ឯឌី គេដុបសន័ូមិ ខ្ពស់ភូមិតា កុកុដំ ជឌឹ

១ គ. អ្នាយំ ។

សុត្តស្ថិតិក ខុទ្ទកសិលាយ ឧទាន

(จอช) (ลาเฮาะ ผู้นีโนเงหนึ่งเจะชงธุนิกาล์ ยายจิกลิบ ญูก์ใกร่ง ហ្វុរមកនោះ កាលដែលព្រះអានខ្ទុដ៏មានអាយុ ចូលទៅដល់ ទឹកស្ថឹងកំ ខ្មែរ ទ្រែស្រាប់ជាថ្នាក្សាត មិនល្អក់រឹកវេរហូរមក 🗷 លំដាប់នោះ 🕻ពុះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះថា យីអើ អស្ចារ្យណាស់ យីអើ ចំឡែក ណាស់ ព្រះតឋាគត មានឫទ្ធិច្រើន មានអានុកាពច្រើន ។ អម្បាញ់មិញ ស្ទឹងដែលគង់រទេះបរធ្វង់កាត់ មានទឹកតិច ល្អក់កែវហ្វេមកនេះ លុះដល់ អាត្មាអញ ចូលមកដល់ ទឹកស្ទឹងតាំ១ប្រែត្រឡប់ជាថ្នាស្អាត មិនល្អក់កែវរ ហូរមកវិញ ។ ព្រះអានន្ទ យកហុត្រទៅដងទឹក ហើយចូលទៅគាល់ព្រះ មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបបង្គឹទូលព្រះមានព្រះភាគថា ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណា**ស់ ឋពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំ**រើន ចំឡែក ណាស់ ព្រះគថាគត មានឫទ្ធិច្រើន មានអានុភាពច្រើន ។ បពិត្រព្រះ អង្គីដ៏ចរើន ស្ទឹងនោះ គង់រទេះបរធ្វង់កាត់ មានទឹកតិច ល្អក់វឹកវិរហូរមក កាលបើខ្ញុំទោះអង្គ័ ចូលទៅដល់ ស្ទឹងក៏ខ្ញុំប្រែត្រឡប់ជាថ្ងា ស្អាត មិនល្អកំ វឹតវេ ទៅវិញ ។ សូមព្រះមានព្រះកាន សេយទឹក សូមព្រះសុគត សេយ ទឹកចុះ ។ លំដាប់នោះ វ្ពះមាន**ព្រះ**កាគ វ្រង់សោយទឹកនោះឯង ។ (១៦៦)គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រន់យោន៍សំដៅទៅឯកុកុដានទីជា មួយនឹងកិត្តសង្ឃប្រើនរូប លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏យាងចុះកានកុកុដានទី

១០៩ អន្ទមស្ស បាដលិត្តម៉យវគ្គស្ស បញ្ចមសុត្ត

អញ្ជាត់ សេចប្រស័ត្ន ឧត្តម្ភិត្ត ខ ឧត្តម្ភិត្ត យោក អេត្តិ ខេត្តប្រស័ត្ន ឧត្តម្ភិត្ត អេចប្រើន្ត ឧត្តម្ភិត្ត អេចប្រើន្ត ឧត្តម្ភិត្ត អេចប្រើន្ត ឧត្តម្ភិត្ត អេចប្រើន្ត ឧត្តម្ភិត្ត អេចប្រើន្ត ឧត្តម្ភិត្ត អេចប្រើន្ត ឧត្តម្ភិត្ត ខេត្តប្រាស់ មានប្រើនេះ ខេត្តប្រាស់ មានប្រើនេះ ខេត្តប្រាស់ មានប្រើនេះ ខេត្តប្រាស់ មានប្រើនេះ ខេត្តប្រាស់ មានប្រើនេះ ខេត្តប្រាស់ មានប្រើនេះ ខេត្តប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រស់ មានប្រាស់ មានប្រ

(១៦៧) គត្លាន ពុធ្យេ ជនិះគាំ គុគ្គដំ^(១)
អញ្ជានិកាំ សាតោនិកាំ វិៗសេច្ចំ និកាហ៍ សត្ថា សុភាំលន្ទទ្រា គេជាគតោ អប្បជិទោជ លោកក ញូត្វា ប់វិត្វា ប ខេត្តាវិ សត្ថា បុរក្ខាតោ កិត្តាគេសាស់ដូ មជៀ ។ សត្វា ប់វិត្តា ភិក្ខាតសាស់ដ ចជៀ ។ សុទ្ធា ប់វិត្តា ភិក្ខាតសាស់ដ ១ ខេត្ត ខុភាគមិ អម្លាធិ មព្រេស់ ។

ឧទាន ជាដល់ក្លាមិយវគ្គ ទី ៨ បញ្ចមសូត្រ

្រន់ស្រង់ នឹងសេយស្រេចហើយ ទ្រង់ឡើងមក រួចយាងចូលទៅកាន់ អម្ពវ័ន លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់គ្រាស់នឹងចុទ្តកៈដ៏មានអាយុ ថា ម្នាល់បុន្ទិត: អ្នកបូរក្រាលសន៍្បាដ់មានជាន់ ៤ ឲ្យតថាគត ម្នាល់បុន្ទិត: គថាគត ល្អត់ល្អណាស់ តថាគតនឹងសិនិ ។ ចុខ្មកក្ដុំជំទានអាយុ ទទួលស្គាប់ព្រះពុទ្ធដ៏កា របស់ព្រះមានព្រះកាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក្រាលសង្ឃាដីមានជាន់ ៤ ថ្វាយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះ បា 🕻 (វាងគ្វេង) (គុតលើព្រះបាទ (វាដុស្តាំ) ខ្ទង់មាខសត៌សម្បដ្ឋាញ: ្រើ្តក ក្នុង[ព្រះហ្ទ័យ **ខ្លា**ទដ្ឋានសញ្ញា ។ ចំណែកខាងចុខ្**ក**:ជំមាន អាយុ កិអង្គ័យនៅចំពោះព្រះភក្ត្រ នៃព្រះមា៩ព្រះភាគ ភ្នងទីនោះដែរ ។ (១៦៧) (១៩៣៩ ខ្មែរយាន៍បុះទៅកាន់ស្ទឹងតុកុដា ដែលមានទឹក ថ្ងាឈ្វេង មានទឹកគ្រជាក់ រេងថ្ងា ព្រះគថាគត ជាសាស្តា**ឲា**រ្យ មិនមាន បុគ្គលប្រៀបផ្ទឹមបាន ក្នុងលោក ព្រះអង្គ័មានសេបក្តី ល់ហ្កគ្រោះកាយ ខ្ទុស់ស្រង់ ស្រាយស្រេចហើយ ទើបយាងឡើង មក ព្រះសាស្តា មានកិត្តសន្ប៍ជាបរិវារ គន់នៅត្រង់តណ្តាល ។ គ្រះមានក្រះកាគ ជាសាស្តាស្តែងកេតុណៈធំ ញ៉ាងធម៌ទាំងឡាយ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងលោកខេះ ហើយ**យា**ឪមកកាន់អម្ពវ័ន ។

សុត្តនូបិនពេ ខុទ្ទកនិកាយស្យូ ឧភន់

អាមន្ត្យ ខុន្តគំ នាម គិក្ខំ ឧតុក្កណ៍ សន្ទ្រ (0) មេ និមផ្លំ (២) ។ សោ ទោន់ តោ កាវិតត្តេន ខុស្គោ ខេតុក្កណ៍ ខេត្ត ទិប្បមៅ ។ និមផ្លំ សត្តា សុគាល់នួរគ្រា ឧប្បទិ គគ្គ មមុខេ (៣) និស់ជីតិ ។

១ ឱ.ម. ៩ត្ថា ។ ៤ ម. និលដ្ឋំ ។ ៣ ម. តស្យ ល់មុខេ ។ ៤ ម. ឧហ្គា− ទេយ្យ ។

ត្យត្តបំដាក់ ខុទ្ធកានិកាយ ឧទាន

ត្រាស់ហៅកិត្ត ឈ្មោះចុន្ទកៈថា អ្នកចូរគ្រាលសង្ឃាដ់ ៤ ជាន់ ឲ្យ គថាគតចុះ តថាគតន៍ង៍សំងី ។ ចុន្ទុកភិត្តនោះ កាលបើព្រះសាស្តា ព្រះអង្គមានព្រះហ្គូទ័យអប់រំ ទ្រង់ដាស់តឿនលើយ ក្រាលសង្ឃាដិ៤ ជាន់ ដោយជាប់រហ័ស ។ ព្រះសាស្តា មានព្រះតាយលំបាត់ក្រៃលៃន៍ ទ្រង់ផ្ទំ ចំណែកចុខ្ទុកភិត្ត ក៏អង្គុយចំពោះព្រះភក្ត្រ ក្នុងទីនោះដែរ ។ (១៦៨) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ គ្រាស់ហៅព្រះអានខ្ពុដ៏មាន អាយុ មកថា ម្នាល់មានខ្លួ បើមានបុគ្គលណាមួយ ញុំាងសេចក្តីក្តៅ ក្រហាយ ឱ្យកើតឡើង ដល់ចុន្តកម្មារបុគ្គថា ម្នាលអាវ៉ាសាចុន្ត អ្នក ឥតលាក អ្នកបានធ្វើអំពើអាក្រក់ ព្រោះថា ព្រះតថាគត ទ្រង់សោយ បណ្តូថាត របស់អ្នកជាទីបំផុត ហើយបរិនិញ្ជន ។ ម្នាល់អានន្ទ អ្នក ត្រវបន្ទោបង់ នូវសេចក្តីក្តៅក្រហាយ នៃចុន្តកម្មារបុគ្គ យ៉ាងនេះថា ម្នាល់អាវ៉ាសោចន្ទ: លាក់បេសអ្នកហើយ អ្នកបានល្អហើយ ព្រោះថា ព្រះតថាគត ទ្រង់ សោយបិណ្ឌូទាត របស់អ្នកជាទីបំផុត ហើយបរិនិ-ពាន ។ ម្នាលអាវ៉ុសេចុន្ទ: ពាក្សុន្ទ៖ អាគ្នាបានស្គាប់ ចំពោះព្រះកក្តុ នៃព្រះមានព្រះភាគ បានទទួលចំពោះព្រះកក្រ្ត នៃព្រះមានព្រះភាគថា

ឧភាទេ អដ្ឋមស្ស បានលិត្តមិយផ្តែស្ស បញ្ចមសុត្ត ទ្រេម មណ្ឌទាតា សមសមប្**ហ** សមសមវិទាតា^(១) អនាយៃ មញ្ញេញ ចំណ្ឌូលនេញ មហមួលនក ខ មហានិសំសភក ទាភិ ។ ភាគមេ ខ្វេ។ យញ្ចំណ្ឌ-ទាន់ បក្សាត្រា នេះ នៅនេះ សម្ចាស់ ម្ដេច អភិសម្ពវ់ន្ទ្រ យញ្ទ ចិណ្ឌ្មាន ប៉ុះកុញ្ចូត្រូ អនុទាន់សេ-សាយ ខំពានយស់លោ សុក្សាណៃខ្មុំ ។ នេះ ស្វី ស្វី ខា-តា សមសមប្លា សមសមវិទាកា អតិវិយ អព្តោហ ចំណូស គេហ៍ មហ**បួលគា ខ** មហាធិសំសគា **ខ** ។ អល់មុំ ស្នេច មូល មាន ស្នេច ម្នាំ សេច មេតិ និត្សសាល្រម្នេចម្ចុំ មាល់ ទីខាន់ មានិត្ស មានិត្ស មានិត្ស មានិត្ស មានិត្ស មានិស្ស មានិស្ស មានិស្ស មានិស្ស មានិស កាញ់ ឧព្ទះ សុខសវត្តទំកាំ អាយស្តា ពុធ្វេ កាញ្-ប្រុស្ត្រេ ចម្លាំ ឧបទិស សក្សវត្ត្រិតាំ អយស្តា ជីវេឌ មាសារជាធិប មាតិ ៨០០៩ ៣មាមនៃមួយ មាលមា្ខា ជាប់្រំប មេសារជាខ្មែច មេតិ ឧត្ខខ្មែ នេយ្យស់៖ ខ្លួន គំ មាយស្មានា ខុន្លេន កម្មារបុទ្ធេន យតុំ ៩ឧត្តមទូ ៤ ឧប័មារី មេខប៉ ខាគាំ ដើមារី ការុ វិហ្សន៍សារស បន្ទិលោខេត្តព្យោន៍ ។ អ៩ទោ ភក្ស

១ ឱ. សមាសាក្រា សមាសមវិបាក ។

ឧភា៩ បាដល់គ្នាមិយវគ្គ 🐔 ៨ បញ្ចមសូត្រ

បិណ្ឌូ យុគពីវខេះ មានផល ស្មើ ៗ គ្នា មានវិយុក ស្មើ ៗ គ្នា មាន ផលច្រើនផង មានអានិសង្សច្រើនផង ជាងពួកបណ្ឌបាតឯទៀត ។ បណ្តូលភពីវ ត្រើដូចម្ដេចខ្លះ ។ គឺបណ្តូលភា ដែលគថាគត ទ្រង់ សោយហើយ ត្រាស់ដ៏ន៍អនុត្តរសម្មាសម្ពោធិ 🤋 បណ្តូញត ដែល តថាគត សោយហើយបរិនិញ្ជន ដោយអនុពុទិសេសនិញ្ជន៣ត្ បណ្តូលគេព័ងពីវនេះ មានផលស្មើៗគ្នា មានវិបាកស្មើៗ គ្នា មាន ផលច្រើនផង៍ មានអានិសង្សច្រើនផង៍ ជាងពួកបណ្តិថាគង់ទៀត ។ កម្មដែលចុន្តកម្ចារបុគ្គដ៏មានអាយុ សន្យំហើយ ជាកម្មប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី អាយុ កម្មដែលចុន្តកម្មរបុគ្គដ៏មានអាយុ សន្យុះហើយ ជាកម្មប្រព្រឹត្ត ទៅ ដើម្បីពណ៌សម្បារ កម្មដែលចុន្ទកម្មារបុគ្គដ៏មានអាយុ សន្យំហើយ ជាកម្មប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសុខ កម្មដែលចុន្តកម្មាបុត្តដ៏មានអាយុ សង្សំហើយ ជាកម្មប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសុគ៌ កម្មដែលបន្ទកម្មារបុត្ត ដ៏មានអាយុ សន្យំហើយ ជាកម្មប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីយស កម្មដែល បុខ្មត់ម្ខារបុគ្គដ៏មានអាយុ សង្សិហើយ ដាក់ម្មប្រព័ត្តទៅ ដើម្បីការិ: ជាធំ ។ ម្នាលមានន្ទ អ្នកត្រាប់ខ្មោបង់នូវសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ប្រេស បុខ្ខកម្នាវបុគ្គ បេញយាន៍នេះឯន៍ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ

សុត្តន្តបំពីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ១១ នំ

ស្នេមស្ដី ដៃត្វ តាយ់ វេលាយំ ៩ម៉ ខ្នាន់ ខ្នានេស៍ នេខ តោ បុញ្ញាំ ប[†]ញ្ញាទិ សញ្ញាម តោ វេជំ ន ច័យទិ កុសលោ ១៩ហាទិ ទាបកាំ ភេ៩ នោសមោហក្សាយា ប្រិសិព្ឌាទិ ។ បញ្ទំ⁽⁰⁾ ។

(០៦៩) សាគ្រូ សុខ ។ សគ សមយ់ ភភក មភ-ដេសុ ទារិតញាក្រនោ មហ្គា ភិក្ខុស ឡែន សន្ទឹ យោឧ တဆက်ရှာ មោ គឧវសា ។ អសោ្រសុំ ទោ ទាដ-ល់ត្ថាមិយា ខ្ទាស់កា ភគវា ការមក ខេសុ ទាវិកាញ្ មោយ មហ្ខា ភិក្ខុស ឡើន សន្លឺ ទាដល់ត្បទំ អនុហ្សត្តិទី ។ អ៩ខោ ខាដល់ក្ដាមិយា ខ្ទាស់កា យោន ភក្សា គេខុបសន្ល័ម៉ីសុ ខ្ពស់ន័ម៉ូត្តា ភក្សន្ អភិវា ខេត្ត ឯកាមខ្លុំ ឧសីឌីសុ ។ ឯកាមខ្លុំ ឧសិញ្ ទោ ទា៩ល់ក្ដាម៉ំណា ខា្ទសកា ក្នុវឌ្គំ ឯភឧប្រខុំ មត្ថាស្រស់ ខេ ខេត្ត ខេត្ត មាស្រ្គ ខេត្ត អ**ព្**សសត្^(៤)ក្នុក តុស្គាល់ថៃ ។ អ**ថ**ទោ ១៩-ល់ត្យមិយា ខ្ទាស់កា កក់ គេ អញ្ជាំសំខំ វិធិត្យ ខ្មាយសេខា កក់ខ្លែ មកិ**វ**ខេត្តា ២**ឧក្ខិណ**ំ កត្តា

១ ឱ.ម. បញ្មន្តិ ៩ត្ថិ ។ ៤ ឧ. អធ៌វាស្រែលិ ។

សុត្តសំដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

ដ្រាបច្បាស់សេចក្ដីនុះហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទ្ធាននេះ ក្នុង៍វេលានោះថា បុណ្យ វមែងថមន ដល់បុគ្គលអ្នកឱ្យ បុគ្គលអ្នកសង្គ្រីម វមែងមិន សន្សំទុកនូវពៅបទ អ្នកឈ្មាស ៧មន៍លះបន់កម្មដ៏លាមក បុគ្គល បរិនិញ្ជាន ក្រោះអស់ទៅនៃកគ: គោស: មេហ: ។ សុត្រទី ៤ ។ (១៦៩) ខ្ញុំបានស្ដាប់មក**ហ**ាន៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនមគធ: ជាមួយនឹងកិត្តសង្ឃ ច្រើនរួច បាន ទៅដល់បាដល់គ្រាម ។ ពួកទុបាសកទុបាសិកាអ្នកបាដល់គ្រាមបាន ឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់យាងទៅកាន់ហរិក ក្នុងដែនមគធ: ជាមួយនឹងកិត្តសង្ឃច្រើនរូប ឥឡូវនេះ យាធិមកដល់បាដល់គ្រាមហើយ។ ត្រានោះឯង៍ ញួកខុបាសកខ្បាសិកា អ្នកបាដល់គ្រាម ចូលទៅគាល់ព្រះ មានព្រះកាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គុំព្រះមានព្រះកាគ ហើយ អង្គ័យក្នុងទីសមគ្គរ ។ លុះពួកខុបាសកខុបាសិកា អ្នកបាដល់គ្រាម អង្គ័យ ក្នុងទីសមគ្គរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះកាគថា បពិត្រព្រះអង្គដំ ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទទួលរកង៍សំណាក់ នៃពួក១៉ូព្រះអង្គ ។ ព្រះ មានព្រះកាត់ ទ្រង់ទទួលដោយតុណ្យឹការា ។ គ្រានោះឯង ពួកទទុសក **ទុ**ធ្នាស់ការអ្នកធុដល់ គ្រាមដឹងច្បាស់ថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលហើយ ក្រោកបាកពាសន: ក្រាបថ្វាយបន្នំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទុក្សិណ

ឧទានេ អដ្ឋមស្ស បាងលិត្តាមិយវគ្គស្ស ឆដ្ឋសុត្ត

យេខ អាវសខាតារំ គេឧុបសន្លំទីសុ ន្បសន្ទ័ត្ សត្សធ្វី អាវស់ខាតាវ សធ្វិត្យ អាសភាធិ បញ្ហា-បេត្យ ឧធភមណ៌កំ បដ្ឋបេត្យ នេលប្បនិបំ អាពេ-បេត្យ យោជ ភភក នេះជុបសន្នទឹស ឧបសន្នទិត្ ភេសស្ពុំ អភិស ខេត្ត ឋាភាមស្ពុំ អង្គស្តាប ឋាភាមស្ពុំ ប៊ីតា ទោ ទាដល់ត្តាទ័យ ខ្ទាស់គា ភគវឌ្គំ ឃុំគឧរេកចុំ សព្សន្តិ សន្តិ ភាព្តេ អាស្រដាតា អាសភាធិ បញ្ជាតិ និង និងមហិតំ បត់ដ្ឋាប់តំ នេលប្បន៍ចោ អារោប់ តោ យសុក្រាធិ ភ ខេ្ត ភគវា ភាល់ មញ្ជាធិធិ។ អ៩ ទោ ភគ្ស បុគ្គណៈសមយំ ខំស សត្វ បត្តទីសមា-នាយ សន្ធឺ ភិក្ខុស ខ្លែ យេន អាវស៩ាតារំ តេជ្ជសង្គំ នុ**បសង្គំ**ត្យ ទា ខេ បត្តា លេត្យ អាវស-ရး ကောင်္ဂ ရောင်္က ရောင်္ဂ ရောင်္ဂ ရောင်္ဂ ရောင်္ဂ ရောင်္ဂ ရေ និសីនិ ។ ភិក្ខុស ឡោម ទោ ១នេ មក្ខាសេត្វា អាសស់តា ប៉េស់ទ្វា បច្ចុំ ក់ឡី និស្សួយ កុត្រ-កំមុខោ ជំស័ឌ ភក**់ន្ដល់ បុ**ក្ខេត្តា ។ ទាដ-លិត្តាទ័យទេ ខោ ឧទាសភា ១ខេ មត្តាលេត្វា

ឧភន បាន់លំគ្នាមិយវគ្គ ទី ៨ ធន្និ**សូត្រ**

ហើយចូលទៅឯរភេងសំណាត់ លុះចូលទៅដល់ហើយ គឺគ្រាលត មាល ពេញក្នុងពេងសំណាត់ តាត់តែងពេសន: ដម្លល់កាន់ ទឹក លើកឡើង ្ទុវប្រទីបប្រេង៍លើយ ចូលមកគាល់ ព្រះមានក្រាះភាគ លុះចូលមកដល់ ក្របថ្វាយបន្ត៏ *(ព*ះមានព្រះ**ភាគ ហើយឋិត**នៅ ក្នុងទឹសមគួរ ។ លុះពួក ¢បាសត∢បាសិកា អ្នករាជល*ិតាម ឋិតនៅ ក្នុងទឹសមគួរហើយ ក្រាប* បង្គំទូល ព្រះមានព្រះភាគថា បពិទ្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពេងសំណាក់នៃពុក្ខ ខ្ញុំព្រះអង្គី ហ្៩ក្រាលតម្រាល ពេញ ហើយ អាសនៈបានតាក់តែងហើយ ភាជន៍ទឹកបានដម្គល់ទុកហើយ ទាំងប្រទីបប្រេង ក៏បានលើកឡើងហើយ បត់ត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំគាល់កាលគួរ ភ្នងកាល ឥឡូវនេះ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បូនថ្ងៃជាចំណុត្រចីវា ក្នុងបុត្វណ្ឌសម័យ ជាមួយភិក្ខុសង្ឃ យាង ទៅតាន រោងសំណាក់ លុះចូល ទៅដល់ ហើយ តំលាន[គ្រះមា្ទា រួចចូលទៅកាន់កានីសំ**ណាក់** ទ្រ**ន់** គង់បែរព្រះកក្រុមទេសខាងកើត ផ្នែកខឹងសសរឥណ្ឌាល ។ ចំណែក **វា**ដត់ក្នុសម៌្យ លាងដើងរួចហើយ ចូលទៅឯរោងសំណាត់ អង្គ័យថែរ មុខទៅទិសខាងកើត ផ្នែកនឹងជញ្ជាំងខាងក្រោយ មានព្រះមានព្រះភាគពី **ខា**ន៍មុខ ។ ភាគខ្សាសតខ្សាសិកា អ្នកបាដល់គ្រាម លាន៍ ដើនរួច ហើយ

សុត្ត្ឋាធិកេ ខុទ្ធកនិកាយសុរ្ ឧទាន់

អាវស៩គេលំ បរិសិត្យ បុគ្គេមំ គិត្តិ និស្សាយ បច្ចិមា-គិម្ខា និសីឌឹសុ គស់ខ្លុំយៅ បុក្គេគិត្យ ។

[០៧០] អ៩ខោ ភគវា ១៩លំគ្នាមិយេ ខ្ទាស់ គេះ អាមន្តេស បញ្ចុំមេ ឧសមនយោ អាធិនវា ខុស្ស៊ីល**ស**្ **ភ្លាំ**បត្តិយោ ។ ភេ៩មេ មញ្ជា ន៩២ ភេសបភយោ ឧុស្ស៊ីលោ ស៊ីលវិបញ្ជា បមានាជិការណ៍ បមាន់ ភោក-ជានឹ និកក្នុ អល់ បឋមោ អានីនកេ នុស្សីល្សា្ ស៊ីលវិបត្តិយា ។ បុខ ខ បរ កសាបតយោ នុស្ស៊ីលស្ស ស៊ីលវិឌន្សា ទាម កោ កំន្លឹស ខ្លោ អព្តុក តោ អយ ឧទ្ធលោ អាឌីឧវោ ឧុស្ស៊ីលស្ស ស៊ីលវិបត្តិពោ ។ បុខ ច $oldsymbol{e}$ ទំនួន $oldsymbol{e}$ $oldsymbol{e}$ oldsပေးနိမ့် ရေးပနည်းများနို့ လာနေ စစ္တိလာပေးနိမ့် လာနိ ကျားတွာ့လာ បរិសំ យធិ តហបតិបរិសំ យធិ សមណ្យារសំ អវិសា រនោ ឧ្យសន៍មតិ មន្ត្រត្រា អយំ គតិយោ អាជីជវា ឧុស្ស៊ីលស**្ទុស្សាប់ខ្លួយ ។ បុខ 6 ១**៩ គមាប់គយោ ឧស្ស៊ីលោ សំលាំបញ្ចោ សម្មុខ្សោ កាល់ គហេត់ អយ **ខ**ត្ត ភាឌីជ**េក ខុស្នីសស្ន សីលវិចត្តិយា** ។

១ ។. យ យទេវ ។

សុត្តន្តបំដែក ខុទ្ធកាតិកាយ ឧទាន

ចូលទៅឯកេន្តសំណាត់ អន្តួយបែរមុខ ទៅទិសខាន៍លិច ផ្នែកទីន៍ ជញ្ជាំងខាងមុខ មានព្រះមានព្រះភាគ ពីខាងមុខដែរ ។

(១**៧**០) គ្រានោះឯង ព្រះមា**ន**ព្រះភាគ ត្រាស់ហៅពូក្នុច្យាសក 🗣 ពុសិតា អ្នកជុះជល់ គ្រាមមកថា ម្នាល់គហបត់ពំងីឡាយ ពេសនៃ សីលវិបត្តិ បេសបុគ្គលទ្រុស្តលិចមេ យ៉ាង ។ គោស ៥ យ៉ាង តើដូចមេ្តចខ្វះ ។ ម្នាលគហគីទាំងទ្បាយ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ ជាអ្នក ្រុស្តស៊ីល វិបត្តិបាកស៊ីល តែងដល់ខ្លាំសេចក្តីវិនាសកោគ:ច្រើន ព្រោះ មានសេចក្តីប្រមាន ជាហេតុ នេះជាគេសនៃសីលវិបត្តិ របស់បុគ្គល **្រុស្តសីល ទី ១ ២ ម្នាលគហបតីទាំ**ងទ្បាយ មួយទៀត កិត្តស័ព្ទជំ **អាក្រត់ របស់បុគ្គលទ្រស្គស័ល វិបត្តិហក្**ស័ល ផ្សាយទៅ នេះជាទោស នៃសីលវិបត្តិ បេសបុគ្គលទ្រស្គសិល ទី ៤ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលទ្រស្គសិល វិបត្តិចាកសិល ចូលទៅរកបរិស័ទណា ៗ ពោះ១ត្តិយបរិស័ទក្តី ព្រាហ្មណបរិស័ទក្តី គហបត់បរិស័ទក្តី សមណ -បរិស័ទក្តី រមែនមិនក្រៀវគ្គា មានមុខតុនចុះ នេះជាទោសនៃស័ល វិបត្តិ របស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល ទី ៣ 🤊 ម្នាលគហបត់ទាំងីឡាយ មួយ *ទៀត បុគ្គលទ្រុស្តស៍ល វិបត្តិ*លាកស័ល តែង៍ធ្វើម**េណ**កាលទាំងវង្វេង៍ នេះជា គេសនៃស្លាំបត្ត បេសបុគ្គលទ្រស្សីល ៖ ៤ ។

ឧទានេ អដ្ឋមហ្ស ជាដល់ិគ្នាម៉យវគ្គស្ស ធង្គសុត្ត

ប្ធ ច ចាំ កហមកយោ ឧុស្ស៊ីលោ សំពាវិចន្នោ ម្ហារព្ទឹល a មុនេស ឧស ឧស ពេល ឧយាំ មេខ្ខុ*ប* ដ់មារីលេសា មួយរួតឌ្គីលេ ៤ ជា គេរា ខេម្មលោ អាធិសំសា ស៊ីលាវ តោ ស៊ីលាសម្បូនាយ។ ភាគមេ បញ្។ ជំភាពណ៍ មហផ្តុំ ភោកគ្នាផ្ទុំ អជ៌កម្មត៌ អយ់ បឋមោ អាជ្ញុំសោ ស៊ូលវាតា ស៊ូលេសមុទ្រាយ ។ ចុន ខ ម: ឧសឧឧយោ សូលាខេ សូលមាននិស្ស យល់ប្រា ក់ត្តសន្តោ អត្តតូចត់ អយ់ ខុតយោ អាធិសំសោ ស៊ល់វា ស៊េលសម្បូនយ ។ ឬន ខ ប៉ុនេសមគ យោ សំលវា សំលសម្បីន្ទោ យញ្ជានៅ ចាំសំ ឧបសន្ន-មត យន់ ទត្តយមរិសំ យន់ ត្រាហ្មណមរិសំ យន់ កហ្តេញ ដែល យុខ សមណ្ឌាស់ វិសាពនា ខុម-សន៍មនិ អម្ម័ត្រតា អយ់ តត់យោ អាធិស់សោ សីល-វ តោ សំលេសម្បូន យ ។ មុន យ ប ំ ក ហ ប ក យោ សំលង

ន**។**ន បាងលើគ្នាម័យវគ្គ ទី ៨ ធង្នសូត្រ

ម្នាល់គហបត់ទាំងទ្បាយ មួយទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសិល វិបត្តិចាកសិល លុះបែកធ្លាយវាង៍កាយ ស្លាប់ទៅ វមេងទៅកេត ក្នុង៍អបាយ ខុគ្គ វិនិ-ជាគនរក នេះជាទោសនៃស៊ីលបៃត្តិ បេសបុគ្គលទ្រស្គសិលទី៥។ **ម្នាល** គហបត់ទាំងឡាយ ទោសនៃសីលថៃត្ត របស់បុគ្គល្យស្សសីល មាន ៥ យាងនេះឯង ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ គានិសង្ស នៃសលសម្បទា របស់បុគ្គលអ្នកមានស័ល នេះមាន៥ យ៉ាង៍ ។ ភានិសង៌្យ ៥ យ៉ាង៍ តើ ដូចមេចទុះ ។ ម្នាលគហបត្តទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលមានសិល ចរិច្ចណ៌ដោយសីល តែងបានគំនាទ្រព្យច្រើន មានសេចក្ដីមិនប្រមាទ ដា ហេតុ នេះជាអានិសន៍ ្រទេសលសម្បត របស់បុគ្គលមានសីលទី ១ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ មួយទៀត កិត្តិស័ព្ទជ័ពពេះ របស់បុគ្គលមាន ស៊ីល បរិច្ចណ៍ដោយស៊ីល តែឥទូរគ្នាយទៅ នេះជាគានិសង៍ទ្រស់ល សម្បារបស់បុគ្គលមានសីលទី៤ ។ ម្នាលគហបគីទាំងីឡាយ មួយទៀត បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយស័ល ចូលទៅរកបរិស័នណា ១ ទោះជា **១គួយ**បរស័ទត្ត ត្រាហ្មណបរស័នត្ត គហបគ្គបរស់នុត្ត សម**ណ**បរស័នត្ត រមែងក្រៀវគ្នា ចិនមានមុខ៩៩០៖ ដេះជាមានសង៌្រទៃសីលសម្បទា របស់ បុគ្គលមានសំលទិ ភា ។ ម្នាស់គហបត់ទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលមាន

សុគ្គន្តបំពីកេ ទុទ្ធកានិកាយស្ស ឧកនំ

សំលសម្បញ្ញា អសម្បញ្ញា គាល់ គារោតិ អយ់
ខតុខ្លោ អាធិសំសោ សំលៅគោ សំលសម្បញ្ញា
បុខ ខ ខាំ កមាខតយោ សំលវ សំលសម្បញ្ញា
កាយស្ប ភេខ ១១ឆ្នាំ សក្តំ លោក៌
ឧ១១ឆ្នាំ អយ់ ខញ្ចុំ អាធិសំសោ សំលវ សំលវ សំលវ សំល។
សម្បន្ទាំ អយ់ ខញ្ចុំ អាធិសំសោ សំលវ សំលវ សំល។
សម្បន្ទាំ អយ់ ខញ្ចុំ អាធិសំ សោ កំបប់ អាធិសំ សំសា សំលវ គោ សំលវ អាធិសំ សំសា សំលវ គោ សំលវ គោ សំលវ អាធិសំ សំសា សំលវ គោ សំលវ អាធិប្បទេស អាធិប្បទេស សំលវ អាធិប្បទេស សំលវ គោ សំលវ អាធិប្បទេស អាធិប

(០៧០) អ៩ខោ ភេសា ទាដល់ក្ដាមិយេ ខ្មាសកោ ពេញ ខេដ ត្តើយោ^(០) ជម្ម័យ កាដាយ សន្តស្បូត្ត សមាន ខេត្ត សមុត្ត ខេត្ត សម្បូល កាដាយ សន្តស្បូត្ត អភិក្សា ខោ កហេ ត្តិ យស្បាន ចំ កាល់ មញ្ញប់គំ ។ អច ខេត្ត ជាជាក្សាមិយា ខ្មាសកា កក់ខេត្ត ភាស់តំ អភិជខ្ចុំគ្នា អនុ មោធិត្តា ខឌ្ឌា យស្បា កក់ខេត្ត ភាស់តំ អភិបា ខ្លួក ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខ្លួស ។ ខេត្ត ភាស់តំ អភិបា ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខ្លួស ។

១ ६. ម. ៩ភ្នំ ។

សុគ្គស្ថិដិក ខុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

សីល បរិបូណ៌ដោយស័ល វមែនមិនធ្វើមរណភាល ទាំនៅន្ទេន នេះជា អានិសន្យ នៃសីលសម្បទា របស់បុគ្គលមានសីលទី ៤ ៗ ម្នាលគហបតី ទាំន់ ទ្យាយ មួយវិញទៀន បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល លុះ បែកធ្លាយរានិកាយ ស្លាប់ទៅ វមែនទៅកើន គ្នុន៍សុគតិ សូគិទៅលោក នេះជាអានិសន្យ នៃសីលសម្បទា របស់បុគ្គលមានសីលទី ៤ ៗ ម្នាល គហបត់ទាំងទ្យាយ អានិសន៍ស្រ នៃសីលសម្បទា របស់បុគ្គលមានសីល មាន ៤ យ៉ាង៍នេះឯង៍ ៗ

ឧទានេ អដ្ឋមស្ស បានលំគ្នាមិយវគ្គស្ស ធដ្ឋសុត្តិ

(០៧៤) នេះ ទេ ១១ ១១ សម យេខ សុខ្លះស្រែក្រាក មកឧមហាមគ្នា ទានលិត្តាមេ ឧក្សំ មាបេត្តិ រដ្ឋិន បនិ-តា លាយ ។ គេជ ទោ ខាជ សម យោជ សម្ពីស**ុលា ជេ-**វតា យោ សហស្ប[ែ] ១៩លំកាមេ ត្រូវិ ប៉ុក្កណ**្តិ។** យុស្នាំ ជនេះ មេ មេ មេ ស្សា នៅ នៅ នេះ មេ មេ ស្វា និ ម ហេសក្ខាន់ គត្តព្រំ ១៩៩ហាមត្ថាន់ ចិត្តានិ ឧមន្តិ ធំរៅសភាធ៌ មាបេតុំ ។ យក្សំ បនេសេ មជ្ឈមា នៅតា វត្តិ បរិក្តស្ថាន្តិ មជ្ឈិមាន តគ្គា រញ្ញា រាជមហាមត្តាន ចិត្តាធិ ឧមធ្គុំ ធំរៅសភាធិ មាបេត់ ។ បរស្មឹ បនេសោ ជីថា នៅតា វត្ថិ ចក្តែស្ពាត្តិ ជីបាន គគ្គ រញ់ រាជម-ហោមត្តាន់ ចិត្តានិ នមន្តិ និឋេសនានិ មាមេតុំ ។ អឌ្ច-ស ទោ គតវា ឧំព្វេឧ ខេត្តនា វិសុឌ្ឋេឧ អតិកាន្តមានុ-សនេះ តា នៅតាយោ សហសេដ្ឋ ភាឌល់ភ្លាម វត្តធំ មាំក្តស្ពាត្តិយោ យស្ទឹ មានសេ មាសេសក្តា នៅតា វត្ដ ប៉ុក្កណូជុំ មហេសក្ខាជុំ ឥត្ត ព្រោ រាជាមហាមត្តាជំ ចិត្តាជ៌ ឧមត្តិ ជំរៅសភាជិ មាបេតុ ។

ទ ឱ, សហស្សស្សេរិ ។

នសខ យុឌហ្ស៊ីងគ្និយុះដី ៤ ។ ឌង្គីហិដៃ

(១៧៤) សម័យនោះឯជ៍ មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុខិធ:ខឹង រុស្សការៈ តំពុងតសាងក្រុង ត្នូងប្រទេសជាដល់គ្រាម ដើម្បីការពារពួក ស្ដេចលិច្ខាំ នៅ គ្នងដែនវដ្ដី ។ សម័យនោះឯង ពួកទៅតាជាច្រើនទាំង ពាន់ កំណត់យកទីទាំងឡាយ ក្នុងបាដល់គ្រាម ។ ពួកទៅតាមានស័ក្តិ ត់ តណៈតយកទីទាំងទ្បាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ព្រះកជាខឹងកដ-មហាមាត្យតាំងីឡាយ មានស័ត្តិធំ ម៉េមង៍ឱ្នទៅ ដើម្បីតសាង៍និវេសន-ស្ពែន ក្នុងប្រទេស នោះដែរ។ ពួក ទៅតាមានស័ត្ត ជាកណ្ដាល កំ**ណត់យក** ទីភាំងទ្យាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ព្រះរាជានឹងរាជមហាមាត្យទាំង ទ្បាយ មានស័ក្តិ ជាកណ្តាល ក៏ខុនទៅ ដើម្បីកសាង៍និវេសនដ្ឋាន ក្នុង ប្រទេស ទោះដែរ ។ ពួកទៅភាមានស័ក្តិ៣០ តំណត់យកទីពាំងឡាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ព្រះរាជានឹងរាជមហាមាត្យទាំងទ្បាយមានស័ត្ត ទាប កំនុនទៅ ដើម្បីតសាជនិវេសនដ្ឋាន ក្នុងប្រទេសនោះដែរ ។ ព្រះ មានព្រះកាគ មានទិព្យក្ខ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្ទង់បង់ចក្ខុរបស់មនុស្សសាមពា ជានទ្រង់ ឃើញពួកទៅដា ទាំង៣៩នោះ ដែលកំពុងកំណត់យកទីទាំង ទ្វាយ ក្នុង៍បុដល់គ្រាម ពួកទៅតាមានសត្តិធំ តំណត់យកទីទាំងឡាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ព្រះរាជានឹងរាជមហាមាត្យទាំងឡាយ មាន សត្តធំ កំនុនទៅ ដើម្បីកសាងនៃវេសនដ្ឋាន ក្នុងប្រទេសនោះដែរ ៗ

តុះត្តស្ថិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្សូ ឧទាន់

យម្ប៉ុ ជនេទេ ឧឌ្ឌិស ខេត្ត ស្ដេច ស្នេសិទ្ធិ **ឧឌ្ឌិ-**មាន តេត្តព្រំ ១៩មេហាមគ្នាន់ ខិត្តាធិនមន្ត្តិ និវេស-ភាធិ មាមេតុ ។ យភ្មុំ មនេះស នីថា នៅតា វត្តធិ មាំក្រសាទ្ធិ និទាន់ គគ្គា ពេលមេខាន់ មិត្តានិ ខេងខ្ញុំ ខ្មុំស្រាល់ ស ខេស្ត់ ឯ មុខ្សែ ឯឧប្ ខេស្សិ ្នេយា សជិទ្ទាណ សណ្ដីខ្ញុំ សេចថ្មី មាន មានមិខាត្រ មានមិខាត្រ ខេង្គ សារជន្ត្ន ។ សុខ្នុំសុស្ត្រាប កុខ្ពេំ ឧសនឧបាខេត្តា ទានលិក្ខាមេ ឧ៩ ទោ ២៤ និ វគ្គីន ២៩៣១៣ ភេទិ ។ សេយុត្រាច់ អានខ្លួនប្រហា តាវត្តសេចាំ សម្លឺ មន្តេត្តា ស្សារ ទោ មាននិ មាំខ្ពុំ មាមរាំមេ មន្ត្រាជា ဓာင်္ကေရးမြင်္က မျို့ မြင့် မြင့်ကြသည်။ အ ឥ៣សាំ អានន្ទ អន្ទស់ ឧិត្វេស ខេត្តិយា វិសុទ្វេស មិនកាន្ទាន្ស ភេទ សម្ភាហ នៅ**តាយោ** ស្រាស្បៅ ចានហ៊ុន្តាមេ វត្តនិ ចរិត្តស្តា**ន្ត៌យោ ។**

សុគ្គនូបិនព ខុខ្ខពនិកាយ ឧទាន

ពួក ទៅតាមានស័ត្តិជាកណ្ដាល កំណត់យកទីទាំងទ្បាយ ក្នុងប្រទេសណា <u>ចិត្តរបស់ ព្រះរាជាខឹងរាជមហាមាគ្យូទាំងទ្បាយ មាខេស់ក្តិជាកណ្តាល ក៏គ្ន</u> ទៅ ដើម្បីតសាងន៍វេសនដ្ឋាន គ្នងប្រទេសនោះដែរ ។ ពួកទៅតាមាន ស័ត្តទាប តំណាត់យកទីទាំងទ្បាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ព្រះរាជា នឹងមហាមាត្យទាំងឡាយ មានស័ក្តិទាបក់ខ្នែទៅ ដើម្បីកសាងខំវេសន-ដ្ឋាន ក្នុងប្រទេសនោះដែរ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គើន ទ្បើង ក្នុងបច្ចសសម័យ ខែកត្រីនោះហើយ ត្រាស់សូវព្រះអានខ្ទុដ៏មាន អាយុថា ម្នាលអានន្ទុ នរណាហ្នំ កំពុងកសាងក្រុង ក្នុងប្រទេសជាដល់-គ្រាម។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុនធ: និងវស្សភាវៈ ភសាង**ក្**ង ភ្នង់បាដល់គ្រាម ដើម្បីភាវពាវពួកស្ដេចលិច្ចវី ក្នុងដែនវិជ្ជី ។ ម្នាលអានន្ទ មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុនធ: នឹងវេស្សការៈ ហាក់ដូចជាបានប្រឹក្សគ្នា ជាមួយខឹងពួក ទៅតា ក្នុង៍ឋាន តាវត្តឹង្យ្រាងណាមិញ ។ ម្នាលអានន្ទុ មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធៈឈ្មោះ សុនិធ: និន្យស្បតារ: តសាន៍ ក្រុន៍ ធាដល់គ្រាម ដើម្បីការពារពួកស្ដេចលេចវិ ក្នុងដែនវដ្តី កំយាងនោះដែរ។ ម្នាលអានន្ទុ អម្បាញមិញនេះ តថាគតមាន ទិព្រក្ខុដ្ឋបរិសុទ្ធ កន្ងមែនចក្ខុបេសមនុស្សសាមពា បានឃើញពួកទៅតា ជាច្រើន ទាំងពាន់ តំពុងតំណត់យកទីទាំងឡាយ ក្នុងហុដល់គ្រាម ។

ឧទានេ អដ្ឋមស្ស បាងលំគ្នាមិយវគ្គស្ស ឆន្នឹសុត្ត្

យស្ពឺ បនេសេ មហេសក្តា នៅតា ត្រូច បក្តៃស្ពាន្តិ មហេសក្សាន់ តត្ត ក្តាំ ភជមហាមគ្គាន់ ចិត្តានិ ឧមន្តិ តិវេសភានិមាបេតុំ ។ យស្ទឹបនេសេ មជ្យិមា នៅតាវត្តិ បក្ដែល និ មជ្ឈមាន ឥត្ត ព្រំ ស្នឹមហាមត្តាន ចិត្តាន ឧមន្តិ និវេសភានិ មាបេតុ ។ យុស្មឹ បុខេសេ និចា ខេវតា វត្ថិ បរិក្ស<mark>ានិ ន</mark>ិចាន គត្តព្រំ ១៤មហាមត្ថាន ចិត្តាធិ ឧមត្តិ តិវេសភាធិ មាបេតុ ។ យាវតា អាចន្ សុំស្បូតិ **បូ**៩ ភេឌ ៤ ១ ៩ លិប្តុស្ស ទោ មាន « តយោ អន្ត្តពយា កវិស្សន្តិ អភិតោ វា ឧឧភាតោ វា មិដ្ឋភឌ នោ វាតិ ។

(០៧៣) អ៩ទោ សុធិដាស្បាតារា មកជមហា-មត្តា យេធ ភកវា ភេទុបសន្ត័មឹស ១០-សន្ត័មិត្វា ភកវា សន្ធឹ សម្ពោធឹស សម្ពោធធំយ៉ កស់ សារណ៍យំ វិតិសាបត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋសុ ។

ឧទាន បាងលិត្តាមិយវគ្គ ៖ ៨ ដង្អីសូត្រ

ពួកទៅតាមានស័ត្តធំ តំណត់យកទីទាំងីឡាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្ត របស់ព្រះរាជានឹងរាជមហាមាត្យមានស័ក្តិធំ កំខុនទៅ ដើម្បីកសាងនិវេ-សនដ្ឋាន គ្នង៍ប្រទេសនោះដែរ ។ ពួកទៅតាមានស័ក្តិ ជាកណ្តាល កំ-ណត់យកទីទាំងឡាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ព្រះរាជានឹងរាជមហា-មាត្យ មានស័ក្ត ជាកណ្តាល ក់ខុន៧ ដើម្បីកសាងន៍វេសនដ្ឋាន ក្នុង ប្រទេសនោះដែរ ។ ញូកទៅតាមានស័ក្តិទាប កំណត់យកទីទាំងឡាយ ក្នុងប្រទេសណា ចិត្តរបស់ព្រះរាជានឹងរាជមហាមាត្យមានស័ក្តិទាប ក៏គ្ន ទៅ ដើម្បីតសាងន៍វេសនដ្ឋាន ក្នុងប្រទេសនោះដែរ ។ ម្នាល់មាននួ ទីប្រជុំរបស់អរិយបុគ្គល ដែលមានទាំងប៉ុន្មាន ផ្ទះជំនួញ ដែលមានទាំង ប៉ុន្មាន ក្រុងបាជលិបុគ្គនេះ ជានគរដ៏ប្រសើរ និងជាគន្វែងគ្នាយបង្អើច (ទព្វ^(១) ។ ម្នាលអានន្ទុ ក្រុង៍ហុដល់បុត្ត មុខជានឹង៍មានសេចក្ដីអន្ត្**រាយ** ញ យាង៍ គឺអន្តស្យម់ពី ភ្មើន ១ អពីថិត១ អពីការបែកហក្**គ្នង៍**គ្នា១ ។ (១៧៣) គ្រានោះ មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុនិធ:នង វស្សភាវៈ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ភ៊ិ ធ្វើសេចក្តីកែរាយ ជាមួយនឹងព្រះមានព្រះកាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែល

គ្លូវវិភពយៈ និង៍ពាក្យដែលគ្លូវលើកហើយ ទើបឋិតនៅ ក្នុង៍ទីសមគ្គរូ ៗ

នគរបាដល់បុគ្គបន្ទៈ ដាក់ខ្មែងសម្រាប់ស្រាយបង្វេចទ្រព្យ របស់បុគ្គលអ្នកមានទ្រព្ស
 គឺជានគរសម្បូណ៌ហ្វរហៀរ ដោយទ្រព្យសម្បត្តិ ។

សុត្តនូមិដីកេ ទុទ្ធកនិកាយសុរ្វ ឧទាន់

រាយឧទ័ ភ្នំ ស្មា សេ <u>សេច្ចុះ</u>ស្មារ ឧសភឧសាគ្ កត់វឌ្គ ឃិតខរក់ចុំ អចិកសេតុ នោ ភាំ គោតមោ អជ្ញត្តាយ ភត្ត សន្ទឹ ភិក្សាស ឡេខាតិ ។ អចិវាសេស៊ ភេឌ្ស តុណ្ឌិតាឋេខ ។ អេ៩ ទេ សុខ៌ឌ/សុុក្តារា មគ-ជមហាមគ្នា ភក់ តោ អជ៌វាសជំវិធិត្យ ប្រេធ សក្សា អាវស ដោ តេជុបសន្ន៍ទឹសុ **ឧបស**ន្ន៍ទិត្តា សកោ អាស្រ្តេ ខណៈតំ ខានធំយំ កោជធំយំ ខដំណេឌ ខេត្ តត់ តោ កាល់ អារេចេសុំ កាលេ កោ កេនម ជំឌ្គីន់ កត្តត្តិ ។ អស់ ទោ កត្សា បុព្វាណ្ឌសមយ៍ ធំវាសេត្យា បត្ត-ចុំវាមានាយ សខ្ញុំ ភិក្ខុស ឡើន យេជ សុនិជាស្បុ-តារាជ៌ មកឧមហាមត្តាជំ អាវស់ ថា គេឧប្សជ៌ម ឧបសឌ្ឍន៍ ជញ្ញា ស្រា នេះ និស័ឌ ។ អ៩ទោ សុខិឌាស្រ្តាក្ មគឧមហាមត្តា ពុទ្ធម្រុទំ ភិក្ខុ-សខ្យុំ បណ្ដាន ទានជ័យនេ កោជជ័យនេ សហគ្នា សន្តបេរ្ត្រា សម្បីជាសុ^(០) ។ អ៩ខោ សុធិនវេស្ស-ការា មកជមហាមគ្នា ភភវជ៌ ភគ្គាវ៉ឺ ជុំជិតបត្តសា ម្លាន៖ ៥៩ អស់ ឧសេត្ត ឯកមន្ត់ ជិស់ផឹស ។

១ ម. សង្ហាហ្សុស សប្បារស់ ។

សុត្តស្ថិតក ខុទ្តកនិកាយ ឧភាន

លុះមហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុនធ:នឹងស្បែការ:ឋិតនៅ ក្នុងថ្ សមគ្គរហើយ គឺក្រាបបង្គ័ទូល ព្រះមានព្រះភាគថា សូមព្រះគោតមដឹ ចំរើន ទទួលភគ្គរបស់ខ្ញុំពេះអង្គីទាំងទ្បាយ ដើម្បីធាន់ គុង៍ប្រៃនេះ មួយនឹងកិក្ខុសង្ឃ ។ ព្រះមានព្រះកាគ ខ្ទង់ទទួលដោយការៈស្ទៀម ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុនីធ:នឹងវេស្សការ:ដឹង ហ្វាស់ថា ព្រះមានព្រះភាគ ទទួលនិ**ម**ន្តហើយ ក៏ចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ ខ្លួន លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ដាក់តែង៍ខាទន័យកោដន័យាហាវ ដ៏ខុត្តម ក្នុងលំនៅរបស់ខ្លួន ហើយក្រាបចូល កត្តកាលចំពោះ ព្រះមានព្រះកាន ថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន កាលនេះ ជាកាលគួរ កត្តសម្រេចហើយ **។** គ្រានោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រជាប់ពុត្រនឹងបីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណៈ សម័យ យាង៍ចូលទៅក្នុង៍លំនៅ របស់មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះ សុនីជៈនឹងវស្សការៈ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង៍្យ លុះយាងចូលទៅដល់ហើយ គង់លេសសន: ដែលគេគ្រាល់ថ្វាយ ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យ ក្នុង ដែនមគធ: ឈ្មោះសុនីធ:នឹងវៃស្បុការ: ក៏អង្គាសកិក្ខុសង៌្យ មានព្រះពុទ្ធជា ប្រធាន ដោយខាទន័យកោជន៍យាហារដ៏ទុត្តម ឲ្យផ្នែតស្គប់ស្គល់ដោយដៃ ខ្លួនឯធី លុះគ្រាតែហាមឃាត់ ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុនឹង:នឹងវស្សភារៈ ដឹងថា ព្រះមានព្រះកាន ឲ្រង៏ដានរួចហើយ

ទេស អង្គមស្ស បាដល់គ្នាម៉យវគ្គស្ស ធង្គឹសុត្ត

ស្តេចខ្លុំ និសិន្ទេ (១) សុដ្ឋសង្គ្រា) មេតុខមហា-មេត្តេ ភក្សា ឥមាហ៌ តាថាហំ អនុមោធិ

យស្មឹ ខាន់សេ ភាខ្យេត់ វាស់ ខណ្ឌិតជាតិយោ សំលៅខ្លេត កោដេត្វា សញ្ញាតេ ព្រហ្មព្រះ យា តត្ថនៅតា អាសុំ តាស់ ឧត្តិណេមានិសេ តា បូជ៌តា បូជយន្តំ មាធ៌តា មានយន្ត៌ ធំ ត តោ ជំ អណ្តាម ត្រ្តាំ ដូវស់ នៅតានុកាឡីតោ ចោសេ សខា គុឌ្ធាធិបស្បត្តិត។ (១៧៤) អ៩ខោតក្នុងក្នុងស្នែការចំ មកជម្នា មត្តាធំ ៩មាហ៍ តាថាហ៍ អត្មមាធិត្តា ខ្**ដ្ឋាយា**សភា បញ្ចាំ។ គេជ ទោ បន សមយោន សុធព្រវស្ត្រាវា មកជមហាមត្តា ភកវណ្ណ ប៉ុខ្លាំ តោ ប៉ុខ្លាំ តោ អធុពណ្ឌ ញ្ចេះ យេជជួ សម្រោ កោនមេ ខ្វាប ដំក្នុ មិស្បតិ៍ ន់ កោតមន្ទារ នាម ភាស្បតិ៍ ។ យេខ គឺគ្នេខ ត់ខ្ញុំ ជឌី តាំស្បត្តិត កោតមត់ត្ត ជាមកាំសុត្រិត ។

១ ខ.ម. ព្រហ្មាយៃ ។

ឧទាន បានលើគ្នាមើយគ្នេ 🕫 ៨ ធង្និស្សត្រ

លៃង៍លូកព្រះហស្ត ទៅក្នុង៍ជាត្រ កំកាន់យកអាសន:ជំទាបមួយ ហើយ អង្គ័យ ក្នុងទីសមគួរ ។ កាលដែលមហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះ សុនិធ:នឹងស្បែករ: អង្គ័យក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ អនុមោទនា ដោយគាថានេះថា

មនុស្សជាបណ្ឌិតជាត សម្រេចការនៅក្នុងប្រទេសណា វាមង់ញ៉ាំង ពួកបុគ្គលអ្នកមានសីល ស**ុន្ន័ម ប្រព្រឹ**ត្តធម៌ជំប្រសើរ ឲ្យបរិកោគ ក្នុងប្រទេសនោះ ហើយជានុខុទ្ទិសផលខក្ខិណាទាន ចំពោះពួក ទេវតាដែលនៅ ក្នុងប្រទេសនោះ ទេវតាទាំងនោះ ដែលបណ្ឌិត នោះ បូជាហើយ វមែន៍បូជាគេវិញ ដែលរាប់គានហើយ វមែងរាប់ អានគេវិញ តែងអនុវេគាះបណ្ឌិតនោះ ព្រោះទុក្ខណានុប្បទាន នោះ ដូចមាតាអនុគ្រោះបុត្ត ដែលកើតអំពីទ្រង៍ បុរសដែល ទៅតាអនុគ្រោះហើយ តែងឃើញសេចក្ដីចំរើន សព្ទកាល ។ (១៧៤) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុមាទនាដោយគាថាទាំងី នេះ ចំពោះមហាមាត្យ ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុនីធ:នឹងវេស្សកាវ:វួចហើយ e្រង់ក្រោកថាកមាសន: យាង៍ចេញទៅ ។ សម័យនោះឯង៍ មហាមាត្ប ក្នុងដែនមគធ: ឈ្មោះសុន័ធ:នឹងស្បែការ: ដើរតាមក្រោយ ៗ នៃព្រះមាន ព្រះភាគ ហើយគិតថា ក្នុងថ្ងៃនេះ ព្រះសមណៈគោតម នឹងយាងបេញទៅ

សុគ្គ្តប៉ុន្តពេ ខុទ្ទពនិកាយប្ប ឧទាន់

អ៩ខោតតាវ យេខ ឡារខេ ធិក្ខាម៉ា ត់ តោតមន្ទាវ សម សន្និ ។ នេះន ទោ បាន សមយោជ កង្កា ជន ប្កា យោត សមតិត្តិកា កាភាបេយ្យ ។ អប្បកាច្នេ ឧទ់ស្សី ឃុំ ស្ពេលសន្ទំ អពោរម្លៃ នទៅនាំ ស្ពេល-សន្តិ អប្បាក់ ទេ ក្នុង អសាវ សាវ កន្តាមា ។ អ៩ខោ កក្ស សេយ្យទាំទំ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិន ។ ៣១ ខេសព្យុ ខ្សាវិន ។ ៣១ សគ្និ ញេយ ស្រុម កង្កាយ ឧឧិយា ជុំមែត្តា អន្តរហិ-តោ ទាម់គីរ បច្ដាស់ សន្ធឹ ក់ក្សាធ្នែ។ អន្តសា ទោ ភគវា គេ ឧដ្ដស្បី អធឿយទេ ខាំ ចុះកោសទើ អច្បេកច្ចេ ខុខ្មែរ ចរិយេសផ្ដេ អច្បេកច្ចេ កុល្វ ស្ដុំ ស្ដែក សារ ស្ដុំ ស្ដុំ ស្ដា ។ មេដ្ឋ ភក្ ឃុនមត្ត វិឌិត្តា តាយ៍ វេលាយ៍ ៩ម័ នូឌាន់ នូ*ឌា*នេស់

យេ តាធិ កណ្តំ សា

សេតុ កាត្រវិសដ្ឋ បញ្ហាធំ

សុត្តន្លប់ដីក ខុទ្ធកនិកាយ ឧភន

តាមទទូរណា ទទូរនោះនឹងមានឈ្មោះថា គោតមទាវ ។ ព្រះអង្គនឹងត្នង៍ ទន្ទេគង្គា តាមតំពង់ណា តំពង់នោះនឹងបានឈ្មោះថា គោតមតិត្ត: ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់យាងបេញទៅ តាមទា្វណា ទា្វ **នោះ** បានឈ្មោះថា គោតមត្យ។ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ្រង់យាងចូលទៅកាន់ទន្វេគង្គា ។ សម័យនោះឯង៍ ទន្វេគង្គាមានទឹក ពេញព្រៀបស្មើនឹងមាន់ច្រាំង ល្មក្អែកឱ្យជឹកបាន ។ ពួកមនុស្សខ្វះ ស្វែងរត់ទូត ខ្វះស្វែងរត់ផៃ ខ្វះបង់ត្បូន ប្រាថ្នាដើម្បីធ្ងង់ អំពីគ្រើយ វាងីអាយ ទៅកាន់ គ្រើយវាងីនាយ ។ លំដាប់ នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បាត់ព្រះអង្គ អំពីគ្រើយខាងអាយនៃទន្វេគង្គា ទៅប្រាក់ដនៅគ្រើយ **វាន៍នាយ ជាមួយនឹងកិត្តសង្ឃ ដូច**បុរសមានកំឡាំង៍ លេដៃ ដែលបត់ ចូល ថ្មចត់ចូលនូវ**ដែ** ដែលលាចេញ ដូច្នោះឯង ។ ព្រះមានព្រះភាគ បានឃើញពួកមនុស្សទាំងនោះ **ខ្វះកំពុង**ស្វែងកេទូក ខ្វះកំពុងស្វែងកេ ផៃ **ខុះកំ**ពុងបង់ក្បួន ប្រាជ្ញា ដើម្បីធ្ងង់ អំពីគ្រើយខាងអាយ ទៅកាន់ គ្រើយទាងនាយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ សេចក្នុនៈហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទមាននេះ ក្នុងបេលនោះថា ពួកជនណា គ្នងខរន្តជីវេដ្ឋាទូលេយបាន ពួកជន

នោះឯង៍ លុះតែធ្វើស្ពាន វល់ង៍ទំនាប់ទាំងីឡាយ

ទទានេ អដ្ឋមហ្ស បាធិលិត្តាមិយវគ្គស្ស សត្តមសុត្ត

តាល្យា ដែល ពន្ទំ តំណា^(e) មេលាសែល ជល់ទំ ។ ជដ្^(b)។

(០៩៤) ស់គ្រ សុន់១ស់គា សមយ៍ ភភវា គោស-លេស អន្ទានមក្សុជ្ជិបណ្ដា ហោត់ អាយស្គា ភាក-អាងលេខ ឧសិទ្ធេស ៤ ១២២១ ខេត្ត មេសិ ជាតសមាលោ អង្គ្រាមក្តេ ខ្ញុំជាប់ខំ ឱស្វាន ភកវឌ្គ រាសន ហេត អល់ អេ ស្ដេ មនុស្ស ខ្មាន ខ្មាន នេះ រាំវុទ្ធេកក្ស សយស្នួ សកសមាល់ ឯគឧប្រេច មយ យុស្ស ខេស្ត្រ មុខ្សាស ខេស្ត្រ ខេស្ត្ ಕಾರ್ಮ್ ಎಜ್ಆರ**್ಯ ಜ**ಟ್ಟಿ ಗ್ರಹಣ್ಣ ಕಡೆ ಜೀಡಿ កក្ស បញ្ញា ឥមិលា កញ្ញាមាតិ ។ ខុតិយម ្យា ភក្ស អាយការខ្ញុំ យឧសសហហ វាឧឧប្ខេដ្ឋ អណុ យឧសសហល បញ្ហោត់មិញ កញ្ចាត់។ គត៌យទ្យាទោ អាយស្ថា ភាក-សមាលោ កក់ខ្លំ ឃិតឧកេច អយ់ កច្ចេកកក់ បញ្ជា ដទំរាកញ្ញាត់ ។ គត្យមា ្ទ្រាកក្ស អាយុស្ព លាកសស្លេច ស្គម ស្គ្រា **ស្គមស្គ្រា** ប្រែ

១ ម. និ ណា ។ ๖ ១.ម. ធម្មនិ ១ភ្នំ ។

ឧភាន បាដល់គ្នាម័យវគ្គ 🕏 ៨ សត្ថមសូត្រ

សេចក្តីពិតថា ជនជម្មតា តែងិចង៍ក្បួន ទើបធ្វង់ទៅបាន ចំណុកជន ជាអ្នកច្រេដ្ទាធ៍ឡាយ (មិនចាប់ក្បួន) កំធ្ងែ ទៅបាន ។ សូត្រទី ៦ ។ (១៧៥) 🧃 ជានស្តាប់មកហាំងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាត ទ្រង់យាងទៅកាន់ផ្លូវទ្វាយ ក្នុងដែនកោសល្ មានព្រះនាគសមាល ដ៏មាន អាយុ ជាបញ្ជាសមណៈ ។ នាគសមាលជីមានអាយុ បានឃើញថ្មបែក ជាពីវ គ្រង់ចន្លោះផ្ទូវ លុះបានឃើញហើយ គ្រាបបង្គ័ទូលព្រះមានព្រះ ភាគថា បញ្ជិត្តព្រះមានព្រះភាគដ៏ចំរើន នេះផ្លូវ យើងទៅតាមផ្ទុវនេះ ។ តាលព្រះនាគសមាលដ៏មានគាយុ ក្រាបទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមានព្រះ ភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះនាគសមាល ដ៏មានអាយុថា ម្នាលនាគសមាល នេះផ្លូវ យើងទៅតាមផ្លូវនេះវិញ ។ ព្រះនាគសមាលដ៏មានអាយុ ក្រាប បង្គ័ទូលព្រះមានព្រះភាគ អស់វាវៈពីដេងីថា បត្តិ**គ្រះមា**នព្រះភាគ ដឹ ចំរើន នេះផ្លូវ យើងទៅតាមផ្លូវនេះ ។ ព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់ គ្នាស់នឹង ព្រះនាគសមាលជ័មានអាយុ អស់វារៈពីវដង៍ថា ម្នាលនាគសមាល នេះ **ផ្លូវ យើងទៅតាមផ្លូវនេះ**វិញ ។ **ព្រះនាគសមាលដ៏មាន**អាយុ ក្រាបបង្គឹ ទូលព្រះមានព្រះកាន អស់វារៈបីជង្គមា បញ្ចិត្តព្រះមានព្រះកាន ដ៏ចំរើន នេះផ្លូវ យើងទៅតាមផ្លូវនេះ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹង ពុះ **ភាគសមាល**ជ័មានអាយុ អស់វារៈបីដង៍ថា ម្នាលនាគសមាល នេះផ្ទុវ

សុគ្គស្ថិដិកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

នុគ្ខ ខេត្តសង្ស ។ អនុសេ ស**ណ**ស្ថា ខានស្ស ហេ កក់ គោ បត្តពីរំជន្រៅ ជមាយ ដំគាំពិត្យ បក្សាមិ ៩៥ តន្តេត្តភាពត្តិបាន ។ អមិទោ អាយស្មាតា ភាគស-ពលេស ក្រុងពី ក្រុងពីង ខ្លាំពេធនេះ ស្រែលគេ ជំគ្នេម៉ាត្យ មាន្តេហ៍ ជា ទោះ ខេស់ មា គោ ដេស់ មន្ត្តញ្ តិច្ចឹសុ សខ្យាដិញ វិទ្ធាលេវសុំ ។ អ៩ខោ អាយស្ថា ស្តសមាលោ គិន្នេន មត្តេន វិទ្រាល់តាយ សខ័្យដឹ<u>-</u> យា យេខ គត់។ គេខុបសន័ម៌ ឧបសន័ម៌ត្វា គត់វន្តិ អភិវាខេត្ត ឯភមន្ត់ ជំសំខិ ។ ឯភាមន្តំ ជំសំខ្មោ ទោ មាណ ឃឹ ខាឌមាលេ (៦) វាឌ៩រេង្គ មុខ គឺជា ក្នុង ពេល ក្រុងក្នុង ស្រុក្ស នេះ នេះ នេះ នេះ ត្វា សគ្គេហ៍ ខ ទានេហ៍ ខ អាកោះដេសុំ បត្តញ្ អ្នក មាន្យិន្យ ស្រែលេស់ខ្លី ។ អន្ទេរ អង្គប រាឌភ្នំ រូច្ន ២ ពេល ពេល ខ្មុន នេប្រ សខ្លី ខរខេត្ត តោ វស់ ទំសេក្ អញ្ញដ់ខេត ប៉េខក្ វិទ្ធា មជ្ញា និធ្មាន គោញ ទីរមគោវ ធិច្ចកម្ពុំ។ で (一) と で で

ទ ឧ.ម. ឯក្នុម ភាពវត្តន្នំ អត្ថ ។ ២ ឧ.ម. បត្តមន្តំ ៩ត្ថិ ។

សុត្តស្ថិតិក ទុទ្ធកនិកាយ ឧទាន

យើងទៅតាមផ្ទៅនេះវិញ ។ គ្រានោះ ព្រះនាគសមាល ដ៏មានអាយុ ជាក់ ចោលបាត្រខឹងចីវែ វបស់ព្រះមានព្រះភាគ លើផែនដី ក្នុងថ្**វ**នោះ ឯង ហើយ ចេញ ទៅ ដោយពា**ក្**រថា បពិត្រព្រះមានព្រះកាគ ដ៏ចំរើន នេះជាគ្រនឹងប៉ាវ ។ លំដាប់នោះ កាលព្រះនាគសមាល ដ៏មានអាយុ ដើរទៅតាមផ្ទុវនោះ ពួកចោរ គ្រង់ចន្លោះផ្ទុវ ចេញមក ទះទាត់ដោយ ដៃខ្វះ ដើងខ្វះ ហើយបំបែកចុត្រ ហែកទាំងសង្ឃាដិលេល ។ លំដាប់ នោះ ព្រះនាគសមាលដ៏មានអាយុ កាលបើជាគ្របែក វហែកសង្ឃដិ ហើយ ក៏ចូលទៅគេព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាចថ្វាយចង្គឹ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះនាគសមាល ដ៏មានអាយុ អង្គ័យក្នុងទីសមគ្គរហើយ ក្រាបបង្គ័ទូលថា បពិត្រព្រះអង្គ័ ដ៏រើន ក្នុងទីឯ ណោះ ១០១៖អង្គ ដើរទៅតាមផ្ទះនោះ ពួកចេរគ្រង់ចន្ទេះ ថ្នាំ ស្រាប់តែចេញមក ទះទាត់ដោយដៃ១៖ ដើង១៖ បំបែកទាំងហុត្រ ហែកតាំងសង្ឃដ លេសអស់ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាប ញាស់សេចក្តុនៈ ហើយ ទើបទ្រង់បន្ទឹទទាននេះ ក្នុង៍វេលានោះថា បុគ្គលអ្នកដល់ នូវវេទគីមគ្គផល ជាអ្នកចេះដឹង តាលត្រាច់ទៅជាមួយ (នឹងជនពាល) ច្រឡុកច្រឡំដោយជនដទៃ វមែងលះបង់ពុបកម្មពុន ដូចសត្វត្រៀលផឹកនូវទឹកដោះស្រស់លះបង់ទឹកស្ទឹង ។ សុត្រទី ៧ ។

ឧត្តា អង្គមស្ស បានលិត្តាមិយវគ្គស្ស អង្គមសុត្ត

(០៧៦) សុវគ្ម សុន ។ ស្ង សមយ៍ ភភក សាវត្ថិ-យំ វិហរត់ ឬញារាមេ មិតារមាតុ ចាសាខេ។ នេះជ ទោ បន សមយេន វិសាទាយ មិតារមាតុយា នត្តា តាល-ក្សា យោគ៌ បំហែ មយថា ។ អ៩ខោ វិសា**ខា**-មិតារមាតា អល្វវត្តា អល្វគោសា និងនិវស្ស យេជ ក្នុង គេជុមសុខ្មែ ខែសុខ្មែត្ ក្រស់ខ្ញុំ ភក្ស ខេត្ រាយនេះ ខ្ទុំ ខ្ទុំ នេះ ខ្ទុំ នេះ ខ្ទុំ នេះ ខ្ទុំ នេះ ខេត្ត ខ្ទុំ នេះ ខេត្ត ខ្ទុំ នេះ ខេត្ត ខេត ខេត្ត មាន៖ ភភក ៧៩៩៧៩ សធ្ ភុ តោ ធ្ ភ្នំ វិសា ខេ អាឌចូស អល្វវត្ថា អល្វគោសា ន់ជុបសង្គ័យ្ណា ធិវាធិវ-ស្ព្ន។ សត្តា មេ ភឌ្ឌ មិយា មនាថា កាលកាតា តេយត្ត អហុវត្តា អហុកេស ៩ឌូខសន្ល័យ ខ្មុំវិនៅ-ស្បាត់បន់ច្ចេយ្យស់ តុំវិសាទេ យាវត់កា សាវត្ថិយា មនុស្ស តាវត៌ គេ បុគ្គេបនត្តារា ចាត់។៩ច្ចេញ្ស ភ ខ្លេកក្ស យាវតិកា សាវត្ថិយា មនុស្ស តាវត៌កោ មុំគ្លេខជុត្តព្រេចាត់។ គឺវេលហុគា មជវិសា េខ សា-វគ្គិយា មនុស្សា នៅសំគាំ កាល់ កាពេធ្គី ។ ឧសេចិ កន្តេ សាវត្ថិយា មនុស្សា នៅសំតាំ កាល់ ការខ្ពុំ

ឧទាន បាធីលិត្តាមិយត្តេទី ៨ អដ្ឋមសុត្រ

(១៧៦) ខ្ញុំបានស្តាប់មកហោធ៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមា**នព្រះ**កាគ ទ្រង់គង់លើប្រាសាទរបស់មិតាវមាតា ក្នុងបុញ្ចារាម ជិតក្រុងសាវត្ថិ។ សម័យ នោះឯង កៅស្រីជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្ត របស់នាន៍វិសា វាមិតាវមាតា ធ្វើ ម ណេកាព។ គ្រា នោះ វិសាខាមិការមាតា មានសំពត់សើម សត់សើម ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះកាតទាំងថ្ងៃត្រង់ លុះចូលទៅដល់ក្រាចថ្វាយចង្គំ ព្រះមានព្រះកាគ ហើយអង្គ័យ ត្នង់ទីសមគួរ។ លុះនាងវិសា វាមិតារមាតា អង្គ័យ ក្នុងទឹសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះកាគ (ទង់ គ្រាស់ថា ម្នាល់វិសាខា ចុះនាន៍មកពីណា មានសំពត់សើម សក់សើម ចូលមកក្នុង នៃខេះខាំង ៤ គ្រង់ ។ បញ្ជាត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចៅស្រីដាទីស្រឡាញ់ ពេញចិត្តបេស់ខ្ញុំព្រះ អង្គ ធ្វើមរណភាព ក្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំក្រះអង្គ មានសំពត់សើម សក់សេម ចូលមកក្នុងទីនេះទាំងថ្ងៃនៅ។ ម្នាល់សាខា មនុស្សក្នុងក្រុង សាវត្តិ មានចំនួនប៉ុន្មាន នាងចង់បានកូននឹង ចៅចំនួនប៉ុណ្ណេះឬ ។ បញ្ចុ ព្រះមានព្រះកាគដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុងក្រុង សាវត្តិមានចំនួនប៉ុន្មាន ១ ព្រះអង្គ ចង់់បានកូននឹង ចៅចំនួនប៉ុណ្ណោះ ។ គ្នាល់វិសាខា ចុះមនុស្សទាំងទា្យយ ក្នុងក្រុងសាវត្តីជាច្រើន តែងធ្វើមរណភាពពល់ ១ ថ្ងៃប៉ុន្មាននាក់។ បញ្ចិត ព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុង[ក្នុងសាវត្តិធ្វើមរណៈកាពរាល់។ ថ្ងៃ១០ នាក់ខ្វះ

សុត្តស្ថិតិកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ឧទាន់

នៅទី ភាព្តេ សាវត្ថិយា មនុស្សា នៅសិត៌ា តាល់ ការេត្ត អដ្ឋបំ ភាព្តេ សាវត្តិយា មនុស្សា នៅសំតាំ តាល់ ការាជ្ញុំ សត្តបំ ការេ សាវត្តិយា មនុស្សា នៅស៊ីតាំ កាល់ ការាជ្គុំ ១១ ភាគ្នេ សាវគ្គិយា មនុ-ស្ព នៅសំគាំ គាល់ គាពេត្ត បញ្ចុំ កក្តេសាវគ្គិយា មនុស្ស នៅសំគាំ គាល់ គាពឆ្នំ ខត្តារោមិ ភាគ្នេ សាវត្ថិយា មនុស្ស នៅសំគាំ គាល់ គាពេធ្នំ គយោធិ កន្តេសាទ្ធិយា មនុស្សា នៅសំនាំ កាល់ កាពេត្តិ ខ្ទេច ភាឌ្នេសាវគ្គិយា មនុស្សា ខៅសិត៌ា តាល់ ការោ-ធ្នំ ៧ តោច គ ្លេសាវត្ថិយា មនុស្សោ នៅសិតា តាល់ ការោធ អវិទ្ធា ភាព្ន សាវត្ថិមនុស្សេច កាល់ ការោ. ដែលត្រ នុ យុ នុ យុ ម្នាស់ ស្រា ខេ មេ ខ្ ខំ យុ យុ យុ ក សេច មហិស្សា ។ មណ្ឌម មហិយោម មហិយម វាត៌ ។ នោ បោត៌ ភ ្តេ អល់ មេ ភ ្តេ តាវ ពហុ គេ-ហំ ឬត្តេហ៍ ខ ឧត្តាមេហ៍ ថាតិ ។ យេស់ ទោ វិសាទេ

ទ ៖.ម. អន្តល្វេញ ។ ៤ ៖.ម. អន្តល្អាស្ត. ។

សុត្តតូមិធិព ខុទ្ធពតិជាយ ឧភាន

បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំព័ន មនុស្សក្នុងក្រុងសាវត្តិ ធ្វើមរណភាពរាល់១ថ្ងៃ ៩ នាក់ ១៖ បញ្ជាត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុងក្រុងសាវត្តី ធ្វើមរណភាពពល់ ១ ថ្ងៃ៨ នាក់ 🤋 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុង៍ក្រុង៍សាវត្តី ធ្វើមរណៈ-ភាពរាល់១ថ្ងៃ ៧ នាក់ទុះ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុងក្រុងសាវត្ថិ ធ្វើមរណៈភាពរាល់១ ថ្ងៃ ៦ នាក់ខ្លះ បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុងក្រុង សាវត្ថី ធ្វើមរណភាពកល់១ថ្ងៃ ៥ នាក់ខ្លះ បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្ស ក្នុងក្រុងសាវត្តិ ធ្វើមរណភាពរាល់១ ថ្ងៃ ៤ នាក់ខ្លះ បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុងក្រុងសាវត្តី ធ្វើមរណៈភាព១ល ១ ថ្ងៃ៣ នាក់១៖ បញ្ចិត្រព្រះ អង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុងក្រុងសាវត្ថី ធ្វើមរណភាពពល១ថ្ងៃ ២ នាក់១៖ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សក្នុងក្រុងសាវត្ថី ធ្វើមរណភាពរាល់ៗថ្ងៃ តែ ម្នាក់ខ្លះ បញ្ជិត្តព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ពួកមនុស្សក្នុង[ក្នុងសាវត្តី ចេះតែធ្វើមរណៈ ភាពមិនដែលសាត់ទេវ ម្នាលវិសាខា នាង៍សំគាល់ហេតុនោះដូចម្ដេច ចុះ នាងីជាអ្នកមានសំពត់សើម សក់សើម ក្នុងកាលម្ពង១ខេថ្ម ។ បញ្ជិត្តព្រះ អង្គីដ៏ចំរើន ដំណើរទុះ មិនមែនដូច្នោះទេ បញ្ជិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ភ្ញុំក្រះ អង្គ ល្មគ្រឹមតែកូននឹងចៅច្រើនប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលវិសាទា បុគ្គលណា

ឧភាទេ អដ្ឋមស្ស បាំងលិក្ខាមិយវិត្តស្ស អដ្ឋមសុក្ត

សត់ ខិយាធិ សត់ តេស់ ខុត្តាធិ យេសំ នុក្តិ ខិយាធិ នុវត្ត តែសំ ខុត្តាន យេសំ អស់តំ ចំណន់ អស់តំ តេស់ ខុត្តាធំ យេស សត្តត់ ចំណេធ៌ សត្តត់ គេសំ ឧុត្ថាន យេស សដ្ឋី មិយាន សដ្ឋី នេស ឧុត្ថាន យេស សឌ្ឋី ខំណៈធំ សឌ្ឋី នេះសំ ខុត្តាធំ យេសំ បញ្ចាស់ ចំណធ៌ បញ្ជាស់ នេស់ ខុត្តាធ៌ យេស់ ចត្តា-ខ្លីស់ ចំណៈធំ ខត្តាឡូស់ គេស់ ខុត្តាធំ យេស់ តិស មិយាជិត្តសំ ត្រស់ ឧុក្ខាធិ យេស វិស⁽⁰⁾ ខំពោធិ៍ វីស់^(០) គេស់ ខុត្តាធិ យេស់ ឧស ខំពោធិ៍ ខេស គេស ឧុគ្គាធ៌ យេស ជវ ចំណេធ៌ ជវ គេស ខុត្តាធិ យេស អដ្ឋ ចំណេធិ អដ្ឋ គេសខុត្តាធិ យេស សត្តបំណាធិសត្ត តេស់ ខុត្តាធិ យេស ជប៉ះយាធិ 🟗 តែអេខ ខុត្តាធ៌ យេអេ ខេញ ខំណេធ៌ ខេញ គេអេំ ឧုក្ខាធ៌ យេសំ ខត្តាវិ ខំណៈធំ ខត្តាវិ គេសំ ឧុក្ខាធ៌ យេស តីណា ចំណាធិ តីណា ត្រស់ ឧត្តាធិ យេស

^{9-9 .}H. ជាតិ ។

ឧតាន បាដល់គ្នាមិយគ្នេ ទី ៨ អង្គឹមសូត្រ

មានវត្ដាទីស្រឡាញ់ ១០០	ឋគ្ ល នោះ រគ	មានរសបក្ ព	្តេក ⁶ 00	ឋុគ្គល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៤០	ឋគលនោះ ^{រគ}	មានសេយុក្តី ភ	१ त र	ឋគល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៤០	ឋគ្ ល េខាះ	មានរសេយក្តី	ទុក្ខ ៤០	ឋគល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៧ ៈ	បុគ្គល នោះ រគ្គ	មានរសេយិក្តី	इस छ ०	ឋគលណា រគ
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៦០	បគ្ ល វេជា៖	មានសេយុត្តិ	65 do	ឋគ្គល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៥០	ឋគលនោះ រ ព	មានរសេបត្ត	19 60	ឋុគ្គល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៤០	ឋគ្ ល នោះ			ឋគ្គល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៣០	ះផេរលត្តប្ គឺរ	មានសេបត្តិ	ម្រុក ញ ០	<i>ឋគ្គលណា</i>
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៤០	វុគ្គលនោះ	មានសេចក្ត	8760 19	ឋុគ្គិល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ១០	វគ៌លនោះ	មានសេបិត្ត ភ	ទុក ១០ 19	ឋគ្គល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៩	បុគ្ ល េនាះ រុគ	មានសេបត្តិ ត	85 d	<i>បុគ្គលណា</i>
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់ ៤	បុគ្គលនោះ រុគ	មានសេបក្ត	်းနှော် ထိ ၂၈	បុគ្គលណា
មានវត្តជាទី ស្រឡាញ់៧	វគ៌លនោះ	មានសេបិត្ ព	វិទ្តិសា	ឋគ្គល ណា
មានវិត្តជាទីស្រឡាញ់៦	វគ៌លនោះ 1 គ	មានសេបក្តី	हिंग ठे १९००	ឋគ្គល ណា
មានវត្តជាទីស្រឡាញ់៥	បុគ្គលនោះ	មានសេបក្ត	19 19	ឋុគ្គល ណា
មានវត្តជាទីស្រទ្យាញ់ ៤	វេគិល នោះ 18	មានរសេចិត្ត ភ	19 G	បុគ្គល ណា
មានវគ្គជាទីស្រទ្យាញ ៣	ឋគិល នោះ 1គ	មានរសេបិក្ ភ	ទុក្ខ សា 18	ឋគ្គ លណា

សុត្តនូបិតិកេ ខុទ្ធពតិកាយស្ស ឧភន

ខ្លេច បំណល់ ខ្លេ គេសំ ខុត្តាល៍ យេសំ ឯគំ បំយំ ឯកំ គេសំ ខុត្តិ យេសំ ឧត្តិ បំយំ ឧត្តិ គេសំ ខុត្តិ អសោកា គេ វ៉ាជា អពុទាយាសាគ៌ វគមិតិ ។ អស់ទា គក់វ ឯគមគំ វិសិត្តា តាយំ វេហាយំ នាម៉ំ ខ្ពស់ ខ្ពស់ខសំ

យេ នេះ សោកា មរិលើតា វា

ឧុក្សា ២ ហោកស្មឺ អ ខេការូខា

ខិយំ មដំចូ ការឆ្និ ឃ នេ

ខិយេ អស ខ្លេ ខ ការឆ្និ ឃ នេ ។

នស្សា ហ នេះ សុខិនោ រីន សោកា

យេសំ ខិយំ ឧទ្ធិ គេ ហិញិ ហោកក

នស្សា អ សោកា វិរជំ ខេត្ត ហេ នោ

ខិយំ ឧកយំវាមី កេសាញិ ហោកក

នស្សា អ សោកា វិរជំ ខេត្ត ហេ នោ

ខិយំ ឧកយំវាមី គេ ហិញិ ហោកកា ។

ឧបោ វិហរតិ វេឌ្សាន គេលឆ្គេចិស្ថេ ។ អមទោ

ទ ខ.ម. អដ្ឋមត្ថិ ខត្ថិ ។

សុត្តស្ថិដក ខុទ្ធតិកាយ ឧទា៩

មានវត្តជា ខ្មែស ឡា ញ ់ បុគ្គល នោះ មាន សេច ភ្នំខុត្ត ៤ បុគ្គល ណា មានវត្តជា ខ្មែស ឡា ញ ់ បុគ្គល នោះ មាន សេច ភ្នំខុត្ត ១ បុគ្គល ណា មិនមានវត្តជា ខ្មែស ឡា ញ បុគ្គល នោះ មាន សេច ភ្នំខុត្ត ១ បុគ្គល ណា មិនមានវត្តជា ខ្មែស ឡា ញ បុគ្គល នាះ ក៏មិនមាន សេច ភ្នំខុត្ត សោះ ដែរ តថា គត់ ខ្មែប ពោលថា បុគ្គល ទាំង នោះ ជាអ្នកមិនមាន សោក ជាបុគ្គល ប្រាស ចាក់ គុលគឺ តំលេស ជាអ្នកមិនមាន សេច ភ្លឺច ឆ្នែំ តិច ផ្តល់ ។ លុះ ព្រះមាន ព្រះភាគ រូង ជ្រាបច្បាស់ សេច ភ្លឺទុះ ហើយ ខើបទ្រង់បន្ទំខុ ខាន នេះ ភ្នងវេលា នោះថា

សេចក្តីសេតក្តី សេចក្តី១តែខ្នួលក្តី ណាមួយ ឬសេចក្តីខុត្ត ជាច្រើន
យាំង ក្នុងលោក ធមិទាំងនុះ រាមង់កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យសត្វ
នឹងសង្គារជាទីស្រឡាញ់ កាលប៉េមិនមានសត្វនឹងសង្គារជាទីស្រឡាញ់
ធមិទាំងនុះ ក៏រាំមង់មិនមាន ។ ព្រោះហេតុនោះឯង បុគ្គលណា មិន
មានសត្វនឹងសង្គារ ជាទីស្រឡាញ់ ក្នុងលោកណាមួយទេ បុគ្គលនោះ
ទើបមានសេចក្តីសុ១ ប្រាស់ចាក់សេចក្តីសោក ព្រោះថា បុគ្គលប្រាញ់
សេចក្តីមិនសោក នឹងការប្រាស់ចាក់ធុលគឺតំលេស មិនគប្បីធ្វើសត្វ
នឹងសង្គារ ឲ្យជាទីស្រឡាញ់ ក្នុងលេកណាមួយទ្វើយ ។ សូត្រទីជំ ។
(១៧៧)ខ្ញុំបានស្តាប់បកយាំងនេះ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះកាត់ ទ្រង់
គង់ ក្នុងវត្តវ៉េឡូវ៉ន់ តល់ខ្លួកខ្ពាប់ស្ពាន ជំគឺក្រុងពេងគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង

ឧទានេ អង្ហឹមស្ស បានលិត្តាមិយវគ្គស្ស នវមសុគ្គ អាយាស្ថា ឧញ្ជោ មេល្ខ គ្រោះ យេជ ភភព គេឧប្រស័ត្ ន្ទេសធម៌ត្យ ភកវត្តិ អភិស ខេត្តា ឯកមន្តិ ធិសីធិ ។ រាយស្តី ខ្មែរ សេ មាល់ ខណេ ឧបសៃ នៃ ភគវឌ្ណំ ស្នេន**រេខ** ចរិធិញ្ជាធតាលេ មេខាធិ សុគ-តាតិបយសុទ្ធធំ តុំ ឧត្ កាល់ មញ្ញស់តំ។ អ៩ខោ អាយៈស្ថា ឧញ្ជេ ឧញ្ជា ឧញ្ញា យោសភា កក់ខ្ញុំ អភិ-វា ខេត្ត ២ឧក្ខំណំ ភាត្តា ៤២៣ សំ អព្តុត្ត អាការស អន្តហ៍ក្តេចលូ ផ្លែ ជំសំនិត្ត នេដោយតុ សមាបជ្ជឹ-ត្វាវុឌ្ឌហិត្យ មកទិញ្ចេច ។ អ៩ ទោ អាយក្ខាតា ឧត្វ-ស្បី ឧលិត្ឌស្បី ពេលមា អង្គនិង អាយាមោ អនិ-ល់ក្ដេចហ្វុផ្លែធំសំធំត្វា នេដោយតុំ សមាមដ្ចិត្វា រុឌ្តស្ថា តរុខ្ម័ន្ទមារី មារម្រាំ យាយស្ទមារី នំណិ-មានសុក្ខ (៩) សារកា ១៣០៩ (៦) ន មស្ (២) ។ មេលាខ្មែត្ ឃុង មាស់ទីវីសា ប្រែល្ម ប្រ បា ភាគា-នុស្ស ខណ្ឌ នេះ នេះ នេះ ខេត្ត ខេត្ត នេះ នេះ ត្រគេរ មាលទាំខោ ខេមិទារី គេសំឯឌទារី ដូណទ្ អត្តត្នា អាការស អន្តល់ក្លេ បល្បន្ន័ន នៃស័ឌិត្វា

[•] ន.ម. បញ្ហាយ័ត្ត ។ ៤ ម. ម៉ូល៊ី ។

ឧទាន បាដល់ត្អាមិយក្ដេ 🖸 ៨ ខមែលូក្រ

ព្រះទព្វមហុបុគ្គជំមានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ ដល់ គ្រាបថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គ័យ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ ព្រះទព្វមល្បុត្តដ៏មានអាយុ អង្គ័យក្នុងទីសមគ្គរហើយ ក្រាបបង្គុំទូលព្រះ មានព្រះភាគថា បញ្ជិត្តព្រះសុតគ ឥឡូវនេះ ជាកាលគួរបរិនិញ្ជាន របស់ ខ្ញុំ ទេះអង្គ ^ម ម្នាលទឲ្យ: អ្នកសំគាល់កាលគូរនឹងបរិនិព្វាន ក្នុងកាល ឥទ្យវនេះចុះ ។ គ្រានោះ ព្រះទព្ធមល្ចបុត្តដ៏មានអាយុ ក្រោកហកអាសនៈ **ថ្វា**យបង្គ៏ព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រ**រក្ខិណ** ហោះទៅឯអាកាស អង្គ័យ ពែនក្នែន ក្នុងអាកាសដ៏ស្រឡះ ចូលកាន់គេដោធាតុ ចេញហើយទើប ឋវិនិព្វាន ។ គ្រាកាលព្រះទព្វមហុបុគ្គដ៏មានអាយុ ហោះទៅឯអាកាស អង្គ័យពែនភ្នែន ក្នុង៍មាតាសដ៏ស្រ**្យ**ះ ចូលកាន់គេដោធាតុ ចេញហើយ បរិនិញ្ជាន សរវៈ បណ្ដាលភ្លើងតាប់នេះ ទាំងផែះក៏មិនប្រាកដ កំទេច ជាគុតមិនប្រាកដ ។ ដូចសហ្វិថ្មប្រេង កាលបើក្ខេងនាបនេះ ទាំងផែះ ត៌មិនច្រាតដ តំទេចត៌មិន ផ្កាតដ យ៉ាង**ណា** កាលព្រះទព្វមល្បត្តដំ មានអាយុ ហោះទៅឯអាកាស អគ្គ័យពែនក្នែន ក្នុង៍អាកាសដ៏ស្រឡះ

សុគ្គធ្វាធិពា ខុន្ទពនិកាយរប្ប ឧទាន់

នេ ដោយគុំ សមាបជ្ញិត្យ រុដ្ឋមាត្យ បរិជិត្តស្ប សារស្ប ឈាយមានស្ប ខ្យុសមានស្ប នៅ នៅគ្នា បញ្ឈាយ់គ្ ឧ មស់គំ ។ ម៩ ទោ កក្សា ស្គមគ្គំ វិធិត្តា តាយ់ វេលាយំ នាំមំ ខ្ពង ំ ខ្ពស់

អភេទ ការយោខ្លាញសម្លាស់ ខេស្តិស្ស មេណា ស្រួន ស រុបសេមិសុ សង្ខារ ពៃពេល អគ្គមាគមាតិ។ នៅម៉^(២)។ (០៩៤) សុវគ្ម សុខ្ខែស្នាំ សមយំ ភេសសាទ្ធិយំ រួស ខេត្ត ទេ ខេត្ត ទេស ខេត្ត មាន ខេត្ត ទោ ភភក ភិទ្ធុ អាមន្តេស ភិក្ខុវេតិ ។ ភន្តេតិ តេ ម្លាំ ឯឧ ខេត្ត ពេល ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ក្នុង មល្បុត្តស្បី ព្រាមាន ម**ប់**ខ្លួំ មាយទ្រោម មនិ-ល់ក្ដេចហូត្តែ និសិនិត្វា នេដោយកុំ សមាចជ្ជិត្វា វុឌ្ឌភាត្តា មានត្តែសារ្ត្រសាស្រ្សា យមានសារ្ធយមា-នេស្បៈ នៅ ជាក់កា ខញ្ញាយទ្ធ ដ មស៌ សេយ្យថាថិ រូបភេឌយាណា ជ ស្រួលខារ ជ ស្រៀតទេ មយ ន់លិស្យម្រាំ ទេស ឃុំខ្មែរ ជាឃាល់ខ្លួច ឯម្ជុំ សូវ គេង ម្លៃណ ខេល់ស៊ុំ គ្លាស់ខ្លួងក្រី ពុឈម អង់ជូម៉ាំ ១ ជាខាសាស៊ីការីហូតិ អង្គការាយំ ។ ៤ ៦.ម. តមៃន្តិ ៩ត្ថិ ។

សុត្តសំជំងក ខុទ្ធកតិតាយ ឧទាន

ចូលកាន់គេដោយតុ ចេញហើយបរិនិញ្ជូន សរ័រៈ កំបណ្ដាលក្ដើន នាប នេះ ទាំងដែះក៏មិនប្រាកដ កំទេចជាតុ កំមិនប្រាកដ យ៉ាងនោះដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាគ ដោបច្បាស់សេចក្ដីនុះហើយ ទើបទ្រង់ បន្ទឹទ្ធាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

រាងតាយ (របស់ទព្ទមល្បុត្ត) បែកធ្លាយ ហើយ សញ្ជាក់ រលត់ វេទនាទាំងអស់ ក៏គ្រជាក់ សង្ខារធម៌ទាំងីទ្បាយ **កំ** ស្ត្រ វិញ្ញាណត់ដល់ ខ្លាសេចក្តីនៃស ។ សូត្រ ៩៩ ។ (១៧៤) ខ្ញុំបានស្គាប់មកយ៉ាង៍នេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន[ពុះភាគ (និគង់ ក្នុងវត្តដេតពន របស់អនាថបិណ៌ក សេដ្ឋី ដិតក្រុង សាវត្ថី ។ ក្នុង ទីនោះឯង ព្រះមានព្រះភាភ ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ ។ ភក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដ៏កា នៃព្រះមានព្រះភាគ **ថា ត្រះករុណាត្រះអ**ង្គី ។ ត្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលក់ក្នុទាំង **ទ្វាយ កាលទព្ទម**ល្បត្ត ហោះទៅឯគាកាស អង្គ័យពែនភ្នែន ក្នុង៍ អាតាសដ៏ស្រឲ្យ៖ ចូលកាន់គេដោយគុ ចេញហើយបនៃញាន សរីរៈ បណ្តាលភ្លេងតាប់ គេះ ទាំងផែះក៏មិនប្រាកដ កំទេច៣គុក៌មិនប្រាកដ ដូច សប្បិទ្ធាប្រជ តាលបើក្ខេងនាប់នេះទាំងផែះក៏មិនប្រាកដ ក៏ខេចក៏មិនប្រា-តដយាន៍ណា ម្នាលភិត្តទាំងឡាយ កាលខព្ទមហ្វបុគ្គ ហោះទៅឯភាកាស

ឧទានេ អង្ឋមស្ស បាងលំគ្នាមិយវគ្គស្ស ទសមសុគ្គិ

អាតាសេ អន្តលិត្តេ បញ្ចុខ្លែន និសីឧិត្យ គេជោជាតុំ សមាបជ្ជិត្យ បរិឧិត្តេស្ប សរស្បេ ឈាយមានស្ប នយ្យមានស្ប នៅ ឆារិកា បញ្ជាយិត្ត ន មស៊ីគិ ។ អថ្យា កក្ស ឯគមគ្គំ វិឧិត្តា តាយំ វេលាយំ ដៃខំន្ទាខំ ន្ទាខេសិ

ជាងលំគ្នាមិយាគ្នោ អង្គមោ ។

ត់ស្បូទ្ធនំ

ធំព្យាលា ចតុកោវុត្តា ចុះស្ថោ លាដល់ត្តាមិយា ធ្វិលាប បៅ វិសាទា ច ឧ ព្យេខ ច ស ហ គេ ឧ សាគ៌។

១ ឱ.ម. ទសមន្តិ នត្តិ ។

ឧភាន បា**តិលំ**គ្នាមិយ**ត្តែ ៖** ៨ ទសមស្យុគ

អង្គុយពែនក្មែន ក្នុងអាតាសដ៏ស្រឡះ ចូលកាន់គេដោះជាតុ ចេញហើយ បរិនិញ្ជាន សរីវៈ ក៏បណ្ដាលក្ដើនគាបនេះ ខាំងដែះ ក៏មិនប្រាកដ ក៏ខេច ៣តុ ក៏មិនប្រាកដ យ៉ាងនោះឯង ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះកាត ដ្រាបច្បាស់សេចក្ដីទុះហើយ ទើបឲ្រង់បន្ទឹ ទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា បុគ្គល វមង់មិនដឹងគតិ បេសក្ដើងកំពុងនេះ នឹងដុំដែកដែលគេដំ ហើយ ដែលលេត់ទៅ ដោយលំដាប់ យ៉ាងណាមិញ គតិរបស់ ពួកលោក អ្នករួចស្រឡះលាក់តំលេស ដោយប្រពៃ អ្នកធ្ងលាក ចំណាងនង់ស្អេះគឺតាម ដល់នូវសេចក្ដីសុខ មិនញាប់ញ័ វម្ងង់ មិនតាចដឹងបាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ សូត្រ ទី ១០ ។

០៤ បានសំគ្នាមិយវគ្គ ទី ៨ ។

ឧទ្ធាត់តៃវិគ្គតោះ ភឹ

ពោលអំពីព្រះនិញ្ជាន ៤ លើក អំពីចុន្ទកម្មារបុត្ត ១ អំពីពួកទុហ្សក ទេលុសិកា អ្នកហុដល់គ្រាម ១ អំពី**ស្**វបែកជាពីរ ១ អំពីនាងវិសាទា ១ ព្រមទាំងព្រះបវេ:ទព្មហ្មុត្ត **៤ លើ**ក រួមជា ១០ ។ សុត្តនូបដីពេ ខុទ្ទពនិកាយស្ស ឧភន់

វឌ្គន៍ បឋទំ វរ ពេច វត្តមិន ឧត្តលោ មុទ្ធលិខ្មោ ខន្តកាត្តព្រ នគំយោ ដេណ្យាង្គ្រប (p) ឧងខេត្ត ជា ឧស្សន្ត្រ ម្នេះ ទេវា ទេវា ខេត្ត ជនិត្សនុវុសខ្មុំ ជូនិសេ សន្តិឧដ្ឋ ខ្មែញ ទាដល់តាម័យវដ្ដេម (ក្រា^(m) ។ អស់ត្អន្នកសុត្ត (៤) វក្មិនដូម សុវិកន្ត ឧស្ស៊ិន ចត្ថាមតា វិមលេខ សនា្ទ ស្ទ និងសង្គឹងសសិទ្ធ (K) ។

ឧកនំ សមត្ថ។

[្] ម. ឯត្តន្ត ចេសទ្ចោ ។ ៤ ម. ច សោណ ធន្មមវគ្គរំរំ តុតមន្ទោ ។ ៣ ម. បាដ បគ្គាមវរដ្ឋមយ្គោ ។ ៤ ម. អស់តមន្ទតកសុត្ត វរវគ្គមធដ្ឋក់ ។ ៩ ម. អត្តាយេត ទទានឹមតិហហ្វុ ។

សុត្តនូលដែក ខុទ្ទកនិកាយ ឧភន

บบ ลทย ฯ

សុត្តត្តិចំជិញ ទុទ្ធកតិ**កាយស្យ** ខុទ្ធកាល្ហ បឋិមោ ភាគោ

的	จิ ก								អង្គេ
ខុទ្ធកណ្ដប	សវណៈគមនំ		•	•	•	•	•	•	9
	េសស ត្តាប េ		•	•	•	•	•	•	Ф
	ិត្តសាតាពេ វ្រ	• •		•	•	•	•	•	Ŀ
	.សាម េណវប្ វញ្ញា			•	•	•	•	•	ஏ
	មង្គីលសុត គ វា រា		•	•	•	•	•	•	Ŀ
	វត្នសត រត		•	ō		•	•	•	S
	តិកេតុខ្លួកណ្ដុំ		•		•		•	•	୭6
	និធិត ្ លំ		•	•	•	•	•	•	୭ ଝ
	ក រណីយ មេត្តសត្			•	•	•	•	•	• ದ
ជម្មីបទភាថាយ	យមកវ គោ បឋ មោ		•	•	•	•		•	60
	អប្ប មាទវ គ្គោ ទុត្	۲n •	•		•	•	•	•	• હ્યુટ
	ចត្តវគ្គោ តតយោ		•	•	•	•	•		<i>ල</i> ස

សុត្តសំពីព

ទុទ្ធកតិតាយ ទុទ្ធកល្ប

វាគេទី ០

មាត៌កា		ទូ ភ <u>ា</u>
၅၉၈၀၀	សរណៈគមន៍	9
	សំគ្នា ៤១ ១០ • • • • • • • • • • • • • • • • •	୭
	សការៈ ៣៤	Ŀ
	សា ម ណេរប្ប ញ្ញា • • • • • •	ஏ
	មង្គលសុត្រ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	ك
	វត្តខុស្ត្រ	ક
	តរេវាក្ខុខក ណ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	ଚ୍ଚ
		୭୯
	តរណ៍យមេត្តសុគ្រៈ • • • • •	೯ದ
ជិម្មិបទគាឋា	យមត់វគ្គ ទី១٠٠٠٠٠	60
	អប្បមាទវគ្គ ទី ៤ • • • • • • • • • • • • • • • • • •	<i>ලල්</i>
	ចិត្ត ទី ញ · •	೬ದ

មាត៌ជាបត្តាតិ

មាពិ៌ា	ñ			អង្កេ
¤្មប [្] គាថាយ	ប្បុវគ្គោ	បិតីគ្រោ •		வ
	ពាលវគ្គោ	បញ្ជាមា •		ග ර
	បណ្ឌិតវ៉ាគ្នោ	ខ ដ្ឋា		ന ്റ
	អវហន្តវគ្គោ	ស្តុះមា •		Ŀ0
	សហស្បូវគ្គោ	អដ្ឋមេ •		උගු
	ជាប វ េគ្គា	នូវមោ ។		ℓ ક
	ខណ្ វគ្គោ	<i>ទស</i> មោ •		િલ
	ជរាវគ្រោ	ឯកា <i>ទេស</i> មោ		• ૯/૯
	អត្តវគ្គោ	ព្ទសមោ	• • • •	المح کئ
	លោកវិគ្ <mark>គោ</mark>	តេវស!មា		હ જો
	ពុទ្ធវគ្គោ	ត្ ¹⁴ ត្រូវមោ	• • • •	. હત
	សុ១វគ្គោ	មារសរុណ្យ ៣		• മണ
	បយវគ្គោ	សេខ្យួសម	$n \cdot \cdot \cdot \cdot$	• કેહ
	កោធិវីគ្រោ គ	សត្វសមោ		કા
	មលវៈគោ	អដ្ឋាសេមោ		W o

មាតិកា			ទីព័រ
ជ ម្ បទភា ឋា	ប្រវគ រដ្ឋ គ	ë 6 · · · · ·	ഗഠ
	ពាលវគ្គ	g &	ආර
	ប ណ្ឌិតវ គ្គ	ē b · · · ·	ന ମ
	អវហន្ វ គ	ទី ៧	60
	ស ហស្ស គ្គ	ë a · · · · ·	යුත
	ជា ប វគ្គ	ę 4 · · · ·	۷ ۶
	ទ ណ្ វគ្គ	€ 90 · · · ·	હ્ય
	ជពវគ្គ	ୁ ଚେଚ୍ଚ . • • •	& હ
	អតុវគ ភ គ	ଟିଚ୍ଚ · · ·	e/e/
	<i>លេកគ្</i>	ខ្ ១៣• • • •	હ જા
	ពុទ្ធវគ្គ	; ⊙ b · · · ·	હૈય
	ญาใต เกล	° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° ° °	ද ින
	បិយវ <i>គ្គ</i>	j 93. · · · ·	કેહ'
	រតាជាគ្	ଡ଼ିଚେ∤ା	કા
	មលវគ៌ គ	ୈ ୭ ଫ ⋅ ⋅ ⋅	ฟ

មាធិកាបត្តាត៌

	មាតិកា			ដ្ឋា
ធ្មូប ៖ គាថា យ	ន្ទមដ្ឋវគ្គោ	ឯកូនសែតមោ		ଟାଟ
	មគ្គវគ្រោ	វែសតិមោ	• • • • •	ମଧ୍ୟ
	បកណ្ដ កវគ្គោ	ឯកសែតមោ	• • • • •	ದ್
	នរយវគ្គោ	ព្ធវិសត្តមោ	• • • • •	<i>હેઇ</i>
	នាគវគ្គោ	គេវីសត់ទោ	• • • • •	ಡದ
	តណ្ដាវ គ្នោ	ចគុវីសតិមោ	• • • • •	^લ ્ય છ
	កក្កវគ្គោ	ชตกู้ใ ผลิเษา	• • • • •	<u> </u>
	<u>ព្រា</u> ល្ម ណ វេត្តភា	គ ព្ទឹសត មោ	• • • • • 6	୭୦୫
សុ	ត្ត្តប៊ីជីកេ 🤋	ទុកគិកាយស	ស្រី ទទ្រង់	
ខ្មារនេះប្រមុស្ស	្រោធវគ្គស្ស	បឋមសុត ព	• • • • • 6	ൈ
		ទុគ្ <i>យសុត</i> 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1	• • • • 6	996
		ត្តិយក្ ត	••••••	95
		បិត្ ត្ សត្ ទេ 1១	•••• •	୭୭୯
		បញ្ជាមូសត្ ។ 1១	•••••	૭ ધ ત

មាធិកា			ទំព័រ
ជ ម្ បទភា ឋា	ជម្ពុជ្ឍគ	દુ છે ^{નુ} · · · · ·	ମଧ୍ୟ
	មគុវ គ គ្គ	ō 60 · · · · ·	ମାର
	ឋភិណ្ឌិតវិគិ M	i 60 · · · · ·	ದ ୭
	និវយវគ្គ	š 66 · · · · ·	તે હ
	នាគវគ្	ຊັ່ ໕ິດາ	<i>ಡ</i> ಡ
	តណាវ៉គ្គ ហ	ž 66 · · · · ·	ત િ
	ភិក្សិគ	å 68 · · · · ·	<i>ૡ</i> ઌ
	ព្រាហ្មណវគ្គ	· \$ 6 b · · · ·	၈၀၆
សុំ ពី	ត្តបិដិក 🤋	ទ្ចត៌៌ាយ ខ្ទទាត	
ខ្ទាន ពោធវគ្	ទី១ ៥៤៤	មសូត្រ • • • •	၈ ၈က
	g n c	ឋសូត្រ · · · ·	୭୭୯
	ភគ្	Jが高・・・・・	စ္ခေ
	ប៊ីភិតិ ទ	ស្តែក	୭୭ ๘
	ឋ <i>ពា</i> ۴	មសុត្រ • • • • •	୭୭ ୯

មាតិកាបត្តាតិ

មាតិកា			អង្គេ
•ទានេ បឋមស្ស ពោធិវិគ្គស្ស	េដ្ឋ ស្ត ឧ 1 ភ		<u>్</u>
	សត្ ម សុត្		୭ ୫ ୫
	អដ្ឋមសុត្ត •		၈၉၈
	ន វម ស្ត ពេត	• • • • •	୭୯୧
	ទសមសុត 1 ព	• • • • • •	9 ૯ દ
ខុតយស្ស មុច្ចលន្ទវគ្គស្ស	បឋមសុត រត	• • • • •	စက္ကက္
	ទុគយសុត 1 12	• • • • • •	စ၅ာင
	ត្តយសុត្	• • • • • •	ബെ നി
	បិតិតិសិតិ ប្រព័ត្		୭୩ ៧
	បញ្ ម សុត្	• • • • • •	୭८ ∘
	ធដ្ឋសត្ ឧ ត្រ	• • • • • •	୭୯୭
	សត្ ម ស្តិ ត	• • • • • •	၈၉က
	អដ្ឋ ម សុត្ត	• • • • • •	૬ <i>૮ હ</i>
	នវមស្ត ពេល		දේග
	្ ទូសមស្ត្រ • ព្រ		१५/५

សគ្លឹកប្រាប់មាធិកា

មាតិកា	ទី ព័ រ
•្ទាន ពោធ់វិគ	ద్దాగ్డ్యాణ • • • • లె60
	សត្តមសូត្រ • • • • ១៤៤
	អដ្ឋមសុត្រ · · · · ១៤៣
	នវមសុត្រ • • • • ១៤៤
	៤សត្តសុក្រ · · · · ១៤៦
មុចលំខ្មុង ខ្ ៤	បឋមសុត្រ • • • • ១ភាពា
	ខុតយសូត្រ • • • • ១៣៤
	តត់យសូត្រ · · · · • ១៣ ៧
	បត្តសុត្រ · · · · • ១ភាព
	បញ្ជូមសុត្រ · · · · ១៤ ០
	នដ្ឋសូត្រ • • • • • • • • • • • • • • • • • • •
	សត្តមសុត្រ • • • ១៤៣
	អដ្ឋមសុក្រ • • • ១៤៥
	ស មសុត្រ · · ·
	ទសមសុ _{ម្} គ ១៥៤

មាតិកាបត្តាតិ

មាធិ៍កា	អង្គេ
ទទ នេះ គេ មេស្ស នន្ទាំគស	្ស្រាប្រ ប្រជាធិស្ត្រ ប្រជាធិស្ត្រ ប្រជាធិស្ត្រ ប្រជាធិស្ត្រ ប្រជាធិស្ត្រ ប្រជាធិស្ត្រ ប្រជាធិស្ត្រ ប្រជាធិស្ត
	ទុគយសុត្ត ១៦០
	គត់យេសុត្ត ១៦៧
	បត្តស្ត្រ · · · · ១៧៤
	បញ្ជមសុត្ត ១៧៤
	<u> </u>
	សតុមសុត្ត ១៧d
	អដ្ឋមសុត្តិ ១៨១
	डो ए स्पृष्ट • • • • • १ वर्ष
	งพยพ _{ที่} ถึง ๑๘๙
ចតុត្តស្យ មេឃយវគ្គស្យ	
	ទុតិយសុត្ត 60១
	តតិយសុត្ត ៤០៤
	បតុសុសត្ត ៤០៥
	បញ្ជូមសុគ្គ

មាធិកា			ទំព័រ
•្ទាន <i>ន≲ៅគ</i> ទី៣ «គ	០៤៩សុត្រ ·		૭૮ ^૧ ષ
	ខុតិយសូត្រ •		စဉ္ဝ
	ត្តយសុក្រ •	• • • • •	୭୬ ଧ
	បតុត្តសុត្រ •	• • • •	୭ ମ ଓ
	ឋញ្ជ ដ្ ក្រ	• • • • •	୭ ମ ଝ
	<u> ខេដ្តសុត្រ</u>	6	ा भ
	សត្តមសុត្រ •		୭ମାଘ
	អដ្ឋមសុត្រ		ඉ ය් ඉ
	នវមស្ត្រ	• • • •	ඉ ය් ප්
	េសមសុក្រ	• • • •	<i>ಿ</i> ದ್ಗ
មេឃិយវគ្គ ទី ៤	ម ឋ មសូត្រ	• • • •	୭୯ ଜ
	ខុត៌យសូត្រ • •	• • • • }	609
	គត់យសូគ្រ	• • • • •	b06
	បត្តសុគ្	• • • • (bo&
	បញ្ចូមសូត្រ • •		a0 ध्

មាតិកាបត្តាតិ

		មាត៌កា		អង្គេ
ទ េខាខេ	បតុត្តស្ស	មេឃយវគ្គស្យ	ធដ្ដសត្ ឧ រត	• • • မြောက
			សត្ ម ស្ត ព	6 ⊛८
			អដ្ ម សុត្ត ១	· · · · bø&
			ន មែសត៌ ពេល	666
			្ សេមសត រព	•••
	ជយ ិត ស្ស	សោណត្តេវវគ្គស		
				& & 3
			ត្ តិយ្ សត្	· · · &&&
			បិត្តិសត្ត • 1 ព	• • • திறிற
			បញ្ជ ម សត្ត () ព	• • • ළහැර
			និង្គសតិ * 1.5	· · · b b d
			សត្ ម សត្	••• હિલ્લ
			អដ្ឋមស្ត្រិ •	630
			៩វិមិស្ត្ រព្	· · · 640
			ទស្មស្ត រត	696

6, 0						
						ទីភាវ
ឋឋមសូត្រ		0	۰		0	636
ទុតិយស្ត្រ	۰	0		۰	٠	686
តតយសូត្រ	٥	٠	0	ě	٥	600
បតុត្តសុត្រ	0	0		0	0	೬ದ೦
បញ្ជូងសុត្រ	٠		0	0	9	601
<u> </u>	0	0	0.	6	0	626
សត្តមសុត្រ	0	0	0	а	o	നഠഠ
អដ្ឋមសុត្រ	0		9	٠	۰	നംഉ
SINATE	0	٠	٠	0	*	ന ം ന
<i>ទសមសុត្រ</i>	٠	0	0	0	۰	<i>m</i> 06
បឋមស្បត	۰	8	0		0	៣០៧
ខុតិយស្បត		٠	0	۰	0	ണം ದ
តតយសុត	0	0	0	0		ಉಂಳ
បតុត្សត្រ	0	0	٠		, it.	ണഉം
បញ្ជូមសុត្រ			0	ę	9.	ญขอ
	ទុតិយសូត្រ តតិយសូត្រ បតុត្តសូត្រ បញ្ជូមសូត្រ សត្តមសូត្រ សត្តមសូត្រ សត្តមសូត្រ នៅមសូត្រ ទេសមសូត្រ ចុតិយសូត្រ ចុតិយសូត្រ ចុតិយសូត្រ ចុតិយសូត្រ	បឋមសុត្រ • ឲុតិយសូត្រ • ឧតិយសូត្រ • បតុត្តសូត្រ • បតុត្តសូត្រ • បតុត្តសូត្រ • ឧដ្ឋសូត្រ • ឧដ្ឋសូត្រ • ឧសមសុត្រ • ឧសមសុត្រ • ឧសមសុត្រ • ឧសមសុត្រ • ឧសមសុត្រ • ឧសមសុត្រ • ឧតិយសុត្រ • ឧតិយសុត្រ • ឧតិយសុត្រ •	បឋមសុត្រ · · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	បឋមសុត្រ	បឋមសុត្រ	បឋមសុត្រ គុតិយសុត្រ ចតុត្តសុត្រ បតុត្តសុត្រ ជដ្ឋសុត្រ ជដ្ឋសុត្រ ជដ្ឋសុត្រ ជបមសុត្រ ជបមសុត្រ ជបមសុត្រ ជបមសុត្រ ជុំតំយសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុស្ត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុស្ត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុស្ត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុត្រ ជុំតំបសុស្ត្រ ជុំតំបស់ក្រ ជុំសុស្ត្រ ជុំតំបស់ក្រ ជុំសុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ ជុំសុសក្រ

មាត៌កា			ទូព័រ
ទេ៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩	តដ្ឋសុត្រ		നഉ
	ស ត្តមសុ ត្រ	* * * * * * *	ന്റെ
	អដ្ឋមសុត្រ		നാം
	នមែសត្រ		ബം
	ខ្មែងសុត្រ		നാള നി
<i>ជាដល់គ្នាមយវគ្គ ទ</i>	៨ បឋមសូត្រ	0 6 6 6 6	ന60
	នុត្តសសុត្រ		m60
	តតិយសូត្រ		നകം
	បិត្តសុត្រ		ഩഺഩ
	បញ្ចមសូត្រ	0 a e 0 e 6	ත ර ර
	តដ្ <i>ង</i> រុ ត្		නන
	សត្តមសុត្រ		තරප්
	អដ្ឋមសុត្រ	a a 0 e 0 e	<i>ದ</i> ೬ ೫
	STEATE		ಉಕ0
	នុសមសុត្រ	0 0 0 0 0 0	<i>ಉಕ್ಕ</i>

មាត៌កាបត្តាគិ

មាត៌ិកា	ដូច
ទ្ ពនេ សត្តមស្ស ប៉ុន្លាវគូស្ស	ធិដ្ឋាភិ · · · ៣១៤
	ស្តមសុត្ត • • • ៣១៣
	អដ្ឋមសុត្ត • • • ១១១៤
	នវមស្ន ៣១៤
	ិសមស្តិ · · · ភាទ៧
អដ្ឋ ម ស្យូ ជាដល់ គ្គាមិយវគ្គស្យ	បឋមសុត្ត ៣៤០
	ទុត្តយសុត្ត · · · . ៣៤១
	តតយេសត្
	បត្តសត្
	បញ្ជូមរុវត្ត ៣៤៤
	ធីដល់ត្
	សត្តមសត្ត ៣៤៩
	អដ្ឋសុត៌ ៣៤៧
	នវមស្ត ១៥០
	ಕನ್ಕಾಸ್ಕ್ ಇಕ್ಕ

in it is

វិទ្ធេយ្យ	អវិទ្ធេហ្ហា	Hin	រដ្ឋលេខាយ៉
អារតិ វិវត	អាវតិ វិវតិ	Ĉ'	66
ដន	ជំន	66	EV)
ផុរសយ្យ	#INW)	60	96
(9)	ឋិត	ස්හ	ளு
អប់វត្តា	អចរត្វា	66	9 9
Hilt	#181	लाद	a [']
បវវ៖ដូតិ	បរវដ្ឋេត	लाल	a ²
អរយាត	អរយោត	लल	99
បរសប្បនិ	បរសប្បនិ	જ લ	99
វិដ្ឋភ	THE	906	N
ដឋា ហ ិ	ដេយហ	906	j
ALS AT	ភ្ជាត់ស្	๑๐๗	G
នាសយ	<u> </u>	๑๐๗	୭ ମ୍ର
វប្បសន្	rojas	೯೦ ದ	3
សត្តនិបដិក ពេល	សតិន្ធិជីក្រ ពេល	960	9

ign(u)	អវិទ្ធេញហៀ	ĦÜ	វជ្ជិលេខាយ៉
ខេត្តកាត	នៅក្រាត	୭୩ o	9 &
យតា	យរភា	<i>୭୩</i> o	ව රු
សមសេព្វតិ	សម្បស្បត	ഉണ്ണ	9 M
មាណវុកវណ៌	មា ណវត់វ ណ	೨೧೧ ೬	93
ពេសនិ	mins	െപ്	96
វិហេសេនិ	វិហេសន្ត	നെപ്	5 %
อเชา เม	ចំស្បើ នោ	960	9 6
ទុត្តយម្ប	ឲ្យពេញ	060	96
14(0)	111	9 <i>6</i> 6	வ
អាមៈន្ហែ	អា ម ន្តេហ	900	9 <i>(1)</i>
ស១វូត្សិ	₩ 2] ម]	වෙන	6
សច្បាន់	សប្បាន	ବ୍ୟମ	9 9
បញ្ជន្លក់ស្ប	ឋជានគ្គិតស្ស	કન્ય છ	(I)
<i>អាយស្ថា</i>	មាល្បៈ-	ම දේ න	Œ
បណ្ឌត្តកស្ស	បធានគ្គស្ស	୭୯୩	୭ ମ

ignigum

is and	អវិទ្ធេញមៅ	HI H	វជុំលេវាយ៉
សគោ	NIA	ଜେଣ	96
## All	បតុភ្ភស្ស	ଜନ୍ମ	6)
ស់តា	が高	656	96
ឋ! ភា រ ត	មកា	666	ற
សោណរគ្គវ	វេសាណវត្តវ	6mm	9
ទីដូស្ត ១ 1 ព	ទដ្ឋសុត ភូពិ	668	9
គ ដ្ឋសត្	<u> </u>	680	9
កប្ប	nuj	6301	6
រមហាយ	វម្មហ្វាយ	6301	96
not	កហ្វ	636	er)
ហុដញាំ	ពហុដ្ ញ	6110	9 8
NU	NÜ	<i>්ස</i> න	96
นั่	zi?	ලිස්ත	9 3
ជំរុំវា	ឯវិវា -	666	6
# 67	ជប៉ុន្ធា	<i>ලික්ප්</i>	9 ମ

ing ing un

ignun	Hismin	Hià	វជ្ជិលេខាយ៍
ដឋនវិគ	ដបូនវិត្តស្ស	600	9
ទ ាខេ ៩ដួស្ស	សគនិចិដ្ឋាភ		
ដប់នៅគុស្ស ចង្	ស្ត្រី ខុខ្មែនតាយស្ប		
	ទ ទា នំ	623	9
nd nd	ដដ្ឋស្ស	bedel	9
ដូចនៅគូស្ស	ដច់នូវគូស្ស	നംഉ	9
ខ្ នសាវា	៖បង្គានសារៈ	೯೦ ೦ ೬	® <i>a</i>
<i>ដេ</i> លាយ	ដលាយ៉	ற0ள	9 1
រប់វេទាន់(១)	រប់វេខាន	೧೦ ಜಿ	ற
សគន្លប់ដកេ	សុគនិបិដ្ឋកេ	ൈറർ	9
សតមស្ប	សត្តមស្ប	11) 99	9
អាសដ្ឋ	អាស់ជំ	നി പ്ര	ற
វប្បសន្ន	វិប្បសន្នំ	<i>നുന</i> ള	06
NA	វិសត	ಉರಿನ	୭ ମଧ
ជាដល់ ^{គ្នាម} យា	ហ្ <i>ដល់តាម្</i> យា	ಖ್ಯತ	56

សន្លឹកប្រាប់ពាក្យ?ស ត្រូវ

ពាក្ ្រវុស	ញាក្តីត្រី	ęńs	បគ្គាត់
វនយុក	យក្នុ	9 b	୭ ମଧ
ថ្មីភាន	ភ្ជួញនាន	66	9 (1)
គ្រហស់	គ្រហស្	83	9
ទប សម្បន្ន	•បសម្បា	& હે	୭ ମ
គរតាបត ^ប	គិវុកាបត ព	63	9 M
ស័ល	សិល	& કે	୭ ଜ
សេត	សេប៊្	36	୭ ମ
វព្	វត្តវាយ	ને લ	 ୭୭
ស ន១	មាន១៤	999	96
មាន១	ಕಾಣಾಹಿ	999	ඉද්
<i>រពី</i> ន៍	វពិធី	996	9 M)
ខុតយ	តតយ	99 M	9
សន្ <i>ត</i>	សភ្ន ពេល	୭୭ <i>๘</i>	9
បិតិត្	ឋ <i>ញ្</i> ម	0.0 K	9
ហប	ហុថ	966	96

សគ្គឹកប្រាប់ពាក្យ?ស -គ្រូវ

ពាក្ប់ ?ស	ញាក្បីត្រីវិ	ęńs	បត្តត
ប្រា	បញ់ត្រ	<u>୭</u> %	3
Tith.	Pilt	ඉහැර	96
គ្រាន់តែ	គ្រាតែ	9 <i>&</i> 9	୭ ମ)
(~)	(30)	936	ದ
ដនថ	ជនបទ	9 <i>5</i> 11	ற
ភក្ន	ភិកិនិ 🤋	60%	es)
ឈ្មោត	ឈើជាក	69 6	66
ស្តេជា	ដេជា	60 N	୭୦
(906)	(୭୭५)	666	6
行行行	ក្រោត	ලි ගැරි	96
ម្នាលភាក្ខាធីនេះ	ម្នាល ភក្ ពាំង៍		
1	ខ្សាយ ខេះ	ළගස්	6 <i>&</i>
រាប់ពាល %	រាប់បញ្ជាល %	bond	66
ហ្គេគិសិ <mark>បិ</mark>	ហ្វគ្គាបិ រូ	660	e/
សភាពមិន	សភាព	666	ബ്

សន្លឹកប្រាប់៣ព្យៈខុស-ត្រូវិ

ពាក្ ្រវុស	Ĭ	ពាក្យត្រវិ	ŝńj	បគ្គាត់
្រែះអរហ		ត្រះអវហន្ត	668	b
សត្តទាំ		សត្វទាំង	666	ک
3		900	660	3
ដល		ដែល	606	3
ដោបណា		នៅ មិន ពាន់ម	18	
		ដ៧ថណា	6016	୭ ଜ
ម្រាហ្ម ល វេយ	វជម	ម្រាល់ឲ្យកាធ	E B B B B B B B B B B	9 6
โยส		นเโลน	6 N &	Page 1
ពា កក្ រ		ភា ក្ វ	620	வு
របវិញ្ជាដក		បរិញ្ញដក	b et et	66
បើម		ដើម	900	<i>⊕</i>
ឡេឃ		វេទ្ធិស	നംബ	EV)
ដែមាន		ដូមាន	<i>ภา</i> คา	99
សា ^រ ប្តី ពេ		សាវបត់	<i>ಉಂದ</i>	ୃଚ
នង៍		និង៍	m60	66

ស្បែវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ អ្នកខាងក្រោមនេះ :

Printing costs were met through the gift of

Hanazono University President Taitsu Kono 8-1 Tsubonouchi-cho, Nishinokyo, Nakagyo-ku, Kyoto 604 Japan

この本は次の方によって復刻されました。

花園大学 学長 河野太通 〒604 京都市中京区西ノ京壺ノ内町8-1 ☎075-811-5181代) ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក " ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 52 (of 110 volumes total) "SUTTANTA PITAKA"
Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh Reproduced with the kind cooperation of the TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE First edition December 8, 1994
Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ(南伝大蔵経)全110巻・第52巻スッタンタピタカ(経部)

発 行:プノンペン仏教研究所

復刻救援:カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会

発 行:1994年12月8日

印刷·製本/弘前相互印刷株式会社

製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

